

MAGYARORSZÁG CSALÁDAI

CZIMEREKKEL

ÉS

NEMZÉKRENDI TÁBLÁKKAL.

IRTA

NAGY IVÁN.

HETEDIK KÖTET.

PEST, 1860.
KIADJA RÁTH MÓR.

Ezek közül András, ki Baranya megyei Kis-Harsány és Szent-Tamásról irta előnevét [1]), 1483-ban Sáros és Sztropkó várak kapitánya [2]) és Zemplin vármegye főispánja volt [3]). A leányok mily családokba mentek férjhez, a táblázat mutatja.

A család nemzékrende [4]) következő:

Lábathlani Mihály
csongrádi főispán.

László	Gergely	Miklós	János
1465.	† 1444.	†	1459. trencséni főispán.

Gergely	Miklós	András	Dora	Bora	Kata	Orsolya	Hedvig	Verona
világosi kapit. † 1460.		sárosi kap. 1483.		(Majthény Zsigm.)	(gasafői Vakarcsin Péter)	(Becheri Péter)		(Bajony Miklós)

A család utolsó férfi ivadéka volt György, (kinek a fia? nem tudjuk). Ennek és a Verbőczyeknek magvaszakadtán 1558-ban nyerték Lábathlan falut Istvánffy Miklós, Rácz máskép Ratkovich Pál, kik a királyi adomány folytán nevezett birtokba be is iktattak [5]).

Labodás család. Ilynevü nemes család 1688-ban Trencsin megyében Csoklóczon lakott, azóta ott semmi nyoma [6]).

Lábody család. 1688-ban e család Trencsin megyében Nagy-Csernán lakozott, azonban innen Hont vármegye származott, valószinüleg Lábody Pál személyében, kit Lábody István és Mátyással és másokkal 1727-ben Belosovics Boldizsár és mások idéztetnek [7]) 1751-ben leszenyei Nagy Francziskától született Sárváry Farkas és érdektársai Lábody Pálnak neje leszenyei Nagy Julianna stb. ellen tiltakoznak a végett, hogy ezek Trencsin megyei alsó- és felsőcsocholnai jószágukat elidegeniteni akarák [8]).

Az 1727-ben élő Lábody Pálnak ivadéka Hont vármegyében néhány izen igy sarjadzott le:

[1]) Lehoczky A. Stemmat. II. 223. — Budai Fer. Polg. Lex. II. köt. 504. lapján, ki Andrást II. Gergelynek fiául (mily alapon) irja, nem tudjuk, miután az itt közlött nemzékrend szerint Lászlónak fia volt.

[2]) Wagner C. Diplom. C. Sáros 189. 190. — Gr. Teleki J. Hunyadiak kora XII. 256. lap.

[3]) Szirmay C. Zemplin not. top. 247. 249. not. hist. 40. 41.

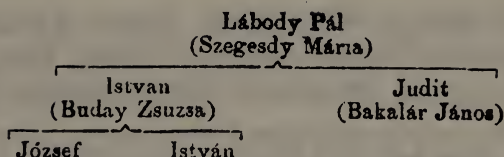
[4]) Geneal. Authent. tom. I.

[5]) Fényes E. Komárom várm. 182. lap.

[6]) Szontagh Dán. közléséből.

[7]) Szentbenedeki Convent Fasc. 136. Nro. 5.

[8]) Ugyanott Protocol. DD. p. 179.



Hont megyében a család tagjai a legutóbbi időkig kisebb megyei hivatalokat viseltek. Igy Lábody Gábor 1839-ben alszolgabiró volt, született 1796-ban, meghalt 1856. jul. 4-én, kora 66. évében Sirakon. Imre 1842-ben alügyész.

Tán ugyan e család ivadéka volt, habár neve irásában egy betü különbség van: Lábady Ádám 1760-ban Csongrád vármegye alispanja.

Labossa család. Gömör vármegye czimerleveles családai között emlittetik [1]).

Labostyán család. Szintén Gömör vármegye czimerleveles nemes családai közé soroztatik [2]).

Labsánszky család. Iratik néhol neve Lapsánszkynak is. E nemes családdal 1688—1689-ig Árva megyében találkozunk, a hol is Labsánszky János Árva uradalmi igazgató volt; 1705-ben pedig Árva megye részéről Prileszky Pállal együtt követ Bercsényihez. 1707-ben pedig mint Rákóczy Ferencznek biztosa tisztujitást tartott Árva megyében.

1690 ben már Trencsin vármegyében is Beczkón emlittetik a Labsánszky család, és ugyan ezen megyében 1721-ben Tamás nevét leljük a nemesi összeirásban [3]).

Lachmayer család. Lachmayer Mátyás 1797-ben I. Ferencz királytól nyerte czimeres nemes levelét. Czimere: a paizs arany udvarában fehér lovon vörös nyeregtakarón ülő kék magyar ruhás vitéz, jobb kezével kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronáján zöld zászló leng; és két oldalról két fekete sas-szárny arany lábakkal látható. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [4]).

Lacsny család. (Folkusfalvi.) Mint előneve is sejteti, Turócz vármegyei nemes család, elterjedve Zemplin vármegyébe is, hol e század elején Máczán, Hegyiben és Füzesséren a közbirtokosok sorában áll [5]).

---

[1]) Bartholomaeides C. Gömör p. 145.

[2]) Ugyanott.

[3]) Szontagh Dan. közlése.

[4]) Adami Scuta gentil. tom. VI.

[5]) Szirmay C. Zemplin not. top. 371. 3. 6.

Ismertebb tagjai az utóbbi időkben Lacsny Miklós táblabiró, ki Pozsony megyében Vistukon született 1776. dec. 7-én; — és Lacsny Lajos h. ügyvéd szül. Nyitra megyében Verbón 1787. nov. 3-án.

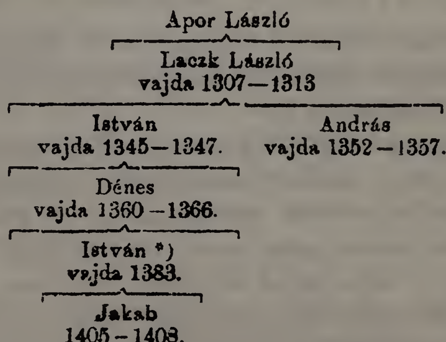
Laczay család. (Kis-Hindi.) Már 1552-ben Laczay János nevét Eger várának védői sorában találjuk [1]). Az utóbbi időkben Nógrád megyékben a csontoroki pusztán birt Laczay Károly, ki 1857. december 22-én kora 47-dik évében halt halt meg. Nővére Laczay N. Beke Gábor hitvese.

Láczay család. (Láczai †.) Zemplin megyének kihalt családa, mely hajdan azon megyei Lácza helységet birta.

Laczkó család. Nógrád megyei czimerleveles nemes család, közbirtokos azon megyei Becske helységben. A czimeres nemes levelet 1693 ban nyerte a család I. Leopold királytól, melyet Nógrád megyében az 1726-ki nemesi vizsgálatkor Laczkó István és András mutatott fel. Jelenleg élnek Becskén Laczkó József stb. atyafiai.

1727-ben Laczkó Pálnak hitvese Siraky Kata volt, kit többekkel Belosovics Boldizsár idéztetett [2]).

Laczkfi család. A Laczk, Laczkffi, Laczkófi nevezetű kihalt történelmi családnak, melyből Erdélynek vajdái voltak, igy állana Benkő szerint leszármazása:



A *) csillaggal jegyzett Istvánt Benkő József irja Dénes fiának, ellenben Budai szerint annak testvére volt, es ez Istvan az, kit 1398-ban Zsigmond király Horvátországban a kőrös-udvarhelyi gyülésen lefejeztetett.

[1]) Forgách Comment. 87.
[2]) Szentbenedeki Convent. Fasc. 136. Nr. 5.
[3]) Benkő Transylv. geneal. I. 175.

Ellenben egy 1405-ki okmányban [1]) Jakab nevét, ki akkor Thamasy Jánossal erdélyi vajda és szolnoki főispán volt, igy olvassuk: „*Jacobus filius Lachk de Zanthow*“; honnan ha több nem, annyi kiviláglik, hogy a Lachk, vagy Lachkfi családnak előneve „Szantói“ volt.

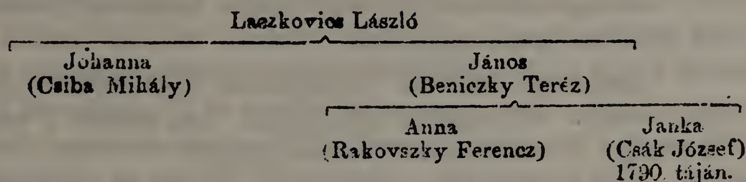
Laczkovics család. Pest és Temes vármegye nemes családa. Pest megyében Laczkovics Imre 1757-ben másod-, 1768-tól 1784-ig első alispán. Nejétől kazsui Sughó Annától leánya Magdolna idősb Szlávy György hitvese volt. Imrének testvérbátyja László 1746—52-ben Bihar vármegye alispánja volt. Nejétől Trencsényi Máriától leánya Julianna Vay Istvánné.

Ugyan e család ivadéka volt Laczkovics János kapitány, ki a Martinovics-féle összeesküvésnek lévén részese, 1795-ben Budán lefejeztetett.

Ugyan e családból származott L. György, Pest megyének 1787-ben másod-, 1798—1810-ig első alispánja, utóbb udvari tanácsos. Meghalt 1826 junius 13-án, kora 77-ik évében. Eltemettetett Szent-Lőrinczkátán. Özvegyen hagyott nejétől gr. Buttler Francziskától maradtak gyermekei József nádor huszárkapitány, Miklós a nádornál hivataltiszt.

Laczkovics János volt Temes megyei követ és váltótörvényszéki ülnök, született Ó-Aradon 1804. január 15-én.

Végre ugyancsak e család ivadékát mutatja föl a következő töredék nemzékrend:



Laczkovics család bir Zemplin vármegyében is Nagy- és Kis-Czigándon [2]).

Laczo máskép **Ladislaides család.** E nemes családdal már 1666-ban találkozunk Trencsin megyében Okrut helységben, hol mai nap is az Okruczky családnak egyik ága Ladislaides néven ismeretes. Ezen Ladislaides nevezet azért igényelt külön fölemlitést, minthogy Ladislaides néven (mint alább láthatjuk) egy ettől különböző czimeres nemes család is ismeretes.

[1]) Zylvasi Ivánnak a Noptsa család egyik ősének részére kelt adománylevélben.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 330.

Laczy család. Laczy János 1719-ben III. Károly király által nemesittetett meg [1]).

Czimere a paizs kék udvara egy vizirányos szelemen által, melyen három piros rózsafej van, kétfelé oszlik, az alsó osztályban a jobb oldal felé egy futó szarvas látszik. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között arany királypálcza áll. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Ladányi család. Ladányi Gergely 1802-ben I. Ferencz királytól nyerte czimeres nemes levelét. Czimere négyfelé osztott paizs, az első és negyedik osztály fekete udvarában egyfarkú arany oroszlan ágaskodik, első jobb lábával kormánypálczát tartva; a második és harmadik osztály kék udvarának alján fehér folyam fölött fehér galamb repül, piros csőrében zöld gallyat tartva. A paizs fölötti sisak koronájából kékruhás magyar vitéz emelkedik ki, fejét prémes vörös kalpag födi, vállán mentéje panyókásan függ le, jobb kezében kivont kardot tart; két oldalról két kiterjesztett sas-szárny keríti, a szárnyak közül a jobb-oldali vizirányosan arany-fekete, balról kék-ezüst. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-kék [2]).

Ladány nevü család Gömör és Szabolcs megye nemessége sorában emlittetik Fényes E. Geographiájában; azonban az is megjegyzendő, hogy Ladányi névvel hibásan gyakran a kőrös-nadányi Nadányi család tagjai is neveztettek történeti könyveinkben.

Ladányi Albert Tarczalon reform. lelkész volt, de e hivatalától 1690-ben megfosztatott [3]).

Ladányi család. (Tompaházi.) Ezek közül József 1815-ben Doboka vármegyében pénztárnok. Tán szintén e családbeli L. György is, ki Sólyomkői birtokosúl iratik.

Ladáry család. Ladáry Imre 1746-ban Mária Terézia királyasszonytól nyerte czimeres nemes levelét [4]).

Czimere: a paizs kék udvarában zöld téren egyik lábán álló daru, másik lábában kövecset tartva. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett sas-szárny nyúlik ki, a jobboldali fehér, a baloldali kék. Foszladék mindkét oldalról ezüst-kék.

Láday család. Közülök Láday József Krassó megyei zsidó-

---

[1]) Collect. herald. Nro 401.

[2]) Adami Scuta gentil. tom. VI.

[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 152.

[4]) Collect. herald.

vári jegyző, 1840. május 2-án Alsó-Fejér megyétől nyert nemesi bizonyitványát Krassó megyében azon évi julius 22-én hirdetteté ki [1]).

Ladislaides család. Trencsin és Gömör megyei nemes család. Czimeres nemes levele Trencsin megyében legelőször kihirdettetett 1727-ben Motesiczky István volt előbbi földesura szabadelbocsátó levele (manumissionalis) mellett. 1744-ben Ladislaides Kerestély ujolag czimeres nemes levelet nyert Mária Terézia királyasszonytól [2]), mely még azon évben Trencsin megyében kihirdettetett. E czimeres levél szerint a család czimere egy balról lefelé jobbra rézsútosan kétfelé futó vonal által ezüst és kék udvarra osztott paizs; a paizs alján zöld téren egy pej lovon sárga nyeregtakarón ülő vörös ruhás magyar vitéz száguld, lábain sárga csizma, fején prémes vörös kalpag van, jobb kezében kivont kardja hegyén levágott vérző törökfejet tart. A paizs fölötti sisak koronájából szintén vörös mezű magyar vitéz nyúlik fel, oldalán fekete kard, jobbjában három búzakalászt mutat. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös.

Nevezett Ladislaides Kerestély (Christianus) még 1748-ban a Trencsin megyei nemesi összeirás szerint sz. kir. Trencsin városában székelt. 1768-ban ismét Kerestély, és már fiai Pál és János Trencsinben, Ágoston Turnán lakósokúl emlitetnek [3]). Később e megyében nyomaik nem lelhetők.

Ladivér család. (Vagy Lativér.) Trencsin megyei czimeres nemes család [4]). Közülök leginkább Illés ösmeretes, ki mint zolnai evang. lelkész 1647-ben czimeres nemességre emeltetett, és ekkor Trencsin megyében czimeres nemes levelét kihirdetteté. Ennek Zolnán született fia szintén Illés eperjesi hires evang. tanár volt, ki az ágostai vallású magyarországi oskolákba Comenus rendszerét behozta. Kétszer számüzetve az eperjesi Collegiumból, időközben a teplai, később a tiszóczi egyházközségekben lelkészkedett, sőt Schäsburgban is tanárkodott, mig végre 1686. april 2-án Eperjesen mint tanár halt meg, és igy Caraffa boszuját kikerülte. Tőle több rendbeli tudományos, főleg vallási értekezések maradtak fenn. Ugy látszik, hogy ezen család azonos azon Ladivérekkel, kik czimeres nemes levelüket 1658-ban Trencsin megyében kihirdettetvén, azt a megye levéltárába megőrzés végett letették.

---

[1]) Krassó megyei levéltárból.
[2]) Collect. herald. Nro 123.
[3]) Szontagh Dániel közléséből.
[4]) Ugyanattól.

Ladmóczy család. (Ladmóczi †.) A Ladmóczy vagy Ladamóczy család Zemplin megyében birta hajdan Ladmócz (vagy Lagmócz) helységet, már a XV. században emlittetik közülök Ladmóczy Miklós a Semsey család beiktatásánál mint királyi ember [1]). Utóbb a család kihalt.

Ladó család. (Siketfalvi.) Székely törzsökös család, melyből siketfalvi Ladó Mátyás emlittetik Báthori Kristófnak 1579-ben kelt itélő levelében [2]).

Ladóczy család. Zemplin vármegye kihalt nemes családainak egyike [3]).

Ladományi család. Gömör vármegye czimerleveles nemes családai közé számittatik [4]).

Ladomérszky család. (Ladoméri.) Nevét és eredetét — ugy látszik — a Sáros megyében fekvő Ladomér helységtől vette. Czimere: a paizs udvarában egy férfiu, mely ölében egy kormánybotot tart. Ugyanezen alak látszik a paizs fölötti sisak koronáján is. A család ismertebb tagjai László, ki 1720-ban élt, János 1760-ban a Tiszán inneni kerületi táblán szegények ügyvéde. István ugyanazon táblának 1787-ben ülnöke volt. A legutóbbi időkben (1844.) Imre táblabiró, és a kir. táblánál szegények ügyvéde.

Ládonyi család. (Nemes-Ládonyi †.) Mint előneve mutatja, Sopron megyei eredetü; azon megyében fekszik Nemes-Ládony helység.

Ismeretes törzse, kitől a családfa egy időszakig, tán a család kihalásaig terjed, Ládony István deák (litteratus), máskép Nagy-Csemetei István volt. A családfa következő [5]):

István

- Pál
  - Zsófia (Hollósy Fer.)
  - Mihály
- Anna (1. tömördi Thulok György. 2. petrinyei Horváth Fer.)
- Kata (Seöbör Sebestyén)
- Józsa (Perneszy Fruzsina)
  - István (1. Radetzy Ilona. 2. Bejczy Dora)

Lásd folyt a köv. lapon.

[1]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 87. 283.
[2]) A n. székely nemzetnek constitutioji. 272. l.
[3]) Szirmay C. Zemplin not. top. 84.
[4]) Bartholomaeides C. Gömör p. 145.
[5]) Geneal. authent. II.

vári jegyző, 1840. május 2-án Alsó-Fejér megyétől nyert nemesi bizonyitványát Krassó megyében azon évi julius 22-én hirdetteté ki [1].

Ladislaides család. Trencsin és Gömör megyei nemes család. Czimeres nemes levele Trencsin megyében legelőször kihirdettetett 1727-ben Motesiczky István volt előbbi földesura szabadelbocsátó levele (manumissionalis) mellett. 1744-ben Ladislaides Kerestély ujolag czimeres nemes levelet nyert Mária Terézia királyasszonytól [2], mely még azon évben Trencsin megyében kihirdettetett. E czimeres levél szerint a család czimere egy balról lefelé jobbra rézsútosan kétfelé futó vonal által ezüst és kék udvarra osztott paizs; a paizs alján zöld téren egy pej lovon sárga nyeregtakarón ülő vörös ruhás magyar vitéz száguld, lábain sárga csizma, fején prémes vörös kalpag van, jobb kezében kivont kardja hegyén levágott vérző törökfejet tart. A paizs fölötti sisak koronájából szintén vörös mezű magyar vitéz nyúlik fel, oldalán fekete kard, jobbjában három búzakalászt mutat. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös.

Nevezett Ladislaides Kerestély (Christianus) még 1748-ban a Trencsin megyei nemesi összeirás szerint sz. kir. Trencsin városában székelt. 1768-ban ismét Kerestély, és már fiai Pál és János Trencsinben, Ágoston Turnán lakósokúl emlitetnek [3]. Később e megyében nyomaik nem lelhetők.

Ladivér család. (Vagy Lativér.) Trencsin megyei czimeres nemes család [4]. Közülök leginkább Illés ösmeretes, ki mint zolnai evang. lelkész 1647-ben czimeres nemességre emeltetett, és ekkor Trencsin megyében czimeres nemes levelét kihirdetteté. Ennek Zolnán született fia szintén Illés eperjesi hires evang. tanár volt, ki az ágostai vallású magyarországi oskolákba Comenus rendszerét behozta. Kétszer számüzetve az eperjesi Collegiumból, időközben a teplai, később a tiszóczi egyházközségekben lelkészkedett, sőt Schäsburgban is tanárkodott, mig végre 1686. april 2-án Eperjesen mint tanár halt meg, és igy Caraffa boszuját kikerülte. Tőle több rendbeli tudományos, főleg vallási értekezések maradtak fenn. Ugy látszik, hogy ezen család azonos azon Ladivérekkel, kik czimeres nemes levelüket 1658-ban Trencsin megyében kihirdettetvén, azt a megye levéltárába megőrzés végett letették.

---

[1] Krassó megyei levéltárból.

[2] Collect. herald. Nro 123.

[3] Szontagh Dániel közléséből.

[4] Ugyanattól.

A följebb emlitett Laich János-György Pozsony városának utóbb nemcsak vámszedő pénztárnoka, de tanácsnoka és kapitánya is volt, de 1751-ben már nem élt, midőn fiát Laich Ignáczot, ki előbb a Ghillányi ezredben mint önkénytes katonáskodott, különösen a hadi dolgokban mutatott jártasságért b. Horeczky Miksa, és báró Haller Sámuel egyik főherczegnek ajánlották [1]). Ezen Ignácz 1755. october 24-én Stuttgartban Marienburgi Károly herczeg, s főparancsnoktól kapja a katonaságtóli elbocsátó levelét [2]), melyszerint az ennek parancsnoksága alatt állott huszároknál negyvenkét hónapig mint őrmester szolgált. Ugy látszik, benne e család kihalt.

Laitner család. (Vecseházi.) Laitner József és János 1809. mart. 31-én Krassó megyei Vecseháza helységre nyert királyi adománylevélnél fogva nemesitettek meg, és nemességük nevezett megyében 1810-ki october 22-én hirdettetett ki. Az adományszerzőnek fia József Krassó megyében szolgabiró volt, és szintén vannak gyermekei.

Lajcsák család. Ismeretes közülök Lajcsák Ferencz, ki 1825-ben rosnyói, innen 1827-ben nagyváradi latin sz. kath. püspök. Meghalt 1843. május 5-én.

Czimere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobboldali vörös udvarban két galamb repked, a baloldali kék udvarban két zöld kigyó látszik függő irányban. A paizs fölötti sisak koronáján három strucztoll leng.

Lajos család. (Baróthi.) Maros-széki székely család, melyből Lajos Imre 1815-ben azon székben dulló, János 1848-ban ugyanaz ugyanott.

Lajos család. (Szatsvai.) Háromszéki székely család, melyből János ezredes, és az 179$^1/_2$-ki erdélyi országgyülésen kir. hivatalos volt; Elek ugyanazon, valamint az 1792- és 1810-ki országgyülésen szintén kir. hivatalos.

Lakacs család. Gömör vármegye czimerleveles nemes esaládai sorában áll [3]).

Lakath család. (Zokoli.) Kihalt régi család nevezete [4]).

Lakatos család (Csik-Szentsimoni.) Csikszéki székely eredetü család; ősi lakhelye Csik-Szentsimon, honnan egy ágazat Bihar

---

[1]) és [2]) szintén az eredeti okmányok után.
[3]) Bartholomaeides C. Gömör p. 145.
[4]) Kaprinai Dipl. II. 447.

vármegyébe telepedett, és ott találjuk Ferencz, Alajos és Benedek testvéreket, Krasznában pedig Jánost.

Ezek közül Benedek (lak. Szalontán) birtokos Sarkadkeresztúron. Ferencz Biharban szolgabiró volt; fiai Imre, Ferencz, János, László, időnként szintén ott szolgabiróságot s egyéb megyei hivatalt viseltek. Jánosnak (lak. N.-Várad) nejétől Ferdényi Tinitől fia Antal és leányai vannak, és birtokos Kabaláspatakon, Czigányfalván és Ugrán.

Alajosnak szintén vannak gyermekei.

Benedeknek fia Károly Békes megyében hivataloskodott, és leányai vannak: Lestyán Károlyné, és Toperczer Sándorné.

A Szilágyságban lévő ágból János megyei törvényszéki ülnök, és 181⁰/₁-ki erdélyi országgyülésen Kraszna vármegye követe volt, fia Alajos főszolgabiró volt; nejétől Dobai Veronától utódai Claudia és Etelka maradtak.

Lakatos nevü család Zemplin megyében is a nemesség sorában áll [1].

Lakits család. Ilynevü családot Somogy vármegye nemessége sorában találunk; és — mint az itt közlött adatok mutatják — két vagy több ilynevü nemes család is létezik.

Az egyik alsószatai Lakits család, melynek alapitója Lakits Pál 1723-ban nyert kir. consensust.

A másik nemes-szakácsi Lakits család, melynek alapitója Lakits György-Zsigmond előbb jogtanár, utóbb királyi tanácsos és Leopold-rend vitéze, ki Lakits Ádámmal oldalágoni rokona Lakits Ferencz részére Nemes-Szakácsiban birtokrészre nyert királyi adományt, és egyszersmind czimeres nemes levelet 1794-ben [2].

Czimere: a paizs kék udvarában kettősfarkú arany oroszlán, első jobb lábával buzogányt tart. A paizs fölötti sisak koronájából szintén oroszlán emelkedik ki, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [3].

Lackner család. Bajorországból szakadt Sopronba, és azon első tagjában, ki magyar nemességet nyert, ki is halt. A család története ez: Titmaringi Sebestyén bajor polgár és aranymüves volt, ennek Anna nevü nejétől fia Ádám Sopron sz. kir. város polgára és tanácsnoka, és szintén aranymüves volt, nejétől az Aspongeni családból

---

[1]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.

[2]) Beküldetett

[3]) Adami Scuta gentil. tom. VI.

eredt Schiffer Borbálától fia Kristóf született Sopronyban 1571-ki nov. 18-án. Tanult Csepreghen, utóbb Paduaban, hol 1591-ben jogtudorrá avattatott. 1599-ben lett Sopronyban tanácsnok, 1603-ban biró, 1604-ben pedig polgármester. A Bocskai-féle mozgalmak alatt Soprony-nak az ellenében védője. 1600-ban Rudolf király által czimeres levél által megnemesitetett; de két neje közül egyiktől sem maradván fia, benne e család kihalt. Meghalt 1631. dec. 29-én, kora 60-ik évében [1]).

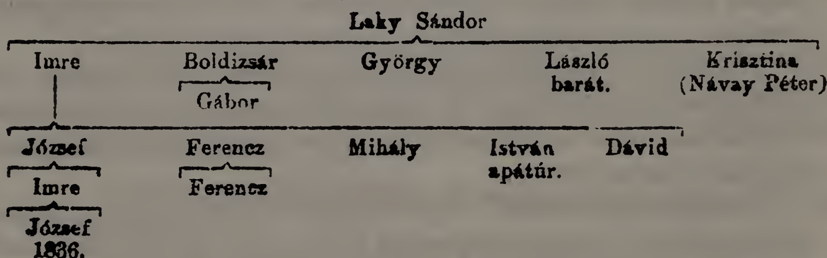
Más Lakner család jelenleg is létezik, ezek közül István Pesten táblai ügyvéd, első neje Modrovich Anna meghalt 1819-ki dec. 13-án. Második nejétől fia Sándor született Pesten 1822-ben. A városnál igtatói hivatalt viselt, és az irodalmi pályán is működött, meghalt ifju korában 1847-ben.

Lakóczi család. Ugocsa megye nemessége sorában leljük Lakóczi Istvánt, ki e század elején Dabolczon közbirtokos [2]).

Lakos család. (Báró.) Ismeretes e családból Lakos János a Mária Terézia-rend lovagja, alezredes, ki a sopronyi nemes magyar társaság egyik alapitója volt. (1792.) Érdemeiért báróságot nyert, és 1829-ben a 15-ik számu II. székely gyalog ezredinél ezredes lett. Az irodalmi téren ismeretes neve az általa irt „Nápolyi levelekről“ (az 1823. Hébében.)

Laky család. Ilynevü nemes családot Komárom, Vas és Bihar megyében lelünk; sőt már a XV. században Somogy vármegyében is, hol 1458-ban Laki Miklós Somogy vármegye alispánja volt [3]).

Az ondódi Laky család egy ágának töredékben leszármazási táblája [4]) ez:



Előnevökről (Ondódról) élve, e család Nyitra megyei.

---

[1]) L. Christophori Lackneri vitae curriculum. Ratisbonae 1714. 4-rét.
[2]) Szirmay C. Ugocsa p. 158.
[3]) Kaprinai Dipl. II. 183.
[4]) Perbeli genealogia szerint.

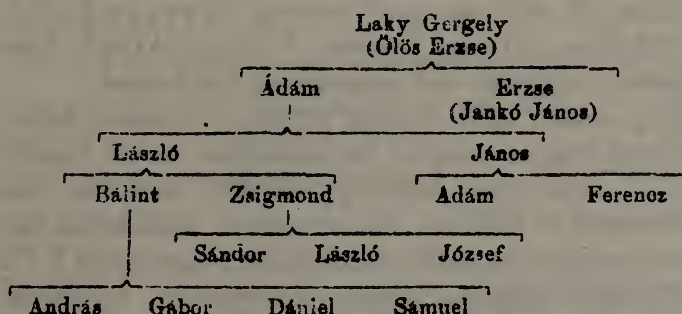
Komárom megyében fekszik Lak helysége, melyben Laky nevezetü család már a XVII. században birtokos volt. 1613-ban Laky János egy udvartelek harmadrészét Lakon Nagy Györgynek adta élete fogytáig [1].

1642-ben Laky János örökösei közt Lak, Vöste Komárom megyei, továbbá Hideghét Pozsony megyei helységekben birt részjószágokra nézve kölcsönös csere történik [2].

1750-ben Laky István és Ferencz és Pázmán János Lak helységbeli birtok iránt Röth Sándor ellen erőtlenitő pert kezdenek. Továbbá

1635-ben Laky István Morócz Istvánnal Pajor János kihalásán Páth helységben és Tagyos pusztai birtokba királyi adomány mellett beiktattatik [3].

Ezen Komárom megyei Laky családnak nemzékrendét mutatja a következő táblázat:



Vas megyei Laky család-ágazatból Laky Pál táblabiró, Laky Antal pedig főszolgabiró volt 1832-ben.

Ezeken fölül találunk alistáli előnévvel Laky családot is, melyből alistali Laky Vincze 1844-ben m. kir. udv. kanczelláriai fogalmazó volt.

A kihalt grebechy Laky családból pedig Laky Gáspár a XVII. században Győr vármegye alispánja volt [4].

Laluch család. Laluch István 1685-ben I. Leopold királytól nyerte czimeres nemes levelét [5].

---

[1] Fenyes E. Komárom várm. 107.

[2] Ugyanott.

[3] Ugyanott 132. 195.

[4] Oklevél.

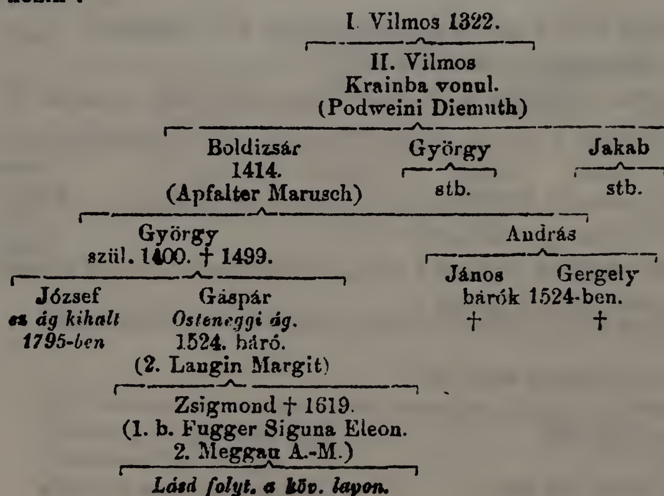
[5] Collect. herald. Nr. 787.

Czimere: a paizs kék udvarában zöld gyepen félig fekvő helyzetben egy vörös ruhás, sárga csizmás, kalpagos magyar vitéz látszik, mellette jobbról egy kettősfarkú oroszlán rohanja meg, egyik lábát a vitéz lábára helyezve, a vitéz pedig bal kezével a földről félig felemelkedve, jobb kezével az oroszlán első bal lábát ragadja meg. A paizs fölötti sisak koronáján vörös mezű kar könyököl, aranymarkolatú kardot villogtatva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

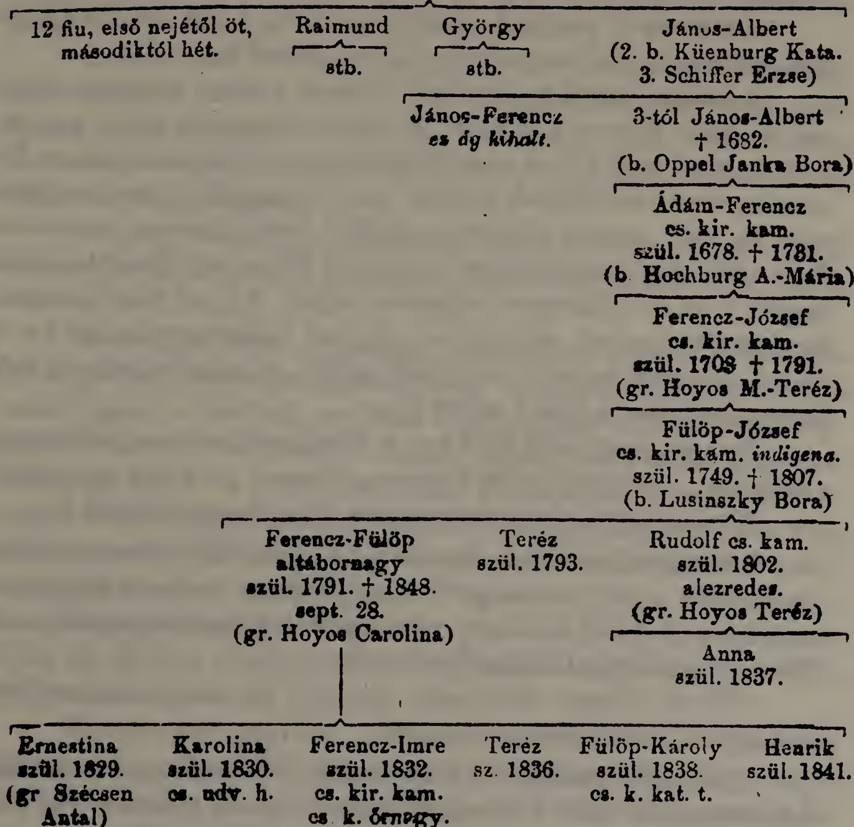
Lamacska család. 1653-ban találkozunk e családdal Trencsin megyében Podhragyén, 1666-ban Hrabovkán, és 1721-ben János és György családtagokkal Orechón Lamacska önálló nevezet alatt, és igy vétettek föl a nemesi lajstromba is. Későbben a nemesi összeirásokból kiderül, hogy hrabovkai székhelyén a Hrabovszky családnak egyik ágazata is Lamacska nevezettel él.

Lamberg család. Németországból eredt család, melyből a mult század másodfelében ketten nyertek hazánkban honfiusitást, nevezetesen 1764-ben (47, törv. cz.) gróf Lamberg Ferencz-Antal, és 1791-ben (73. törv. cz.) gróf Lamberg Fülöp-József. Amaz előbbi ága kihalván, minket itt csak az utóbbinak ága érdekel.

A Lamberg család, mely jelenleg is három fővonalon Bajor-, Osztrák-, Morva- és Magyarországban bir és virágzik, osztrák eredetü, és magát egy 1177. táján elhalt Lamberg Vollradtól eredezteti. Szakadatlan leszármazását az 1322-ben Bajorországban Mühldorfnál harczolt I. Vilmostól hozza le, mi mellőzvén az oldalas leágazásokat, I. Vilmostól csupán nálunk indigenált ágazatot mutatjuk fel, mint következik:



Lásd folyt. a köv. lapon.



Ezen ágon látjuk gr. Lamberg Fülöp-Józsefet, ki 1791-ben nyerte a magyarországi indigenatust; neje báró Lusinszky Borbála volt. Ettől fia gr. Ferencz-Fülöp cs. kir. kamarás és altábornagy, és Alsó-Ausztriában az Ottensteini és Gilgenburgi uradalmak ura, hazánkban pedig a moori uradalom egyik birtokosa, ki 1848. sept. 28-án a föllázadt népdüh áldozata lőn. Gyermekeit a táblázat mutatja.

Czimere a családnak négyfelé osztott paizs, az első és negyedik osztály rézsútosan négy ezüst és vörös mezőkre oszlik; a második és harmadik osztály arany udvarában fekete vizsla arany örvvel. A középpaizs kék udvarában két egymás ellenében álló arany és ezüst pöttös vadász-eb szintén arany örvvel látható.

Lamberti család. Élt a XVII. században Veszprém várme-

gyében ilynevű család, melyből Lamberti István 1608—1618-ban szolgabiró volt [1]).

Lamberti család. Lamberti Camill gróf az 1792-ki országgyülésen nyerte magyarországi honfiusitását [2]).

Lamos család. (Lipóczi.) Turócz megyei törzsökös nemes család, mely Lipovszky-nak is iratott. Ismeretes belőle azon ág, mely e század elején Árva megyébe költözött, névszerint Lamos József az árvai uradalomban kerületi ispán és nagyfalvai birtokos, kinek négy fia mint honvéd küzdött az 1848-ki forradalomban; névszerint Ede előbb Árva megyei jegyző, jelenleg Bihar megyében Derecskén jegyző, Vendel Rozsnyón szolgabirói segéd, Antal Alsó-Kubinban törvényszéki járulnok, és Alajos, és ezek ifjabb testvérei Ádám és Jenő, az utóbbi három a kereskedői pályán A család jelenleg is birja Turócz megyében a lipóczi curiát [3]).

Trencsin megyében 1728-ban és 1748-ban Kocsóczon találkozunk e családdal, az utóbbi évben Kocsóczon Lamos András neveztetik.

Gömör megye is nemessége sorába irta a Lamos családot [4]).

Lampert család. Lampert János 1727. julius 4-én Győr vármegyétől nyert nemességéről bizonyitványt, melynek alapján rokona Lampert István Fejér vármegyében is nemesül elismertetett 1754-ben a midőn 's Czeczén lakozott [5]).

1770-ik évi sept. 10-én pedig Lampert Ferencz kapott Győr vármegyétől nemesi bizonyitványt [6]).

Lánczos család. Gömör vármegye czimerleveles nemes családai közé számittatik [7]). E század elején 1810-ben Lánczos Gáspár és György kincstári erdőszhivatalnokok voltak. — 1844. György és Lajos hasonló hivatalban állottak.

Lánczy család. (Lánczi.) Abauj vármegyének egyik régiebb családa. Családi közlés hiányában róla csak annyit tudunk, hogy már 1477-ben Hunyadi Mátyás alatt élt Lánczy János [8]).

A XVI. században élt Lánczy Sebestyén, kinek (1586.) fia

---

[1]) 1608: 15. — 1613: 8. és 1618: 49. törv. cz.
[2]) 1792: 22. törv. cz.
[3]) Szontagh Dániel közlése.
[4]) Bartholomaeides C. Gömör 145.
[5]) Protocoll. C. Alba-Regalensis.
[6]) Hivatalos Értesitő 1860. 104. szám.
[7]) Bartholomaeides C. Gömör 145.
[8]) Gr. Teleki Hunyadiak kora XII. 44

Lánczy János, ki 1593-ban Abauj megye szolgabirája volt [1], és kinek feleségétől Uza Zsófiától fia György 1614-ben élt, 1630-ban pedig Abauj vármegye követe és alispánja volt [2].

E század első felében Ferencz és József kir. táblai ülnökök. Nevezetesen az utóbb emlitett József Lánczon született 1763. mart. 30-án; mint kir. tanácsos 1809-ben lett királyi táblai ülnök, utóbb hétszemélyes táblai biró, sz. István király rend középkeresztese, és Békes vármegye főispánja.

Jelenleg székhelyén Lánczon él Lánczy Jakab, kinek nejétől Mariássy Mária-Szidoniától gyermekei: Gabriella, Emilia, Béla, Mária és József.

Lanczkröner család. Lanczkröner Dániel 1702-ben I. Leopold király által nemesitetett meg. Czimere vizirányban ketfelé osztott paizs, a felső kék udvarban fehér egyszarvú látszik futó helyzetben, szarváh zöld koszorú diszlik. Az alsó vörös udvar arany rostéllyal van födve. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett sasszárny között, melyek közül a jobboldali vizirányosan félig vörös, félig ezüst, a másik oldali félig arany félig fekete. Foszladék jobbról ezüstvörös, balról arany-fekete [3].

Landa család. Landa Zsigmond, György és Erasmus az 1603-ki országgyülésen iktattattak a magyarországi honfiusitott nemesek közé [4].

Landerer család. (Füskúti.) Landerer János-Mihály pozsonyi nyomdász 1797-ben szerzett nemességet, és Temes megyei Füskút helységre kir. adományt. Fia Lajos pesti volt nyomdász Pozsonyban született 1800. május 1-én.

Czimere: a paizs közepéről jobbra és balra domború — rézsútosan levonuló két vonal által három udvarra osztott vért, a jobboldali arany udvarban egyfejü fekete sas kiterjesztett szárnyakkal látható; a baloldali ezüst udvarban vörös oroszlán ágaskodik, első jobb lábával nyitott könyvet tartva. A középső kék udvar alján zöld téren egy fehér folyam hullámzik, fölötte három arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között a leirt vörös oroszlán, körmei közt nyitott könyvvel látható. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-vörös [5].

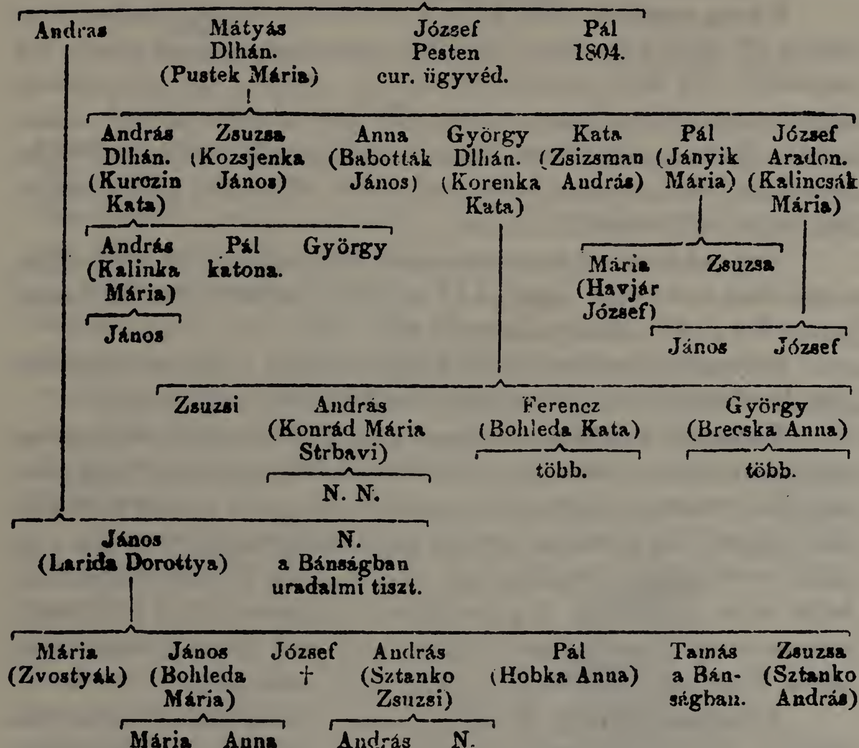
[1] Protocol. Cott. Abauj.
[2] Ugyanott.
[3] Collect. Herald. Nro 772.
[4] 1603 ki 15. törv. cz.
[5] Adami Scuta gentil. tom. VI.

Lándor család. Nemes család jelenleg Bereg, Árva, Arad megyékben, a Bánságban stb. Törzse Lándor Sándor, ki 1464-ben kapja a czimeres nemes levelet Mátyás királytól, s tőle a család következőleg sarjadzik le [1]) :



Folyt. követk. lapon.

[1]) Szontagh Dániel közléséből.



A törzs Lándor Sándornak Lajos nevü fia Borsodi Csabán és Felborcsán eladja birtokát Helencus Benedeknek 1479-ben.

Miklósnak fia Albert Borsod-Csabai és Hevesludasi birtokát 1522-ben eladja Thiba Menyhértnek. Albertnek unokája Mátyás Felbori földjét eladja Balogh Mihálynak 1580-ban; unokája János csabai birtokrészét elzálogitja 1613-ban Thorda Istvánnak. E János nagynénjének férjéről Tyopáknak is neveztetett, és e családból gyakran házasodtak még az unokák is, és Tyopák névvel utóbb is gyakran illettettek. János unokájának Andrásnak fia Ferencz Ludasi birtokrészét 1699-ben haszonbérbe adja. Testvére Mihály Árva megyébe költözött, és ott halt meg 1767-ben kora 93. évében. Utódai két figyermeke

után két ágra szakadván, az egyik ág főleg Pest megyében települt meg, a másik ág Árva megyében és a Bánságban él.

Landis vagy **Landler család.** E családból György czimeres nemes levelét Trencsin megyében 1679-ben hirdetteté ki; és a család tagjai Beczkón székeltek.

Láng család. Láng István 1718-ban kapott czimeres nemes levelet III. Károly királytól, és ebben következő czimert: a paizs kék udvarában zöld téren jobbról zöld erdő áll, mellette egy zöld öltözetű, sárga csizmás és öves magyar vitéz áll, jobb kezével tartott vadászkürtjét fújva. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sas-szárny között sárga tulipán emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [1]).

A család eredetét és nemzékrendét nem ismerve, azt sem tudjuk, e családból volt-e azon Láng Ádám, kinek nejétől Fehér Borbálától leánya Borbála Bathay Istvánné volt.

Langlet család. Báró Langlet Fülöp 1715-ben nyert magyar honfiusitást azon évi országgyülés 135. törv. czik szerint.

Langon család. Langon János 1734-ben nyerte czimeres nemes levelét [2]). Czimere: a paizs felső részéből jobbra és balra levonuló két rézsútosan domboruló vonal által háromfelé osztott vért, a két felső szögleti kék udvarban egy-egy ezüst csillag ragyog, az alsó kúpalakú osztály ezüst udvarában egy piros sziv áll, és abból jobbról kék, balról vörös zászló leng. A paizs fölötti sisak koronájából kettősfarkú koronás arany oroszlan emelkedik ki, első jobb lábával kivont kardot tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Lántos család. Zemplin vármegye czimerleveles nemes családainak egyike [3]). Trencsin megyében pedig a Hidvéghy nemes család egyik vonalának saját vezetékneve [4]).

Lányi család. (Kis-szántói.) Ismeretes közülök József udvari tanácsos és kanczelláriai referens, a sz. István-rend vitéze; neje Szent-Iványi Anna, kivel következő családot alkotott:

---

[1]) Collect. herald. Nro 509.
[2]) Collect. herald. Nro 299.
[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 115.
[4]) Szontagh Dániel közlése.

Lányi József
(Szent-Iványi Anna)

Imre
Ungh v. főisp.
volt septemvir.
† 1858.
(1. Boronkay Kata.
2. gr. Csáky Mária)

István	Gizella	Oktavia
(Klobusiczky Ida)	(b. Perényi Gábor)	(Motesiczky László)

A táblán álló Imre 1822-ben Bihar megyei alispán, utóbb cs. k. kamarás, hétszemélyes tábla ülnöke, szent István-rend kis-keresztes vitéze, Ung vármegye alispánja, 1850. után a pesti kerületi cs. kir. főtörvényszék osztályának elnöke; meghalt Budán 1858. junius 23-án, kora 83-ik évében, és ott a várbeli sirboltba eltemettetett [1].

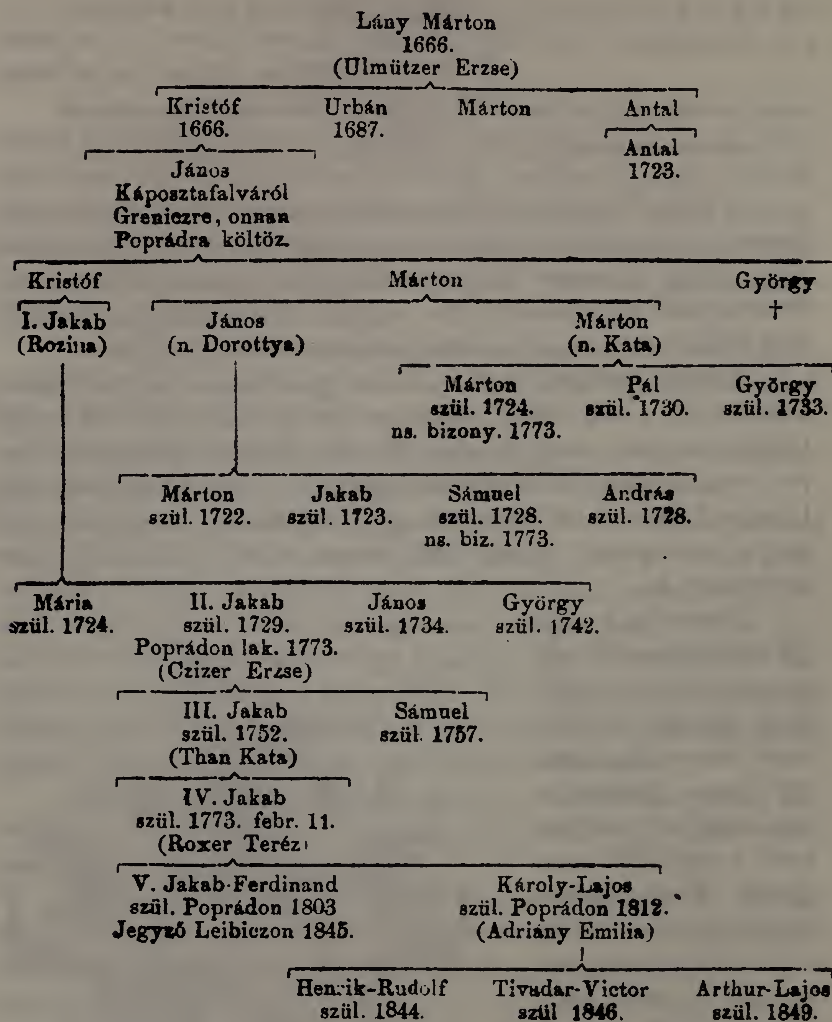
Lány család (máskép Jacoby.) Szepes megyei eredetü czimerleveles nemes család. Jacoby máskép Lány Márton és neje Ulmützerin Erzse, és gyermekei 1666. dec. 17-én Bécsben kelt czimeres nemes levélben előbbi polgári állásukból (e statu ignobili seu civili) I. Leopold király által nemesi rangra emeltettek, és nemes levelük Szepes vármegyének Lőcsén 1667. február 10-én tartott közgyülésen hirdettetett ki.

Czimerük: a paizs kék udvarában zöld halmon piros lábú és csőrű fehér galamb áll fölemelt szárnyakkal, lábai alól három búzakalász emelkedik föl, melyek közül a legfelsőből enni látszik. Ehez egészen hasonló alak ismétlődik a paizs fölötti sisak koronáján. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst. Az egész czimert itt a metszvény is föltünteti.



[1]) Pesti Napló 1858. junius 25-ki szám.

A család emlitett törzsétől Lány M á r t o n t ó l kezdve, habár nem teljes, de egy ágon maig leterjedő családfa következő:



A családfán a harmadik nemzedékbeli J á n o s Káposztafalváról Greniczre, és onnan Poprádra (mely maig is ez ág lakhelye) költözött, mint Mészáros (latinul L a n i o), s tán innen a L á n i név. Két fiától unokái II. J a k a b, S á m u e l és M á r t o n Szepes vármegyétől 1773. mart. 11-én nyertek nemesi bizonyitványt. II. J a k a b 1750-ben

vette nőül Czizer Erzsébetet. Ennek egyik fia III. Jakab 1772-ben nősült Than Katával. III. Jakab 1796-ban Roxer Terézzel. Ennek fia Jakab-Ferdinand és Károly-Lajos mindketten Poprádon születtek, amaz Leibiczi lakos, ez (t. i Károly-Lajos) Poprádon lakik, és 1836-ban nősült Adriány Emiliával, kitől gyermekei a táblázaton láthatók; mindketten 1845-ben Szepes vármegyétől nyertek nemesi bizonyitványt.

Szepes megyében a másik ágból, mely Tótfalván székel, Ferencz 1838—1845-ben al-, utóbb főszolgabiró volt.

Egy másik ág Szepesből Liptó megyébe Szent-Miklósra és Hibbére telepedett; ezekből István és József cs. kir. kapitányok, id. Sámuel Liptó megyei esküdt, ifj. Sámuel hites ügyvéd Szent-Miklóson; mind a négyen élők.

Ugyan e családból származott azon Lány György, kinek Makovinyi Máriától fiai György és Tóbiás.

Előnevéről itélve, mely Kesmárkról iratik, — szintén e család sarjadékául látszik lenni kesmárki Lányi Sámuel, Erdélyben Felső-Fejér megyében árvaszéki biró 1843-ban; Károly Háromszéken mérnök, Sándor ugyanott adóbiztos, Elek irnok az 1848-dik előtti években.

Lány család. (Máskép Teörök.) Lány máskép Teörök Illés és testvére Dániel 1609. nov. 22-én II. Mátyás királytól Pozsonyban kelt czimeres nemes levél által nemesitettek meg [1]), és czimeres levelük 1614-ben Turócz megyében hirdettetett ki.

A család czimere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobboldali osztály vörös udvarában hármas halmon fölemelt egyik lábában kövecset tartó daru áll; a baloldali osztály kék udvarának alján fehér folyam hullámzik; fölötte egyik fölemelt lábával kövecset tartó daru áll. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös

A följebb emlitett Láni (vagy latinul Lanius) Illés (vagy Elias) a XVI. század elején evang. superintendens volt.

Gyermekei: a) Isák 1614-ben járt Wittenbergben [2]). b) Zacharias szintén superintendens volt, fia Zacharias Trencsinben született, és 1659-ben járt Jenában [3]). c) Gergely szintén Wittembergben tanult, innen bitsei pap, majd 1620-ban Árva vári predikátor;

---

[1]) Az eredeti Armalis Nógrád várm. levéltárában.

[2]) Bartholomaeides Memoria Ungarorum 119. Klein II. 323.

[3]) Haan Lud. Jena Hung. 17.

innen rajevi, zólyomi 1634-ben, s végre breznói lelkész 1651-ben [1]). d) Dániel hajeczi lelkész, fia Dániel Wittembergben tanult, s legutóbb Beszterczén volt lelkész, meghalt 1665-ben [2]). Ezeknek származási fájuk igy áll:

Láni Illés
superintendens.

Isák	Zachariás	Gergely	Dániel
1614.	superintendens.	1651.	hajeczi pap.
		Breznói pap.	
	Zachariás		II. Dániel
	1659		Beszterczei lelkész
			† 1665.

II. Dánielnak tán fia György, ki 1667-ben járt Wittembergben [3]).

Lani Miklós 1604-ben járt Wittembergben, és 1607-ben lett pappá [4]).

Lani Pál Kesmárkról való, és igy valószinüleg a fölebbi czimerleveles szepesi Lány-ak sarjadéka 1749-ben járt Jenában, és ott az orvosi tudományokat tanulta. Meghalt 1766-ban [5]).

Tán szintén ezen Lány család ivadéka volt azon Lány Pál, ki 1695-ben Gömör vármegye jegyzője, és 1711—1713-ban alispánja volt, szorgalmas történetbuvár és jeles jogtudós [6]).

Lányi család. Lányi Urbán, Jakab és Antal testvérek III. Károly királytól 1715-ben kaptak czimeres nemes levelet, mely Gömör vármegyében 1716. január 2-án hirdettetett ki [7]).

Lapispataky család. Egyik ága a Lapispataki Zsegnyei (vagy Segnyei) régi kihalt családnak. Közös törzsük Comes Bodon, máskép Vejtih, Vejteh, vagy Voychich, kitől a származásrende [8]) következő:

---

1) Bartholomaeides id. h. 122

2) Ugyanott 130.

3) Ugyanott 168.

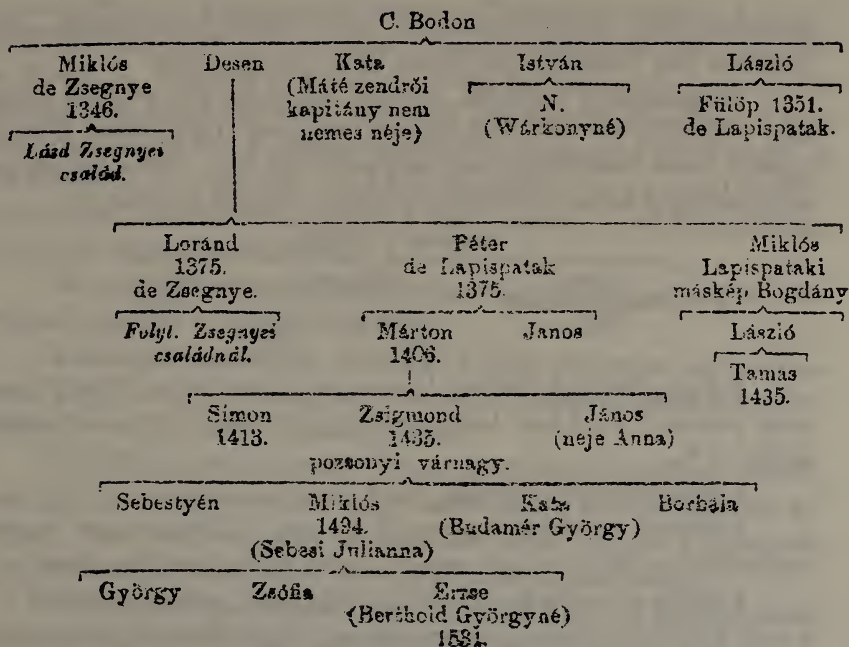
4) Ugyanott 107.

5) Haan L. id. h. 64

6) Bartholomaeides C. Gömör 408 419. 760.

7) E családból igyekvek magát származtatni e század harmadik tized tizedében Lányi Ádám és György, kiknek atyjok Ádám, nagyatyjok pedig Lányi János Nógrád megyében Szécsényben 1728-ban csizmadia mester, utóbb a vágó-szék bérlője volt, honnan „mészáros"-nak is neveztetett.

8) Wagner Caroli Tab. Geneal. tab. III.



A törzs egyik fiától M i k l ó s t ó l, valamint Dezsőnek fiától Lorándtól a Z s e g n y e y család leszármazása jő le, melyet maga helyén találunk.

A Lapispataki családból megemlitendő itt M i k l ó s a Sebesi Julianna férje, ki két izben pártolván el Ulászló királytól testvéréhez Albert herczeghez, első hűtlenségeért kegyelmet nyert, de a másodikért minden jószágát, s nevezetesen Sáros megyében S e b e s várát is elveszté 1491-ben, és azt Ulászló király Kassa városának ajándékozá [1]).

Lapitsek család. A czimeres nemes levelet Lapitsek J á n o s nyerte, és azt 1624-ben Trencsin megyében hirdettette ki [2]).

Lapos család. Borsod megyében Lapos J á n o s 1612-ben szolgabiró volt [3])

Trencsin megyében Lapos A n d r á s 1650-ben Trencsin megye fölkelési vezére volt Thuróczy Ferenczczel együtt, és mindketten török fogságba estek [4]).

Láposi család. Bihar vármegye birtokos nemes családai sorában állt már a XV. században, nevezetesen Láposi T a m á s (Thomas

[1]) Wagner Dipl. C. Sáros. p. 75.
[2]) Szontagh Dániel közlése.
[3]) Okmány.
[4]) Szontagh Dániel közlése.

de Lapus) Bödi Lászlótól Bibatelek nevü pusztát vevé zálogba, mely 1483-ban már Tamásnak fia Láposi Péter kezén volt [1].

Laposrévy család. Szintén kihalt család, melyből Laposrévy Mátyás birtokos volt Nógrád megyében Terbeléden. Második (nevére nézve ismeretlen) neje meghalt 1580-ban. Tőle a leszármazás valószinüleg a család kihalásaig okmányok alapján következő:

Laposrévy Mátyás
- Ilona (Balogh János) 1581.
- Menyhért
  - János 1581.
  - András 1581.
- Kata 1581.

Lápy család. Hajdan Ugocsa megyében élt, és birta a hasonnevü pusztát; 1416 ban Laápi Loránd fiát Miklóst a verbőcziek zárták el [2].

Lapsánszky család. Lásd Labsánszky cs.

Lascan család. Lascan Márton 1542-ben nyert magyar honfiusitást az 50. törv. czik szerint. Azóta hazánkban hire sincs.

Laskay család. (Zilahi.) Szilágysági család, közülök Sámuel 1790/1-ki erdélyi országgyülésen Közép-Szolnok követe volt; királyi tanácsos és alispán 1815. körül.

Károly udvari kanczelláriai lajstromzó 1848-ban, Sámuel pénztárnok 1848-ban, Lajos alispán 1847-ben Közép-Szolnok vármegyében.

Másik Laskay család előnevét N.-Szalontáról irja, ebből József Erdélyben Alsó-Fejér vármegyében aljegyzö, később alispán volt.

Laszgalner család. Laszgalner Mihály 1754-ben Mária Terézia királyasszony által emeltetett nemességre.

Czimere: négy részre osztott paizs, az első és negyedik osztály zöld udvarában fehér grif ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot tartva. A második és harmadik osztály ezüst mezejében fekete hajóhorgony áll. A paizs fölötti sizak koronáján a paizs fölötti sisak koronájából fehér grif emelkedik ki, kivont karddal. Foszladék mindkét oldalról ezüst-zöld [3].

Laszkár család. Trencsin megyei birtokos nemes családok sorában áll. Az 1748-ki Trencsin megyei nemesi összeiráskor Zsig-

[1]) Gr. Teleki Hunyadiak kora XII. 248.
[2]) Szirmay C. Ugocsa. p. 79. 176.
[3]) Collect. Herald. Nro 268.
[4]) Szontagh Dániel közlése.

mond fordul elő a Hegyentúli járásban; Draskóczon pedig Gáspár; 1768-ban ismét Draskóczon a most nevezett Gáspárnak fiai László és Elek. — 1803-ban Lázár és három fiai József, István és János, és Elek egyedül, kik mind Draskóczon székeltek. Végre 1837-ben Lázárnak utódai József két fiával Istvánnal és Jánossal; — valamint id. István fiaival Istvánnal és Mihálylyal, nemkülönben János maga laktak a draskóczi birtokban, és ez utóbbi katonáskodott.

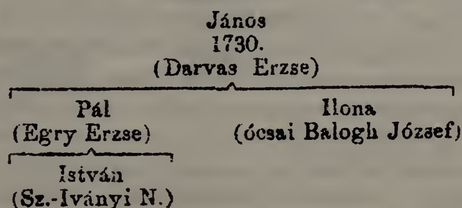
Mi összeköttetésben áll e család névhasonlatosságnál fogva a következő családdal? — nem tudjuk.

Laszkáry család. (Laszkári.) Hont vármegye nemesi családa. Tagjai megyei hivatalokat viseltek. Czimere: a paizs kék udvarában fiait melle vérével tápláló pellikán.

Laszkár nevü helység Turócz és Nyitra megyében fekszik, ezek egyikéről vette a család nevét és előnevét; és több megyébe kiterjedt. Nem birván a család leszármazási fáját, csupán a kezünknél lévő adatokra szoritkozván, a következő adatokat közölhetjük:

1650-ben élt Laszkáry János, a midőn Heves és Külső-Szolnok vármegyének [1]), 1648-ban pedig Hont vármegye jegyzője volt [2]).

1731-ben Laszkáry János odahagyván lakhelyét és elaggott szüleit, az egész Rákóczy-forradalom alatt a király iránti hűségben maradva, gr. Koháry István utóbb országbiró mellett működött, mely érdemeiért Nógrád megyei Safiháza és Laz pusztáknak, melyeket még nagyatyja János Koromzay Jánossal nyert adományban, — 1731. január 10-én azon felét is, mely a Koromzay családnak hűtlenségi bélyegén a királyi fiscusra szállott, Pálffy Miklós nádortól adományba nyerte, és abba a Garan szentbenedeki Convent által be is iktattatott. Nejétől Darvas Erzsébettől ivadéka igy származott:



1701-ben Laszkáry Miklós a leleszi Convent jegyzője volt.

Az ujabb időkben Hont vármegyében Laszkáry Miklós (1839.)

---

[1]) Eredeti okm.

[2]) Lehoczky Stemmat. I. 196.

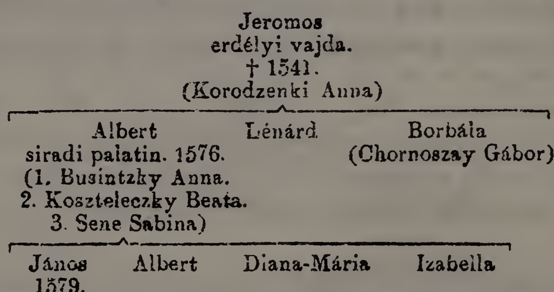
alszolgabiró, Lajos pedig ugyanakkor megyei főbiztos volt, ez utóbbinak Sembery Petronellától fia Gyula.

Laszkáry Emilia Kubinyi Vilmosnak özvegye.

Laszky család (vagy Laski.) Lengyel eredetü nemzetség, melyből Laski Jeromos Lengyelországban sirádi palatinus Szapolyai János korában nagy szerepet vitt hazánkban, főleg 1527-ki török s egyéb követségei által. 1531-ben erdélyi vajdává neveztetett. Utóbb kegyet vesztve, fogságban is volt, melyből 1535-ben szabadult meg. Szapolyaitól nyerte Késmárkot, melynek birásában utóbb őt I. Ferdinand is, kinek hűségére áttért, szintén meghagyta; és ezután I. Ferdinand részén állott. Meghalt Jeromos 1541-ben Lengyelországban, némelyek szerint a török által beadott méreg folytán Nejétől Korodzenki Annától egyik fia

Albert atyjáról Késmárk és Dunavecz várát örökolte. Első nejével Businczki Katalinnal Serédi György özvegyével száz ezer forintot kapott, de ezt mind elpazarlá egyebekkel együtt. Miután Lengyelországból ismét bejött, Miksa király hive volt, és ez által 1576 ban honfiusitást nyert. A háromszori nősülés és rosz gazdálkodás — irja Budai — arra kényszeriték őt, hogy Késmárkot és Savnikot előbb Ruber Jánosnak, utóbb Tököly Sebestyénnek sok ezerbe elzálogositá, mely zálogitás ellen 1579-ben gyermekei a szepesi káptalan előtt tiltakoztak [1]. Hogy jószágait visszaválthassa, Angolországba ment, és ott az alchymiara adta magát, és onnan néhány angol alchymistával visszajövén, addig űzték e hálátlan mesterkedést, mig azáltal egyéb pénze is felemésztetett.

A család leszármazása következő:



Albertnek első neje Businczki Anna 1561-ben halt meg. Unokáiban pedig — ugy látszik — a család is kihalt, — legalább Magyarországból kifogyott.

[1]) Wagner Analecta Scepus. I. 78. 79. 185. stb.

László család. (Padányi.) A László nevü nemes családok legrégiebbike, mely a Csallóközben Padányban birtokos, és a XIII. században élő Zelege Mihály de Padány nevü törzstől veszi eredetét, a Bodó, Kosár, Máttyus és Szakál családokkal egyetemben.

Nevezett törzsnek Zelege Mihálynak fia volt az 1236-ban élő Salamon de Besenye et Padány, ennek fia Pál 1270-ben él; ennek fia Miklós, ennek fia János de Nagy-Padány, ennek László, ennek fia Balás, ki atyja nevéről László vezetéknevet vett föl, és igy lett nevet adó második törzse a most is élő családnak. Ezen Balásnak fia volt Ágoston, ennek András, ennek János, ennek Gergely, ennek Mártony [1]), ki 1725-ben élt, s kitől az Alistálban és Padányban lakó László nemzetségnek maig is élő tagjai származnak, kiknek azonban izenkénti leszármazásaikról már adataink nincsenek.

Legutoljára emlitett László Márton alistáli lakos 1725-ben a Pozsony megyei nemesség vizsgálószék előtt a XIII. századbeli eredeti adománylevelet is fölmutatva, szintén nemcsak a fenirt módon folyó szakadatlan leszármazását, de egyszersmind György testvérével együtt kétségtelen nemességét is kimutatá [2]).

László család. László István és neje Lázár Borbála, ettől gyermekei: János, András, Péter, Anna és Borbála, továbbá testvérei Gáspár és János II. Ferdinand királytól Bécsben

---

[1]) Lásd e genealogiát a volt kir. Curia levéltárában 2859. sz. a. nyugvó Stephani László contra Biró perben sub O. „ex provocato in Causa Stephani László contra Szabó, Biró, et Bartalos super Padány" 5865. szám alatt megerősitve.

[2]) A Pozsony vármegyei 1725. Jegyzőkönyv szavai ezek: „Anno 1725. ad mentem gratiosi Exc. Consilii Locumtenentialis Regii Decreti in Deputatione Icottus Posoniensis eatenus ordinata infrascripti Domini nobiles ad conformitatem transmissae ideae nobilitatem suam sufficienter edocuerunt modo sequenti:

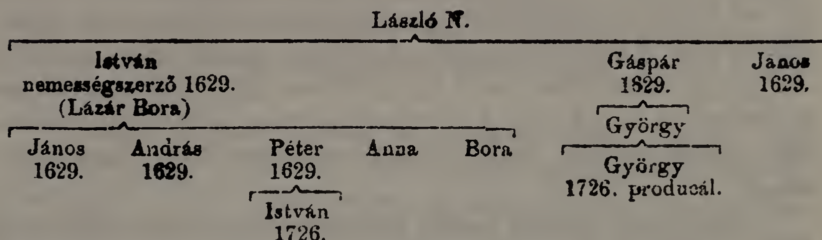
Alistaly. Georgius Bodó, Stephanus senior et junior, Georgius, Joannes, Franciscus et Paulus Kosár, nomine etiam haeredum alterius Joannis Kosár, Georgius et Martinus László, Stephanus, Martinus et Franciscus Máttyus, Michael Szakál producunt literas privilegiales Belae, Stephani et Ladislai Regum per Andream Regem in anno Domini 1299. confirmatas pro Saul et Paulo filio Salamonis, Petro filio Petri, Sandor filio Sauli, Barlabas filio Lectus, Bartsal fratre ejusdem, Tek filio Sud, Bodó filio Benedicti, Benedicto filio Ping, Abrahamo filio Husvéth de Villa Padány elargitas, e quorum numero licet quidem praeter Familiam Bodo nemo Suprascriptorum cognomen suum retineret, quia vero sufficientibus documentis condescensionem sexus masculini et antiquissimam possessionem collatorum bonorum edocuissent, ideo rati haberi.

1629. febr. 15-én kelt czimeres nemes levélben nemesitettek meg, és e czimeres nemes levél 1629. sept. 17-én Gömör vármegyének Gömör mezővárosában tartott közgyülésén hirdettetett ki [1]).

1726-ban a Gömör megyei nemesi vizsgálatkor még a nemes levélben megemlitett Péternek fia István, és Gáspárnak unokája György éltek, és ezen czimeres levél alapján nemességüket igazolák [2]).

Emlitett Gáspárnak fia György a néptől Hegedüsnek neveztetett, és e név ráragadt fiára is, az 1726-ban producált Györgyre.

Ezen korig a családfa igy áll:



László család. Gömör megyében egy másik László családot is ért a nemesités. Ugyanis Boros Simon és fiai András, Péter, Mátyás és Gergely, továbbá Szük János, nemkülönben László Jakab és Mihály testvér-atyafiak II. Ferdinand királytól 1636. május 18-án Bécsben kelt czimeres nemes levélben emeltettek nemességre, és nemes levelük 1636. Gömör vármegyében hirdettetett ki [3]).

E családból igyekvék leszármazását 1840-ben kimutatni László Silvester ilyen leszármazással, atyja volt János (1760.), ennek atyja Mihály (1739.), ennek atyja József (1732.), ennek atyja Tamás, ennek atyja Lőrincz.

László család. Ez is Gömör megyei eredetü, törzse László Péter, ki nejével Ilonával, ettől gyermekeivel Jánossal és Istvánnal, továbbá Korody Mihály és Móré Simon és Jánossal II. Ferdinand királytól Bécsben 1633. sept. 24-én kelt czimeres nemes levél által emeltettek a kiváltságosak sorába; és czimeres levelük Gömör és Kis-Hont vármegyék gyülésén 1636-ban hirdettetett ki [4]).

A család leszármazasa a mult század végeig következő:

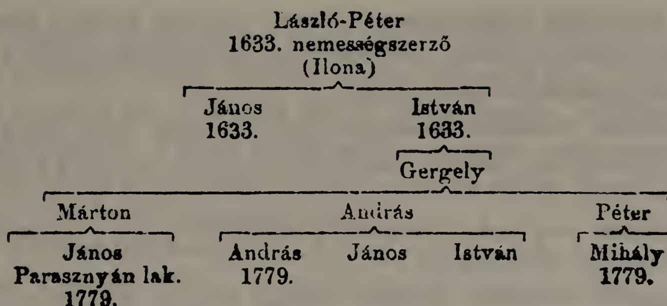
---

[1]) Gömör várm. Protoc. 126. lap.

[2]) Ugyanott 106. lap.

[3]) Protocol. Cottus Gömör p. 287.

[4]) Ugyanott 279. lap.



A táblázaton álló Mártonnak fia János Gömör megyei Parasznyán lakos, unokatestvéreivel együtt 1779. junius 18-án Gömör vármegyétől Pelsőczön tartott közgyülésből nemességi bizonyitványt nyert.

László család. (Gegési.) Erdélyi család. A czimeres nemes levelet 1761-ben Mária Terézia királyasszonytól kapta.

Czimere először vizirányosan kétfelé oszlik, az alsó kék udvarban egy szántó-vas és iró-toll keresztbe helyezve láthatók. A felső osztály függőlegesen ismét kétfelé oszlik, a jobboldali vörös udvarban pánczélos kar könyököl, kivont kardot tartva; a baloldali ezüst mezőben zöld ágon alma függ. A paizs fölötti sisak koronájából két kar nyúlik ki, a jobboldali pánczélba öltözve, kivont karddal, a másik vörös mezű fehér hajtokával, az emlitett gyümölcsös galyat tartva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról ezüst-vörös [1]).

A gegési László család Marosszékben székel, hol közülök László István 1815-ben dulló volt.

László család. (Magyar-Sárosi.) Erdélyben magyar-sárosi László Sámuelnak neje Veress Anna volt 1793-ban [2]).

László család. (Csik-Szent-Imrei.) Székely eredetü. Közülök Tamás deák (litteratus) 1698-ban Al-Csikszék alkapitánya [3]). Elek az 1792-ki erdélyi országgyülésen Csikszék követe volt. Lajos adó-iró-biztos 1840. körül. Sándor jegyző Csikszékben 1848-ban. János Alsó-Fejér megyében pénztárnok; örökösei leánya Anna Műhelyesiné és unokaöcscse Antal.

László család. (Kászon-Jakabfalvi.) Székely család, melyből Ferencz főkormányszék melletti ügyvéd volt 1846-ig. — Józsefa vajda-hunyadi kincstári uradalomban vas-öntődei és kohónagy. Elek

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VI.
[2]) Ns. székely nemzet Constitutioji 211. lap.
[3]) Benkő Károly: Csik, Gyergyó, Kászon. 52. lap.

ügyvéd Alsó-Fejér vármegyében. János mérnök Doboka vármegyében, mind hárman 1848-ig; s valószinüleg szinte ebből volt L. József háromszéki mérnök is 1840. körül.

László család. (Kászon-Ujfalvi.) Talán csak egyik ága a fölebbi k.-jakabfalvi László családnak; közülök András csikszéki ülnök volt 1840. körül.

László család. (Mádefalvi.) Közülök Lajos csikszéki adóegyenlitő biztos 1846-ban.

László család. (Kibédi.) Ebből Lajos Alsó-Fejér megyei irnok 1846. körül.

László család. (Jánosfalvi.) Ferencz udvarhelyszéki levéltárnok 1846-ban. István Alsó-Fejér vármegyében ügyvéd, Enyed pusztitásakor az oláhok által meggyilkoltatott 1849. jan. 8-án; gyermekei árván maradtak.

László család. (Ikafalvi.) István Alsó-Fejér vármegyében adóegyenlitő biztos, 1848-ban Zalathna dulásakor az oláhok által megöletett, nővére Veres Mihályné, családa Enyeden hasonló szomorú sorsban részesült 1849-ben.

László család. (Gyepesi.) János Udvarhelyszékben árvaszéki ülnök 1843-ban.

László család. (Altorjai.) Közülök Sámuel irnok Közép-Szolnok megyében 1840. körül.

Közép-Szolnok vármegyében több László találtatik, valószinüleg ugyan e család ivadékai (?) igy Imre ott aljegyző 1845. József kir. tizedbér-tárnok, 1840-ben pedig szolgabiró. Kraszna vármegyében.

László nevezetü család Magyarországban is az elészámláltakon kivül Szabolcs, Szathmár, Somogy és Sopron megyékben is a nemesség sorában áll.

Szintén egyik László nevü nemes család ivadékául igénylé magát László-György jogtudor, hites ügyvéd, és a pesti kir. egyetem tanács jegyzője, ki 1858. nov. 5-én kora 51-ik évében halt meg. Nejétől Schneider Borbálától egy fia Zsigmond maradt.

Lászlóffy család. Hajdan ilynevü család a Dunántúl virágzott, de kihalt. Másik Lászlóffy nevü család 1615-ben Trencsin megyében hirdetteté ki czimeres nemes levelét [1].

Lászlóffy család Ung vármegye nemessége sorában áll.

Laszlovszky család. Megnemesitetett czimeres nemes levél által 1790-ben Laszlovszky József személyében

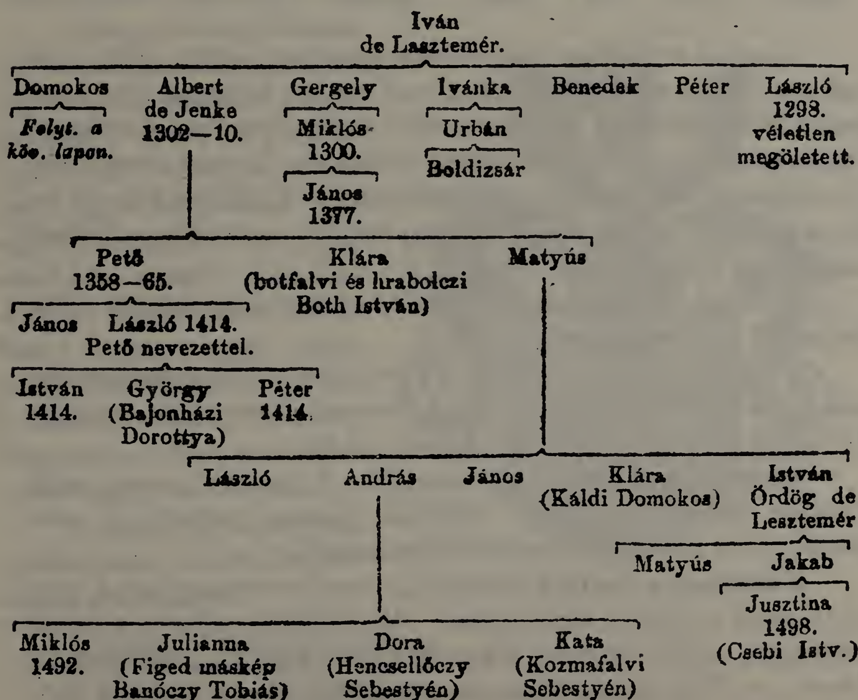
[1]) Szontagh Dániel közlése.

Czimere következő: a paizs balról jobbra rézsútos vonal által vörös és fekete udvarra osztatik, a paizs alján zöld téren hátulsó lábain arany oroszlán áll, első jobb lábával kivont kardot, a balban egy kék csillágot tartva. A paizs fölötti sisak koronáján szétterjesztett szárnyakkal fekete sas ül, sárga csőrében irótollat tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról arany-fekete [1]).

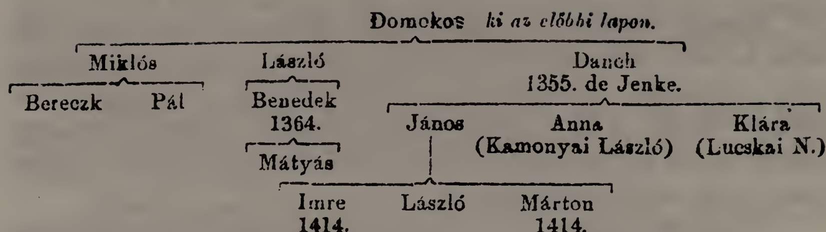
A nemesség-szerző Józsefnek hasonnevü fia József született Budán 1773. febr. 21-én, 1810-ben fiscalis director, 1825-ben a királyi táblán érseki ref. ülnök.

Lasztaméry család. (Lasztaméri †.) A Lasztaméry vagy Lasztoméry, vagy Leszteméry család, (a mint t. i. oklevelekben ily változásokkal találtatik neve irva), Zemplin vármegyei Lasztomér helységből nyeré nevét, és törzse azon a XIII. században élő Lesztcméry Iván volt, kitől Eurdeugh, Iván, Matyús, Ungh, Danch és Zeleméry család-ágazatok eredtek [2]).

Emlitett Ivántól a származás következőleg folyt [3]):

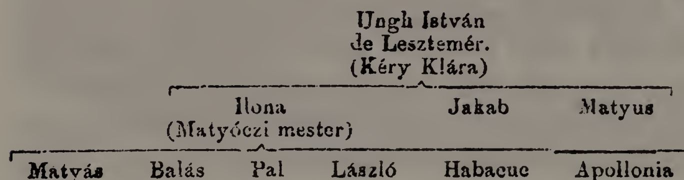


[1]) Adami Scuta gentil. tom. VI.
[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 86.
[3]) Wagner Car. Mss. tom. LXX. p. 186.



A Zeleméry ág igy kezdi származását; Leszteméri Zelcmérnek fiai Z a d u r de Zadorhaza et Nagymező, és Miklós 1290-ben.

A leszteméri U n g h ágazat pedig származik:



A család történetére vagy birtokviszonyaira térve, 1300. évről szól egy oklevél, mely szerint Zelemérnek fia Aba kihágásai által Leszteméri földjét vesztvén, az birói kezekbe, utóbb zálogképen Job mester kezébe került, végre az irt 1300-ban Leszteméri Ivánnak Gergely fiától származott Miklós fia által megváltatott. — 1302-ben Ivánnak fiai D o m o k o s és A l b e r t a Leszteméri birtokot megosztják, a határok megjelölése mellett.

1413-ban J á n o s udvarnok fia Leszteméri **I m r e a kir. udvar** kedvencze uj adománylevelet nyert [1]).

Emlitendők még a családból a következők, kik a nemzékrenden nem lelhetők: 1354-ben G y ö r g y Leszteméri Jánosnak fia, továbbá P é t e r és J á n o s, Leszteméri Mihálynak fiai.

Lasztin család. (Vagy Lasztyin.) E nevezetü nemes család Trencsin vármegyében 1660—1666-ban Dezséren székelt, és mint odavaló lakos vétetett föl a nemesi lajstromba [2]).

Lasztóczy család. (Lasztóczi.) Zemplin vármegyében L a s z t ó c z nevü helységet birta hajdan. Már 1339-ből előfordul a család emlékezete, midőn Lasztóczy Mártonnak fia L u k á c s, Ivanchnak fia J á n o s, és Péter fiának Domokosnak fiai M i h á l y, L o r á n t, I s t-

---

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 86. 376. 377.

[2]) Szontagh Dániel közlése.

ván, Szaniszló és Dienes Druget Vilmos nádori parancsa mellett osztoztattak meg [1]).

1466-ban élt Lasztóczy Simon, ki Zemplin vármegye alispánja volt [2]).

1525-ben Lasztóczy Boldizsár Tokaj vár várnagya volt, és 1527-ben Szapolyay Jánostól Zemplin megyei Mihályi helységet nyerte adományban [3]).

Szirmay szerint ezen Lasztóczy család kihalt Lasztóczy Ferenczben 1707-ben [4]), de ugyan ezen irónk a mult század végén is Zemplin megyében Szedlicskén [5]) birtokosnak ir Lasztóczy nevezetü családot, és ugyan e nevet azon megyének élő czimerleveles családai sorában [6]) is emliti, melynél fogva ez utóbbi vagy különböző család, vagy amannak egyik ága lehet.

Lasztókay család. (Daneczi.) Ezen család magyar nemességre emeltetett II. Ferdinand király által 1629-ben Lasztókay Szaniszló volt királyi udvarbiró, és ennek fiai Ferencz és János személyében [7]).



Ezen eredetileg Dáneczi de Danecz családnak később egyik ága Lasztók nevű puszta birtokától Lasztókaynak is neveztetett, és a megyei jegyzőkönyvekben hol egyik, hol másik, hol pedig mind a két nevezet alatt fordul elő, jelesül először 1630-ban a Szepes megyei, azóta pedig többször hol ezen, hol a szomszéd Sáros, Zemplin, Ung, Heves, Pest, Marmaros s több megye levéltárában.

A család egyik ágának a mult század elejétóli leszármazása a következő:

---

1) Szirmay C. Zemplin not. top. 84.
2) Ugyanott not. hist. 38.
3) Ugyanott not. top. 140. not. hist. 268.
4) Ugyanott not. top. 269.
5) Ugyanott not. top. 344.
6) Ugyanott 114.
7) Családi közlés szerint.

Ferencz
Pál
(Rády Zsófia)
István
1745.
(1. Müller Borbála.
2. Jánosy Anna)

1-től Mária † (Blázsovics Ignáczné) | Imre † | 2-tól János nep. cs. k. fő sz.-biró 1859. Técsőn Marmarosban. (Ottlik Mária)

Emma (Svoboda József) | László | Béla | Gizella | Dezső †

A család czimere — mint följebb a metszvény ábrázolja — katonai álló paizs vörös mezővel, melynek alját hármas hegycsúcs foglalja el, és ennek széleitől háromszegü kék udvar emelkedik egész a paizs közepéig, melyben arany csillag villog; a paizs két oldalán jobbfelől sárga oroszlán, balfelől pedig fehér grif egymással szemközt fölfelé lépdelve, egymást érintő első lábaikkal hármas kalászt szoritva tartani látszanak. A paizs fölötti sisak koronájából két — egyfelől kék, másfelől vörös, a közepén arany fénylő csillaggal ellátott sas-szárny között oroszlán emelkedik fel, első jobb lábával meztelen kardot, baljával az alsókhoz hasonló három kalászt tartva. Foszladék jobbfelől sárga-kék, balfelől pedig fehér-vörös ékesiti a paizst.

Latinovics család. (Borsodi.) Eredetileg neve L a t a n o v i c z, bir és székel nagy részben Bács Bodrog vármegyében. Törzse a Dalmátparti vidékről (Cattaro) az Adria partjain volt sűrü mozgalmak és török beütések miatt a XVII. század vége felé Magyarországba menekülvén, I s t v á n és D á n i e l testvérek atyjukkal T a d é v a l együtt Bács vármegyébe Baján telepedtek meg, s azontúl vagyonukkal Baja közelében nagyobbszerű bérletekbe bocsátkozván, a haza és fejedelem szolgálatában szerzett érdemeik folytán

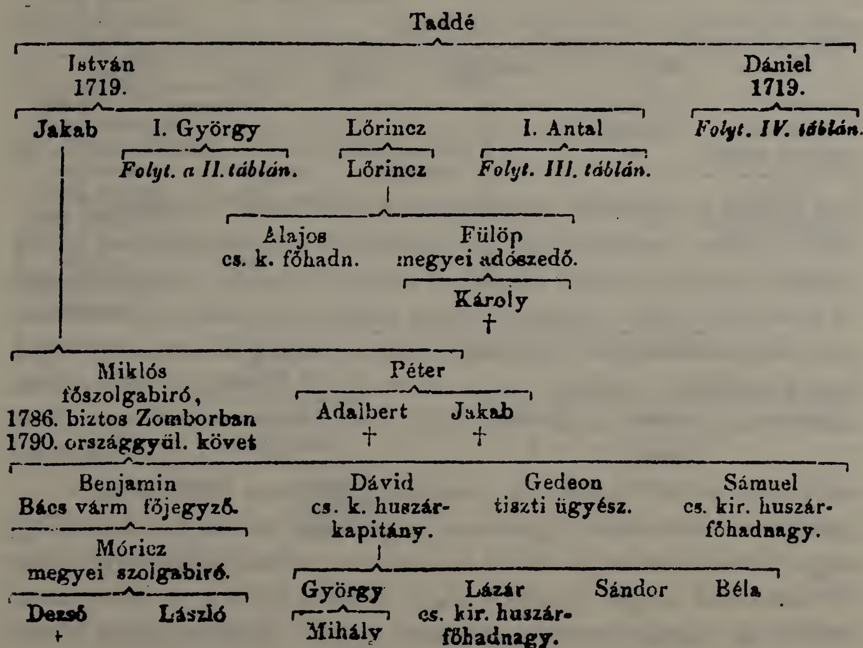


1719-ben magyar nemességre emeltettek; 1725—26-ban pedig Hammerschmidt Ferencz Bács megyei alispántól **Borsod** és **Legyen** pusztákat közösen megvásárlották, mely szerzeményre utódaik 1747-ben királyi adománylevelet és **Borsodi** előnévre külön kiváltságot nyertek.

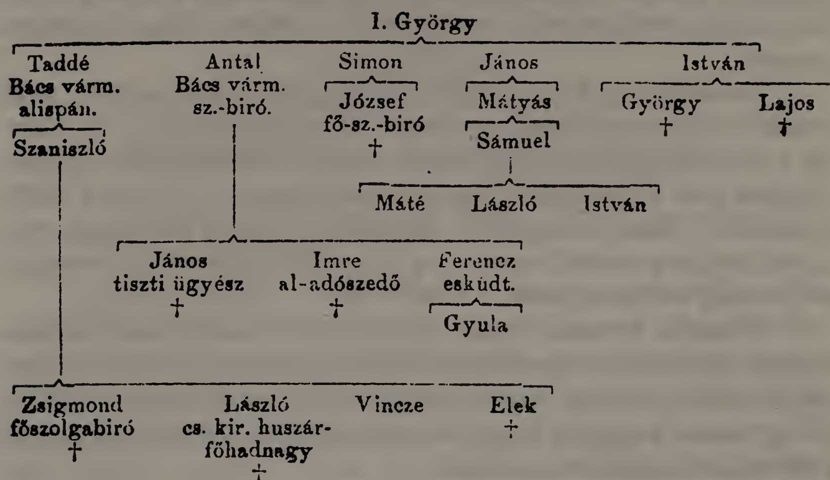
Dánielnak fia **Péter** 1751-ben Madarász akkori pusztát, most (Madaras) népes helységet ugyancsak Bács vármegyében a kir. kincstár birtokából maga s utódai számára királyi adományképen szerezte. Továbbá ezen **Péternek** négy fia közül **János** és **József** 1800-ban szintén Bács vármegyében fekvő **Kattymár** helységet s vele együtt maguk s utódaik részére **kattymári** előnevet kir. adomány és kiváltság mellett nyerték.

E szerint a család, mely **István** és **Dániel** testvérekben eleintén mindjárt két ágra oszlott, jelenleg kiváltságos birtoka tekintetéből három, előneve szerint pedig két osztály alá sorozható. Mindkét ág számos polgári és katonai tisztviselőket képes felmutatni, mint a következő családfán szemlélhető:

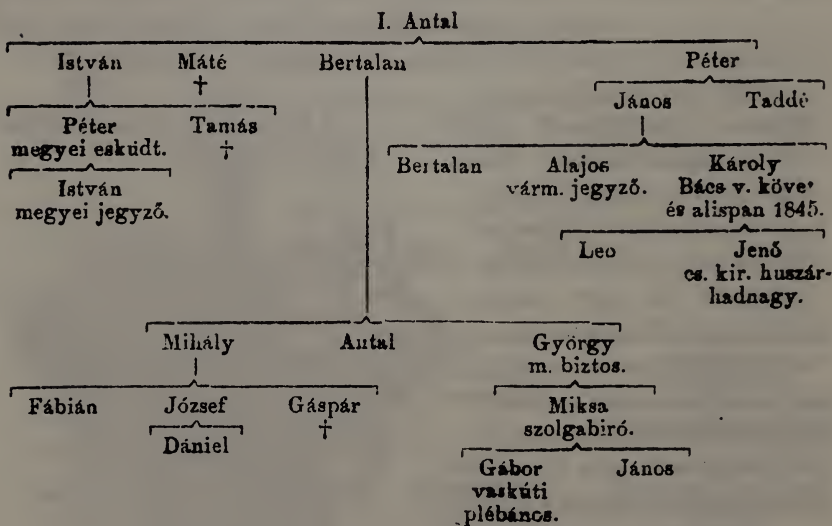
I. tábla.



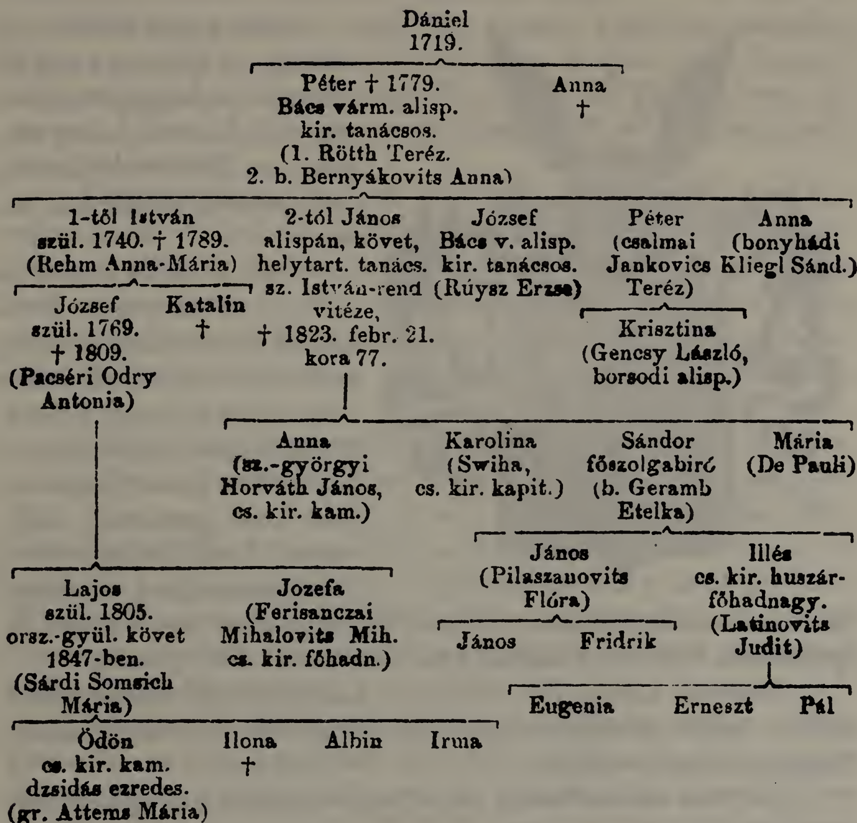
II. tábla.



III. tábla.



IV. t á b l a.



Czimerük — mint följebb a metszvény ábrázolja — fenálló hadi paizs, melynek kékszín udvarában alúl zöld dombon, hátulsó lábain álló kettősfarkú oroszlán nyitott torokkal s kiöltött nyelvvel látható; első lábaival a zöld dombocskán eleibe szegezett s feje fölött hátra lobogó vörös zászlót tartva. A paizs fölötti nyilt sisak koronájából pánczélos vitéz emelkedik ki kék-vörös tollas sisakkal, jobbjában kivont kard, egy általszúrt törökfővel. Foszladék innen vörös-ezüst, onnan kék-arany.

Latkóczy család. (Latkóczi.) Trencsin, Gömör, Nyitra megyékben honos nemes család. Régi eredeteig visszahatolni nem lehet, mert régi adománylevele, — mint azt létező uj adománylevele egyenesen emliti — a török háborúk alatt elveszett. Egyes fenmaradt oklevelei mégis mutatják, hogy törzsében teljesen magyar. Az érintett

királyi uj adománylevél — mely egész Latkócz helységre szól, — 1557-ben kelt [1]).



Székhelye a családnak mindég a Trencsin megyei Latkócz helysége volt, és ez régenten L a t h k, az uj adományban L a t k ó v c z-nak iratott, jelenleg Latkócznak iratik.

Mit a család eleiről az 1557. uj adomány kelte előtti időkről tudni lehet, a következő: 1440-ben Lathki Bálint (Valentinus de Lathk) V. László király igtató parancslevelében királyi ember (homo regius) azon igtatásnál, melyszerint Szent-Miklóssy máskép Ugróczy János az ugróczi vár és uradalomba általa s a nyitrai káptalan által bevezettetik. Ez igtatásnál a Latkóczy családból jelen volt Lathki M á t y á s is.

1449-ben Lathki Pál (Paulus de Lathk) szintén László király embere, midőn az ugróczi vár és uradalomba Dobozi Damfy (máskép Vicsapy) Andrást bevezeté.

1519-ben szintén Lathki Pál (Paulus de Lathk) az ugróczi várnak kapitánya volt.

1545-ben Latkóczy A n d r á s (Andreas de Latkóvez) emlittetik Szilágyi Péternek az ugróczi vár és uradalomba történt bevezetésénél az esztergami káptalan jelentésében, s jelenvoltak sorában.

1547-ben szintén az esztergami káptalan által Szilágyi nejének részére történt beigtatásnál jelenvoltak gyanánt emlitetnek, Latkóvczy J á n o s és B e n e d e k.

1556-ban M á r t o n, M á t y á s, L u k á c s, A n d r á s és E u s t a c h de eadem L a t k ó v c z jelenlétükkel kisérték az esztergami káptalan jelentésének tanusága szerint Zay Ferencznek az ugróczi vár és uradalomba való bevezetését

1658—1660-ban Trencsin vármegyének nemesi lajstromai sze-

---

[1]) Szontagh Dániel közl.

rint e család egyes tagjai Lesztách (Leszták) néven irattak össze, valamennyien a följebb előforduló Eustáchnak utódai.

1748-ban a nemesi összeirások szerint Latkóczon székeltek György, János, András, Mihály, ifj. János és József valamennyien Latkóczy vagy Bernáth nevezettel élvén. Itt nevezett János és András pedig Sčaszni (tót szó = boldog, felix) névvel neveztettek.

1768-ban Pál és ennek fia Mihály, azonkivül János Dezséren laktak. — Latkóczon székelt idősb József három fiával Bernáttal, Pállal és Imrével; továbbá András és ennek három fia András, István és József, és ezen Józsefnek fia György; majd ismét András maga és György, kinek fiai Sándor, István, Mihály, János és György; végre Mihály fiával Jánossal.

1803-ban Latkóczon emlittetik Pál, és három fia Antal, Bernát és Ferencz; továbbá Imre maga, József s ennek négy fia: Pál, György, Imre és József; ismét István, fiával Mártonnal, és unokájával Jánossal. — Mihály egyedül, István és ennek fiai Lajos és Péter; — ismét ifj. Mihály és öt fia, u. m. Timót, Zsigmond, Sándor, Ferencz és Károly, majd György egyedül; és végre János fiával Jánossal, kik Gömör megyei Csetnekre költöztek.

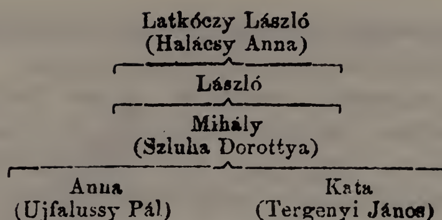
1837-ben ifj. Mihálynak fia Timót Halácson székel. — Patkóczon laknak Pálnak örökösei: Ferencz és Rezső, Imre egyedül; — György fiával Jánossal; Józsefnek fia Antal. Nyitra megyében Vicsapon Józsefnek fia Pál, ennek fia István, és ennek fiai Márton és János. — Zay-Ugróczon id. Mihály, István fiával Lajossal (ki Morvaországban lelkész) és Péterrel. Ifjabb Mihálynak örökösei, u. m. Zsigmond fiával Mórral, Sándor fiaival: Ferdinand, Sándor és Kálmánnal, Károly, ki Vág-Ujhelyen székelt, — Jánosnak fia János Csetneken, és György ifj. Mihálynak testvére.

Ez utóbbiak közül id. Sándor Trencsin megyei szolgabiró volt 1848. előtt, fia Sándor jelenleg hites ügyvéd Trencsinben.

Ezekhez kell még adnunk, hogy a család Halácson lakott ágának néhány izen nemzékrende [1]) következő:

---

[1]) Geneal. authent. II. familia Geszthi Spáczay.



Végre megjegyzendő még: hogy Latkóczy Péter 1814. april 18-án Trencsin vármegyétől nyert nemesi bizonyitványát 1814. sept. 14-én Krassó vármegyében hirdetteté ki [1], és egy ideig azon megye lakosa volt.

A család czimere — mint a metszvény följebb ábrázolja — négyfelé osztott paizs; az első és negyedik osztály vörös udvarában kiterjesztett fekete sas-szárny, a második és harmadik osztály kék udvarában pedig arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisakból két kiterjesztett sas-szárny között arany csillag ragyog. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék.

Lator család. Ugocsa vármegyében e század elején Péterfalva közbirtokosai sorában állnak Lator András, Ferencz, Pál, Tivadarfalván pedig Lator Gáspár és János [2]).

Latran család. (Kémeri.) Kémeri Latran Boldizsár a XVII. században az erdélyi fejedelemnek harminczadosa volt, és ennek ajánlotta Csipkés Komári (vagy Komáromi) György 1655-ben Utrechtben nyomott „Hungaria illustrata" czimü könyvét.

Latz család. (Csekefalvi.) István 1644-ben Al-Csikszékben alkirálybiró [3]).

Latzók család. Székely eredetü. Mihály 1506-ban jelen volt orbai székből az agyagfalvi gyülésen [4]).

Lauko család. E családból ismeretes felső-kubini Lauko Mihály Árva megyében, ki is Kubinyi Kristóf és Zmeskal Venczeszló között folyt nyolczados törvényszéki perben a 1558. és 1579-ki királyi vallató parancsban és a tanuvallományban is mint tanú és szomszédbirtokos emlitetik. Több nyoma e családnak Árva megye levéltárában nem található; alkalmasint visszaolvadt e név a Meskó családba, a honnan a többi Mattyasovszky, Polgár, Stephanovics, Balasovicz, Mi-

---

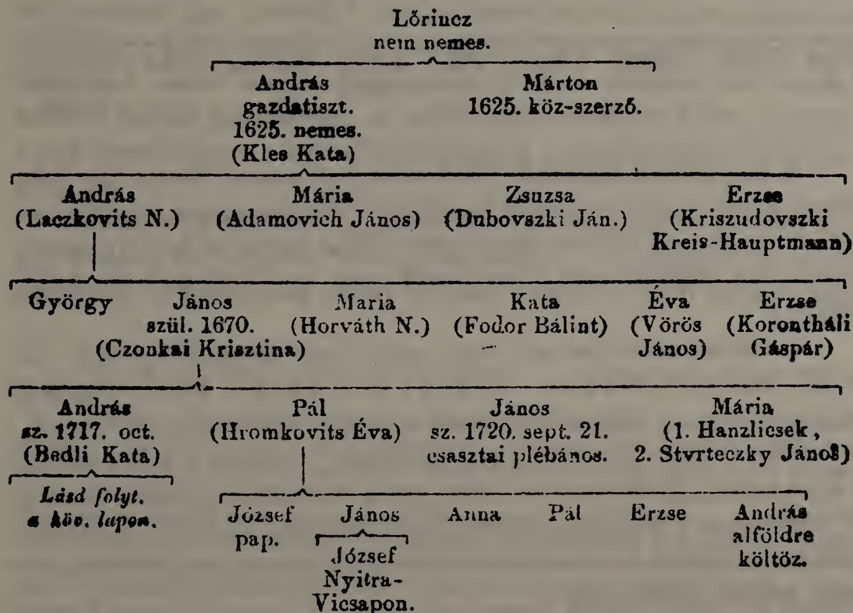
[1]) Krassó várm. jegyzőkönyvéből.
[2]) Szirmay C. Ugocsa p. 125. 126.
[3]) Kállay Székely nemzet. 264.
[4]) Ugyanott.

chalovicz, Galkovics, s Bendovicz rokon-ágakkal együtt egy ideig külön elnevezéssel elszakadt.

Laurenty család. Pozsony és Nyitra megyei nemes család. Eredetét szent-györgyi Szentgyörgyi Jánostól veszi, ki gróf Czobornál volt gazdasági tiszt, és ki állitólag Mátyás királytól nyerte megnemesitetését. E leszármazás tán csak leány-ágon történt? vagy később a nemesség feledésbe ment? nem tudjuk; — annyi bizonyos, hogy a család törzse Lőrincz, kinek nevéből a család Laurenty neve származott, még nem volt nemes, és fiai Laurenty András és Márton is csupán agilis-eknek irattak, mig végre ezen nevezett Laurenty máskép Szentgyörgyi András szintén gróf Czobornál gazdatiszt, és neje Kles Katalin, továbbá testvére Laurenty Márton 1625. october 10-én Sopron városban kelt czimeres nemes levélben II. Ferdinand király által az ország nemesei közé emeltettek, és czimeres nemes levelük 1626-ban Nyitrán hirdettetett ki [1]).

Czimerük: a paizs piros udvarában három rézsútosan álló ezüst rózsa. A paizs fölötti sisak koronáján fehér galamb áll, csőrében zöld galyat tartva. Foszladék minden oldalról ezüst-piros.

A család származási táblázata imez:



[1]) Ipolyi Arnold közl.

András *ki az előbbi lapon.*
szül. 1717. oct.
(Bedli Kata)

István
szül. 1768. dec. 12.
† 1825 oct. 2.
Pozsony v. sz.-biró.
(1. Dóka Anna.
2. Laukovits Julia)

Katalin

Erzse
† kora 18. évében.

János
szül. 1798. april 15.
† 1855. aug. 7.
Pozsony várm. esküdt,
árvák atyja.
(Kulás Veronika)

Ferencz
szül. 1804. sept. 20.
N.-senkviczi közbirt.
(Röth Mária)

Anna
szül. és
† 1828.

Francziska
szül. 1829.
† 1830.

Veronka
sz. 1830.
(Novothny
János)

János
sz. 1831.
cs. k. tiszt
(Gröger
Mária)

Gyula
szül. 1833.
Csekleszen póstás.

† Gergely
szül. 1834.

† Miklós
szül. 1837.

Vilma
szül. 1838.

Róza
szül. 1840.

Zsigmond
szül. 1841.

Tivadar
szül. 1855.

János
szül. 1856.
† 1857.

Mária
szül. 1858.
† 1859.

Anna
†

Zsófia
†

Vincze
sz. 1841.

Ferencz
†

Pál
†

Adolf
sz. 1845.

Paulina
†

József
†

Beatrix
sz. 1858.
† 1859.

Laurovics család. (Medveczei.) A nemes Medveczky családnak egyik vonala ezen saját vezetéknév alatt ismeretes, jelesül azon ágazat, mely az 1370-ben Medveczky Orbán átruházó levele erejénél Opilio nevü eldődjük után a medveczei curia egyik részének birtokába jutott [1]).

1756-ban ismeretes volt ezen Laurovicsok közül Mátyás. id. és ifj. András, János, Miklós és György mint medveczei közbirtokosok; és akkor felvállalták ezek is a Medveczky anya-nevet. A följebbi Opilio utáni vérségből származtak továbbá Zaťyovicz, Tomoviez, Koftanik és Rosztek nevezetü ágazatok, és ezek is 1750. tájban a Medveczky nevet ismét fölvevék; különben mindezen családok a régiebb irományokban csak az emlitett saját ágbeli elnevezések szerint ismeretesek.

[1]) Szontagh D. közl.

Leszármazásuk táblázata a Medveczky családnév alatt lesz elő-adva.

Lavotha család. (Izsepfalvi.) Liptó vármegyei régi curialis nemes család, melynek neve L a v o t t a-nak is iratik. Egyik ága Árva vármegyébe is átköltözött, névszerint az úgynevezett J a n o v i c z k y vonal ivadéka. Árvában a medzi-hradnei, alsó- és felső-kubini, és árva-várallyai helyekre telepedtek; ezekről már J a n o v i c z k y név alatt tétetett emlités.

M á t y á s utódai Zemplin vármegyében élnek. A Liptó vármegyeiek közül legismeretesebb J á n o s a Rózsahegyen lakó ügyvéd. Egy másik tagja a családnak az igazságügyi miniszteri iroda felügyelője.

A család székhelye és birtoka ma is főleg Izsepfalván van [1]).

Ugyan e családból volt izsépfalvi Lavotta J á n o s 1760—1770-ben a m. k. udv. kanczelláriánál irnok és hites jegyző.

A család legismertebb tagja Lavotta J á n o s, a hires magyar zeneműszerző, ki 1764. julius 5-én Pozsony megyei Puszta-Födémesen született, és 1820. aug. 10-én kora 56 ik évében halt meg Zemplin vármegyében Tallyán, hol sírját magyar föliratu sírkő jelöli [2]).

Lazansky család. (Bukovai.) Csehországi eredetü grófi család, melyből gr. Lazansky (vagy törvénykönyvünk irása szerint Laschanszky) K á r o l y-M i k s a már az 1681-ki országgyülésen a 82-ik törv. czikk szerint magyar honfiusitást nyert, és ez okból, bár a család kevésbé lakozik honunkban, és inkább cseh és morva földön birtokos, a jogi alapnál fogva e család leszármazását e gyüjteménybe is beiktatnunk kell.

Eredetét a családnak a góthai Hist. herald. Handbuch (502. lap) egy 965-ben élt Lazansky Györgyben keresi [3]), mi elhagyva az ős kor homályait, a család ősei között biztosan csak azon XVI. század végén

---

[1]) Szontagh D. közl.

[2]) L. Bernát Gásp. Lavotta Janos élete; — és Vasárnapi ujság 1858-ki 35. szám.

[3]) E család leirásánál a német tudósság alaposságának ismét egy példáját látjuk. Ugyanis a Gothai Hist. Heraldisches Handbuch 502. lapján az 1552-ben Temesvárt védő törzsgyökeres magyar Losonczy Istvánt Lazanszky-nak keresztelve, e Lazansky család egyik őseül találjuk irva. A Handbuch szavai ezek: „Stephan Lazansky, kais. General und Commandant von Temeswar, übergab im Jahre 1552 nach der tapfersten Vertheidigung diese Festung den Türken, wurde aber treuloserweise von demselben auf das Grausamste ermordet.“ A jó német tudós valószinüleg a magyar neveket elrontó valamely német krónikában L o s o n c z y nevét L o s a n c z k i vagy ehez hasonló alakban találta, és azonnal csinált belőle L a z a n s k y t. Pedig nálunk a kis gyermek is tudja, hogy 1552-ben Temesvárt Losonczy István védelmezte.

élt Lazansky Udalrikot emlithetjük meg, ki nejétől Staupna Borbála-Cordulától a mostanig szakadatlanul lefolyó családfa törzse lőn.

A származás táblája [1]) következő:

I. t á b l a.

Lazansky Udalrik
(Staupna Borb. Cordula)

Sebestyén
cseh kir. tanácsos.
(drahobiczi Nebilowsky Zsuzsa)

Ferdinand-Rudolf
alezredes, 1637. jan. 16. *gróf* lett.
(Mitroviczi Wratislaw Margit)

Károly-Miksa † 1694.
1681-ben *magyar indigena.*
(b Spantkau Anna-Erzse † 1709.)

Venczel-József
Pilseni Kreishauptmann.
(chudenitzi gr. Czernin M.-Gabriela)

Miksa-József
(gr. Lissau Teréz)

I. Prokop
cseh kanczell. † 1804.
(gr. Krakovszky Kolowrat
Walburga † 1799.)

II. Prokop	János	Miksa	József	I. Antal	Henriette
cs. k. k. cseh kancz. † 1824. *Folyt. a II. táblán.*	szül. 1774. † 1830. cs. kir. v. titk. tan. csehorsz. főtart. biró. (gr. Pálffy Erzse) *Folyt. a III. táblán.*	† 1809. cs. k. alezredes. (gr. Trautmannsdorf Antonia) József szül. 1808. cs. kir. kapit. (Marcovics Antonia)	† 1816. cs. k. k. és kapit. (b. Perényi Filippina) József szül. 1817. cs. k. kap.	szül. 1784. † 1847. cs. k. kam. (gr. Trautmansdorf Josefin) II. Antal *) szül. 1815. cs. kir. kam. (Mayer Janka) Antal szül. 1848.	szül 1786. (gr. Huyn Károly)

József gyermekei:

Emma-Róza	Jaroszlav	Eglantin	Alfréd
szül. 1835.	szül. 1836. cs. k. hadn.	szül. 1839.	sz 1841.

*) II. Antalnak még 11 nővére van, a következők: 1. M á r i a, szül. 1817. gr. Lazansky János-Károlyné. — 2. T e r é z, szül. 1819. — 3. W a l b u r g a, szül 1820. — 4. A n n a, szül. 1821. gr. Folliot-Crenneville Károlyné. — 5. K a r o l i n a, szül. 1823. — 6. V i l m a, szül. 1826. — 7. H e n r i e t t e, szül. 1827. — 8. E r z s e, sz. 1830. — 9. E r n e s z t i n a, szül. 1831. — 10. B o r a, sz. 1834. — 11. A d e l h e i d, szül. 1836.

[1]) Hist. Herald. Handbuch, és Goth Taschenbuch der gräfl. Häuser 1859. 478. S c h ö n f e l d Adels-Schemat. II. 209.

II. t á b l a.

II. Prokop *ki az I. táblán.*
cs. k. k. cseh kanczell.
† 1824.

III. Prokop	Ludmilla	Adalbert	Leopold	Mária
sz. 1798.	szül. 1800.	szül. 1802.	szül 1808.	sz. 1809.
cs. k. k.	csill. k. h.	† 1839.	cs. k. tit. t.	
	(gr. Csáky Istv.)	őrnagy.	Morvaorsz. t. r. elnök.	
		(gr. Esterházy Angelika)	(Mack Rozina)	

Adalbert gyermeke:

Sándor
szül. 1835.

Leopold gyermekei:

Leopold-Prokop	Vladimir
szül. 1854.	sz. 1857.

III. t á b l a.

János
szül. 1774. † 1830.
cs. kir. v. titk. tan.
Csehorsz főtart. biró.
(gr. Pálffy Erzse)

János-Károly	IV. Prokop	Ernesztina	Venczel
szül. 1806.	szül. 1809.	szül. 1810.	sz. 1818. † 1855.
(gr. Lazansky Mária)	cs. k. k.	csill. k. h.	(Gniewosz Mária)
	maltai vitéz.		
	(gr. Hoyos Sidonia)		

IV. Prokop gyermekei:

M. Teréz	M. János
szül. 1856.	szül. 1857.

A család czimere vörös udvarban ezüst kerék-darab két küllővel.

Lázár család. (Szárhegyi, gróf.) Erdély legrégibb főcsaládainak egyike, mely magát eredetére nézve tős gyökeres székely családnak tartja. A család történeteit s leszármazását tekintve, már a legbővebb és legilletékesb forrás áll előttünk, t. i. azon elfogulatlan részrehajlatlansággal irt nemzéktani munka, melyet gr. L á z á r M i k l ó s családja számára irt „A g r ó f L á z á r c s a l á d r ó l“, s mely Kolosvárt 1858-ban összekapcsolva gr. Kemény Józsefnek a nevezett családról kéziratba hátramaradt munkájával és számos jegyzetével kinyomatott.

A család ősi fészke Csik és Gyergyó székek, nevezetesen az utóbbiban Szárhegy, hol a családnak őskastélya áll.

Elhagyva a család elődei közül azokat, kikről már hiteles történelmi adatok hiányzanak, — milyenek L á z á r C o l u m b u s, ki állitólag K. u. 700. évben élt, — Lázár I. B a l á s, ki sz. István korában mondatik a csik-somlyói zárda alapitójának, majd Lázár I. E g y e d.

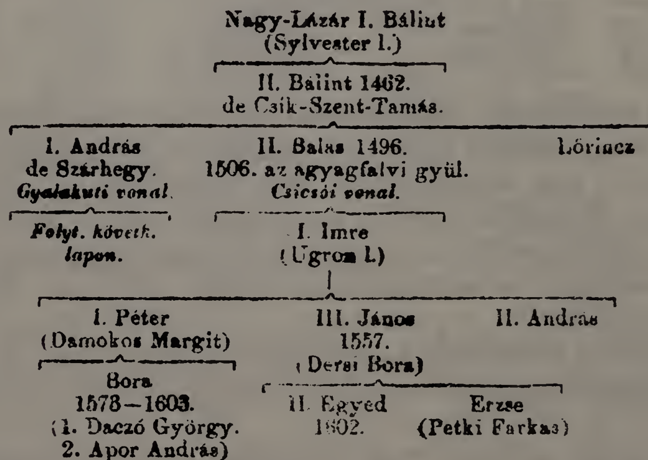
kit a grófi diploma 1345-ben csiki kapitányúl emlit, s végre Lázár I. Ferenczet, ki 1400-ban máltai lovagnak iratik; — azokról kell főleg megemlékeznünk, kikről már hiteles történelmi adatok tanúskodnak.

Főleg keresztnév után elnevezett családaink történetében gyakori példát látva, valószinüleg a Lázár családnak első alapitó törzse szintén Lázár volt, és ennek nevétől eredt a család vezetékneve.

A Lázár családból az első, kinek hiteles oklevélben fennmaradt emlékezete; Lázár I. Bernárd; ugyanis Csik-Jenőfalván az ottani közlakosok közt egy bizonyos egyezés ment végbe, melynél Balaskó Ferenczozel (egregius Dominus) Lázár Bernárd is jelen volt [1]). Ugy látszik már e Bernárd korában vagy még előbb származtak a Lázárok Csikszékbe, hol utánna I. Bálintot a Nagy-Lázárt [2]) találjuk Csik-szent-Tamási előnévvel, megemlitve Kászonszéknek Csiktól elválásáról készült régi leirásában [3]).

Nevezett I. Bálint, a Nagy-Lázár, csakugyan többek állitása szerint már Csikszékből a szent-Tamási Sylvester családból házasodott, s tőle már szakadatlanul folyik mai napig a család leszármazása következőleg:

I. tábla.



[1]) Benkő Károly, Csik, Gyergyó és Kászon leirása. 37. lap.

[2]) Azt hivő vagyok, hogy e Nagy-Lázár (I. Bálint) volt egyik fő megalapitója a családnak, és innen nyerte családától a nagy mellékneveт, mint erre a székely családoknál is több példát tudok.

[3]) Szilágyi Fer. „Hon és Külföld" 1845-ki foly. 62. sz.

I. András *ki a tulsó lapon.*
de Szárhegy.
Gyalakuti vonal.

II. Bernard 1553. (Jánosy I.) *Csik-szent-tamási ág.* — II Ferencz (Bikly Kata) — I. István — I. János de sz. Anna 1549. (Apaffy Klára) — Kata (Becz Imre) — I. Mihály (Mikó Anna) — Anna (Sándor Menyhért)

II. Bernard gyermekei:
Farkas csiki főkir.-biró 1597. (Bernáld Klára) — III. Imre elesett 1599. — III. Bálint

Farkas gyermekei:
VI. János † 1622. tájban. (Bánffy Zsuzsa) — Judit 1639. (Damokos István)

I. János gyermekei:
István — III. Ferencz Marosszék fő kir.-biró 1575. (Zsuki Klára) — II. János — II. Imre Marosszék fő kir.-biró. (Gyalakuti Bora) *Gyalakuti ág.* — Orsolya (Petki János) — II. Mihály — II. István (Bogáthi I.) *Szárhegyi ág.*

Folyt. II. táblán.

II. Imre gyermekei:
I. György — Kata (Sükösd János) — IV. János † 1607. (Bethlen Zsófia)

V. János † 1626. előtt. (Bercsényi Bora)

II György itélőmester, megöletett 1660. (1. Apaffy Erzse. 2. Nemes Ilona 1600.)

IV. Ferencz † 1653. — IV. Imre Marosszéki fő-kir.-biró 1680. (Nemes Klára)

III György Marosszéki fő-kir.-biró. (gr. Bethlen Judit)

Mária 1716. (gr. Bethlen Sámuel) — Anna † 1735 (b. Korda László) — VII. János b. titk. tan., orsz. elnök, *báró és gróf.* † 1772. (gr. Teleki Kata)

Bora — V. Imre szül. 1743. † 1761. — Anna szül. 1746. (gr. Kendeffy Elek) — VIII. János szül. 1755. † 1800. kir. hivatalos. (gr. Kornis Anna)

IX. János † — IV. György † — Anna sz. 1787. † 1831. (gr. Batthyán József) — VIII. István cs. k. kam. sz. 1779. † 1831. — III. József sz. 1783. † 1841. (b. Inczédi Zsuzsa)

II. tábla.

II. István *ki az I. táblán.*
1549–1579.
(Bogáthy I.)

Druzsina
1590.
(ikt. Bethlen Farkas)

III. András
1593–1597.
Csiki fő-kir.-biró.
(Sombori Erzse)

III. István
elesett 1596.
(Kornis Kata)

Anna
(Kemény Boldizsár)

III. András gyermekei:

Anna
(Spáczai Gáspár)

IV. István 1615
Csiki fő-kir.-biró
(1. Székely Ilona.
2. Kovachóczy Zsuzsa)

Erzsébet
(1. T. Túry István.
2. k. Jancsó Jakab)

V. István
szül. 1626. † 1679
főkir.-biró.
(1. Petki Kata.
2. Keresztúri Krisztina)

1-től VI. István
1659.

Erzse
(gr. Kalnoki
Sámuel)

2-től VI. Ferencz
szül. 1675. † 1742.
Csiki fő-kir.-biró és *gróf.*
(1. gr. Kornis Margit.
2. gr. Csáky Zsuzsa.
3. bérivói Boér Zsófia)

Zsuzsa
1679.

I. Antal
1679.

1-től
II. Antal
szül. 1698.
† 1719.
jesuita.

2-től
Druzsina
† 1744.
(b. Henter
Dávid)

I. László
szül. 1707.
(gr. Kornis
Zsuzsa)
— III. Antal
† 1783.
cs. k. kam.
(Torma
Éva)

Ádám
szül. 1712.
† 1779.
(1. Dániel
Anna.
2. Böjthe
Teréz)
— Anna
1780.
(b. Bálintith
György)

3-tól
Gábor
† 1775.
(Kún
Klára)
— *Folyt.*
III. táblán

VII. Ferencz
szül. 1708. † 1732.

I. Ignácz.

Krisztina
(gr. Toroczkai János)

Klára
(Torma Imre)

Bora

Kata

III. Antal gyermekei:

II. László
(b. Henter Bora)
— Éva
(petrich. Horváth
Dániel)

I. József † 1819.
cs. kir. kam.
(1. Bornemisza Róza.
2. gr. Bethlen Mária)
— 1-től II. József
szül. 1782.
cs. kir. kapitány.
(Péchy Eszter)

Eleonora
szül. 1771. † 1799.
(b. Jósika Miklós)

II. József gyermekei:

I. Albert
sz. 1813. febr. 7.
volt katona
és honvéd.

I. Vincze
sz. 1815. jan. 4.
† 1831.

I. Dénes
sz. 1816. febr. 27.
volt katona,
lak. Pesten.
(Simény Ivánka)

Mór
sz. 1817. mart. 20.
volt honvéd
(Barcsai Póli)

Eszter
sz. 1825.
(Bernáld
Dienes)

Mór gyermekei:

II. Vincze
szül. 1841.

Olga
szül. 1843.

Jenő
szül. 1845.

Corinna
szül. 1851.

III. t á b l a.

Gábor *ki a II. táblán.*
† 1775.
(Kún Klára)

- **Zsuzsa** sz. 1735. (b. Perény Elek)
- **VII. István** sz. 1736. † 1819. volt katona. (gr. Haller Erzse) — *Folyt. IV. táblán.*
- **VIII. Ferencz** † 1810. május 3. (b. Perény Anna)
  - **Károly** † 1810. (b. Bálintith Anna)
    - **Klára** (1. b. Bálintith Elek. 2. los. Herczeg Ján.)
  - **Lajos** őrnagy sz. 1772. † 1846. (Balogh Antonia)
    - **Karolina** † 1835. (Kozma Istv.)
  - **VI. Imre** nőtlen. † 1809 körül.
  - **Jozefa** sz. 1776. †
  - **Anna** † 1842. (1. gr. Toldalagi Gy. 2. Betléni János)
  - **Kata** sz. 1783. † 1856. (lev. Molnár György)
  - **Janka** † 1853. (Jábróczky Antal)
  - **Erzse** (Bagossy János)
  - **Karolina** † 1841. (b. Bánffy Mihály)
- **I. Zsigmond** sz. 1740. † 1820. cs. k. kam. kapit. (1. Damjanovics I. 2. Klein Anna)
  - **Sándor** sz. 1800. † 1832.
  - **Jozefa** sz. 1803. † 1838. (b. Bálintith Lajos)
  - **V. György** sz. 1807. nyug. kapit. (Moga Eleonora)
    - **VII. Imre** szül. 1836. cs. k. hadnagy.
    - **Olivér** szül. 1837.
    - **Aladár** szül. 1843.
  - **Antonia** sz. 1817. (Sperker Fer. lov. kapit.)
- **IV. Antal** kir. hiv. † 1811.
- **Anna** † 1804. (k. Székely Dávid)
- **Róza** † 1816. (b. Jósika István)

IV. t á b l a.

VII. István *lásd III. táblán.*
(gr. Haller Erzse)

- **Rozália** szül. 1767. † 1800. k. (Cserei Miklós)
- **II. Ignácz** sz. 1768. eles. 1799. cs. k. kap.
- **Cecilia** (franczia grófné)
- **Klára** sz. 1776. † 1814. (Cserei Miklós)
- **Pál** cs. k. kam. és tan. sz. 1778. † 1820. (gr. Bethlen Teréz)
  - **II. Albert** szül. 1816.
  - **Gergely** szül. 1818. † 1843. volt katona.
  - **Miklós** szül. 1819. május 26. családja leirója. (b. Splényi Mária)
    - **Mária** szül. 1845. sept. 25.
- **III. László** sz. 1780. cs. k. titkos és állam-tanácsos. (gr. Bánffy Erzse)
- **Benedek** szül. 1783. † 1837. A.-Fejéri főispán, cs. k. kapit. (gr. Bethlen Mária)
  - **Kálmán** szül. 1826. volt honvéd-kapitány és iró. (Simény Amália)
    - **Berta** szül. 1853.
    - **Gizella** szül. 1857
  - **Janka** szül. 1820.

Eddig e családfa. És most — a mennyire e könyv korlátoltsága engedi — emlitsük még föl az egyes tagokról a nevezetesebb adatokat.

I. Lázár Bálintnak, ki Csik-Szent-Tamáson lakott, fia II. Bálint, kit a Kászonszék privilegiumának 1462-beni kieszközlése tett nevezetessé, és Kászonszéktől sok szép jószágot is kapott. Meghalt 1470. előtt. Fiai közül

II. Balás Csik részéről 1506-ban az agyagfalvi gyülésen mint követ jelent meg [1]. Róla iratik, hogy a csik-somlyói zárdának azon részét, mely a kápolna felől van, épitette. Ennek fia I. Imre Lázárfalván is birt, valamint a szárhegyi ág is; de Csicsón lakott, és innen irá előnevét. 1532-ben Csikszék küldé őt János királyhoz Budára, midőn Gritti adót rótt a székelyekre [2]. Neje csik-szentgyörgyi Ugron Domokosnak leánya Margit volt, kitől származott unokáiban ez ág kihalt. Azonban meg kell emlitenünk, hogy III. János 1557-ben Perényi Ferencz mellett Telekesi Imre ellen harczolt Nagyszőlősnél. Élt még 1583-ban, midőn egy egyezkedésnél mint tanu szerepelt. Fia III. Egyed 1602-ben unokanővérével Lázár Borbála Apor Andrásnéval egyezésre lép, hogy megosztja a csiki jószágokat, de a következő évben megsemmisíti a kötött egyezményt, és abba következő helységek nevei fordulnak elő: Csicsó, Somlyó, Lázárfalva, Csomortány, Pálfalva, Delne és Borsova. Ugy látszik, hogy 1603-ban Székely Mózessel veszett el. Nagybátyja II. András Csik-Vacsárcson lakott, és vacsárcsi előnevet használt, élt 1579—1602. közti években.

II. Bálintnak fia még I. András is, ki felváltva viselte Kászonszékben a királybiróságot és hadnagyságot Ő az első, ki az oklevelekben „gyergyói és szárhegyi" előnévvel fordul elő. Róla állitják, hogy 1492. mart. 28-án a szárhegyi templom számára bullát és száz napos búcsut nyert. 1506-ban az agyagfalvi gyülés elnöke volt, és annak végzéseit mint gyergyói Lázár András irta alá. 1507-ben megvette Marosszékben esztergomi Székely Ferencztől a kisfaludi birtokot és három lófő-örökséget, melyekbe 1508-ban iktattatott. A benefalvi székely lakosokat tette szabadokká, és száműzte szentgyörgyi Tóth Miklós fűurat egy 1519-ki oklevél tanusága szerint. Ugy látszik e Lázárt irja hibásan a székely krónika udvarhelyszékbeli-nek, lehet, hogy egy ideig e székben tartózkodott, de különben fiai is csak csiki, gyergyói és marosszéki birtokaikban emlitetnek. Neje — ugy látszik — Gyalakuti Borbála, vagy Kemény József

[1]) A ns. székely nemzet Const. 37.

[2]) Kulcsár István, M. Krónika.

szerint szent-annai **Gyulakuti** volt; és tán innen a Lázárok némelyikének a szent-annai előneve. Gyermekei közül

II. **Bernárd** 1553-ban a Csikba beütött moldvaiak által hurczoltatott foglyul [1]), honnan utóbb kiszabadult. Madarassi Jánossy leánytól fia **Farkas** 1597-ben neveztetett ki Csikszék főkirálybirójává; és e tisztét viselte, mig 1599-ben az Ördög Balás által fölizgatott csiki néptől megöletett. Neje mezőmadarassi Bernáld Klára volt. Egy fia, egy leánya maradt. De fiában VI. Jánosban 1622. táján ága kihalt.

II. **Imre** 1599-ben a sellenbergi ütközetben esett el Naskalátnál a csiki havasok közt [2]).

I. Andrásnak fia I. **János** Szent-Annáról irta nevét, és itteni birtokát valószinüleg Gyulakuti családbeli anyja után örökl é. 1534-ben mint országos követ szerepelt; 1549-ben tett végrendeletet, melyben öt fia közt úgy rendezte el az osztályt, hogy II. **István** és **Mihály** kapta a gyergyói jószágot, Kászont, Lázárfalvát és Szent-Tamást, minden ehez tartozó örökségekkel. II. **Imre**, III. **Ferencz** és II. **János** pedig kapták a szent-annai urodalmat és a kisfaludi malmot és örökséget. De e rész kisebb lévén az előbbinél, hozza lőn csatolva a szent-annai háznál maradt minden ingó vagyon. Ezenfölül ajtatos hagyományokat is tett. Neje Apaffi Klára volt.

III. **Ferencz** az 1551. kolosvári országgyülés 16. törv. czikke szerint a könnyű gyalogság vezényletére rendeltetett. 1570-ben mart. 29-én Imre testvérével mint János Zsigmond hive, ettől nyerte Marosszékben az andrásfalvi jószágot. 1571—1575-ben marosszéki székbiró volt. Neje Suki Kata volt.

II. **János** szent-annai birtokos, 1562-ben részese a székely lázadásnak.

Gyalakuti ág.

II. **Imre** 1556-ban kezdett szerepelni, midőn a szamosujvári országgyülésen az Izabella királyné elébe küldött követek közé választatott. 1558-ban a gy.-fejérvári gyülésen a székelyek részéről az adó számba vételére rendeltetett ki a 7. törv. czikk szerint, hol **marosszéki** előnévvel neveztetik. 1560-ban az ország rendei által az urvacsora fölötti vallási vita hallgatására kiküldött főurak közé soroztatott. 1571-ben testvérével együtt marosszéki királybiró volt. 1579-ben

[1]) Wolph. Bethlen Hist. I. 550.
[2]) Ugyanott IV. 454.

már nem élt. Neje Gyalakuti Borbálától született gyermekei által törzse lett a gyalakuti ágnak.

I. György Székely Mózses pártján 1603-ban Apáczánál esett el. Nővére Kata 1597-ben már nagy-teremi Sükösd János neje volt

IV. János szent-annai és gyalakuti predicatummal is élt. Kath. vallását a reformálttal cserélé föl, és 1607. előtt már meghalt. Neje Bethlen Zsófiától egy fia maradt

V. János, kinek nejétől Bercsényi Borbálától fia

II. György, ki először Apaffy Erzsébetet vevén nőül, kiházasitásul ezzel a szász-szalathnai, továbbá a szováthi és havadtői részeket kapta, a melyekből az első birtokáért Apaffy István és Boldizsár 1642-től sokáig pereltek vele. E nőtől két fia lőn. Másodszor Nemes Ilonával lépett házasságra. 1653-ban már mint itélőmester irja alá az „Approbata Constitutiokat." 1659-ben Barcsai Ákostól kapta Szolnok megyei tőkési birtokot, a következő évben pedig Búnyt és Körtvélyt kapott. 1660-ban Barcsai Ákosnak Nagy-Váradra kivonultakor Barcsai Gásparral fejedelmi helytartó lőn; és ez idő alatt ügyes államférfiunak bizonyult be [1]). Megöletett a Kemény János pártja által 1660. nov. 29-én, és hulláját a gyalakuti ref. templomba temettetett. Második nejétől gyermekei nem maradtak.

IV. Imre (II. Györgynek fia) 1668-ban Szebenben tanult, és már ekkor mátkás Bethlen Zsófiával, a kanczellár B. Miklós leányával, ki azonban az egybekelés előtt meghalván, később 1673-ban nőül vette hidvégi Nemes Klárát, és ezzel a drassói és vingárdi jószágokat kapta. 1674-ben egyike azon hazafiaknak, kik a fejérvári diaetán kelt Ligát aláirták. — 1680—1690-ben Marosszék főkirálybirája volt, egyszersmind a fejedelmi tábla ülnöke, és az enyedi Collegium fő-curatora. Fia

III. György szintén marosszéki főkirálybiró, és a halála fölött mondott gyászbeszéd szerint „nagytudományú és eloquentiáju" férfiu [2]). Részt vett az 1699-ki és 1703-ki országgyüléseken [3]), és mindkettőből részint a lustra, részint az adó és közteher megvizsgálására volt kiküldve. 1708-ban Marosszék főkirálybirájává választatott, és e tisztét 1716-ig viselé, mely év ötödik havában lemondását már fia adá be a főkormányszékhez, mivel előbb két évvel oly sulyos szélhüdés érte, hogy azóta tisztán beszélni sem tudott. Gróf Bethlen Judittól két leánya és egy fia maradt

[1]) Ioan. Bethlen Rerum Transylv libri quator. 209.
[2]) Borosnyai János ref. püspök beszéde.
[3]) 1699 6-ik, és 1703: 17-ik törv. cz.

VII. János ez ág legnagyobb férfiainak egyike, méltóság és hivatal szerint cs. kir. belső titkos állam- és főkormányszéki tanácsos, erdélyi országos elnök, úgy szintén a reform. consistorium és a művészeti s gazdasági egylet elnöke és kir. fővadász-mester. Szül. Segesvárt 1703-ban. Tanult Enyeden, s utóbb Marburgban, és közben 1719-ben az erdélyi főkormányszékhez esküdött föl.

Már 1733-ban báróságot nyert, 1736-ban pedig az erdélyi kir. tábla ülnökévé neveztetett ki. 1737-ben vette nőül gr. Teleki Katát, 1738-ban pedig Rákóczy Józseffeli egyetértés gyanujából fogságba esett, melyben kilencz havig szenvedett; kiszabadulása után a királyi táblai ülnökséget nyeré vissza, és azt folytatá 1742-ig, a mig az erdélyi országes rendek mint követjöket küldték föl Bécsbe. Innen lejőve, B.-Szolnok vármegye főispánja lett, és 3 évig kormányzá e megyét. 1746-ban kir. tábla elnökének és főkormányszéki tanácsosnak lőn kinevezve, s alkalmasint egy évvel ezelőtt nyerte a grófságot is, mert ez időtől mind a bárói mind a grófi czímmel látjuk nevét egybekötve. 1749-ben az országgyülés ujra felküldte követnek Bécsbe a császárhoz, ezúttal a székely nemzet részéről az adó targyában. És még ez évben választá meg őt a három nemzet országos elnöknek; a rendek általi beiktatás azonban csak 1751-ben történt. 1750-ben a szamosujvári örményektől az ezen uradalomhoz tartozó kerlési és kentelki birtokokra biztositást nyert, hogy 90 évig nem háborgatják. Az országos rendek bizalma folytán a főkormányzóságra legtöbb szavazattal választatott el, azonban e hivatal más vállaira tétetett. 1758-ban nejét ragadá el a halál. 1764-ben pedig a madéfalvi eseményekre nézve tagja volt a bizottságnak. „E nagyravágyó — mint a család leirója jellemzi, — eszes és munkás államférfiu, jeles költő, tudor, iró, és az ausztriai ház buzgó hive, meghalt 1772. nov. 26-án.“ Több magyar és latin nyelven irt munkája versei jelentek meg, és maradtak kéziratban is. Fiai közül

V. Imre született 1743. oct. 29-én, atyja nyomait követve, latin nyelven szintén a költői téren tett kisérletet. Meghalt 1761. jan. 18, Drassón. Eltemettetett Gyalakután.

Anna (VII. Jánosnak leánya) született 1746-ban. 1761-ben ment nőül gr. Kendeffy Elekhez.

VIII. János született 1755-ben. Husz éves korában már az erdélyi kir. tábla tagjának neveztetett ki. 1780-ban lett ugyanott ülnökké. Azonban úgy látszik, már 1786-ban e hivatalról lemond és jószágaira telepedik. Nőül gróf Kornis Annát vette, (gr. Kornis Ferencz

és Geréb Zsuzsa leányát), és e nőért megváltoztatá vallását, noha a XVII. század elein elhalt gyalakuti IV. Lázár János átokkal fenyegette oly maradékát, a ki más vallásra térne át. Hogy azonban őse átka ne nyugtalanítsa, levette a gyalakuti reform. templom faláról az átkot szóró kőtáblát, melyet említett IV. János tétetett, és szétrontatta. Mondják, hogy a római pápa, mivel e gróf Lázár Jánost mint hivét megnyerhette, a gróf Kornis Anna elébbi mátkáját, jegyeséről lemondásaért a sarkantyú-rendjellel diszitette föl. Megváltoztatván igy VIII. János vallását, vele a gyalakuti ág régi vallására tért, és igy ez ág is kihalásaig a kath. hit mellett maradt. — 1790. és 1792-beli országgyülésen kir. hivatalos volt. Meghalt 1800-ban, és Szászsebesen a Ferenczes barátok sirboltjába temettetett. Fiai közül IX. János és IV. György férfikort nem éltek.

Anna csillagkeresztes hölgy, született 1787-ben. Férjhez ment 1807-ben gr. Batthyány Józsefhez. Meghalt Élesden 1831. jul. 24-én. Tetemei Sólyomkőn Bihar megyében nyugszanak.

VIII. István cs. k. kamarás szül. 1779. aug. 6-án. Gyalakuton lakott magányos és különczködő életet folytatva, mely közben gyakran magyar, német, franczia versek irásával is foglalkozott. Meghalt nőtlenül 1831. nov. 18-án torokgyékban. Halála után hat nappal a mikházi barátok sirboltjába temettetett.

III. József szül. 1783. dec. 29-én. 1813-ban nőül vette báró Inczédi Zsuzsannát. Mig testvére István élt, addig Drassón lakott, és rendesen drassai Lázár Józsefnek neveztetett, hogy megkülönböztessék a családnak szárhegyi ágán élő Józseftől, a kit meg medgyesfalvi L. Józsefnek szoktak nevezni. A gyalakuti ágnak ez utolsó ivadéka testes, pohos, és nagyon sok eredetiséggel biró egyén volt [1]. Ő volt utolsó Erdélyben, a ki liber bárói és grófi czimet egyesülten használta. A zenének is kedvelője volt. Meghalt 1841 julius 12-én szélhüdésben. Eltemettetett Mikakázán a barátoknál. Özvegye 1849-ki január 11-én elhalván, a gyalakuti Lázár ág birtokára a tudós gróf Lázár János két nővére: gr. L. Mária, gr. Bethlen Sámuelné, és Anna báró Korda Lászlóné maradéki tették kezöket. És igy a gyalakuti, szent-annai, baczai és drassai uradalmak s több más jószágok egyik fele a gróf Lázár Mária, a másik gr. Lázár Anna örököseire szállott.

---

[1]) Kővári L. Erdély nev. csal. 171. lap. ezt irja ez ágról: „Ez ágat bizonyos ábrándosság jellemezte, mely a mult században élt Jánosban (gyalakuti VII. János) még költészetben nyilatkozott; de a család két végső sarjában elmegyengeséggel határos különczségben végződött.

Orsolya I. Jánosnak Apaffy Klárától leánya, gr. Kemény József szerint pálosi Petki id. Jánosnak, mások szerint egy Bercsényinek volt felesége.

Szárhegyi ág.

I. István (I. Andrásnak fia vagy testvére) 1530-ban Csik, Gyergyó és Kászon főkirálybirájának tartatik; és — mint irják — ennek részére épiték a székbeli székelyek a szárhegyi kastélyt.



Kata valószinüleg azon csik-szentmártoni Beez Imrének neje, ki az 1506-ki agyagfalví gyülésen Csikszék részéről jelent meg.

Anna 1530-ban Sándor Menyhértné.

I. Mihály 1560. táján élt, és Mikó Annától leánya Kata Héjasfalvi Miklósné volt. Ezen Mihály (Mike Sándor gyüjteménye szerint) Sárdi Lázár, és igy más családbeli volt.

II. Ferencz 1515. v. 1516. körül Kászonszék tisztségeit viselte, felváltva hol királybirája, hol hadnagya volt. De nemcsak Kászonszékben, hanem Gyergyóban is tartózkodott, és oklevelekben gyergyói és szárhegyi előnévvel fordul elő. 1525-ben kieszközlé a szárhegyi templom részére nyert bulla ujbóli megerősitését. A mohácsi vész után Szapolyai pártján állt, s ettől mind Erdélyben mind Magyarországon sok szép jószágot nyert. Erdélyben a vécsi kastélyt s valószinüleg a Kolos megyei Szász-Erkedet is, minthogy ez utóbbit 1526—1529. közt birta, Magyarországban Komárom megyei Bikal nevü jószágot. De 1528 ban már I. Ferdinand hive volt, miért 1529-ben János király vajdája Bathori István által elfogatott, és nótán veszté Vécset, mely az Arthándi testvéreknek adatott. 1536-ban ismét Majláth István fogatta el, és Szász-Régenben fejét vétette. Neje szászfülpösi Bykli Jánosnak, barinnai Farkas Margittóli leánya Katalin volt Gyermekeiről semmit sem tudhatni.

II. Mihály magtalanul halt el, és öröksége II. Istvánra szállott.

II. István 1562-ben testvérével II. Jánossal együtt részese a székely lázadásnak. Négy évi rabsága után hazatelepedett Szárhegyre, és csak az 1577-ki pestiskor lakott Kászonban. 1583-ban már nem élt. Neje a Bogáthy családból származott.

III. István Miksa főherczeg alatt harczolt Mezőkeresztesnél a török ellen, és ott esett el 1596. octob. 24-én [1]). Nejeül Kornis Kata iratik.

Druzsina iktari Bethlen Farkasnak neje, s tőle származott 1580 ban Bethlen Gábor Erdély legjelesb fejedelme. Férje 1590-ben halt meg [2]).

Anna Kemény Boldizsár neje, és anyja Kemény János erdélyi fejedelemnek.

III. András 1576-ban tagja a fényes kiséretnek, mely Báthorit a lengyel trónra kiséri. 1583-ban ezen Andrástól vette el Báthori Zsigmond ama kászonszéki 13 jobbágytelket és 3 primipilaris örökséget, melyeket az atyja II. István foglalt el az adomány szavai szerint [3]). Ő neveltteté Bethlen Gábort. Felesége Sombory Erzsébet, Sombory Lászlónak, Báthori Zsigmond főgondnokának és egyszersmind az ország egyik igazgatójának leánya volt már 1589-ben. III. András az egyetlen a szárhegyi ágból, a ki vallását elhagyta és protestans [4]), majd ismét kath. lett. A Báthoriak hive lévén, B. Zsigmondtól adományképen nyerte Gyergyó-Sz.-Miklóst 3500 tallérba, mely adomány ereje azonban a székely szabadság visszaállitásával megszünt. Előbb Kászonszéknek, utóbb Csik, Gyergyó és Kászonszéknek is királybirója volt 1593–1597-ig, mely évben harczban esett el, és meghalt szent Gergely pápa nap után való pénteken [5]).

Anna (III. Andrásnak leánya) a Magyarországból Erdélybe szakadt nagy-dobai Spáczay Gáspár neje volt; és anyjáról Sombory Erzsébetről következő helységekbe örökölt: Bölyén, Mindszenten, Tóháton, Kókon, Egerbegyen és Gyéresen, a melyeket később egyik fia Spáczay Mihály Toroczkai Zsigmondnak zálogositott el.

---

[1]) Istvánffy Historiarum libro XXX. p. 432.

[2]) Hormayr Mednyánszky Taschenbuch IV. évfolyam 461. lap.

[3]) Böjthi Gáspár ezen Lázár Andrást durva, vad, miveletlen embernek festi; ellenben a vele egyidejü csik-szent-királyi Bors János (Erdélyország történetei tára I. 160.) ama nagy emlékezetü királyat és hazáját szerető Lázár Andrásnak irja.

[4]) Szeredai Notitia Capit. Eccl. Albensis p. 235.

[5]) Gr. Kemény J. és Kovács D. Erdélyország történetei tára I. köt. Bors János krónikájában.

IV. István 1607-ben a szárhegyi ág nevében perbe idézte a gyalakuti ágon álló V. Jánost, hogy a Sz.-Annán magtalanul elhalt III. Ferencz jószágaiból részt adjon, azonban miután bebizonyult, hogy a pereseek nagyatyjainak Gyergyóban lakott szárhegyi II. Mihály nevű testvére elhalásával sem adtak részt a szent-annai (később gyalakuti) ágnak, a per elenyésztetett. E IV. István Báthori Gábornak majd minden harczában részt vett, ott volt Szeben ostrománál is, midőn azután Báthorit Oláhországba kisérve, Raduly vajda ellen harczolt. Báthoritól az elvesztett Gyergyó-Sz.-Miklós helyébe, ama 3500 tallér kártérítéseül, melyeket atyja adott B. Zsigmondnak, a gyergyói vámot kapta adományba. Neje Székely Ilona, csik-somlyói Székely Miklós fölovászmester és csiki főkapitány leánya volt, kinek anyja Rhaba (vagy Rhabianka) Dorottya lengyel főcsaládból származott. Már 1615-ben csikszéki főkirálybiró volt, és e tisztlıez jogát tartá a Lázár család. 1621-ben nejével együtt vette Szász-Erked és Oláh-Solymos fele részét, a másik felét pedig Bethlen Gábor adományából kapta 1624. jul. 27-én, midőn Bethlen Gábor udvarnokának is (aulae familiaris) neveztetik. És igy Szász-Erked, a melyet 1529. előtt egy kevés ideig szárhegyi Lázár Ferencz birt, ismét a Lázár család birtokába jutott. E jószágok előbb mindkét ágra voltak adományozva, de később csak férfi-ágra szabályozva. 1630. mart. 9-én Brandeburgi Kata által kineveztetett fejedelmi biztosnak. 1631-ben a szárhegyi kastélynak uj alakot adott, s ahoz még egy bástyát épittetett; a következő évben pedig az egész kastélyt kijavitatta. Miután neje Székely Ilona, kitől egy fia született, 1629-ben meghalt, másodszor nőül vette Kovachóczi Zsuzsannát, a kanczellár nővérét, kinek később 1638-ban Szász-Erkedet és Serlinget 2000 tallérig kötötte le; és e falukat neje utóbb mint özvegy is birta egész 1663-ig. I. Rákóczy Györgynek szintén kedves embere, s csatáinak harczosa volt, de egy izben kegyelmét veszté. Ugyanennek 1644-ki magyarországi hadjáratában vevén részt, meghalt Putnokhoz közel Gömör megyében, 1644. május 9-én gutaütés következtében. Egyike volt a család legbuzgóbb kath. tagjainak, és a jesuiták számkivetésének is ellene szegült. Szárhegyre pedig szerzetes barátokat telepitett. Özvegye Beszterczén halt meg 1663-ban.

Erzsébet IV. Istvánnak Székely Ilonától leánya, előbb tamásfalvi Túri Istvánnak, ki Alfaluban birt és lakott; utóbb pedig (már 1667-ben) kantafalvi Jancsó Jakabnak neje volt, midőn testvérét V. Istvánt osztályra szólitá fel, részt kivánván a Kolos megyei Szász-Erked és Solymosból, minthogy azok egy részét atyjok pénzen vette

továbbá Tancs és Dédrád helységbeli birtokokból, melyek Bogáthi jogon szálltak a családra, végre a Torda megyei Póka-Keresztúr és Kapus, és Kolos megyei Mező-Szent-Márton helységbeli birtokok felét követelvén, melyek részint anyjáról, részint anyja testvéréről Székely Istvánról maradtak. E követelésekre nézve 1669-ben egyezségre lépvén, (Kászonban) Gyergyó-Alfalun és Csomafalván az egész Tancsi részt, és dedrádi birtok felét nyerte, de úgy, hogy azt testvére V. István hire nélkül se eladni se elzálogitani nem szabad. De 1671-ben már — a midőn férjével Kantafalván lakott, — tékozlani kezdte birtokai egy részét, melyekből — úgy látszik — valamit V. István váltott később magához; a kászoni rész kiváltását pedig V. István gróf Kálnoki Sámuelnak engedte.

V. István született 1626-ban. Atyja halála után mostohájával Kovachóczi Zsuzsával hosszas ideig volt kénytelen perlekedni lefoglalt családi levelekért és jószágokért. Ez István volt a Lázár család egyik legkitünőbb tagja. Szerepe történetét hosszasan s körülményesen közbeszőve oklevelekkel, leirja a család történetirója [1]; rövidebben és igy e korlátolt terjedelmü munkába beilleszthetőbben emlékezik róla Kővári László következőleg: „II. Rákóczyval egy oláhországi s a lengyel hadjáratban részt vett. 1660-ban Csik főkirálybirája. Mint a trónvesztett Rákóczy hivét Barcsay fejedelem elfogatta s Görgénybe záratá, honnan kiszökött, mire Barcsay ellen forradalmat idéze fel. Csata dönté el az ügyet, melyet L. István elveszte. Erre Barcsay ellenében Kemény János trónra jutásának lőn egyik pártvezére. Kemény elestével Apaffihoz nyilatkozott. Azonban később Béldi Pállal Apaffi ellen agitált, miért 1678-ban Fogaras várába záratott," hol 1679-ki april 24-én kilencz hónapi erős fogsága után a börtön falai közt halt meg kora 53-ik évében. Tetemei Szárhegyen temettettek el. Két neje volt, az első Petki Kata, királyhalmi Petki István csiki főkapitánynak, II. Rákóczy György főudvarmesterének, tanácsosának és jeles hadvezérének leánya, kitől két, — második nejétől Kereszturi Krisztinától pedig három gyermeke maradt. Utóbbi neje — mint özvegy — Béldi Pál fiához ment nőül. Gyermekei közül VI. István, kiről egy 1659-beli adat tesz emlitést, ifju korában halt el. Erzsébet gróf Kálnoki Sámuel Erdély legelső udvari kanczellára és háromszéki főkapitány neje lőn. Zsuzsa hajadonúl, I. Antal pedig nőtlenül haltak el, ez utóbbi 1680-ban.

---

[1]) A gróf Lázár család. Irta gr. Lázár Miklós. Kolosvar 1858 155—202 l.

VI. Ferencz született Szárhegyen 1675-ben. Első említés van róla Apaffy fejedelemnek az amnestiáról és a Lázár István politikai bűneiért elkobzott javaknak reá, testvéreire és anyjára nézve visszaadatásáról szóló 1679- és 1680-beli oklevelekben. I. Leopold alatt egy ideig csiki főkapitány volt. Miután első neje Kornis Margit (Kornis Gáspárnak gr. Csáky Máriától született leánya) 1698-ki juniusban szülés alkalmával elhalt, egy fiút hagyva hátra, kiből később a jesuitarend egy jeles tagja vált; — VI. Ferencz 1700-ban ujra nősült, elvévén gr. Csáky Zsuzsannát, a gr. Csáky Gábor és Gyulaffy Zsófia leányát, kivel ekkor ugyan a kiházasitáson kivül semmi birtokot nem kapott, de később ennek jogán reá és főleg örököseire igen szép jószágok szállottak Kolos, Doboka, Küküllő és Szolnok megyékben és Udvarhelyszékben. E házasság ellen 1700. dec. 22-én ráthoti Gyulaffy László özvegye Gyerőffy Borbála a maga s gyermekei nevében tiltakozott, mivel közte és Csáky Zsuzsánna közt harmadizen atyafiságos sógorság létezett. Az 1698-ki és 1699-ki fejérvári, valamint az 1701. és 1702-ki országgyüléseken kir. hivatalos volt. 1702-ki mart. 9-én kelt oklevélben I. Leopold király által gróffá neveztetett, s általa első nejétől származott fia I. Antal, valamint a másodiktól született leánya Druzsina grófi czimet nyertek. Bele keveredvén a Rákóczy forradalmába, mely alatt mint csiki főkapitány szerepelt, ezért 1707-ben Rabutin császári tábornok Acton által szárhegyi kastélyát leégetteté [1]), és hogy 1711-ben daczára, hogy az amnestiából ki volt rekesztve, — mégis bántalom nélkül térhetett haza, csak családi összeköttetéseinek köszönheté. Moldovába kéte alatt elkobzott javait, a szent-domokosit (Csikszékben), a mezőbándit (Marosszékben), a topliczait és Lőrincztelkét (Torda várm.), továbbá Szász-Erked, Oláh-Solymos és Barátfalva nevü falukat (Kolos várm.) és ugyanazon megyei dedrádi és tanosi részeket gr. Steinville főhadi kormányzó rendelete következtében 1711. jul. visszakapta. Ugyan ekkor visszakapta a piricskei szoros után járó vámot is, a melyet még ősei nyertek az erdélyi fejedelmektől, de utóbb felsőbb rendeleteknél fogva ismét elvesztette azt, s úgy látszik kárpótlást sem nyert érette. Megkegyelmeztetése után Kórodra első nejétőli fia jószágán lakott két évig, és e visszavonultságában már 1712-ben meghivót kapott a szebeni országgyülésre. Az 1713-dik évi diaetán pedig az ország rendei által az Udvarhelyszékre kirendelt bizottság tagjai közé választatott. 1715-ben meghalt második neje. 1716-ban harmadszor nősül, elvévén berivói Boér Józsefnek leányát, Zsófiát.

[1]) Cserei Mih. Históriája 258. 280. 289.

És e házasság ideje táján kezdé a főkormányszék irányába ismét a gróf czimet használni, úgy látszik az általa tett lépések folytán; miután a forradalomba vegyülése miatt eddig annak használata megszüntetett. 1720—1723-ban Moldvában járt kormánybiztosúl. 1721. mart. 23. kir. táblai ülnökké neveztetett. 1722 ben Csikszék főkirálybirájává választatott, de helyébe gróf Haller János neveztetett, és csak 1736-ban nyerte el azt. Egy pár munkát is ajánlottak neki. Meghalt Szárhegyen 1742-ben, kora 67-ik évében, és julius 3-án ugyanott a családi sírboltba temettetett, hová neje őt 1773. junius 12-én követé. Végrendelete vallásos kenetü.

II. Antal született Szárhegyen 1698. junius 10-én. Serdülő korában jesuita lett, mi által atyjának sok gondot szerzé, főleg öröksége végett. Meghalt 1719. aug. 5-én.

Druzsina VI. Ferencznek gróf Csáky Zsuzsannától leánya, 1724. tájban férjhez ment báró Henter Dávidhoz, és 1744-ben meghalt. Eltemettetett Sepsi-Szent-Iványon a Henter család sirboltjában.

I. László született 1707-ben. — 1730 aug. 7-én Medgyesfalván nőül vette erdélyi főkormányzó gr. Kornis Zsigmondnak Bálintith Zsuzsannától született leányát Zsuzsannát. Meghalt 1732. május 7-én petécsben, és Medgyesfalván temettetett. Maradt egy fia III. Antal, kinek ágát „medgyesfalvi Lázár" ágnak nevezik.

III. Antal cs. kir. kamarás, nőül csicsó-keresztúri Torma Miklós és báró Száva Judit leányát Torma Évát vette. Meghalt Szász-Erkeden 1783. julius 14-én. Gyermeke három maradt, mint következnek.

II. László Jobbágyfalván lakott, és 1779. tájban halt meg. Nejétől csiki főkirálybiró báró Henter Ádám és Petki Nagy Borbára leányától b. Henter Borától leánya Éva Petrichevich Horváth Dánielhez ment férjhez. Meghalt mint özvegy 1857. mart. 24-én, kora 77-ik évében. Eltemettetett Jobbágyfalván.

I. József cs. kir. kamarás, és az erdélyi felkelő nemességnél őrnagy. Kétszer nősült, első neje b. Bornemisza Rozália (b. Bornemisza Pál és gr. Mikes Anna leánya) 1783. sept. 14. halt meg Szász-Erkeden, kitől egy fiú maradt. Második neje gróf Bethlen Mária gróf Földvári Ferencz özvegye, ki 1817-ben halt meg, es saját jószágán Maros-Gezsén temettetett. I József 1790—1811-ig, kivévén 1792-et, mindég jelen volt az országgyülésen. Ő váltotta ki az elzálogitott serlingi jószágot. Meghalt Szász-Erkeden 1819. oct. 16-án, temettetett Medgyesfalván. Egyetlen fia

II. József született Szász-Erkeden 1782. mart. 19-én. 1802-ben

katonai pályára lép, és az 1805—1809-ki csatákban vett részt, az auszterliczi ütközetben mint gróf Kolowrat altábornagy egyik nyargoncza (galopin) részesült. 1812-ben a hadi pályáról lelépve, nősült Péchy Eszterrel. Atyja halála után Medgyesfalvi jószágára költözött, és politikai pályán az ellenzékhez tartozott; és e párton nyilatkozott az 1834. országgyülésen is, hol mint kir. hivatalos vett részt. 1848-ban részt vett az agyagfalvi gyülésen; utóbb Marosvásárhelytt a város részéről mint kezes Gedeon császári tábornok kezébe, és innen Szebenbe fogságba került, honnan Szeben megvételekor 1849. mart. 11-én szabadult meg. Majd Magyarországban mint menekült Szathmár megyében 1850-ben tévedésből ismét elfogatott, és Nagyváradon, majd Kolosvárott letartóztatása után julius 7-én szabadúlt meg. Jelenleg Marosvásárhelyen székel. Fiai közűl Albert (szül. 1813. febr. 7. Bécsben) honvéd-őrnagy volt, jelenleg Medgyesfalván él. Vincze (született Szárhegyen 1815. január 4.) meghalt 1831. dec. 16-án. Dénes (szül. Szárhegyen 1816. febr. 27.) Szintén katona volt, és 1849-ben honvéd-alezredes. Azzon évben julius 10-én vette nőül sárdi Simény Ivánkát, (S. György és b. Rauber Róza leányát), ki azonban 1849. aug. 11-én cholerában halt meg. A forradalom után Pestre tevé lakását, és 1858-ban eladta szász erkedi jószágát a kis-serlingi birtokrésszel együtt gr. Lázár Miklósnak. 1858. febr. 22-én vette feleségűl gróf Rindsmaúl Etelkát. — Mór (szül. Szárhegyen 1817. mart. 20-án), 1839 — 1843-ig Marosszék tiszteletbeli jegyzője. 1841. febr. 1. nősül Barcsay Pólival. A forradalomban szintén a székely tábornál mint tiszt vesz részt. 1849-ben darab ideig Urbán császári ezredes foglya Kolosvárott. Jelenleg Doboka megyében Bilakon gazdaságával, főleg ménes-tenyésztéssel foglalkozik, és néhány hirlapi czikket is irt. Négy gyermeke a táblázaton látható. — Esztcr, Bernáld Dénesné (szül. 1825. mart. 19.) jelenleg Várhegyen lakik

Eleonora II. József leánya, szül. 1771-ben. 1789-től b. Jósika Miklósné. Meghalt 1799-ben.

VII Ferencz, szül. 1708-ban. Ifjan halt meg 1732. előtt.

Ádám 1712. táján Kórodon született. Első nejétől vargyasi Dániel Annától született leánya, Anna, ki 1780-ban neje volt b. Bálintith Györgynek. Második neje Böjthe Teréz volt, ki 1802-ben halt meg, miután férje Lázár Ádám már előbb 1779-ben meghalt vala

Gábor tisztséget soha nem viselt, hanem az 1755—1759-ki diaetákon részt vett. Nősült Kis-Kenden 1734-ben, csapói Kún Zsigmond itélőmester leányával, K. Klárával, kitől hét gyermeke született.

Meghalt laktahelyén Szász-Erkeden 1775. febr. 17-én. Végrendeletében a szerzetesekről és erkedi parochiáról is megemlékezett.

Zsuzsánna született Kis-Kenden 1735. oct. 10-én. Ugy látszik 1768. sept. 30-án ment férjhez báró Perényi Elekhez N.-Szőlősre Ugocsa megyében. 1775-ben már özvegy volt. Javaiban akkor osztoznak testvérei, midőn 1811-ben elhalt Antal nevű testvére javai fölött folyt az osztály.

VII. István szül. 1736. dec. 21-én. Mint katona részt vett a porosz háborúban, és 1762-ben fogságba is került, honnan 1763-ban junius 10-én szabadult meg. Az ezredtől búcsut vévén, nőül vette gróf Haller Erzsébetet, és részint Györgyfalván neje jószágán, részint Szász-Erkeden lakott. 1784-ben a Hora lázadáskor, a fölkelt székely seregnél alezredes volt. A korabeli országgyüléseken, kivéve az 1809-it, mindég kir. hivatalos. Meghalt 1819. junius 3-án Szász-Erkeden, és ott temettetett. Utolsó éveiben szeme világát veszté, de ekkor is sokat adott a csinosságra, s mindég magyar öltözetet viselt csákóval. Hét gyermeke maradt.

Rozália szül. 1767. sept. 13-án. Neje volt nagy-ajtai Cserey Miklósnak. Meghalt 1800. tájt

II. Ignácz szül. Kolosvárt 1768. sept. 14-én, mint kapitány esett el a franczia háborúban 1799. nov. 4-én.

Czeczilia, anyai nagyanyja gr. Forgách Rozália egyik testvérénél nevekedett Magyarországon, és ott egy franczia gróffal lett eljegyzése után halt meg.

Klára szül. Ugrán 1776. aug. 29-én. 1801-ben férjhez ment elhalt Rozália nővérének férjéhez Cserey Miklóshoz, kitől Mihály fia született. Meghalt 1814. april 18-án, és Sepsi-Szent-Iványon temettetett Henter Dávidné, Lázár Druzsianna mellé.

Pál szül. Marmaros-Szigeten 1778. julius 15-én. Selmeczbányán a bányászatot tanulta, és innen hazatérve 1808-ig a zalathnai bányásztörvényszéknél mint titkár, 1812-ig Kőrösbányán mint bánya-nagy hivataloskodott, végre 1813-ban kincstári titkár lett. 1815-ben kelt egybe gr. Bethlen Terézzel, kitől három gyermeke maradt. Vidor kedélyű életének tüdőgyuladás vetett véget 1820. febr. 29-én. Eltemettetett Szebenben a Ferenczes barátok sirboltjába. Özvegye 1825-ben Szebenből Székesfejérvárra költözvén, ott halt meg 1830-ban, és anyja bodajki jószágán a templom kriptájába temettetett.

II. Albert szül. Szebenben 1816. dec. 20-án. Gyenge testalkotása miatt Kolosvárt gyámja mellett lakik.

Gergely szül. Szebenben 1818. febr. 8-án. Székesfejérvárt növekedett. Katonai növelést nyerve, 1837-ben lett hadnagy, előbb a gyalogságnál, utóbb 1841-től a József főherczeg huszároknál. Korán elhalt 1843. novemb. 7-én inlázban Uj-Pécsen; és ott a köztemetőben nyugszik.

Miklós a család történetének irója, született Szebenben 1819. május 26-án. 1838-tól 1848-ig a főkormányszéknél hivataloskodott. 1848-ban egy ideig a kolosvári nemzetőröknél főhadnagy volt. 1856-ban az erdélyi országos nemzeti szinház bizottsági tagjául, 1857-ben az erdélyi első gazdasági és iparkiállitási rendező bizottság elnökévé neveztetett. 1844. óta neje b. Splényi Mária, kitől egy leánya, Mária Kolosvárt született 1845. sept. 21-én.

III. László (VII. Istvánnak fia) szül. 1780. mart. 5-én. 1799 ki aug. 22-én kormányszéki hivatalt kezdett. 1806-tól számfölötti ülnök az erdélyi kir. táblán. 1809-ben a nemesi fölkelésnél kapitány. 1818-ban főkormányszéki titkár. 1823-ban házasságra lép b. Bánffy Erzsébettel. 1824-ben a kir. lyceum igazgatója, mely hivatalt 40 évig viselé. 1825-ben főkormányszéki tanácsos. 1828-ban országos főkanczellárrá kinevezve, és erre 1837-ben az országos rendek által is megválasztva; ugyanez évben egy ideig helyettes országos elnök. 1838-ban sz. István kis-keresztese lett. 1844-ben fizetése nagyobbitását nyeri személyére nézve. 1848-ban beadott kérelme folytán 1850-ben mint cs. kir. titkos és államtanácsos egész fizetéssel nyugalmaztatott, és rendes fizetésén felül hosszas hű szolgálata jutalmául a személyére 1844-ben pótlólag rendelt nagyobbitott öszveg élvezetében is meghagyatott. Majd félszázados hivataloskodása ideje alatt többféle politikai és közügyi dolgokban mint bizottsági tag járt el. Több megyében kormánybiztosi, másutt mint igtató királyi biztos működött. Legvégül mint kormánybiztos 1848-ban a csik-somlyói székely népgyülésen elnökölt. A nemzeti szinház jegyzökönyvei nevét szintén mint ez ügy egyik gyámolóját hirdeti. Nem kevesebb érdeme van a Borszéki ásványos fürdő körül tett intézkedései által. Neje b. Bánffy Erzsébet 1831. sept. 8-án gyermekszülésben halt el; azóta és e közben 1854-ben szeme világát vesztve, Kolosvárott unokaöcsesei körében éli napjait.

Benedek született 1783. nov. 21-én. 1800-ban katonai pályára lépett, mit elég dicsően megfutva, és sebeket is nyerve, 1813. august. 20-án kapitányi rangja megtartásával hagyott oda. 1812 ben nőül vette gr. Bethlen Máriát. 1827-ben Fejér megyének alispánja, utóbb főkirálybirája, majd administratora, cs. kir. kamarás, és 1835-től pedig

valóságos főispánja lett. Meghalt 1837. april 7-én Nagy-Enyeden, és Benczenczen eltemettetett. Több gyermeke közül csak Janka és Kálmán maradtak életben.

Janka született 1820-ban, és anyjával lakik Benczenczen.

Kálmán született 1826-ban. A magyar irodalom jelesebb novella-iróinak egyike. 1848-ban Kolosvárt végezve iskoláit, májusban a Zrinyi csapatba honvédül állott. Hadnagyságból a 34-dik honvédzászlóaljnál főhadnagy, 1849. elején pedig a 43-ik honvéd-zászlóaljnál százados lett, és a táborkarnál a fővezéri jegyzőkönyvet is vitte. Utóbb kimenekülvén, Viddinből tért Magyarországba, és Temesvárott kiállt vizsgálat után haza. 1850 ben irta „Magyar menekvők Törökföldön!" czimű munkáját, melyért sajtó-per folytán négy heti fogságot ült. 1852-ki oct. 19-én nőül vette Simény Györgynek b. Rauber Rózától született leányát Amáliát, kitől leányai: Berta szül. 1853. julius 31-én Kelementelken, és Gizela szül. Benczenczen 1857-ki nov. 16-án.

VIII. Ferencz (Gábornak Kún Klárától fia) atyjáról öröklött bezdédi jószágában lakott többnyire visszavonultan. Nejétől b. Perény Annától kilencz gyermeke született. Meghalt 1810-ki május 3-án, kora 60-ik évében, temettetett Szász-Erkeden. Özvegye utánna költözött 1811-ben, és Dézsen a barátok sirboltjában takaritatott el.

Károly Bezdéden született, és Jedden halt meg 1810. october 7-én. Nejétől b. Bálintith Annától egy leánya Klára maradt, ki 1817. julius 5-én lett neje b. Bálintith Eleknek, és ennek halálával losádi Herczeg Jánosnak, kitől 1857-ben maradt özvegyen.

Lajos született Bezdéden 1772. april 20-án. 1791-ben a székely huszár-ezrednél a franczia háborúk alatt kapitányságig vitte; bátor, jó lovas, és harczi sebekkel terhelt szép termetű katona volt. 1809-ben hagyá oda a hadi pályát, és nőül vette Balogh Ignácznak báró Walterskirchen Judittól született leányát Antoniát. Mint őrnagya az erdélyi lovas insurgens seregnek, e sereggel Moldván keresztül Lengyelországba is tett hadjáratot. 1811-ben Jobbágyfalván, utóbb Szász-Erkeden lakott, hol kisebb ménest alakitott. Meghalt 1846. april 7-én. Leánya Karolina szentléleki Kozma Istvánné, 1835. martius 13-án férjhezmenetele harmadik évében skarlátban halt el, és Csicsó-Keresztúrban temettetett.

VI. Imre szül. Bezdéden; nőtlen életet folytatott, a várhegyi és oláh-nádosi jószágot birta. Meghalt 1809. táján.

Jozefa született Szász-Erkeden 1776-ki január 15-én. Vár-

hegyen lakott még mint hajadon 1818-ban is. Nővérei közül legelőbb halt el.

A n n a elsőbben nagy-iklódi Tholdalaghi Györgynek neje, 1822-től özvegye, és két leánynak anyja. Azután főkormányszéki titkár Betleni János neje, és 1836. január 28-tól ennek is özvegye, ettől gyermeke nem maradt. Özvegységében Kolosvárt lakott. Meghalt 1842. oct. 27-én, kora 64-ik évében.

K a t a született Bezdéden 1783-ban. Férjhez ment Magyarországra leveleki Molnár Györgyhez, kitől négy gyermek anyjává lett. 37 évi özvegység után meghalt végelgyengülésben 1856. nov. 15. Leveleken, és ott temettetett.

J a n k a neje jábrodi Jabróczky Antalnak, Erdélyben e család utolsó férfi-ivadékának, ki 1823-ban halt meg. Mint özvegy, Zsuzsánna leányával hol Dézsen, hol Kaczkón élt. Meghalt 1853. nov. 21. tüdőgyuladásban, és Dézsen a Ferenczes barátok kriptájába temettetett.

E r z s é b e t jelenleg mint bagosi Bagossy Jánosnak özvegye él Magyarországon.

K a r o l i n a 1817-ben már b. Bánffy Mihályné. Férjével Dobokában Székulájon, utóbb Küküllőben Királyfalván, végre Holtmaroson lakott, hol 1841-ben halt meg, férje pedig 1843. sept. 29-én.

Z s i g m o n d cs. kir. kamarás és lovas kapitány, született 1740. junius 8-án Disznajon, anyja egyik jószágán. 1758. tájt apród gróf Batthyányi József érseknél. 1761. körül a gr. Batthyány Ádám nevü ezredbe lépett, egy évvel utóbb egy vasas ezredbe vett hadnagyi rangot. Később a Czartorinszky vasas ezredbe ment, és ezzel 1788—89. Belgrád ostrománál az úgynevezett Hadszigeten bokájába golyót kapott, melyet halálaig viselt. Ugyanazon lábán még a háború alatt még egy sebet szintén golyó által kapván, 1792-ben kénytelen volt mint kapitány nyugalomba lépni. 1787-ben Zomborban Damjanovics családbeli leányt vett nőül, kivel hat évig élt, ekkor neje meghalt, egyszersmind ettől született gyermeke is. 1791-ben az akkori diaetán a család nevében kérte az orsz. rendeit, hogy visszaadását eszközöljék a családnak régóta birtokában volt Gazrez és Kápra nevezetü havasoknak, a melyek miután a moldvai határszéleken a határoknak II. József csász. rendeletére beljebb mozditásával a reviudicált havasok közé számitattak, az első székely ezrednek voltak ajándékozva. E kérelmét az 1811. diaetán is megujitá, és az ország rendei is pártolák kérelmét. — 1792-ben az országgyülésen kir. hivatalos volt. 1796-ban nőül vette Klein József altábornagy leányát Klein Annát. Meghalt 1820-ban Szárhegyen,

és ott temettetett. Özvegye meghalt 1856-ki május 2-án tüdővészben, kora 76-ik évében férje szent-demeteri jószágán, és Szárhegyen tétetett örök nyugalomra. Ettől négy gyermeke maradt.

Sándor született Szárhegyen 1800. april 10-én. Meghalt 1832. april 6-án Körtvélyfáján, és Szárhegyen a családi sirboltba tétetett.

Jozefa szül. Szárhegyen 1803-ban. 1828-ban báró Bálintith Lajos neje lőn. Meghalt 1838. sept. 7-én hirtelen sorvasztó aszkórban. Hullája Szárhegyen a családi sirboltban fekszik.

Antonia szül. 1817. május 7-én Szárhegyen. Sperker Ferencz cs. kir. lovas kapitány neje lett, és Szent-Demeteren lakik, hol az apai birtokrészibe jutott, anyjának 1856-ban elhalása után.

V. György nyug. cs. kir. kapitány, szül. Szárhegyen 1807-ben. Már 1819-ben az első székely gyalog ezrednél kezde katonai szolgálatát, 1825-ben hadnagy, 1829-ben a b. Bakonyi 33-ik számú magyar gyalog ezredhez átlépve, 1831-ben főhadnagy, 1839. april 1-én kapitány lett. 1848. junius 1-én őrnagy az első honvéd-zászlóaljnál; septemberben alezredes, october 15-én ezredes; november 1-én tábornok. 1849-ki január 3-án lemond, és jan. 7-én a császári sereg fővezérénél herczeg Windischgrätznél jelenti magát igazolása végett. Febr. 5-én a hadi törvényszék halálra itéli, de ez tiz évi fogságra változtatik. A kufsteini várban töltött másfélévi fogság után 1850. aug. 9-én szabadon bocsáttatik. Utóbb a kapitányi nyugdijt is megnyeri. Még mint kapitány vevé nőül Móga János altábornagynak, és a magyar hadseregnél 1848-ban volt egyik fővezérnek leányát Móga Eleonorát; és 1850. után neje, ipa s egyik fia körében Körtvélyfáján gazdasággal foglalkozik, utóbb Szász-Erkedre tevé lakását. Fiai ezek: VII. Imre szül. Komáromban 1836. január 28-án, 1854-ben lett hadnagy. Olivér szül. 1837. május 7-én, 1852-ben katonai pályát kezde, de gyengélkedése végett abbahagyva, gazdaságra adá magát. Aladár szül. 1843. január 24-én.

IV. Antal (Gábornak fia Kún Klárától) 1771—1775. számfölötti fogalmazó az erdélyi kincstárnál. 1790—1811-ig országgyülési kir. hivatalos. Meghalt 1811. decemb. 20-án Szász-Erkeden nőtlenül. Nővérei még:

Anna 1768-ban kilényi Székely Dávid később erdélyi főkormányszéki tanácsos és tartományi kanczellár neje lett. 1771-ben dedrádi részét a gr. Lázár István oláh-csesztvei csekély birtokával cserélte föl. 1800-ban lett özvegygyé. Meghalt 1804. mart. 8-án Maros-Vásárhelyt, hol a barátok kriptájába temettetett.

Rozália már 1776-ban b. Jósika István neje. 1816-ban maradék nélkül halván el, buzai és ahoz tartozó birtokaiban testvérei osztoztak.

Még VI. Ferencznek négy leány-gyermekéről kell emlitést tennünk. Ezek következők:

Krisztina előbb Cserey Farkas arája, de ez eljegyzés megsemmisülvén, 1749 ben b. Toroczkai János neje lőn, és Panádon lakott. Még 1773-ban mint özvegy élt.

Klára 1768. körül csicsó-keresztúri Torma Imrené, maradék nélkül halt el.

Borbála 1746-ban apácza-zárdába készül; majd e szándokkal felhagy, és anyjával egyenetlenségbe esve, Pápán meg Nagyváradon tartózkodik, ez utóbbi helyen kisded leány-gyermekeket tanit anyja haláláig, 1773-ban hazatér. 1779—1781-ben a főkormányszék útján testvéreitől a hajadoni tartására szánt öszveg-nagyobbitását sürgeté.

Kata 1765-ben el volt jegyezve gr. Königsacker Leopold cs. k. kapitánynyal. További életéről adat nincs. Meghalt 1770. előtt.

A Lázár család czimere — mint följebb a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarában egy koronából kiemelkedő dámvad, derékon nyillal átlőve; szarvai közt ezüst csillag, jobbról feje fölött félhold ragyog. Az ősi czimer — úgy látszik — az volt, melyet V. István pecsétén láthatni, e szerint a dámvad első lábaival egy gyökestől kitépett élőfát tart, derékon szintén nyillal van átlőve, és jobboldali szarván a nap, a baloldalin csillag és félhold ragyog. Már II. György pecsétén az élőfát nem látjuk, és a nap jobbról a dámvad feje felé, a hold feje fölött, a csillag a nyilvesszőnek átellenében ragyog.

Lázár család. (Szászfalvi.) Az előbbitől különböző család, a mi onnan is következtethető, hogy Báthori István lengyel király és erdélyi fejedelem Lázár Istvánt e család ivadékát akkor nemesiti meg, midőn az előbb tárgyalt Lázár-család négy ágából többen mint főtisztek, vagy mint nem csekély birtokú és tekintetü főnemesek szerepeltek. Ezen emlitett Lázár István 1579- és 1580-ban Poloczkov és Vielkoluka alatt hősileg harczolt [1]). Báthori Zsigmond alatt a gyalog testőrök vagy kék drabantok kapitánya volt; és mint ilyen 1588-ban kapta adományba a kézdi-széki szászfalvi birtokot, melyről előneve van. Ugyanez évben két hónappal később kap ujra armalist, melyben fel van hozva, hogy már Báthori Istvántól nyert nemes levéllel van

[1]) Gyulai Pál: Commentarius rerum a Stephano rege adversus Magnum Moscoviae Ducem gestarum anno 1580.

megnemesítve [1]. 1594-ben bár előbb ellene volt, ő volt a két Kendy elfogatására kirendelve; 1598-ban ő fogá el Jósika István kanczellárt is [2]. Báthori András alatt a kapitányságtól megfosztatott, de 1599-ben a sellenbergi ütközetben már a jobb oldalt vezénylé; hol vitézül, sok kardcsapás közt hullott el [3]. Utódairól mitsem tudunk. Gróf Kemény József szerint neve több okmányban Lazari (és Lazary) fordul elő, honnan őt olasz eredetűnek vélelmezi [4].

Lázár család. (Csik-taploczai.) Csikszéki régi birtokos székely család. E század elején testvérek voltak: Anna kadicsfalvi Török Ferencz udvarhelyszéki al-királybiró neje; János és Ferencz csikszéki al-királybiró, mindkettő magtalanúl halt el, testvérök volt még Pál, kinek fiai Antal 1834-ben csikszéki követ, s később főjegyző, csik-martonfalvi póstamester; Pál, Farkas és Imre.

Pál 1815. körül Hunyad vármegyei szolgabiró, azután táblabiró, meghalt 1858-ban; gyermekei: Lipót, Pál, Elek, és Janka Barcsai Miklósné.

Farkas kapitány volt. Fiai Lajos és Farkas.

Imre az erdélyi udvari kanczellárián volt titkár 1848-ban. Fia Imre Bihar megyei aljegyző, 1849-ken innen főszolgabiró. Több leány-testvérei is vannak.

E családnak még egy ágazatát Torda vármegyében találjuk, hol Istvánnak leánya Anna csik-szentkirályi Bors Mihályné volt; és Lázár Antal szolgabiró, ennek fiai János és Ferencz.

Lázár család. (Csik-vacsárcsi.) E család ivadéka Lázár János Maros-Vásárhely város-főbirája 1848-ban, közelebbről cs. k. törvényszéki ülnök. Ádám s több fiai hivatalnokok.

Lázár család. (Dálnoki.) Háromszéki székely család, melyből L. Dávid 1848-ban al-királybiró volt; fia Mihály ugyanakkor az erdélyi udvari kanczelláriánál fogalmazó.

Lázár család. (N.-Ajtai.) Háromszéki család, melyből Lázár Mihálynak Posghi Annától fia István született 1742-ben. Külföldi Akademiákról hazajövén, előbb tanár, 1786-ban unitarius püspök lett. Meghalt 1811-ben. Gyermekei: Anna, és Sámuel főkormányszéki titkár, ennek fiai István és Antal magtalanul haltak el. Hihetőleg e családbeli L. Balás is, ki 1840-ben Háromszékben árvaszéki biró volt.

---

[1] Gr. Lázár család 43 lap.
[2] Bethlen Wolph. Historia III. 471. IV. 64.
[3] Ugyanott IV 399.
[4] Gr. Lazar család 42—46.

Más Lázár családbeliek is találtatnak még Erdélyben, kiknek előneveiket nem ismerjük. Igy L. János több évig Kraszna vármegye fő-ügyésze, 1848-ban első alispánja.

L. Sándor, Kristóf, Károly magurai és bikalaki birtokosokúl iratnak Torda vármegyében.

L. György Topánfalván kamarai ispán 1848-ban.

Lázár család. *Lásd Kolthon cs.*

Lázár család. E néven Trencsin vármegyében a nemes Kilián családnak egyik ága ismeretes, mely régiebb okmányokban az anya-név mellőzésével fordul elő. Tagjai Hricsón székelnek.

A Lázár név Torontál megyében is a nemesség sorában található.

Lazarevits család. (Kis- és Nagy-Szredistyei.) Temes vármegyei ujabbkori adományos nemes család, mely nemességét a m. kir. kincstártól megszerzett Kis- és Nagy-Szredistye helységre kir. adománynyal nyerte; és a nevezett helységet jelenleg is L. Vazul birja.

Czimere: a paizs felső részének közepéről két (jobbra és balra) kidomborodva lefelé húzott vonal által három udvarra osztott paizs. A jobboldali felső arany udvarban arany mezőben egyfejü fekete sas, s baloldali felső vörös udvarban könyöklő kivont karddal látható. Az alsó kék udvar alján arany koronából két sas-szárny között fehér egyszarvú emelkedik ki. A paizs fölötti sisak koronáján galamb áll, csőrében három szál rózsát tartva. A paizsot két oldalról foszladék környezi.

Lazaridcsz család. Trencsin vármegyei nemes család, melynek czimeres nemes levele a nevezett megyében 1658-ban hirdettetett ki. Székhelye volt Sztrecsen. Jelenleg azon megyében már ismeretlen [1]).

Lazarovics család. Lazarovics Milán 1751-ben M. Terézia királyasszonytól nyerte czimeres nemes levelét. Czimere vizirányosan kétfelé osztott paizs, a felső keskenyebb vörös udvarban egy aranymarkolatú kivont kard fekszik; az alsó kék udvarban arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két fekete sas-szárny emelkedik ki, mindegyiken egy-egy arany csillag ragyog. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [2]).

Lazeus család. (Vagy Lazaeus.) Lazaeus György 1722-ben III. Károly királytól nyerte czimeres levelét [3]). Czimere a paizs kék udvarában zöld téren hátulsó lábain álló kettősfarkú koronás

---

[1]) Szentagh Dániel közl.
[2]) Adami Scuta gentil. tom. VI.
[3]) Collect. Herald Nro 368.

oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva. Ugyan ilyen oroszlán nől ki a paizs fölötti sisak koronájából. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Laziczius család. Trencsin vármegye curialis családainak egyike. 1658 ban találkozunk vele Dezséren, és ugyan itt székelt 1748-ban Pál és István a nemesi összeirás szerint. Ugyanott 1768-ban István egyedül, és még ugyanezen István iratott ugyanott össze 1803-ban János fiával. Végre 1837-ben Dezséren találjuk nevezett Istvánnak örököseit, ugymint fiát Jánost, és ennek fiait Józsefet és Jánost; továbbá egy másik Józsefet, és ennek fiait Jánost és Istvánt; ez utóbbinak pedig ismét fiait Mihályt, Istvánt, Pált és Györgyöt[1]).

Lazonyi család. (Lazonyi †.) Zemplin megyében birta hajdan Lazonyt, azonban nem soká virágzott, mért 1324-ben nevezett birtok a Monoky családnak adományoztatott[2]).

Lebenbach család. *Lásd Elevenkúty.*

Lédeczy család. Trencsin vármegye nemesi összeirásában 1622-ben előfordul Lédeczy János.

Lederer család. Báró Lederer Ignácz, egykor 1848-ig magyarországi főhadikormányzó, született Bécsben 1768. sept. 22-én; és 1840-ben a 46. törv. czik folytán magyar honfiusitást nyert.

Ledniczky család. Trencsin vármegyei nemes család, székhelye Lednicz. Állitólag már 1389-ben Zsigmond királytól nyert Ledniczky István adománylevelet. 1661-ben I. Leopold királytól Ledniczky Dániel, Miklós és György czimeres levelet eszközöltek, mely czimerrel él az egész család; és e czimer — mint a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarában zöld téren hátulsó lábain álló, kettősfarkú oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva. Ugyan ily oroszlán emelkedik ki a paizs-



[1]) Szontagh Dániel közl.

[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 86. 370.

fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Ugyancsak I. Leopold királytól Ledniczky Mihály és Dániel 1696. febr. 5-én uj adományt nyertek fi-ágra, és ennek kihaltával a nő-ágra. Ez adományban van hivatkozás az 1389-ki adományra, és ugyanott a család kis-ledniczi előnévvel czimeztetik [1]).

Trencsin vármegye levéltárából meritvék e családról a következő adatok [2]), melyeknél fogva az emlitettektől egy másik ágon állónak kellett lenni azon Ledniczy János- és András-nak, kik czimeres nemes levelüket, melyet impetráltak, 1656-ban hirdették ki Trencsin vármegyében. Az 1748-ki nemesi összeirás Ledniczen id. és ifj. Györgyöt, azután Jánost és Ádámot emliti.

Az 1768-ki nemesi összeirásban szintén Ledniczen következők vétettek föl: György, és fiai János és András. — János, ennek fiai András és János; — György s fia János; — Pál s három fia András, György, Pál; — Ádám s ennek fia György; — János s két fia József s Imre; — György máskép Galkó s ennek négy fia: György, Miklós, János s András; — János és ennek két fia János s Miklós; — Miklós s fia József; — ifj. György s két fia János és György; — János egyedül; — végre András és két fia János és Miklós. — Ezeken kivül pedig Pohánka vezetéknév alatt tiz, és Obeslo melléknév alatt tizennyolcz személy iratott össze e családból. Az 1803-ban fölvett nemesi összeirásban pedig részint az anya-vezetéknév Ledniczky, részint a némely ágakra tapadt Galkó, Pohánka és Obeslo melléknév alatt már e családból 194 szavazatképes személy jegyeztetett föl csupán Ledniczen, és ezenkivül Nagy-Csernán János és fiai János és György.

Az 1837-ki nemesi összeirásban már Ledniczen 162 férfi-ivadék, kik közül két szerzetes, s többen mint Gyöngyösre költözöttek jegyeztettek föl; ugyanekkor Nagy-Csernán Galkó János örökösei János és György irattak össze.

E család ősi fészkéből Trencsin megyéből több megyébe is kiterjedt; s közülök Ledniczky Mihály Pesten az ügyvédi kar egyik tagja.

Leeb család. (Felső-Őri.) Egyike azon Vas megyei családok-

[1]) Családi közlemény.

[2]) Szontagh Dániel közl.

nak, melyek Felső-Őr helységre 1582-ben uj adományt nyertek. *Lásd Zdmbó család.*

Leer család. Trencsin vármegyében az 1647-ki nemesi összeirásban található Leer Mihály neve.

Legáth család. Legáth Mihály 1741. oct. 28 án M. Terézia királyasszony által nemesitetett meg [1].

Czimere jobbról balra rézsútosan menő vonal által kétfelé osztott paizs, a jobboldali osztály kék udvarában fehér galamb repül, piros csőrében zöld olajfa ágat tart, a baloldali vörös udvarban szintén olyan repülő galamb pálma-galyat tart. A paizsfölötti sisak koronájából arany oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával kivont pallóst tartva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról ezüst-vörös.

Legéndy család. (Legéndi.) Nógrád vármegyének a XV. században kihalt családa, birta azon megyében Legénd helységet.

1396-ban élt Legéndy András-nak fia, és Bodonyi Csuday Lászlóval osztozott.

Ugy látszik a család végső nemzedékéből voltak azon Ledéndy Pál és István, kik 1518-ban Heves megyei Detrefalvi birtokrészüket Verbőczy Istvánra ruházták.

Legényey család. (Legényei †) Zemplin vármegye kihalt nemes családainak egyike [2], és ott Legénye helységet birta 1525-ig.

Légman család. Zala vármegyében élt a XVI. század elején, a midőn Legmán János azon megye szolgabirája volt [3].

Légrády család. Pozsony és utóbb Krassó vármegyében találjuk e nemes családot. Légrády György deákot 1665-ben Szelepchény a kalocsai érseki javak gondviselőjévé nevezte ki.

Legrády másik György 1704-ben Pozsony megyei Binyóczon lakó Balasovicz Márton szabadosnak és atyafiainak nyugtát ád, hogy a Pozsony megyei sereghez állitandó katonát kiállitták [4].

Légrády Imre 34 évig esküdtje volt Krassó vármegyének, hová Nyitra vármegyéből költözött, és ezen megyétől 1803. nov. 13-án kelt nemesi bizonyitványát Krassó megyében 1810. oct. 25-én hirdetteté ki. Fiai élnek.

Legrády Sándor 1808-ban a Ludoviceára 100 frtot adott.

---

[1]) Collect. herald. Nro 190.
[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top 86. 267.
[3]) 1602: 14. és 1604: 8. törv. cz.
[4]) Pray Mss tom. 53. pag 150 az egyetemi könyvtárban.

Leh család. Zemplin vármegye czimerleveles nemes családai közé számittatik [1]).

Lehinszky család. Szintén Zemplin vármegye czimeres családai közé soroztatik [2]).

Lehótzky család. (Lehotkai, máskép kis-rákói és bisztricskai.) Turócz vármegye legrégibb törzsökös családainak egyike, elszármazva ős fészkéből az ország több megyéjébe. Törzs-elődei — mint a család egyik néhai tudós tagja irá — Znio váránál tett őrködési szolgálatai folytán IV. Béla király által nemesitettek meg, és czimerül az éberség jelvényét az egy lábon álló darut nyerték, melyhez utóbb Lehotka máskép Kis-Rákó helység nevére czélzólag még egy rák adatott. Nevezett Kis-Rákón valamint Bisztricskán a család elei Beke, Csernik és Lork már 1286-ban és 1324-ben birtokoltak [3]). Bekének fia volt János.



A XVI. század elejéig nem lévén a család szakadatlan leszármazásáról adataink, csak annyit állithatunk, hogy a XVI. század közepén a család már több ágra oszlott. Ez időtől a család leszármazásának táblázatát a következőkben közölhetjük, megjegyezve mégis, hogy némely ágazat nem a jelenig, hanem csupán a mult század végeig terjed le:

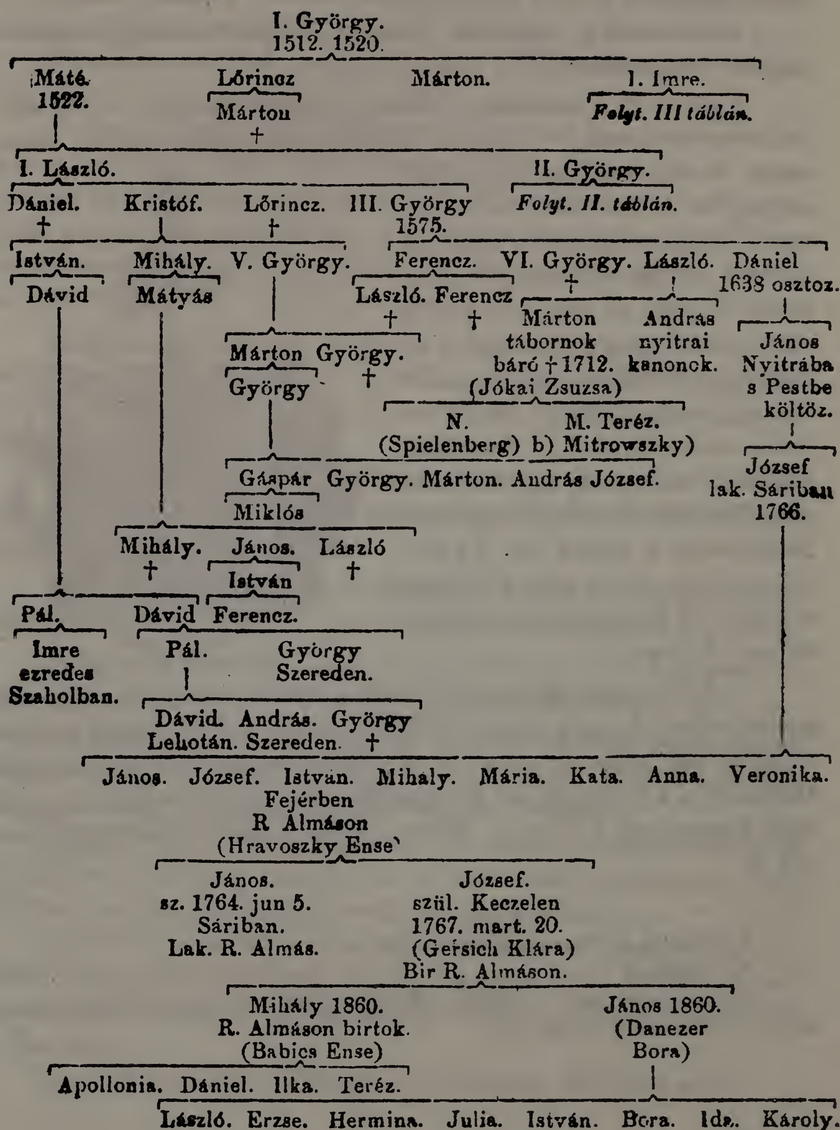
---

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

[2]) Ugyanott.

[3]) Lehoczky Andr. Stemmat. II. 226. Engel: Monumenta Ungrica. — Bel M. Notitia nova II. 331. 334.

I. tábla.



I. György.
1512. 1520.
Máté.
1522.
Lőrincz
Márton
†
Márton.
I. Imre.
Folyt. III táblán.
I. László.
II. György.
Folyt. II. táblán.
Dániel.
†
Kristóf.
Lőrincz.
†
III. György
1575.
István.
Dávid
Mihály.
Mátyás
V. György.
Ferencz.
László. Ferencz
†
†
VI. György.
†
László.
!
Dániel
1638 osztoz.
Márton
tábornok
báró † 1712.
(Jókai Zsuzsa)
András
nyitrai
kanonok.
János
Nyitrába
s Pestbe
költöz.
Márton
György
György.
†
N.
(Spielenberg)
M. Teréz.
b) Mitrowszky)
József
lak. Sáriban
1766.
Gáspár
Miklós
György. Márton. András József.
Mihály.
†
János.
István
László
†
Pál.
Imre
ezredes
Szaholban.
Dávid
Pál.
Ferencz.
György
Szereden.
Dávid.
Lehotán.
András.
Szereden.
György
†
János. József. István. Mihály. Mária. Kata. Anna. Veronika.
Fejérben
R Almáson
(Hravoszky Ense)
János.
sz. 1764. jun 5.
Sáriban.
Lak. R. Almás.
József.
szül. Keczelen
1767. mart. 20.
(Gersich Klára)
Bir R. Almáson.
Mihály 1860.
R. Almáson birtok.
(Babics Ense)
János 1860.
(Danezer
Bora)
Apollonia. Dániel. Ilka. Teréz.
László. Erzse. Hermina. Julia. István. Bora. Ida. Károly.

II. tábla.


II. György ki az I. táblán.
1860. sz.-biró.
II. László.
János.
László
1670.
Borsodba költöz.
I. Mátyás.
Ferencz.
János.
Dávid.
András.
IV György.
István
Miklós
András.
György.
János
Dunántúl
András
András. Imre.
Mihály. István.
Dániel Máté
János.
András.
Mátyás.
László.
György.
Pál.
András
1735.
Nógrádban.
László
1735.
Nógrádban.
Ferencz. Gáspár.
György
szül. 1736.
Gáspár.
1826.
János.
1826.
Ferencz.
1826.
Antal
szül 1758.
Ferencz 1835.
lak. Szécsényben.
Ferencz.
1835.
Imre.
József.
Lajos.
András.
György.
László.
Dániel.
L. ujvári
s hradeki
kamarai
inspector.
Imre.
Gábor.
Márton.
Pál.
Sámuel
Szebenben.
Mátyás.
Miklós.
Miklós. János.
György. Mátyás.
Nyitra-Ivánkán.
Sándor. Imre. Farkas.
Pál.
Dániel
† 1779. ügyvéd
s 1751. Békesi
követ.
(Mikos N.)
András 1797.
táblai ügyvéd
Stemmatographia irója.
(Mazsáry N.)
Pál.
Kata.
(Justh
András ügyvéd·)

III. t á b l a.

I. Imre, *ki az első táblán.*

János
czimer ujjitást
kap I. Ferdi-
nandtól

György.
Benedek. Hyob.
†
Hyob. Mátyás.
†
András.
Ferencz. György.
†
György. János.
†
János.
Gyöngyösön.

Lenárd
czimer ujjitást kap.
Ráfael. György.
†
János.
János. László. György. András.
†
Ferencz.
Tamás.
Ferencz
Kecskeméten
1780.

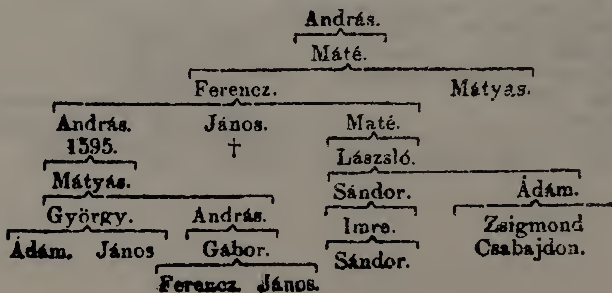
Ferencz.

György.
Trencséni ágazat.
Gábor
Vadicson lak.
Márton
Moyson lak.
András. István Gáspár.
Gáspár.
Pál. Gábor.
Pál
hadnagy
1780. táj.
Gábor. Imre. György.
József.
István.
István. Sándor. Ádám. Gábor. György.
Zsigmond. Sándor. Imre.
Mátyás. Imre. György.
Imre.
Mátyás. György. István. Illés.

Imre.
Miklós.
János.
Gáspár. Imre.
†
Imre. László. József. Sándor.

Márk.
István.
Márk. Zsigmod. György.
† † †

IV. t á b l a.



Eddig a családfa, mely hogy nem teljes, s nem minden ágon van mostanig lehozva, egy tekintetre meglátszik. Több családtagot nem találjunk rajta, másokat mint hivatalt viselőket nem lehet biztosan az évszámok hiánya miatt a táblázaton kijelölni.

Turócz megyében már a XVI. században a főbb megyei hivatalokban látjuk a család tagjait. Igy Lehótzky Bálint (ki a táblázaton nincs) 1560-ban alispán volt, [1]) Lehótzky György 1696—1698-ban, ismét György 1705-ben ültek az alispáni székben [2]).

Az I. táblán I. Máté fiának I. Lászlónak ágazatát látjuk. Ez ágon áll Márton, ki mint katona, főleg Buda, Esztergom, Szeged és egyéb erősségeknél, ugy a francziák elleni háborúban is vitézségét kitüntetvén, tábornokságig emelkedett, és 1710-ben I. József király által báróságra emelkedett [3]). Meghalt 1712-ben. Nejétől báró pogroneczi Jókay Zsuzsannától csak leányai maradtak, egyik leánya M. Terézia b. Mitrowszky Erneszt Mátyás neje lőn. — Márton tábornok a báróság nyerésekor czimerbővitést is nyert, s az ő bárói czimere ez lett: négyfelé osztott paizs, az 1. és 4-ik osztály kékmezőben a rák hátán egy lábon álló, másik lábával kövecset tartó daru látszik; (az ősi czimer) a 2. osztály vörös udvarában hármas zöld halmon kettősfarkú oroszlán ágaskodik, első jobblábával arany napot, a ballal arany csillagot tartva; a 3. osztály vörös udvarában arany koronából fekete sasszárny emelkedik ki, és előtte kettős fehér kereszt. A paizst bárói korona fedi, azon két koronás sisak áll, a jobb oldaliból pánczélos vitéz emelkedik ki, mindkét kezével egy egy félholdas lófarkú török zászlót tartva, a beloldali sisak koronájából pánczélos kar nyúlik fel, kivont kardját vizirányosan vágásra készen tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Ez ágon áll Dánielnek fia János, ki Túrócz megyéből Nyitra vármegyébe Érsek-Ujvárra, és innen Pest megyébe Sáriba költözött. Fia József Sárii lakos, Túrócz vármegyéről 1766. jan. 23-án vett ki nemesi bizonyitványt, és azt Pest vármegyében azon évi mart. 12-én hirdetteté ki. Több gyermekei közül István utóbb Fejér vármegyébe Rácz-Almásra költözött. Hrabovszky Erzsébettől két fia maradt: János, ki Sáriban szül. 1764. jun. 5-én és Rácz-Almáson volt birtokos,

[1]) Bel. not. nova. II. 34

[2]) Ugyanott 313.

[3]) Collect. herald. pag. 116. Adami Mss. Mus. 4-rét latin. 182. sz. a. — Adami Senta gentib. tom. VI.

[4]) Sckönfeld Adels Schemat. I. 213.

és József ki Keczelen szül. 1767, mart. 20-án, szintén Rácz-Almáson birtokos, mindketten Pest vármegyéről 1802. dec. 9-én nyert nemesi bizonyítványukat 1803. majus 4-én Fejér vármegyében hirdettették ki. Az utóbbinak t. i. Józsefnek Gersich Klárától két fia él Mihály és János, kik közül Mihály Rácz-Almáson lakos, Fejér vármegyében 1828. Jul. 28-án nemességét szintén kihirdetteté. Mindkettőnek gyermekeit a táblázat mutatja.

A II. táblán I. Györgynek fia János ágán látjuk ennek fiát Lászlót ki, 1670-ben elzálogositja Turócz megyei Bisztriczkai ősi birtokrészét és Borsod megyébe Vámosfalvára költözött, fia László volt, kinek fiai András és László Turócz megyétől 1735 febr. 18-án nemesi bizonyitványt vévén ki, azt laktok helyén Nógrád megyében mart. 17-én kihirdették. András kis-unokái Gáspár, János, Ferencz Nógrád megyében Nagy-Géczben lakozók 1826. nov. 15-én hirdették ki nemességüket; — Lászlónak kis unokája pedig Ferencz Szecsényben lakozó, fiai neveire is Nógrád megyétől 1835. jan. 19-én vett ki nemesi bizonyitványt [1].

Ugyancsak a II. táblán I. György ágán áll II. Dániel is, kinek egyik fiától származott ivadéka a mult század végén Nyitra megyében Ivánkán élt; másik fiának Andrásnak fia III. Dániel Liptó vármegyében a L. ujvári és hradeki kincstári uradalmak Inspectora volt, azonban a bocsi aranybányászat által javaiban tetemesen elszegényedett. Fia IV. Dániel az ügyvédi pályára lépett, és előbb Pozsonyban, majd Nagyszombatban kerületi táblai ügyvéd volt, majd Pestre tette át lakását. Mint tehetséges, és híres jogtudós több nevezetes család jogpereiben sikeresen működött, és nem egy családnak alapitá meg vagyoni állását, többi közt ő vivé azon pert is, mely szerint Tisza Lajos, jószágainak a modenai herczeg kezeiből visszaszerzése által tehetős birtokossá vált. 1751-ben Békés megyének követe volt. Az ügyvédségről lemondott 1764-ben. Meghalt 1779. mart. 25-én kora 77. évében. Neje Mikos Mihály pozsonyi tanácsosnak leánya volt. Ettől három gyermeke maradt, ezek közűl András előbb Pesten, utóbb Nagyszombatban ügyvéd, a magyar családtannak latin nyelven első úttörője, mennyiben 1796-ban „Stemmatographia"-ját kiadá. Neje Mazsáry leány volt. Meghalt magnélkül.

Ezen két — az I. és II. táblán állo — vonalakon állanak valószinüleg azon Lehotzkyak is, kik jelenleg is ősi fészkökben Turócz vár-

---

[1]) Nógrád várm. jegyzőkönyv

megyében laknak, és kik közül, (leszármazásukat nem birván) névszerint megemlitendők Lehotzky Imre cs. kir. tanácsos, és 1849. előtt Turocz vármegye alispánja, 1852-ben a Turócz megyei cs. kir. törvényszék elnöke; — továbbá Lehotzky János 1860-ban a b. gyarmati cs. kir. megyei törvényszék tanácsosa.

A III. táblán I. Jánosnak György fiától ivadéka Trencsin vármegyébe telepedett, nevezetesen Gábor Vadicson, Márton Moyson vett lakást magának. Ezen ágazathoz a táblán állókhoz, kiknek végső nemzedéke 1748-táján él; adhatjuk a Trencsin vármegyei nemesi lajstromok szerint még a következő [1]) hiteles adatokat:

1748-ban a nemesi összeirás Felső-Vadicson említi Gábort, ifj és id. Györgyöt. — (Ezen Gábor ugylátszik — egy azon Gáborral, ki a III. táblán Istvánnak fiául áll, és testvérei ott még István, Sándor, Ádám és György, ki valószinüleg az idősb György. Az ifj. György pedig alkalmasint egy személy azon Györgygyel, ki a táblán Györgynek fiául áll, és testvérei Mátyás, István és Illés).

1768-ban a Trencsin vármegyei nemesi összeirásban Vadicson székeltek Gábor fiával Ádámmal, — György fiával Jánossal és Istvánnal; és egy másik György maga; továbbá Illés és Ignácz; — ismét Mátyás és ennek hat fia: Imre, Pál, József, András, János és Mihály.

1803-ban Vadicson laknak Györgynek örökösei, névszerint Márton és ennek fia János, azután Ádám, ifj. György; József, Mátyás, István és id. János és ez utóbbinak fia: Imre. Végre Mátyás s ennek fia György. Moyson pedig id. Jánosnak örökösei u. m. fia János, és ennek fia János laktak.

Az 1837-ik összeirás szerint Vadicson laktak id. Györgynek az örökösei u. m. Ádám és id. György, és ezen utóbbinak három fia, György, János és Ádám, továbbá Mátyás, István, János és egy másik Mátyás fiával Györgygyel. Moyson székelt János fiával Jánossal mint legidősb Jánosnak örökösei.

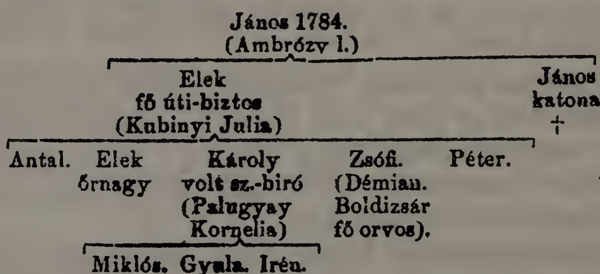
A IV. táblán álló ágazatról legutóbbi nemzedékét nem ismerjük, valamint hogy melyik ágból való Lehotzky Ignácz, ki 1766-ban Turócz megyében szolgabiró volt, és B.-Gyarmaton most is élő Lehotzky Dániel (kinek neje Plathy Teréz); — Adatok hiányában megmondani nem tudjuk.

---

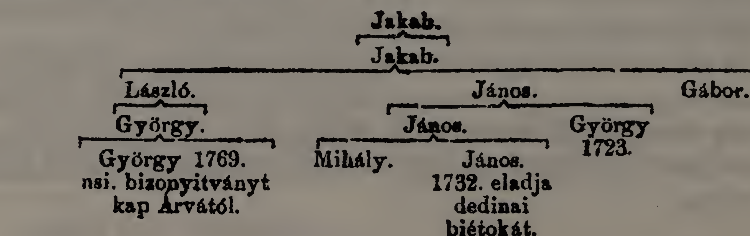
[1]) Szontagh Dán. közléséből.

Van még Lehoczky nevü családunk [1]), mely magát a Liptó megyei Király-Lehotáról és Rásztokáról irja; — ágazata-e az előbb tárgyalt családnak, vagy külön család? — nem mondhatjuk. E család birtokos most is Király-Lehotán, és tagjai leginkább Liptó és innen átszármazva Árva vármegyében székelnek. Ez ágból főleg ismeretesek L. Károly, 1849-ig Liptó vármegye alispánja, János akkor azon megyei szolgabiró, jelenleg Boldizsár és Péter mindkettő ügyvéd.

E család egyik ága Árva vármegyében is virágzik. Első volt János 1784-ben Árva vármegyei, Esküdt a ki A.-Kubinban telepedett meg. Fiai közül Elek Árva vármegyének 1840. előtt jeles úti fő-biztosa; testvére János katona volt. Eleknek fiai Antal Árva uradalmi tiszttartó, Elek cs. kir. őrnagy, Károly Árva megye volt szolgabirája, jelenleg ügyvéd, és Péter cs. kir. úti felügyelő. E vonal leszármazási kimutatása emez:



A múlt században Árva megyében, nevezetesen Nemes-Dedinán még egy külön ág létezett e családból, mely azáltal tünt fel, hogy elhagyván családi ősnevét, Dedinszky nevet vett fel, és viselt mindaddig, mig 1720-ban a Dedinszky család tiltakozása folytán végre mindakét család nevet egybeforrasztva vette használatba, és 1769-ben vissza költözött Király-Lehotára. Ezen ágazatnak leszármazási táblázata 1769-ig következő:



[1]) Szontagh Dán közléséből.

A király-lehotai Lehotzkyak közül volt azon L. András, ki 1774-ben Jenában tanult, és előbb nyiregyházi rector, utóbb Morvaországban lett evang. pap 1782-ben [1]. Továbbá Dániel, ki 1759-ben Beszterczén született, 1782-ben járt Jenában, 1784-ben lett Zólyom megyében Micsinyén lelkész [2].

E század elején Lehoczky család Zemplin vármegyében is Lasztóczon és Bánóczon közbirtokosul iratik [3].

A család nagyobbára ágost. evang. vallású.

Lehottay család. (Markép Obeszló) Lehottay máskép (vulgo) Obeszló János 1642-ben III. Ferdinand királytól kapta czimeres nemes levelét, mely Trencsin vármegyében ugyan azon évben kihirdettetett [4]. Trencsin vármegyében az 1748-ki nemesi összeirás szerint e családból András Dezséren lakott [5]; s azóta Trencsin megyében a családnak semmi nyoma. Valószinűleg kihalt, mit onnan is következtethetni, minthogy az eredeti czimeres nemes levél Fejér vármegye levéltárába kerülvén, mint gazdátlan 1818. april. 15-én a m. kir. helytartóság utján hirleltetett.

Leibniczer család. Leibniczer János 1793-ban I. Ferencz király által emeltetett czimerleveles nemességre. Czimere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály három függőleges vonal által két arany és két ezüst szelement mutat, és az előtérben (a gr. Csáky czimerből kölcsönzött) vörös fövegű tatár-fej, vérző nyakkal látható. A 2. és 3. osztály kék udvarának alyját, és jobboldalát fehér szikla foglalja el, mely egy bánya nyilást mutat, előtte vörös nadrágos, fehér felöltős, zöld föveges bányász áll, derékon bőr köténynyel, fölemelt kezeiben, a jobban kalapácsot, a balban vésőt tartva, s fölötte jobbról balról egy egy arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két fekete sas-szárny között, melyek közül a jobboldalin arany nap, a baloldalin ezüst félhold ragyog, — oroszlán emelkedik ki meztelen kardot villogtatva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [6].

Leidl család. Leidl András 1719-ben III. Károly királytól kapta czímeres nemes levelét [7].

---

[1]) Haan Jena Hung. 81.
[2]) Ugyanott. 91.
[3]) Szirmay C. Zemplin not. top. 269. 369.
[4]) A Consil. Current. 1818. 5428. szám alatt.
[5]) Szontagh Dán. közléséből.
[6]) Adami Scuta gentil. tom. VI.
[7]) Collect. herald. nro. 385.

Czimere a paizs kék udvarában zöld téren álló magyar ember, vörös nadrágban, és dolmányban, lábán sárga czizma, fején prémes kalpag vörös lefityegő tetővel; jobb kezében egy kéve buzát tart, bal kezével egy hosszú földre támasztott arany-gombos pálczát tart. A fölötti sisak koronájából egy fa-törzsök nyúlik föl, és abból egy zöld galy hajlik ki, a törzs tetején egy vörös-lábú és csőrű galamb áll. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Leitman család. Német eredetű, közülök ehrnfeldi Leitman Mátyás és Jakab 1708-ban I. József király által magyar nemességgel ruháztatott fel [1]). Ekkor nyert czimere tojásdad alakú paizs, rendszerint négyfelé osztva; az 1. és 4-ik osztály vörös udvarában vizben gém áll, jobbra fordulva, és csőrével a vizben halászva; a 2. és 3. osztály kék udvarában vizirányos vonalban három arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján szintén gém áll. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Leitner család. Leitner János Godofrid 1736-ban III. Károly király által jutott nemeseink sorába [2]). Czimere következő: a paizs kék udvarában alul zöld téren egy meztelen kard fekszik, rajta két szemközt álló, kettősfarkú oroszlán áll, a jobb oldali a kard arany markolatán, a baloldali oroszlán a kard hegyén tartva egyik lábát; a két oroszlán közt egy fekete hüvelyű, arany markolatú kard áll, melyet a két oroszlán két első lábaikkal megragadva tart. A paizs fölötti sisak koronáján jobbra fordulva, egyik felemelt lábával arany-golyót tartó daru áll. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Leitner család 1790-ben Erdélyben is az országgyülés által honfiusitást nyert.

Lekcze család. (Fancsikai †). Hajdan Ugocsa vármegyében ezen család birta 1508-ban a Dobi pusztát [3]).

Lelovits család. Vas és Zemplin vármegye nemes családai között emlitetik. Közülök Lelovits Godofréd a győri kamarai igazgatóságnál irnok 1792. jul. 31-én Pozsony vármegyétől nyert nemesi bizonzitványt, melyet 1792. nov. 12-én Krassó vármegyében kihirdettetett. Jelenleg Krassó megyében e család nem létezik.

Lemhényi család. Erdélyi család, melyből Lemhényi Mátyásnak fia Gergely 1426-ban Bereczk város követe volt Zsigmond királyhoz [4]).

---

[1]) Ugyanott nro 749.
[2]) Collect. Herald nro. 805.
[3]) Szirmay C. Ugocsa p. 120.
[4]) Kállay Székely nemzet. 265.

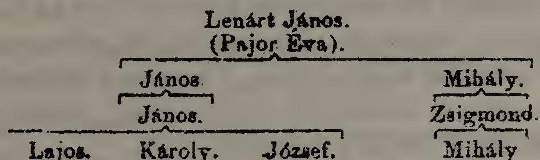
Lemény család. (Leményi.) Birtokos család, eredetileg Kővár vidéki, közűlük János huzamos ideig Erdélyben fogarasi görög szertartású kath. püspök, lakott Balásfalván, hol a székes egyházat és püspöki lakot, (mely hajdan Apaffy Mihály fejedelemé volt) fényesen kijavíttatta, minden jövedelmét szegények, árvák, és tanintézeteknek gyámolitására szokta forditani, és mint ilyen s jó hazafi Erdély minden rendű, ajkú s vallású polgárainak tiszteletét birta, mig 1849-ben székéről lemondani kénytelenitetett, s azóta Bécsben nyugalomban él [1]).

E család más ágazata nevéhez mig egy P. betüt is téve, igy Leményi P. Ferencz 1848-ig Doboka vármegye helyettes főjegyzője volt.

Lemniczky család. Czimerleveles nemes család. Az armalis-levelet Lemniczky László, János és György szerezték, és azt Zágráb megyében hirdették ki. E czimeres nemes levél eredetije Strázsay János ügyvéd hátrahagyott irományai között találtatván, Trencsin vármegye levéltárába tétetett, és a nevezett vármegye által mint gazdátlan okmány 1840-ben országszerte hirleltetett [2]).

Lemoni család. E családról említést tesz Bel Mátyás Notitia nova Hung. tom. IV. p. 206.

Lénárt család. Gömör vármegye nemes családa. Egyik ágazatnak, melyből Lenárt János Pajor Évát vette nőül Komárom megyéből, következő töredék nemzékrendét ismerjük:



Tán e család ivadéka, ámbár neve végén d betűvel irva, Lénárd Márton is, ki 1808-ban a Ludoviceara 1000 frtot adakozott [3]).

Lenarthffy család. Ugocsa vármegye kihalt nemes családa, melyből Lenárthffy Tamás 1652-ben azon megyeszolgabirója volt [4]).

Lencsés család. Szabolcs és Szatmár vármegye nemes családa, ez utóbbi megyében e század elején Lencsés Miklós özvegye Vitkán birtokos [5]).

---

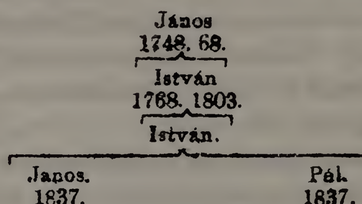
[1]) Török Ant. közl.
[2]) Szontagh Dániel közl.
[3]) 1808-ik 7. törv. cz.
[4]) Szirmay C. Ugocsa pag. 59.
[5]) Szirmay Szatmar várm. II 96.

Lenchés Gábor 1602-ben az országgyűlés által a nemesi subsidiumok pénztárnokává neveztetett [1]).

Lendvay család. Jelenleg Kőrös vármegye nemes családai közé tartozik.

Minthogy többféle Lendvay család van, és rólok biztos adataink nincsenek, e fejezet alá sorozzuk minden ismert adatainkat.

Legelőször is Trencsin vármegyében találunk ily nevü családra, hol a nemesi összeirások szerint az 1658. 1690-ki években Lendvay vagy Lyndvay család — mint Dezséren curialis birtokos emlittetik [2]). És ezen időtől időnként találunk a családról az emlitett nemesi összeirásban adatokat; igy 1748-ban Dezséren lakott Lendvay János, 1768-ban ugyanott János már fiával Istvánnal emlitetik. 1803-ban nevezett István hasonnevű fiával Istvánnal fordul elő. 1837-ben pedig ifj. István fiaival Jánossal és Pállal irattak be a nemesi lajstromba; s ezek szerint leszármazásuk következő.



Tán e családból származott azon Lendvay János is, ki 1722 ben Nógrád megyében nemesnek elismertetett, de mint azon megyében birtoktalan a taxalisták sorába iratott. Ugyancsak Nógrád megyében még e század elején is élt Lendvay nevü család, névszerint Lendvay János, kinek neje Frideczky Franciska volt.

Egy Lendvay családnak törzse Lendvay máskép Szapács Balázs, ki 1713-ban III. Károly királylól nyerte czimeres nemes levelét [3]), ily czimerrel, paizs kék udvarában zöld tér fölött vörös-csőrü és lábú fehér galamb repül, csőrében zöld olaj-ágat tartva. A paizs fölötti sisak koronáján szintén fehér galamb áll, zöld olaj-ágat tartva. Foszladék mindkét oldalról arany-vörös.

Másik Lendvay család az, melynek alapitója Lendvay Dániel 1714-ben szintén III. Károly király által nemesitetett meg [4]) ily czi-

[1]) 1602-ki 3. törv. cz.
[2]) Szontagh Dániel közl.
[3]) Collect herald nro. 658.
[4]) Ugyanott nro. 648.

merrel; a paizs vizirányosan kétfelé osztatik; felső osztály vörös udvarában hármas zöld halmon fehér galamb áll, zöld galyat tartva; az alsó osztály kék udvarában zöld téren aranyos ruhában öltözött magyar hadi férfiu áll, jobb kezében három lándzsát tartva. A paizs fölötti sisak koronájából oroszlán nől ki, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Ismét más Lendvay család az, mely Lendvay Miklós személyében nemesitetett meg 1720. aug. 24-én Cheh Ádám és Szentgothárdi Jánossal egyetemben [1]). Czimere ugyan az; mi a Cseh és Szentgothárdi családnak, a mint ez e munka III. köt. 122. lapján leirva és ábrázolva is látható.

Erdélyben szintén él Lendvay család, előnevét Alsó-Lendváról irva. Ennek Erdélyben megalapitója Lendvai Ferencz, ki mint kapitány e század elején megy erdélybe, ott Balog János Zarándi főispán leányát nőül vevén, családát e házassággal megalapitá. Nejének Anyja Lugasy Judit volt, s kihalván Lugasi Zsigmondban a Lugasi család fiága, annak javai leányágra oszlottak, mi által L. Ferencz szintén tetemes birtokot kapott s gyermekeinek osztály utján szép jószág-részek jutottak. Fiai következők maradtak: 1. István, ki 1849-ben esett el, neje Czóbel Teréz volt, 2. László, 3. Károly, 4. Rudolf előbb testőr, 184⁸/₉-ben kapitány, neje báró Bánffy Zsuzsanna; 5 József, neje Czóbel Róza; — leányai maradtak 6. Anna és 7. Karolina

Lendvai család. (Bordosi) Udvarhelyszéki család, közűlök Imre azon széknél árvaszéki biró 1843-ban.

Lengyel család. (Sárvári) Ugocsa vármegyében a kihalt Sásváry családnak egyik ága vagy egyik tagja élt Lengyel nevezettel, nevezétesen Sásvári Lengyel Jakab 1442-ben nevezett vármegyének alispánja volt [2]). — Egyébiránt Ugocsa vármegyében e század elején is a birtokos nemesek között áll Lengyel nevű család, névszerint Lengyel László Hetényben, Mihály, János és Péter pedig Gödényházán közbirtokosul iratik [3]).

Zemplin várnegyében szintén a nemesség sorában áll Lengyel nevü család [4]).

---

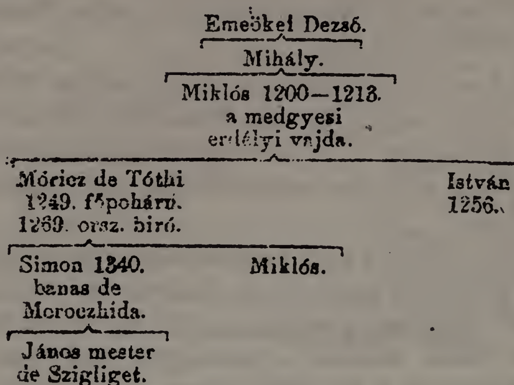
[1]) Collect. herald. nro. 441.

[2]) Szirmay C. Ugocsa p. 51.

[3]) Ugyanott 351. 151.

[4]) Szirmay C. Zemplin C. Zempiin not. top 114.

Lengyel család. (Lengyel-Tóthi nemes és báró †). Egy családfa [1]) szerint a család törzseül Emeökei Dezső állitatik, kitől a XIV. század végeig az érdeklett családfán következőleg tünik elő a származtatás:



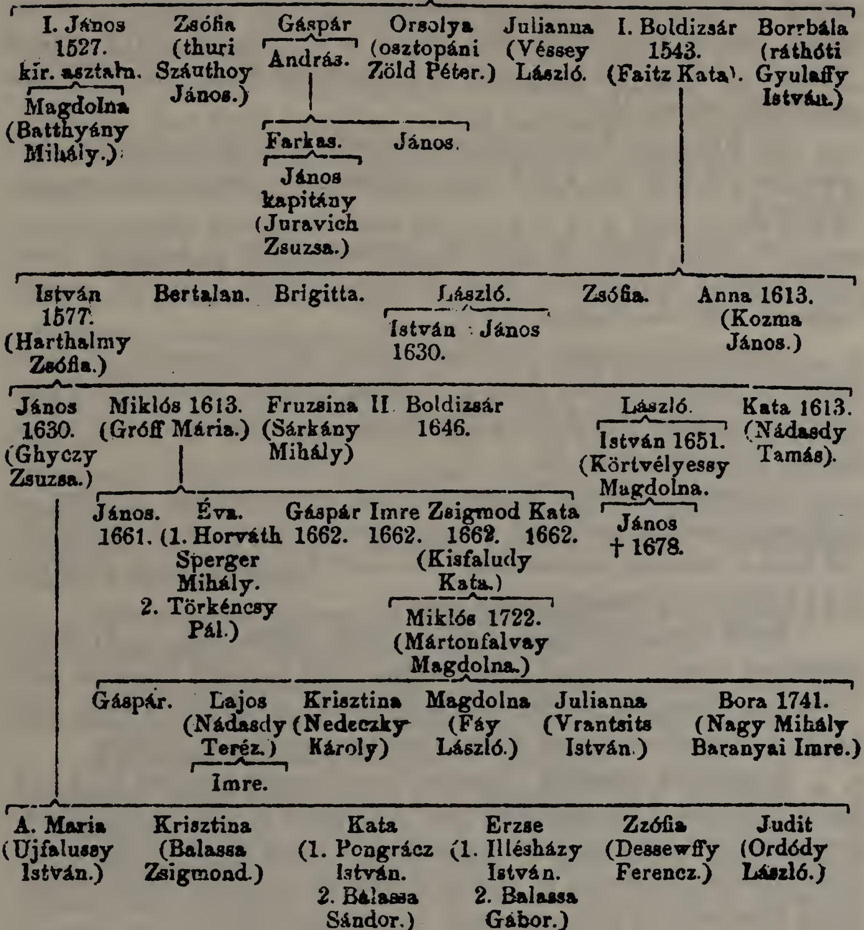
Ha e családfa hiteles, ekkor még — mint látjuk — a család Lengyel nevezete nem volt használatban, és a család tagjai — mint átalában szokásban volt — egyenként s izenként is külön külön birtokaikról irák neveiket. E táblázatról látjuk azt is, hogy a család ős fészke a Somogy megyében fekvő L. Tóthi helység is már a XIII. században IV. Béla király korában a család birtoka volt. Ehez járult a XIV. században Szigliget varostól; melyet már János a móróczhidai bán birtokolt. E János után hézag áll be a család nemzékrendén; és csak 1444-ben tünik föl ismét egyik tagja János, kit már Leszencze-Tomaj Zala megyei helység birtokában lelünk, s ki már tomaji Lengyelnek irá magát. Neje Kata (Lászlónak leánya) volt; és ettől származott szigligeti és tóthi Lengyel László, ki 1488-ban élt, és 1505-ben a rákosi országgyülésre Somogy vármegyének egyik követe [2]) 1507-ben pedig a kir. tábla-birája volt [3]). Tőle a család származása a mult század végeig következőleg folyt:

[1]) Szentagh Dán. közl.

[2]) Jászay Pál. A m. nemz. napjai a mohácsi vész után 157.

[3]) Budai Fer. Hist. lexic. II. 575.

[4]) Geneal. authent. tom. I. és Szentagh Dán. közl.



E családfa élén álló Lászlónak gyermekei közül I. J á n o s 1527-ben jelen volt I. Ferdinand koronázásán és ekkor lett kir. asztalnok. 1531-ben — ugy látszik — János király felé hajlott, mert ez évben Perény Imrével s másokkal részt vett a Babocsán tartott tanácskozásban

Szigliget, és Fonód várát elfoglalván a családtól Magyar Bálint e végett a Lengyel Család az országgyüléshez folyamodott, és az ország 1563-ban az 55-ik törv. czikkben kötelezé Magyar Bálintot, hogy a nevezett várakat a családnak visszaadja.

I Boldizsárnak fia I s t v á n ki nővérével 1517-ben a győri káptalan előtt lépett egyességre, Hathalmy Györgynek némai Kolosi Er-

zsébettől született leányát Hathalmy Zsófiát vette feleségül ; és ezzel hozományul nyert birtokot Komárom vármegyében is Kólos-Némán és Ácson, mely két birtokban, nevezetesen egész K. Némát és Ács egy részét 1662-ben osztották meg unokái u. m. Lengyel Zsigmond, Gáspár, Imre, Katalin és Éva Törkéncsy Pálné, a kir. itélő mester Rabbi István előtt [1]).

II. Boldizsárnak Balassa Ferencz ellen volt pénz követelési pere, melyet 1647-ben a 147. törv. czikben az országgyülés semmisitett meg.

Az 1613 1618. és 1622-iki országgyülésen a Lengyel család saját várához Szigligetihez maga tartozott ingyen munkával járulni, valamint 1630-ban Szalavárhoz is.

Lengyel Éva előbb Törkéncsy Pálné, utóbb nemzetes Sperger Horváth Mihályné 1664. táján az Adorján családot Vas megyei Törösténfalva máskép Gyakfalvai zálog birtok iránt kifizetett 400 m. ft. összegről megnyugtatja [2]).

A család — mely Sopron és Zala vármegyeinek jelenleg is nemessége sorában emlitetik — ugy látszik Zsigmondnak Miklós fiától hozá le mostanig származását. Nevezett Miklósnak egyik fia Gáspár 1723-ban Nagyszombatban tanult.

Egyik ága a családnak, mely az ujabb időben halt ki, 1779 ben báróságot nyert [3]). Utolsó leány ivadéka báró Lengyel Julianna báró Pászthory Menyhért ezredes neje volt, kivel egy részben a tóthi báró Lengyel család birtokainak a báró Paszthory család lőn örököse.

Lengyel család. Czimeres nemes levelét Lengyel Mihály kapta 1669-ben I. Leopold királytól [4]). Czimere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó fehér egyszarvú. A paizs fölötti sisak koronájából oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával meztelen kardot villogtatva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Lengyel család. (Szakállosfalvai). E családból János 1844-ben a tiszántúli ker. táblánál jegyző, és szegények ügyésze.

Lengyel család. (Simai †) Békés vármegyében virágzott a XV. században, közűlök 1461-ben Simai Lengyel László élt [5]).

Lengyel család. (Pzremiszlei.) Erdélyi nemes család, mely-

[1]) Fényes Komárom várm. 105. 142.

[2]) Ráth Károly által közlött okl.

[3]) Lehoczky Stemmatogr. I. 169.

[4]) Colleot. herald. nro.

[5]) Teleki, Hunyadiak kora XI. 16.

ből István a kolozsvári ref. főtanodában bölcsészeti tanár, meghalt 1836-ban; felesége n. baczoni Incze Krisztina, kitől fia Dániel orvos.

A családnak valószinüleg egyik ágazata az, melynek az erdélyi tiszti névtárban előnevét „Primiszlói"-nak találjuk; ez ágazatból György ügyvéd volt, özvegye Bessenyey Rozália, fia Gábor 1849-ben Alsó Fejér megyében esküdt vala, másik fia Albert 1849-ben Enyed dúlásakor az oláhok által megöletett. Gábornak első felesége Zudor Anna volt, kitől gyermekei: Gábor, Károly és Ágnes; második felesége barátosi Mirtse Róza, kitől leánya Ilona.

Lengyel család. (Tordai) Szintén Erdély családa, közülök Márton tordavárosi szolgabiró 1815-ben; István ugyanott irnok 1843-ban; Ádám aljegyző 1848-ban.

Ezenkivül is találunk még Erdélyben Lengyel nevüeket, de kiket — sem előneveiket sem származásaikat nem ismerve — családjaik szerint föl nem hozhatunk. Igy L. István kir. dézmatarnok Besztercze vidékén 1815-ben, ugyan akkor L. István vajda-hunyadi bányászati főnök. — L. László 1836-ban kir. főkormányszéki igtató 1836.ban. — L. György, id. és ifj. János Vizaknán városi hivatalnokok 1843—1846-ban.

Mindezeken fölül meg kell még emlitenünk, hogy Lengyel János az 1659-ki magyar országyülésen honfiusitást nyert [1]).

Lengyelfalvi család. Udvarhelyszéki székely család, melyből Lengyelfalvi Boldizsár 1505-ben azon székben székbiró volt [2]).

Lenkey család. (Lenkei és Zádorfalvi.) Borsod és Gömör vármegyei nemes család: sőt a mult században Bars megyében is élt e család, név szerint Lenkey Imre 1732-ben Garan-Ujfaluban; czimere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali osztályban két vizirányosan egymás fölött fekvő csikolat látszik, a baloldali osztályban hátulsó lábain oroszlán ágaskodik, első jobblábával kivont kardot tartva. Ugyan ilyen oroszlán emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. A paizst két oldalról foszladék veszi-körül.

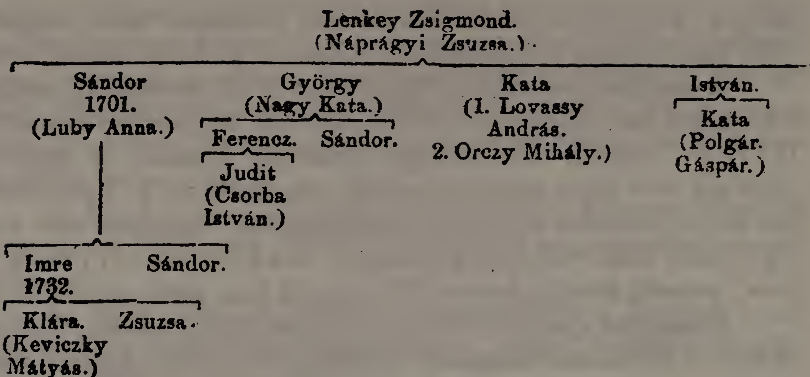
Néhány izen a család származási fája [3]) következő

---

[1]) 1659: 133. törv. cz.

[2]) Kállay, Székely nemz. 265,

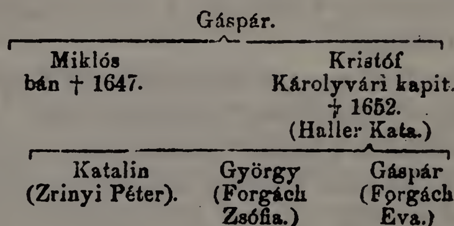
[3]) Deméndy-Theszéryféle per.



E család ivadéka Lenkey János is, előbb cs. kir. huszár kapitány, utóbb forradalmi tábornok 1848-ban.

Lenkei Lenkey család Zemplin vármegyében is találtatik [1]).

Lenkovits család. Horvátországi kihalt család. Lenkovics Gáspártól kezdve a családfa [2]) következőleg folyik:



E családfán nem látjuk azon Györgyöt, ki 1596-ban mint karlóczi tábornok Klissa segélyére menvén, megveré a törököt [3]), azonban 1598-ban a törökök őt verék meg.

Még előbb élt Lenkovics János, ki 1557-ben mint tótországi tábornok Szent-Ilonál verte meg a törököt [4]).

A család czimere a paizsban sárkány, a paizs fölötti sisakon is ugyan az [5]).

Lentvoray család. Kihalt nemes család, melyből Lentvoray Pál 1595-ben tett végrendeletet, és fiának Györgynek gyámjául

---

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 108. 114.

[2]) Khevenhiller Arnales.

[3]) Pető Gergely krónikája 141.

[4]) Pető gergely krónikája 118.

[5]) Walwasor Herzogthum Crain III. 105.

Dubraviczky Benedeket nevezé [1]. Nevezett György 1596-ban anyjának Dubraviczky Annának másodszor Jelsith Szabó Miklós feleségének Nógrád megyei Busán két házhelyét és malom részét zálogitá el [2].

Lepényi család. Lepényi János 1729-ben ellent mond Prónay Mihály beiktatásának A. Terbelédre és családra nézve [3].

Lépes család. (Váras-keszi †.) Erdély kihalt családa, mely Zsigmond király korában tünik fel. Közülök Lépes György 1404—1427. erdélyi n. prépost, 1427-től erdélyi püspök. 1442. mart. 18-án esik el a szent-imrei csatában, mint sirköve a gyula-fejérvári egyházban mutatja. 1425-ben Zsigmond királytól jószágot csere-adományban kap [4]. Testvére Tamás 1406-ban élt [5].

Lépes Loránd 1427-ben Erdély al-vajdája [6]; ennek leánya Potentiana Saáry Gellérthez ment férjhez, és férje igy kapta hozományba a Trencsén megyei jószágokat.

Lépes Bernát az 1505-ki rákosi országgyülésre Zaránd vármegye követe [7].

Lépes István 1596. előtt Nógrád vármegye jegyzője [8]; és valószinüleg ezzel egy személy azon Lépes István, kit 1596-ban Győr vármegyének jegyzőjeül olvasunk [9].

A XVI. században legnevezetesebb embere volt a családnak Lépes Bálint (tán fia a följebbi Istvánnák) 1608—1619-ig nyitrai püspök, udvari kanczellár, 1619-től kalocsai érsek 1623-ig, mely évben meghalt. Munkái által mint magyar iró is a hittani irodalomban kitünő helyet foglal el.

Ezenkivül ismerjük még e családból Lépes Jánost, kinek neje Várday Anna Várday Pelbártnak leánya volt.

A család czimere L. Bálintnak pecséte szerint négyfelé osztott paizs, egy közép paizszsal, melynek az elmállott pecséten tartalmát már biztosan ki nem lehet venni; ugy látszik valami madár volt. A

[1]) Sz. benedeki Coment Prot. C. pag. 171.

[2]) Ugyanott Prot. G. pag. 541.

[3]) Ugyanott Capsa H. Fasc. 1. nro. 16.

[4]) Kaprinai Mss. C. tom. XV. p. 329.

[5]) Fejér Cod. Dipl tom. XI. 482.

[6]) Ugyanott tom. X. vol. VII. p. 81. Benkő Transylv. general. I. 197.

[7]) Jászai. A m. nemz. tört. a mohácsi vész után 158.

[8]) Protocol. C. Neograd anni 1597. p. 16. hol már „nobilis condam Steph. Lépes" iratik.

[9]) Guth Sebestyén czimeres nemes levelén Győr megyében történt kihirdetését aláirása alatt bizonyitja.

paizs 1. és 4-ik osztályában jobbról balra rézsutosan csikolat vonul át, alatta és fölötte vár-torony látszik; és a 2. és 3-ik osztályban egyszarvú ágaskodik.

Leporis család. A Leporis család Vietoris nevü családdal egy czimeres levelet nyert. Czimerük egyenlő, és következő: a paizs kék udvarában jobbról balra rézsutosan levonuló aranyszegélyü vörös csikolat vonul le; az előtérben pedig a paizs alján elterülő zöld földről fehér liliom bokor emelkedik föl. A paizs fölötti sisak koronáján daru áll, egyik fölemelt lábával golyót tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [1]).

Leporis család jelenleg Gömör vármegye nemessége sorában áll; és egy (tán ugyan ezen) Leporis család máskép Zajacz nevet is visel.

Leposa család. Győr vármegye nemessége sorába emlitetik. Fényes E. Geographiájában.

Leső család. Gömör vármegyei czimer-leveles nemes család [2]).

Lestáky család. Szintén Gömör vármegye nemes családa [3]).

Lestár család. Hont vármegyében a XVI. században élt Lestár Mátyás, kinek Bori Erzsébettől fia Benedek 1562-ben élt.

Lestár János 1652-ben Vezekénynél esett el, neje Zámory Anna volt.

Hont megyében jelenleg is él ily nevü család, valamint egyik ágazata él Kecskeméten.

Lesseniczy család. Trencsin vármegyei régiebb nemes család, ismeretes belőle Mihály 1618-ban Trencsin megyei alispán.

Lestyán család (Csik-Szentkirályi) Csikszéki székely család, melyből Mózses a mult század közepén jesuita, és több egyházi munka szerzője [4]). Péter Csikszéki irnok 1836-ban. Egyik ágazatából Károly Bihar megyében esküdt volt 1848. előtt.

Lestyán Bertalan gróf Csáky-ak tiszttartója Bihar megyében 1802. aug. 5-én, Temes megyében 1803. mart. 3-an, és a Krassó vármegyében junius 7-én hirdettetett ki [5]).

Lesstyánszky család. (Máskép Urbányi.) Lesstyánszky máskép Urbányi György 1678-ban hirdetteté ki Trencsin várme-

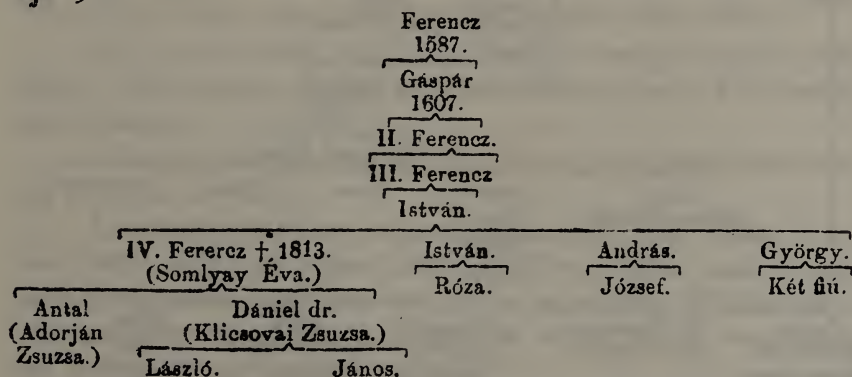
---

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VI.
[2]) Bartholomaeides C Gömör p. 145.
[3]) Ugyanott.
[4]) Magyar Irók. Életrajz Gyüjt. II. 177.
[5]) Krassó vármegyei jegyzőkönyv.

gyében nemes levelét Utóbb e család Trencsin megyében elé nem fordúl [1]).

Lesza család. Gömör vármegye czimerleveles nemes családa [2]).

Lészay család. (Szentmártoni, vagy lészai.) A család fészke Fogarasfölde, — Kőváry szerint — feje a Literati melléknéknévvel érintett Lészai Ferencz, ki fogarasvári szolgálatáért János-Zsigmondtól nyert czimeres levelét 1587. febr. 8-án megujittatá, ekkor nyert czimere a paizs arany udvarában hármas halmon álló daru, egyik felemelt lábával tekét tartva. Ferencztől kezdve a család leszármazási tája [3]) ez:



IV. Ferencz Tordáról Szászvárosra telepedett, fia Antal kir. pénztárnok s 1837. 41. és 48-ban országgyülési követ; másik fia Dániel szül. 1798. jan. 1. orvostudor s hires fogorvos, 1841-ben a tervezett erdélyi muzeumra ezer darab régi pénzt ajánlt fel; 1848-ban Pesten képviselő. E családnak egy másik fő ágazata fogarasi vagy sárvári előnevet használ, és eredetét szintén Fogarasból veszi. Kővári szerint ez ág kiváltságossá 1583. april. 25-én lehete mert ezen időből látjuk, hogy Literáti Ferencz Lészán Bóéri részjószágokat kap Báthori Istvántól.

I. Györgytől kezdve leszármazási táblázata következő [4]):

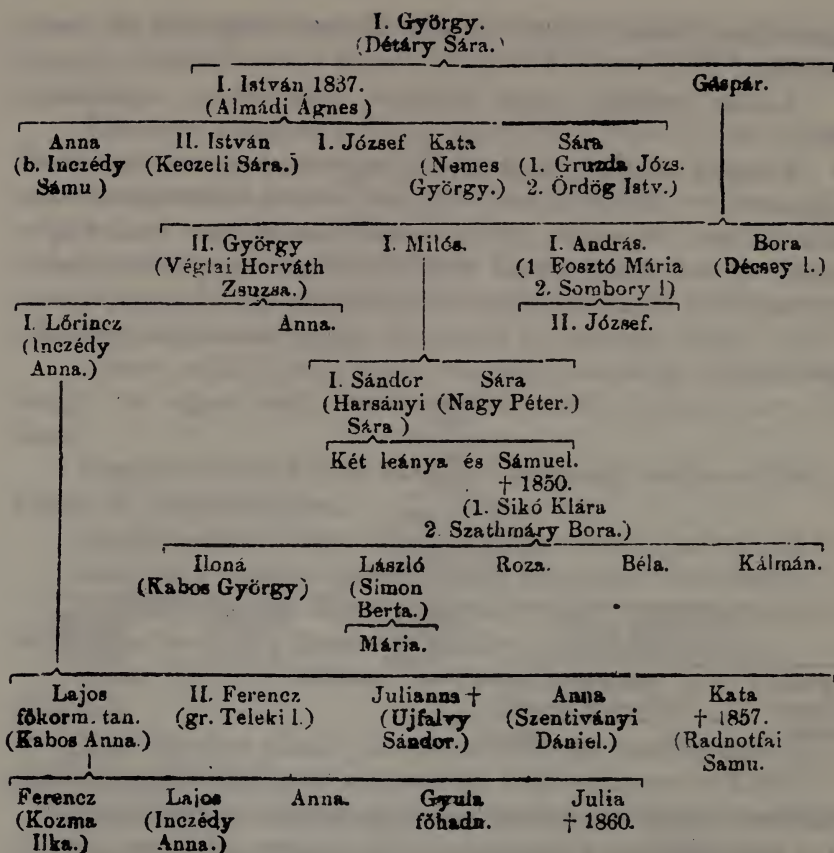
---

[1]) Szontagh Dániel közlése.

[2]) Bortholomaeides C. Gömör 145.

[3]) Kőváry Erdély nev. családai 173.

[4]) Hodor Károly közlése szerint egy 1770-ben folyt perben felmutatott genealogia szerint; és innen van hogy a táblázat a Kőváriétől külömbözik. De meg kell emlitenünk azt is, hogy Mike Sándor gyüjteményében Almádi Ágnes L. Györgynek, s nem L. Istvánnak feleségeül iratik, valamint szinte Almádi Ágnes L. Gáspárnak is nejéül és az oroszfái Mikó Miklós unokájául iratik.



A családfán álló I. György 1677—1678. Doboka várm. főjegyzője, utóbb főbiró, nőül vevén Detáry Sárát, neje után Sárvártt Doboka vármegyében első birtokos. Fia I. István, felesége Almádi Ágnes jogán az A. Esküllői kirtokba lép.

II. István Doboka vármegyében 1709—1710. alispán, 1715—1745. főbiró, 1722-ben azon megye országgyülési követe. Még 1759. élt és birt Devecseren [1]).

Gáspár 1712—1718 főjegyző, 1735—1739. alispán Dobokában. Fiai közül II. György 1771-ben számfölötti ülnök, 1773—1780. Doboka vármegyei alispán. I. Andrásnak második neje Sombory leány, még 1814-ben élt, és Esküllőn mennyiségre második közbirtokos.

[1]) Hodor Doboka várm. és külön közlése.

Miklósnak fia Sándor meghalt 1814. táján.

I. L ő r i n c z Doboka megyében 1782—1784-ig aljegyző, 1791-ben a Torda megyei subdelegált comissio elnöke. A kolosvári reform. eklézsia főgondnoka 1826-ig, midőn lemondott; mint főkorm.-széki titkár kir. és főkorm.-széki tanácsosi ranggal nyugalmaztatott. 1791-ben junius 6-án vette nőül Inczédy Annát.

I. L a j o s erdélyi főkorm.-széki tanácsos és az erdélyi ev. ref. Consistorium alelnöke, meghalt 1857-ben, neje Kabos Anna meghalt 1860. april. 24-én. Nővérei közül J u l i a n n a Újfalviné meghalt 1857-ben, K a t a l i n Radnóthfainé meghalt Pesten szintén 1857-ben. F e r e n c z Doboka várm. ülnöke, s levéltárnoka 1800—1813.

II. L ő r i n c z 1832. maj. 1. óta Doboka vármegyei jegyző, utóbb főbiró; 1846-ban orsz. gyülési követ. forradalom után cs. kir. törvényszéki tanácsos.

I. L a j o s n a k fiai közül II. L a j o s n a k neje Inczédi Anna szintén 1860-ban halt meg.

A család történetéhez megemlithetjük még, hogy Lészai F a r k a s 1603-ban Székely Mózses alatt harczolván, Básta kezébe került, és ez őt Fogarason megölette [1]). L. D á n i e l szintén 1605-ben élt, és nála estelizett Glancz fogarasi parancsnok akkor, mikor visszamentében Bocskaihoz szitó katonái meglövék [2]).

Lészay Z s u z s á n n a férjének Tőtösy Mihálynak tett bevallására királyi beegyezést eszközlött [3]).

Leszkóczy család. Szirmay szerint [4]) Ugocsa vármegyében Leszkóczy András 1679—1681. azon vármegye jegyzője, és 1681-ben országgyülési követe. Ugy látszik azonban hogy itt a név hibásan van irva L i e s z k o v s z k y helyett, s lehető, hogy nevezett A n d r á s ezen családnak volt egyik tagja.

Leszták család, (vagy Lesztách.) A Trencsin vármegyei nemesi lajstromokban előjön 1658- és 1666-ban mint Latkóczon székelt nemes család; — azonban úgy látszik — az odavaló Latkóczy családnak csak azon ágához (s nem külön családhoz) tartoznak, mely ágnak egyik eldődе E u s z t á c k volt [5]). *Lásd Latkóczy cs.*

[1]) Wolph. Bethlen Hist. V. 498.
[2]) Ugyanott IV. 288.
[3]) M. nemzeti múz. kézirat. 2340. sz. a. fol. lat.
[4]) Szirmay C. Ugocsa. p. 56. 61.
[5]) Szontagh Dániel közl.

Létay család. Ugocsa vármegyében e század elején Létay Ferencznek özvegye Fertő-Almáson közbirtokos [1]).

Leteney család. Leteney Ferencz s általa neje Lábody Anna, fiaik Pál, Mihály, Ferencz, György és András 1657. oct. 23-án I. Leopold királytól nyert czimeres nemes levélben nemesitettek meg. Az eredeti czimeres levél az 1829-ben elhalt Leteney Kata Vidáné irományai közül leánya Vida Anna Andits Tadé kir. ügyész neje által beadatott Turócz vármegye levéltárába [2]).

Letenyey család. Letenyey Tamás 1712-ben III. Károly királytól kapta czimeres nemes levelét [3]).

Czimere a paizs kék udvarában zöld téren álló grif, első jobb lábával három levelű pálma-ágat, ballábával arany koronát tart. A paizs fölötti sisak koronájából a leirthoz hasonló grif emelkedik két szarv között, melyek közül a jobboldali vizirányosan félig vörös, félig kék, a másik félig arany, félig kék. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-kék.

A család jelenleg Fehér megyében székel, hol Letenyey István a vármegyénél szolgabiró volt. Nejétől a budai polgári születésü Horváth Annától fia Lajos szül. Felcsúthon 1822. febr. 6-án [4]). Birtokos születése helyén. Neje 1850-től Kegl Irma, fiával Tamással együtt korán elhalt.

Levachich család. Levachich Károly-György nyerte a czimeres nemes levelet. Czimere a paizs kék udvarában két egymás fölött hullámzó fehér-folyam, a paizs felső jobboldali szögletében arany-csillag, a balban ezüst-félhold ragyog, a paizs alyján hármas zöld dombon arany koronából vörös mezű kar nyúlik ki, meztelen kardot tartva. Ugyan ily kar nyúlik föl a paizs fölötti sisak koronájából is, két kiterjesztett fekete szárny között, melyeken egy-egy arany iró-toll látszik. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [5]).

Lévai Cheh család. Itt a Lévai névnél elég volna csak a Cheh névre utalnunk, melynek ismertetése e munka III. köt. 16.—19. lapjain közöltetik, ha amaz ismertetés az azóta felmerült kutatások folytán teljesen megállhatna. Azonban ama közlés ideje óta egy érde-

---

[1]) Szirmay C. Ugocsa p. 174.

[2]) M. k helytartósági 1829. évi 4987. sz. hirlelvény.

[3]) Collect herald nro. 690.

[4]) Életét és irodalmi működését l. Népujság 1860 12. szám.

[5]) Adámi Scuta gentil. tom. VI.

mes tudós hazánkfia [1]) a Lévai Cheh család nemzékrendét nem csak hiteles alapossággal földerité, de sőt annak tős magyar eredetét is mindenkétségen túl igazolá. És én örömmel ragadom meg az alkalmat az idézett utba-igazitás nyomán ezen kihalt történelmi családról szóló ismertetésemnek módositására, és hiányainak a hiteles kútfők utján kiigazithatására.

A Lévai Cheh család, daczára a reá tapadt Cheh nevezetnek tősgyökeres magyar eredetű, annálfogva is, mert az „oly családról, melyeknek létét még a tatárfutás előtti időkre felvihetjük, ha ősi birtokkal és számos sarjadékkal ellátvák, alaposan feltehető a magyar tősgyökeresség“ stb. Ez állitmány pedig teljesen alkalmazható a Lévai-ak őseire, Ugyan is — hogy a tiszt. tudós szavait idézzem — „négy évvel a (tatár) gonosz ellenség eltakarodása után, ugy mint 1245 mart. 19-én a nagy katastrophát túl élt egy számos tagú nemzetségnek három rokon ága, ugy mint G u g e Péternek fia, L á s z l ó Adriánnak fia, és E g y e d Rugaasnak fia, a váczi káptalan előtt megjelenvén, Bars és Hont vármegyében fekvő közös ősi jószágaikban ily rendet és atyafiságos osztályt tettek magok között: hogy Sárót és Bálvánt (mindkettő Barsban) Guge és László ket ága, Ságot pedig (Hontban) Egyed ága veszi osztályrészébe. És mivel ezen osztozó három ág a közös törzszsel nem kötötte egymást össze, való, hogy régen szakadtak el a törzstől, a honfoglalás első századaiban. Számos egyvérű sarjak maradtak fel minden ágon a tatár öldöklés után is, mit nem csak világosan bizonyit az, hogy Rugaasnak fia E g y e d 1254-ben és 1258-ban, tehát csak nem nyomban az iménti uj osztály keltével, a S á g i, máskép∙ S a a g y s i d o w nevü birtokot több rokonokkal osztotta meg, hanem az is, hogy a más két ágnak jutott Sáróban az 1300. év közel táján, fölös egyjogu birtokosokat találunk. Már a Béla király-kori osztozkodások alkalmával, E g y e d vagyonosabb és kitünőbb volt a többinél, mert 63 hold földet engedett hadi szolgálat fejében elszegényedett atyjafiainak, és arról is emlités történt hogy atyjának Rugaasnak Deodatus kanonok 55 hold földet külön hagyományozott [2])“.

Nevezett R u g a a s volt a Lévai Cheh családnak II. András király korában élő bizonyos törzse, kitől a család magbanszakadtáig szakadatlan fokozatban jönek le az utódok.

---

[1]) Botka Tivadar C s a l á d t a n i A d a l é k o k czim alatt az Uj Magyar Muzeum 1860. VIII. füz. 115. és köv. lapjain.

[2]) L. Fejér Cod. Dipl. Tom. IV. vol. 1 376. Vol. 2. 259. 473.

Rugaasnak fia Egyed, ennek fia Bede és onokája I. Péter, az ősi osztályos birtok és lakás után Sági-aknak irattak. Utóbb Bede az osztályos Sároi atyafiságnak birtok részleteit megszerezvén, fia I. Péter pedig lakását oda által tévén, ez a Sároi előnevet is kezdé használni. Ezzel éltek a következő utódok is; I Péternek fia I. László és ennek fia II. Péter, még a Léva-vár adományozása után is egy darabig. Az adományozott I. László-nak fia II. Péter Léva várába költözvén, idő folytával a Sárói előnevet elhagyva, a Lévai nevet állandóul vette fel [1]).

Bede (Bedew, Bedey, másképp „dictus ruffus" azaz Vörös Bede) még rabló lovag volt, s ámbár Tamás esztergami érsekkel bizalmas viszonyban állott, de részt vett Trencséni Csák Máté harczaiban is. Utóbb Robert Károly király őt Hrussó vára hadnagyává tette. Már Bedének unokája Sároy László vagyon és hivatalok során főnemesi rangra jutott. A királyi udvarba lépve, királyi főajtónállóságig és temesi főispánságig hágott. Zsigmond király Léva, Revistye, Ujvár várakat uradalmaikkal adományozta neki és családjának. Innen a Sárói név helyett néha már ő is Lévainak „de Léva" iratott, és e két váltva használt nevezet alatt csak egy és nem két személy értendő [2]).

II. Péter erdélyi vajda volt az első, a kire a Cheh név először tapadott. Még ő is váltva hol Sárói hol Lévai előnévvel fordul elő, csak 1399-ben találjuk nevéhez a Cheh nevet ragasztva: igy „Magister Petrus Cheh dictus filius Ladislai, filii Petri de Saaro" [3]). és ugy látszik — e névnek gyakorlatba hozatalára leginkább a kis kanczellária által fogalmazott iratok folytak be, minthogy főleg ezekben találjuk a Cheh névnek használatát. E név adására okot alkalmasint az szolgáltatott, mivel Lévai Péter még 1399-ben a Csehországba küldött királyi sereghez csatlakozott [4]); és mert a királyi vagy is cseh pártnak mindenkor egyik főtámasza volt [5]). II. Péter nem csak a kir. udvar közelében kereset fényt és vagyont, hanem házassági összeköttetések által is. A magbaszakadáshoz közel álló dús és tekintélyes Nevnai Trötöl (Treteul, Treutul) nemzettség sarját

---

[1]) Fejér C. Dipl. Tom. VIII. vol. 1. 175, 178, 234.; vol. 2. 286.; vol. 3. 495, 514.; vol. 4. 393. Tom. IX. vol. 1. 153.

[2]) Fejér. Cod. Dipl. Tom. IX. vol. 4. 320., vol. 5. 276, 430., Com. X. vol. 1. 299, 468., vol. 2. 44, 96. 99. 735., Tom. X. vol. 8. 339. 343. 373.

[3]) Teleki Hunyadiak kora XII. 370.

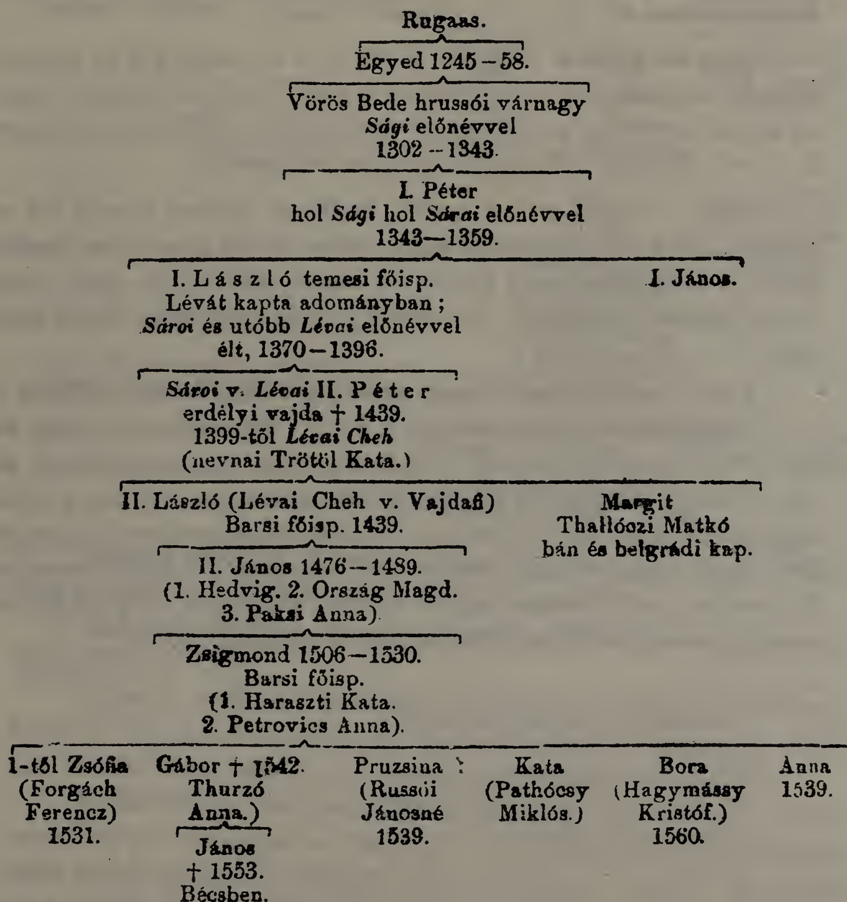
[4]) Fejér, Cod. Dipl. Tom. X. vol. 2. 735.

[5]) Ugyanott Tom. X. vol. 4. 137. stb.

Miklós tárnok mester leányát Katalint vette nőül; és ennek jogán jutott az ország alsó szélein fekűdt jószágokhoz. Meghalt mint erdélyi vajda 1439-ben. Unokája

Zsigmond Bars megye főispánja, első neje Haraszti Katalin [1]) halála után Suraklini Petrovics Annát, P. Péter erdélyi kormányzó és királyfi gyám nővérét vette nőül. Mind kettőtől gyermekeit a táblázat mutatja.

És ezek után a Lévai Cheh család kiegészitett, s részben kiigazitott nemzékrende [2]) következő:



[1]) Haraszti Katalin, Haraszti Ferencznek, ki 2-or Lévai II. Jánosnak özvegyét Paksi Annát vette nőül, leánya, — hanem első feleségétől Dóczi Zsófiától.

[2]) Botka Tivad. az id. h.

Lévay család. Jelenleg Bihar, Szabolcs és Zemplin vármegye nemessége sorában emlitetik.

A mult század végén Háromszékből Krassó vármegyébe szakadt Lévay Antal Krassó megyei esküdt és Lévay László megyei biztos, kik Háromszéktől 1794. jan 11-én kelt nemesi bizonyitványukat Krassó megyében 1796. jan. 5-én hirdették ki. A család utóda postamester Kossován (Krassóban), fia János volt várnagy, Aleppóba menekült s ott korcsmáros.

Levey család. Zemplin vármegye czimerleveles nemes családainak sorában áll [1].

Levko család. (Máskép Kis) Levko máskép Kis Benedek, Gergely és Tamás 1692. dec. 27-én I Leopold királytól nyerték czimeres nemes levelüket, mely Nógrád vármegyében 1693-ban hirdettetett ki, és ezt 1726. és 1734-ben szintén produkálták [2].

Talán ez azon Levko család, melynek czimere a paizs kék udvarában zöld térről három zöld ágon három kinyilt piros rózsa emelkedik ki; a paizs fölötti sisak koronáján arany pellikán ül, mely melle vérével három fiát táplálja. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [3].

Levko család Gömör megye nemes családai között emlitetik [4].

Lewius család, (máskép Léwy.) Czimerleveles nemes család Árva megyében, melynek levéltárában levő tanuvallományok szerint 1737-ben nemességét igazolá, és mint protestans vallásu, a vallási izgalmak korában Árva, Trencsin, s Liptó vármegyében bolyongott. Több tagja evang. lelkész s tanitó volt. Jelenleg a család Csetneken, Pozsonyban, és Modorban székel. Gömör vármegye előtt lefolyt nemesség igazoló perükben következő leszármazásuk áll [5]:

---

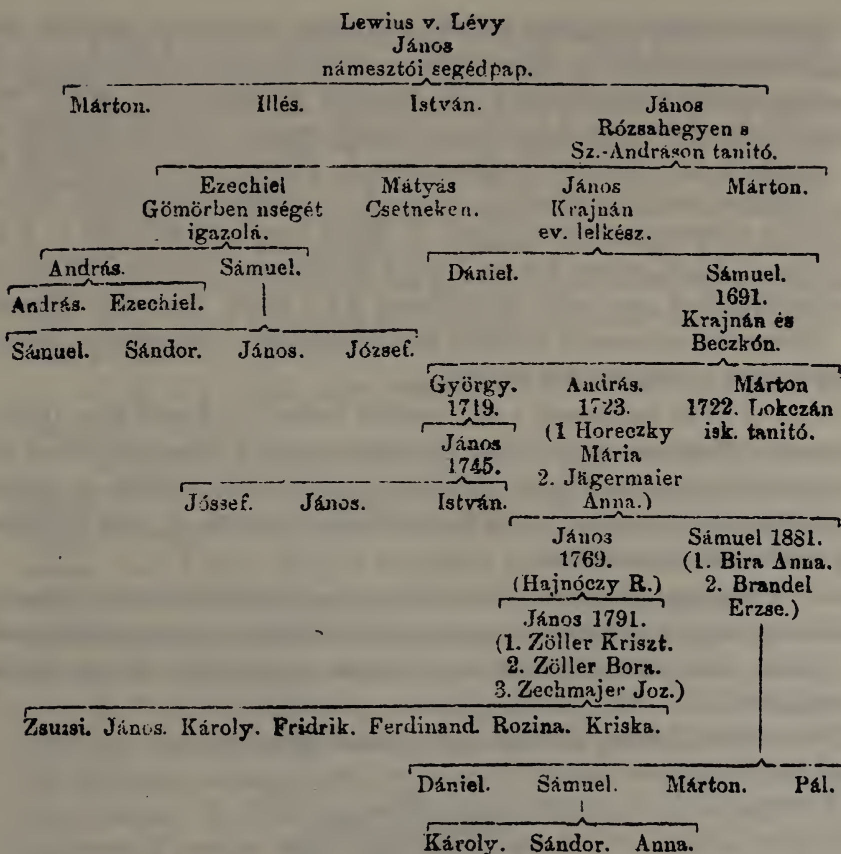
[1]) Szirmay C. Zemplin not. top 114.

[2]) Protoc. C. Neográd.

[3]) Adami scuta gentil. tom. VI.

[4]) Bartholomaeides C. Gömör 145.

[5]) Szontagh Dániel közl.



Lezár család. Trencsin vármegye nemesi lajstromában található e család, és székelt Trencsin sz. kir. városban [1]).

Liányi család. Zemplin vármegye czimerleveles nemes családai között áll [2]).

Libak család. (Radovsitzi.) Ismeretes e családból Libak Mátyás, ki Trencsin megyében az oroszlánkői vár kapitánya volt 1460-ban, és mint ilyen jelen volt az olmützi béketanácskozásban is [3]).

Liberchey család. (Kis-Libercsei †.) A Liberchey család, mely Nógrád vármegyei ősi birtokáról Kis-Libercséről vette nevezetét, ezen megye legrégibb törzsökös kihalt családainak egyike. Eredetéről és a régiebb századokban élt őseiről, — miután az ezekről szóló ok-

---

[1]) Szontagh Dániel közl.

[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 115.

[3]) Budai Hist. lexic. II. 579.

levelek valószinűleg még a tőlök leányágon származott családok magánleveles ládaikban lappangnak, — eddigelé nincs tudomásunk. És igy a család nyomait csak a XV. századig követhetjük, a midőn már 1473-ban Libercsey Lászlót a Nógrád megyei alispáni székben találjuk [1]. Őt szintén az alispánságban L. Péter követé 1550-ben [2]. Ugyan ez utóbbi évben élt L. Jakab, ki tudományosságáról Literatus nevet vivott ki magának [3]. Ekkor vagy még előbb élt L. Ferencz, kinek leánya Anna Terchy Mihálynak, 1552-ben Bussa vár kapitányának neje volt. Következett Pál, kinek hitvesétől Madách Juliannától származott ivadékát már szakadatlan lépcsőzetben mutatja itt alább a nemzékrendi táblázat.

Pállal egykoruak s tán nővérei voltak L. Borbála Dubraviczky Mihályné, ki 1597-ben Kis-Libercsén egy telket 50 frtban zálogit el Lentvoray Pálnak [4]. Élt még 1601-ben is. Szintén e korban fordul elő L. Fruzsina is, Battik Gergely hitvese, ki már 1653-ban a holtak között emlitetik.

A család czimere, mint pecsét nyomatokról észlelhető, a paizs udvarában egy gyökből nyilt három ágú liliom, melynek közepsőjén valami madár (tán galamb) áll; hasonló e czimer a most is élő Sréter család czimeréhez.

Páltól kezdve a család leszármazása következő:

Pál.
(Madách Julianna.)

I. Mihály 1599—1603.
1613—1635. sz.-biró. † 1657.
(Darvas Zsuzsa.)

Erzse	II. Mihály	Anna	Judit	Julianna	Ferencz
1684. † 1701. k.	1659—1666	(1. Gedey	(Losonczi	(Szilassy	1652—1666.
(1. Ráday And.	alispán.	Mátyás	Gyürky	András	Heves és Hont
2. Némethy Pál	(Földváry	honti alisp.	István	sz.-biró.)	várm. jegyzője.
alispán.)	Zsófia.)	2. Székely	sz.-biró)		
		István.			

II. Mihály gyermekei:

Zsuzsa	Anna	Rozina	Magdolna 1707.
1670—1689.	† 1713.	(Ráday	(Dacsó István.)
(hajniki Bezegh	(Dobay Ján.	Gáspár	
György, jegyző.)	alispán.)	pesti alisp.	

---

[1] Bel, Notit. nova Hung. IV. 45.
[2] Ugyanott.
[3] Mocsáry A. Nógrád várm. Esmért. IV. 28.
[4] Sz.-Benedeki Convent. Protoc. G. p. 443.
[5] Protoc. C. Neograd. anni 1653.

I. Mihályt 1599—1602-ig [1], majd ismét 1613—1635-ig [2]) Nógrád megye szolgabirájául találjuk, 1647-ben mint táblabiró emlitetik. Meghalt 1657-ban januar 23-án, eltemettetett a Kis-Libercsével szomszédos Alsó-Sztregován az evang. egyházban, hol neje Darvas Zsuzsánna által a szószék mellett a falba ily emlékirat helyeztetett:

„Fieri curavit moestissima Susanna Darvas, una cum filiis, et filiabus, in obitu pie def. viri et Mariti Sui Nobilis quondam Michaelis Libercsey Anno 1657. die 23-a Januarii A. C. Sancte commendavit decorem et memoriam" [3]).

I. Mihálynak négy leányán kivül két fia maradt: II. Mihály és Ferencz.

II. Mihály 1663—1666-ig [4]) a megyei levéltári irományok szerint mit Nógrád vármegye alispánja a legzivatarosabb időkben kormányzá a megyét, és mint királyának hive a legkeserűbb bántalmazásoknak volt kitéve, főleg a megyében garázdálkodó Balassa Imre részéről. 1664—1666-ig egyszersmind Gács-vára várnagyságát is viselé. Nejétől Földváry Zsófiától csak leányai maradtak, kikben — miután Ferencznek szintén nem maradt fia, — a család sirba szállt.

II. Ferecz 1652-ben mint ügyvéd emlitetik, 1654-ben Hont-, 1659-ben Heves vármegyének is jegyzőjéül olvassuk [5]) és ez utóbbinak 1659-ben országgyülési követe is volt és ezen országgyülésről naplót is vezetett [6]). 1660-ban testvérével II. Mihálylyal együtt Kis-Libercsén 3 curiába, nem különben Paróeza és Tót-Hartyán helységek birtokába, és pedig az előbbiben csupán fi-ágra az utóbbiakban pedig leány-ágra is adomány utján beiktattattak [7]). Ellent mondtak Madách János és mások.

A Libercsey család legutolsó tagja volt L. Anna, Dobay Jánosné, ki 1713. febr. 19-én a család közel hatszázados nevét sirba vitte. Eltemettetett az alsó-sztregovai ev. templomban, hol ily sir-irat jelöli mulandó porait:

„Generosa Domina Anna Libercsey, Perillustris ac Generosi con-

---

[1]) Protocol C. Neográd.

[2]) Levéltári okmányok, és a Törvénykönyv.

[3]) Mocsáry A. id. h. I. köt. 96.

[4]) Lehoczky Stemmat. I. 200. szerint már 1659-ben is alispán.

[5]) Okmányon aláirva, és Lehoczky id. h. 194 196.

[6]) L. Kovachich Scriptores minor. I. app. 54.

[7]) Sz.-benedeki Convent Capsa B. Fasc. 2. nro. 8.

dam Domini Joannis Dobay de eadem, V. Comitis Comitatus Neogradiensis relicta vidua, ultima, quae nomen fato Libercsensium clausit, Anna in hac Sacra condita dormit humo. Discite non ullum terris est Stemma perenne, in coelis Christi Strips sola manet. Obiit in Kis-Libercse, aetatis Suae 67. Reo vero Salutis Anno 1713. 19. Februarii".

Libertiny család. Libertiny Dániel és általa fiai Sámuel és Pál és maradékaik I. Leopold királytól 1690. mart. 11-én kelt czimeres nemes levélben memesittettek meg; s czimeres nemes levelük 1690. junius Nyitra megyében hirdettetett ki.

Nyitra megyéből a család Nógrád megyébe költözött, hol az 1755-ki sept. 15-én tartott nemesség vizsgáló-törvényszék előtt Libertiny János, Tamás, Sámuel, István és Dániel előmutatván az 1690-ben nyert Armalist, melyben nagyatyjok Sámuel meg van nevezve, továbbá köztudomásból kimutatván, hogy atyjok János, ama Sámuelnak s nemesség közszerzőjének fia volt légyen, nemességük elismertetett [1]).

Nevezett öt testvérek közül János magnélkül halt el, Sámuel mint ügyvéd Hont megyében telepedett, a többinek maradéka Nógrád megyében Csengerháza pusztán közbirtokosként jelenleg is él.

Sámuel, ki e néven a családban II-ik, és Hontban telepedett le. Miután Cseriben volt birtokát 1769-ben megcserélte Csery Jánossal, ki neki Domanikon egy curialis telket adott, 315 for. beöntési összeggel, lekötvén egyszersmind szavatossága meg nem tarthatása esetében Nógrád megyei Kis-Pataki, vagy ennek elégtelensége esetében Szinó-bányai birtokrészét is Libertini Sámuelrészére [2]). Költői tehetségéről tanuskodik egy 1774-ben Jeszenák Jánosnak 50 éves ügyvédségi ünnepére szerzett, és kinyomott latin költeménye, kéziratban maradt tőle a zólyomi főispánok ismertetése oklevelekkel. Élt még 1774-ben. Meghalt Domanikon. Nejétől Vainlik Juliannától egy leánya és egy fia maradt. Fia Ádám szül. 1772-ben) Zólyom vármegyébe költözött át, mint insurgens nemes részt vett a franczia háborúban; utóbb Zólyom vármegye táblabirája volt. Meghalt 1845-ben. Feleségétől Plachy Juliannától gyermekei következők:

1. Károly szül. 1808-ban; Zólyom vármegye szolgabirája, utóbb Levéltárnok. Neje Haan Antoniától fiai: Kálmán (szül. 1831.) volt honvéd tiszt, most cs. k. hadnagy, és József (szül. 1833.)

---

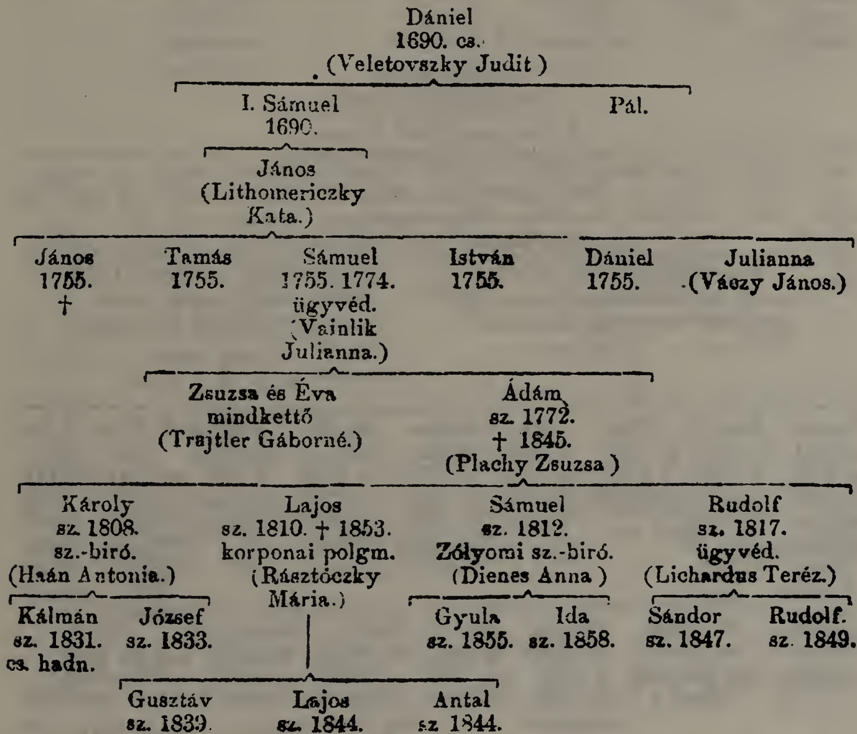
[1]) Nógrád várm. jegyző-könyv.

[2]) Sz.-benedeki Convent. Prot. HH. p. 215.

2. Lajos szül. 1810-ben; Korpona város tanácsnoka és polgármestere; meghalt 1853-ban. Gyermekeit a táblázat mutatja.

3. Sámuel szül. 1812-ben Zólyom vármegyében szolgabiró a forradalom után Trencsin várában fogoly volt. Gyermekei a táblázaton állanak.

4. Rudolf szül. 1817-ben, jelenleg ügyvéd. Fiai a táblázaton. A családfa [1]) következő:



A család czimere a paizs kék udvarában zöld téren álló daru, egyik felemelt lábával golyót tart. A paizs fölötti sisak koronáján fehér galamb áll, csőrében zöld-ágat tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös

Liblyói család. Ismeretes közülök azon Liblyói Miklós, kiről az 1403-ki 9. törv. cz. rendeli, hogy az elfoglalt várakat adja vissza.

Lichtenstein család. Németországi kissebb fejedelmi ház, melynek tagjai közül időszakonként többen a magyar országgyűlésen

---

[1]) Csery József közl. s egyéb. adatok.

honfiusitást nyertek, névszerint 1608-ban herczeg L. Károly és Miksa [1]; 1687-ben indigenáltattak Ádám, Miksa, Antal, Fülöp és Hartman [2]. E beczikkelyezés hibás levén 1715-ben ujra következőleg iktattattak törvényczikbe ugymint: Antal Florian fiaival Józseffel és Károlylyal; továbbá Hartman, József, Venczel, Emmanuel, János-Antal herczegek [3].

A XVII. századtól kezdve a családfa következőleg terjedt le:

I. tábla.

Gundaker hzg.
(Tescheni Erzse hzgnő.)

h. Hartman, 1687. idigena.
(gr. Salm-Reifferscheid Sidonia.)

Fülöp-Rázmán sz. 1664. † 1720.
altábornagy.
(gr. Löwenstein Wertheim Kriszt.)

Emmánuel sz. 1700. † 1771. v. b. tik. tan. Császárnő főudv. mest. (gr. Dietrichstein M. Antonia.)	József Vencz. sz. 1696 † 1772. altábornagy, párisi követ, (h. Lichtenstein M. Anna.)
	Fülöp Antal sz. 1719. † 1723.

Emmánuel gyermekei:

Ferencz József sz. 1726 † 1781. cs.k.tan. (gr. Sternberg Leopoldina). Folyt. II. táblán.	Károly sz. 1730 † 1789. altáborn. (Oettingen M. Eleonora.)	Fülöp sz. 1731. † 1757. ezredes.	Ján. József sz. 1734. † 1781. altábn.	M. Antonia sz. 1737. † 1801. (h. Khevenhüller Fridr.)	M. Teréz sz. 1738. † 1775. (gr. Waldstein Emm.)	M. Fany sz. 1739. † 1801. (De Ligne hzg.)	M. Krisztina sz. 1741. † 1806. (gr. Kinsky Fer.)	M. Teréz sz. 1741. † 1766. (gr. Pálffy Jeromos.)

Károly gyermekei:

M. Jozefa sz. 1763. (gr Harrach János.)	Károly sz. 1765. † 1795. (gr. Khevenhüller-Metsch M. Anna.)	József-Vencz. sz. 1767. táborn.	Móricz sz. 1775. † 1819. altáborn. (hzg. Esterházy Leopoldina.)	Ferencz Al. sz. 1776. elesett 1794.	Alajos sz. 1780. altábornagy.

Károly sz. 1790. † (gr. Wrbna Franczisca)	Leopold sz 1792. †	Miklós † 1808.	Mária sz. 1808. (hz. Lobkovicz Ferd.)	Eleonora sz. 1812. (hz. Schvarzenberg János.)	Leopoldina sz. 1814. (hz. Lobkovicz Alajos.)

M. Anna sz. 1820.	M. Teréz sz. 1822.	Károly sz. 1827. őrnagy.	Ense sz. 1832.	Francisca sz. 1833.	Mária sz. 1835. (h. Kinsky Ferd.)	Rudolf sz. 1838.

[1] 1608-ki 27. törv. cz.
[2] 1687 : 27. törv. cz.
[3] 1715 : 129. törv. cz.

II. tábla.

Ferencz József, *ki az I. táblán.* sz. 1726. † 1781. (gr. Sternberg Leopoldina.)

Fer. József.	M. Leopoldina	M. Antonia	Alajos J.	János-Józs.	Fülöp	M. Jozefa
†	sz. 1754. (Hessen-Rheinfels Landgraf.)	† 1821.	sz. 1759. † 1805. arany-gyapj. (gr. Manderscheid Carolin.)	sz. 1760. altáborn. † 1836. (Fürstenberg Jozefa.)	sz. 1762. ezredes † 1802.	sz. 1768. (h. Esterházy Miklós.)

János-József gyermekei:

Alajos	M. Zsófia	Ferencz	Károly	Henriette	Fridrik	Eduard	Agust	Ida
sz. 1796. (gr. Kinsky Fány.)	sz. 1798. (gr. Esterházy Vincze.)	sz. 1802. altáborn. (gr. Potocka Julia.)	sz. 1803. ezredes (gr. Grünne Roza.)	sz. 1806. (gr. Hunyady József.)	sz. 1807. altáborn. (Löwe Zsófia.)	sz. 1809. altáborn. (gr. Choloniewska Honoria.)	sz. 1810. őrn.	sz. 1801. (h. Paar Károly.)

Károly fia: Károly sz. 1837. hadnagy.

Eduard gyermekei: Alajos sz. 1840. Melánia. sz. 1844.

Ferencz gyermekei: Alfred sz. 1842. Alajos sz. 1846. Henrik sz. 1853.

Alajos gyermekei:

Mária	Karolina	Zsófia	Alojzia	Ida	János	Fány	Henriette	Anna	Teréz
sz. 1834.	sz. 1836. (gr. Schönburg Sándor.)	sz. 1837.	sz. 1838.	sz. 1839.	sz. 1840.	sz. 1841.	sz. 1843.	sz. 1846.	sz. 1850.

A család egyenes ágán a legidősb testvér mindig az uralkodó herczeg, és annak czime F ü r s t, a többi testvérek és oldal ágbeliek P r i n c z czimet viselnek.

Liebenberg család. Szintén honfiusitott család. Báró Liebenberg K á r o l y az 1715-ki országgyülésen a 135. törv. cziknél fogva honfiusitatott; és 1827-ben a a 45-ik törv. czikben ismét E m á n u e l, K á r o l y, és L e o p o l d nyertek magyarországi honfiusitást.

Lieszkóczy család. Trencsin vármegyei nemes család; 1768-ban Csütörtök helységben székelt G y ö r g y fiával J á n o s s a l, és M á r t o n egyedül [1]. (Ez tán csak ágazata az alább következő Lieszkovszky családnek ?)

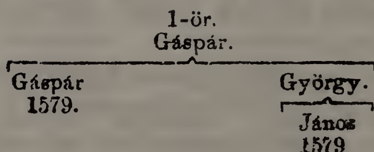
Lieszkovszky család. (Lieszkói.) Trencsin vármegyei cu-

[1]) Szontagh Dániel közl.



rialis nemes család, mely eredetét I. Lajos, sőt Robert Károly király koráig felviheti. Erről tanúskodik Gara Miklós nádornak 1381. (feria sexta prox. ante festum S. Jacobi apostoli) Trencsén és Nyitra vármegyéknek Nyitra város közelében tartott gyülésén kiadott tanu-vallatási okievele, mely Lieszkói Miklós fiának Lőrincznek adatott.

1579 mart. 25-én Pozsonyban a család ujjitó adomány levelet kap Lieszkói birtokáról a kir. helytartó Radetius István egri püspök és Heves megyei főispántól [1]; ez okievélben a lieszkói birtokban megerősíttetvén, a család ágazatai igy soroltatnak elő; Gáspár vonalán, ennek fia Gábor, és másik fiának Györgynek fia János; — László vonalán emlitetik Márton, fia Jánosnak és egy másik János fia Miklósnak, ki Lászlónak fia volt; továbbá a vonalon álltak még ismét egy harmadik János és ennek testvérei Pál és Miklós, mint Gáspár fiai, ezen Gáspár pedig Lászlónak fia volt; — továbbá György fia Mózsesnek, ki Jánosnak, ki nevezett Lászlónak, végre György fia Gábornak, ez Jánosnak, ez följebbi Lászlónak. E szerint 1579-ben a család következő két ágon állott:



[1] Szontagh Dán. közlése, mely szerint az oklevélnek ide vágó szavai ezek: „Nos Nicolaus de Gara .... erga instantiam Laurentii filii Nicolai de Leszkow .... extradamus testimonium quod Vice Comes, Judices nobilium et Jurati assessores .... tacto vivificae crucis signo nobis praestitas unanimi et concordi testificatione mediante totaliter affirmarunt, quod predicta possessio Leszkow vocata prefati Laurencii et suorum progenitorum fuisset, et eandem suis progenitoribus idem Dominus Carolus Rex mediantibus literis suis privilegialibus perpetuo tradidisset .... etc. —

2-or.
László.

János. — Márton 1579. — Mózses: György 1579. — Gábor: György 1579.
Miklós. — János 1579.
Gáspár. — János. 1579. — Pál. — Miklós.

Jelenleg e keresztnév utáni elnevezése az ágaknak — kivévén Miklós ágazatát, már megszünt, és helyébe jöttek a Spánich, Kozik, Belánszky, Hlobák, Pohánka, és Kudlik vezeték-nevek, és e neveken fordúlnak elé a családnak tagjai az anya-név mellőzésével a Trencsén megyei nemesi összeirásokban.

Nem birván a család leszármazási-fáját, e helyett a nevezett megyei összeirások adatait közöljük, melyek szerint:

1748-ban Felső-Lieszkóczon összeirattak Spanich melléknév alatt István, Miklós, Ádám, Györgу, Mihály, Mátyás és János; — Kozik néven idősb Mihály és János, közép János és ifj. János, Miklós, András, Ferencz és István; — Belánszky elnevezés alatt Mihály, György, András és ifj. György; — Miklosich néven Mihály, János és András; Hlobik néven Ferencz és Andrásnak fiai János és András; — Kudlik vezeték név alatt János, András, ifj. János, István és ifj. András; és ekkor még Csütörtök helységben is székelt a család egy tagja Márton, Kozik név alatt.

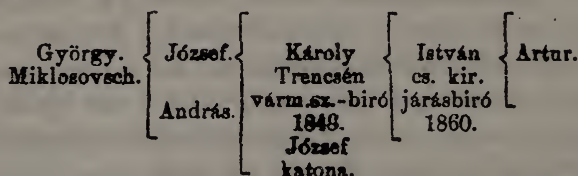
Az 1768-ki összeiráskor már F.-Lieszkón 72 férfi ivadék iratott egybe, ezek közűl Belánszky Györgynek fia Pál Budán, — Kozik János Komáromban, Kozik Miklós Pesten, — Kudlik András mint tisztartó Drjenovén, és Pohánka János Gyöngyösön telepedtek meg. Ugyan ekkor Nemes-Závadán András három fiával Andrással, Ádámmal és Jánossal mint Miklosich nevezetűek; — Pál pedig fiával Ignáczczal mint Pohánka utódok.

1803-ban eléfordul Ns. Zavadán Pál, fiával Ignáczczal és unokájával Andrással. — F.-Lieszkón pedig már 95 szavazatképes személy volt a családból, ezek közűl János, Györgynek fia Jász-Berényben, János Ledéczen uradalmi tiszt, István Váczon, András Egerben, Tamás katona, s ifj. András Zólyom vármegyében mint kiköltözöttek jegyeztettek fel. Ugyanakkor Csütörtökön emlitetik János és Márton négy fiával Mihálylyal, Jánossal, Mártonnal és Istvánnal.

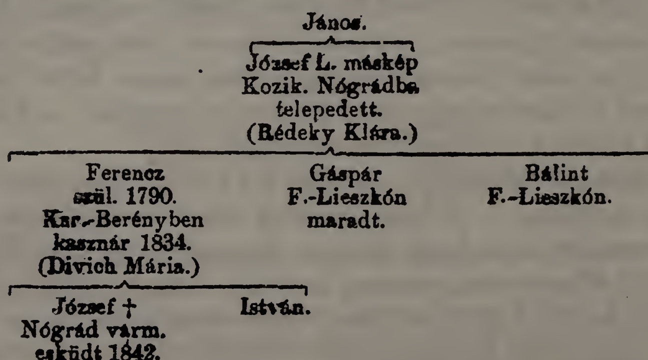
Végre 1837-ben mint legutóbb történt nemesi összeiráskor Nemes-Závadán találtattak: Pál fiával Józseffel, és unokájával Andrással;

— F.-Lieszkón már ekkor 115 férfi tagja a családnak jött a nemesi lajstromba, ezekből Ferencz (kinek ágazatát alább látandjuk) Nógrád megyében uradalmi tiszt, János a bánya-városokban, György Gyöngyösön, és Simon Nyitra megyében laktak. Ugyanez évben Kasza-Podhragyon István, János, A'dám és Ferencz és ennek három fia: István, József és Ferencz irattak össze. Kis-Kolacsinban a Miklós ágazatából eredt András, József és Károly, ez utóbbi Trencsin vármegyei volt szolgabirója, fia István pedig jelenleg (1860.) Trencsin járásbeli cs. kir. szolgabiró. — Pruzsinán találjuk 1837-ben Jánost, Csütörtökön Györgynek fiát Jánost, azután Mártonnak örököseit u. m. Mihályt és ennek fiait Istvánt, Andrást és Jánost; — továbbá egy másik Jánost és ennek fiait: Jánost, Istvánt és Ádámot; azután idősb Istvánt és ennek fiait Károlyt, Lajost, és Józsefet; — Végre Trencsin sz.-kir. városban Istvánt és ennek fiát találjuk.

A följebb emlitett Károly volt szolgabiró ágazata néhány nemzedéken következőleg jött le:



A följebb emlitett Ferencznek, ki Nógrád megyébe telepedett, ága következőleg származott le:



E családfán álló Jánosnak fia József, ki máskép Koziknak neveztetett, Trencsin vármegyéből F.-Lieszkóról költözött egyik fiával Ferenczczel együtt Nógrád vármegyébe, hol Karancs-Berényben gróf

Berényi ispánja volt. Fia az emlitett Ferencz szintén K.-Berényben volt kasznár, még birt F.-Lieszkón, és Trencsin vármegyétől 1834. april. 7-én nyert nemesi bizonyitványát ugyan azon évi april. 23-án Nógrád vármegyében hirdetteté ki. Nejétől Divich Máriától két fia maradt, ezek közűl József, ki már meghalt, 1842-ben Nógrád megyénél rendszerinti esküdt volt. Ferencznek két testvére Gáspár és Bálint F.-Lieszkón maradtak.

A család czimere, — mint följebb a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarában zöld téren fehér ménen vágtató vörös öltözetű magyar vitéz, kivont kardot villogtatva; a paizs fölötti sisak koronájából szintén vörös mezű magyar vitéz emelkedik ki, jobbkezével kivont kardot villogtatva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Ligándy család. Jelenleg e név család-névtárunkban ismeretlen, hanem a XVI. században még Győr vármegyében virágzott, midőn 1505-ben a rákosi országgyülésre Ligándy Balás nevezett megye egyik követe volt [1]).

Liko család. Ily nevű nemes családdal találkozunk Trencsin vármegyében 1666-ban Prileszen, 1719 ben pedig Kis-Kolacsinban, hol is a nemesi összeirásba fölvétettek [2]).

Lilien család. Báró Lilien József 1805-ben országgyülésileg honfiúsitatott [3]).

E család westfaliai eredetű, forrásunk szerint [4]) nemességében 1432-ben és 1708-ban I. József császár által megerősitetett, 1756-ki dec. 24-én pedig német birodalmi báróságra emeltetett.

Jelenleg öt ágon él, ezekből azonban a minket érdeklő (nálunk honfiusitott ág) fiágon már kihalt. A bizonyos törzs, kitől a leszármazás okadatolható, Lilien János volt, ki 1580-ban halt meg. Ennek fia II. János (mh. 1608.) kinek Papen Annától fia Diedrich, kinek két nejétől két fia maradt; tőle hogyan ágazott le az öt vonal, és hogy jő le kihalásaig az indigenált ág, a következő családfa mutatja:

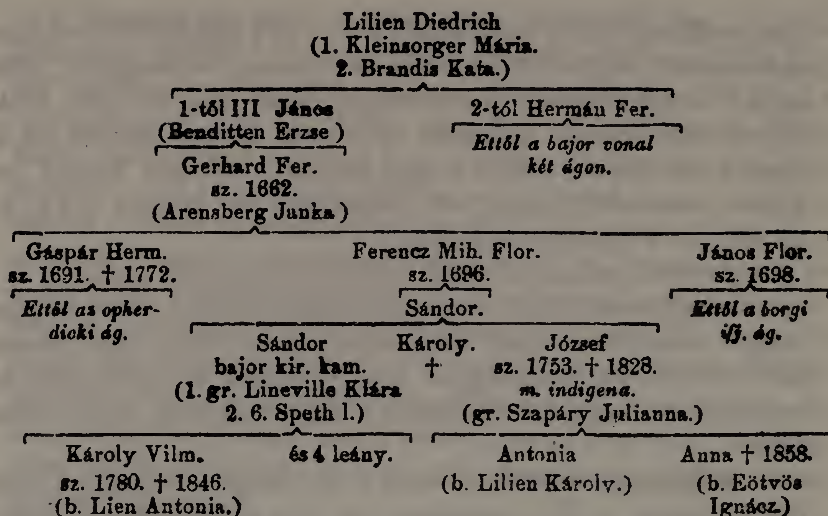
---

[1]) Jászay A. M.-Nemzet napjai a mohácsi vész után 157

[2]) Szontagh Dániel közl.

[3]) 1805. 7. törv. cz

[4]) Geneal. Taschenbuch d. freyh. H. 1853. és 1855. évi foly. 264. és 344. l.



A család czimere ezüst mezőben három fekete liliom stb.

Lilienberg család. Közülök gróf Lilienberg Valafréd az 1840-ki országgyülésen országgyülési ülési és szavazati jognélkül honfiusitatott [1]).

Limp család. Limp Márton 1713-ban nyerte czímeres nemes levelét III. Károly királytól [2]).

Czímere a paizs vörös udvarában zöld téren fészkén ülő fehér pelikán, melle vérével három fiát táplálva. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között párducz emelkedik ki, első jobblábával három nyilat, a balban három rózsát tart. Foszladék jobbról arany-kék balról esüst-vörös.

Lindvay család. Ismeretes belőle János, kinek gyermekei Zsigmond és Borbála Szunyog Györgyné, 1650. táján. — E család szintén kihalt.

Linkner család. (Udvarhelyi.) Előneve után itélve a székely-földről származhatott, azonban egy forrásunk szerint [3]) Linkner Mihály 1732. sept. 11-én III. Károly királytól kapott czimeres nemes levelet, és igy azt, hogy már előbb a kiváltságosak közé tartozva, ekkor csak megerősitetett-e nemességében? — vagy hogy e czimeres levél által először jutott-e e rangra? — nem tudhatjuk.

---

[1]) 1840: 51. törv. cz.

[2]) Collect. herald. nro. 659.

[3]) Collect. herald. nro. 317.

Az 1732-ben nyert czímer négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály kék udvarában zöld téren fehér gólya áll, csőrében kígyót tartva; a 2. és 3. osztály vörös udvarában zöld téren kettősfarkú oroszlán ágaskodik, első jobblábával háromszál arany búzakalászt tartva. A paizs fölötti sisak koronáján vörös mezű kar könyököl, arany-markolatú kardja hegyen kék-turbános levágott s vérző török-fejet tartva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös.

Ezen nevezett Linkner Mihályt, udvarhelyi előnévvel, 1746-ban Szatmár vármegye másod alispánjául találjuk [1]).

E század elején pedig Linkner Mihály Szatmár megyei Esztró helységben iratik birtokosúl [2]).

Linkner család, Daróczi előnévvel, Keczeli családba házasodás utján birtokossá vált Doboka vármegyében is, és birt ott két nemzedéken át az egregyi és pánczélcsehi járásban. [3]) 1837-ben egyik Linkner leány Hatfaludyné.

Lipcsey család. (Bilkei.) Beregh vármegye egyik legrégiebb nemes családa, mely a Bilkei, Gorzó, Ilosvay [4]) stb. csa-

---

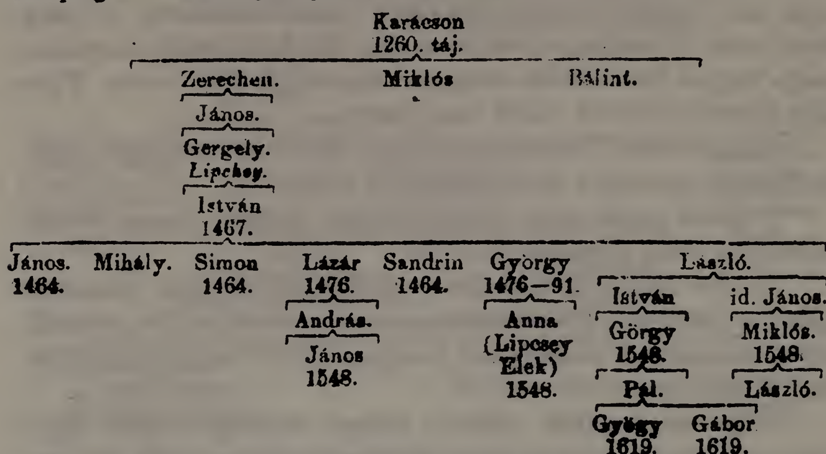
[1]) Szyrmay Szatmár várm. I. 136.

[2]) Ugyanott II. 40.

[3]) Hodor, Doboka várm. 165.

[4]) Az Ilosvay családnak törzseül (e munka V. köt. 230. lapon.) „Tatamerius Vlachi de Ilosva" iratik; miután e család is Lipcsey, Bilkei sat. családdal egy törzsből ered, ezen Tatamerius vagy még Karachon előtt élt, és ennek elődе volt, vagy pedig utóda, — miről adataink nincsenek. Hogy a Lipcsey család törzse Karácson volt, és ettől származott a vele osztályos Bilkey család is, azt Mátyás királynak 1476-ban kelt és a leleszi káptalanhoz intézett osztoztató parancsa is tanusitja, és ebből öt izen az alábbi táblázat is kiderül; az oklevél idevágó szavai ezek: Exponitur nobis in personis Michaelis et Lazári, filiorum Stephani, filii Zerechen, filii Karachon Bylkey de Lipche, quomodo ipsi cúm Stephano Illés de Bylke, ac Joanne et Georgio filiis ejusdem, Andrea filio Ioannis, Michaele et Stephano Rakolczy filiis Petri Bolond; Stephano, Petro et Andrea filiis Ioannis Gorzó, et Georgio filio quondam Nicolai de eadem Bilke, in possessionibus Bilke predicta, et duabus molendinis ibidem habitis, et Dobroka, necnon tribus partibus possessionis Rakolcz, uno molendino ibidem habito, nec non Myzthyche et Lukova et predii Komar vocatorum, cunctisque earundem utilitatibus omnino in Comitatu de Bereg existentibus, ipsos communiter concernentibus rectam et aequalem habere vellent divisionem etc. . . . Innen az is sejthető, hogy az Ilosvay, Komlósy, Dolhay családok már a törzs Karáchon kora előtt szakadhattak ki e családból; mert ekkor (1476-ban) már csak a Lipcsey, Bilkey, Gorzó és Rakolczy családok voltak osztályosok, és pedig úgy, hogy származások Karáchon-ban öszpontosult.

láddal egy közös törzsből eredt. Oklevél szerint ismert első törzse Lipcsei Bilkei Karácson volt, ki 1260. táján élt. Ettől kezdve a XVI. század közepeig következőleg terjedt le a családfa:





E családfán állók közül Gergelynek fia István, úgy szintén az osztályos Bilkey, Gorzó családbeliek 1467-ben Máramaros megyei Ökörmező, Ripina, Kelecseny, Vizköz helységek felét Dolhay Ambrusnak és fiának vallják be a Leleszi Convent előtt, 1476-ban pedig — mint az alúl látható jegyzék előadja, — Istvánnak fiai a vérrokon és osztályos Bilkey, Gorzó és Rakolczy ágakkal osztoznak a Bereg megyei Dobroka, Rakolcz, Misztioze, helységbeli és Komár pusztai birtokon. Ugyan e családfán áll Lázárnak unokája J á n o s, ki „de Ujhely" irta magát, és György leányának Annának férjét Lipcsey Eleket akkori Bereg megyei főispán és munkácsi várkapitány Büdy Mihály által hatalmasúl elzáratta, s bárha ártatlanságát kimutatta, míg 35 aranyat le nem fizetett, ki nem eresztvé; mely hatalmaskodás végett I. Ferdinand király Büdy Mihály halála után annak fiát idézteté, valamint Lipcsey Jánost, és társait [1]).

Szükség még megemlitenünk, hogy a család eldődei már a Bilkei és Lipcsei uradalmakat magában foglaló alpesi urbotusokra I. Lajos királytól úgy annak nejétől Erzsébettől, utóbb Mária királyasszonytól is

[1]) Leleszi Convent okmánya.

új adomány levelet kaptak, és ebben 1412-ben Zsigmond király által is megerősitettek.

A följebbi táblázat megszakadása és a következő családfa közötti hézagot a család levéltárában őrzött iratok, nevezetesen a Leleszi Conventből kiadott okmánylajstromnak nem közlése miatt nem tudhatván kitölteni, kénytelenek vagyunk a családfát a XVII. századtól ott kezdeni, hol az már teljes hitelességgel a jelenkorig következőleg terjed le:

II. t á b l a.

Mihály 1638.
(Bilkey Kata.)

Péter 1652. (Dolhay Fruzsina.) — Zsuzsa 1652. (Uray Zsuzsa.)

Mihály (Pankotay Ense.) — Ambrús. † — Mária (Hodossyné.) — Judit (Fúló János). — Erzse (Diafalvy András.) — István.

István gyermekei: Péter. — János.

Péter: id. Fer. Miszticzen lak. — János: ifj. Ferencz lak. Bilkén.

Mihály: Gábor 1717. Bilkéről Barabásba költöz. (Morgay Judit.)

id. Ferencz: Antal Miszticzen ó hitű lelkész. — Sándor esküdt. — Péter †

ifj. Ferencz: Ágnes (Gorzó Simon.)

Gábor: Imre 1742. (1. Zatler Kata. 2. Miklós Erzse.) — Ádám (Farkas Erzse.) — György T.-Füredre költ. (Gersény Krisztina.)

Imre: *Folyt. III. táblán.*

Ádám: *Folyt. IV. táblán.*

György: Bora (Bathó Mihály.) — Éva (Nagy Mihály.) — Sámuel (1. Széki Klara. 2. Pottornyay Lidia.) — József 1738. Bereg várm. főj. (Somossi Zsuzsi.)

Károly. † — Zsigmond. † — Gedeon (Lipcsey Antonia.) — Lajos K.-Ujszálláson (Papp Zsuzsi.) — Mária (Lipcsey Gábor.) — Teréz (Lipcsey (Samu.) — Péter.

Gedeon: József (Lipcsey Mária.) — Julianna (Komjáthy Imre.

Lajos: Zsuzsi. — Tamás. — Ilona. — Mór.

III. t á b l a.

Imre, *ki a II. táblán.*
1742.
(1. Zathler Kata.
2. Miklós Erzse.)

Éva (Pásztor János.) — József (Szabó Sára.) — Ferencz (Péchy Sára.) — Antal (Móricz Veronika.) — Erzse (Bakó László.) — Gábor. — Imre katona. — Julia. — Pál katona. †

József: Lida (Gerő Fer.)

Gábor: Imre — József laktak Barabásban.

Ferencz: Ferencz. — Gábor (Lipcsey Mária.) — Imre (Jáan Ludovika.)

Gábor: (Lipcsei József.)

Antal: Antoria (Lipcsey Gedeon.) — Verona (Pogány Albert.) — Miklós. — András. (Pelsko Zsófi.)

András: András. — Kata

IV. tábla.

Ádám, *ki a II. táblán.*
(Farkas Erzse.)

Mihály (apáthi Kopóczy Zsuzsi.) — Imre † — József (Szakoly.) — Éva 1859 (Vass György.) — Anna (Egyedfy.) — Julianna (Lövey Gyüögy.) — Kata (Szegedy.)

Mihály (apáthi Kopóczy Zsuzsi.) gyermekei:
Mihály, † — Imre, † — József (Bessenyey Zsófia.)

József (Bessenyey Zsófia.) gyermekei:
Györ (Komjáthi Florentin.) — Flóra (Szathmáry Gábor.) — András (Pápay Zsófia.) — Sámuel (Lipcsey Teréz.) — Dénes (Vajda Eszter.)

András (Pápay Zsófia.) gyermeke:
Mihaly.

A II. táblázaton-álló Mihály Bereg megye esküdtjévé választatott 1634-ben, Gyermekei Péter, nővérével, Zsuzsánnával Uray Miklósnéval 1652-ben osztozott. Nevezett Péter 1663-ban szintén esküdtté lőn. Péternek gyermekeinél két ágra szakadt a család, azonban az egyik ág, az István ága, melyből Antal Miszticzen ó hitű lelkész volt, — már kihalt; a másik ág Mihálytól jő le, ki nőül Pankotay Györgynek, alpári Szemere Annától való leányát Erzsébetet vette nőül, ettől született Gábor, ki Bilkéről Barabásba költözött, és 1717-ben Bereg megyében nemességét kihirdettette, Morgay Gábornak leányát Juditot vévén nőül, három fia Imre, Ádám, és György által három most is élő ágazaton terjeszté le ivadékát. Ezek közűl a legutóbbi György, Tisza-Füredre költözött, és ivadékának ezentúl T.-Füred lett főfészke, 1792-ben Bereg vármegyétől nemesi bizonyitványt vett ki. Gerzsényi Zsigmondnak leányától Krisztinától származott ivadékait a II. táblán láthatjuk; és a most élők közűl többen léptek a hivatalos pályára; Imre 1845-ben, Péter pedig 1848-ben Heves megye első alügyésze volt és a forradalomban mindkettő tevőleges részt vévén, fogságot is szenvedtek. Imre ágát a III.; Ádámnak ágát pedig a IV. táblázaton láthatjuk; és Imre ága szintén nagyobb részben T.-Füreden székel.

A család tagjai a legrégiebb időktől kezdve folytonosan viseltek Bereg vármegyénél hivatalokat. Voltak közűlök ügyész, esküdt, jegyző, szolgabiró, biztos, alispán stb. És ámbár 1570—1814-től birjuk a megyei hivatalokat viselt család tagok névsorát, de mivel azok nagyobb része itt közlött hézagos táblázatainkon elő nem fordúl, csupán a főbb megyei hivatalt viselőket kell megemlitenünk. Igy Lipcsey Gergely 1638-ban tesz jelentést a vármegye előtt mint egyik volt országgyülési

követ. Ugyan ő már előbb 1636-ban, valamint 1638-ban is alispánúl helyettesitetett. Ugy látszik — e Gergely volt, kinek neje Szuhay Anna, előbb Becsky László özvegye, 1638-ban Szatmár megyei Danyádon Penyigén és Nagy-Szekeresnek fele részébe kir. adomány mellett beiktattatott [1]).

Lipcsey id. György 1638-ban Bereg vármegyei szolgabiróvá választatott, és 1639. és 1640-ben is megerősitetett.

L. Sándor 1651-ben alispánul jelöltetett ki.

L. Péter 1667-ben táblabiróvá esküdtetett föl. L. Ferencz 1677-ben szolgabiró volt.

L. József 1784-ben alügyész, 1785-ben aljegyző, 1793-ban főjegyző, 1798-ban alispánul is kijelölve, 1802-ben törvényszéki ügyekben helyettesitett alispán, miután az elválasztott követségi állomásról lemondott, 1707-ben csakugyan mint követ képviselte megyéjét az országgyülésen. 1809-ben a helv. hitv. tractuális fő Curátora volt.

L. Jánosnak fia Zsigmond kapitány volt a franczia háborúban 1798-ban.

A Lipcsey család jelenleg Bereg, Heves, Szabolcs, Szatmár, Ugocsa vármegyékben, és Nagy-Kunságban székel, és nagyobb részben reform. vallású Szatmár megyében e század elején József Danyádon, N. és Kis-Hódoson, Gacsályon, Milótán és Paládon birt [2]).

A család czímere — mint följebb a metszvény ábrázolja, — azonos az Ilosvay, Komlósy, Gorzó családokéval; t. i. a négyfelé osztott paizs 1. osztályának vörös udvarában arany korona; a 2-ik osztály kék udvarában könyöklő kar kivont kardot villogtatva; a 3-ik osztály vörös udvarában két magas zöld élőfa, a 4-dik osztály kék udvarában két egymás alatt és egymással ellenkezőleg úszó hal látszik.

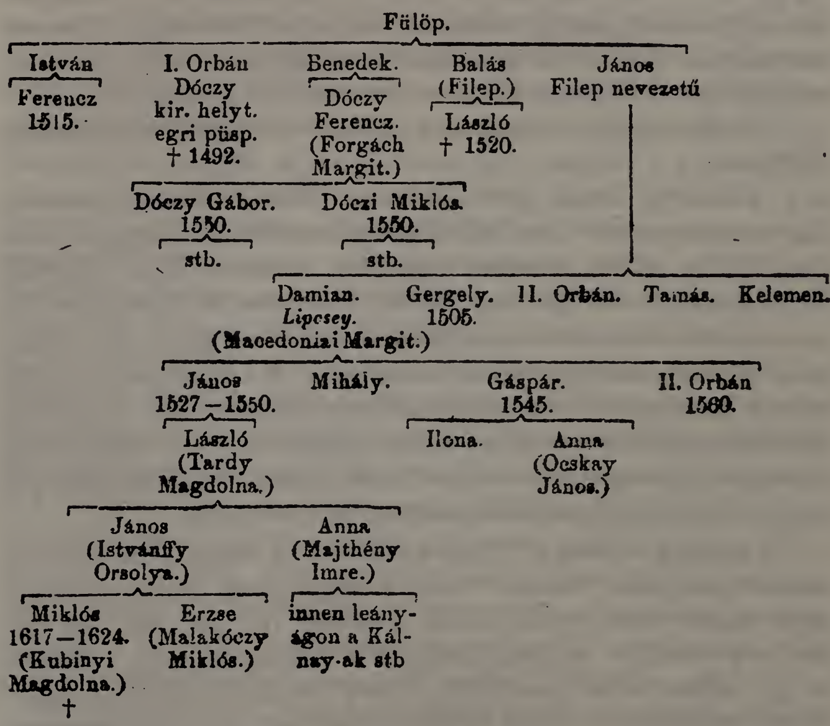
Lipcsey család. (Nagy-Lucsei †.) A Nagy-Lúcsei Lipcsey családról, mely már kihalt, — mint a Nagy-Lúcsei Dóczy családnak egyik ágáról már tétetett emlités e munka III. köt. 335. stb. lapján; még is ez ágról szükséges, hogy itt is megemlékezzünk, miután ez ág a Lipcsey nevet határozottan viselé. Eredete következő: a Nagy-Lúcsei családból Ferencz, ki Dóczy nevet vett föl, unóka testvéréve, Dömjénnel (Damianus) megosztozván, kétfelé osztták a Zólyom megyei Lipcse várát, honnan Dömjén ága a Lipcsey nevet vevé fel.

[1]) Szyrmay Szatmár várm. II. 222. 233 246.

[2]) Ugyanott.

Nevezett Dóczy Ferencznek fiai: Miklós, Gábor, 1550-ben azért tiltakoznak még akkor felváltva hol Dóczy hol Lipcsey néven nevezett Jánosnak fiai III. Orbán és László ellen, hogy ezek felénéł többet birnak Lipcse várából a följebbi osztály daczára, holott Dömjénnek fiai János és II. Orbán gondatlansága miatt Lipcse vára elveszett vala [1]), és ennélfogva nevezett tiltakozók — bár hogyan egyezett anyjok Lipcsey Jánossal és III. Orbánnal, — ezeket megintették és megidézék [2]).

Ámbár a család nemzedékrende az idézett helyen együtt közölve van, még is kell hogy a Dóczyak Lipcsey nevű ágazata itt álljon nagyobb világosság okáért, a mint következik:



[1]) T. i. Turri Kristóf idegen hűtlen kapitány foglalta el, mint az 1542: 10-ik, 1542: 6; beszterczei, és 1545: 26. törv. czik. is mutatja; és igy az érintett oklevélben már csak a várhoz tartozó javak birtoklása értetik.

[2]) Sz.-benedeki Convent Fasc. 144. nro. 32. Az oklevél kivonata ez: „Admonitoria e evocationiae pro Nicolao et Gabriele filiis Francisci Dóczy de Nagy Luche, sup er eo, quod licet castrum Lipcse in Cottu Zoliensi divisionetenus interdictum. Franciscum patrem eorundem ac Damianum Lipcsey in duas aequales

1545-ben Lipcsey János és Gáspár, valamint Dóczy László és Gábor kir. parancsot szereznek Turry János és Antal ellen, azon családi levelek kiadása végett, melyek Lipcse várának Turri Kristóf által történt elfoglalásakor nálok maradtak [1].

1550-ben Lipcsey János, Gáspár és Orbán tiltakoznak azon egyességi szerződés ellen, melyet anyjok Maczedoniay Margit, néhai Lipcsey Dömjén özvegye, Forgách Margittal Dóczy Miklós és Gábor anyjával kötött [2]. Ugyan ez évben nagy-lucsei Lipcsey János tiltakozik nevezett özvegy anyja Maczedoniay Margit ellen azon szerződés ellen, melyet Forgách Margittal Revistyei és Saskői javak iránt kötött [3].

1560-ban nagy-lúcsei Lipcsey Orbán tiltakozik Dóczy Miklós és Gábor juhainak elhajtása végett [4].

Lipcse várát többé a család vissza nem kapható, noha az 1599. országgyülés 31. törv. czikkében kimondá, hogy az, idegeneknek törvénytelenül adományoztatott, és noha az 1608-ki k. e. országgyűlés 23. törv. czikkében határozá, hogy az nem lévén végvár, belőle a külföldi őrség kivonassék, és a németektől megváltassék. Már 1622-ben a Lipcseivár uradalmával együtt rimaszéchi Széchy Györgynek adományoztatott, de a beigtatásnak ellentmondtak Dóczy Menyhért és Mihály, és az utolsó Lipcsey Miklós [5].

Nevezett Miklós, a Lipcsey család utolsó férfi sarjadéka 1624—1626. között elhalván, özvegye Kubinyi Magdolna a Saskői uradalomra nézve 1626-ban Dóczy Istvánnal, Mihálylyal és a Lipcsey család leány ágon álló utódaival egyességre lép [6]; de ez évben tiltakozik is ellenök, hogy az egyességet felbontani akarják [7]. Azonban 1628-ban már teljesen átengedi nevezetteknek a saskői várat és uradalmat [8].

---

partes sequestratum fuerit, tamen postquam per incuriam Joannis et Urbani filiorum eiusdem Damiani Lipcsey, dictum castrum amissum fuerit, ut ut cum sua matre eatenus eventum sit, nihilominus exponens infra suam ratam possideret, contra Urbanum et Ladislaum filium Joannis Lipcsey".

[1]) Sz.-benedeki Convent. Fascic. 125. nro. 23.

[2]) Ugyanott, Fasc. 22. nro. 16.

[3]) Ugyanott, Fasc. 29. nro. 17.

[4]) Sz.-benedeki Convent Fasc. 144. nro. 33.

[5]) Ugyanott Fasc. 7. nro. 35.

[6]) Ugyanott Protocol. L. p. 15.

[7]) Ugyanott Prot. L. p. 6.

[8]) Ugyanott Fasc. 46. nro. 20.

Lipcsey család. (Fejérvári.) Az előbbi családoktól ismét egészen külömböző Fejérvári Lipcsey család, mely Erdélyben élt, és melyből Lipcsey György, ki rationista volt Apaffy Mihály fejedelem alatt, s kitől a fejedelem négyezer forintot csikart ki [1]; nejétől Benedeky Katától leánya Katalin, kit Inczédy Mihály 1679. febr. 25-én jegyzett el feleségül [2].

Lipcsen család. Gömör vármegye czimerleveles nemes családai között áll [3].

Lipich család. Győr és Vas megye nemes családai sorában áll; közülök Lippich Boldizsár 1749-ben Vas várm. alispánja.

Lipkay család. Lipkai Dávid 1755-ben M. Teréz királyasszony által czimeres nemes levélben nemesítetett meg [4].

Czimere először vizirányosan kétfelé oszlik, és a felső vörös udvarban arany-oroszlán lépegett, első fölemelt jobb lábával kivont kardot tartva; a paizs alsó része ismét függőlegesen kétfelé oszlik, jobboldali kék udvarában egy ezüst, vörösszinű diadémból három fehér strucztoll emelkedik ki, a baloldali fehér udvarban pedig természetes szinű rák látszik, melyen fekete holló áll, a rák ollóját csipkedve. A paizs fölötti sisak koronájából fehér talárban szárnyas angyal emelkedik ki, kinyujtott jobb kezében a szenvedés arany-keresztjét tartva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös.

Liplyanics család. A czimeres nemességet Liplyanics Ferencz nyerte 1793-ban I. Ferencz királytól. — Czimere először vizirányosan kétfelé osztott paizs, az igy képzett jobboldali arany udvarban a baloldalból kétfejű fekete sasnak fél testrésze látszik, körmeivel egy kettős keresztet tartva; a baloldali vörös udvarban egymás fölött két ezüst kék szinnel koczkázott szelemen látszik. Az alsó ezüst udvarban egy felforditott V betű alakú szelemen áll, körűle három kinyílt rózsa piroslik. A paizs fölötti sisak koronáján szétterjesztett testtel egyfejű fekete sas áll. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-vörös.

Lipovniczky család. (Lipovnoki.) Egyike legrégiebb nemes családainknak, mely a kihalt Helbényi és kórosi Koncsek, és élő kórosi Kórossy és rajcsányi Rajcsány családdal egy törzsből ered, és pedig azon Bokontól, kinek életkora Szent-István és I.

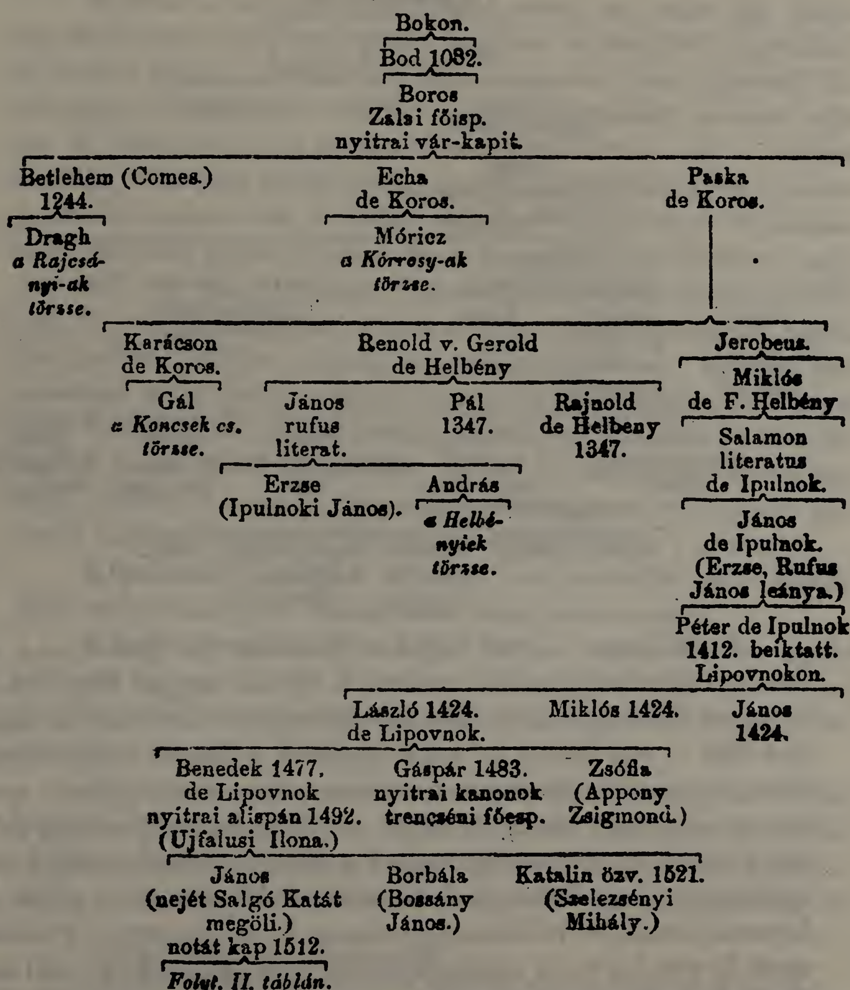
---

[1]) Bethlen Miklós önéletirása. Kiadta Szalay L. 461.
[2]) Lásd Inczédy Pál naplója 5. lap.
[3]) Bartholomaeides C. Gömör 145.
[4]) Collect herald nro. 265.
[5]) Adámi Scuta gentil. tom. VI.

András királyok idejére esik. Mint ágaznak szét ezen Bokon-tól a Lipovniczky családdal együtt a nevezett családok [1]), azt már a Koncsek családnál e munka VI. köt. 330. lapján, valamint a Kórossy családnál 373. lapon kimutattuk; és még bővebben elé lész az terjesztve a Rajcsányi családnál, hol egyszersmind a törzs-apákról is a történelmi adatok kijeleltetnek; miért is az olvasó e végett a Rajcsányi névhez utasíttatik.

A Lipovniczky családnak a közös törzstől kezdve eredeztetése következő:

I. tábla.



[1]) A Helbényi család ismertetése és nemzékrende kimaradt illető helyéről, majd hozandja azt a Pótlékkötet.

II. tábla.

János, *ki az I. táblán.*
(nejét Salgó Katát megöli)
notát kap 1512.

N. N

N. N.

N. N.

N. N.

Mihály 1677.
nyitra várm. tiszt.

Imre
(Závodszky Julianna.)

Ferencz (Ghyczy Erzse.) — János. — György.

Ferencz fia: István
(1. Horváth Krisztina
2. Tóth Kata.)

István fiai:
Mihály (Baráth Julianna) — Imre Bars v. fősz.-biró (Szabadhegyi Nepomucena.)

Mihály fiai:
János. egri kanonok 1844-től. — József kir. helytartósági hivatalnok. — István.

Imre gyermekei:
Antonia (Rudnyánszky Péter.) — Vilmos sz. 1802. barsi alisp. legfőbb törvszéki tiln. — Jozsef Bars v. főszbiró 1839. — István sz.-benedeki apát. — Teréz (Mészáros Károly.)

Vilmos gyermekei:
Imre. — Vilmos. — Mária † (Platthy Lajos.) — Nepomuczena (Jaross Móricz.) — Julia.

A táblázaton — mint látjuk — Paskának fia Jerobeus az, kitől a Lipovniczky család eredett. A Nyitra megyei Lipovnok helységet Bethlehem kapta több birtokkal együtt 1244-ben, az osztályok által — ugy látszik — hogy Lipovnok a Renold, vagy Gerold fiának János, ki rufusnak és literatusnak is neveztetett, jutott; azonban ezen Jánosnak leányát feleségül vevén Jerobeusnak unokája Salamon literatus de Ipulnok, igy jöhetett ez ágra Lipovnok helysége; anynyi bizonyos, hogy Salamonnak János fiától unokája Péter már de Lipovnok iratott, és 1412-ben Lipovnokon be is iktattatott. Péternek egyik fia volt László, kinek gyermekei közül Benedek 1491-ben Nyitra vármegye alispánja volt, testvére pedig Gáspár mester 1498-ban trencséni főesperes és nyitrai kanonok volt. Azonban Benedek, fiá-

ban Jánosban a Lipovniczky családot nagy csapás érte, ugyan is ez, emlitett feleségét Salgó Katalint éjjel meg fojtván, ezen szörnyű tette által hűtlenségi bélyeggel sujtatott, és Kóroson, Kis-Dovoránban, Lipovnokon fekvő birtokait Tőkés-Ujfalussy Mátyás kérte föl és nyerte adományban, azonban a beiktatásnál ellentmondtak a más ágon álló osztályos atyafiakon kivűl Jánosnak nővérei is, és egyességre lépvén, a Lipovnoki részt Zsófia Apponyi Zsigmondnénak, és János nővérének Borbálának (Bossányiné) és Katalinnak (Szelezsényiné) örökösei nyerték meg 1512-ben.

E szomorú csapást a Lipovniczky család több mint egy századig sinylé meg, úgy hogy ez időtől századon túl emlékét is alig találni, és innen a hézag a táblázaton is, míg végre 1677-ben Lipovnoki Lipovniczky Mihályt ismét Nyitra vármegye tisztviselői sorában találjuk. E Mihálytól jő le a mostani nemzedék, mint azt már a táblázat mutatja. Mihálynak utódai közűl Imre már Bars vármegyében lakott és ott főszolgabiró volt. Csallóköz megyeresi Szabadhegyi Nepomucenától fiai közől József szintén barsi főszolgabiró volt 1839-ben, meghalt 1860. oct. 3-án Csöröghön Vácz mellett. Testvére Vilmos 1802. maj. 20. szül. A. Maróthon, szintén megyei hivatalra szánván magát, főszolgabiró, 1839-ben alispán és országgyülési követ, utóbb a hétszemélyes tábla ülnöke, s udvari tanácsos lön, a forradalom után a soproni főtörvényszék elnöke, jelenleg (1860.) cs. kir. kam. és a cs. kir. legfőbb és semmisitő törvényszék elnöke. Gyermekeit a táblázat mutatja. Testvére István a forradalom előtt alesperes és komáromi plébános, most az Esztergam érsekmegye könyvtárnoka, s apátúr.

Lipovszky család. A nemes Lamos család egyik vezetéknneve, mely önállólag is használtatott. *Lásd Lamos család.*

Lippay család. (Zombori.) Talán e család őseinek egyike volt azon Lippay János deák (azaz litteratus), ki 1526-ban Tomori Pál érsek alatt katonáskodott. és ki Budáról a mohácsi ütközet előtt Pétervárad oltalmára szállittatott [1]).

Egy század mulva a királyi személynöki méltóságban találjuk Lippay Jánost, ki 1604-ben majus előtt lön Personalis [2]), meghalt 1616-ban. Nejétől Landovicz Serényi Máriától [3]) egyik fia Gáspár előbb mint országbirói itélő mester [4]), 1649-ben már kincstári el-

---

[1]) Engel Monumenta Ungrica. 201.

[2]) 1604: 15. 1608: 12. törv. czik. 1606-ban aláirá a bécsi békekötést is.

[3]) Lehoczky Stemmat. II. 227.

[4]) 1635-ki 33. 57. 60. 72: törv. czik.

nök [1]) bő alkalmat nyert vagyonosodhatni, és birtokait szaporíthatni, e tekintetben főleg Bars vármegyében terjeszté ki igyekezetét, már 1644-ben birta a Dócziaktól megszerzett Giblét és arra kir. megegyezést vitt [2]) 1647-ben Dóczy Menyhérttől és Lászlótól kiváltási jogot szerzett [3]) a Bars megyei Rudna, Ihras, Kelecsény és kopaniczai birtok kiváltására és azokat 300 arany forinton magához váltá [4]) 1648-ban egyességre lép Dóczy Menyhérttel Saskővár iránt is [5]), és abba meg ez évben be is iktattatott, de ellent mondott Dóczy László [6]); ugyan ezen évben Dóczy Menyhért visszahúzza a Revisnye vár iránt vele kötött csere szerződést is [7]). 1649-ben a Dóczyakkal együtt ellent mond Zólyom megyei Lipcse várába Széchy Katalin özvegy Liszthy Jánosné és gyermekei beiktatásának [8]). 1652-ben Vizkelethy Máriától Dóczy Mihálynétól zálogba vesz Kopaniczán két telket [9]). 1654-ben Kayser Fruzsina özvegy Dóczy Zsigmondné Saskővárát és tartozékait vallja be Lippay Gáspárnak 700 arany forintban [10]). 1645-ben Lippay Láspár a bárók sorába emeltetett [11]). Ugy látszik 1654-ben halt meg, mert az 1655-ki országgyülésen a 99. törv. czikben már örökösei anyjok számadásától fölmentetnek.

Gáspárnak testvére György papi pályára lépvén, veszprémi püspök, innen 1647-ben egri püspök és kanczellár, 1642-ben pedig esztergami érsek lőn. Ő alapitá az egyetemnél a jogtani kart. Meghalt 1666. jan 3-án [12]). Végrendeletében testvére gyermekeiről Imréről, Jánosról és Györgyről is megemlékezett [13]).

A családfa következő:

---

[1]) 1649-ki 74. törv. cz.

[2]) Sz.-benedeki Convent fasc. 117. nro. 38.

[3]) Ugyanott Protoc. N. pag. 68.

[4]) Ugyanott Protoc. N. Pag. 71.

[5]) Sz.-benedeki Convent Prot. N. p. 121.

[6]) Ugyanott Prot. N. p. 157.

[7]) Ugyanott Prot. N. p. 161.

[8]) Ugyanott Fasc. 33. nro. 14.

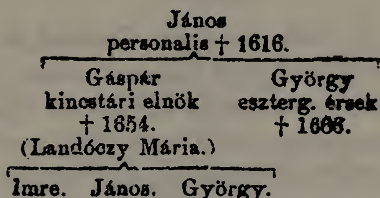
[9]) Ugyanott Prot. O. p. 47.

[10]) Ugyanott Prot O. p. 113.

[11]) Lehoczky Stemmat. I. 169.

[12]) L. Quinque Lustra Lippaiana. Tyrnav. 1723. Schmith, Archi Episcopi Strigon. II 376—393. — Katona Hist. Critic. XXXIII. 649. etc.

[13]) Lásd végrendeletét Kaprinai Mss. A. tom. XLI. p. 162.



Gáspárnak fiai **G y ö r g y** és **J á n o s** 1659-ben az országgyüléshez folyamodtak Selymecz város polgárai ellen, kik kis-iblyei curiájokat erőszakosan megtámadták; mely ügynek elintézésével az ország nádora bizatott meg azon évi 111. törv. czikben.

A család 1680-ban kihalt [1]).

Czimere — mint az érsek több pecsétén látható — a paizs kék udvarában zöld téren két szemközt álló koronás oroszlán, közöttök egy oszlop áll, tetején koronával, melyet az oroszlánok lábaikkal tartanak.

Lippay család. Trencsin vármegyében előfordúl a nemesi lajstromban 1690-ben Lippay M i k l ó s, a kaszai uradalomban.

Lippay család. Lippay F e r e n c z 1792-ben I. Ferencz király koronázásakor nemesitetett meg.

Czimere vizirányosan kétfelé osztott paizs, a felső osztály arany, az alsó ezüst udvart mutat, a paizs alyján zöld dombon grif ágaskodik, szájában író tollat, első jobb lábában pedig egy vörös nyilat tartva. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sas-szárny között vörös mezű kar könyököl, kivont kardot villogtatva, kardja éle előtt két-, alatta pedig egy arany csillag ragyog. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-vörös [2]).

Lipthay család. (Kisfaludi báró és nemes.) Törzsökös magyar család, melynek eredetét biztosan a XIII. században a tatárjárás utáni időszakig, mintegy 1263-ig fölvihetni. Eredetét Liptó vármegyei Lubelle helységből veszi [3]). A család első tudható törzse M y l o t h Liptó megyében Likva helységet birta, és azt birták fiai, és unokái is, míg Mylothnak fiai Z a a d és ennek testvérei Likva helységért csere adományban 1341-ben Robert Károly királytól L u b e l l e helységet nyerték [4]); és ez időtől a család tagjai magukat 1435-ig „d e L u-

[1]) Lehoczky Stemmat. II.

[2]) Collect Herald. p. 131. és Adami Scuta gentil. tom. VI.

[3]) L. Lubellei és Kisfaludi L i p t h a y család nemzékrende és oklevelei f. győri Nagy Iván által. Nyomt. Pest 1858. Ez okadatolt munkára támaszkodván, a sűrű idézések ezen ismertetésnél nélkülözhetők.

[4]) L. „L i p t ó i R e g e s t r u m" A magyar tud. Akademia M a g y a r t ö r t é n e l m i tára. IV. kötet. 3–42. lap.

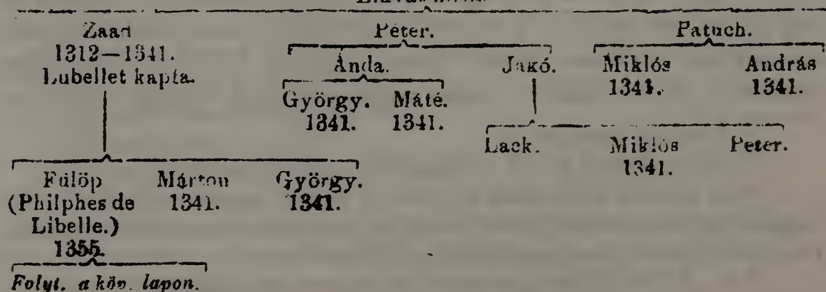
belle" nevezték, és irták. Nevezett Zaadnak fia, Fülöp, hogy a környék nevezetesebb egyének közé tartozott, onnan kitetszik, mivel 1355-ben a Kubinyi család egyik ősének adományos igtató kir. parancsában királyi emberül neveztetett. És nevéről Fülöpről (Philippus) utódai egy ideig Philpes de Lubelle néven voltak ismeretesek ¹).

Fülöpnek fia I. Miklós (Philpes de Libelle) 1391-ben élt, midőn Bebek Imre országbiró Liptó vármegye nemességének birtokjogát vizsgáló törvényszéket tartott, hol nevezett Miklós a följebbi adatokat tartalmazó kiváltság leveleit szintén fölmutatá. Fia I. Bálint már „Philpes Lipthay de Libelle" névvel iratott, és 1435. év előtt halt meg; Ennek fiai II. Miklós és I. Péter Zsigmond királynak hadi szolgálatokat tőnek érdemeikért 1435-ben Borsod megyei Szemere helységet és Heves megyei Andornok pusztát nyerték adományban. Ezenkivül a két testvér több birtokot is szerze, igy többi között birák Nógrád megyében is Gerege és Kisfalud helységet is, mely előbbi helység I. Péter ágának jutott, és azt birta kifogyásaig, és ez ágazat előnevül geregeinek irta magát, Gerege helysége pedig a család nevéről Lipta-Geregének neveztetett és neveztetik máig.

II. Miklós osztályban Kisfaludot nyerte, és tőle eredt a család azon ivadéka, mely máig is több ágazaton él. E két testvér tehát t. i. I. Péter és II. Miklós kiszakadván Liptó megyéből, joggal Lipthayaknak neveztettek, a minthogy is nálok látjuk e nevezetet először használatba léptetni.

Mint származott le a család az első tudható Myloth nevezetű törzstől, a következő táblázatokon láthatjuk.

I. tábla.



Folyt. a köv. lapon.

¹) Ettől egészen külömbözik a szatmármegyei kihalt Filpessy család

Fülöp, *ki az előbbi lapon.*
(Philpes de
Libelle)
1355.

I. Miklós (Philphes de Libelle
1381–1391.

I. Bálint.
Philpes *Lipthay*
de Libelle 1435. előtt.

II. Miklós
Lipthay
1435. adományt.

I. Péter 1435—1470.
Lipthay de
Gerege.

II. Bálint
Lipthay de
Kisfalud.
1465–1469.
palocsai vár-
kapitány.

I. István
1470. † 1493

I. János
1482—1494.

I. Gáspár.
†

I. György
1482–1494.
(vislási Baroch
Dora.)

I. Mihály.
†

I. László
† 1530.
(sírköve
Gergén.)

III. Miklós.
1482. 1525.

III. Péter. † III. János. †

I. Zsigmond
1519.

Dorottya
1580.
(1. Batthy Fer.
2. Gyöpös Imre.)

II. Mi-
hály.

I. Bernát.
1519.

II. János.
† 1526.

Ambrus.
† 1519.

I. Farkas.
†

I. Kris-
tóf. †

II. György 1494.
(Endrédy Bora.

IV. Miklós
1494. † 1533.
ítélő mester.
(Sussalyth Horváth
Kata.)

II. Péter
1494.
†

I. Tamás
1494.
†

Anna 1560.
(Pasztorovich
Sáffár János.)

I. Andras
1575.
(Mezey Ilona.)

Anna
(bágyoni balogh
Mihály.)

III. György
orsz. rovásoló
Lévai várkapit.
1557–1584.
(1. Szelesényi
Érsek Dora.
2. Géczy Kata.
3. Eördög Bora.)

II. Bálint
1557. †

I. Imre † 1633.
barsi, honti alispán
törökorsz. követ.
(1. Kálnay Zzófia.
2. Pély-Nagy Kata.
3. Majthény
Mária.)

Folyt. II. táblán.

V. Miklós
1584.
ítélő mester

Zsófia.
(Szobonya
Józsefné.)

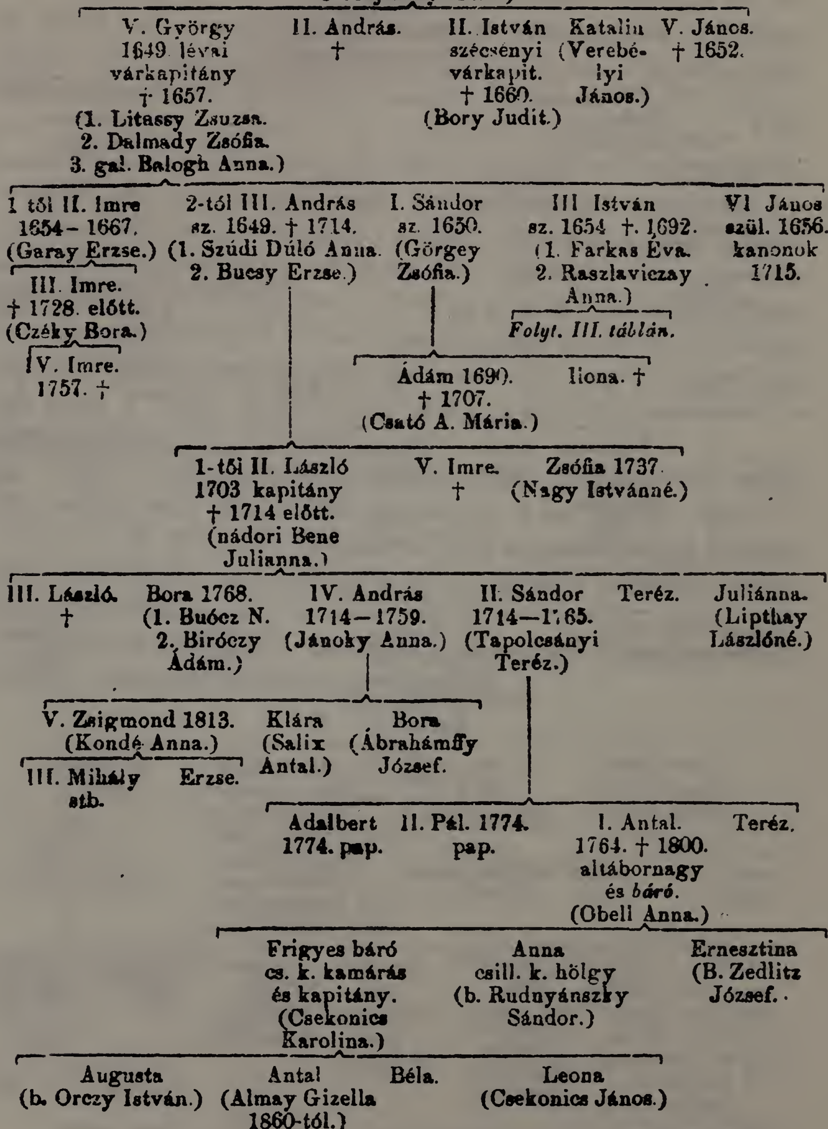
Erzsébet
1619.
(Pestvárme-
gyei
György.)

Judit
1618.
(Baloghy
Sebestyén.)

IV. János
1610.

I. Ferencz
1584. 1618.

II. t á b l a.


I. Imre † 1633. *ki az I. táblán.*
barsi, Honti alispán
törökországi követ.
(1. Kálnay Zsófia.
2. Fély Nagy Kata.
3. Majthény Mára.)
V. György
1649. lévai
várkapitány
† 1657.
(1. Litassy Zsuzsa.
2. Dalmady Zsófia.
3. gal. Balogh Anna.)
II. András.
†
II. István
szécsényi
várkapit.
† 1660.
(Bory Judit.)
Katalin
(Verebélyi
János.)
V. János.
† 1652.
1 től II. Imre
1654–1667.
(Garay Erzse.)
III. Imre.
† 1728. előtt.
(Czéky Bora.)
V. Imre.
1757. †
2-tól III. András
sz. 1649. † 1714.
(1. Szúdi Dúló Anna.
2. Bucsy Erzse.)
I. Sándor
sz. 1650.
(Görgey
Zsófia.)
III István
sz. 1654 †. 1692.
(1. Farkas Éva.
2. Raszlaviczay
Anna.)
Folyt. III. táblán.
VI János
szül. 1656.
kanonok
1715.
Ádám 1690.
† 1707.
(Csató A. Mária.)
Ilona. †
1-től II. László
1703 kapitány
† 1714 előtt.
(nádori Bene
Julianna.)
V. Imre.
†
Zsófia 1737.
(Nagy Istvánné.)
III. László.
†
Bora 1768.
(1. Buócz N.
2. Biróczy
Ádám.)
IV. András
1714–1759.
(Jánoky Anna.)
II. Sándor
1714–1765.
(Tapolcsányi
Teréz.)
Teréz.
Juliánna.
(Lipthay
Lászlóné.)
V. Zsigmond 1813.
(Kondé Anna.)
III. Mihály
stb.
Erzse.
Klára
(Salix
Antal.)
Bora
(Ábrahámffy
József.
Adalbert
1774. pap.
II. Pál. 1774.
pap.
I. Antal.
1764. † 1800.
altábornagy
és *báró.*
(Obell Anna.)
Teréz.
Frigyes báró
cs. k. kamárás
és kapitány.
(Csekonics
Karolina.)
Anna
csill. k. hölgy
(b. Rudnyánszky
Sándor.)
Ernesztina
(B. Zedlitz
József.
Augusta
(b. Orczy István.)
Antal
(Almay Gizella
1860-tól.)
Béla.
Leona
(Csekonics János.)

III. t á b l a.

III. István, *ki a II. táblán.*
szül. 1654. † 169?.
(1. hügyei Farkas Éva.
2. Rasziaviczay Anna.)

II. Ferencz
sz. 1677. † 1742. után.
(1. Vidovics Kata.
2. Somogyi Bora.
3. Pozsgay Erzse.

IV. Zsigmond 1737.
(Szumeray Polexina.)

II. Antal
1757.

IX. Ján.

II. József
1794.

Anna
(Jankó
Vincze.)

VI. Zsigm.

V. György
† 1796 előtt.
(Horváth
Mária.)

III. Ferencz
1757—1777.

Bora
(dicskei
Kovács
Ignácz.)

III. Zsigmond
sz. 1750. táján.

VII. János
sz. 1679. tájban
† 1738. előtt.
(Mednyánszky
Julianna.)

III. Sándor
1727—1756.
(Baross Róza.)

I. Pál
1762.
(beládi
Gyárfás
Anna.)

IV. Sándor
sz. 1767. † 1828.
honti alispán
kir. tanácsos.
(Foglár Anna.)

Apollonia
sz. 1792.
† 1839.
(Gyurcsányi
Gábor.)

Sándor
sz. 1793.
lak. Maglód.

Lajos
sz. 1795.
cs. k.
kapit.
és kamar.

Mária
sz. 1801.
(gr. Forgách Pál.)

Antal
sz. 1802.
dulmi
püspök
és kanon.

György
sz. 1807.
cs. k. kam.
és őrnagy.

Imre †
sz. 1814.
(gr. Nádasdy
Ágnes.)

IV. László
1771.
(Lipthay
Julianna.)

I. József.
†

Gáspár
1738—1757.
(Kórossy Anna.)

Mária
(Podhorszky
János.)

Johanna.
(Majláth
Ferencz.)

Éva
(garanszeghi
Géczy László.)

III. János
szül. 1720. † 1782.
G. Ujfaluban.
(Biróvszky Bora.)

Folyt. IV. táblán.

IV. T á b l a.

VIII. János, *ki a III. táblán.*
sz. 1679.
† 1738. előtt.
(Biróvszky Bora.)

I. Károly
sz. 1756.
(Turcsányi
A. Róza.)

Folyt. a köv. lapon.

Jozefa
(1. Tajnay Pál.
2. Megó Dávid.)

Veronika
(Muszka
Ferencz.)

Anna.
†

I. Károly, *ki a IV. táblán.*
sz. 1756.
(Turcsányi A. Róza.)

IV. Mihály	V. András	Gábor	Nepomuczena	Karolina
sz. 1794.	sz. 1796. nov. 30.	sz. 1798	sz. 1801.	sz. 1803.
(1. Sembery Mária. 2. Fekete Julianna.)	esztergami kanonok	aug. 14. (Horváthy Teréz.)	(Czeitlerné)	(Zámory Sándor.)

IV. Mihály gyermekei: Viktor-Móricz. sz. 1828. † 1848. — Leontina.

Gábor gyermekei:

Gyula	Auguszt	Kornél	István	Anna.
szül. 1827.	sz. 1830.	sz. 1831.	sz. 1834.	sz. 1840.
cs. k. törv.-széki ülnök.	(Barlanghy Hermina.)	cs. k. törvsz. seged.		
(Tarczalovits Adel.)		(Stáhly Mária.)		
Mária sz. 1858.	Guidó, Endre sz. 1858.	Margit sz. 1858.		

Az első kétfelé ágazása a családnak — mint a táblázaton is látjuk, — I. Bálint két fiánál II. Miklósnál és I. Péternél történt. Ez utóbbinak, ki a geregei ág alapitója volt, ágazata a XVI. században kihalt és utánnuk Geregén a Mocsáriak örökösödtek 1540-ben. Péternek egyik unokája László Geregén temettetett el, hol a templomban latin feliratú sír írata most is látható.



II. M i k l ó s testvérével I. Péterrel együtt Zsigmond király alatt tett hadi érdemeik tekintetéből Borsod megyei Zemere helységet, és Borsod és Heves megyében fekvő Andornok pusztát nyerték a Bikedi nemzetség magvaszakadtán. II Miklós meghalt 1470 előtt fiai közűl I. István ága harmad izen enyészett el. Másik fia II. B á l i n t nyeré Nógrád megyében K i s f a l u d o t, honnan a család előnevét írja. 1482-ben Palocsa várkapitánya volt. Meghalt 1519-dik év előtt. Négy fia maradt, ezek közűl II G y ö r g y leányában halt ki, a másik kettő szintén kihalt. A negyedik fiu IV. M i k l ó s 1519-ben már a királyi kissebb kanczellária itélő mestere volt. Mint János király híve, ettől 1539-ben atyafiával Bernáttal Apcz, Detrefalva és Szántó helységre nyert királyi adományt, azonban Verbőczy István es Szánthóy Péter ellent-

mondtak a beiktatasnak, ezekkel egyességre lépvén, őket Szántón egy, Detrefalván pedig két telekkel kielégité és igy ellenmondásukat viszszavonák. 1540-ben már csak özvegye Sussalith Horváth Katalin emlittetik az oklevelekben. Nevezett özvegy 1575-ben egy magyar osztály levél szerint osztozik két fiával L. Andrással és Györgygyel Andornok, (Heves) Sós-Hartyán, Csalár, Galaboes, Megyer, Sőjpuszta, (Nógrád) és G.-Ujfalu (Bars) helységben. I. András [1]) leányában Annában kihalt. Testvére

III. György 1582-ben Léva várnak gondviselője (Provisor) és Bars vármegyének országos Rovásolója (Dicatora) volt 1572-ben. 1560-ban Nógrád megyei Kazári és Kurtani pusztákra királyi beleegyező adományt vitt [2]), 1574-ben pedig Mocsáry Gergely és György ellen tiltakozik a végett, hogy ezek a Liptó megyei Lubelle helységet minden jog nélkül Rudolf királytól fölkérvén, abba magukat a Lipthay család sérelmére beiktattaták. Meghalt III. György 1592. táján. Neje három volt: 1. Szelezsényi és kis-terényi Érsek Dorottya, a 2-ik Géczy Katalin, (G. Ferencznek leánya) és a 3-ik Eördögh Borbála, kivel 1571. előtt fogott kezet; és ki öt tul élvén, 1593. dec. 31-én választott biróság előtt osztozott még néhai férjének előbbi nejeitől született gyermekeivel; kik közűl I. Imre Érsek Dorottyától, a többi pedig Géczy Katalintól született. Ezek közűl csak a nevezett I. Imre lett a család tovább terjesztője, és egyszersmind a család ujjabb megalapítója.

I Imre volt a család legjelesebb és legnevezetesebb tagja, nem csak azért, mert mint szerző a család birtokait nagyban megszaporitá, de főleg azért is, mert ész tehetsége s képzettsége miatt korának egyik jelesebb férfia volt. Már fiatal korában (1607-ben) Hont és Bars vármegye alispánja, 1609-ben pedig Hont és Pilis megye országos Rovásolója volt. Az 1619-ki országgyűlésen mint Bars megye követe vett részt, (s ekkor még alispán is) a midőn az országos rendek öt szemelték ki és küldék jun. 8-án kelt utasitás mellett Törökországba követül a Portara [3]); honnan visszajövet uti költségeit is megterité az ország [4]). 1623-ban Bethlen Gáborhoz szegődött, és ennek részére Léva vár, és

---

[1]) Még ez András birtokos volt Liptó megyében Lubellén is mert 1536-ban saját és rokonai nevében is tiltakozik e birtoknak erőszakos hatalmaskodás általi elfoglalása ellen a szepesi káptalan előtt.

[2]) Kurtányt 1582 ben a Motsáriak kérték föl.

[3]) M. Akad. Történelmi tár. I. köt. 195. s K. Kazy Hist. libro. III. 174 stb

[4]) 1622-ki 45. törv. cz.

uradalom kamarai igazgatója volt. [1]). 1631-ben a budai vezér basához járt követül II. Ferdinand király részéről [2]). Mi tömérdek zálog szerzeményeit illeti, azok főleg Bars, Hont, Nyitra, Nógrad és Zólyom vármegyére terjedtek ki, melyek között főleg megemlitendő, hogy Zólyom és Dobronyiva várak felét is megszerzé, és a másik fele is már részére lett volna bevallandó, azonban közbejött halála miatt ezek fiai kezeikből visszaestek az Esterházyak kezeikbe. Birtokain felül még készpénzben 30000 ftot hagya fiainak. Meghalt 1633-ik év elején; és azon évi febr. 23-án végrehajtásba vett végrendelete folytán Léván temettetett. Neje három volt: 1. Kálnay Zsófia, 2. Pély-Nagy Kata (1625-től); és 3. Majthény Mária. Első nejétől három fia és egy leánya; harmadik nejétől pedig egy fia János maradt, ki korán elhalt 1652-ben. Fiai közűl:

II. István 1652-ben már Szécsény vára alkapitánya volt, és a szerzésben atyja nyomdokáit követvén, az előbb irt évben Bács vármegyében Sári és Militios helységet kaptá királyi adományba, melynek azonban a török háborgások miatt birtokába soha nem juthatott. 1659-ben súlyos betegségbe esvén, valódi keresztény szellemű végrendeletet tett, mely roppant szerzeményeinek is tanuságául szolgál. Meghalt 1660-ban, és Léván eltemettetett. Gyermekei nem maradtak. Özvegyen hagyá hitves társát borfői Bory Juditot, kit utóbb Balassa Ádám vezetett oltárhoz. Testvérei is magnélkűl haltak el, kivévén

IV. Györgyöt, ki Léva alkapitánya volt, melyről 1649-ben mondott le. Birtok részét már Pozsony, sőt Mosony megyére is kiterjeszté. Neje szintén három volt: 1. Litassy Zsuzsánna, kitől II. Imre született; 2. neje Dalmady Zsófia, kitől III. András, és I. Sándor vevék származásukat, végre 3-szor 1652-ben nősült Balogh Annával, ki II. Zsigmond, III. András, és IV. János nevű fiainak lön anyjává. Ezek közűl csak III. András és III. István terjeszté ivadékát a jelenkorig, a többi vagy magában már, vagy nehány izen túl magbaszakadt.

III. András ága képezi a mai bárói vonalat, azonban e vonalon jő le a Pozsony megyei egyik ágazat is. Ugyan is III. András-nak első nejétől szúdi Dúló Annától született fia II. László, ki 1703-ban kapitány volt, (megh. 1714.) nejétől nándori Bene Juliannától nemzé IV. Andrást. kinek legutóbbi nemzedéke a táblázatról hiányzik, —

---

[1]) Bethlen eredeti levele, kiadva az idézett „Lipthay Család" czimű munkában.

[2]) Kovachich M. G. Scriptores Minores. I. 45. in app.

és II. Sándort, a ki Tapolcsányi Terézzel szülő-atyja két pap fián kívül I. Antalnak is. Ez katonai pályára lépvén, 1774-ben a Pálffy huszár ezredben már kapitány volt, és jeles tettei s vitézsége által fokonként emelkedve, 1791. előtt ezredessé, a M. Terézia katonai rend lovagjává és végre altábornagygyá és báróvá lőn. Főleg kitünteté magát a török háborúban Kladovánál, honnan a már három napig ostromló törököt visszaverte, Negodinnál szintén vitézűl diadalmaskodott, és Olaszországban is fényes érdemeket vivott ki; Elesett Padua mellett 1800-ban, és Chiesa Nuovában temettetett el. 1791. april. 4-én kapta Torontál megyei Gottlob és Lovrin helységet. Nejétől Obell Annától két leánya és egy fia Fridrik cs. k. kamarás és kapitány maradt, kinek ismét két leánya Augusta A. Orczy István özvegye, és Leóna Csekonics Jánosné, és fiai Antal és Béla születtek.

A másik vonal III. Istvánnál veszi kezdetét, és III. Istvánnak két fia II. Ferencz és VII. János által ismét két ágra szakad. Annának ága — úgy látszik — szintén Pozsony vidékén terjedt el; míg VII. Jánosnak négy fia által csak két ágazata, a honti és barsi ág nyúlt le a jelenkorig.

A honti ág III. Sándorral veszi kezdetét, és unokájának IV. Sándornak (sz. 1767. † 1828.) Hont megye egykoron hosszú ideig jeles alispánjának, utóbb kir. tanácsos és kir. udvarnoknak fiaiban él, kik közűl Sándor bölcsészeti tudor maglódi birtokos, Lajos cs. k. kamarás s kapitány, Antal volt hétszemélyes táblai ülnök, esztergami kanonok, és dulmi czimzett püspök, György cs. kir. kam. és őrnagy élnek.

A barsi ágazat VIII. Jánostól terjed le; és unokái közűl V. András esztergami sz.-egyházi főesp. és kanonok, 1860. dec. óta cz. püspök, és helytart. tanácsos stb. és testvére Gábor él, kinek gyermekeit a táblázat mutatja.

A család czímere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobboldali osztály vörös udvarában zöld téren balra fordulva hátulsó lábain egy medve ül, első ballábával három fehér rózsát tart; a jobboldali osztály kék udvarában zöld téren egy vörös ruhás magyar vitéz áll, könyökben elvágott jobbkezével egy zászlót szorítva magához, balkezében pedig kivont kardot tartva. A paizs fölött sisak és azon korona van, honnan a foszladék hullamzik le, jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Liptay család. (Keresztes-komlósi és Pósacsécsi †.) A följebbi Lipthay családon kivűl, még egy másik hasonnevű család virágzott főleg Sáros vármegyében, birtokai pedig e megyén kivűl kiterjedtek Zemplin, Abauj, Zólyom- sőt Szatmár megyékbe is. Eredetét bár

bizonyossággal meg nem határozhatjuk, de neve igazolja szintén Liptó megyébőli származását, sőt miután Liptó megyében két Lubelle vagy Libelle helység van, és már az 1391 ki liptói regestrum [1]) szerint is a két helység birtokosai külön külön igazolák jogaikat, nem lehetlen, hogy azon Keresztúri Miklósnak fia János, ki a Libelle földre vonatkozó birtokjogait László és Róbert Károly király levelei elémutatásával igazolá, ezen később Sárosba szakadt k.-keresztúri Liptay család őse volt, azonban elhagyván a bizonytalan tért, soroljuk elé azon Liptay-akat, kiknek neveikkel okmányok ismertetnek meg.

Már a XIV. század végén emlitetik Liptay Gergely, kinek Al-Csebi Mártától született leánya Ilona, 1418-ban rokonának szintén az Al-Csebi családból eredt Annának Bethlen János nejének leány negyed és nász-ajándok és hozományképen örökösen átadja Zemplin megyében fekvő Al-Cseb, Gathal, Vendéghi és Porgor-allya helységbeli birtokrészeket [2]).

1479-ben és 1482-ben Sáros megye alispáni székeben találjuk keresztes-komlósi Liptay Benedeket [3]), ki ellen 1478-ban Semsei László és János tiltakoznak a k.-komlósi erdejökben emberükön elkövetett hatalmaskodás miatt [4]), és a miatt is, hogy Medgyesen kertjüket fölégetteté [5]). Benedek 1513-ban már nem élt, midőn özvegye Agóczy Advigától született leánya, Liptay Anna Zemplín megyei homoki és lukai részbirtokait, úgy néhai anyjának atyja Agóczy György után leány-negyedűl jutott agh-csernői, kis-visnyói bacskói, szécsi, és agóczi birtokrészeit a Pálos szerzet kolostorának adományozta [6]). Másik leánya Hedvig volt, ki 1536-ban néhai Liptay Leonard után Liptó és Zólyom vármegyében őt leány negyed-képen illető javakbóli kielégítéséről bevallást tesz [7]). Úgy látszik, hogy nevezett Leonard nagyatyja volt.

Benedeknek — úgy látszik — testvére volt ker.-komlósi Liptai Miklós, ki 1508-ban Nagy-Mihályi György deáktól 200 arany-

---

[1]) Történelmi-tár IV. köt. 18.

[2]) Leleszi Convent Actorum nro. 42.

[3]) Catalogus manuscriptorum Biblioth. Szécheny-iano Regnicolaris I 7. Lehoczky Stemmat. I.

[4]) Leleszy Convent Fasc nro 17.

[5]) Ugyanott Fas, nro 13.

[6]) Ugyanott. Actorum nro 222.

[7]) Szepesi káptalan Protoc. 1522. Ind. 2. fol. 111.

forintért Sáros megyei egész nempthi, k.-komlósi részbirtokot zálogképen megszerzette [1]) 1510-ben pedig hasonló jogon Zemplin megyében Abonban curiát s részbirtokot vett 400 aranyforintért nemes Aboni Pétertől [2]). Neje Charnawoday Katalin [3]), 1541-ben már özvegy volt; ettől fia Leonárd, ki 1517-ben Liptó megyei Kvacsán, Sáros megyei K.-Komlós, Karácsonymező, Vaspatak, Páskics, Gyralt, Morgonya, és Zólyom megyei Zaazfalva, Németfalva, Zennicza, Kremnicska, Persan, Matyakov helységbeli birtokrészekre adományicvelet vitt, és azokba beiktattatott [4]); 1542-ben Zólyom megyei Szent-Jakab, Tasfalva, Németfalva stb. helységbeli birtokrészeit Beszterczе-Bánya városának vallja be; [5]) 1543-ban Katalint, Liptay Gábor özvegyét Szatmár megyei Kazar helységbeli eladásától tiltja [6]); továbbá Erzsébettel néhai Liptay Miklós özvegyével együtt, Liptay Erzsébetet, Zritthei Gábor hitvesét a Szatmár megyei Kazar, és Ugocsa megyei Halmi, Hunstvárallya, Turcz, Bábon helység és Rast pusztabeli birtok eladásától tiltja [7]). Ugyanezen évben nejével Charnawoday Erzsébettel együtt anynyiszor nevezett Szatmár megyei Kazar Helységbeli birtokuk iránt óvást tesz [8]). Meghalván nem sokára neje Charnawoday Erzsébet, másodszor nőül vette Raszlaviczay Benedek leányát Katalint, és, ezen viszonynál fogva, 1547-ben nejének testvérei Raszlaviczay Ferencz és Leonard között, és Liptay Leonard neje Raszlaviczay Kata között birtokaik iránt barátságos szerződés köttetett [9]). Leonard 1559-ben már nem élt, midőn özvegye Raszlaviczay Kata, Pesthi Ferencz deák (litteratus) ellen tiltakozik, mivel ez néhai férjének L. Leonardnak javait névszerint a kvacsáni, keresztes-komlósi, vas-pataki, karácson-mezei, francz-vágási (Sárosban), továbbá kremniczi, malachoi (Zólyomban) stb. helységbeli részbirtokait maga részére fölkérte [10]).

---

[1]) Leleszi Conv. nro. 42. anni 1508.

[2]) Ugyanott nro. 102. anni 1510.

[3]) Charnawoday Egyednek leánya és előbb Artandy Tamás özvegye.

[4]) Szepesi káptalan Scrin. 7. Fasc. 1. Miscellaneorum diversorum Comitatuum Fasc. 1. nro. 17.

[5]) Ugyanott Prot. 1522. Ind. 2. fol. 36.

[6]) Ugyanott — 1522. Ind. 2. fol. 44.

[7]) Ugyanott — 1522. Ind. 2. fol. 48. 63.

[8]) Ugyanott — Ind. 3. fol. 72.

[9]) Ugyanott — Ind. 4. fol. 126. item. sub 7. nro. 18

[10]) Ugyanott — Ind. 4 fol. 70. — Raszlaviczay Kata később e birtokrészeket Kendy Tamásnak adta el, 1562-ben pedig Rakovszky Jánosnak vallotta be szintén a szepesi káptalan előtt.

Leonárdnak testvére volt. Katalin, Zritthei Gábornak hitvese, kiről följebb volt emlités.

Ugyan ez időszakból Pósacsécsi előnévvel élő Liptay családot is ösmerünk, ugyan is 1505-ben Orsolya asszony néhai Pósacsécsi Lipthay Györgynek neje, fiaival Lipthay Albert,- Lászlóval, és Benedekkel és leányával Annával Znthay Lászlónéval Zemplin megyei Posacsécs és Kurta-Pósacsécs helységbeli birtokrészekbe beiktattatott [1]. Ugyanezen évben nevezett pósacsécsi Lipthay Albert, László, és Benedek Zemplin megyei Hoporgy helység felerészébe iktattatott be [2].

A Szapolyaiak korában Erdélyben is éltek Liptay-ak, (előnevük ismeretlen) — névszerint Doboka megyében Liptay György és Miklós testvérek említetnek, mint a Menyhárt, Hosszutelky, Budaházi, Tőtöry és Kecsethy családokkal osztályos vérségek. Nevezett Györgynek [3]) Szalaházy Magdolnától [4]) három leánya maradt: 1. Zsófia Kozárváry György neje, 2. Anna előbb Hosszútelky Ferencznek, utóbb Budaházy Jánosnak felesége, és 3. Magdolna Sólyomkövi Menyhárt Gáspárnak felesége. Bizonyitja ezeket Szapolyai Zsigmond Jánosnak beiktató levele, mely szerint 1568. aug. 17-én kornyáti Békes Gáspár Fogarasvár birtokába béiktattatik. Maga az adomány-levél Szalaházy László fiának Vamásnak a veszprémi püspöknek I. Ferdinánd által adatott, és innen szállott Békes Gáspárra. Az igtatást Miksa király is megerősité [5]).

Ismét egy, szintén Liptó megyéből származott Liptay családot ismerünk fel azon L. Jánosban, ki magát kis-palugyai Liptai-nak irá; ily előnévvel nevezett János és neje Veronica 1474-ben Reeghi Chama Gergely és testvére István és Dorottya, nevezett Gergelynek felesége ellen, nem különben Palásthi András ellen, megbecstelenités és Nyitra megyei Mezőkezi és nemesi helységben történt többféle hatalmaskodás miatt tanuvallatást kér [6]). Ellenban Chama Gergely a végett emelt panaszt Liptay János ellen, hogy javait elfoglalá [7]). E Já-

[1]) Leleszi Convent nro. 54. anni 1505; és Fasc. Statut. 2. sub lit. L. nro. 54.

[2]) Ugyanott nro. 55 anni 1505.

[3]) Egy Liptay Györgynek Zólyomi leány volt 1558-ban felesége. L. Bartholomaeides B. Gömör. p. 193.

[4]) Mint alább látandjuk Szalaházy veszprémi püspöknek bizonyosan rokona, — talán épen nővére.

[5]) Hodor Károly, Doboka vārm. 165.

[6]) Sz-benedeki Convent. Fasc. 32. nro. 7.

[7]) Ugyanott Fasc. 19. nro. 4.

nos 1496-ban már nem élt, minthogy ezen évben Báabi László tanuvallatást eszközöltet többi között palugyai Liptay Jánosnak fia, János ellen is, Báabi helységbeli birtokrészének elfoglalása miatt [1]). 1513-ban kis-palugyai János és leánya Krisztina Nyitra megyében Nemeczkei és Vezekényi birtokrészét elzálogosítja Szokorudy Istvánnak [2]).

Liptay család. Czímerleveles nemes család. A czímeres levelet Pozsgay István és téstvérétől származott fia Liptai János kapták I. Leopold királytól 1655-ben, mely nemeslevél 1655-ki jul. 26 án Nógrád megyében hirdettetett ki [3]).

Liptay család. 1660-ban szintén megnemesítetett egy Liptay család az Ondrejkovics családdal együtt egy czímeres nemes levélben [4])

Liptay család. Liptay Márton 1684-ben nyert I. Leopold királytól czímeres nemes levelet [5]).

Liptay család. Liptay Lőrincz és Mihály 1722. dec. 5-én III. Károly királytól kapták czímeres nemes levelüket [6]). Czímerük függőlegesen kétfelé hasított paizs, a jobboldali udvar kék, a bal vörös, a paizs alján zöld téren egy tigrissel kétfarkú oroszlán viaskodik; a tigris már sebeitől vérzik, és a reá lábaival lépő oroszlán felé fordítva fejét, azt állánál fogva harapja. A paizs fölötti sisak koronájából szintén kettősfarkú oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával olajfa gallyat, bal lábával pedig arany koszorút tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Liptay család. Liptay Márton M. Terézia király-asszony által nemesíttetett meg 1760-ban [7]).

Czímere függőlegesen kétfelé arany és ezüst udvarra oszlik, a paizs közepén vörös mezü könyöklő kar egy kék karót tart, mely körül szőlő venyige tekerődzik, és arról két fürt piros szőlő és két zöld levél csüng le. A paizs fölötti sisak koronájából szintén két szőlő venyige nyúlik fel, kört alakítva, és arról zöld levelek között két piros szőlőfürt a körbe csüng alá. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörüs.

Az eddig elé adott Liptay családok közűl melyikhez tartoznak a következők? — nem tudhatjuk; — ugy mint:

---

[1]) Ugyanott Fasc. 54. nro. 40.
[2]) Ugyanott Fasc. 55. nro. 4.
[3]) Prot. C. Neográd. anni 1655.
[4]) Szepesi káptalan. Protoc. 1816. fol. 157.
[5]) Szepesi káptalan. Protoc. 1675. fol. 504.
[6]) Collect. Herald nro. 372.
[7]) Ugyanott.

Liptay család közbirtokos e század elején Zemplin megyében Barancs, Miglész, Cselés, Szacsúr és Sókút helységben [1].

Liptay Antal kamarai ügyvédi gyakornok volt Krassó megyében, hol Fejér megyétől 1783. sept. 2-án nyert nemesi bizonyítványát 1785. nov. 24-én hirdetteté ki. Jelenleg Krassó megyében ismeretlen [2].

Trencsin vármegye nemesi összeirásában szintén találunk Liptay családbelieket. Nevezetesen 1666. és 1688-ban a trencsini várban, utobb Trencsin sz.-kir.-városa lett a család székhelye, hol 1748-ban Pál, 1768-ban Pálnak örökösei Sámuel, János, Pál és István, és más részről Mihály irattak a nemesi lajstromba. 1803-ban ugyanott Pálnak fia András, végre 1837-ben ifjabb Pálnak örökösei Alajos, Fridrik és Pál jegyeztettek a kiváltságos rend lajstromába [3].

Lipstein család. Zemplin vármegye czímeres nemes családai között említetik [4].

Lipszky család. (Szedlicsnai.) Eredetét állítólag Lengyelországból vevé, és eleik mint a protestans vallás hivei üldöztetéseik miatt léptek Magyarországba. Lipszky Dániel volt az első, ki magyar nemességet nyert, és nemes levelét 1649-ben Trencsin vármegyében kihirdetteté. Nem sokára fekvő birtokra is szert tevén, már 1688-ban a család Szedlicsán mint birtokos iratott a nemesi lajstromba. Utóbb a család Nozdrokóczon és Szoblahón (Trencsin megyében) és Praznóczon (Nyitra megyében) adomány levél mellett szerze birtokot.

Az 1748-ki nemesi összeirásban Imrét találjuk, ki 1768-ban már Szedlicsnán említetik. Ugyan ekkor Trencsin városában János örökösével Pállal, és ennek János, Péter és József fiával találkozunk.

1803-ban szedlicsnai birtokán székelt Imre és ennek fiai János, Ferencz és László. Végre 1837-ben már Imre örököseinek egyike t. i. János volt azon érdemes nevű cs. kir. ezredes, ki Magyarország földrajzát egy még eddig nem pótolt hely-névtárral, és föld abroszokkal kiadá. Meghalt ez Szedlicsnán, és egykori kertjében álló sír emléke hirdeti munkás életének és családjának kimultát [5].

A család czímere a paizs udvarában egy vastag, derékon eltört élőfa, melynek mindkét oldalán egy-egy fris hajtású ágacska zöldellik.

---

[1] Szirmay C. Zemplin not. top. 236. 271. 280. 334. 336.
[2] Krassó várm. jegyzőkönyv.
[3] Szontagh Dániel közl.
[4] Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[5] Szontagh Dán. közl.

A fa fölött jobbról arany nap, balról ezüst félhóld ragyognak. A paizsfölötti sisak koronájából kétfarkú oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával zöld ágacskát tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Lissovényi család. Liptó vármegyei nemes család. Lissovényi vagy Lischoviny András, György és Sámuel 1712-ben III. Károly király által nemesítettek meg [1].

Czímere a paizs kék udvarának alján hullámzó tenger, a jobb oldalról egy sziklán szétzúzott hajó, melynek egyik orrán egy madár fészkel, a hajónak árbocza letörve, a hullámok között látható, és arra egy nagyfejű hal tekerődzik, a hajó fölött jobbról arany nap, és fél hóld ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából egy árbocz kifeszitett vitorlával emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Liptó megyében Lubellén székelt János, ki 1848. előtt nevezett megye szolgabirája volt.

Egy másik tagja a családnak Lissovényi László Pesten ügyvéd volt 1830-ban.

Lissovszky család. Trencsín vármegyében az 1688-ki nemesi lajstromban fordúl elé neve [2].

Liszkay család. Heves vármegyei nemes család. A czímeres nemes levelet Liszkay Miklós kapta 1659. aug. 28-án, és azt Nógrád megyében 1660-ki jan. 5-én Losonczon tartott közgyűlésben hirdetteté ki, 1728-ban Liszkay István Nógrád megyében igazolá nemességét; úgy szintén 1734-ben is, a föntebbi armalis fölmutatása mellett. — Az 1755-ki Nógrád megyei nemesség lajstromában a czímerleveles nemes családok sorában Liszkay id. és ifj Istvánt [3]) találjuk.

Utóbb a család átszármazott Heves vármegyébe, hol Liszkay Miklós 1773. megyei főjegyző. Ennek egyik leány utóda Nagy Ferenczné, férfi utóda pedig nyugalm kapitány, birt Csányon; nejétől Csernovits leánytól gyermekei: Pál fiatalkorban halt meg, Mária Paulinyinő volt, szintén meghalt; s benne a család név sírba szállt.

A régibb századokban is találunk Liszkay család névre, így Liszkay Ádám egri megyei pap, és közjegyző 1488-ban élt [4]); — és Zemplín vármegyében már 1403-ban előfordúlnak Liszkay Benedeknek fiai Miklós, Péter és Benedek [5]).

---

[1]) Collect. herald. nro. 391.
[2]) Szontagh Dániel közl.
[3]) Protocol. C. Neograd anni 1597. p. 1734.
[4]) Teleky, Hunyadiak kora XII. 393.
[5]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 378.

E század elején Zemplín megyében szintén birtokosúl íratik a család Magyar-Isípen, és Málczán [1]).

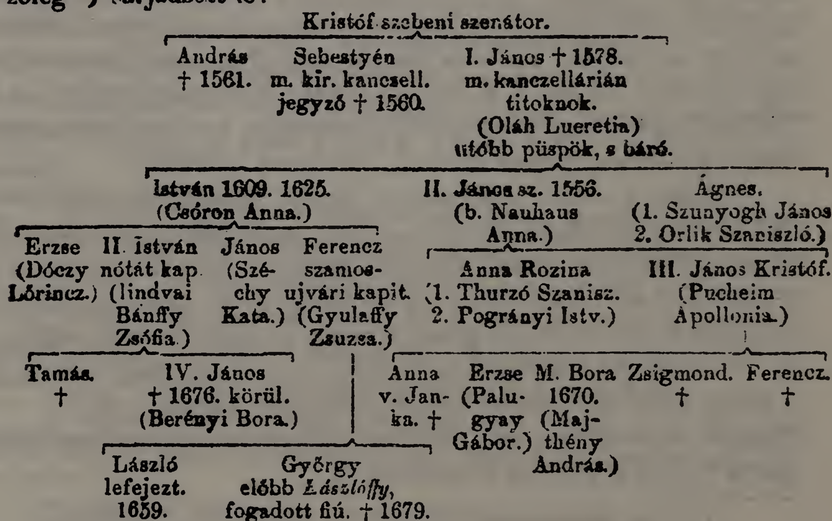
Lisznyai család. *Lásd* igaz nevén *Damó cs.*

Lisznyai Kovács család. Székely család Lisznyóról; belőle származott Lisznyay K. Pál, ki a külföldi akademiákról 1667-ben haza-jövén, tanárkodott, és több könyvet, és ezek között egy krónikát is irt és adott ki magyar nyelven [2])

Liszt család. Liszt András 1719-ben III. Károly királytól czímeres nemes levelet kapott [3]).

Czímere a paizs kék udvarában repülő fehér galamb, lábai és csőre pirosak, csőrében zöld galyat tartva. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között egy vadember (faunus) emelkedik-ki, derekán és fején zöld borostyán koszorúval övedzve, jobb kezével három nyilat tart, balját csípőire helyezi. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Liszti család. (Köpcsényi báró †.) Iratik a család neve főleg latin történelmi könyveinkben Listi Listius és Listhius alakban. Legelső ismert törzse Liszti Kristóf, Erdélyben Szeben város tanácsnoka; és Oláh Miklós magyarországi primás rokona, kinek segélye által emelkedett a család. Kristóftól kezdve a család következőleg [4]) sarjadzott le:



[1]) Ugyanott, 247. 371. és 114.
[2]) Magyar Irók, életrajz gyüjt. I. 299.
[3]) Collect. herald. nro. 394.
[4]) Wagner Collect. genneral. hist. dec. III. p. 56. — Gr. Kemény József az Új Magyar Múzeum 1854-ki év foly. 4. füzetében.

Kristófnak három fia volt, ezek közűl András meghalt magnélkül 1561. oct. 9-én eltemettetett Nagy-Szebenben a fő templomban. Sebestyén a magyar kir. udv. kanczelláriánál jegyző. Oláh Miklós primás 1550-ben megszerzé neki a győri keresztvivőséget; 1551-ben pedig részére Mülej helységben nemesi kuriát kért föl a királytól. Sebestyén meghalt 1560. jul. 24-én.

I. János udv. kanczelláriai titkár. 1554-ben testvéreivel együtt nemességet nyert. 1555. jul. 14-én vette nőűl Oláh Miklós primás testvérének Máténák Tamás fiától való unokáját Oláh Lucretiát [1]. — 1560-ban adományt nyert Viczmándy Mátyással és Zay Ferenczczel Heves vármegyében Hegyesbor, Püspöki s több helységre; Nógrád megyében Györgye, Bikithó és Polth [2]) helységre, Csongrád megyében Csongrád, Vásárhely, Szentes, Derek egyháza, mind a két Bekény, Mama, Szelevény és Martonyos helységekre, Csanádban Rarros és Koppánts birtokra, melyek martonosi Veszny János és András magvaszakadtán jutottak a kincstárra. 1563-ban jelen volt Miksa kir. koronázásán, és azt leírta [3]). Meghalván neje, 1568-ban pappá lőn, és csak hamar veszprémi püspökségre és alkanczellárságra lépett, 1573-ban pedig főkanczellár és még azon évben győri püspök. — 1586-ban kapta a köpcsényi uradalmat firól fira szóló adományban, és előnév használati joggal. Iró és költő is volt, és magyar költő is. Meghalt Prágába utazása közben 1578-ban. Három gyermeke maradt: Ágnes, II. János és I. István.

Ágnes először jeszeniczei Szunyogh Jánosnak, másodszor idősb Orlik Jánosnak hitvese.

II. János szül. 1556. jun. 18-án. 1587-ben a nyolczados törvényszék birája lett. Neje Rueting Stadtkircheni és Senftenbergi báró Nauhaus Anna, Zinzendorf János Kristóf özvegye. Ettől két gyermeke volt: Anna Rozina 1-ör bethlenfalvi Thurzó Szaniszló nádornak, 2-or nemeskürthi Pogrányi Istvánnak hites társa; — és Liszthi III. János kinek nejétől Pucheim Apolloniától három leánya és két fia született, kik közűl azonban a fiúk korán és magnélkűl elhaltak.

István (I. Jánosnak fia) 1609., 1618., 1622. és 1625-ben a nyolczados törvényszék bírájává választatott; és „nagyságos" czímmel tiszteltetett. Neje devecseri Csoron Anna volt. Ettől gyermekei

[1]) Wagner id. h.

[2]) Györgye (t. i. Tapio Györgye) Pest megyében van, Bikithó-t sem ismeri Nógrád megye, Polthot sem,

[3]) Kiadta Bel János.

Erzsébet, ki 1608-ban lőn nejévé nagyluchei Dóczy Lőrincznek; II. István, kinek neje alsó-lindvai Bánffy Zsófia volt, és ki mint hamis pénzvező, hűtlenség bűnébe esvén, ez általa birt köpcsény fele részét elveszté; gyermekei korán elkaltak; — III. János, és Ferencz kikről sorban emlékezzünk.

III. János neje volt rima-szécsi Széchy Katalin, kinek jogán a Lisztiek Zólyom megyei Lipcse várát kapák; e vár birtokába Szécsy Katalin nevezett fiával együtt 1649-ben jutott s iktattatott be, de ellent mondtak a Dóczy családbeliek és Lippay Gáspár [1]. III. Jánosnak emlitett két fia közül Tamás korán elhalt, V. János pedig noha megnősült, feleségül vévén karancs-berényi Berényi Borbálát, de magtalan lévén, 1670-ben engedélyt nyert a királytól, hogy Köpcsénynek fele részéről, melyet birt, szabadon rendelkezhessék, melynek következtében azt Eszterházy Pálra ruházta át. Élt még 1676-ban.

Ferencz Erdélybe szakadt, ott Bethlen Gábor pártoltja lévén, szamos-ujvári kapitánynak tétetett [2]. Neje ráthoti Gyulaffy Zsuzsánna túl élvén férjét és szerencsétlen fiát Lászlót is, kir. engedély folytán a Liszti család kihalásának gátlására fiául fogadta Lászlófy Györgyöt, és végrendeletében ennek hagyta Pozsonyban fekvő házát; erdélyi birtokait pedig Vesselényi Pálra írta át oly föltétellel, hogy ez tartozzék 3000 ftot a szilágyi, csik-somlyói, fejérvári és monostori egyházak helyre állítására fordítani. Fia

László, ki ellen és társa Balassa Ferencz ellen súlyos vádak emeltettek, elfogatott és Bécsben 1659-ben lefejeztetett. 1659-ben az országgyűlési 112. törv. czik szerint a kir. fiscus kívánatára azon vádak megvizsgálására Wesselény Ferencz a nádor küldetett ki, hogy a vádak bevalósulása esetében őt megidéztesse, és a kir. tábla az ügyet elitélje. De mert nem így történt, 1662-ben az özvegy Gyulaffy Zsuzsánna kérelme folytán az országgyűlést panaszt emelt a király előtt, hogy Liszti László Bécsben fogatott el, ott itéltetett el, és büntettetett meg a magyar törvények sérelmére, sőt anyja jogainak sérelmére a kir. fiscus által birtokai is elkoboztattak, s mivel törvényesen az idegen bírák reá a hűtlenségben marasztaló ítéletet ki nem is mondhaták, könyörögtek az ország rendei, hogy Köpcsény és a többi elkobzott javak a másik ágon álló Liszti V. Jánosnak vissza adassanak; Gyulaffy Zsuzsánnának pedig azok iránti igényei a nádor által megvizsgáltassanak.

[1] Sz.-benedeki Conv. anni 1649. Fasc. 29. nro. 31 és Fasc. 33. nro. 14.

[2] Kemény János önéletírása. Kiadta Szalay L. 162—163. lap

Ferencznek fogadott fia Laszlóffy György, ki Liszti Ferencznek nemes Lászlófi Annától született természetes fia volt, az adoptio és László lefejeztetése után Liszti László nevet vett föl; és mint egy a mohácsi veszedelemről írt „Magyar Mars“ czímű hős költemény szerzője a magyar irodalom történetben maradandó nevet vívott ki [1]). Utóbb ellene szintén borzasztó vádak emeltetvén, (hatalmaskodás, rablás, álpénzverés, erőszaktétel, gyilkosság) úgy látszik — 1679-ben börtönben halt meg [2]).

A báróságot Liszty István nyerte, Lehoczky [3]) szerint pedig László 1655-ben, V. János pedig 1664-ben grófságra emeltettek.

A család czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4-ik osztály udvarában egyszarvú, a 2. és 3-ik osztály udvarában pedig vízirányos szelemen látszik. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett sasszárny között szintén egyszarvú emelkedik ki [4]).

Litassy család. (Dereszlényi.) Hont és Bars vármegye ős régi családa. Nevét Hont megyében fekvő Litas pusztáról, előnevét pedig a Bars megyében fekvő Dereszlény helységtől vevé.



Már a XIV. század közepén Litas birtokában találjuk a család őseit, névszerint Litasi Miklósnak fiát Istvánt, Zádurnak fiát Szintén Istvánt, midőn 1342-ben az esztergami keresztesek Conventjének levele szerint Litas és Nádasd között határjárás tartatott [5]).

1464-ben Litassy János királyi ember (homo regius) a Dalmadiak beiktatásánál.

---

[1]) Kinyomatott először Bécsben 1653-ban. — Újabban 1852-ban a Nemzeti Könyvtárban adatott ki.

[2]) Itt — úgy látszik — tévedés van a két testvér között, t. i. a törvényes születésű Liszti László között, kit följebb 1659-ben Bécsben lefejezettnek irtunk, és ezen Laszlóffy György, vagy adoptio szerint Liszti László között. V. össze: Gr. Kemény József Uj M. Muzeum 1854. I. köt. 489. s köv. lap. és Toldy Ferencz M. Irodalmi Kézikönyv. I 245. lap.

[3]) Lehotzky Stemmat. I. 169.

[4]) Wagner C. Collect. geneal. hist. dec. III. a táblán.

[5]) Fejér, Cod. Dipl. tom IX. vol. I. p. 79.

1523-ban dereszlényi Litassy Albertnak fiai János és István, László és Péter atyafiakkal (fratres) és Ilona és Anna nővéreikkel Bars megyében Szénásfalván négy és fél, Vihnyén pedig két ülést 550. ftban örökösen bevallnak nagy-lucsei Dóczy Ferencznek, nejének és gyermekeinek [1].

1537-ben Litassy Tamásnak leánya Erzsébet, Dalmady Kelemennek hitvese a följebbi bevallási oklevélnek kerestető parancs mellett hiteles másolatát kéri a sz.-benedeki Conventtől [2]. 1550-ben pedig, nevezett Litassy Erzsébet, már mint Dalmady Kelemen özvegye arról tétetett tanúvallatást, valjon Litassy István, László és János a szénásfalvi és vihnyei részt örökösen eladták-e Dóczy Miklósnak, és megvették a kis-sarlói birtokrészt Érsek Lászlótól [3].

1558-ban Endrédy Imre Bars megyei Kis-Endréden egy ülést örökösen bevall dereszlényi Litassy Istvánnak és nejének Dubraviczky Katalinnak [4].

1568-ban Dubraviczky Kata, Litassy István hitvese, nyugtatja 57½ forintról a Sági prépostot, melyet annak a tizedek kibérlése fejében fizetett [5].

1598-ban Litassy Pál tanuvallatást tétetett a Dubraviczkyak leágazása iránt, és arról hogy a Dubraviczky családon kivűl senki sem birta egészen Egyházas-Nyényét, és hogy e családnak birtokrésze volt Kőkesziben, Sirakon, Gyürkiben, Nyéken, Ipoly-Keszin, Leklinczen (Hont megyében) Bakófalván (Nógrád várm.) Györgyén, Szelén, Félegyházán [6] (Pest várm.) 1601-ben Dubraviczky Márk, fia Jánosnak, unokája Márknak kifizetvén testvére Dubraviczky Ferencz özvegyének Simonyi Magdolnának már Bogdányi Gáspár hitvesének a jegybért 70 ftban, bevallá testvére Dubraviczky Mihály leányától Dubraviczky Katalintól Litasy Istvánnak nejétől született Litassy Pálnak, Györgynek és Istvánnak [7])

1601-ben Gyürky János, és Gyürky Mihály leányának Katalinnak Szabó Istvántól nemzett leánya Anna, Mazúr Tamás hitvese

---

[1]) Sz.-benedeki Convent 1523. Prot. B. pag. 37.
[2]) Ugyanott Fasc. 64. nro. 4.
[3]) Ugyanott Fasc. 131. nro. 24.
[4]) Ugyanott Protoc. D. pag. 91.
[5]) Ugyanott Fasc. 35. nro. 13.
[6]) Ugyanott Prot. H. p. 125.
[7]) Ugyanott Prot. J. p. 186.

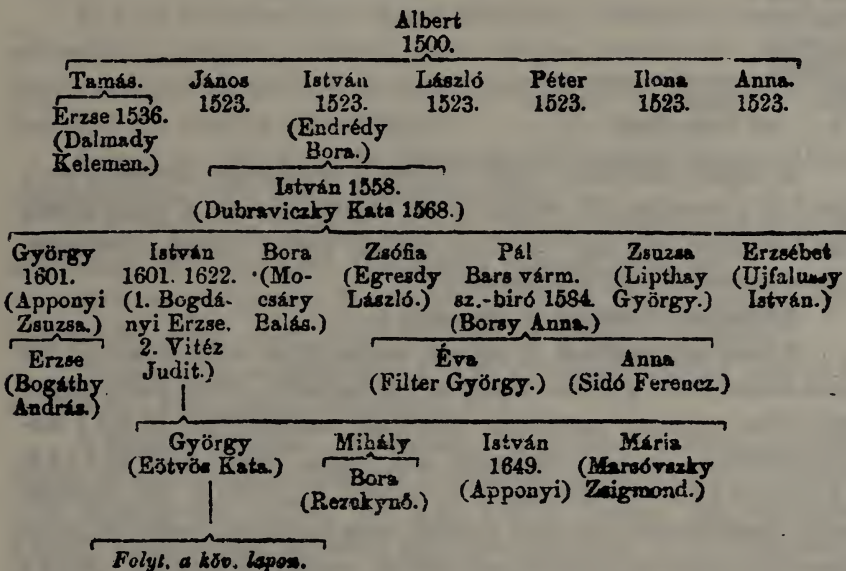
Sirakon fekvő birtokát 100 frtban bevallá Litassy Istvánnak, Pálnak és Györgynek [1]).

1601-ben Almássy máskép Pomothy Mihály, Gyürky Miklósnak és leányának Zsófiának nevében tiltakozik Gyürky János ellen, ki Sirakon, Simon Palojtán, és Gyürkiben fekvő részbirtokát eladta és bevallotta Litassy Istvánnak, Pálnak, és Györgynek [2]).

1622-ben Pilinyi Benedek Pest megyei szelei, györgyei, és félegyházi javait, melyeket Dubraviczky Istvántól zálogképen birt, 600 ftban szerződésileg átadja Litassy I s t v á n n a k [3]).

1646-ban Litassy I s t v á n megidézteti Asgúthy Györgyöt Dubraviczky Mihály után anyai jogon őt illető oklevelek miatt [4]).

A család leszármazási fája [5]) dereszlényi Litassy Alberttól kezdve következőleg folyik:



---

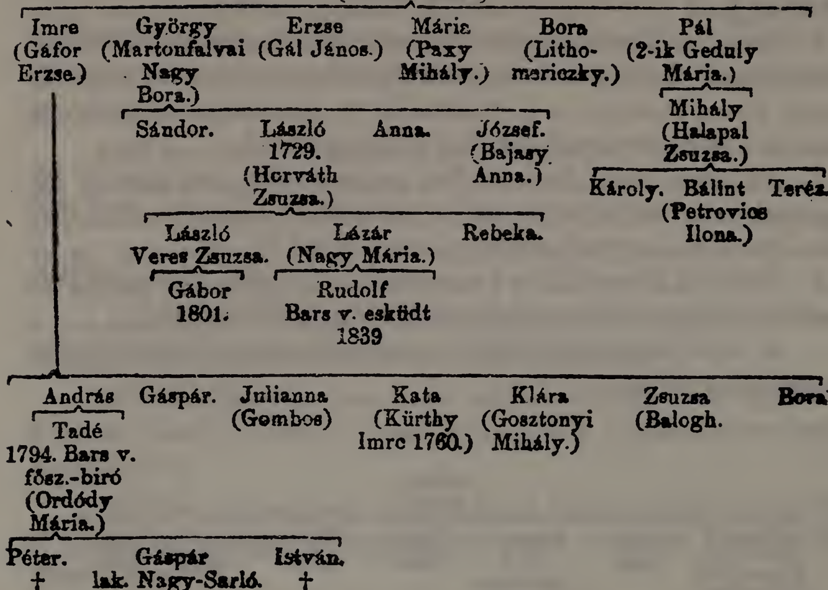
[1]) Sz.-benedeki Convent, Prot. J. p. 125.

[2]) Ugyanott Prot. J. p. 126.

[3]) Ugyanott Fasc. 3. nro. 24.

[4]) Ugyanott Fasc. 130. nro 12.

[5]) Wagner Mss. LXX. p. 177. és Teszéry-Deméndyféle per; stb.



A család czimere — mint följebb a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarában álló magyar vitéz, zászlót tartva. A paizs fölötti sisak koronáján férfi kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Literati család. *L. Kesmárky cs.*

Literati család. A régiebb századokban a l i t e r a t u s (és innen literati) név gyakran tapadt az irástudásban, főleg latin nyelvben jártas egyének neveikhez ismertető melléknevűl, és ezt a magyar átalában „d e á k" nevezettel adá vissza, innen J á n o s-d e á k, A n d r á s-d e á k stb. nevezetek; — és igy a L i t e r a t i név legalább önálló vezetéknévűl nem igen szolgált, még nagyobb tévedés volna pedig minden Literati nevűeket egy család tagjaiúl tartanunk. Mind a mellett az még is megtörténhetett, hogy e név néhány nemzedéken folytonosan állandó mellékneve maradt valamely Literatusnak nevezett őstől származott családnak.

Úgy látszik — Erdély későbbi időkig tartá fen a szokást a L i t e r a t i név osztogatásában, és ott a XVI. és XVII. században még sok ily nevűeket találunk. Hodor Károly Doboka vármegye ismertetésében a nevezett megyében öt ily nevü birtokost említ, nagyobbára a XVI. századból, ugy mint N a g y f a l v i L i t e r a t i P é t e r t, ki

1540—1566. Doboka vármegyének jegyzője volt, 1606—1639-ig szintén Nagyfalvi (vagy-Sajói) Literati a jegyző, — 1560—1585 Litteráti György, 1588—1606-ig Literati Sámuel íratik jegyzőül, 1545-ben él Kidei Literáti Demjén. 1627-ben L. Balás. Úgy látszik, itt főleg a jegyzők érdemlék ki a literatus nevet [1].

A székely földön szintén több ily nevűekre találunk; Literati Péter (de Szent-Mihályfalva) 1566-ban fori inspectornak rendeltetik az országgyűlés által.

Literati Gáspár (de Nagy-Bölön) 1610-ben Miklósvárszék követe.

Literati Pál (de Kínos) 1668—1669. körűl Udvarhelyszéki alkirálybíró.

Literati János (de Chokfalva) 1571-ben Marosszékben assessor.

Literati Johan Zoltán (de Gidófalva) 1586-ban az Egyed mezei perben homo regius [2].

És ha a hívatalos tiszti névtárt tekintjük, Erdélyben ma is vannak családok, melyek a Literati nevet annyira családnevűl fogadák, hogy a mellette használt nevet inkább csak elő- vagy melléknevűl tekinthetni. Ily családok a következők:

Litterati-Bányai cs. (felső-bányai), melyből Mózses Dézs városi tanácsos 1843. körűl. Márton birtokos.

Litterati cs. (hévizi) melyből János 1815-ben főkormányszéki irnok. István aljegyző Abrudbánya városnál 1840-ben.

Litterati máskép Markus-Deák cs. (Sepsi Szent-Iványi) háromszéki család; ebből József ott jegyző a széknél 1815-ben.

Előnévnélkül, tehát pusztán Literati néven találjuk Istvánt, ki 1815-ben Háromszék levéltárnoka volt.

Litsek család. (Macsovai.) Veszprém és Krassó megyei nemes család. Ez utóbbi megyébe származott Litsek Antal, ki Veszprém vármegyétől 1828-ki oct. 6-án kiadott nemesi bizonyítványát Krassó vármegyében 1829-ben aug. 5-én hirdetteté ki. Fia Zsigmond Krassó megyei szolgabíró volt, és bírja Macsova helységet. Fiai vannak.

Macsovai Litsek Jozefa, Pap János neje meghalt Közép-Iszkászon 1857. april. 18-án kora 43. korában.

Litteráty család. (Máskép Pruszkay.) Trencsin vármegyei czímeres nemes család. A czímeres nemes levelet Benedek

---

[1]) Hodor K. Doboka várm. 166. lap.

[2]) Kállay Székely Nemzet. 265 lap.

szerezte és azt 1659-ben Trencsín vármegyében kihirdetteté. E család úgy látszik — már kihalt, mert azon kivűl hogy Trencsín vármegyében férfi ivadéka már nem él, az eredeti czímeres levél is 1842-ben Nagy-Enyed levéltárába mint gazdátlan tétetett be [1].

Livinai család. (Livinai †.) Nyitra vármegye kihalt nemes családa, mely hajdan azon megyében a hason nevű helységet birta.

1418-ban élnek Livinai Lászlónak fiai B e r e c z k és J á n o s, kik Livinai Klárát, Vdichei Claudius özvegyét a jegybér és nász-ajándokra, Livinai Dorottyát pedig a leány-negyedre nézve ki elégíték. Nevezett két nő, Livinai Móricz fiának Tamásnak volt leánya.

1514-ben Praznóczi Benedek, Assakürthi Jánosnak fia G á s p á r, Bossány Jánosnak fia Lázár Livinán, Czizichen, és Komarnón beiktattatnak, azonban az iktatásnak ellene mond Somogy Márton neje P r i s k a, előbb L i v i n a i P á l özvegye, Ádám fia nevében; Czizichre nézve pedig Tőkésujfalussy Miklós saját és Tőkésujfalussy János és Mátyás neveikben tiltakozott. És úgy látszik nevezett Livinai P á l vég sarja volt e családnak. 1527-ben Piskey Mihály Trencséni várnagy Livinán, Czizichen és Komarnón fekvő birtokrészeit 400 ftban elzálogítja Mutnyánszky Györgynek [2].

Lobostyán család. Arad vármegyében Lobostyán G á s p á r és fiai I s t v á n és G á s p á r 1820-ban hirdették ki nemességüket [3]. E család valószínűleg egy a Bartholomaeides nyomán már előbb említett Labostyán családdal.

Locher család. L o c h e r K á r o l y és Á d á m az 1715-ki országgyűlésen nyertek magyar honfiúsitást [4].

Lócz család. Békés vármegyében 1826-ban hirdetteté ki nemességét.

Lóczy család. Lóczy M i h á l y 1718-ban III. Károly királytól kapta czímeres nemes levelét [5].

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren arany koronán, és azon álló fehér galamb, csőrében olajfa galyat tartva. A paizs fölötti sisak koronájából fekete egyszarvú emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

---

[1]) Szontagh Dániel közl.

[2]) Oklevél kivonatok Batthyányi Ferd. úr szives közléséből.

[3]) Arad vármegyei jegyzőkönyv 1820. évi 1445. szám.

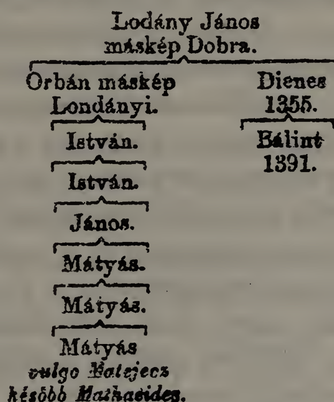
[4]) 1715: 135. törv. cz.

[5]) Collect. harald. nro. 521.

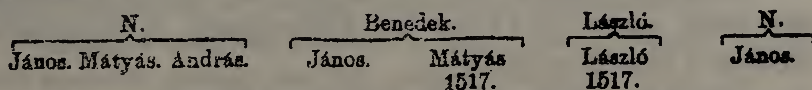
Arad vármegyében Lóczy Antal, és Alajos 1824-ben, Lóczy János pedig 1831-ben hirdetteté ki nemességét [1]). Ezek közül Antal 1829-ben Arad vármegye számvevője volt.

Lodány család. A revisnyei Lodány vagy Lodán az Árva megyei tős családok egyike [2]) Dienes, Lodánnak a fia 1355-ben I. Lajos királytól Hotocsin és Javatrak pataka között hat ekényi földet szerze kir. adományban; később 1391-ben Hotocsinnak, a mai Nemes-Dedinának is egy másik részét is megszerzi Miklóssal, Domokos fiával Wodur unokájával közösen. Wodur és Lodány ivadéka a revisnyei és dedinai birtokrészeken megosztozván, a Woduriak a nemes-dedinai, a a Lodányiak pedig a revisnyei curiát ált váltották, és a két rokon s osztályos vérségből két egészen különböző család keletkezett. A Lodanyék ivadéka Matajecz és Mathaeidesz vezetéknév alatt a revisnyei nemes telken, Wodurék ivadéka pedig Nemes-Dedinán Zsuffa név alatt ismeretes és áll fel jelenleg is.

Lodány ivadékának nehány ízen leszármazása következő:



Dienes fiától Bálinttól jő le a következő a XVI. század elején élő nemzedék:



Lóffay család. Liptó vármegye nemes családainak egyike, székhelye főleg Kelemenfalva.

A család egyik ága Békes vármegyébe is leszármazott, és ezen megyében 1794-ben hirdetteté ki nemességét.

---

[1]) Arad várm. jegyzőkönyv 1824. évi 213. és 1831. évi 1187. szám.

[2]) Szontagh Dániel közl.

Logány család Nyitra vármegyei czímerleveles nemes család. Jakab volt a nemesség szerzője Rudolf király alatt 1578-ban. A család alkalmasint kihalt, miután az eredeti armalis 1817-ben gazdátlanúl Szakolcza sz. kir. város levéltárába tétetett le [1]).

Lógódi család. E családból csak Lógódy Simont ismerjük, ki Pilisen született és 1521-ben Szabács vára kapitánya volt, és a rá bízott s utolsó csepvérig hősileg ótalmazott vár védelmében dicsően húlt el [2]).

Lohodi család. Székely eredetű. Belőle Lohodi Péter 1505-ben Udvarhely szék ülnöke vólt [3]).

Lokcsánszky család. Árva vármegyei armalista nemes család. A czímeres nemes levelet Lokcsánszky György, János és István, Klinovszky Jánossal és Mátéval együtt kapta I. Leopold királytól [4]), azonban 1683-ban a Bécs ostromáról Árva megyén pusztitólag hazafelé vonuló lengyel sereg által a lokozai templomban több iromány mellett a LocsánszLy család ezen említett eredeti czímeres nemes levele is a tűz martaléka lett; a mint ezt az érdeklett családok 1722-ben az Árva megyei nemesség igazolási törvényszéke előtt hiteles tanuvallatások által igazolták, és annálfogva Lokcsánszky János, Mátyás és Miklósnak Árva megyétől nemesi bizonyítvány adatott.

Ismeretes a családból azon Lokcsánszky János, ki 1688-ban Caraffa zászló-alyjában vitézkedett; 1704ben az eperjesi ostrom mellett már mint Rákóczyféle insurgens elfogattatván, e fogságából Árva megye közbejárása folytán szábadítatott ki. A család több tagja kamarai hívatalt viselt, legközelebb pedig György Árva megyei pénztárnok, fia Ferencz pedig megyei tiszti, utóbb állam ügyész 1849. és és 185⁰/₁-ben. — Florián Árva uradalmi kerületi erdész, Vendel lelkész (1859-hen) mindkettő Gergelynek fiai.

A Liptó megyei ágból ismeretes Albert ügyvéd Sz.-Miklóson.

Lokodi család. (Homoród sz. Mártoni.) Udvarhelyszéki székely család, melyből György kir. ügyigazgatási M. Vásárhelyen 1843-ban a kir. tábla mellett.

Sándor 1848-ban Abrudbányán városi szószólló.

E néven találjuk még Ignáczot, 1848-han Küküllő egyházi kath. esperest; de talán más család sarjadékát.

---

[1]) Szontagh Dániel közl.

[2]) Istvánffy Hist. 1683 ki kiadás.

[3]) Kállay Székely nemzet. 265. l.

[4]) Szontagh Dániel közl.

Lombárd család. (Sz. Ábrahámi.) Sz. ábrahámi L. György H. Karácsonfalván tanító volt 1683-ban. Fia Mihály 1716-ban jött haza a külföldi akademiákról, és a kolosvári unitaria oskolánál előbb tanár, utóbb igazgató, és 1737-ben püspök. Hitfelei számára több munkát írt, többi közt „Eklesiai történeteket" több kötetben, latin nyelven pedig theologiát, mely utóbb 1787-ben II. József császár engedelméből kinyomatott, kiadta az Énekes könyvet és könyörgéseit. 42 évi hivataloskodásai után meghalt 1758-ban. Nejétől Takács Klárától három leánya maradt [1].

Loncsárics család. Loncsárics (vagy Loncsárovics) czímere a paizs vörös udvarában két egymás fölött hullámzó folyam között jobbról egy benyúló könyöklő pánczélos kar, kivont kardot tartva, átellenében egy kettősfarkú oroszlán ágaskodik. A paizs fölötti sisak koronájából egy szakállos öreg vitéz emelkedik ki, vörös magyar ruhában, derekán törökös kék övvel, fején, prémes zöld föveggel, jobb kezében kivont kardot, a balban zöld zászlót tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [2].

Lonczkrener család. E család nevét néhol igy is találjuk írva; hitelesnek a Lanczkröner név látszik, és e név alatt már e kötet 19. lapján áll róla ismertetés; ehez meg jelenleg egy hiteles családfa után adhatjuk, hogy a nemesség szerzőben Dánielben fiágon a család már kihalt. Dánielnek családát a következő táblázat mutatja:

Lanczkröner Dániel 1702.
(Gittner Kata.)

Kara †	Anna Mária	Eleonora †	Éva	Cajetána †	Julianna
1. Czilinger N. 2. Kvapill.)	(Korláth István.)	(Pocsuha György.)	(Rauscher György.)	Orsolyás apácza.	(Koller György.)

Anna Máriától Boronkay, Kesmárky, Korláth, Mentler, — Évától Ballaghy, Krisányi, Rauscher, — Juliannától Verleth családok származnak le; a másik három nővér magtalanul halt el.

Longer család. Czímere a paizs vörös udvarában kettősfarkú ágaskodó oroszlán, első két lábával buzogányt tartva, Hasonló oroszlán emelkedik a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-vörös [3].

Longh család. (Karándi.) Karándi Longh Máté 1634-ben

---

[1]) Székely Sándor az Unitária vallás története. 1839. Török Antal közlése szerint.

[2]) Adami Scuta gentil. tom. V.

[3]) Ugyanott.

I. Rákóczy György erdélyi fejedelemtől nyerte czímeres nemes levelét [1]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló daru, csőrében három búzakalászt tartva. A paizs fölötti sisakon korona nyugazik, és a foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Lonovics család. (Krivinai.) A család jelenleg Heves, Krassó, Csanád és Pest megyében lakik. A család alapítója Lonovics József (szül. Miskolczon 1793. jun. 31-én) 1829-től egri kanonok, 1834-től csanádi püspök, és 1848-ba egri érsek, ki 1843-ki julius 6-án Krassó vármegyei Krivina helységre királyi adományt nyert, testvére gyermekeire is kiterjedőt, mely kir. adomány Krassó vármegyében azon évi dec. 11-én hirdettetett ki [2]). — A családfa következő:

Lonovics N.

- József sz. 1793. cs. k. val. b. titk. tan. volt egri érsek.
- N. N.

Judit	Károly	László	József	János	Fáni
(Pók N.)	Makón (Hollósy Mária.)	Krassó várm. volt főjegyz. Makón.)	Pesten (Hollóssy Cornelia.)	Dombegyházán (Varga N.)	(Tessenberg kapitány.)
	Bertalan.				

A család czímere négyfelé osztott paizs az 1. és 4-ik kék udvarban ezüst csillag ragyog, a 2. és 3. zöld udvarban arany szarvas ágaskodik. A paizs fölölötti sisak koronájából két sas-szárny között szintén szarvas emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-kék balról, ezüst-vörös.

Lónyay család. (Nagy Lónyai és Vásáros-Naményi.) Törzsökös és régi magyar család, melynek eredete s nemzékrende okadatolva a XIII. század közepeig, a tatárjárásig felvihető; és mint a család származási fája állítja a Keme nemzetségből eredett [3]). Legelső tudható törzse a IV. Béla király korában élt Berenczei Nane volt. (Nane de Berenche) a Szatmár megyei Berencze helységben birtokos nemes. Fia Jakab, Comes, ki V. István kir. korában élt, és Szatmár vármegyének 1291-ben főispánja volt [4]).

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VI.

[2]) Krassó várm. jegyzőkönyv.

[3]) Fejér Cod. dipl. tom. IV. Vol. I. pag. 392 közöl egy adománylevelet IV. Béla királytól, mely szerint ez 1245-ben Lónya fiának Lászlónak hadi érdemek tekintetéből Erdélyben főleg Dobóka és Belső-Szolnok megyében fekvő javakat adományoz; azonban hogy a Lónya nevezett egyén állott-e, — s mily vérségben a Lónyai család őseivel? — régiebb okmányok hiányában biztosan fel nem deríthető.

[4]) Szirmay Szatmár várm. I. 86.



Mint jutott a család ezen Jakabnak fiai által Bereg vármegyébe, és ott a család nevet adó Lónya helység birtokába, arra nézve szükséges a következőket eléadni.

L ó n y á t és a velejáró Boltrág, Batyó, Zalonka helységet és Szent-Miklós pusztát Bereg megyében II. András király alatt Bánkbán nádornak veje Simon főispán birta, ki azonban a Gertrud királynőn elkövetett merény folytán hűtlenségbe esvén és magtalanúl halván el, azt elveszté és igy Lónya a nevezett helységekkel a királynéra szállott. Azonban 1272-ben Rusd nemzetségből származott Andrásnak fia M i h á l y főispán, főleg azon hadi érdemeinek következtében, melyeket Füzér királyi várnak megtartása, és Erney bán ellen viselt hadban tanusított, V. István királytól nevezett helységeket király adományképen kapta birtokába [1]).

Azonban L ó n y a helységet nem sokáig birta a R u s d nemzetség sem. Mert nevezett M i h á l y n a k, ki az oklevelekben Comes Michael parvus de genere Rusd neveztetik, első nejétől csak két gyermeke, egy leány és egy fiu hasonlóan M i h á l y született, és bár másodszor a Huntpáznan nemből eredt Kozma főispánnak leányát vette nőül, ettől gyermeke nem maradt; hanem halála után özvegye Berenczei Nane fiának Jakab főispánnak nyujtá kezét, ezen fölül pedig mostoha leányát, kit Rusdi Mihálynak első neje szült, férjhez adta emlitett második férje fiának Benczencznek fiához Keledhez; sőt nevezett Benczencznek testvére Kozma szintén a Rusd nemzetségből eredt Rolandnak leányát vette nőül. Midőn Rusdi Mihály főispán özvegye, a Huntpaznán nembeli hölgy, mostoha leányát, unokájához Berenczei Benczencz fiához Keledhez férjhez adta, a női hozomány és nász-ajándokra 400, és 100 markot fizetett magáéból, melynek megtéritéseűl mostoha fia a magvaszakadáshoz közeledő ifj. Rusdi Mihály beleegyezésével nevezett Bereg megyei L ó n y a és hozzá tartozó Boltrág és Batyó és Ung megyei Zaloka helységet második férje és ennek utódai részére fölkérvén, azokat IV. László király 1285-ben Berenczei Jakab főispán-

[1]) Fejér, Cod. dipl. tom. V. vol. I. p. 241—246. közölve van ez adománylevél.

nak adományozta [1]). Igy jutván Jakab birtokába Lónya helységnek, gyermekei, de főleg unokái már ezen ujabb birtokukról Lónyay-aknak neveztettek.

Mint származik le a család Berenczei Náuétól mostanáig, a következő táblázatok mutatják:

I. tábla.

Nane de Berenche
1240.

Jakab (Comes)
szatmári főispán
1285.
(1. neje N. N.
2, Rusdi Mihály özvegye.)

1-től Pousa 1285. — 2-től Benchench † 1337. előtt. — Kozma 1285. (neje Rusdi Roland leánya.) — Miklós 1385. — Jakab. de Lónya 1285. 1237.

Folyt. II. táblán.

Miklós 1337. 1364. — László mester 1337. 1355.

János 1411. — László 1385. 1406. — Mihály 1390.

Miklós 1406. — Szaniszló de Namény 1371. — Jakab 1406. — Péter 1371. (Kállay Potentiana.)

János 1411. — Jakab. — Domokos 1411. — László 1419. — Kata 1414.

Miklós 1419. 1430. — László 1419. — István 1419. (özvegye Virág leány 1478.

Albert 1465. (1. Csapi Erzse 2. Anastasia 1513.) — István 1480. de Namény. — Gergely 1480. 1480–1541.

Kristóf 1513. — Péter 1513. 1555. — Farkas 1513. — Mária 1513. — Balás. — György 1573. beregi alispán. — János (Tegzes Anna.)

Folyt. a köv. lapon.

Miklós 1480. — Pál. — Jusztína 1480. — Anna. — Gergely 1575. nótát kap.

Gábor 1570. — Fruzsina 1589. (Homonnay Ferencz.) — Judit 1589. — Zsuzsa 1589.

Péter 1611–1614. (Bornemisza Erzse.) — Farkas 1611. Rákóczy György udvarnoka. — Menyhért Bethlen Gábor udvarnoka. (Bornemisza Erzse özvegy 1637.) — Gergely 1611. 1614. (Paxy Sára.) — Ilona 1625. (Kákonyi István.)

[1]) Az eredeti okmány a család levéltárában.

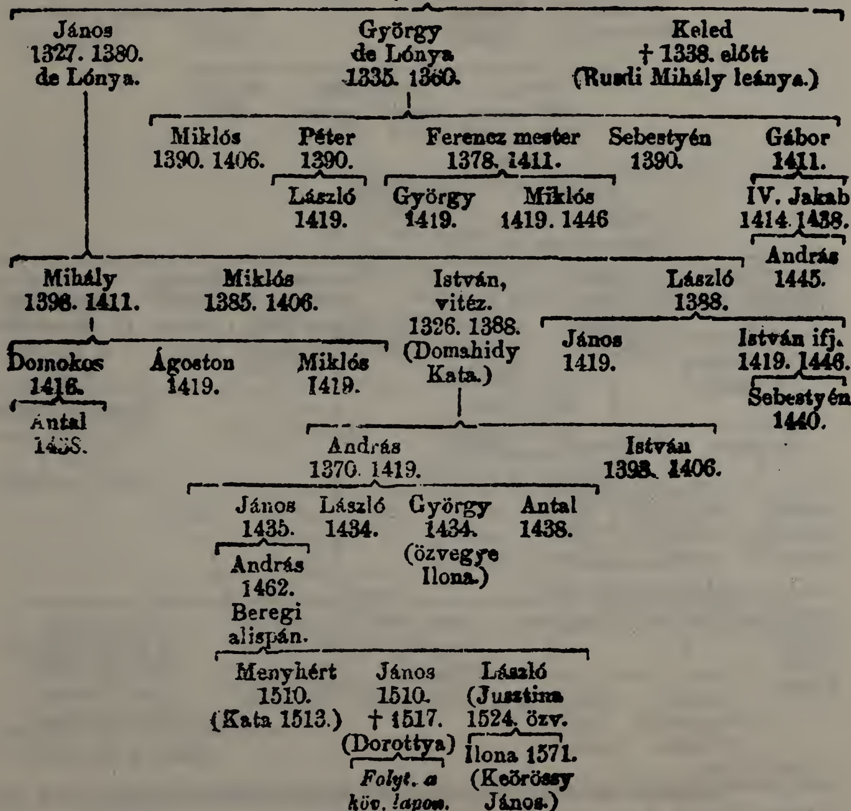
Péter, *ki az előbbi lapon.*
1513. 1555.

Ferencz 1574. (Segnyey Margit özv. 1592.)
- Fruzsina 1597. 1611. (Bánffy János.)
- Margit 1597. 1611. (Ugray György.)
- Bora (1617. Szilágyi János.)

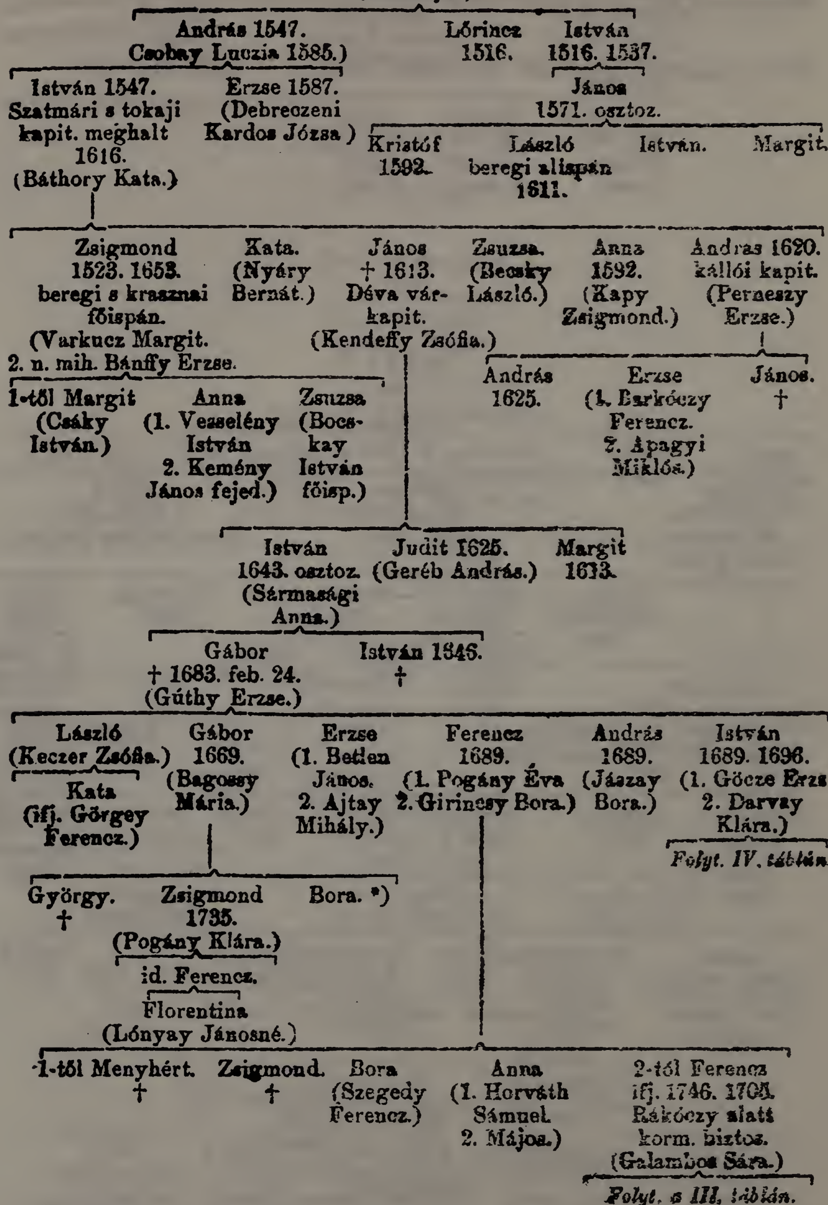
Krisztina (Ibrányi Ferencz özvegye 1587.

Albert 1598. nótát kap.

II. tábla.



Folyt. a köv. lapon.



---

*) Ezeknek testvéreik még: Gábor, ismét Gábor, János, kik fiatal korban haltak el, továbbá Éva, Erzse, Maria.

III. t á b l a.

2-tól Ferencz ifj. 1746. *ki as előbbi lapon.*
1705. Rákóczy alatt korm. biztos.
(Galambos Sára.)

Gábor 1761.
(Bárczay Julianna.)

János
1782—1807.
(Lónyay Florenrina.)

Gábor † 1824. maj. 8.
főisp. s Sz.-István r. vitéz
(báró Prónay Piroska.)

Florentina (Lónyay Jánosné.) — Gábor követ, m. ministeri oszt. főnök. (Kazinczy Ottilia.) — Piroska (gr. Vay Ilona.) — Emma (Zarka János kir. személynök.)

Gábor gyermekei: Ida (gr. Vay Kár. özvegye.) — Mária (gr. Vay Ádám.) — Luiza. — Ödön (Pázmándy Vilma.) — Gabriella. — Ottilia. — Olga.

IV. t á b l a.

István, *ki a II. táblán.*
1689. 1696.
(1. Göcze Erzse *)
2. Darvay Klára.)

2-tól István. † — Sándor. — László 1735. (Darvas Zsófia.) — Kata. (1. Keczer Istv. 2. Diószeghy Sám.) — Éva — András 1719. (Kende Anna.) — Krisztina (Csontos Gábor.)

László gyermekei: Menyhért 1769 orsz. gyűl. köv. † 1816. (Szemere Erzse.) — Ilona (Vay István.) — László 1769. alisp. követ. kir. tanácsos. (Plathy A. Mária.)

Menyhért: *Folyt. a köv. lapon.*

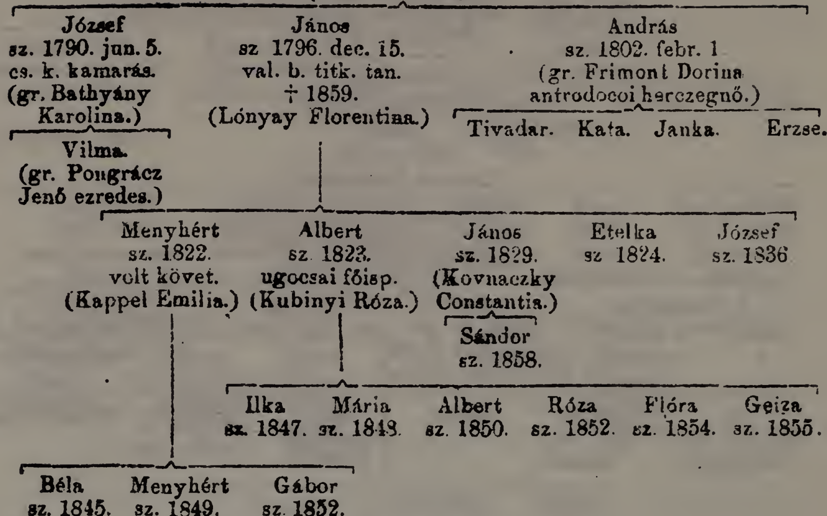
László 1769. gyermekei: István. † — Péter (Bernáth Anna.) — Pál. † — Zsófia (Zolnay Lajos.) — László (Bónis Teréz.) — György (Losonczy Erzse.) — Zsuzsa (Morvay György.)

Péter gyermekei: Anna. — Karolina (Wladár József.) — Ilona (Wladár Kristóf.)

György gyermekei: György. — Klára. — Erzse (Jékey Kálmán.)

László (Bónis Teréz.) gyermekei: Ferencz. (Bernáth I.) — Zsigmond. † — Péter. † — László. (Elek Teréz.) — Erzse. (Szomjassy József.)

*) Göcze Erzsétől születtek **Z s i g m o n d** †, **G e r g e l y** †, **K r i s z t i n a**, Horváth Miklósné.



Jakab főispánnak, mint már a táblázaton is láthatjuk, öt fia közűl csak Benczencz és II. Jakab terjeszték ágazataikat. Nem lévén czélunk ezeknek utódaikat illető számtalan birtok viszonyokra vonatkozó okleveles adatokkal e korlátolt körű munka terét elfoglalni, csak a jelentékenyebb, főleg az egész családtagok életére vonatkozó adatokat sorolandjuk elé.

II. Jakab, ága mely az I. táblazaton áll, és előbb kihalva, a mai korig le nem terjed, osztályok útján V.-Naményban volt túlnyomólag birtokos, és innen ez ág v.-naményi-ágnak is nevezhető. Már Jakabnak egyik fiát László mester czimmel találjuk az 1355-ik évben. Ennek egyik fia Szaniszló, ennek unokája Albert, kinek 1465-ben nejeül eszeni Chapy Erzsébetet, 1513-ban, pedig Anasztaziát találjuk. Fiai közűl tudomás szerint csak Péter alkotott családot. Ez 1555-ben és máskor is a vele vérséges Büdy-ekkel törvénykezik 1556-ban pedig Zaberdino Mátyás váradi püspök arra szólitja fel őt, hogy a Nagy-Lónyai kastélyt égesse föl, ne hogy a pártosok bele vehessék magukat [1]). Kisasszonyfalvi Istvánffy Magdolnától fiai közűl Albert hütlenségi bélyeggel sújtatván, ennek birtokrészeit hogy meg mentse, 1582-ben fölkéré saját nevére, és azokba a leleszi con-

[1]) Kemény notitia Capit. Albensis. II. 90.

vent által beiktattatott. Mind ezen, mind pedig másik fia Ferencz, fi-utódnélkül halt el. Nevezett Ferencznek, ki 1575-ben Békes Gáspár részen Erdélyben, Báthori István ellen harczolt [1]), neje Segnyey Margit 1592-ben már özvegy volt. Három leánya Fruzsina, Margit, Bora, Bánffy Jánosnak, Ugray Györgynek, és Szilágyi Györgynek lőnek feleségeikké.

Ugyancsak az I. táblán áll azon Pál, kihez 1492-ben II. Ulászló azon parancsot intéze, hogy Idek Lászlónak és aranyadi Ányas Mihálynak bár hol található javaikat, mivel ezek hanyagságuk miatt a kalocsai érsek zathai várát Kis Horváth Jánosnak elfoglalni engedék, kárpótlásúl foglalja le [2]).

Istvánnak Virág leánytól második fia Gergely, ki Szapolyai híve volt. Gechey Istvánnal Kassa parancsnoka lévén, 1536-ban adták fel Kassát János király emberének Berzeviczy Gáspárnak [3]), és hűségükért mindketten 1537-ben a mislei prépostság és széplaki apátúrság javaival adományoztattak [4]). 1549-ben unoka-testvére atyafiaval Andrással, valamint Uray Miklóssal volt peres baja, ez utóbbival főleg azért, mivel annak nejét néhai Uray Ferencz várnagya által elfogatván, megölette. Fiai közül György 1574—1575-ben Bereg vármegye alispánja volt. Ennek 1589-ben már csak özvegye Geszthy Borbála, és ettől Gábor fia és három leány gyermeke élt, kik közül Fruzsina Homonnai Drugeth Ferencz hitvese volt.

Györgynek testvére János, 1576-ban szintén Bereg megye alispánja volt; nejétől anarchi Tegzes Annától fia Gergely, ki vérrokonának Lónyay Istvánnak a tokaji várkapitánynak szolgáján Lengyel másképp Zaniszló Györgyön hatalmaskodást követett el, sőt azt a vád szerint meg is ölé, miért nevezett István őt perbe idézvén, hűtlenségi bélyegén javait a kir. táblán magának oda itélteté 1587-ben; és mivel utóbb Gergely Erdélybe menekűlvén, ezen javait még Ilosvay István és Morvay János is maguknak igyekeztek megszerezni, nevezett Lónyay János ezen igyekezet ellen 1591-ben Báthori István országbíró előtt tiltakozott. Az így hánykódott Gergelynek egy leánya Ilona, Kákonyi Istvánné, és négy fia: Péter, Farkas, Menyhért, Gergely Erdélybe szorúlva, ott szerepeltek Báthori Gábor és Bethlen Gábor korában, kiktől szép jószágokkal is adományoztattak; azonban magnélkűl kihaltak.

[1]) Volph. Betlen tom. I.
[2]) Pray Mss. tom. XXXI. 67. Lásd Budai Fer. lex. II. 584.
[3]) Istvánffy Hist. 1685-ki kiadás 133. p.
[4]) Katona Hist. critic. tom. XXX. — Lásd az okleveleket Kaprinai Mss. B. XXIX. 193. 195. 200. 309

Nevezetesen Menyhért, Báthori Gábor kamarássa volt, és ettől a maga és testvérei részére 1610-ben Közép-Szolnok megyében Kováts-Kapalnak helységet, mely előbb Kővárhoz tartozott, adományban nyerte. Ugyan csak e fejedelemtől nyerte Menyhért még előbb 1609-ben a szintén Kővárhoz tartozott Közép-Szolnok megyei Berencze helységet. Ugyancsak Menyhért testvérével Gergelylyel 1614-ben a Közép-Szolnok megyei Cseögh helység iránt lépett egyességre, és ennélfogva felerésze birtokába.

Farkas a lovasság tábornoka volt Báthori Gábor alatt, ettől kapta 1612-ben adományban a Fejér megyében és Fogaras vidékén fekvő és ez utóbbi várhoz tartozó Alsó-Viszt és Felső-Árpás helységet. Ugyan ez évben cserélte el fejedelmi beleegyezés mellett Fejér megyében fekvő Boros-Bocsárd helységet Dengeleghy Mihály özvegyével enyingi Török Katalinnal, ennek Közép-Szolnok megyében fekvő Csőgh helységeért, melyre nézve testvérei Menyhért és Gergely részéről is intézkedett. 1613-ban pedig élethossziglan való birtoklásra kapta Báthori Gábortól Bajom, Nagy és Kis Rábé, Dancsháza, mind a két Szent-Miklós, Szerep, Szováth és Derecske helységek adó és dézma jövedelmét. Ez évben mint Báthori Gábornak hű kísérője, midőn ez Váradon felkonczoltatott, Lónyay Farkas is halálos sebeket kapott, melyek folytán néhány nap mulva meghalt [1]). Testvérei Péter, Menyhért kinek 1637-ben már csak özvegye Bornemisza Erzsébet élt, és Gergely szintén magnélkül haltak el és így ez ág elenyészett.

A II. táblán Benczencz ága sarjadzik le. Fiai közűl Keled, magnélkül halt el. Györgynek ámbár öt fia volt és köztök Ferencz 1401-ben szintén mester czímzettel él, még is ez ágazat a XV. században elenyészett. Igy maradt fel egyedűl Benczencz harmadik fiának Jánosnak ágazata. E Jánosnak, ki a családi levéltárnak oklevelei szerint 1327-től 1380-ig mint élő említetik, négy fia közűl csak ismét egyik t. i. István terjeszté maig le ivadékát; ez István hadi téren tanusított jeles tetteiért vitéz melléknévvel is megtiszteltetett, mint ezt a már halála után 1419-ben kelt, és fia András valamint a többi ágakon ekkor élő nemzedék részére az ősi (Nagy és Kis Lónya, Harangláb, Boltrág, Batyó, Namény Beregben, és Bari Zemplénben fekvő) javakról kelt új megerősítő király adományban is olvashatjuk. Nevezett Istvánnak Domahidy Katalintól két fia volt: András és

[1]) Bojthi, Engelnél Monumenta Ungrica p. 357.

István. Ez utóbbi 1398—1406-ig fordúl elő és nagyságos czímmel tiszteltetett; ágazata benne kihalt. Andrásnak ága maig virágzik.

Nevezett Andrásnak négy fia volt: János, László, György és Antal. Ezek közűl Jánosnak fia szintén András, már 1447-ben a budai országgyűlésen Bereg vármegye egyik követe [1], 1462-ben pedig Bereg vármegye alispánja [2]. Ezen Andrásnak három fia maradt: Menyhért, ki magnélkül halt el, László, kinek Jusztina nevű nejétől és 1524-ben már özvegyétől leánya Ilona, sámsoni Kewressy János neje, s 1571-ben már szintén özvegye volt.

Nevezett János 1517-ben halt el, nejétől Dorottyától három fiat nemzett Andrást, Jánost és Lőrinczet; ez utóbbi korán elhalt. Istvánnak fia András szintén magnélkül halt el, másik fia János 1571-ben osztozott rokonaival. Gyermeke négy maradt; ezek közűl László 1611-ben Bereg vármegye alispánja volt.

Följebb emlitett Andrástól, ki Jánosnak Dorottyától született fia volt, sarjadzik le a Lónyay család a mai-korig. Ezen András, ki 1547—1585. évszakban élt, feleségűl Csobay Lucziát vette, ettől született leánya: Erzsébet, Debreczeni Kardos Józsa hitvese, a ki 1587-ben tett végrendeletet, és fia Lónyay István.

Most nevezett István Szatmár és Tokaj várkapitánya volt 1567-ben. Feleségét Báthori Katalint, a hatalmas Báthori család Szaniszlófi ágából vevén, ez által a gazdag hozományon felűl családja emelésére is hatalmas szellemi emeltyűt nyert. Meghalt István 1615-ben Nevezett nejétől három leánya, és három fia maradt; kik atyjok halála után ennek végrendelete folytán anyjokkal 1620-ban osztoztak meg. E fiúk közűl András már atyjával Istvánnal részt vett a Forgách Zsigmond vezérlete alatt Báthori Gábor ellen vezérlett hadakban [3]; utóbb mint a hajduság vezére és kállói várparancsnok szerepelt [4]. Meghalt 1620. táján. Neje Perneszi Erzsébet, 1621-ben már osgyáni Bakos István hitvese, azonban ettől már 1622-ben elválást tervezett, élt még 1633-ban is. Ettől Andrásnak két fia Lónyai András és János és leánya Erzsébet előbb Barkóczy Ferenczné utóbb (1657-ben) Apagyi Miklósné, maradt, kik anyjokkal 1625. osztozkodtak. János magnélkül halt el, testvére András pedig — úgy látszik — azon Ló-

[1]) Kovachich.

[2]) Gr. Teleki Józs. Hunyadiak kora. XI. köt. 37.

[3]) Engel Monnmenta Ungrica. p. 299. Honnan — úgy látszik — kath. vallású volt.

[4]) Ugyanott 271. 380.

nyay András volt, kit mint Szent-István váradhegyi prépostot 1648-ban a nagy-szombati zsinaton jelen voltak sorában találunk.

Andrásnak a kállói várparancsnoknak testvére volt Zsigmond, a család egyik legnagyobb embere, ki esze, ügyessége által a legmagassabb polczokra emelkedett. Szabadelvűsége szerint az erdélyi fejedelmek részén állván, 1627-ben Kraszna vármegye főispánjává [1]), 1648-ban pedig Rákóczy György által beregi főispánnak is kineveztetett [2]); és nem csak két kihalt tekintélyes családból eredt nejei: nopsitzi Varkácz Margit, és nagy-mihalyi Bánffy Erzsébet jogán, de saját szerzeménye után adományok által birtokai is tetemesen szaporodtak. Sőt 1649-ben april. 12-én azon legmagassabb megtiszteltetés is érte, miszerint nádorúl jelöltetett ki. Úgy látszik 1653-ban halt meg; legalább neje Bánffy Erzsébet ekkor már özvegynek íratik. Leányai — mert fiai nem maradtak — szintén a legfényesebb családok ivadékainak lőnek hitvesei, így Margit gróf Csáky Istvánnak, Anna előbb Wesselényi Istvánnak, utóbb Kemény Jánosnak erdélyi fejedelemnek, — Zsuzsanna pedig (1636-ban) Bocskay István zemplíni főispánnak lettek nejeikké.

Következik Zsigmondnak harmadik testvére János, ki egészen az erdélyiekhez csatlakozott, és Hunyad megyében Déva vár kapitánya volt már 1607-ben, és ugyan ekkor egyszersmind Rákóczy Zsigmond erdélyi fejedelem testőrségének kapitánya. Hű szolgálataiért a most írt évben nevezett fejedelemtől Hunyad megyében Bokold máskép Boosfalva helységet több helységbeli birtok részekkel nyerte balásfalvi Bagdy György magvaszakadtan adományba, és ugyan azokba beiktattatott. 1609-ben már mint kir udvarnok említetik Báthori Gábor azon adomány levelében, melyben a fejedelemtől Menynért rokonával együtt a Közép-Szolnok megyében fekvő Berzencze helységet kapja. Meghalt 1613-ban. Neje Kendeffy Zsófiától egy fia István, és két leánya Judit Geréb Andrásné, és Margit születtek.

István, ki 1643-ban osztozott meg nagy bátyjával Zsigmonddal, rövid idővel utóbb maga is meghalt. Felesége Sarmasági Annától, ki előbb Bogdányiné volt, két fia Gábor és István maradtak; ez utóbbi magnélkül halt el. Gábor tovább terjeszté családját. Anyjok Sármasági Anna 1661-ben tett végrendeletet. Nevezett fia Gáspár 1652—1680-iki időszakban élt. Felesége Gúthy Erzsébet 1689

[1]) és [2]) oklevelek.

már özvegyűl emlitetik. Gábornak hat gyermeke maradt, ezek közűl László, leányában Katalinban halt ki. Gábor nejétől Bagossy Máriától kilencz gyermeke született, de ezek közűl Zsigmondnak volt fia Ferencz, a kinek leányát Florentinát a másik rokon ágon álló Lónyay János vetté feleségűl. Gábornak testvére még András, ki magtalanul halt meg, István, kinek máig élő ágát a IV. tábla mutatja, és végre Ferencz kinek első nejétől Pogány Évától született fiai magnélkűl multak ki; második nejétől Girincsy Borbálától született fia Ferencz, ki Rákóczy Ferencz híve, s hadi-kormányának ruházati biztosa volt 1705-ben. Nejétől pongyeloki Galambos Sárától egy fia maradt, Gábor, ez nemzé Jánost, a Lónyai Florentina férjét, kinek fia Gábor 1809. már Bereg vármegyei Administrator, utóbb Ung vármegye főispánja, Szent-István rend vitéze, és a helv. hitvallásúak kerületi főcuratora. Meghalt 1824. majus 8-án kora 46. évében. Nejétől báró Prónay Piroskától született leányai között ismét egy Florentina nevű leány, ismét egy Lónyay János nejévé lőn. Fiai közűl pedig János magnélkűl halt, másik fia Gábor az élő, szül. Deregnyőn Zemplínben 1805. oct. 4-én. Zemplínben az ellenzék egyik kitűnőbb tagja, és vezére volt, és egyszersmind e megyének 1836-tól 1849-ig minden országgyűlésen követe. 1848-ban pedig képviselője a nemzetgyűlésen, ugyanakkor m. ministeri osztály főnök, jelenleg pedig Ung megye főispánja. Nevével, főleg 1842-ben, a pesti Hirlap hasábjain alapos közjogi és politikai czikek alatt találkozunk. Gyermekeit a táblázat mutatja.

Id. Gábornak Gúthy Erzsébettől fia István alapitá a másik most is virágzó ágát. Első nejétől született gyermekei elhaltak, de második hitves-társától Darvay Klárától született fia László fentartá családát, és azt nejétől Darvas Zsófiától született két fia Menyhért és László által két ágon terjeszté.

László ágán, ki alispán, követ, s utóbb kir. tanácsos volt, fiainak Péternek, Györgynek és Lászlónak gyermekei élnek.

Menyhértnek, ki Ugocsa vármegyének 1780-ben egyik jeles követe volt, és ki 1816-ban halt meg, Szemere Erzsébettől három fia maradt:

József (szül. 1790. jun. 5.) cs. k. kamarás, hitvesétől gr. Batthyány Karolinától csak leánya, Vilma gr. Pongrácz Jenő ezredesné él. — János szül. 1796. dec. 15. V.-Naményban; a köz pályára lépvén, a megyei hivatalok egyik legdiszesb polczáról az alispáni székről, mind följebb s följebb emelkedék, és a m. kir. udvari kanczelláriánál eléadó

tanácsos, Bereg vármegye főispáni helytartója, s végre val. bel. titkos tanácsossá lőn. Nagy érdemeket szerzett magának főleg a pesti árvíz alkalmával, midőn mint kormánybiztos áldásosan működött: hasonló minőségben működött az epemirigy idejében is. Utolsó föllépte 1857-ben történt, midőn az uralkodó előtt a protestansok ohajtásait tolmácsolta. Meghalt 1859-ben dec. 19-én; eltemettetett Nagy-Lónyán a családi sírboltba. Feleségétől Lónyay Florentinától fiai közűl Menyhért (szül. 1822. jan. 6-án) szintén a közpályára lépvén, 1841-ben kezdett résztvenni Bereg és Szabolcs megye közgyűlési tanácskozásaiban, és az 1843-ki országgyűlésre már Bereg vármegyének országgyűlési követeül választatott; s már ez országgyűlésen a kereskedelmi országos választmány tagjául választatott; részt vett az úgy nevezett pénzügyi országos tanácskozásban is, mely ugyan azon országgyűlésen 1844-ben gr. Széchényi István indítványára neveztetett ki; és e válaszmánynak tollvivője is L. Menyhért volt. Egyébiránt pedig az országos tanácskozásokban is az ellenzék sorában mint a követek legifjabbja gyakran hallatá hatásos szónoklatát, főleg midőn a hon anyagi érdekei kerültek szőnyegre. Országgyűlés után külföldön tett utazást; visszatérte után pedig egy érdekes művet írt „Hazánk anyagi érdekeiről" (1847.) czím alatt. Azonfelül a Pesti hirlap is több értekezést hozott tőle. 1847-ben szintén Bereg vármegye követe volt; valamint 1848-ban a nemzet gyűlésen is mint képviselő mind végiglen részt vett. Ekkor irá tanulságos „Pénzügyi *leveleit*", melyek nyomtatásban is megjelentek. A forradalom után egy ideig Párisban időzött, mint menekült, honnan a képviselőkre kiterjesztett fejedelmi kegyelem folytán haza térvén, azóta is a haza közügyeiben élénk részt vesz. Legujabban pedig az 1860. oct. 20-ki diploma folytán Ugocsa megye főispánjává neveztetett ki, azonban erről lemondván, e méltóságra testvére Albert ki 1823-ban született, neveztetett ki. Az ő valamint testvérei gyermekeit is a családfa mutatja.

Menyhértnek Szemere Erzsébettől harmadik fia András cs. kir. kamarás, szül. 1802. febr. 1-én, katonai pályára lépvén ettől mint kapitány bucsút vőn. Neje gr. Frimont autrodocoi herczeg leánya Dorina, kitől gyermekei szintén a táblázaton láthatók

A család czímere — mint följebb a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarában két szemközt ágaskodó oroszlán, a jobb oldali első lábaival kivont pallóst, a baloldali pedig három makkot tart. A paizs fölötti sisak koronáján férfi-kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszládék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Loob család. Loob József-Felix 1755-ben M. Terézia király asszonytól nyerte czímeres nemes levelét [1]).

Czímere balról jobbra rézsutosan kétfelé vörös és ezüst udvarra osztott paizs, melynek alyján zöld téren grif ágaskodik, és testének fele része ellenkezőleg az udvarok színeivel vörös, másik felerésze ezüst; első jobb lábával kivont kardot tart. A paizs fölötti sisak koronáján két egymás elfedő sas-szárny emelkedik fel, vízirányosan félig ezüst, félig vörös színű az egyik, a másik a (háttérben álló) az előbbivel ellenkezőleg félig vörös, félig ezüst színű. Foszladék mindkét oldalról ezüst-vörös.

Lo-Presti család. (Báró.) Oly hazafiusított magyar család, mely hazánknak legáldozóbb honfiai közé tartozik.

A magyar honfiusítást báró Lo-Presti Rochus az 1764-ki országgyűlés 47. törv. czikkelyénél fogva nyerte. Utóda b. Lo-Presti László 1812-ben a m. Ludovicea intézetre 2000 ftot adományozott [2]).

Jelenleg élnek báró Lo-Presti Álmos-Lajos szül. Merczifalván Temes vármegyében 1823. octob. 25-én, és testvére Árpád, ki a m. akademiára tett nagyszerű hazafiúi adakozása által is kitünteté magát. Anyjok Le Roy de Rosenbrunn Jozefa már 1832-ben özvegy volt.

Lorándy család. Szabolcs vármegye nemes családainak soban áll.

Loránt család. Dunántúli nemes család, melyből hajdan Loránt Mihály 1505-ben a Rákosi országgyűlésre Soprony vármegye követe volt [3]).

Lorántfy család. (Serkei †.) A Lorántfy (vagy néhol Loránthffy) család a Ratold és Olivér nemzétségéből származtatik [4]). Nevezett Ratold és Olivér Apulia Caserta városából Kálmán király korában jöttek Magyarországba [5]), és itt birtokkal ellátva, egy, több családra oszlott nemzetséget alkottak.

Már 1283-ban — midőn a nemzetség (generatio) osztozott, már

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VI. és Collect herald. nro.

[2]) 1812-ki 2. törv. cz.

[3]) Jászay, A m. nemz. napjai a mohácsi vész után 157. l.

[4]) Wagner C. Collect. geneal. historica dec. IV. p. 72 — 77. Ugyancsak Wagner (Mss. Tabell. geneal. XXXV. és XXXVI.) a Lórántfy családnak ősei egy két nemzedékét „de Kapolya" nevezé, de tévedve; és így a munkában is tévedésből történt a Kapolyai cziknél a Lorántfiakra hivatkozás.

[5]) Kézai Simon krónikája Endlicher kiadásában 125. l. — L. Turóczi krónika fej.

négy törzs ágazatán találjuk ivadékát, azon Balduin mesteren kívül, kitől a ráthóti Gyulaffy család eredeztetik.

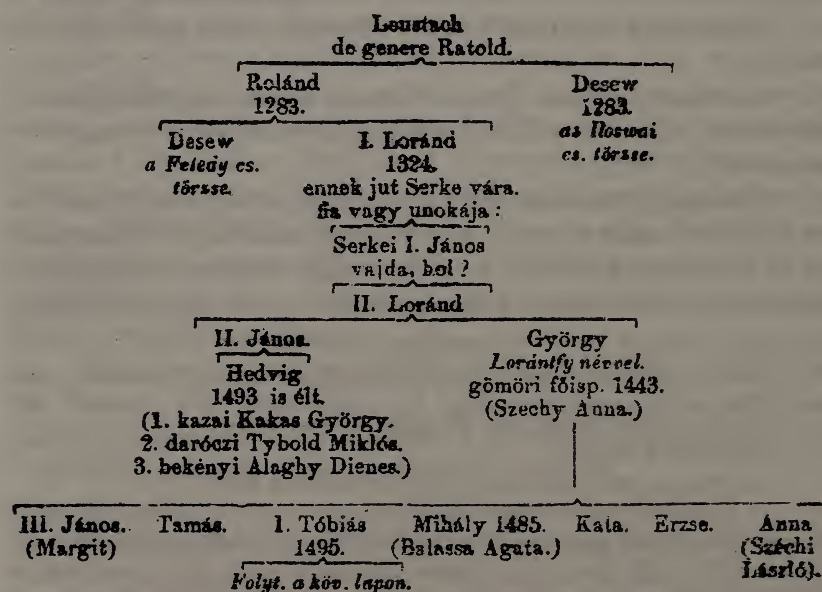
Ama négy osztozó ágazatnak, a tőlök leszármazó családok kijelölésével, nemzedék sora következőleg áll:

Leustach.		István.			Olivér.		Roland bán.
Roland mester 1283. *a Feledy és Lorantfy-ak őse.*	Desew 1283 *Ilswai cs. törzse.*	Domokos 1283. *Paszthóy cs. törzse.*	László 1283. *Tary cs. őse.*	Kakas 1283. *Kasai Kakas cs. őse.*	Rejnold.	Miklós 1283. *Putnoky cs. törzse.*	Mátyás 1283.

E nemzedékek közűl Mátyás, Roland bánnak fia, az osztályban kapta Laapát (Somogy vármegyében) a Pozsega megyei minden birtokot, Nagy-Kemlek várát Slavoniában, Nagy-Rátoldot (Veszprémben), Halast (Szabolcsban), Kövesdet (Zemplínben).

A többi osztályos vérségek kapták Kazát Borsodban, Putnokot s Feledet Gömörben, Patát és Szent-Györgyöt Somogyban, Ujlakot (?) Kevesdet és Oláhtelket Biharban, Szelpet Pozsonyban, Ratoldot Pestben, Csicsót és Retheket Erdélyben.

A följebb emlitek Rolándtól Leustach fiától így fejlődött és származott a Lorántfy család [1]:



[1]) Wagner id. h. továbbá Bartholomaeides not. Cottus Gömör. p. 191–192. Geneal, Authent. tom. I. — Lehoczky Stemmat. II. stb.

I. Tóbiás, *ki az előbbi lapon.*
1495.

Miklós
1505.
gömöri követ.
(Csetneki Kata).

IV. János
1580.
gömöri és
zempléni alisp.
(Derencsényi
Borbála.)

Kristóf
1570. 1602.
(Feledy Margit.)

Farkas
(Ráskay
Magdolna.)

Zsigmond
1599.
(1. Pekri Zsuzsa.
2. Horváth Anna.)

Péter
1599. putnoki
várkapit.
(Keczer Zsuzsa.)

1-től Anna.
(Basó Mihály.)

2-tól II. László.

I. László.
(Csetneki Dora).

II. Tóbiás.

V. János.
(Vizsnándi Judit.)

III. Tóbiás.

Dorottya.
(Széchényi Péter.)

Orsolya.
(1. Temesvári
Mihály.
2. Bakos János.)

Zsuzsa.
(Vécsey Sándor.)

Anna
(mezősi
Borbély Demeter.)

III. László.
1511. 1578.
(Horváth
Erzse.)

János.

György
(dévényi Melléthey
Margit.)

Pál.

Mihály
† 1614.
(1. Zeleméry k. Borbála.
2. Andrássy Kata.)

Erzse
1610.

Zsuzsánna
† 1660 april. 18.
(Rákóczy György
erd. fejed.

Mária
(Rákóczy
Zsigmond.)

Kata † 1681.
(1. karatnai
Alia Sámuel
2. Apaffy István.)

Bora 1610.

A táblázaton állókra nézve megjegyezhetjük, hogy I. Loránd osztály útján jut Serke várához, melyről egy ideig a család vezetéknevét, utóbb pedig csak előnevét írá. Fia vagy unokája János nem tudni hol, vajda volt, ennek fiáról II. Lórántról vette fel a család a Lórántfy nevet. Ennek egyik fia György Gömör vármegye főispánja 1443-ban [1]), ez többször harczolt Giskra ellen, ki főleg azon vidéken, hol Lórántfy György birtokai feküdtek, gyakran dúlt és pusztított, és kit egyszer Gede vára alól György el is űzött, de utóbb Giskra Lórántfy Györgytől Serke várát csakugyan elfoglalta, és azt csak Hunyadi Mátyás foglalta 1460-ban vissza, és adta vissza ismét Lórántfy Györgynek.

Györgynek neje Széchy Anna lévén, ennek jogán, valamint két unokája a Csetneki családból nősülvén, ezek után kivált Gömör és a szomszéd megyékben szaporodott a család birtoka. Györgynek fiától I. Tóbiástól nemzett két unokája Miklós és I. László által két ágon terjedt le, de mindkettő a XVII. század végén elenyészett. I.

[1]) Teleki, Hunyadiak kora X. köt. 139.

László ágáról nincs mit megjegyeznünk. Miklósnak; ki 1505-ben a rákosi országgyűlésen Gömör vármegye egyik követe volt [1]), Csetneki Katalintól három gyermeke maradt: IV. János, Kristóf és Farkas. Ezek közűl Kristófnak egyik fia Zsigmond, kinek első nejétől petrovinai Pekri Zsuzsánnától leánya Anna Basó Mihályné; — második nejétől pedig Horváth Annától fia II. László született, ki magnélkűl halt el. — Péter 1599-ben Putnok várkapitánya volt [2]), feleségétül lipóczi Keczer Zsuzsánnától szintén nem hagyott maradékot. A harmadik testvér

IV. János 1580-ban [3]) Gömör és Zemplín vármegye alispánja volt. Hitvestársától a gazdag hozományú Derechényi Borbálától három leánya és egy fia III. László maradt.

III. László, kit Bebek a császári tábornokhoz Svendihez követűl járatott Szadváráról [4]), 1571—1578. évben említetik. Nejétől Horváth Erzsébettől, ki utóbb Thőke Kristófhoz ment férjhez, — többi közt Mihály tünt föl. Ez első neje zeleméri Kamarás Borbála után, kinek nagyanyja ruszkai Dobó Anna volt [5]), bár ha nem épen az osztályos vérségek sérelme nélkűl, több szép jószágon kivűl 1608-ban a sárospataki és ledniczei várnak is birtokába jutott [6]). Lórántfy Mihály nem volt főispán, — mint némelyek vélik, — mert Ketskeméti az ő magyar egyházi beszédeinek ajánló levelét neki ily czímmel „Az Nemes, Nevezetes és Nemzetes vitézlő Úrnak, Lórántfy Mihálynak, Sárospataknak, Barsinak, Csetneknek stb. urának" ajánlotta; hanem azért L. Mihály tekintélyes s dúsgazdag úr volt; ki 1611-ben Thurzó György nádorral Tokajban a béketanácskozásokban; és bárha fösvénynek és kincs-sóvárnak iratik, de a sárospataki reform. iskolának már ő is egy főpártolója s jóltevője volt. Első neje zeleméri Kamarás Borbála

[1]) Jászay P. id h.

[2]) Bartholomaeides C. Gömör. p. 131.

[3]) Lehoczky Stemmat. I. p. 194. János alispánságának kora sajtó hibával áll 1530. évre téve; és így vevé azt által Bartholomaeides is id. h. 757. lapon. De Lehoczky Stemmat. II. 228. lapon helyesen irja az 1580. év számot. És ez évben volt Lorántfy János Zemplín vármegyében is alispán. L. Szirmay C. Zemplin. not. hist. 89.

[4]) Istvánffy Hist. libro. XXVIV.

[5]) Hibásan áll e szerint e munka III. köt. 328. lapján a Dobó családfán Dobó Anna Lorántfy Mihály nejéül, mert Dobó Anna zeleméri Kamarás János neje volt. Lásd erről a *Zeleméry* családot; és a Pótlékkötetben a Dobó családot.

[6]) Szirmay C. Zemplin not. top. 182. 197. 270. és Botka Tivadar az Új Magyar Múzeum 1860. folyam 172. lap.

már 1610. nem élt [1]); utána nem sokára másodszor is nősült, egybekelvén csíkszentkirályi Andrássy Katalinnal, kivel azonban sokáig nem élhete, mert ez az 1614. év lefolytával meghalt [2]). Fiai nem maradtak, kihez mentek férjhez leányai, a táblázat mutatja, de ezen leányok közűl különösen megemlitendő Zsuzsánna, ki 1616-ban Rákóczy Györgynek később Erdély fejedelmének lőn nejévé, vele ho zományképen szállott Sárospatak a nagy nevű Rákócziak házára. Lorántfy Zsuzsánnát pedig nem csak a sárospataki ref. collegium tiszteli mint iskolája egyik fő megalapitóját, de a magyar történelem is legszebb emlékű honleányai között mint a női erények egyik legmagasztosb példáját mutatja föl [3]). Irt egy könyvet is „Mózses és a Próféták" czím alatt. Meghalt e derék hölgy 1660, april. 18-án [4]).

Zsuzsannát túl élte nővére Mária, Apaffy Istvánné, ki 1681. april 29-én kora 61. évében a Lórántfy nevet sírba vitte.

A család czímere, mint az már a Ratold nemzetség alapítójánál is volt, és mint e munkában az Ilsvai családnál is láttuk, egy gyökér nélküli törzsökből zöldellő két hársfa-levél; mint azt egy XVII. századbeli költő latinúl és magyarúl is megénekelte. Álljanak itt az eredeti latin versek [5]).

Consilio propriae, belloque insignia genti,
Clara Lorandfiadum sumsit honore domus.
Quippe viret foliis sine sed radice duobus
Truncus, qui tiliae creditur esse sacrae.
Regalique coronatur diademate cassis,
Haec sunt sive sagi stemmata sive togae,
Eniteat seu Marte lubet seu pace quieta,
Eniteat truncus pluribus ille comis.

Lósádi család. A XV. században élt Erdélyben közűlök Loosadi István, 1453-ban a Hunyadi nemzetség részére Görgény váráról

---

[1]) A leleszi convent előtt tett egy bevallás szerint; és így Szombathi János Historia Schold Sárospatak p. 72. tévedve írja 1612. közül meghalálozottnak, mert 1610. előtt halt meg.

[2]) Szombathi id. h.

[3]) L. Erdélyi János: A sárospataki ref. iskola háromszázados ünnepe. — Szombathi János Historia Scholae Sárospatakiensis. S.-patak, 1860. — Magyar- és Erdélyország képekben. Kiadta Kubinyi Ferencz és Vahot Imre. IV. köt. stb.

[4]) Kata Hist. critic. XXXIII. 184.

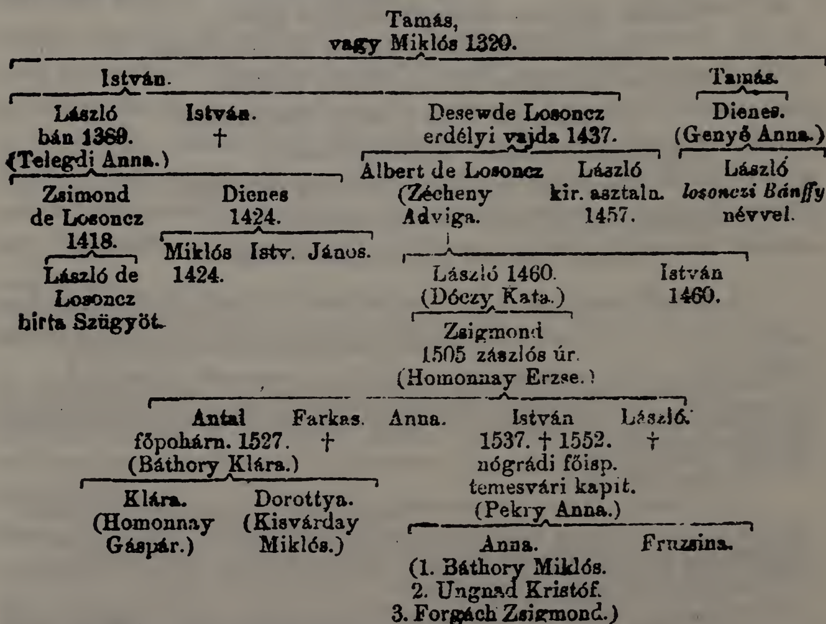
[5]) Gvevara Antal: A fejedelmek serkentő órája. Ford. Prágai András Bártfa 1628. 2-rét; az előbeszéd után. E könyv Lórántffy Zsuzsánna és férje Rákóczy György költségén nyomatott

László király által adott adománylevélben királyi emberűl megnevezve [1]).

Losek család. Losek József 1758-ban M. Teréz király asszonytól nyerte czímeres nemes levelét [2]).

Czímere először vízirányosan kétfelé osztott paizs, az alsó osztály ezüst udvart mutat, melynek alján zöld téren egy fekete mén száguld; a paizs felső felerésze függőleges vonallal ismét két udvarra oszlik, a jobb oldali két udvarra oszlik, s a jobb oldali kék udvarban pánczélos kar könyököl, kivont kardot tartva, a baloldali vörös udvarban három fehér lóher levél látszik. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sas-szárny között pánczélos kar nyúlik fel, vízirányosan egy vörös tollú nyilat tartva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról ezüst-vörös.

Lossonczy család. A kihalt és régi Lossonczy családnak is, — mely a losonczi Bánffy családdal egy törzsből ered, — származási rendje oklevelek nyomán teendő tisztázásra vár. Az előttem fekvő s alább következő nemzedékrend első két vagy három nemzedéke sem látszik bíztosnak, és azért alább azon személyeket, kikről oklevelek tanúskodnak, és így összeköttetéseik ez uton igazolvák, egyenként elé sorolandom: — A családfa következő:



---

[1]) Teleki Józs. Hunyadiak kora X. köt. 393.
[2]) Collect. Herald. nro. 64.

Egy 1424-ben kelt és Nógrád megyei Horpács, Verk (Berki) Valkia helységek határjárását illető oklevelben [1]) mind a nevezett helységek egyikének birtokosa említetik D i e n e s, L o s s o n c z y L á s z l ó n a k a b á n n a k f i a, testvére Z s i g m o n d, és ennek fia L á s z l ó, továbbá nevezett D i e n e s nek fiai M i k l ó s, I s t v á n és J á n o s. —

1438-kán oklévélben Losonczi L á s z l ó t mint egész Slavonia bánját, Losonczy I s t v á n t mint pedig szörényi bánt olvassuk [2]). A szörényi báni méltóság a következő évben üres volt [3]).

1439-ben Albert király Garai Lászlónak a machoi bánnak kir. adományban adja Nógrád megye Szügy és Csesztár (Csesztve) helységet, mint az adomány levél mondja néhai Lossonczy Zsigmond fiának néhai Lossonczy Lászlónak magvaszakadtan [4]).

1437-ben Losonczi D e z s ő (Desen de Losoncz) erdélyi vajda, birt Magyar-Bogáthon [5]).

1437-ki oklevél záradékában találjuk Losonczi Dezsőnek fiát mint kir. főasztalnok mestert [6]).

1460-ban Lossonczy A l b e r t, nejének Z é c h e n A d v i g á n a k (Zécheny László leányának) és ettől született gyermekeinek Lossonczy L á s z l ó és I s t v á n n a k neveikben is, és neje testverének Zéchen Annának (ki Ország János jegyese volt) nevében Orszag Mihály nádor, Gyöngyösön Bessenyei Mihálynak az országbiró előtt egy malom felerészét adományozzák [7]).

A l b e r t fiának Lászlónak fia Z s i g m o n d mint zászlós úr van az 1505-ki rákosi országgyűlés végzeményének alá írva [8]). Hogy Zsigmondnak neje Dóczy Katalin és Gyermekei A n t a l, F a r k a s és A n n a valának, ki tűnik csulai Móré Lászlónak (Móré György fiának) 1514-ben kelt és és testvérei nevében is tett bevallásából, melyből Lossonczy Zsigmondot s nevezett gyermekeit megnyugtatja arról, hogy nékie birtokaikat, melyeket özvegygyé lett anyjuknak Dóczy Katának

---

[1]) Sz.-benedeki Convent 1658-ki hiteles átiratában.

[2]) Teleki Hunyadiak kora X. köt. 19. lap.

[3]) Teleki id. h. 23.

[4]) Az eredeti oklevél.

[5]) Ugyan ott X. köt. 1. — Már 1438-ban L á s z l ó nevűt találunk a vajdaságban, ugyan ott 19. lapon.

[6]) Ugyan ott X. köt. 553. lap.

[7]) Kaprinai Mss. B. tom. L. p. 54.

[8]) Jászai P. id. h. 156.

feleségül vétele által kezeibe kapott, visszaadta legyen [1]. Zsigmondnak valószínűleg második neje volt Dóczy Katalin, és ettől születtek még fiai István és László.

Zsigmondnak a zászlós úrnak fiai közül csak kettőnek maradt gyermeke, Antalnak és Istvánnak, a többi magnélkül halt meg.

Nevezett Antal 1527-ben lett főpohárnok I. Ferdinand kir. koronázásakor, és ennek pártján leljük őt 1533-ban is [2]. Később nyomait nem találjuk, s innen hihető, hogy ezután nem sokára történt azon borzasztó eset rajta, hogy neje Báthori Klára őt iródeákja által megfojtatá [3].

Antalnak testvére István a temesvári hős, ki 1552-ben családja fiágának sorát bevégezé, anyai jogon Bars megyében is birtokos volt, Hevesben ő bírta Nana várát is, Legelső emlékezetét 1537-ben találjuk, midőn Hont megyei alsószemeredi birtokrészét 200 fban elzálogositá Dubraviczky János- és Lászlónak [4]. István eleintén Szapolyaihoz szított, vagy legalább I. Ferdinándnak nem volt kedves embere, és ellene terhes vádak voltak emelve; mert 1547-ben aug. 28-án Prágában kelt oklevélben már mint Nógrád vármegye főispánja nyert I. Ferdinándtól kegyelmet, úgy a maga, mint szolgái részére, és minden ellene emelt keresetek alól fölmentetett [5]. És 1551-ben csakugyan I. Ferdinánd részére a Szapolyaiak ellen látjuk őt Castaldó mellett működni. Nem sokára ezután temesi főispán és Temesvár és az ország alsó részének főkapitánya lett, és 1551-ben Temesvárnak a török általi első ostromát vitézűl meg állta. Hogy mily hősiesen védte a török ellen Temesvárt másod ízben és mint öletett meg 1552-ben jul. 27-én azt a történelemből minden hazafi tudja; azért annak hosszas elbeszélése itt szükségtelen. De az kevésbbé ismeretes adat, hogy Lossonczy István Temesvárnak második ostroma alatt, mely jun. 27-én kezdetett meg, azért folyamodott I. Ferdinandhoz hogy halála esetére, miután fiu gyermekei nejétől petrovinai Pekry Annától nem voltak, leányait, és ezek kihaltával néhai testvérének Antalnak, Klára és Dorottya leányait fiasítsa. A királyi beegyező okmányt I. Ferdinánd király 1552.

[1]) Sz.-benedeki Convent. Prot. A. p. 182. 295.

[2]) Budai Fer. Hist Lexic. 591. és 607. két Lossonczy Antalt említ, de a kort összevetve, a két Antalról írt adatai mind egyre ruházhatók, miután e korban két Antalt nem ismerünk.

[3]) Forgách Fr. Commentarii p.

[4]) Szentbenedeki Fasc. 33. nro. 16.

[5]) Kaprinai Mss. B. tom. XXVIII 150.

jul. 20-án (tehát épen egy héttel Losonczy eleste előtt) írta alá [1]); mely szerint a király Istvánnak F r u z s i n a és A n n a leányait, úgy néhai testvérének Antalnak árváit K l á r á t és D o r o t t y á t, nehogy ha István történetesen e világból kimúlnék, azok idegen hajlókokra szoruljanak, a következő javakban fiusítá; úgymint egész Szécsény, Somoskő, és Gács várában (Nógrádban) Pankota, Senyew, Dészna várakban (Zarándban) Szentmárton várában (Szabolcsban) és Szalancz várában (Zemplínben); Zarándban a Szentdienesi, és Csanádban a vásárhelyi kastélyokban; továbbá Sebes városában egészen, és a hozzá tartozó Thótvidékébe és Bekenben (Zarándban) Mandorban (Szabolcsban) Ujlak és Egyaranban (Zemplínben) és Nógrádban is Ujlakban, Beregben egész Czigány helységben, és ezeken kivűl a következő birtokrészekben Nyitrában Nagy-Tapolcsán mváros, Hontban [2]) Wysk, Rima-Szombat, Zvinyibánya, Tiszolcz helységben; Nógrádban Losoncz és tartozékaiban, Thótvidékében és Ecseken, Hevesben, Gyöngyösön és Abad helységben, Temesben Chama mvárosban.

Kikhez mentek L. I s v á n és A n t a l leányai férjhez, azt a táblázat mutatja; bennök a fényes polczra emelkedett családnév elenyészett.

Most még részint már a táblázaton állókra részint az ott nem találhatókra nézve meg kell említenünk a következőket.

Losonczy L á s z l ó Zsigmond király alatt a dalmát-, horvát- és tótországi hadak főkapitánya és szörényi bán volt 1387-ben.

L. I s t v á n szintén Zsigmond király alatt temesi főispány és sz rényi bán volt. Szintén I s t v á n (tán ez) 1421. tájban erdélyi vajda.

L. B e n e d e k a Rigó-mezei ütközetben esett el.

L. R é n o l d. Ulászló királynál Cillei Ulrich közbejárója, miért Cilleitől Krajnában Traburg várat kapta 1440-ben.

Végre nevezetes még Gara Miklósnak egy 1409-ben kelt itéletlevele [3]), mely szerint a birtok osztály kereső Abádi Sebestyénnek fia G y ö r g y az egri káptalan előtt azon eskünek letételére köteleztetett, hogy az ő atyja Abády Sebestyén fia Lorandnak, a ki fia Sebestyénnek, a ki fia azon Jánosnak, ki Losonczy Dienes nádorral ugyan azon atyától származott; és igy ezeknek minden birtokaikkól őt is il-

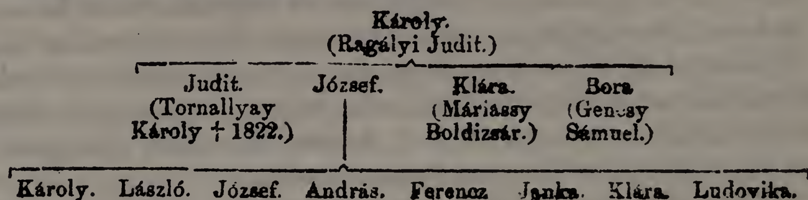
[1]) Kaprinai B. Mss. tom. XXVIII. p. 348.
[2]) Tud. i. Kis-Hontban, de Szinóbánya és Tiszolcz ma Nógrádban van.
[3]) Oklevél.

leti osztály rész. E szerint az Abádi kihalt család is a Lossonczy családdal egy törzsből eredett.

Losonczy család. Losonczy nevű nemes család jelenleg is Borsod, Heves, Gömör, Nógrád, Szatmár, Veszprém vármegyék nemessége sorában áll.

Nógrádban a Szigyártó (l. ezt.) családnak elő-neve a Losonczy név, s úgy látszik ennek ágazatai is ösmeretesek néhol a Losonczy nevezet alatt.

A Gömör megyei Losonczy családnak nehány ízen csak e század elejeig terjedő leszármazása következő:



Még két újabban nemesített Losonczy családot is találunk; az egyik az, melyből

Losonczy János 1793-ban kapott nemes levelet és abban ily czímert: a paizs kék udvarának alyján zöld téren egy folyam hullámzik, fölötte szántó földek és erdőkön túl egy fehér szikla emelkedik, és azon egy ezüst szárnyas ló (pegazus) ágaskodik, első lábaival egy vörös zászlót tartva, melyen fekete kétfejű sas látszik, a zászló nyelének végén pedig zöld koszorú díszlik. A paizs fölötti sisak koronáján pedig egy fekete sas kiterjesztett testtel látható, egyik lábával zöld olajfa ágat, a másik lábával pálma ágat tartva. Foszladék mind két oldalról ezüst-kék [1]).

A másik ily nevű csalad az, melyből Losonczy Pál 1797-ben nyeri czímeres nemes levelét; ennek czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály kék udvarában hármas sziklahegy, középsőjén arany korona van, és abból fehér szárnyas ló (pegazus) emelkedik ki; a 2 és 3. osztály arany udvarában hármas zöld hegynek a középsőjéből arany koronából meztelen merkur piros övvel ellátva nyúlik fel, fején a szárnyas föveg, jobb kezében a két kígyó által övedzett békepálczát, balkezében pedig zöld koszorút tart. A paizs fölötti sisak koronájából zöld növény ágak között a leírt mercur emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös [2]).

---

[1]) A'dámi Scuta gentil. tom. VI.
[2]) Ugyan ott.

Losonczi család. (Angyalosi.) Közülök Lajos ügyvéd Abrudbányán 1848-ban.

Losy család. Ismeretes e családból Losy Imre, ki protestans szülőktől származott, de katholikus vallásra térvén, papságra lépett, és 1633-ban egri püspök, innen pedig 1637-ben esztergami érsek lett. 1633-ban Jászon megyei zsinatot tartott, 1638-ban az országgyűlésen erélyesen működött, és ez évben az esztergami érsekség részéről is Nagy-Szombatban zsinatott tartott. Pozsonyban egy papnöveldét alapított, mely nevéről „Emericanum Seminarium" nevet visel. Meghalt 1642. nov. 9-én Pozsonyban [1]. Halála előtt egy levelet írt Lippay János jezsuitához és a bécsi Pazmaneum igazgatóságához, mely levéinek pecséte szerint [2].

Czímere a paizs (kék?!) udvarában egy piros szív, melyből két sas-szárny terjed szét.

E családból Losy János 1657-ben járt a wittembergi akademián [3].

Losy család. A czímeres levelet Losy János és György nyerték 1721-ben III. Károly királytól [4].

Czímerük a paizs kék udvarának alján zöld téren egy vörös nadrágos, hosszú zöld ruhás emberi hulla fekszik, fölötte balra fordulva fehér lovon egy sárga czizmás, zöld nadrágos, vörös dolmányos, zöld öves, prém-kalpagos magyar vitéz fut, és lehajolva kardjával az alatta fekvő leirt embernek nyakát vágja. A paizs fölötti sisak koronája alól lefolyó foszladék mindkét oldalról ezüst-vörös és fekete szinű.

Győr vármegyében Lósy János 1765-ben azon megyének esküdtje. Nógrád megyében az 1755-ki nemesi lajstromban áll Lósy István.

Lovas család. Gömör vármegye nemessége sorában említetik Fényes E. Geographiájában.

Lovassy család. Ily nevü család Bihar megye nemes családai sorában áll.

Egy előttem fekvő táblázat Lovassy családról következő nemzékrendet tüntet elé:

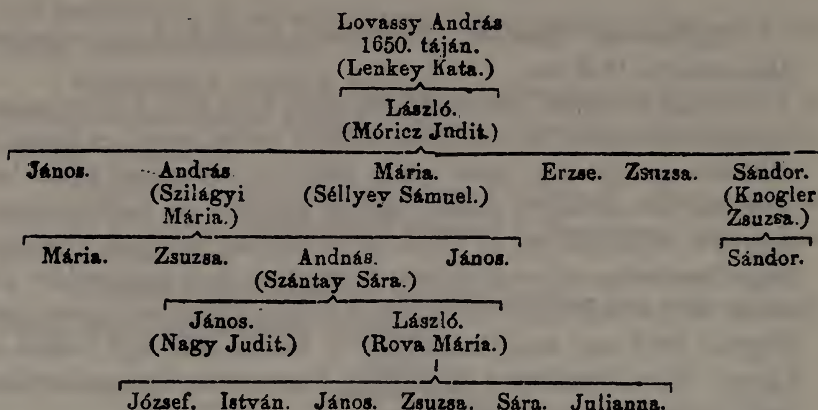
---

[1] Katona Hist. criti. XXXII. p. 7. 196. 911. — Shnutt Archi Eppi Strigon. II. 126. stb.

[2] Pray Mss. tom. XXXIII.

[3] Bartholomaeides, Memoria Unger. p. 152.

[4] Collect. Herald. nro. 417.



Bihar megyében a Lovassy családnak székhelye Nagy-Szalonta, hol a mult század végén a család egyik tagja ref. lelkész, ennek fia ugyan ott bíró, ennek fia István Biharmegye volt számvevője, kinek Illésy leánytól egyik fia László az 1836-ki országgyűléskor fölségsértéssel vádolt ifjusági kör egyik főtagja; testvére István 1848-ban volt honvéd százados, lakik Kis-Újszálláson; atyja testvérének fia közűl László szintén a följebbi pozsonyi ifjuság egyik vádolt tagja, volt Bihar megyei szolgabíró.

Lovassy András birtokos Váncsodon.

Lovász család. (Ötvenesi.) Arad megyei tehetősb birtokos családainak egyike. Birtoka az ötvenesi puszta is, melyről előnevét írja a család. Közűlök Lovász Zsigmond az első franczia háborúk alatt két ízben nemesi fölkelési vezér, utóbb élelmi főbiztos, 1796-ban 3000 kila búzát és zabot ajánl a hadi költségek segélyeűl. Megyei hivataloskodása után a m. kir. udvari kanczellárián eléadó tanácsos és békési főispán, utóbb Sz.-István rend közép keresztese, val. belső titk. tanácsos, 1801-ben temesi gróf és főispán lett. Neje Zeke Jozefa volt. Testvére Imre 1801-ben Arad vármegye másod alispánja; utóbb (1825-ben) kir. tanácsos. Leánya gr. Zselinszkyné. Nővérök Deseő Ádámné.

Lovász András nyugalm. helyt. tanácsos született Aradon 1768. nov. 29-én.

Lovcsányi család. Gömör és Nógrád megyei nemes család. Nevök Lowczányi-nak is stb. iratott. Nagyobbára az egész család nemzedékről nemzedékre evang. lelkészi pályán állott.

Az első törzs, kiről adataink vannak, Lovcsányi György 1570. táján Zólyomi ev. lelkész, hol 20 évet töltött, onnan Selmeczen a tót-

ajkuak papja, végre sziléziai Teschenben lengyel szónok, meghalt 1609. febr. 1-én [1]). Ennek egyik fia L. Sámuel 1587-ben Wittebergában tanúlt [2]). Másik fia Timotheus 1592-ben Tübingben azután Wittebergben tanúlt. 1593-ban pappá avattatott Selmeczen, és Zólyomban lelkész lett [3]). 1613-ban fiaival és utódaival nemességre emeltetett, czímeres nemes levele 1615-ben Zólyom vármegyében hírdettetett ki [4]). Fia kettő maradt: II. Timotheus, ki 1619-ben járt a wittebergi egyetemen [5]); és Elizeus, ki beszterczei polgár volt [6]). Ennek ismét két fiát ismerjük I. Györgyöt és I. Mátyást.

I. György előbb Boroszlóban, utóbb Wittembergben tanúlt, haza jövén Alsó-Sztregován (Nógrádban) lett pap, innen a török pusztítás miatt haza megy Beszterczére, azután Korponán német lelkész, ismét Beszterczén, innen negyedfél év mulva 1663-ban Gömörben Nyustyán lett pap. 1674-ben Pozsonyban a törvényszék elé állíták, s mert térítvényt nem akart magáról adni, Komáromban közmunkára itéltetett. Utóbb térítvényt adván, 1682-ben Zólyom-Lipcsén lelkészkedett három évig, azután ismét atyjához haza vonúlt, és majd évig tetlenűl, míg ismét a kórház papja lett három negyed évig; 1688-ban ismét egyház nélkűl maradt. Végre Cserencs, innen Tamásiba hívatott meg, hol 11 évig békében lelkészkedett; a Rákóczy forradalom alatt Zólyom-Lipcsére került vissza, és ott 1706. táján meghalt. Fia János Lesten volt lelkész [7]).

I. Mátyás 1681. és 1682-ben Árva uradalmi tisztartó volt [8]). Ez 1755-ben már fiával II. Mátyással, és Lovcsányi Jánossal a Nógrád megyei nemesi lajstromban említetik [9]). Nevezett fia II. Mátyás született 1727. nov. 27-én. Fia négy volt, úgymint II. György, I. Márton, II. János és II. Sámuel, kik 1767-ben mart. 9-én Nógrád vármegyétől nemességükről bizonyítványt kaptak. Ezek közűl II. Sámuel Gömörbe Jolsvára költözött.

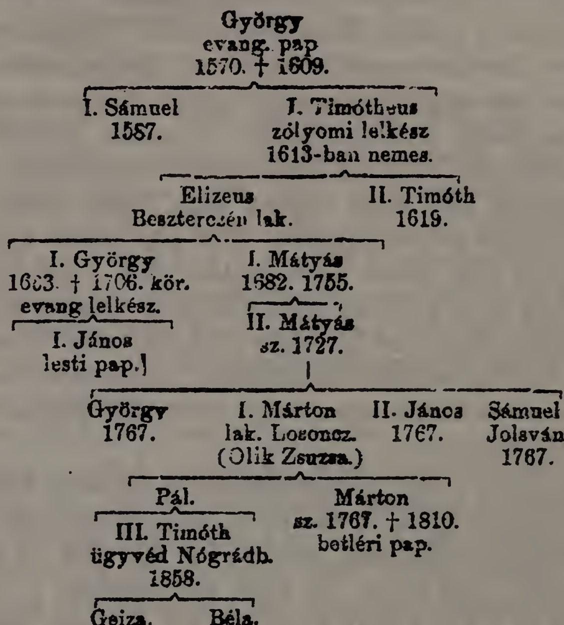
---

[1]) Bartholomaeides, Memoria Ungarorum, qui Wittebergae Studuerunt, pag. 86. 96.
[2]) Ugyan ott 85.
[3]) Ugyan ott 96.
[4]) Nógrád megyei jegyzőkönyv 1831-ki 259. és 769. sz. alatt.
[5]) Bartholomaeides id. h. 126.
[6]) Ugyan ott p. 156.
[7]) Bartholomaiedes id. h. 156. 157.
[8]) Szontagh Dan. közlése szerint.
[9]) Nógrád megyei 1755-ki Protokol.

Nevezett I. Márton Losonczon lakott, Olik Zsuzsánnától két fia született Pál és II. Márton, ki 1767. jun. 11-én született, 1789-ben Wittebergában tanúlt, haza jövén 13 évig Ratkovi rector, azután 1805-ben Betléri evang. lelkész, innen 1809-ben Csetnek-Bisztróra ment át. Meghalt 1810-ben [1]. Testvérének Pálnak fia

III. Timóth Nográd megyében Szécsényben ügyvéd, 1831. jan. 22-én ezen megyétől nemesi bizonyítványt vett ki. Fia Geiza és Béla.

A családfa következő:



Ezeken felül, kik a táblázaton állanak, találjuk még Lovcsányi Pált, ki 1626-ban élt [2], s tán I. Timotheusnak testvére volt.

1734-ben találjuk Lovcsányi Kristófot mint alnovi predicatort [3], ki tán I. Mátyásnak fia volt?

A család czímere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó oroszlán, első jobb lábával kardot tartva, hatán pedig galamb áll, csőrében zöld galyat emelve; a paizs fölötti sisák koronáján a leirthoz hasonló galamb áll. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

---

[1]) Bartholomaedes id. h. 285.
[2]) Bartholomaeides id. h. 131.
[3]) Bartholomaeides Csetnek p. 330.

Lovinai család. De Lovina Ignácz 1715-ben sebenigói püspök [1]).

Lovorovszky család. (Löwenburgi.) Eredetileg sziléziai nemes család; egyik közűlök I. Leopold alatt tábornok, 1683 ban bárói czímet, 1691-ben grófságot és löwenburgi előnevet nyere; és 1698-ban a sztrecseni uradalomnak a magvaszakadt Wesselényféle részét adomány levél mellett szerzé meg. 1723-ban a 126. törv. czik szerint gr. Löwenburg János-Jakab magyar honfiusítást nyert; 1730-ban pedig mint a m. kir. udvari kamara tanácsosa és bizottmányi elnök, és Békés vármegye főispánja fordúl elé [2]). 1751-ben és 1764-ben pedig az országgyűlés rendelkezik, hogy az altala tett alapítvány fele magyar ifjakra fordíttassék [3]). Ez alapítvány a Béesben létező löwenburgi iskolai intézetre szorítkozik. Nevezett Jakabban és Frigyes testvérében a család fiága kihalt, mint e következő táblázat [4]) mutatja.

Lovorovszky
tábornok.

- Gr. Lövenburg János Jakab 1723. (1. Windischgrätz Erzse. 2. Czobor Anna Regina.)
  - Ferdininand Antal. †
  - Alojzia. (gr. Gaisruk Antal.)
- Fridrik (b. Puchberg Anna Renata.)
  - Anna Margit. (gr. Windischgrätz Frigyes.)

Lovrencsich család. (Máskép Mikulchich) Lovrencsih Mikulchich Lőrincz kincstári tanácsos 1798-ki jan. 15-én Bács vármegyétől nyert nemesi bizonyítványát, lakta helyén Krassó vármegyében 1801. nov. 30-án hirdetteté ki. Egyik fia Ignácz Krassó vármegye alispánja és kir. tanácsos volt. Krassó megyében Lovrinchich nevű nemes család Zágráb vármegye nemessége sorában említetik Fényes E. Geographiájában.

Lozonyi család. Zemplín vármegye czimerleveles nemes családai között foglal helyet [5]).

Löbl család. Löbl. Kristóf az 1625-ki országgyűlésen a 66. törv. cz. folytán hazafiusítatott.

E családból Löbl Mária Zsófia, második felesége volt Zrinyi Miklós a költőnek.

---

[1]) 1715-ki törvény záradéka.

[2]) 1730-ki hivatalos Schematismus.

[3]) 1751 : 21. és 1764 : 13. törv. cz.

[4]) Szontagh Dániel közlése.

[5]) Szirmay C. Zemplin. not top. 114.

Löcsey család. Heves vármegye nemes családai sorában áll.

Löfflern család. Löfflern Antal András 1728-ban III. Károly királytól czímeres nemes levelet kapott [1]).

Czímere a paizs arany udvarában zöld téren ágaskodó koronás vörös grif, első jobb lábával meztelen pallost tartva. A pa sz fölötti sisak koronájából két arany vörös szinű strucztoll között a leirthoz hasonló grif emelkedik ki. Foszladék mind két oldalról arany-vörös.

Löffler család. Löffler Ignácz Antal 1790-ben kapott czímeres nemes levelet; következő czímerrel a paizs felső részéből kétfelé domború rézsutos vonallal az egész paizs három udvarra oszlik. A felső jobb oldali vörös udvarban kettős-farkú arany oroszlán ugró helyzetben van, és első jobb lábával kivont kardot villogtat, a bal oldali kék udvarban függő helyzetben két ponty, egyik fejjel fölfelé, másik ellenkezőleg, látható; az alsó arany udvarban vörös tetejű, tornyos vár emelkedik, melynek tetejéről kétfelé két kék zászló lobog, a jobb oldalin arany nap, a baloldalin ezüst félhold ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából kettős-farkú oroszlán nyúlik fel, első jobblábával kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék.

E család eldődeiből volt Löffler Keresztély 1760-ban a magyar kir. udv. kamaránál Rationum consultor.

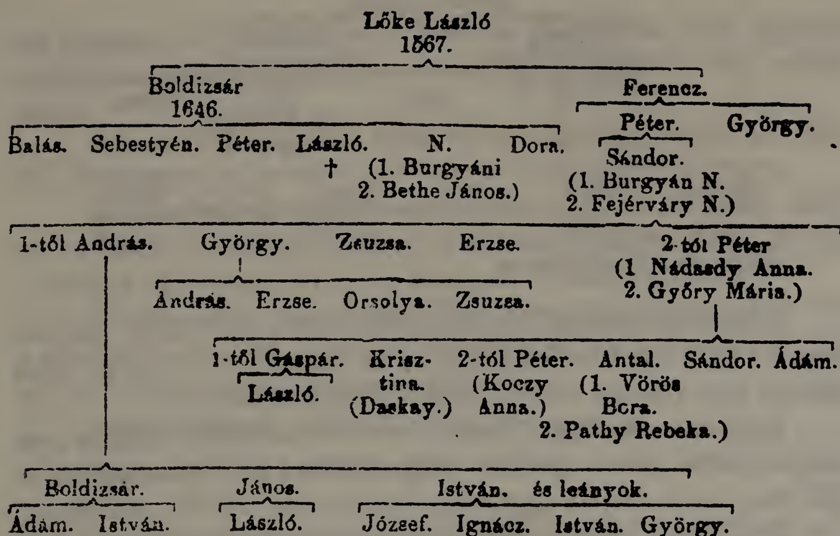
Lőhr család. Lőhr Károly 1791-ben II. Leopold király által adott czímeres nemes levélben nemesítetett meg.

Czímere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali vörös udvarban három ezüst horgony látszik, kettő felül, egyik alattok; a baloldali ezüst udvarban hármas zöld halmon természetes szinű kettősfarkú oroszlán ágaskodik, első jobb lábával drága köves arany gyűrűt tartva. A paizs fölötti sisak koronájából a leirthoz hasonló oroszlán nől ki, első lábaival fehér horgonyt tartva. Foszladék mind két oldalról ezüst-vörös [3]).

Lőke család. A Dunántúl a XVI. században találunk Lőke családra, melynek leszármazása következő [4]):

---

[1]) Collect. Herald. nro. 314.
[2]) Adami Scuta gentil. tom. VI.
[3]) Adami Scuta gentil. tom. VI.
[4]) Geneal. Authent. tom I.



Lőkfalvai család. Lewkfalvai Péter 1558-ban a szepesi tiz lándzsás városnak szolgabirája volt [1]).

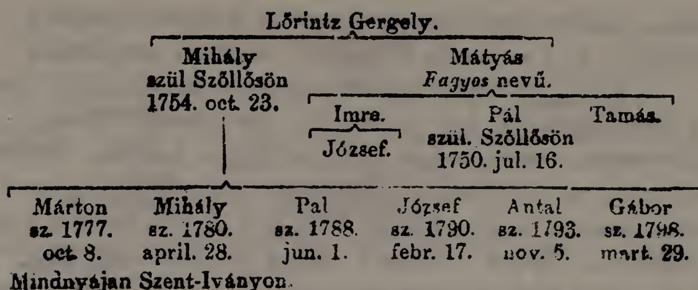
Lőkös család. Borsod és Gömör vármegye nemes családa, birtokos Bikkszög helységben.

Lőrintz család. 1612-ben Báthori Gábor erdélyi fejedelemtől kapta czímeres nemes levelét. E család egyik utóda Lőrincz István Török-Szent-Miklóson jegyző, 1758. sept. 3-án Marmaros vármegyétől vett ki nemes bizonyítványt, azt igazolót, hogy ő e családból és Marmaros megyéből Viskről származott Heves megyébe, hol nemességet 1763. aug. 29-én hírdetteté ki.

Heves megyében egy ettől külömböző Lőrincz nemes család az, melyből származásukat 1806-ban Heves megye törvényszéke előtt igazolni akarván János, Antal, Pál, másik Pál, Imre, Ferencz, másik Imre mindnyájan Lőrincz nevűek, a törvényszék ítélete folytán Lőrintz Györgytől a czímeres levél szerzőjétől és közös törzstől Mihálynak származása, és Nógrád megyei Fülekről Nagy-Hort és Nagy-Réde helységbe költözése ellen tétetett kifogás, és ennek bővebb kivilágosítása igényeltetett. — Mihálynak fia melléknév képen Kis-nek is neveztetett. E szerint e család Nógrád megyéből származtatá magát, és Nógrád megyében Lőrincz nevű családnak egy ágazata következő:

---

[1]) Codex Széchenyianus tom. X. a Nemzeti Muzeumban.



Lőrintz család. (Al-torjai.) Székely nemes család, melyből Lőrintz János és testvérei Miklós és László 1703. april. 23-an Bécsben kelt czímeres levelet vettek I. Leopold királytól.

Lőrintz család. Lőrintz István csik-széki székely több társával 1609. jan. 5. Báthori Zsigmondtól kapott primipilaris levelet [1]).

Erdélyben a székely földön több Lőrintz nevű család van, melyekből János Bereczk város követe volt az 1790/2-ki országgyűlésen. Továbbá Oláhfalván egész család van e neven, melyből időnkent többen ott hivataloskodtak [2]).

Lőrintzffy család. Lőrintzffy Gáspár 1587. dec 2-án Rudolf királytol kapta czímeres nemes levelét, mely 1588-ban Szatmár varmegyében hirdettetett ki [3]).

E Lőrintzffy Gáspár 1595-ben Dob helységben egy nemes ülést kapott beiratképen Báthori Istvántól [4]). Benne úgy látszik, kihált a család neve.

Lőrinczi család. Lőrinczi János 1722-ben III Károly király által nemesíteti meg [5])

Czímere a paizs kek udvarában zöld téren a jobb oldalból kinyúló dűledező vár, melyen két gömbölyű ablak, és az ajtónak fele látszik; vele szemközt egy daru áll, felemelt egyik lábával kövecset csőrében gyűrűt tartva. A paizs fölötti két arany trombita fölött a leirthoz hasonló daru áll, csőrében zöld galyat tartva balról a koronából kinyúlva egy piros zászló leng. Foszladék mind két oldalról arany-fekete.

Nógrád megyében még elöbb találunk Lőrinczy családot, mely-

[1]) A ns. székely nemz. Constitutioji. 101.

[2]) Török Antal közl. szerint.

[3]) Az eredeti Armalis Szatmár várm. levéltárában.

[4]) Szirmay Szatmár várm. II. 140.

[5]) Collect. herald. nro. 346.

ből Lőrinczy Ádám 1711-ben a Rákóczy forradalom után egyének szűkében — mint a jegyzőkönyv mutatja — választatott meg szolgabíróúl.

Még az 1755-ki nemesi lajstromban Nógrádban leljük Lőrinczy Györgyöt.

Lőrinczi család. (Szent-Abrahámi) Székely család, melyből az utóbbi évtizedben József M.-Vásárhelyen, Mihály Sz.-Udvarhelyen ügyvédek; Mihaly Kolosvár városánál osztó biró.

Lőrincz néven találjuk még Zilah város hivatalnokai közt Ferenczet és id. és ifj. Györgyöt 1840-ben, és egy másik Györgyöt Szolnok megyei és kamarai ügyvédet.

Lőwenburg család. *Lásd Lovorovszky cs.*

Lőventhal család. (Báró) Erdélyi család, lakhelye Kusma, Beszterczе vidékén. Azon adatokhoz melyek Kővári László munkájában [1]) e családról közöltetnek, kiigazításul a család egyik tisztelt tagja báró Lőventhal Sámuel a következőket írja: hogy a család eredeti neve Sollar de Levdal, és a család goth eredetu, ugyan is az okmány szavaival élve — ugy mond a t. közlő — Osvaldus Sollar de Levdal cum ingressu Hunnorum et Gothorum jött Erdélybe; alterius Hunnorum ducis filiam Gizellam uxorem duxit, vallém Kusma seu Levdal cum appertinentiis Sirtsek et praedium Demetrus piatrana occupavit [2]). E javakra kap János 1494-ben II Ulászló királytól új adomány levelet, és baronatust, és ez adományt erősit meg I. Leopold király is, a midőn a család neve — mint a család írja — Schaller de Löventhal-ra modernizaltatott. Ugyan csak ezen értesités szerint, azon a családnak a (mult század végén egy régi okmányának véletlen feltalálása folytán) hirtelen meggazdagodása és báróság nyeréséről) monda is, mely Kővári által is közöltetett [3]), — alaptalan koholmánynak nyilvánittatik a család részéről.

Kővári szerint az 1784-ki összeiráskor csak egy b. Löventhal élt: János-Theofil, ki Beszterczе jegyzője volt. Ettől a leszármazás következő:

---

[1]) Kővári László, Erdély nev. családai 175. 176.

[2]) Óhajtottam volna ezen okmányokat eredetiben vagy legalább csak másolatban látni, — és kivánatos volna az ily messze felható okmányoknak az ellene támasztható kétélyek eloszlatása végett is valahol a történelmi itészet elé hozása és közlése.

[3]) Kővári id. munkájában e mondat Urbázi után a Hetilap 1853. 70. száma után közli.

János
jegyző. utóbb főbiró.

Károly sz. 1798. (gr. Berchtold Anna.)	Sámuel (gr. Kún Kata.)

Albert	Adél	Karl.	Mária	Anna
sz. 1824.	sz. 1826. (Liendi Kajetán.)	sz. 1828. főhadn.	sz. 1829. (Uschaj Leopold.)	sz. 1833.

A család czimere vizirányosan kétfelé osztott paizs, a felső osztály udvarban jobbról három fenyőfa zöldel, balról egy kastély van, középen egy pánczélos vitéz áll, jobb kezével kivont kardot villogtatva, melynek hegyére levágott török fej van szúrva; a paizs alsó osztálya kék udvarában három oroszlán ágaskodik, kettő balra, a harmadik jobbra fordúlva.

A család most élő két idősb tagja közűl Károly birtokos Nagy-Sajón, Szász-Penteken és Kuzmán, testvére Sámuel birtokos Kusmán, Nagy-Sajón, Vajda-Szent-Iványon és Székely-Földváron [1]).

Lövey család. (Lövei.) Szabolcs és Szatmár vármegye nemes családa. 1630-ban élt közűlök Lövey Gergely, ki ipával Balling Jánosnak fiával együtt elfogatott [2]).

A család egyik ágának nemzékrendi töredéke következő:

Lövey N.
(Darvas Eszter.)

Jozéfa Szigeten (Váradiné.)	József (Szatmári Eszter.)	János. +	Péter.

József gyermekei: Zsófia. Klára.

Egy másik nemzékrenden találjuk a következőt:

Lövey Ádám.
(Ilosvay Zsuzsa.)

László
1799. tájban.

Lövey Sámuel Szatmár megyében 1727-ben egész Szennyes pusztát nyeré királyi adományban [3]).

E század elején Szatmár megyében birtokosúl találjuk a családot

---

[1]) Gothaisches, Geneal. Taschenbuch der freiherrl. H. 1857. évfoly. 649. és 1859. év f. 706. lap.

[2]) Kemény János Önéletirása, kiadta Szalay L. 225.

[3]) Szatmár várm. II 20.

Gacsályon, és Tisza-Becsen névszerint Lövey Gábort, Pált és Györgyöt [1].

A Lövey család Zemplín megye nemessége sorához is számíttatik [2].

Lővey György 1615-ben sárospataki tanár, utóbb 1618-ban mádi ref. lelkész [3].

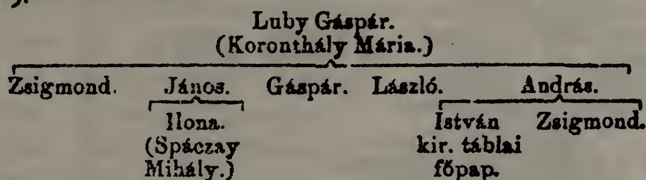
Lubik család. Lubik György 1746-ban M. Terézia király asszonytól nyerte czímeres nemes levelét.

Czímere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali kék udvarban zöld téren balra néző barna grif ágaskodik, első lábaival egy földig érő ezüst horgonyt tartva; a jobb oldali vörös mezőben arany oroszlán ágaskodik első jobb lábával kivont kardot, a ballal egy vérző és homlokán orráig bevágott törökfejet tartva. A paizs fölötti sisak koronájából arany oroszlán emelkedik ki, a leírthoz mindenben hasonló. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [4]. E családnak lakhelye Borsod, Heves, Gömör vármegye.

Luby család. (Benedekfalvi.) Liptó vármegyei régi nemes család, mely 1570-ben a régi Detrichfalvai utóbb Benedekfalvai ősi birtokra a Detrich, Kiszely stb. családdal új adományt szerzett.

1591-ben Luby János Liptó megyei Lubelle és Dubrava helységbeli birtokait 50 ftban elzálogosítju Casparith Gáspárnak [5].

Adatok hiányában csak töredékes ismertetését adhatva a család régiebb leágazásának; egy ily származási kimutatás nehány ízen a következő [6].



Tán e táblázaton álló László az, kit 1747—1749-ig kalocsai 1770-ben pedig Luby Lászlót a szepesi kanonokok sorában találunk.

Luby György 1703-ban Rákóczy alatt harczolt [7].

---

[1]) Ugyan ott II. 261. 269.

[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.

[3]) Ugyan ott. 213.

[4]) Adami Scuta Gentil tom. VI.

[5]) Szepesi káptalan Protocol. anni 1588.—1591. fol. 338.

[6]) Wagner Mss. LXX. p. 169.

[7]) Szalay, Magyarország története, VI. köt. 103.

Luby Antal 1749-ben Hont vármegye esküdtje volt.

Liptó vármegyéből, hol a család jelenleg is a birtokos nemesség sorában áll, több megyébe elszármazott a család; nevezetesen egyik ág Szatmár megyébe telepedett hol Luby Károly (szül. 1752-ben) 1777-ben a nagyváradi és ungvári kerületi oskolák felügyelője volt, 1779-ben kir. tanácsos lett, 1781-től 1804-ig Szatmár vármegye alispánja, 1790-ben e megye országgyűlési követe, 1804-ben, Szatmár vármegye első alispánja, országgyűlési követe, a kir. táblabirája, és Ung vármegye administratora lett. Mh. 1805-ben. Nejétől tasnád-szántói Becsky Ágnestől nemzett gyermekei által következő családfát alkotott:



I. Károly
sz. 1752. † 1805.
kir. táblai ülnök.
(Becsky Ágnes.)

Imre
sz. 1778. † 1851.
kir. tan. és kir. ügyig.
(Stőszel Mária.)

- Stefania (Bánhídy Albert.)
- Imre. †
- József Heves v. fősz.-biró. (Jankovics Antonia.)
  - Geiza.
  - Ilka.
  - Sarolta.
- Karolina (b. Fechtig Károly.)
- István Borsod v. főnök. (Mayr Mária.)
  - Mária.

II. Károly
sz. 1787. † 1840.
Szatmár várm. fősz.-biró.
(Szuhányi Anna.)

- Amalia sz. 1815. † 1842. (1. Desewffy Pál. 2. Péchy Ign.)
- Mária sz. 1817. (Draveczky László.)
- Zsigmond sz. 1819. apr. 15. (Ilosvay Kata.)
  - Aurelia sz. és mh. 1857.
  - Geiza sz. 1849. oct. 11.
  - Gyula sz. 1850. sept. 11.
  - Lajos sz. 1852. aprl. 13.
  - Sándor sz. 1854. jul. 23.
  - Piroska sz. 1858. april. 29.
- Ágnes sz. 1820. (Szilcz Lajos.)
- János sz. 1822. (Domahídy Luiz.)
  - Sándor. sz. 1849. † 1851
- III. Károly sz. 1830. april. 30. (Péchy Ilona.)
  - Béla sz. 1857. mart. 31.

I. Károlynak egyik fia Imre (szül. Nagy-Károlyban 1778. dec. 19-én) cs. kir. tanácsos s királyi ügyek igazgatója, később a budai királyi kincstárnál tanácsos, 1828-ban altárnok; végre nyugalomba lépett. Meghalt 1851-ben. Nejétől rapini Steőszel Máriától gyermekei

közűl József Heves vármegyében volt főszolgabíró; testvére István Heves vármegyének volt főjegyzője, 1850-ben Borsod vármegye főnöke. Gyermekeik a táblázaton láthatók. I. Károlynak másik fia II. Károly szül. 1787-ben, meghalt 1840-ben. Szinte 20 évig volt Szatmár vármegye főszolgabírája. Nejétől hiripi Szuhányi Annától született fiai közűl Zsigmond 1848-ben Szatmár vármegye főszolgabírája, János ugyan azon megyének 1850-ben főúti biztosa volt. Gyermekeiket szintén a táblázat mutatja.

Végre a családból származott még azon Luby László is, kinek egy perbeli genealogia szerint nejétől Teszéry Fruzsinától leánya Ágata előbb Belayne másodszor Ilia Farkasné volt.

A család jelenleg Liptó vármegyén kivűl Heves, Pest és Szatmár vármegyében él; és kath. vallású.

A család czimere — mint följebb az ábra mutatja — a paizs kék udvarában zöld téren, feszkén ülő pellikán, mely mellie vérével három fiát táplálja, ugyan ilyen pellikán van a paizs fölötti sisak koronáján is. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Luchei család. *Lásd Dóczy.*

Luchiai család. Zemplin vármegye czímeres nemes családai közé soroztatik [1]).

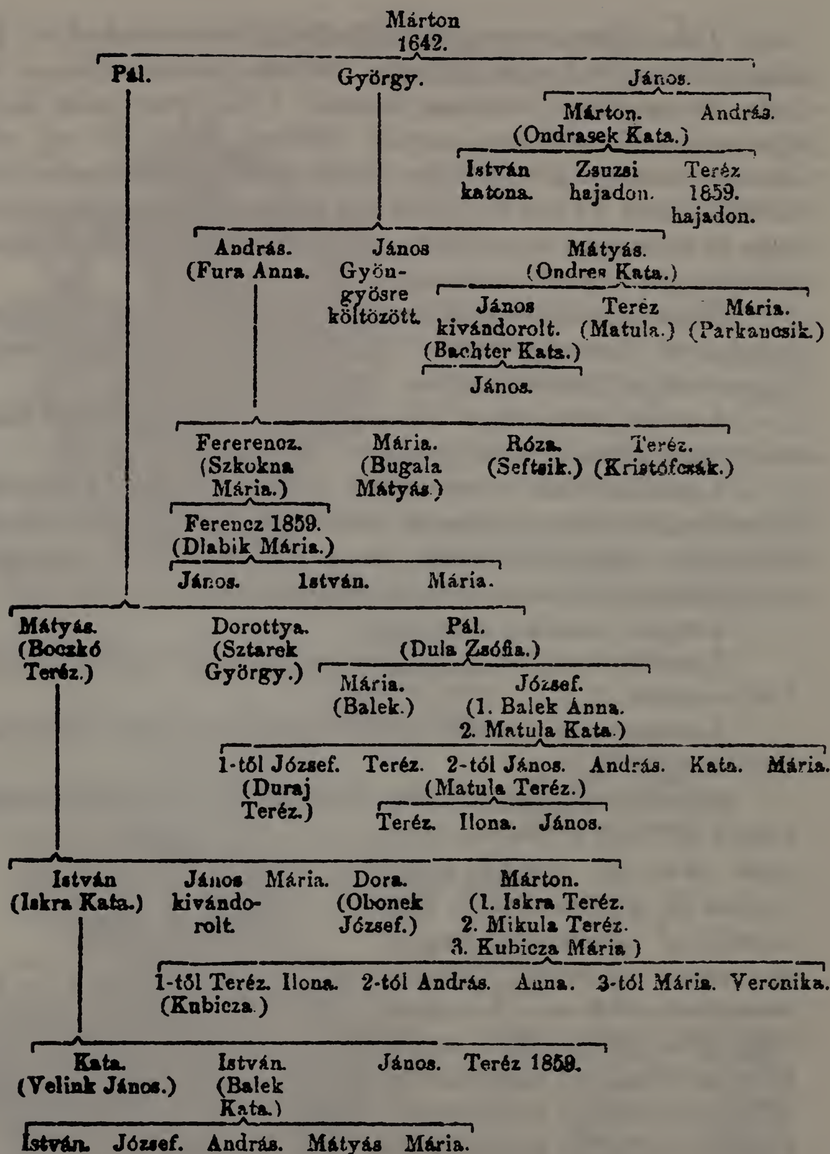
Lucsinszky család. Zemplin vármegye czímeres nemes családai között áll [2]).

Luczky család. (Máskép Ludszky). A nemesség szerzője Luczky Márton, ki Bécsben 1642. octob. 28-án kelt czimeres nemes levélben III. Ferdinánd király által maradékival egyetemben magyar nemességre emeltetett. Czímeres nemes levele 1643. apr. 13-án Árva vármegyében hirdettetett ki, és lakhelye azon megyei Krasznahorka és Trsztene községek s az árvai uradalomban volt urbéri birtoka [3]). Neveztetett család Kramarcsiknak is. Luczky Mártontól kezdve a család leszármazása következő:



---

[1]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[3]) Szontagh Dán. közlése.



A család czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály arany udvarában zöld élőfa emelkedik ki; a 2. és 3. osztály vörös udvarában hármas zöld halmon gerlicze áll. A paizs fölötti sisak koronájából szintén zöld élőfa emelkedik ki, kétfelől két kiterjesztett sas-szárny látható, melyekből a jobb oldali félig ezüst, félig vörös, a bal oldali félig arany,

félig kék, a szárnyakon az előtérben két szemközt álló gerle látható. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Ludányi család. Heves vármegye nemessége sorában említi Fényes Elek Geographiájában.

L u d á n nevű nemzetség (genus) is virágzott hazánkban az Árpádok korában, melyről maga helyén tüzetesen lesz ismertetés.

Ludman család. Szabolcs vármegye nemes családai között foglal helyet.

Ludnay család. Kihalt nemes család, birtokos volt Borsod megyében is Tisza-Kürthön [1]).

Lugassy család. Nemesi levelét nyerte III. Ferdinánd királytól 1637. octob. 30-án Lugassy T a m á s, egyszersmind neje Török Ágota, fivére Lugassy M e n y h é r t, ennek neje Csicsellye Örzse s ezek fia J á n o s részére is. E nemes levél kihírdettetett Szabolcs vármegyében Pálfordulat után hatod napon 1639-ben.



Czímere — mint az ábra mutatja — kék vért zöld halmán jobbra karddal vágó egész arany oroszlánt, vért fölött a sisak koronáján szintén karddal jobbra vágó vörös dolmányú kar; Foszladék jobbról kék és sárga, balról vörös és fehér.

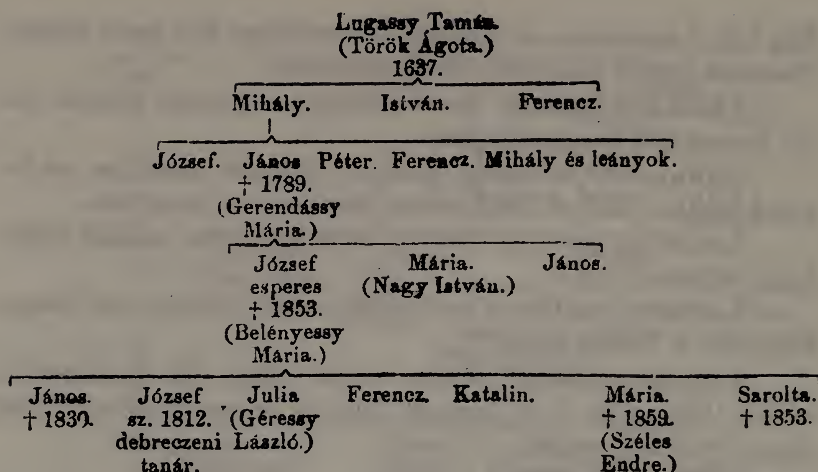
M á r t o n t, a szerző Tamásnak fiát, maiglan leszármazó fiaival és unokáival, Göcsej és Őrségben találjuk. De Mihály fia J á n o s tanúlni elszakad Debreczenbe, és ott meghal mint vásáros kereskedő és val. polgár. Ennek fia J ó z s e f 1797. felsőbb tanuló, 1797—8. felkelő nemes, 1806. Felső-bányai lelkész, 1809. egyházvidéki ülnök, 1819. főjegyző, 1832. esperes, 1848-ban magányba vonúl. Meghalt 1853-ban. — Fiai közűl J á n o s mint huszár, korán elhalt; J ó z s e f (szül. 1812.) m.-szigethi, majd debreczeni tanár, a m. tud. Akademia egyik jeles tagja. F e r e n c z magány bánya-igazgató Felső-Bányán.

A családfa [2]) következő:

---

[1]) Fényes E. Geographiai Szótár, II. 265.

[2]) Családi közlés szerint.



Lúgassy család. (Lugosi †.) Szatmár vámegye kihalt nemes családa, mely hajdan azon megyei Lúgos helység birtokosa volt, névszerint 1393-ban ott birtokolt Lúgassy György, kinek felesége a szennyesi pusztán birtokrészére új királyi adományt vitt [1]. A Lúgassy család kihaltával Lúgos helységet a Báthoriak Ecsed várához kapcsolták.

De 1609-ben még Lúgassy Jánosra találunk, ki Szatmár vármegyei Rohod, és Vitka helységben részbirtokára adományt vitt [2].

Tán e családból volt azon Lúgossy István is, ki 1567. élt [3].

Lúgossy család. (Magyar-peterdi.) Erdély kihalt családa [4]. János 1603-ban hajdu hadnagy, midőn Básta alatt a Karansebesre menekűlt erdélyi nemességet haza-menetelre rábeszéli [5].

Miklós 1695-ben a kolosmonostori konventtől veszi ki Dobokai és Kecset-Szilvási elidegenitett jószágaira vonatkozó okleveleit [6].

Lúgossy Ferencz Apaffy Mihály főtitoknoka volt. Meghalt 1692-ben, koporsóba tétetett Hosszú-Teleken dec. 17-én, eltemettetett 1693. maj. 25-én. Neje Barcsai Anna meghalt 1689-ben deczemberben, eltemettetett Hosszú-Teleken [7]. Ferencznek testvére, Anna, ns. és vi-

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 19. 20.
[2]) Ugyan ott II. 91. 97.
[3]) Istvánffy Hist. libro. 24. az 1622-ki kiadás 501. lapján.
[4]) Mikola Historia Geneal. Transylv. a végén.
[5]) Wolph. Bethlen Hist. V. 521.
[6]) Hodor, Doboka várm. 167.
[7]) és 5) Baranyi Pál Imago Vitae et mortis, halotti predikácziók. N.-Szombat 1712.

tézlő Kerekes Tamás özvegye meghalt 1691-ben, eltemettetett Gyula-Fehérvárott april. 6-án.

Erdélyben azonban most is élnek Lugosiak, így Lugosi István országos számvevőségi tiszt 1836-ban, fiai József főkorm.-széki irnok 1849. Bém táborában pénztári tiszt, utóbb politikai fogoly; jelenleg szintén Kolosvár városi pénztári tiszt; István városi hívatalnok Kolosvárott.

Egymásik Lugosi család Karansebesi előnévvel él; Hunyad megyébe az erdélyi fejedelmek korában származott be, közűlök Ferencz 1848-ban szolgabíró, neje dévai Nagy Eszter, ettől fia szintén Ferencz.

Luka család. (Luka-nyényei.) Hont vármegye legrégiebb törzsökös magyar családainak egyike; őse egy törzsből eredt a most is élő keszihóczi Dacsó családéval, és első birtokuk Nyitra megye Hyrenon, vagy Hernoch helység volt; azonban a család törzsének négy fia: Dona, Wacsik, Dubak és Tyba, kik IV. Béla udvarában szolgáltak, által engedik e birtokukat a királynak, ki azt Máté tárnok mester, és pozsonyi főispánnak adományozá, — e helyett pedig a nevezett négy testvér ugyan csak IV. Béla királytól hadi érdemeik tekintetbe vételével is Hont megyében az e nevű várhoz tartozott, de attól fölmentett Palota, Nénye, Kőkeszi, és Nógrád megye Esztergály helységet nyerte csere adományképen [1]).

1260-ban IV. Béla király Esztergályt az előbb kir. udvarnokok birtokát, szintén visszavévén, azt az elszaporodott királyi udvarnokoknak visszaadá, helyette azonban Wacsik fiainak Marczel, Báthor, Sapk és Hrabor (Harabor) nevezetűeknek Kelenye földet és Terbegécz helység egy részét adta királyi adományban [2]).

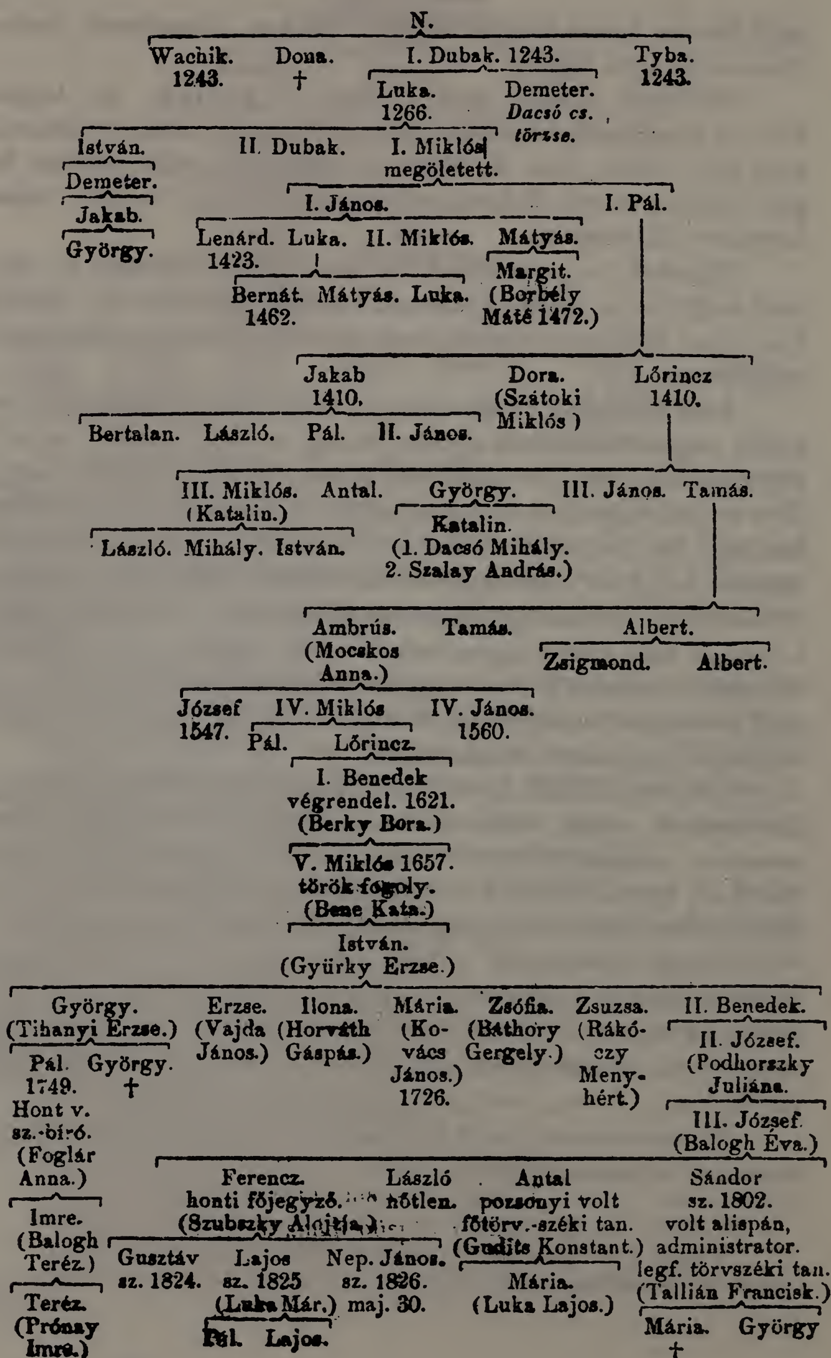
A négy testvér közűl, — mint már e munka III. köt. 216. lapján a Dacsó családnál elmondatott. — Dona magnélkül halt meg, Wacsiknak maradékai hliniki Harabor néven a XV. század közepeig éltek, Tyba ivadéka szintén több ízen fen tartá magát; Dubak pedig két fia által a Dacsó és Luka családnak lőn törzsévé.

Mint származott Dubáktól kezdve mostanáig a Luka család, a következő táblázat mutatja:

---

[1]) Fejér, Cod. dipl. tom. IV. vol. I. p. 284.

[2]) Fejér, Cod. dipl. tom. IV. vol. 3. p. 12.


N.
Wachik. 1243.
Dona. †
I. Dubak. 1243.
Tyba. 1243.
Luka. 1266.
Demeter. Dacsó cs. törzse.
István.
II. Dubak.
I. Miklós megöletett.
Demeter.
Jakab.
György.
I. János.
I. Pál.
Lenárd. 1423.
Luka.
II. Miklós.
Mátyás.
Margit. (Borbély Máté 1472.)
Bernát. 1462.
Mátyás.
Luka.
Jakab 1410.
Dora. (Szátoki Miklós)
Lőrincz 1410.
Bertalan.
László.
Pál.
II. János.
III. Miklós. (Katalin.)
Antal.
György.
III. János.
Tamás.
László.
Mihály.
István.
Katalin. (1. Dacsó Mihály. 2. Szalay András.)
Ambrús. (Mocskos Anna.)
Tamás.
Albert.
Zsigmond.
Albert.
József 1547.
IV. Miklós
IV. János. 1560.
Pál.
Lőrincz.
I. Benedek végrendel. 1621. (Berky Bora.)
V. Miklós 1657. török fogoly. (Bene Kata.)
István. (Gyürky Erzse.)
György. (Tihanyi Erzse.)
Erzse. (Vajda János.)
Ilona. (Horváth Gáspár.)
Mária. (Kovács János.) 1726.
Zsófia. (Báthory Gergely.)
Zsuzsa. (Rákóczy Menyhért.)
II. Benedek.
Pál. 1749. Hont v. sz.-biró. (Foglár Anna.)
György. †
II. József. (Podhorszky Juliána.
III. József. (Balogh Éva.)
Imre. (Balogh Teréz.)
Teréz. (Prónay Imre.)
Ferencz. honti főjegyző. (Szubszky Alojzia.)
László nőtlen.
Antal pozsonyi volt főtörv.-széki tan. (Gudits Konstant.)
Sándor sz. 1802. volt alispán, administrator. legf. törvszéki tan. (Tallián Francisk.)
Gusztáv sz. 1824.
Lajos sz. 1825 (Luka Már.)
Nep. János. sz. 1826. maj. 30.
Mária. (Luka Lajos.)
Mária. †
György
Pál.
Lajos.

A családfán I. Dubaknak unokája I. Miklós az, kit Dacsói Miklós meggyilkolt. Ennek unokája Mátyás, kinek leányát Margitot 1472-ben jegyzé el feleségűl Borbély Máté.



I. Pálnak ágán Ambrus 1526-ban élt, győrösnyényei Mocskos Annától három fia született; József, IV. Miklós, és János. Ezek közűl

József 1547-ben a smalkaldi háborúban részt vevén, Fridrik János szász val. fejedelmet balarczán megsebesíté, és elevenen elfogá, és annak aranyos ezüst kardját elvette; ezen vitézségeért V. Károly császár őt aranysarkanytyús vitézzé (eques auratus) nevezte, és arany lánczczal jutalmazta [1]). Ugyan e tetteért I. Ferdinand is megjutalmazá, és 1548-ban oklevelileg bíztosítá őt, hogy a királyra legelső alkalommal szállandó száz telkét neki és testvérének Jánosnak adományozandja, sőt ennek eszközlésére akkori kir. helytartóját Wardai Pál esztergami érseket is fölhatalmazza [2]). Azonban sem Józsefnek, sem nevezett János testvérének utódai nem maradtak.

IV. János 1568-ban kapta I. Ferdinand királytól Csongrád megyei Serkedt helységet, továbbá Kraszna megyében fekvő Magyar-Keszel, Oláh-Keszel, Felső és Alsó-Szeverén, és Zemplínallya helységeket. 1568. nov. 22-én pedig Miksa király egyenesen hozzá intézett levélben hívta meg IV. Jánost, mint hívet bizonyos helyre, hogy ott a király költségére jelenjen meg. IV. Jánosnak testvére IV. Miklós terjeszté tovább a családot, ennek unokája.

I. Benedek 1621-ben tett végrendeletet, melybe fiának gyámúl süvét Bene Andrást és bátyját Tercsy Györgyöt kérte föl, úgy egyszersmind, hogy fiát Miklóst iskolába adják. E fia Miklós fölnevekedvén, 1652-ben pöre volt a b.-gyarmati vár kapitányi szék előtt a vár őrök ellen, utóbb két ízben török fogságban esvén, csak nagy sarczon sza-

[1]) Istvánffy Historia 1685-ki kiadás 187. lapon hol őt Pécsen születettnek írja, lehet, hogy atyja ott időzött valamely ügyben e fia születésekor.

[2]) L. az oklevelet Kaprinai Mss. B. tom. XXVIII. p. 155.

badúlhatott, és pedig először 700 tallérba, másodszor pedig 2500 tallérba és 50 rőf csimazimba sarczoltatott, hogy e sarczot megadhassa kénytelen volt luka-nényei, palojtai, kőkeszi, terbegeczi és leszenyei birtokait elvesztegetni, de a kivánt öszveg abból sem kerülvén ki, b.-gyarmati Balassy Imre Pest-Pilis és Zsolt vármegyék főispánjától és Balassa-Gyarmat vára főkapitányától menetvéd levelet [1]) nyert mely mellett kéregeté össze az azon időben bevett szokás szerint az igényelt öszzeget. Igy látjuk, hogy 1655-ben Nógrád megyétől szabadulása eszközlésére 100 ftot [2]), Borsod megyétől 50 ftot nyert; és a család máig őrzi azon zöld bársony táskát, melybe a segedelmeket öszsze kéregeté. Fia István nejétől Gyürky Erzsébettől számos gyermeknek lőn atyjává, de ezek között csak két fia György, és II. Benedek maradt.

György ága, mellyen áll Pál, 1749-ben Hont vármegye szolgabírája, — kihalt e században.

II. Benedeknek fiától II. Józseftól unokája III. József, kinek özvegye nebojszai Balogh Éva Váczon halt meg 1842. april. 13-án kora 79. évében. Négy fia maradt; kik közűl Ferencz Hont vármegye volt főjegyzője, még anyja előtt múlt ki. Ennek fiait a táblázaton láthatni.

Másik fia László; a harmadik Antal szintén Hont megyében kezdé hivatalos pályáját, 1850-ben a pozsonyi főtörvényszék tanácsosa volt. Egyetlen leányát Máriát unoka öcscse Lajos vette nőül.

IV. Józsefnek negyedik fia Sándor született Luka-Nényén 1802. mart. 1-én. Hont megyében volt alispán, 1847-ben Honti főispáni helyettes, legutóbb cs. kir. legfőbb törvényszéki tanácsos Bécsben.

A család czímere — mint a Dacsó családnál már leíratott, és itt a metszvény ábrázolja, — egy függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali kék udvarban piros szív látszik, mely át van ütve két nyillal, és belőle három kinyilt liliom nől ki; (a Luka czímer) a baloldali kék udvarban zöld téren fehér egyszarvú ágaskodik, nyakán nyillal átlőve. (Dacsó czímer.) A paizs fölött két koronás sisak áll, a jobb oldalin a leirt szív, a baloldaliból a leírt egyszarvú nyúlik föl. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös,

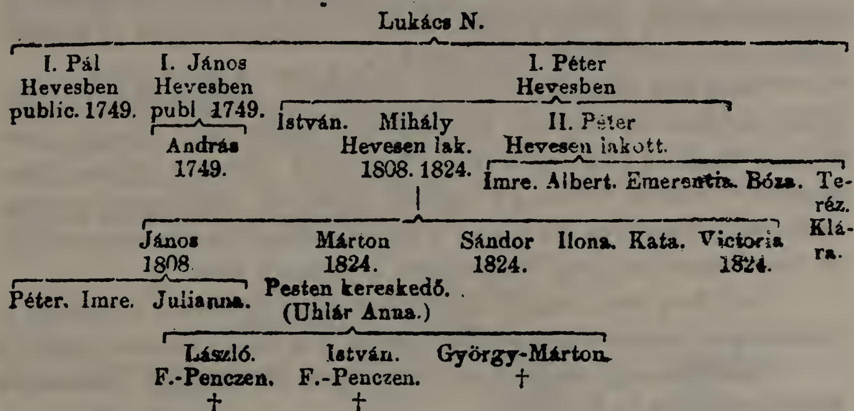
Lukács család. Lukács család Fényes E. Geographiájában található nemességi névsor szerint csak Gömör és Heves megyében ta-

---

[1]) E levélben Luka Miklós „emberséges főember"nek neveztetik

[2]) L. Nógrad megye jegyzőkönyvét az illető évre.

láltatnak, azonban mint látni fogjuk — több megyében is, és többféle Lukács nevű nemes családunk van. Egyike ezeknek azon Lukács család, mely nemes levelét először Borsod vármegyében hírdetteté ki, és utóbb Heves, Pest és Nógrád megyébe is elterjedt. Leszármazásuk a mult század közepétől kezdve következő:



A családfa élén álló három testvér I. Pál, I. János, I. Péter Heves vármegyében 1749-ben hírdették ki nemességüket.

I. Péternek fia II. Péter szintén Heves megyében Hevesen lakott; gyermekei a táblázaton láthatók.

I. Péternek másik fia Mihály szintén Hevesen lakott, és Heves megyében 1808. dec. 6-án, és ismét 1824. januar 29-én hirdetteté ki nemességét gyermekeinek részére is. Ezek közül Márton, ki Pesten kereskedő volt, 1824. sept. 2-án Pest megyében is kihírdetteté nemességét. Három fia Nógrád megyében, hol F.-Penczen birtokuk volt, 1844. aug. 24-én hírdették ki nemességüket; de mind a három magnélkül elhalt, László és István 1850—52-dik év táján.

Lukács család. Ennek nemesség szerzője Lukács Márton, ki M. Teréz király asszony által 1760-ban emeltetett nemességre [1].

Czímere vízirányosan kétfelé osztott paizs, a felső osztály kék udvarában menő helyzetben arany oroszlán látható, szájában kivont kardot tartva; az alsó vörös osztályban ezüst piramis látható. A paizs fölötti sisak koronájából oroszlán emelkedik-ki, szájában kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Lukács család. Másik Lukács család 1761-ben kapott czímeres nemes levelet.

---

[1]) Collect. Herald. nro. 18.

Czímere következő. a paizs kék udvarában, a paizs két oldalából fölfelé ékbe végződő ezüst szelemen látszik, annak hegyén arany csillag ragyog, kétfelől két oroszlán ágaskodik, szemközt nézve, a jobb oldali első jobb lábával pálma-ágat, a másik kivont kardot tartva. A szelemen alatt fészkén ülő, s fiait melle vérével tápláló fehér pellikán látható. A paizs fölötti sisak koronájából szintén oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával pálma-gallyat, és kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [1]).

Lukács család. Él Bihar megyében; közűlök Miklós megyei táblabiró és leánya b. Radivojevich altábornagy özvegye volt. Antal utódai Antal és Miklós ügyvédek. Ignácz utódai János orvos N.-Váradon, György ügyvéd ugyan ott, 1848-ban a m. ministeriumnál alkalmazva. Sándor a forradalombai részvételeért menekült, és Amerikában halt meg. Még több fi és nővérek élnek [2]).

Lukács nevű család Békés megyében 1775-ben hírdetteté ki nemességét. Zemplín vármegyében szintén él Lukács nemes család [3]).

Erdélyben egy csapat Lukács család él; közűlök kiszakadtak Magyarországra is. Ilyen a

Lukács család. (Futásfalvi.) Háromszéki székely eredetű, melyből István 1844-ben a m. kir. helytartóságnál titkár; Károly ugyan ott számvevő tiszt.

Lukács család. (Demsusi.) Hunyad megyében a Hátszeg vidékén fekvő Demsus és több helységben birtokos. József több éven át Hunyad megye főbírája 1848-ig, és a helvét hitvallásúak kerűleti algondnoka. Miklós, Ferencz, Farkas megyei törvényszéki ülnökök voltak, és közűlök Miklós egyház kerűleti algondnok.

Lukács család. (Borosnyai.) Háromszéki székely eredetű, közűlök Dániel marosszéki dulló, János reform. tanár M.-Vásárhelyen 1843-ban. István 1840. László 1848-ban ügyvéd.

Lukács család. (Ditrói) Csikszéki székely; ebből József Kolosvár város követe 179⁰/₁-ben az erdélyi országgyűlésre; György ugyan ott városi tanácsos.

Lukács család. (Karczfalvi.) Szintén csikszéki székely közűlök István azon szék levéltárnoka 1848-ban.

Lukács család. (Nagy-enyedi.) Közűlök Károly Alsó Fejér megyében 1848-ban.

---

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VI.

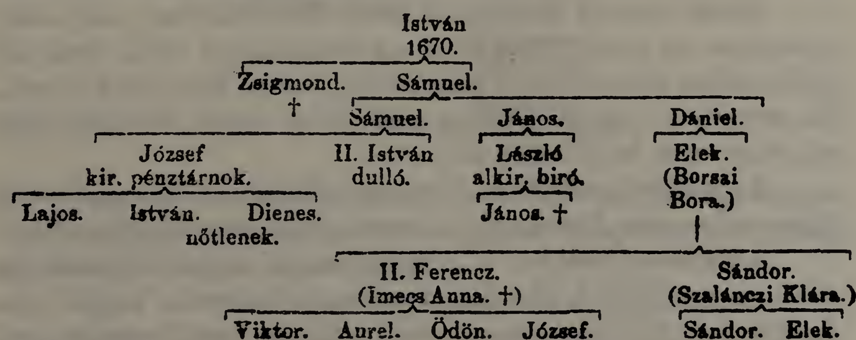
[2]) Török Antal közlése.

[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.

Lukács család. (Illyefalvi.) Székely család, nagyobbára Illyefalván lakozó; Dániel azon város tanácsnoka, és az 1834. országgyűlésen városa követe, Mihály szintén ott tanácsos; Mózses is városi hivatalnok. Ferencz az 1846-ki országgyűlésen követ.

E család egyik ágazata Kolosvárra szakadván, ebből közelebbről Jánosnak gyermekei: László főhadnagy meghalt 1851. János és Farkas orvos Bukarestben, Ágnes Varga Sománé.

Lukácsffy család. (N.-Küküllő-falvi.) Székely nemes család, azonban 1670. jun, 14-én Apaffy Mihály fejedelemtől armalist nyertek Lukács Balás és testvérei I. István és Ferencz, és a „Lukács" nevezetet ffy taggal toldák meg Családfájok említett I. Istvántól következőleg sarjadzott le [1]):



A táblán állók közül József Udvarhelyszékben kir. pénztárnok volt; fiai: Lajos Dalnokon ref. lelkész; Dénes az udvarhelyi tanodában hely. tanár. II. István dulló volt.

László alkirálybiró, fia János fő út-biztos, és egyház kerületi algondnok.

Dániel a német alföldi háborúban mint zászlótartó vett részt, utóbb táblabíró, fia Elek dulló, mindnyájan Udvarhelyszékben. Egyik fia II. Ferencz Alsó-Fejér megyébe költözött, hol előbb aljegyző, majd szolgabiró, végre törvényszéki ülnök 1848-ig.

Lukachevich család. Lukachevich Maximilián 1763-ban M. Terézia király asszonytól nyerte czímeres nemes levelét [2]).

Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály kék udvarában arany oroszlán ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot tartva. A 2. és 3. osztály ezüst udvarában vörös mezű kar könyököl, arany mar-

---

[1]) Családi közlés Török A. által.

[2]) Collect. Herald. nro. 39.

kolatú kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronájából szintén arany oroszlán emelkedik, első jobb lábával meztelen kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Lukácsi család 1609-ben II. Mátyás királytól kapta czímeres nemes levelét.

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló pánczélos sisakos vitéz, jobb kezében kivont kardja hegyén levágott törökfejet, balkezében pedig két nyilat tartva. A paizs fölötti sisak koronáján pánczélos kar könyököl, kivont kard hegyén törökfejet tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [1].

Lukácsi család. Lukácsi Ambrus 1717-be Csapó Istvánnal együtt egy czímeres levélben nemesitett meg [2].

Közös czímerük következő, a paizs kék udvarában, mely arany vonalakkal van diszitve, zöld téren egy vörös magyar ruhás férfiú áll, jobb kezében földre szegzett botot tartva A paizs fölötti sisak koronáján seregély áll, csőrében leveles szőlő fürtöt tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Lukacsik család. Trencsín vármegye 1690. évi nemesi lajstromában mint Rozváczon lakó nemes család van bejegyezve [3].

Lukácsy család. A Trencsin megyei régiebb birtokos családok egyike. Előbb Lukács nevezettel élt. Ismeretes közülök azon Lukács, ki 1330-ban János grófnak a Vágh urának Trencsin megyei alispánja volt [4].

Későbbi Trencsin megyei nemesi lajstromok szerint 1748-ban e családból Zsigmond az alsó járásban székelt. 1768-ban bobrovniki birtokán találjuk Istvánt, és három fiát Jánost, Miklóst és Istvánt. 1803-ban ugyan ott lakott maga Miklós, ki 1809—1824-ig Trencsin vármegye alispánja, és az 1805-ki és 1808-ki országgyűléseken pedig megyei követ volt.

Végre az 1837-ki összeirás szerint Bobrovnikon találjuk még mindég Miklóst; Dritomán pedig Istvánnak örököseit, ugy mint Floriánt, Diénest, Lajost, a bicsei uradalmi tisztartót, és Ferenczet a lelkészt.

Lukácsy család. (Hutirai.) Közülök hutirai Lukácsy Sándor jelenleg a Kertészeti Lapok szerkesztője, és a kertészeti társulat titkára.

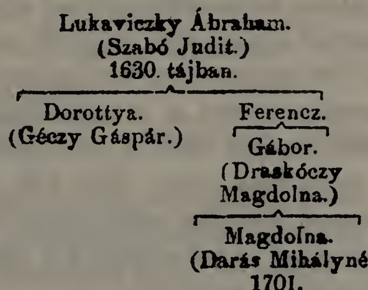
---

[1] Adami Scuta gentil. tom. VI.
[2] Collect. Herald. aro. 598.
[3] Szontagh Dániel közl.
[4] Szontagh Dán. közlése szerint. Kaprinai Msa. tom. 43. pag. 50.

Szatmár vármegyében szintén él Lukácsy család, melyből L. Ferencz e század Ökörtó, és Kölcse helységben birtokos [1]) volt.

Lukas család. Lukas vagy Lucas György, Toncz Mártonnal együtt 1627. aug. 27-én Bethlen Gábortól nyert czímeres nemes levelet, mely 1619-ben Abauj vármegyében hírdettetett ki [2]).

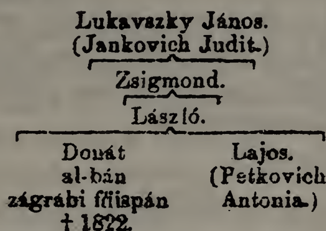
Lukaviczky család. Turócz vármegyében találjuk a XVII. században. Ekkor élt Lukaviczky Ábrahám, kitől nehány ízen a családfa következőleg [3]) jő le:



Magdolnának férje Darás Mihály 1701-ben felesége minden birtokait Egyházas-Maróthon és Farkasfalván Géczy Miklósnak örökösen bevallja a turóczi Convent előtt.

Ugyan ez időben Lukaviczky Andrásnak neje Szabó Judit

Lukavszky család. Horvátországi család. Lukavszky Jánostól kezdve családfája [4]) ez:



Donát Horvátország albánja és Zágráb vármegye főispánja volt. Meghalt 1832. april. 28-án kora 85. évében. 1791-ben még mint horvátországi itélő mester kir. biztosságot is viselt a Stájer és krajnai határokra nézve [5]).

---

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 120. 254.
[2]) Az eredeti armalis Szatmár vármegye levéltárában van.
[3]) Wagner Mss. tom. LXX. p. 24.
[4]) Bossányi contra Esterházy per.
[5]) 1791-ki 68. törv. cz.

Lúkay család (Lukai.) Zemplín vármegye kihalt családa, mely hajdan birta azon megyei Lúka helységet [1].

Lukenich család. Sopron vármegye nemes családai között említetik Fényes E. Geographiájában.

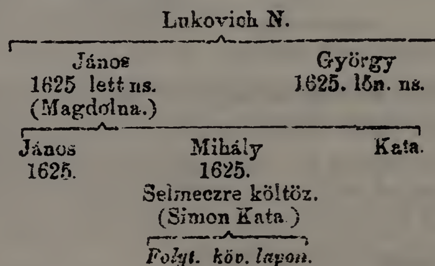
Luketich család. Luketich Miklós kapitány 1765-ben M. Teréz király asszonytól kapta czímeres nemes levelét [2].

Czímere következő, a paizs első részét ezüst szelemen foglalja el, melynek közepén kék fél hold, két szélén két piros rózsafej látszik, a paizs többi része jobbról balra rézsutos vonal által vörös és kék udvarra oszlik, az előtérben a paizs alját elfoglaló zöld téren kettős-farkú oroszlán ágaskodik, első jobb lábával két nyilat, hegyével fölfelé és azok között egy buzogányt tartva. A paizs fölötti sisak koronájából két elefánt ormány között, melyek közűl a jobb oldali vízirányosan félig vörös félig ezüst, a másik félig arany, félig kék, egy daru áll, egyik fölemelt lábával kövecset, csőrében pedig kígyót tartva; az ormányok közűl jobb oldaliból fehér, a bal oldalról kék zászló lobog. Foszladék jobbról ezüst-vörös, a balról arany-kék.

Lukits család. Lukits György őrnagy I. Ferencz király által emeltetett nemességre Bécsben 1814. dec. 9-én kelt czímeres nemes levélben, mely Krassó vármegyében 1816. dec. 4-én hírdettetett ki. [3]. E megyében jelenleg a család nem létezik.

Lukovich család. Eredetileg Trencsin megyei család. Lukovich (vagy másképp Luchkovitz) János és általa neje Magdolna, gyermekei János, Mihály és Anna, továbbá testvére (e conditione ignobili) II. Ferdinand király által 1625. jan. 25-én Bécsben kelt czímeres levélben nemesítettek meg, és nemes levelük Trencsin megyében ugyan azon évben hírdettetett ki.

Családfájok következő [4]:



[1]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 8.
[2]) Collect. Herald. nro. 233.
[3]) Krassó várm. jegyző könyve.
[4]) Ipolyi A. közléséből.

Mihály, *ki az előbbi lapon.*
1625.
Selmeczre költöz.
(Simon Kata.)

Mátyás-Domokos
szül. 1661 febr 22.
Selmeczen bíró.
1). Waldreich Zsusza.
2. Reifin Kata.)

János-József
szül. 1722. nov. 14.
B.-Gyarmat város jegyzője.
(Kovács Apollonia.)

Józs. Miklós	Gábor
szül. Megyerben.	sz. 1796. mart. 23.
1790. jul. 3.	Nógrád várm. főügyész.

Mint a családfáról látjuk, a nemesség szerző Jánosnak fia Mihály Trencsinből Selmeczre költözött, ennek fia ugyan ott már bíró lett, s szerzett Hont megyében Szúd-Darázson, Tergenyén, Kis-Terénybe n[1] és Merén kis birtokrészt. Fia Ján. József Nógrádba B.-Gyarmatra költözött, hol 1752-től 1760-ig a nevezett mezőváros jegyzője volt. Fiai közűl Gábor 1828—1836-ig Nógrád megyei főügyész, utóbb primatialis ügyész, végre birtokán Megyerben él.

Lukovich Károlynak, ki Mátyásnak fia volt, Géczy Máriától fiai László és István elhaltak.

A család czímere a paizs kék udvarában magas fehér sziklán nyugvó koronából leopard emelkedik ki, kivont kardot tartva; a paizs fölötti sisak koronájából hasonló leopard emelkedik ki, kivont karddal. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Lukovszky család. Lukovszky Márton ellen 1562-ben Dubraviczky Albert azért tiltakozik, mivel tőle a Zólyom megyei Lukova helységben fekvő curiára és három sessióra 82 frtot felvévén, azt még is Balassa Jánosnak szándékozott eladni [2].

Lulier család. Báró Lulier János az 1715-ki országgyűlésen iktattatott a magyar honfiúsítattak közé [3].

Lunkányi család. Krassó megye adományos birtos családai között foglal helyet.

---

[1]) A kisterényi birtokrészt, a helység felét, nejével Waldrich Zsuzsával (vagy másutt Vojtracz Zsófiával) a Liptayaktól 2200. fban zálogba vette 1714-ben. L. Esztergami káptalan Capsa. 62. fasc. 10. nro. 2.

[2]) Sz.-beneki Convent. Prot. D. p. 198.

[3]) 1715-ki 135. törv. cz.

Luzénszky család. (Regliczei báró.) Lengyelországból eredezteti magát a rigliczei Gladiss törzstől, a Griffo vagy Szvoboda nemből. Ezek közűl Gladiss János 1468-ban Kazmér Lengyel királylyal kölcsönös örökösödési egyességre lépett. Ennek fia rigliczei Gladiss Miklós első vevé föl a Luzénszky nevet Luzna mvárostól, mely örökségképen szállott reá. Ennek fia Ádám, ennek Márton, ki 1585-ben Báthory István alatt az országgyűlésről bizonyítványt nyert, hogy a Gladissokról eredt, kik a Svoboda máskép grif czímert használák.

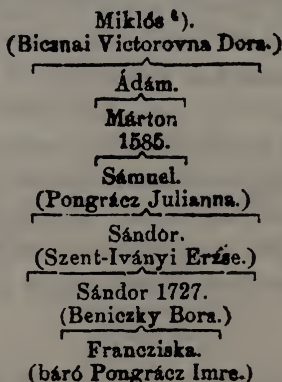
Magyarországba az ausztriai házbeli királyok alatt származtak; és Rudolf, s I. Leopold királyoktól adományokat nyertek.

Végre 1727-ben majus 20-án III. Károly király által magyar báróságra emeltettek Luzénszky István. László, Imre, Ferencz, és János, továbbá Sándor és Imre testvérek. Ezek közűl

István váradi, kanonok, czímzetes scopi püspök volt, 1733-ban váradi püspökké és Bihar vármegye főispánjává is kineveztetett; a a főispánságba be is iktattatott, de a püspökségbe tetleg be nem léphetett, mert 1734-ben a szepességbe, — honnan származott, meghalt [2]).

Utóbb találjuk báró Luzénszky Lászlót, ki pozsonyi kanonokból 1768-ban lett esztergami kanonok, utóbb őrkanonok, megyei érseki főhelytartó, val. és fölszentelt hypponai püspök. Meghalt Nagy-Szombatban 1790. nov. 4-én [3]).

A család teljes családfáját nem bírván, csak egyes töredékből állhat közlésünk. Egy ágazat azon Gladiss Miklóstól kezdve, ki első vevé föl a Luzénszky nevet, következőleg származott le magvaszakadtáig:



[1]) Adami Ms. Musei 4-r. lat. nro. 182.
[2]) Ganótzi Hist. Epp. Varad. II. 411. 412.
[3]) Memoria Basilicae Strigon. 172.
[4]) Szontagh Dán. által közl. egy családfán e Miklósnak atyjáúl Jaxa szerbiai fejedelem, III. Lesk lengyel királynak fia áll, valószínűség nélkül.

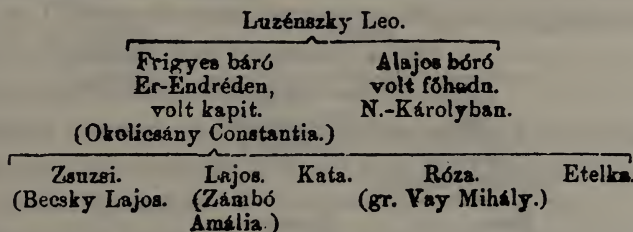
A család jelenleg él, s birtokos főleg Abaúj, Fejér megyében Móron, Szatmár- és Nógrád megyében.

Az ujabb időben éltek közűlök báró L. Pál meghalt 1810-ben dec. 2-án.

1832-ben az országgyűlésen a felső táblán részt vett b. Luzénszky János cs. kir. kamarás, és ezredes.

Ugyan azon időben (1826—1840.) élnek b. Luzénszky Pál (kinek neje Szirmay grófhölgy) Antal, Károly stb.

A Szatmár vármegyében élő ágból Frigyes volt cs. kir. kapitány a franczia háborúban vett részt, valamint tesvére is Alajos, mint főhadnagy; családfájok következőleg áll:



A család czimere — mint a bárói diplomában is levan írva, — a paizs vörös udvarában zöld téren ágaskodó fehér grif, ragadozásra kinyújtva első lábait. A paizs fölött bárói korona, és azon sisak, melynek koronájából a leírthoz hasonló grif emelkedik ki, és ennek háta mögött egy oldalról egy vörös elefánt ormány nyúlik ki Foszladék mind két oldalról ezüst-vörös [1]).

Későn kapván a teljes családfát, az e kötet végén közöltetik.

Lyuk család. Gömör vármegye czímerleveles nemes családainak sorában áll [2]).

Lübek család. Lübek Károly 1768-ban M. Teréz király asszonytól czímeres nemes levelet nyert. Czímere: a paizs négyfelé osztott paizs, az 1. osztály arany udvarában egyfejű fekete sas kiterjesztett szárnyakkal látható. A 2. és 3. osztály vörös udvarában arany oroszlán áll, első jobb lábával égő bombát tartva; a 4. osztály kék udvarában arany grif ágaskodik kivont karddal. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett és félig arany, félig vörös, (egymással ellenkezőleg szinezett) sas-szárny között a leírthoz hasonló oroszlán emelkedik ki. Foszladék mindkét oldalról ezüst-vörös [3]).

---

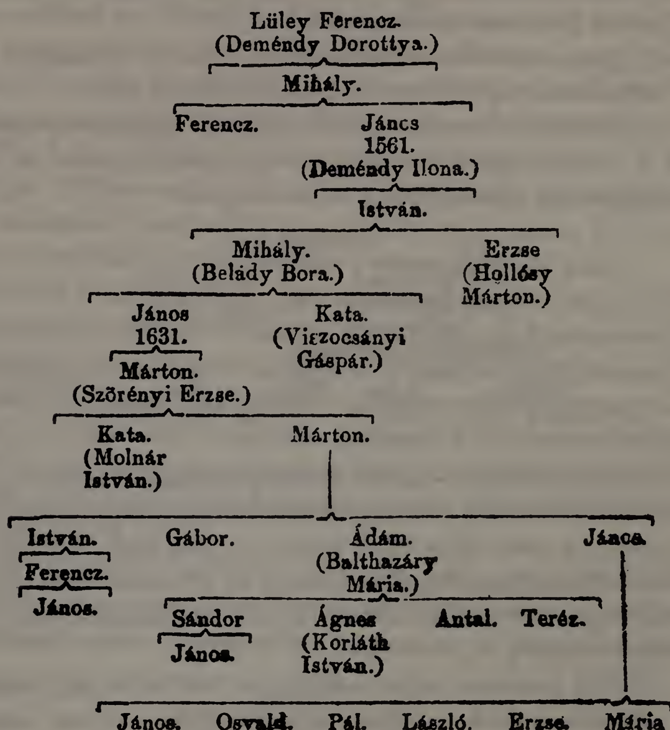
[1]) Adami Scuta gentil. tom. VI. És Colllct. Herald. pag. 116.

[2]) Bartholomaeides C. Gömör p. 145.

[3]) Adami Scuta gentil. tom. VI.

Lüley család. Bars vármegyei régi nemes család, kiterjedve egyéb megyékbe, mint Ung megyébe, Zemplin megyébe, hol székhelyük M i n a j helység, és Békes megyébe, hol a család 1813-ban hírdetteté ki nemességét.

Családfája a XV. század végétől következő:



Lüley F e r d i n a n d 1839-ben Bars megye esküdtje volt.

A sorból kimaradtak.

Laczka család. Békés vármegyében 1825-ben íratott a nemesek lajstromába.

Laky családhoz a 14. lapon adandó alistáli Laky G á b o r, Komárom város volt tanácsnoka, született Nemes-Ócsán Komárom vármegyében 1765. octob 18-án.

Langó család. Közülök Langó F e r e n c z Arad megye birtokos nemesei sorába van beírva.

Lánghy család. Melyből L. István az iró meghalt 1832. mart. 27. kora 37. évében.

László család. (Csutnai.) Közülök András és István a Nógrád megyei 1755-ki nemesi lajstromba jegyezvék.

Lászlóffy családhoz (a 34. lapon) adandó, hogy Lászlóffy Emánuel Bihar megyétől 1847. aug. 2-án vett ki nemesi bizonyítványt melyet ugyan azon évi dec. 9-én Krassó megyében hírdettetett ki.

Laszly család. Czimeres nemes levelét 1715-ki jul. 5 én nyerte, mely ugyan azon évben sept. 11-én Nógrád megyében publicáltatott. E czímeres levelet mutatá fel a család az 1732-ki nemesi vizsgálatkor is; 1755-ben a nemesi lajstromba Nógrád megyében beírattak Laszly Pál, György és János.

A forradalom előtti időben élt Laszly Pál.

Lázár család. Arad vármegyében szintén honos a Lázár család, hol Lazár Lázár és fiai Kálmán és György 1826-ban írattak be a nemesi lajstromba.

Lehotzky családhoz (a 83. lapon) adandó még, hogy Békes megyében is él a család egy ágazata, névszerint ott L. Pál 1775-ben íratott a nemesi lajstromba, és megyei tisztviselő volt, fiai Antal főügyészi, Lajos főszolgabírói, István esküdti hívatalt viseltek.

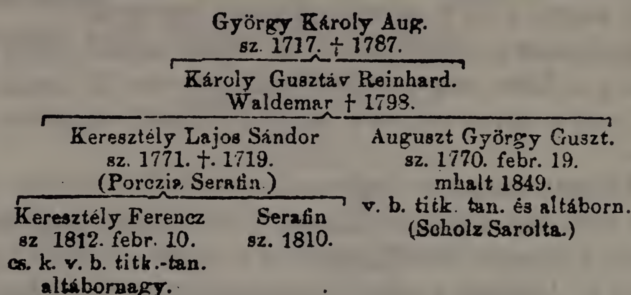
Leiningen család. (Westerburg.) Német eredetű ház, mely Németország több helyein virágzik, és két fő vonalra és több ágazatra oszlik. E két fő vonal egyike a Leiningen-Hardenburg-Dachsburg vonal, mely ismét két, név szerint 1. Leiningen-Hardenburg; és 2. Leiningen-Heidesheim-Falkenburg ágra oszlik, és ez utóbbi ismét két fiók ágazaton u. m. *a)* a Leiningen-Billigheim, előbb Guntersblum, és *b)*. Leiningen-Neudenau, előbb Heidesheim él főleg Badenben. E vonal kath. vallású.

A másik családi fővonal a Leiningen-Westerburg nevet viseli, és ez is ismét két ágra az úgynevezett idősb és ifjabb ágra oszlik; az ifjabb ágazat nassaui és bajor ágazatra szakad. E vonal ágost. evang. vallású. Az idősb ágból szül. 1819-ben Károly, ki 1848-ban a magyar hadseregben mint Görgey had-testének egyik osztály-tábornoka harczolt, 1849-ben oct. 9-én pedig Aradon a kivégzettek sorsát osztá. Özvegye Sissanyi Erzse, kitől gyermekei maradtak.

Minket ez utóbbi vonalból csupán a nassaui fiók ágazat érdekel, miután ennek két tagja gr. Leiningen-Westerburg August, Ke-

resztély testvérek az 1836-ki országgyűlésen a 47. törv. cz. értelmében magyar honfiúsítást nyertek.

Az indigenált gróf ág nemzékrende [1]) következő:



Lengyel családhoz, tán a 92. lapon a Simai-hoz adandó, hogy Lengyel Márton, ki 1809-ben Békes megyében kihírdetteté nemességét, közel negyven évig azon megye főügyésze volt. Meghalt 1842. mart. 5-én kora 62. évében Gyulán.

Lengyel család. Az armalist 1682-ben kapta, mely mellett Lengyel Mihály 1726-ban Nógrád megyében igazolta nemességét.

Lenkey családhoz (a 93. lapon) jegyzendő még, hogy Károly és fiai József és Lajos Arad vármegyében 1822-ben hírdettették ki nemességüket a megyei jegyzőkönyv 246. száma szerint.

Lestyán családból, (melyről a 96. lapon van említés) József és Károly Arad vármegyében a kétségtelen nemesek lajstromába irvák.

Létai család. (Aranyos-rákosi.) Székely család Aranyos-Székben, hol Péter 1840-ben iktató.

Letenyey családhoz a 100 lapon pótolandó még, Lethenyey [2]) István szeredi plébánosból 1835-ben lett esztergami kanonok, meghalt 1748-ban [3]).

Letheney János Pécs megyei pap, és püspöki levéltárnok 1804-ben.

Lipcsey család. (Bilkei.) A 119. laphoz pótoljuk, hogy időközben 1860. decemberben Heves megyében az alkotmányos első tisztválasztáson e családból a II. táblán álló Péter főszolgabíróvá, József alszolgabíróvá, Tamás tiszt aljegyzővé, — a III. táblán álló Imre (a Jáan Ludovica férje) pedig másod alispánná választatott.

[1]) Goth. gen. Taschenbuch. 1859. 247—248.

[2]) Igy van a neve irva.

[3]) Memoria Basilicae Strigon. 168.

Lipták család. Békes megyétől 1814-ben nyert nemesi bizonyitványt.

Lypolth család. (Ternyei.) Sáros megyei család, melyből ternyei Lypolth F e r e n c z 1550-ben Sáros vármegye alispánja volt [1]).

Lodron család. Gróf Lodron F e r e n c z 1802-ben a 34. törv. cziknél fogva magyar honfiusítást nyert. — J e r o m o s 1808-ban a Ludoviceara ezer ftot adott.

Lovász családhoz, melyről a 180. lapon van emlités, kell adnunk még, hogy e család Borsod megyében Mártonyi helységben törzsökös, minthogy azon Lovász I s t v á n, M i h á l y és B a l á s fivérek, kik III. Ferdinand királytól 1649-ben czímeres nemes levelet nyertek; a nevezett helység lakosai valának, és ugyan ott egyszersmind azon házhelyet a melyen laktanak, minden tartozékaival Mladosovich Horváth István és neje Semsey Borbálától szabadkézre eresztetvén, örök birtokúl kapták, és jóllehet idő jártával e birtok idegen kezekre kerűlt, az újabb időben a férfi ág abba ismét vissza jutott, és máig mint családi ereklyének birtokában van.

E család egyik ága Arad megyében az ötvenesi pusztát szerezvén adományban, ott szerepelt és kihalt, mint már följebb említetett.

Egy másik ág Torna megyébe telepedvén, ott több tagja megyei hívatalt viseltek: mint S á m u e l esküdti lajstromozói és jegyzői hívatalt, úgy a most élő M i k l ó s a forradalom előtt 20 évig majd minden megyei, kivált főbb hívatalt át szolgálván, akkor másod alispánságon szünt meg, a forradalomban mint nemzetőri százados egy század önkénytessel fél évig több ütközetben vett részt, 1860-ban pedig a visszaállitott alkotmányosság folytán Abauj megye első alispánjává választatott, és az egyházi téren is mint a tornai egyház megye segéd-gondnoka több év óta hívataloskodott [2]).

Lőkös családhoz a 185. lapon adandó, hogy Lőkös G á b o r Arad vármegyében 1793-ban publicáltatá ki nemességét.

Lőrincz család. (A 186. lapon.) Lőrincz F e r e n c z Udvarhely széktől 1827-ben sept. 3-án kapott nemesi bizonyítványát akkori lakta helyén Krassó vármegyében 1828. sept. 17-én hirdetteté ki.

Luby család. A 189. laphoz adjuk még, hogy 1309 ki családi okmány szerint Detriknek három fia volt: B e n e d e k, T a m á s és L ő r i n c z; kiktől egy törzsből származott a Detrich, Kiszely és Luby család, és ezek utódai Benedekfalvára később is közös adományt nyertek.

[1] Wágner, Diplom. Sáros. 84.

[2]) Beküldés után.

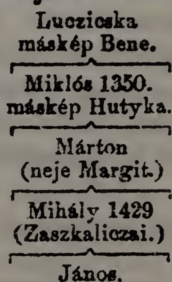
Liptó megyében e családból az utolsó időkben ismeretes főleg az id. Boldizsár táblabíró, ennek fia György 1848-ban megyei jegyző, és ez utóbbinak fia ifj. Boldizsár h. ügyvéd.

Lubomirszky család. Lengyel herczegi család, itt miután honfiusítást hazánkban nem nyert, csak annyiban emlitendő meg; miszerint a szepességnek egykor birtokában volt. Ugyan is L. Sebestyén 1587-ben 24000 ftért vevé meg a szepesi kerület jövedelmeit s vele a starostyaságot; 1607—1640-ig L. Szaniszló bírta azt, ettől 1665-ig György-Sebestyén, 1675-ben Szaniszló-Heraclius, 1702-ben Theodosius-Constantius birtokolta. A Lubomirszkiak kihaltával 1742-ben Maria Jozefa lengyel királyné vette át a szepesi kapitányságot, és administratora lett moszczeneczi Moszczenszky András [1]), míg végre e terület is az országtesthez vissza került.

Lucsánszky család. (Néhol Loncsanszky.) Trencsin megyében a nemesi lajstromok szerint 1646-ban Varinban és Zolnán székeltek e nemes család tagjai. 1658-ban Nemes-Kotessón emlitetnek; utóbb e megyében nyomaik elé nem fordúlnak [2]).

Luczay család. Erdélyi nemes család, ismeretes belőle azon László, ki 1703-ban gr. Bethlen Ferencz főbíztos s mellé segédűl neveztetett [3]).

Luczicska család. (Zaszkali.) Árva megyei régi de már kihalt adományos család. Családfája következő [4]):



Ez utolsó János, és utóda Benedek közt mintegy három nemzedékbeli hézag áll kitölthetlenül. Valószinűleg e Benedek volt a család utolsó sarjadéka, ki 1595-ben gr. Thurzó Györgynek az árvai uradalomba történt ünnepélyes beiktatásánál mint szomszéd zaszkali birtokos volt jelen.

A Luczicska család birtok viszonyairól lásd a pótl. kötetben Bene czikket.

---

[1]) Szontagh Dán. közl. szerint.
[2]) [3]) [4]) Ugyan attól.

M.

Machala család. E családról említést találunk 1354-ik évből, midőn Machalai Miklós (Nicolaus de Machala) azon sérelme végett fordúl I. Lajos királyhoz, hogy Várhegye vagy Bodolafalva nevű birtoka a sárosi várhoz csatoltatott [1]). Jelenleg Sáros vármegyében Mocsolya nevű helységet találunk és így Miklósnak család neve Mosolyai-nak hangoztathatott. Hogy e család a Tekula nemből eredt, azt Lehoczky állítja.

Machal család. 1769-ben kapott Mária Teréz király asszonytól czímeres nemes levelet.

Czímere a paisz kék udvarában zöld téren a paizs bal oldala felé fehér ménen futó vitéz, ki vörös nyereg takaró fölött ül, nadrága vörös, mellét pánczél, fejét gém-tollas sisak, lábát sárga csizma födi, bal kekezével a kantárt, hátra kinyújtott jobb kezében pedig csalmás levágott török fejet tart. A paizs fölötti sisak koronájából egyenesen egy pánczélos kar nyúlik fel, vízirányosan vérrel áztatott kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [2]).

Machik család. Nemességét Rudolf királytól kapta, ugyan is nevezett király Machik Mihály szabadost (agilis) és általa nejét Katalint, fiukat Jánost, továbbá Mihálynak testvéreit Jánost és Mátyást és ezek utódait Prágában 1599. febr. 1-én kelt czímeres nemes levélben nemesi rangra emelte.



Czímerük — mint itt a rajz ábrázolja — fenálló hadi paizs, melynek vörös udvara jobbról balra rézsutosan levonúló arany szelemen által két részre oszlik, az arany szelemen egy fölfelé siető barna

---

[1]) Katona Hist. critik. X. 93. — Wagner Diplomat. Sáros. pag. 54.

[2]) Collect. Herald. nro. 119.

medvét mutat, a paizs két vörös szögletében pedig egy egy kivirágzott fehér liliom látható. A paizs fölötti sisak koronájából fehér egyszarvú emelkedik ki, két sas-szárny között, melyek közűl a jobb oldali vízirányosan félig vörös, félig ezüst; a jobb oldali félig arany, félig fekete. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-fekete.

A család nemzékrende [1]) következő:

- Machik N.
  - Mihály 1599. nség szerző (Katalin.)
    - János 1599.
  - János 1599. közszerző.
    - István.
      - István.
        - István Hont megyében.
      - András.
        - János. †
        - Mátyás.
          - János. Komáromban.
        - Tamás.
          - Mihály.
            - Péter stb. Komáromban.
    - Benedek.
      - András.
      - Mihály. Tolna megyében.
    - János.
      - János.
      - István. Veszprémben.
        - Ferencz.
          - Ferencz gazda-tiszt Pest megyében.
            - Ferencz. †
            - Kata.
            - III. Imre tisztartó Békésben.
              - Károly. Etelka. Ilka. Vilma. Malvin. Anna.
            - Károly. sz. Fehér várm. adószedő.
              - Mária.
            - Teréz.
            - Sándor számtartó Fejérben.
              - Mihály. Teréz. Luiza. Anna.
          - I. Imre Rudnay érsek szolgálatában utóbb Stajerban Montpreis uradalom tulajdonosa.
            - György Szék.-Fejérvárott
              - György. Ilona. Anna. Kata.
            - II. Imre 1861. egyetemi tanár.
              - Jenő. † Béla. Gyula. László. Hedvig. † Emma. Berta. † Mária. Kornelia.
  - Mátyás 1599

II. Imre hites ügyvéd, Zólyom s Zágráb vármegye volt táblabírája, előbb a zágrábi akademiában a magyar irodalom és irálytan r. tanára, a bölcsészeti kar proseniora, s ugyan ott könyvbíráló volt, utóbb 1851. óta a pesti kir. egyetemnél a magyar irodalom s irálytan helyet. tanára.

A táblázaton álló Mátyásnak, kinek fia J á n o s Komáromban lakott, ágazatához tartozik M i h á l y, ki Bars megyében lakott, kinek fia

[1]) Családi közlés szerint.

András Pest megyében tótfalusi tanító, ennek fia Lajos köz és váltó ügyvéd, előbb Buda város tiszt ügyésze, jelenleg a budai országos törvényszék tanácsosa. Fia Lajos.

A család neve kiejtés szerint Mácsik.

Machula család. Túrócz megyei nemes családok egyike. Trencsin vármegyében szintén székeltek, név szerint Gáspár Szedlicsnán 1748-ban, utóbb 1768-ban ugyan ott Gáspárnak fiai Péter és István írattak a nemesi lajstromba [1].

Ugyan e család tagja ábrahámfalvi Machula Gábor, ki 1791-ben Jenába tanult, onnan haza jövet, nyitra-szerdahelyi, majd rákos-keresztúri, végre szarvasi evang. lelkész, és a békés-bánáti kerület seniora [2]. Meghalt. 1830. febr. 24. kora 90. évében. 1825-ben nemességét Békés megyében kihírdetteté.

A család neve kiejtés szerint Makula.

Mackh család. Mackh János Antal 1724-ben III. Karoly királytól nyerte czímeres nemes levelét [3].

Czimere négy részre osztott paizs, melyet hosszában vagy függőlegesen széles ezüst szelemen oszt el; az 1. és 4. osztály vörös udvara vízirányos helyzetben két arany csillagot mutat; a 3. és 4-ik osztály kék udvarait pedig vízirányosan fekvő, széles ezüst szelemen osztja kétfelé. A paizs fölötti sisak koronáján zöld halom fölött piros lábú fehér galamb áll, piros csőrében olajfa ágat tartva, két kiterjesztett sas-szárny között, melyek közűl a jobb oldali vízirányosan félig vörös, félig ezüst, a baloldali azonképen félig arany, félig kék. Foszladék innen arany-kék, onnan ezüst-vörös.

Mack család. Mack Ignácz, ki 1840-ben a pesti vakok intézetére 5000 ftot adott, ugyan azon évi országgyűlésen magyarországi honfiusított nemesnek vétetett be [4].

Macsár család. (Máskép Macsarovics.) A Macsár vagy Macsárovics (sőt Mecsarovicsnak is írt) család Trencsin megye nemesei sorába tartozik. 1700-ban Márton említetik a nemesi lajstromban; 1748-ban István Trencsin sz. kir. városban, másik István Beczkón, 1768-ban Beczkón említett István fiával Jánossal; és Mihály fiával Györgygyel; továbbá idősb János fiával Jánossal; — Kocsóczon pedig György.

---

[1]) Szontagh Dániel közlése.
[2]) Haan Lud. Jena Hung. 102.
[3]) Collect. Herald. nro. 357.
[4]) 1840: 54. és 55. törv. cz.

1803-ban Beczkón már csak István egyedűl, és ugyan ott 1837-ben nevezett Istvánnak fia János csak egyedűl találtatott [1].

Macskási család. (Tinkovai.) A család bölcsője a Temesi bánság, nevezetesen a karansebesi kerület, hol a család első ismert törzse Struza kenézséget viselt I. Lajos király korában; e királytól kapnak Struzának fiai Román és László, továbbá Dienes fiátóli unokái Péter, Struban és Mihály, végre Iván fiátóli unokái Mihály, Dienes, és Zacharias a két Mutnok folyam tövében két helységet [2].

1411-ben Dienes, András, Farkas, Koszta, Iván, Macskási Mihálynak fia, és másik Mihály, Macskási Lászlónak fia az aradi káptalan által a karánsebesi kerületben fekvő Ruginocz, Leövdes, Toplocza, és Tinkova helységek határait járatják meg [3]. Ez utóbbi helységről írja a család előnevét, és 1411-ben már — mint látjuk — Macskási névvel éltek.

1428. Macskási Román, és Mihály Galambócz vára ostromában, hol testvéreik elhullottak, — szerzett érdemeikért, Ruginocz, Levdös és Topolcza helységre Zsigmond királytól új királyi adományt nyertek [4].

Ezek szerint a családfa következőleg alakúl:

Struza
karánsebesi kenéz
1360, tájban.

Dienes			Román	László.	Iván 1380.		
Péter 1380.	Struban 1380.	Mihály. 1380.	1411. 1428.	Mihály 1411.	Mihály 1411.	Dienes 1411.	Zachariás 1380.

E családfára nem birjuk elhelyezni az említett Andrást, Farkast és Kosztát

Kővári L. — ki, mint értesítve vagyok — a családfát hibásan közli, — e családot Struzának [5]) fiától Lászlótól hozza le, és pedig szerinte Lászlónak fia András, ki 1411-ben a tinkovai határt járatja, ennek Jakab, (1464.) ennek János (1470.) ennek István, ennek Péter, ennek Török Hedvigától Miklós, a kivel a család Erdélybe

---

[1]) Szontagh Dániel közl.

[2]) Fejér Cod. Dipl. XI. p. 446. V. ö. Acta Diaetae Transylv. 1842. p. 243. s köv. l.

[3]) Ugy ott XI. 454.

[4]) Ugyan ott XI. 458.

[5]) E Struza nem 1299-ben volt k.-sebesi Kenéz, mint Kővári írja, hanem I. Lajos király korában, mint az oklevelek mutatják.

Hunyadba származik át. Miklósnak (kit 1671-ben ír meghaltnak) neje Gámán Sára, kinek fiától Pétertől közli az alább következő családfát; azonban míg ez következnék, álljanak itt ismét a következő kétségtelen adatok.

1455-ben Macskási Jakabot és nejét Annát a sz Ferencz rendi confraternitásba fogadja Capistrán János [1]).

1483-ban Macskási Imre magvaszakadtán Macskási János és unoka öcsese Fiáth László a szörényi bánságban és sebesi kerületben több jószágra kir. adományt kap I. Mátyás királytól [2]). Ez oklevélben királyi emberűl neveztetik M. Jakab. A beiktatás 1481-ben az aradi káptalan által történt, és ekkor a beiktatás nem csak Macskási János, hanem Jakab részére is történt [3]).

1489-ben mint királyi ember (homo regius) említetik Macskási Mihály [4]).

Már a XVI. században bírnak a Macskásiak Hunyad vármegyében, tehát ha később tették is át lakásukat, de Erdély már birtokosai közé számítá; ugyan is 1535-ben rapolti Thárnok Péternek leányai Fruzsina [5]) Gerlistyei Miklósné és Kata Baládffy Andrásné, továbbá rápolti Belai Barnabás leánya Anna Gyulay Mihályné Erdélyben mind azon javakban, melyeket bakai Macskási Gáspár fiai János és György birnak, kérik magukat magvaszakadás czímen beiktattatni, de ellene mondtak rápolti Thárnok János és Macskási János és György [6]).

A következő 1536. évben a nevezett nőszemélyek Mayláth István vajda parancsa folytán a fejérvári káptalan által ismét beiktatást eszközölnek Hunyad megyei Rápolt és Oláh-Rápolt helységre, mert mint az oklevél szól, Rápolthi (Thárnok) Jánosnak bevallása és kötelezettsége szerint ez őket illeti. De az oklevélre jegyzett hátírat szerint ismét tiltakoztak bakaji Macskási János és György [7]). E falukhoz járult még Tóthfalu, Bulbak helység, a bakaji rész jószág (Hunyadban) és a szarakszói rész jószág (Fejérben) [8]).

---

[1]) Kaprinai Mss. B. tom. XVIII. p. 40. Ezt említi Mikola is, pag. 54.

[2]) Teleki, Hunyadiak kora XII. 130.

[3]) Ugyan ott XII. 179.

[4]) Ugyan ott XII. 454.

[5]) Egy 1536-ki oklevélben e Fruzsina (valószinűleg tévedésből) Belai Barnabás leányaül iratik.

[6]) Az oklevél Arpádia I. év 194. 195.

[7]) Ugyan ott 195. 196.

[8]) Ugyan ott 175.

Nevezett Macskási György élt 1556-ban is, midőn őt Petrovich Péter az I. Ferdinand király ellen egyesítendő sereg ügyében Szebenben járatta [1]).

Az eddig eléadottakból látjuk, hogy a Tinkováról előnevezett Macskási család tagjai is akkori szokás szerint írták előneveiket újabb egyes birtokaikról is, így már a Thárnok Macskássiak Rápoltról, Gáspárnak fiai pedig Hunyadban Bakaj-ról, majd ismét Gáspárnak unokája Ferencz Rápoltról, és másik Ferencz újabb birtokáról Abafájáról, utóbb a Dobóka megyébe szakadt ág Sz.-Mártonról; sőt — úgy látszik — maga e helység Sz.-Márton is Macskás nevét a Macskásy családtól nyerte. Mert a Macskási nevet a család, mint láttuk már 1411-ben használta és azt nem Erdély valamelyik falujáról vette, hanem a temesi bánságban a Temes völgyén fekvő Zaguzsen mellett folyó Macskás pataktól, hol lehet, hogy régen hasonnevű helység is volt. Ezekből azt is kell következtetnünk, hogy szentmártoni Macskásy és tinkovai Macskásy családok csak egy törzsnek, s mint láttuk Struza fiaiban elég terepélyes ágazatokon oszló törzsnek ivadékai, s illetőleg két fő ágazata [2]).

Igy a már említett Thárnok és Rápolti előnevű, vagy is sz.-mártoni Macskássy ágazatból fölmutathatjuk a következő töredék származási fát [3]).



[1]) Fasching, Nova Dacia VI. 66.

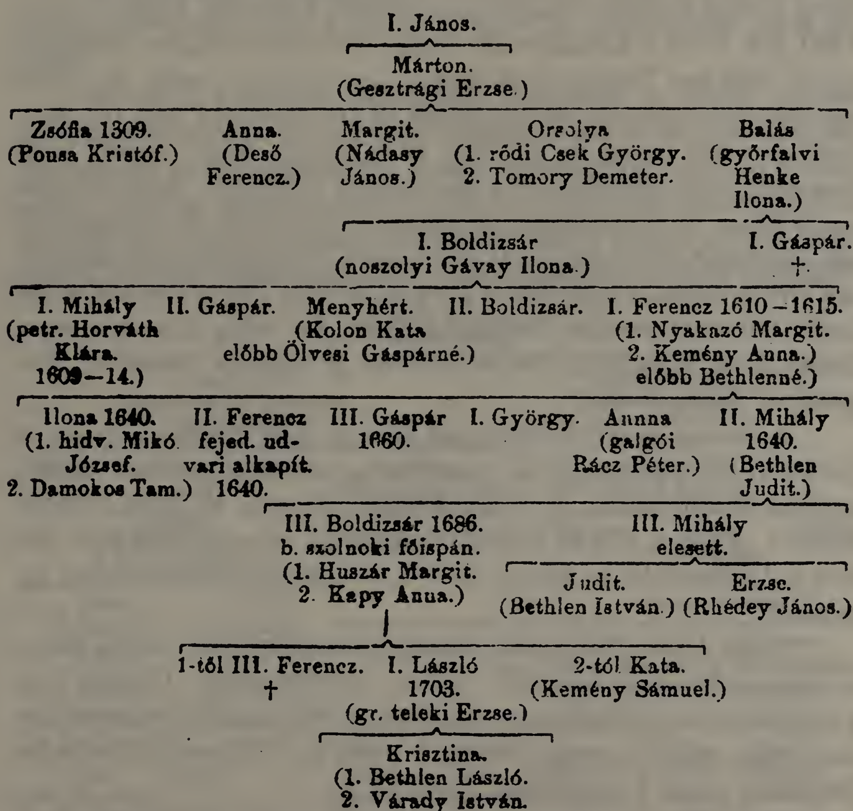
[2]) Mikola, Hist. geneal. Transilv. p. 54 is csak két linsának állitja a Macskásyakat; de különböző családnak nem mondja.

[3]) A b. Bornemisza levéltárban lévő családfáról közli Török Antal.

Az ezen családfán álló I. Ferencz, rápolti Macskásy néven fordúl elő, és 1603-ban Hunyadban pestisben halt meg [1]),

A szentmárton-macskási Macskásy ágazatról Hodor Károly közöl legtöbb adatot [2]). Ugyan csak tőle van szerencsém közölni a következő származási-fát is, melyet azonban egyebeken kívűl azért sem tarthatok hitelesnek, mivel rajta Zsófia Pousa Kristófné 1309-ben jegyeztetik élőnek, testvérétől Balástól való unokája I. Ferencz pedig 1615-ben él, és igy a nagynéne és unoka öcs közt teljes 300 év áll. Ennélfogva a köv. táblázaton Balás és fiai Boldizsár és Gáspár közé valószínűleg még nehány nemzedék hiányzik.

A kérdéses származási fa ím ez :



E táblázathoz Hodor jegyzetei szerint adhatók, hogy M. Miklós 1315-ben mind vajdai helyettes emlittetik egy oklevélben. — 1448.

---

[1]) Wolph. Bethlen. tom. V. p. 535.

[2]) Hodor, Doboka várm. 167—172.

mart. 14-én M Pál és György rokonok Kolosmonostorott egyezkednek az alvajdai széken, és Szucsákban birtokosok.

I. Mihályt 1610-ben Fogaras várkapitányául írja. Az I. Ferencz utódai által 1757-ben kezdett s 70 évig folyt kir. táblai perből tűnik ki, hogy I. Ferencz nejével Nyakazó Margittal 1615-ben Bethlen Gábortól Búzás-Bocsárdot előbb fiágra, azután a nőágra is kapja adományban. És e Ferencz két várat, egy kastélyt, és 60 falut birtokolt.

III. Boldizsár neje brenhidai Huszár Margit jogán jutott Abafáján birtokhoz, és innen egyik fiának abafáji predikatuma [1]). E III. Boldizsár 1680-ban B.-Szolnok vármegye főispánja, és országos követ a török és német császárhoz, 1688-ban a császári hadak vezére, 1690. jun. 23-án a kormányszék követe Szebenben Haisler tábornokhoz [2]) 1691-ben Tökölyi elleni hadak egy részének vezére [3]). Ekkor egy Macskási is elesett, de úgy látszik ez III. Mihály volt. III. Boldizsár utóbb tanács úr, de majd fiával Lászlóval együtt nótát kap, ettől utóbb fölmentetik; a grationalisok 1696—97. évről szólnak. — 1698-ban fiával Lászlóval együtt királyi hívatalos az országgyűlésen. Boldizsárnak másik fia III. Ferencz, ki Szent-Márton-Macskáson birt és lakott, ennek leánya Bora előbb diósi Hencz Jánosné, utóbb (már 1691-ben) macskási Ördög Istvánné. Ez Ördög István a napa, Somay Bora jogán birt fodorházi birtokát gr. Székely Lászlónak zálogosítá el. Eddig Hodor.

A táblázaton III. Boldizsárnak fiáúl írá még Zsigmondot és Gáspárt, kik itt lehagyvák, mert az egykorú Mikola nem említi; továbbá Hodor szerint Erzse, Rhédey Jánosné, és Judit iktari Bethlen Istvánné, I. Ferencz leányai lettek volna, a táblázatra Mikola tudomása után az elesett Mihály leányaiúl kellett ezeket igtatnunk.

Végre Hodor K. Doboka vármegye Esmertetésében említi még a sz.-mártoni Macskási családból, 1420-ik évre macskási Thárnok Jánost, és ennek nejét a Bethlen családból.— 1495—1502. évre mint szörényi bánt említi Macskási Pétert. 1629 ben Mihályt, és nejét Bethlen Katát, (vagy jobban Juditot).

Végre Hodor szerint ez ágazat kihalt Györgyben 1720. táján [4]). E

---

[1]) Cserei Mih. Hist 272.

[2]) Ienzédy Pál stb. Napló följegyzései 119.

[3]) Szalay, Magyarország tört. V. 456 459. és ott alúl a jegyzet. Lásd. Cserei id h. 157.

[4]) Hodor Doboka várm. 172.

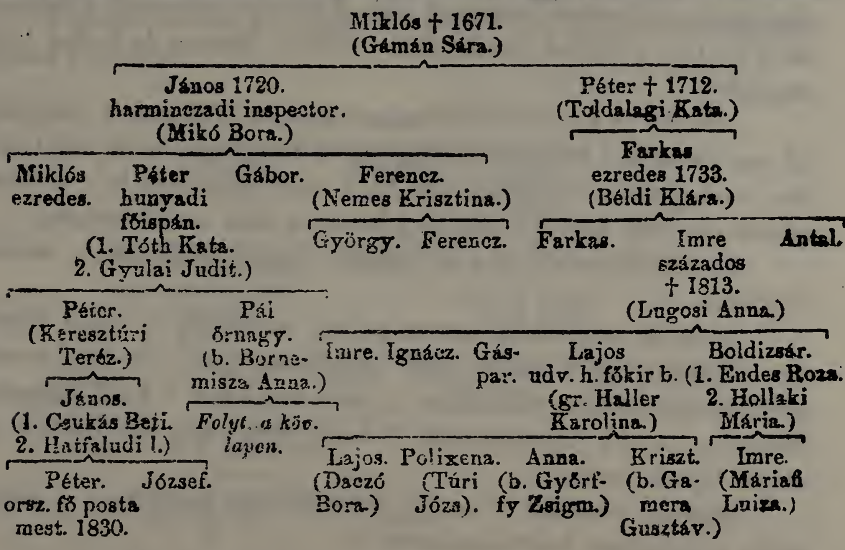
Györgynek atyját megmondani nem tudjuk, de róla írja Bethlen Miklós, Macskási Györgyöt a gubernátor (Bánffy György) megverete [1]).

E táblázathoz kell adnunk, hogy II. Mihály 1609-ben Szatmár megyei Nagy-Zsadányban és Vámos-Orosziban birtok részt nyert királyi adományban [2]); és ugyan e megyében mint ecsedi Báthori István egyik hagyományosa Ecseden, Dobón, Kis-Naményban egy egy telket nyert [3]).

I. Ferencznek, hogy neje Kemény Anna volt, szintén írja Kemény János is [4]). Ennek fia I. György 1660-ban N.-Várad védői közt szerepelt [5]).

És most már áttérhetünk a Macskásyak most élő tinkovai ágára, mely kétség kivűl utóbb vette ismét föl e legrégiebb jogos elönevét.

Kővári L. a tinkovai Macskásiak családfáját a följebb említett származtatás nyomán Péteren, a Toldalagi Kata férjén kezdi meg, két fiáúl Jánost és Farkast említve, de már itt az egykorú Mikola [6]) ellenében tévedve, mert a nevezett író szerint ezen most emlitett János nem volt fia Péternek, hanem testvére. E hiányt Mikola szerint kiigazítván, egy más észrevételt pedig utóbbra hagyván, áljon itt a családfa:



[1]) Bethlen Miklós Önéletirása, kiadta Szalay L. II. 362—363.
[2]) Szirmay Szatmár várm. II. 142. 249.
[3]) Ugyan ott II. 70. 140. 248.
[4]) Kemény János Önéletirása, kiadta Szalay 13. 27.
[5]) Szalárdy János, Siralmas krónika. 539.
[6]) Mikola id. h. 54.

Pál, *ki az előbbi lapon.*
őrnagy.
(b. Bornemisza Anna)

Klára. (b. Teleki Pál.) — Anna. † 1843. (gr. Splényi Mihály.) — Pál † kolosi főisp. (gr. Mikes Karolina.)

Karolina † 1834. (b. Kemény Albert.) — Ferencz. (1. gr. Bethlen Juli. 2. gr. Grundemann Julia.) — Pál. (Morvai Mária.) — Antal. — Róza. — Klára. (gr. Lázár Miklós.)

1-től Miklós. — 2-tól István. — Ferencz.

E családfán álló J á n o s t es kir harminczadi inspectorúl Mikola írja [1]; ellenben egy másik adat szerint Macskási J á n o s Hunyad megyének főispánja 1693-ban, midőn egy kisfia M i k l ó s meghalt [2].

P é t e r r ő l, a Toldalagi Kata férjéről, Kővári írja, hogy nem csak személyével, de pénz és gabnával is támogatá a császári tábort. De rá következvén a karloviczi béke, a temesi bánsággal együtt az ő jószága is a török kezébe esett. P é t e r szót emelt, és I. Leopold kárpótlást rendel; I. József kárát 21 ezer forintban kifizetni rendeli, de meghalván; Eleonora császárné alatt 4000 ftot csakugyan kifizetnek. Mire P é t e r a többiek reményében felindúl Bécsbe, de Budán 1712. meghalt".

„Fia F a r k a s 1729-ben ismét sürgeti, s 1733-ban a hátralevő 16 ezer forintba a kormány jószágot igér. Ez igéretet azóta majd minden országgyűlésen sürgeték, így 1811. 1838. 1841-ben is" ; de sikertelenűl, és többi közt T i n k o v a jelenleg a Házi család birtoka.

Ez alatt kapta J á n o s iscriptioban Papfalvát Kolosvár mellett 1720-ban.

A család nagyobbára katonai pályát választott, és mint Kővári írja, szerfölötti erő, a család egyik tulajdona. I m r e († 1813.) mint gardista, malomkövet elbirt vinni. A most élők közűl P á l Kolosmegye főispánja, L a j o s Udvarhelyszék fő király bírája volt [3]; P é t e r országos főpostamester.

Mácsy család. Zemplín vármegyében Lasztóczon e század elején a birtokosok között említetik [4].

---

[1]) Mikola id. h. 54. ki szerint négy fia, három leánya maradt.

[2]) Baranyi, Imago Vitae et Mortis czímű Halotti Prédikácziók. 513. lap.

[3]) E L a j o s 1836. april. 14-én Krassó megyében kihirdetteté nemességét. Krassó megyében legutóbbi időkben a család csak Bunyát birta.

[4]) Szirmay C. Zemplin not. top. 269.

Macza család. Nógrád megyében a múlt század elején találjuk, és pedig először az 1705-ki nemesi összeírásban Macza Andrást, Ferenczet, és Jánost; 1709-ben ugyan csak azokat, kivévén Jánost, ki az alatt meghalt, de helyette találjuk Istvánt.

1711-ben már András és István is a holtak közé számítattak.

Az 1734-ki nemesi összeírásban áll idősb és ifj. István és Pál.

1755-ben Bálint és István. Nevezett Bálint valószínűleg elköltözvén, 1768-ban Nógrád megyétől vett ki nemesi bizonyítványt [1].

Maczonkai család. Valószínűleg kihalt, ismeretes belőle azon László, kinek neje leánya fiusítására hamis oklevelet koholtat [2].

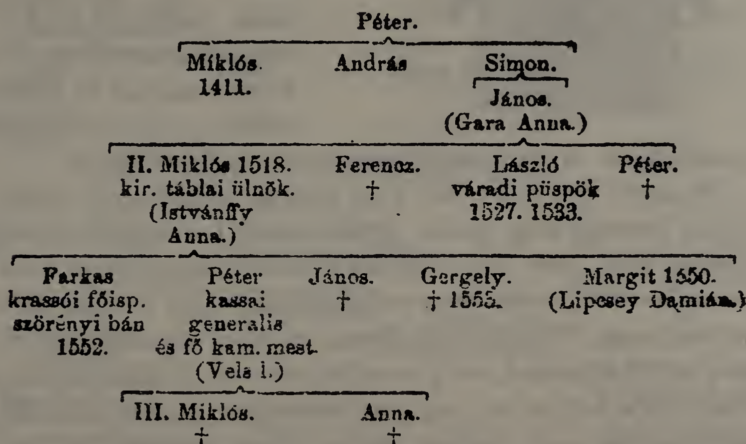
Nógrád megyében az 1663-ki nemesi lajstromban találjuk Maczonkai Mátét.

Maczonka helység Heves megyében fekszik.

Maczedóniai család. (Kihalt.) Maczedóniából eredeztetik [3]; Azonban Baranya megyében is van Maczedónia nevű helység, és innen is nyerheté nevét.

Zsigmond király korában már fénylett a család, 1439-ben Albert király alatt Maczedóniai Danchot az ország nagyok sorában találjuk [4],

Pétertől kezdve, ki Zsigmond király alatt élt, következőleg sarjadzott a családfa:



[1]) Megyei jegyzőkönyv 210. sz.
[2]) Verbőczi II. 14.
[3]) Forgách Fer. Commentarii 183.
[4]) Teleki, Hunyadiak kora X. köt. 72.

A családból II. Mihály főkamara mester volt, egyik fia Péter felső magyarországi főkapitány; 1557-ben kapta Szikszót. Testvére Gergely Szigetvarnál esék el 1553-ban. Péternek Vels leánytól gyermekei elhalván, a család elenyészett.

Madách család. (Sztregovai és kis-kelecsényi.) Nógrád vármegye egyik legrégibb törzsökös családa. Bölcsője Zólyom vármegye, hol a család első tudható törzse Radun, már II. András király korában a birtokos nemes urak sorában állt. A szerencsétlen muhii ütközet után a tatárok elől futó IV. Béla királyt a tengerpartokig kiséré, és vele ott időzött vissza-jöveteleig. Vissza-tértök után pedig Radun és fiai Tamás, Madács, és Tóbiás folytonosan a királyi udvarban tartózkodván, nem szüntek meg a királynak sokszerű és különféle szolgálataikkal kedveskedni, melyeknek tekintetbe vételével IV. Béla király őket 1250-ben Zólyom megyében a Garan vize melletti ősi birtokukban új adomány utján megerősíté [1]). 1295-ben Radonnak utódai, jelesűl fia Mike, nevezett Madácsnak fia Benedek, Tamásnak fia Fülöp stb. említett birtokuk határjárását eszközöltetik és abba isméti igtatással megerősíttetnek [2]).

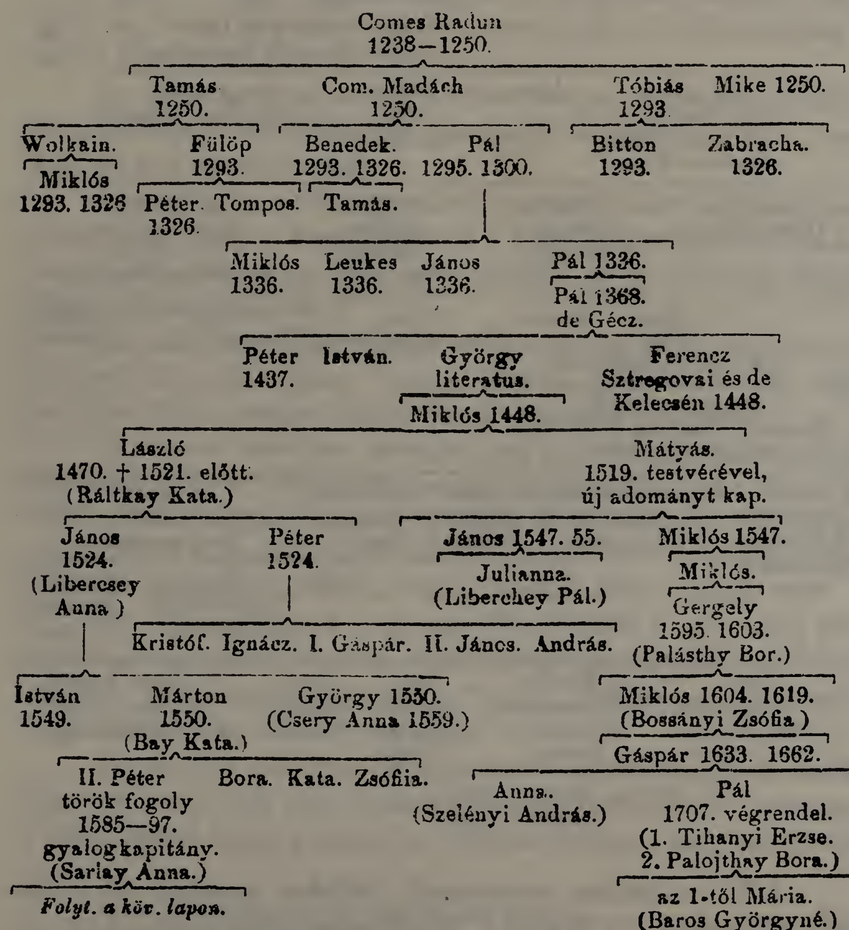


Nevezett Madácsnak, kitől a család vezetéknevét örökle, fia Pál, ősei érdemeit még újabbal tetézé. Mint III. András királynak tántorithatlan híve, részt vett 1296-ban a pártos Osl Iván és Miklós elleni hadjáratban, és midőn az elsőtől Kőszeg varát vívnák, dárdával sebesítetett meg, Miklóst pedig Sümeg várában ostromolván, ott daczára a sűrű kőzápornak, mely a várból ontatott, Madách Pál a legvitézebbül elöljárt. Azonban még nagyobb érdemeket szerzett ő 1298-ban Németországban azon hadban, melyet Albert ausztriai herczeg III András királyunknak ipa, a császári trón fölött a másik praetendens Naessaui Adolffal folytatott. Ugyan is III. András a már folytonosan

[1]) Fejér, Cod dipl. tom. IV. vol. 2. p. 59.
[2]) Ugyan ott tom. VI. vol. 1. p. 278. csak kivonatban.

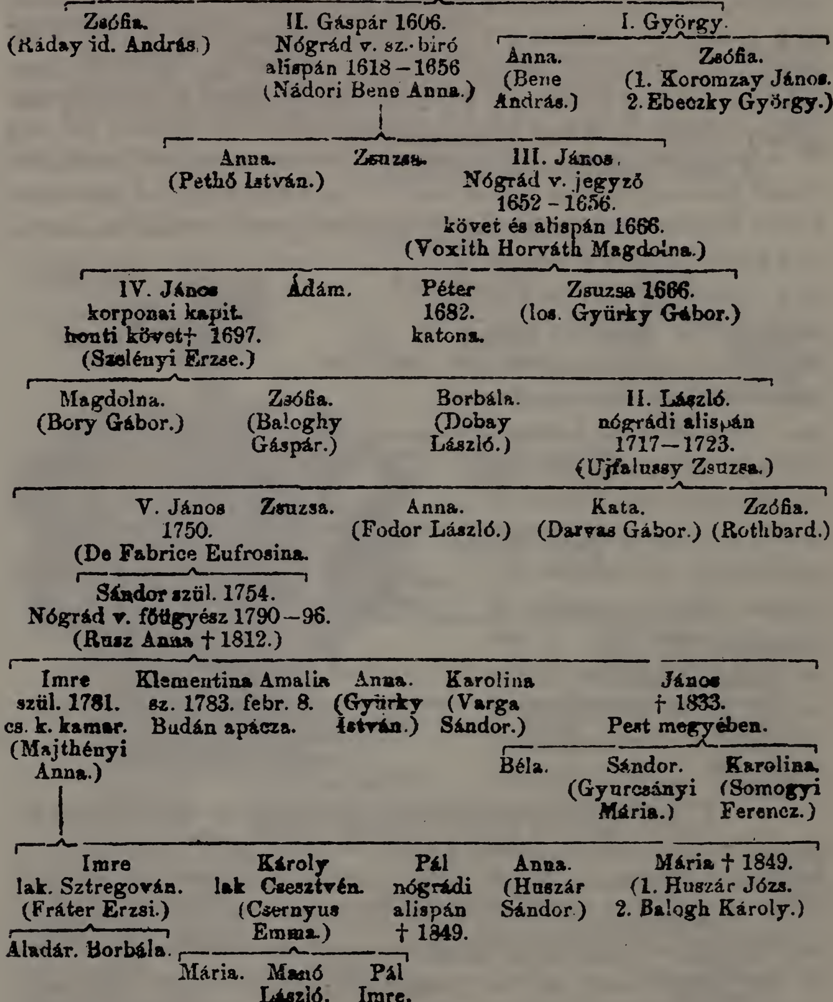
hátráló ipa segélyére egy sereget küldvén Demeter zólyomi főispán vezérlete alatt, e seregnek egyik alvezére volt Pál is. A döntő ütközet a Rajna mellett Gallenheimnál történt, hol Albert Adolfot teljesen legyőzte, sőt ellenét tulajdon kezével le is szúrta. A véres harczban főleg kitűnt itt Madách Pál, ki magát a legnagyobb veszélyeknek tevé ki, és a győzelmes csatából sebekkel terhelve tért hazájába. Ezen érdemeiért a vitéz férfiút III. András király 1300-ban Zólyom megyében Csereny nevű földdel adományozá [1]).

A család nemzékrende következő:



Folyt. a köv. lapon.

[1]) Fejér Cod. Dipl. tom. VI. vol. 2. p. 295. Katona Hist. critica tomo VI. p. 1241. — Mocsáry Ant. Nógrád vármegye Esmertetése I. köt. 88—91. l. de jegyzetében azon vastag tévedéssel, miszerint III. András m. királyunkat Albert császár fiául írja, — veje helyett.



A XV. században nevezetesebb férfiakat mutatott fel a család; névszerint G y ö r g y ö t, ki tudományossága miatt „L i t e r a t u s“ nevet érdemelt; és L á s z l ó t, ki a cseh király ellen viselt hadban vitézségének sorát azon hősies tettel tetézte, hogy az ellen tábor fővezére, Podiebrad György cseh király fiát Viktorint, bajtársával Jánosy

Gáspárral elfogá, és győzelmi jelül Mátyás királynak adá át. Mely hős tettnek jutalmául Madách László bajtársával Jánosy Gáspárral együtt I. Mátyás királytól 1470-ben Nógrád megyei (Borsos) Berény, Szomolya helységet, Heves megyében Bánhalmát, Szabolcs megyében a pricsei és kopolcsi birtokrészeket kapta királyi adományban [1]),

Már 1480. bírta a család Nógrád megyei Sztregova helységet is, honnan egyik előnevét írja. És ez időtől, midőn a család már Nógrád és Hont vármegyében tetemesb birtok ura volt, s lakása is főleg e két megyére terjedt, a család maga is két fő ágazatra oszlott; szét az egyik ág, mely keleosényi ágnak is neveztetik, a mult században kihalt, a másik mostanáig é

Az egyik ág végső sarja Pál Hont megyében Zsemberen lakött, ott tette szigorú vallásosságáról tanuskodó végrendeletét 1707. mart. 8-án, és nem sokára meghalt.

A máslk ág, mely Sztregovainak neveztetik, ezzel egy időben azon Lászlótól indul le, kinek 1469-ben a cseh háborúban Viktorin herczeg kézrekerítése általi vitéz tettét említők, és ki 1470-ben Nógrád megye főispánjául íratik [2]).

Krisztina — úgy látszik — Györgynek Csery Annától leánya, volt neje előbb Rimay György deáknak (literatus), utóbb 1586. már Sóos Péter özvegye; anyja Rimay Jánosnak a költőnek.

II. Péter 1586-ben szabadúlt meg a török fogságból és gyalogsági kapitány volt [3]). Nejétől themai Sarlay Annától egyik fia György 1560—75-ben nógrádi alispán [4]). Másik fia II. Gáspár Nógrád megyénél előbb szolgabiró, majd táblabiró, utóbb 1617—1646-ig alispán. 1636-ban osztozkodott. Nándori Bene Annától többi közt fia

III. János Nógrád megyének 1652—1656. h. jegyzője, 1659. 1660-ban országgyűlési követe, 1666-ban alispánja. Feleségétől Voxith Horváth Magdolnától egyik fia IV. Péter 1682-ben a kassai várda megvételében vesz részt [5]); másik fia

IV. János 1682-ben korponai kapitány, mar fiatal korában Füleken lakozván, több ízben mutatá vitézségét a törökökkeli harczokban, s több törököt fogott s vágott le, 1678-ban daczára, hogy nehéz sebet

---

[1]) Gr. Teleki, Hunyadiak kora XI. köt. 427. lap.

[2]) Lehoczky Stemmat. II. p. 230. de a följebb említett donatioban még nincs így említve.

[3]) Lehoczky Stemmat. II. 230.

[4]) Bel. M. Notitia Nova Hung. IV.

[5]) Ugyan ott II. 231.

kapott, egy előkelő spahit vágott le, és ő volt első, ki a füleki vár kapuja fölé az első török fejet föltűzé; Buda megszállásakor az érdi harczban szintén egy ellenségnek — mint maga írja — végére ment, és ugyan az ősszel, a török segítséget akarván Budára bevinni, az szőlők közt, derék törököt ejre le, zászlóját is elvévén. Ekkor Hont megye seregével harczolt Buda alatt. 1687-ben Hont megyének országgyűlési követe volt. Meghalt 1697-ben. Neje szelényi Szelényi Erzsébet volt; kitől több leánya és egy fia II. László maradt. Ez 1714-ben Nógrád megye szolgabírája, 1717—1723-ig pedig alispánja volt. Feleségétől Ujfalussy Zsuzsánnától, kivel falujok templomtornyába harangot is csináltattak [1]), leányain kivűl ismét csak egy fia V. János maradt, ennek fia

Sándor szül. 1754-ben. Észtehetsége és szorgalma által atyja megfogyatkozott ősi vagyonát ismét visszaszerzé. Nógrád megyének 1760—1796-ig főügyésze volt. Özvegye Rusz Anna meghalt 1812-ben dec. 12-én. Három leánya és két fia maradt. Ezek közűl János Pest megye táblabírája volt, meghalt Pesten 1833. nov. 7-én. kora 47. évében. Gyermekei Béla, Sándor és Karolina a táblázaton állanak.

Sándornak másik fia I. Imre A.-Sztregován született 1781. sept. 18-án. Meghalt mint cs. kir. kamarás 1834. jan. 3-án kora 53. évében. Nejétől kesselőkeői Majthényi Máriától gyermekei Mária, előbb baráthi ifj. Huszár József Nógrád megyei alispánnak, s ennek halála után Balogh Károly kapitány, s utóbb forradalmi ezredesnek neje, kivel együtt 1849-ben az oláhok által felkonczoltatott. Anna Huszár Sándorné.

II. Imre volt megyei tiszt. al- és főjegyző, lak. Sztregován. Gyermekei Aladár és Borbála.

Károly lak. Csesztvén. Nejétől Csernyus Emmától gyermeke Mária, Manó, és László.

Pál 1849-ben Nógrád megye másod alispánja, röviddel utóbb még azon évben meghalt.

A család czímere — mint a följebbi ábra mutatja, a paizs kék udvarában hátulsó két lábán álló grif, első lábaival arany koronát tartva. (Másutt halmon nyugvó koronából emelkedik ki a grif.) Ugyan ilyen grif emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [2]).

[1]) Mocsáry A. Nógrád várm. Esmertetése I. 98.

[2]) A család két tudós orvos tagjáról l. Veszprémi Biogr. Medicor. p. 220. és Horányi Mem. Hungar. II.

Madácsy család. Szabolcs és Arad vármegyei nemes család. Ez utóbbi megyében Madácsy Károly és fiai József és Károly 1812-ben hírdettetik ki nemességüket [1].

Madár család. Zemplin vármegye czímerleveles nemes családai sorában áll [2].

Erdélyben a Csíkszékben él a csík-szentgyörgyi Madár család, melyből Antal aljegyző 1815-ben, István N-Várad megyei kath. lelkész.

Madaras család. (Kibédi.) Erdélyi székely család. Már a XIV. században eléfordúl Madaras Imre, kinek fia László, kinek Barnabás és Jakab Marosszékben főszékelyek [3].

Az utóbbi időben Gábor Küküllő megyei szolgabíró, 1848-ban az oláhok által felkonczoltatott. Özvegye Cseh Julianna szélkúti birtokosnő, ugyan ott birtokos József.

Madarassy család. (Mező-madarasi.) Borsod, Gömör stb. megyékbe kiterjedt nemes család.

Gömör megyében több tagja főbb megyei hivatalt viselt. Így István 1706-ban másod alispán [4], József 1770—1780-ban főjegyzője [5]; Pál előbb alügyész, 1805-ben al-, utóbb 1814-ben főszolgabíró volt.

Istvánnak neje Kandó Zsuzsánna, Lászlónak Báróczay Zsuzsánna volt.

Pest megyében Madarassy László 1836—1847. Pest megyében a solti járás főszolgabirája.

Ugyan a megyében e század elején bir Madarassy József Fertős-Almáson [6]

Szatmár vármegyében birtokos a Madarassy család Gacsályon [7], Komárom megyében Kolthán [8] stb.

Madarassy család. (Gojzesti.) Előnevét Krassó megyei Gojzest helységről írja, melyre e században nyert adományt.

E családból volt Madarassy Ferencz előbb egri kanonok 1814-től 1827-ig, utóbb pozsonyi prépost, majd septemvir, innen kan-

---

[1]) Arad várm. jegyzőkönyv 613. szám alatt.
[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114,
[3]) Kállay, Székely Nemz. 266.
[4]) Bartholomaeides C. Gömör. 760.
[5]) Ugyan ott 765
[6]) Szirmay C. Ugocsa. 175.
[7]) Szirmay, Szatmár varm. 269
[8]) Fényes, Komárom varm. 126

ozellariai ref. tanácsos, es czimz. ansariai püspök. Meghalt 1838-ban aug. 3-án.

Madarassy János az egri lyceumban jogtanár, és Heves megyei jegyző, utóbb könyvvizsgáló Budán, és helyt. tanácsos. Fiai Pál és Móricz.

Madarász család. Gömör, Baranya, Somogy, Fejér és Somogy vármegye nemesei közé számíttatik ily nevű család.

A XVII. században él eperjesi Madarász György, ki 1629-től fogva sokat segítette Laskai János magyar írót, nevezetesen két útjában Németországban Boroszlóig; és honn Eperjesen is házánál tartotta gyakran Laskait, ki hálából „Nzetes nemes eperjesi Madarász Györgynek" ajánlotta Lipsiusnak latinból forditott és 1642-ben Bártfán nyomott „Polgári társaságnak tudományáról írt hat könyvét".

Gömör és Baranya megyékben czimeres nemes leveles család azon Madarász, melyből leginkább András emelkedett ki, ki is mint a csetneki rézhámor, maszničkói papírgyár, pécsi vasgyár, gőzmalom és kenyérsütő intézet vezetője s mondhatni nemtője a hazai ipar élénkebb forgalmát sikeresen előmozditá. Fiai közűl ismeretes Victor (Geiza) történelmi festész, ki jelenleg Párisban folytatja művészeti tanúlmányait. Andor, és Emil pécsi vasgyáraikat vezetik. Ezeknek leány testvéreik Paulina Szontagh Pálné, Hermina Szontagh Mátyásné, Emilia Szirányiné, és Neszti hajadon.

Más Madarász család az, mely Somogy és Fejér megyében szekel, és melyből László és József 1848-ban képviselők voltak, amaz a forradalom alatt honvédelmi bizottmányi tag, a vörös tollas párt egyik vezére, jelenleg külföldön. Pál Somogyban 1840-ben megyei esküdt, 1843-ban al-adószedő;

Madáry család. Madáry Marton 1713-ban III. Károly király által nemesített meg [1]).

Czimere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó egyszarvú, a paizs fölötti sisak koronájából szintén egyszarvú emelkedik ki, három fehér rózsát tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A Madári család 1780—90-ben Komáromban az udvartelki nemesek sorában fordúl elő [2]).

Maday család. (Kis-Madai †.) Hajdan a Szatmár megyében

---

[1]) Collect. Herald. nro. 660.

[2]) Fejér, Komárom varm. 89.

fekvő Kis-Mada helységet bírta [3]), melynek tőszomszédja Nagy-Mada már Szabolcs vármegyében van.

1415-ben élt Maday László, Bertalan és János, kik Witkay András erdejét elpusztították; viszont a Maday László szőlőjét a witkai jobbágyok pusztíták el. Ekkor a nevezett Maday-ak a Witkával szomszédos Kápolna pusztán birtak, hol részbirtokukra a három nevezett Maday 1414-ben kir. adományt vittek [2]). 1436-ban Maday László ellen Csáholyi János és László pert folytatott [3]). E család kihalt.

Madassovich család. Madassovich János 1717-ben Gábor Jánossal együtt nemesítetett meg, mint e munka IV. kötet 306. lapján megíratott. Czímerük is ugyan az, t. i. a paizs kék udvarában ágaskodó oroszlán, kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronáján pedig arany nap két kiterjesztett sas-szárny között ragyog.

Máday család. Lakhelye Szepes, Sáros, Zemplín vármegye, és Budapest, sőt a családnak egy tagja 1740-ben Szászországban Halléba költözött.

A család egyik őse Máday Mihály és neje Zsuzsánna 1591. majus 3-án hűséges szolgálatáért Perényi Imrétől Zemplín megyei Mádon és Borsod megyei Edelénybeu nemesi kuriákat kapott, melyre azon évi jun. 26-án királyi jóváhagyást nyert.



A családot a megnemesítés Trencsín vármegyében érte, hol Máday Mihály, az ő és neje Osztroluczky Éva, s örökösei részére III. Ferdinánd királytól 1648. jun. 4-én nyert czímeres nemes levelet azon évi sept. 9-én Trencsín megyének Zsolnán tartott gyűlésén kihirdette é.

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 92

[2]) Ugyan ott 94. 96. 97.

[3]) Ugyan ott 110.

A család czímere — mint itt ábrázoltatik — következő: a paizs kék udvarában zöld téren jobbra néző fehér hattyú áll; a paizs fölötti sisak koronájából félig vadbőrbe öltözött ember tűnik fel, jobb kezében nyilat, balkezével vállához illesztve ívet tart. Foszladék jobbról vörös-fehér, balról ezüst-vörös.

A család egyik tagja M i k l ó s Sáros megyében Sirokán birtokos.

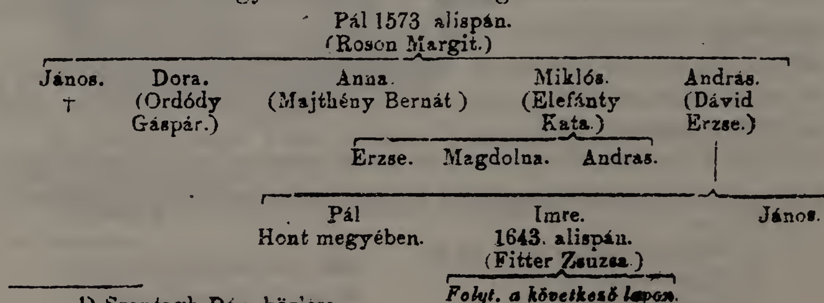
Ugyan e család egyik tagja M. K á r o l y tiszai evang. ker. superintendens.

Madocsai család. (Gidófalvi.) Közülök J ó z s e f 1848. előtt Zaránd megyében törvényszéki ülnök, özvegye ribiczei birtokosul íratik.

Madocsányi család. (Madocsányi.) A Liptó vármegyei törzsökös nemes családok egyike. Székhelye madocsányi ősi birtokuk, melynek egy felét a Kubinyi családdal kir. adomány levél mellett birtokolja. A család nagyobb része Trencsín, Komarom és Hont vármegyébe költözvén, ez utóbbi megyében nevezetes birtokokra s megyei főbb hívatalokra tettek szert. A trencséni vonalból mely P á l által jutott e megyébe, és ennek felesége miticzi Roson Margit által a Rosonféle jószágoknak egy részében örökösödött, Trencsín megyében három alispánt, névszerint 1573-ban P á l t, 1643-ban I m r é t, s 1690. M i k l ó s t mutatott fel. Ez utóbbi egyszersmind mint Rákóczy híve ösmeretes; és horóczi várában nevezetes levéltárt hagyott hátra, mely is magával a horóczi jószággal együtt A n t a l unokájának magvaszakadtával annak végrendelete szerint Victoris id. László-ra ment által e század elején.

E vonal h o r ó c z i előnevet is viselt, és temetkezési helyük Trencsín sz. k. város egyházának sírboltja volt, hová névszerint az említett P á l alispán is mint e városban is házbírtokos, temettetett. 1750-ben Madocsányi G á s p á r, a rózsahegyi, szintén a templom kerítésén belől találta örök nyughelyét [1]).

A trencsín megyei horóczi vonal leágazása következő:



Folyt. a következő lapon.

[1]) Szontagh Dán. közlése.

Imre, *ki az előbbi lapon.*
1643. alispán.
(Fitter Zsuzsa.)

Miklós 1690. alispán. (1. Töltésy Kata. 2. Jáky Kriska.) — Gáspár Komárom megyében. — Imre. † — János. † — Kata (Treszfyánszky Kata.) — N. (Szunyogh Zsigmond.) — Mária. (1. Marsovszky. 2. Nozdroviczky.) — Kata. (Gosztonyi Andr.) — Ilona. (Forgách Imre.)

1-től Miklós. — A. Mária. (Mecséry Ádám.) — Kata. (Ghilányi Pál.) — 2-tól Antal 1736. arany-sarkantyús 1741-től. — András. — Imre. — Klára. — Kriska.

Antal gyermekei: Flóris Hóróczon 1768. † — Antal Misiczen 1768. Hóróczon 1803. †

Hont megyében találjuk A n d r á s t, tán P á l fiát; ezen Andrásnak Rudnay Judittól 1660-ban fiai M i k l ó s és L á s z l ó. Ugyancsak Hont megyében találjuk a múlt században R o z á l i á t Baros Lászlónak, J o h a n n á t Baros Pálnak és E s z t e r t Krecsmáry Salamonnak özvegyeit 1778-ban.

Veszprém vármegyéből nősült M i k l ó s, 1688. szegvári kapitány, kinek neje Rabbi judit volt [1]).

A liptói ág mely a madocsányi előnév mellett Kelemenfalváról írja magát, nehány ízen következő nemzékrenddel bír [2]):

Márton 1637.
(Petri Anna.)

Dorottya 1639. (csepei Zoltán Ferencz.) — István. 1664.

István gyermekei: Miklós. 1664. — Zsigmond. 1664. — András. — Pál. — István. — Erzse. — Anna.

István fia: István.

A liptói ágból jelenleg él Rózsahegyen I m r e, kinek fia P á l (szül. Madocsányban 1807. dec. 14-én.) 1837-től Liptó megye alispánja, az 183²/₆-ki országgyűlésen követe, midőn szép hírt szerze magának, 1848-ban Árva megye alispánja, a forradalomban tevékeny részt véve, 16 évi fogságra itéltetett, és ennek egy részét kiszenvedve, kegyelmet nyert. Most 1860-tól az oct. 20-ki kir. diploma nyomán Trencsín vármegye főispánjává neveztetett ki.

Ez ág megigért származati táblazatát mostanig sükertelenül várva, az talán pótlék kötetre lesz közölhető.

---

[1]) Per újjító kir. parancs részökre.
[2]) Wagner Mss. tom. LXX. p. 92

A család czímere a paizs kék udvarában álló daru, mely egyik felemelt lábával kövecset tart [1]).

Madva család. Madva Miklós neve bevan írva Trencsín vármegye 1713. évi nemesi lajstromába, mint Nemes-Podragyon lakosé. Valószínű, hogy a híres és szerencsés gyógyító rudnói plébános Madva József is e család ivadéka volt.

Magdalenich család. Horvátországi nemes család, melyből Boldizsár 1760-ban cs. k. tanácsos, báni tábla elnöke, és a zágrábi püspökségben ideiglenesen helytartó volt.

E család egyik ága 1739-ban báróságot nyert [2]); és a bárói czímer ez volt: a paizs függőlegesen kétfelé oszlik, a jobb oldali osztály jobbról balra rézsutosan vonuló két fehér csíkolat által három udvarra van metszve, a középső udvarban arany grif felfelé rohanni látszik; a két szélső udvar vörös; a bal oldali osztály ismét vízirányosan oszlik kétfelé, a felső kék udvarban gólya áll, csőrében kígyót tartva; az alsó arany udvarban három vörös csillag látható, kettő fölül, egy alúl. A paizs fölött bárói korona, és a fölött két koronás sisak áll, a jobb oldaliból arany grif emelkedik ki, kivont kardot tartva, a balból két kiterjesztett fekete sas-szárny között vörös csillag látható. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös: a paizsot kétfelől telamonok gyanánt két tigris tartja [3]).

Magdics család. Magdics Péter 1714-ben III. Károly királytól nyerte czímeres nemes levelét [4]).

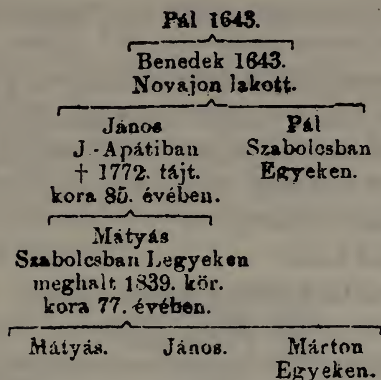
Czímere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó kettősfarkú oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva; a paizs fölötti sisak koronájából szintén a leírthoz hasonló oroszlán emelkedik ki, kivont karddal. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról ezüs-vörös.

Magh család. A czímeres nemes levelet Magh Pál szerzé, saját, úgy fia Benedek, és ettől származó utódai részére III. Ferdinand királytól; és azt 1643. dec. 18-án Nógrád megyében Füleken tartott közgyűlésen kihirdetteté.

A családfa következő:

---

[1]) Lehoczky Stemmat. II. 232.
[2]) Lehoczky Stemmat. I. 169.
[3]) Adami Scuta gentil. tom. VII,
[4]) Collect. Herald. nro. 649.



Hidegkúton szintén éltek Magh családbeliek, névszerint Ferencznek fia F e r e n c z ott született 1730-ban; Mátyásnak fia A n t a l ott szül. 1730-ban; Istvánnak fia I s t v á n szül. 1734-ben; Andrásnak fia L á s z l ó ott született 1734-ben.

Maghy család. A név a XV. században így írva, de kimondás szerint bizonyosan M a g y i. E család nevét a Szabolcs megyei M a g y pusztáról vette [1]), vagy törzse is azon koksói M a g y volt, kinek fia Lychwa Márton 1262-ben fordúl elé [2]).

Maghy D e m e t e r 1468-ben Szatmár vármegyében Császári helységben rész birtokot nyert királyi adományban [3]).

Valószínűleg ennek fia Maghy P á l, ki 1505-ben alnádor, 1499-ben Szatmár megyei Szalmad és Baromlak helységben rész birtokot kap királyi adományban [4]). Gyermekei maradtak S e b e s t y é n, II. D e m e t e r, G y ö r g y és II. P á l, kik 1504-ben egyességre lépnek a Szokolyi családdal [5]).

E négy gyermek közűl D e m e t e r 1541-ben Szatmár megyei Ders és Hodász helységbeli birtokba iktattatott be kir. adomány mellett [6]).

Ezek közűl valamelyiknek leánya Z s ó f i a Székely Antalné, ki 1573-ban Szatmárban Olcsva-Apáti, Vitka és Gyüre helységbeli [7]) bir-

---

[1]) Jászay Pál, A m. nemzet napjai az arany bulláig. 22.

[2]) Ugyan ott 23.

[3]) Szirmay Szatmár várm. II. 81.

[4]) Jászay P. A m. nemzet napjai a mohácsi vész után. 156. — És Szirmay id. h. II. 63. 65.

[5]) Mss. Musaei nat. fol. lat. 213.

[6]) Szirmay Szatmár. II 82. 86.

[7]) Ugyan ott. 95. 97 101

tokra visz királyi adományt 1575-ben pedig férjét meggyilkoltatja [1]).

Valószínűleg a följebb említett második II. Pálnak leánya Lucia, Kenderessi Jánosné, kinek utódai 1588-ban Közép-Szolnok megyei Ér-Szent-Király és Orbok helységbeli rész birtokra és az egész Tarnok nevű pusztára, mely birtokok Magyrésznek neveztettek, Báthori Zsigmondtól adományt vittek [2]).

A Magyi család kihalt.

Mágner család. Erdély nemes családa. A törzs Mágner I. András Klagenfurtból Karantán tartomány városából eredett, hol máig is élnek Mágnerek. Mint őrmester az erdélyi egyik ezrednél 1720. körül, Erdélyben megnősűl, nőűl veszi Ördög Ferencz leányát Annát. Már 1728. zsombori, 1752-ben kolosvári postamester. Fia I. Antal, tán mert Zsomborban született, — hol atyja postamester volt, — zsombori előnévvel él; — 1771. Kolos vármegye actualis ülnöke, Doboka vármegyei árenda tárnok, 1786. zsombori-, és húzamos éveken át kolosvári postamester. Fia II. Antal 1798. Felső-Bányán bányász-mérnök, erdélyi nemességet nyert még 1791-ben januar 11-én II. Leopold királytól, gyermekei és testvére István és utódai részére is. miuthogy azonban a czímeres nemes levél akkor ki nem adatott, azt I. Ferencz király 1798. majus 4-én kiadatá, és az 1799. januar 22-én Kolos, azon évi febr. 18-án pedig Doboka vármegyében kihirdettetett [3]). E czímemeres nemes levél szerint a család már előbb is nemes volt, a mit osztrák örökös tartományokbeli nemességre kell érteni; miután a birodalmi nemesség sorában szintén találtatnak nemes Mágnerek [4]).

A czímer — melyet az erdélyi nemességgel a család 1798-ban

---

[1]) Ugyan ott 102.

[2]) Leleszi Convent; az oklevél így szól „Ioannis Kenderessi ex consorte Lucia filia Pauli Magy de eadem Magy".

[3]) Hodor Károly szíves közlése.

[4]) Az Europaische Wappen Versammlung IX. k. 303. l. következő Mágner családi czímer található: a paizs függőlegesen kétfelé oszlik, a jobb oldali osztályt alúl fölűl fűrész alakú fekete szelemen választja kétfelé, és e szelemen előtt az előtérben egy kinyilt liliom virág látszik; a baloldali osztály vörös udvarában pánczélos kar, kivont kardhegyén csalmás török fejet mutat, a kard két oldala mellett egy egy csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két sas-szárny nyúlik föl, mindegyiken a paizsbeli fűrész alakú szelemen, és liliom; ellenkezőleg színezve; a szárnyak közt a paizsbeli kar kivont karddal és törökfejjel. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-fekete. A czímer felirata ez: Arma für den Herrn von Magner Seadelle Reichs Familie. Dieser Stamm ist alt 140 Jahr.

nyert, — következő: a paizs rendes kereszt vágással négy részre osztatik. Az 1. és 4. osztály kék udvarában pánczélos könyöklő kar van, mely pedig az első 1. udvarban fehér kettős-keresztet, a 4-ik udvarban pedig arany markolatú kivont kardot tart. A 2. és 3-ik osztály arany udvarában balról jobbra rézsutosan fekvő barna delejtő látszik. A paizs fölötti sisak koronáján szintén pánczélos kar könyököl kivont kardot villogtatva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról pedig arany-fekete.

A családfa következő.

Mágner I. András
katona † 1758. előtt.
(Ördög Anna † 1777.)

I. Antal mh. 1791. után. (Kászoni Bora.) Ördög-Keresztúrott.	Mária (pávai Vajna Zsigm.) Dobokán.)	Teréz. (1. Dobra Péter. 2. Henter János.) Mocson.

I. Antal gyermekei:

II. Antal nség szerző mh. 1803. (Hevele Róza.)	Bora. (Szoboszlai József.)	József. †	I. Ignácz pap.	István katona. †	Klára. (Lazár Illésné.)	Anna. (Pischné.)

II. Antal gyermekei:

Ferencz. †	III. Antal † (Hammerschmidt Augusta.)	János † 1857. (Viski Eszter.)	Róza † 1856. (csákói Pap Antal.)	Ignácz szül. 1796. (Viski Ágnes.)

Ignácz gyermekei:

II. András szül. 1830 sept. 28. volt honvéd.	Mária (Majthény Dániel.)	Eszter.	II. János sz. 1842. maj. 7.	IV. Antal sz. 1847. aug. 19.

A törzsnek mindkét nemű ágon jelenleg 52 utóda él, és pedig I. Antalnak ágán 19; — Máriának — ki 1757. april. 18-án kelt egybe Vajna Zsigmonddal, — ágán 11; — Teréz ágán 22 utód él.

István 1787-ben Kolcs vármegyei táblabíró. III. Antal Nagy-Bányán kamarai hívatalnok. — I. János 40 évig Dobóka vármegyét szolgálta mint út felügyelő. Meghalt végrendelet tétel nélkül, daczára német családi eredetének, a leghazafiasb magyar érzelemmel. II. Ignácz 1822—1832. Doboka vármegyében rectificator biztos; 1832—1845-ig szolgabíró a nagy-iklódi járásban.

Magni család. Magni Károly-Miksa az 1687-ki országgyűlésen magyar honfiúsítást nyert [1]).

Magnovich család. Magnovics Márton 1646. octob. 2-án Pozsony várában kelt czímeres nemes levélben III. Ferdinánd király

---

[1]) 1687-ki 28. törv. czik.

áltál nemesíttetett meg, és czímeres nemes levele 1649-ben Pozsony vármegyében hirdettetett ki [1].

Mágochy család. (Kihalt.) Volt Magoch nemzetség is, melyből 1300-ban élt M i k l ó s és D e m e t e r (de genere Magoch [2]) Azonban e nemnek az itt tárgyalt családdali összeköttetését eddig nem ismerjük. A Mágochy-ak ismert törzse Mágochy M á r t o n Porkoláb nevet is viselt, valószínűleg mint valamely várnak Porkolábja jutott e névhez, és neve így iratott: Martinus Porkoláb de N a g y V á t h et M a g o c h. Élt 1514-ben, midőn Harkány és Karány helységet és arra 1515-ben mind két ágra adományt szerzé. Harkány helység Baranya vármegyében fekszik, de azon megyében van M á g o c s helység is; és így ez utóbbi volt fészke a Mágochi családnak, és erre látszik mutatni 1558-ban Verancsich levele is Mágochy Gáspárhoz akkor gyulai várkapitányhoz, kinek a kapitányságról lemondási szándokán azért is csudálkozik a nevezett főpap, hogy miképen únhatta meg születése földjét; mit itt természetesen az ország alsó vidékére kell értenünk hogy Baranyát is bele foglalhassuk.

Porkoláb Mártontól következőleg jő le a családfa:

Porkoláb Márton
1515. 1516.

- Magdolna.
- Ferencz. †
- I. András.
  - II. András 1581. 1584. (Alaghy Judit.)
    - II. Gáspár 1586.
    - II. Ferencz orsz. főkapit. főispán † 1611. (Dersffy Orsolya.)
  - Margit (Kátay Fer.)
- I. Gáspár egri kapit. főispán. 1556—1579. (Massay Eulália.)
  - Ferencz. †
- Dorottya (Móricz Péter.)

Mártonnak fiai közűl I. G á s p á r 1556-ban gyulai várkapitány 1560-ig a midőn magányba vonúlt Torna várába, melyet akkor pénzen szerzett meg magának. 1562-ben török fogságba esett, melyből 14 ezer aranyon váltá ki magát. 1564-ben Eger vára kapitányává, és Heves és Külső-Szolnok megyék főispánjává neveztetett. Úgy látszik 1572-ben az egri kapitányságról is lemondott. 1573-ban Miksa királytól Munkács várát és uradalmát szerze tiz évre beiratképen 42 ezer fo-

[1] Az eredeti armalis Pozsony várm. levéltárában.
[2] Lehoczky Stemmat. II. 232. Lehoczky it a Magócsy család nemzékrendét is hibásan adja, itt a Geneal. auth. II. nyomán és a gr. Keglevichek fölperessége alatti perbeli genealogiáról közöltetik.

rintért [1]). E zálogos birtokban 1579-ben Rudolf által is megerősíttetett, sőt miután fia már nem élt, és e birtokokat öcscsei András és Gáspár részére is szerzé, ezek újra erősítést nyertek 1580. és 1586-ban 31 ezer forintért. Gáspár 1574-ben Bereg vármegye főispánjává [2]) és utóbb Torna megyének is főispánjává lőn, 1579. táján, a midőn Békésben a kígyósi pusztát 4500 ftou szerzé. És úgy látszik ez évben meghalt. Nejétől Massai Euláliától [3]) egy korán elhalt fia Ferencz született. Testvérének

I. András fia II. András nagybátyjának halála után az ez által építetni kezdett, paczini kastélyt Zemplín vármegyében bevégezteté. Meghalt 1590. táján, özvegyét Alaghy Juditot, kitől két fia Gáspár és Ferencz maradt, Rákóczy Zsigmond vette nőűl, és ez mint gyámja a Magóchy gyermekeknek, 1591-ben miután a zálogos évek leteltek, a munkácsi uradalomért a már fizetett öszvegen felül még 82 ezer forintot fizetett.

II. Gáspár hamar elhalt, úgy látszik: már 1591-ben sem élt, testvére II. Ferencz pedig 1580. táján született, mert neve még az 1573-ki munkácsi beiratlevelben nincs megemlítve. Halálának éve pedig 1611-ben kora 30. évére tétetik [4]). E Ferencz szintén Torna és Bereg főispánja, és felső Magyarország főkapitánya volt. Meghalt Beregszászon 1611-ben kora 30. évében. Eltemettetett Tályán. Neje szerdahelyi Dersffy Orsolya a következő évben, az utóbb nádorságra emelkedett Esterházy Miklósnak nyújtá kezét, s vele a magvaszakadt Magócsy, Dersffy családok szép örökségét [5]).

A Mágochy család czímere — mint a paczini kastély kapuja fölött láthatni [6]): a paizs udvarában álló vitéz, kinyújtott kezében égő szívet tartva. A paizs fölötti sisakon két kiterjesztett sas-szárny emelkedik ki.

Magócsy család. Trencsin megyében 1748-ban Magócsy László mint a felső járásban birtokos nemes íratott a megyei lajstromba [7]). — Tán e családból származott Magócsy Elek a sz. Ferenczes szerzetesek egykori tartomány főnöke is.

---

[1]) Tabódy, Munkács multja stb. 147. lapon az oklevél.
[2]) 1572 : 4. és 1575 : 33. törv. czik.
[3]) Lehoczkynál és másutt is nejeűl I. Gáspárnak Kissevich Horváth Annát olvasom, de ez valószínűebben II. Gáspár neje lehetett.
[4]) Lehoczky id. h.
[5]) Az idézetteken kivűl a Magochy családról lásd: Szirmay, Cottus Zemplín not. top. 61. 62. 87. 294 295. not. his 112. 130. 165. — Budai Fer. Hist. lex. II. 612.
[6]) Szirmay id. h. 295
[7]) Szontagh Dániel közlése.

Magoray család. A czímeres nemes levél szerzője Magoray György. E czímeres nemes levél 1817-ben Porsega vármegyében Klemen Mihály lelkésznél találtatott [1]).

Magori család. (Kézdi-vásárhelyi.) Közülük Simon aljegyző, Samuel erdőfelügyelő 1848-ban Kézdi-Vásárhely városnál.

Magyar családbeliek. Legelső, kit történelmi emlékeinkben Magyar vezetéknévvel élve találunk azon Pál mester, ki 1327-ben I. Károly király gimesi várának várnagya volt: és ezen évben Komárom megyében a Konkolyi Thege családból nősült Hindi Tamástól Konkolyt megvette, és arra valamint Mercse helységre is királyi adományt vitt, mivégett a Konkolyi családdal perbe keveredett. 1352-ben M. Pál e birtokot Hindy Tamás fiának Benedeknek el- és illetőleg visszaadta [2]). M. Pál birtokszerzési szorgalmát mutatja egy másik 1327-ről Ábrám, Szőlős és Csopak helységről szóló ítélet levél [3]). Ugyan csak e Magyar Pál 1328-ban csókakői várnagyúl is íratik [4]). Neje Nádasdy Margit [5]) volt, ki miután fi testvére nem volt, 1322-ben atyja minden javaiban örökösül tétetett. M. Pál utódok nélkül halt el. Özvegye 1371-ben tett végrendeletet [6]).

Más családbeli Magyar Balás volt az, ki Mátyás király kormánya alatt közlegénységből felső magyarországi kapitányságra, majd erdélyi vajdaságra egyszersmind dalmát- és horvátországi bánságra felvergődött, és az adonyi uradalomnak adományos birtokosa volt. Meghalt 1490-ben Kassa táján. Egyetlen leánya maradt Benigna, kit az atyai végrendelet az egész hátramaradt vagyon örökösévé, és az atyai akarat a vitézsége által felemelkedett Kinisy Pál nejévé tett. Benigna Kinisy Pál halála után Kamicsáczi Horváth máskép Miszlenovich Márk királyi udvarnokhoz ment nőül; ennek is lova felbukta miatt történt halála után Benigna harmadszor az egyszerű nemes Kereky Gergelynek nyújtá kezét. Azonban nemsokára e férjét meggyilkoltatá; miért a királyi törvényszék száműzetésre ítélé; de 1520. april. 4-én már kegyelmet nyert. Vezeklése emlékeűl egy magyar ima könyve maradt fen [7]).

---

[1]) Szontagh Dán. közlése.
[2]) Eredeti okmányok.
[3]) Fejés Cod. Diplom. tom. VIII. vol. 3. p. 258.
[4]) Ugyan ott VIII. vol. 7. p. 210.
[5]) Nádasdy máskép Csupon, vagy néhol Csapon is.
[6]) Kaprinai Mss. B. tom. IV. p. 80.
[7]) Jászay Pál. A M. Nemz. napjai a mohácsi vész után 374—386. l. — Pray. IV. 154. — Teleki Hunyadiak kora XII. 133.

Ismét más Magyar családhoz kell számítanunk azon Magyar Bálintot, ki mint jeles katona részt vett Pécs védelmében, 1551-ben Lippa megvételében [1]), 1556-ban Babocsa ostromában. De vitézségére árnyat vett ragadozási indulata, mely szerint a Tóthi Lengyel családtól Fonyód és Szigliget várat hatalmasúl elfoglalta: de ezeknek visszaadására őt az 1563. országgyűlés [2]) kötelezé, és egyszersmind mint nyilvános gonosztevőt is megbüntettetni rendeli. 1563-ban a Bocskay féle összeesküvéssel is vádoltatott, de nem sülvén reá semmi, fölmentetett. Magyar János bereczki kenéz volt, 1426-ban [3]).

Magyar család E család 1654. sept 10-kén nemesítetett meg III. Ferdinánd király által; és czímeres nemes levele Bihar vármegyében 1655. sept. 7-én kihirdettetett. 1726-ban e nemes levél alapján M. Márton Nógrád megyében igazolta nemességét, és azon megyében, nevezett Márton és István 1755-ben is a nemesi lajstromban fölvétetett [4]).

Zemplin vármegyében szintén van Magyar nevű család [5]).

Magyar család (Felső-Őri.) Egyike azon családoknak, melyek Vas megyei Felső-Őr helységre 1582-ben új kir. adományt kaptak. L. *Zambó család.*

Magyar család. Magyar Gáspár és Boldizsár 1725. octob. 16-án III. Károly királytól kapták czímeres nemes levelüket.

Czímerük először vízirányosan kétfelé, és a felső udvar ismét kétfelé oszlik, a jobb oldali vörös udvarban fehér egyszarvú, a baloldali fehér udvarban pedig vörös egyszarvú nől ki; az alsó kék udvarban magas szikla hegy emelkedik bánya nyilással, mely fölött horgony függ, az udvar felső jobb szögletében arany nap, a bal szögletében félhold ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett kék szárny között, melyek közül a jobb oldalin kilencz ezüst csillag, a bal oldalin arany csillag és fél hold ragyog, fekete vad ember áll, jobb kezével vörös zászlót, közepén fehér csikolattal, bal kezében pedig három piros rózsát tart Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Arad vármegyében Magyar József és Pál 1831-ben hirdettették ki nemességüket; de ezen följebbi M. Gáspár és Boldizsár utódai-e, vagy más családbeliek? — megmondani nem tudjuk

---

[1]) Forgách, Comment. 25

[2]) Kállay, Székely Nemz. 266.

[3]) Protokol C. Neograd. anni. 1726. 1755.

[4]) Szirmay C. Zemplin. not. top. p. 114.

[5]) Collect. Herald. nro. 311.

Magyar család. (Mérei.) Erdélyország kihalt családai közé soroztatik [1].

Magyari család. (Udvarhelyi.) Az armalist udvarhelyi Magyari Mihály szerzi 1678. maj. 5-én [2].

Magyari család. (N-Váradi.) Kővár vidéki birtokos, hol Ferencz törvényszéki ülnök, Sámuel ügyvéd 1815-ben.

Magyari család. (Sz-háromsági,) Közülök László 1843-ban Kolosvár városi szolgabíró. István 1840. körül F.-Fejér megyei seborvos. Mihály főkorm.-széki számvevőségnél irnok, utóbb Kolosvár városánál adóhivatalnok.

Magyari család. (K.-solymosi.) István Aranyos székben biztos 1845.

Magyari néven Erdélyben több család létezik. Ezek egyikéből Ferencz pestesi ref. lelkész és kerületi főjegyző Hunyad megyében 1848-ban az oláhok áttal megöletetett.

Igy csalti Magyari Ferencz 1794 ben Kővár vidéki alszolgabíró.

Magyari család. Magyari János 1753-ban kelt czímeres nemes levélben M. Terézia király asszony által nemesítetett meg [3].

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló vörös ruhás, sárga csizmás, prém kalpagos magyar vitéz, balkezével arany övéhez csípőire támasztva, jobb kezével arany markolatú kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronáján piros lábú fehér galamb áll, piros csőrében zöld koszorút tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Magyary Kossa család. (N.-magyari.) Mint e munka VI. kötetének 562. lapján Kossa név alatt már említetett, e család törzs őse Kossa Albert volt, másképp Magyary-nak vagy nagy-sarlói Kossának is íratott. Nevezett Kossa Albert E.-Ujvárban katona, saját, úgy fia Gergely, és apúl testvérei Pál és János részére 1599. april. 1-én kelt Prágában kelt czímeres nemes levélben nemesítettek meg Rudolf királytól [4]) A nemes levél 1666-ban Nyitra megyében kis Tapolcsányban hirdettetett ki.

A család czímere kék mezőben vitéz, jobb kezében kardja hegyén török fejet, a balban zászlót tartva. A paizs fölötti sisak koronájából oroszlán emelkedik ki.

---

[1]) Kővári L. Erdély nev. családai, 271.
[2]) Kemény J. Notitia Cap. Albens. I. 251.
[3]) Collect. Herald. nro. 247.
[4]) Veszprém megyei levéltár. — Collect. Herald. pag. 126. És Lehoczky Stemmat. II. 232.

1743. maj. 9-én Gergely és István, Mihály, Péter, János Fehér megyétől, 1758. jul. 19-én pedig Veszprém vármegyétől nyertek nemesi bizonyitványt.

Jelenleg él a család Fejér, Tolna, Komárom stb. megyében; ez utóbbiban birtokos Kamocsa, Szilas helységben [1]) stb.

Magyary Kossa József Tolna vármegye egykori tisztviselője, ref. egyházi hivatalnok, és a gyönki ref. gimnasium jótevője, meghalt családi székhelyen Gyönkön 1859. nov. 17. kora 54. évében.

János gönyöi posta kiadó szül. Győrött 1785. dec. 27-én.

Magyary család. Czímeres nemes levelét Magyary Mihály s neje Kristán Erzsébet nyerték 1631. oct. 5-én Bécsben, és azt 1632-ben Abaúj megyében kihirdettették [2]).

Magyarosi máskép **Szőke család.** (Magyarosi.) Közülök József Vdvarhelyen ref. lelkész és tanár 1848-ban. Márton erdélyi kir. táblai levéltárnok.

Magzacsányi család. Trencsín vármegye czímer leveles nemes családai közé tartozik. Az 1748-ki nemesi összeírás szerint János és Menyhérta hegyentúli járásban székeltek, 1803-ban Mihály fordúl elé három fiával Mihállyal, Józseffel és Zsigmonddal Latkóczon. 1737-ben is Zsigmond még ugyan ott mint Mihály utóda. Egyik Mihály nemesi bizonyságot is vett ki Trencsín vármegyétől 1803-ban [3]).

Maholányi család. (Pohronoz Szelepcsényi, báró †.) Előnevét, czímerét tekintve, melyek a Szelepcsényi György esztergami érsek családjáéval azonosok, ezzel egy eredetűnek látszik, sőt tán épen az érsek valamelyik testvérétől származott. *Lásd Szelepcsényi család.*

Ismeretes a családból Maholányi János 1694-től 1699-ig, tehát haláláig kir. személynök [4]); ki is 1635. majus 4-én báróságra emeltetett. Nejétől Péterfi Judittól gyermekei Tamás, Antal, József. Ez utóbbi 1699-benn még Pozsonyban tanuló [5]) 1730-ban m. kir. kamarai tanácsos; úgy látszik benne halt ki a család.

Czímerük a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó koronás

---

[1]) Fényes Elek, Komárom várm. 103. 110.

[2]) Az eredeti armalis Bihar vármegye levéltárában.

[3]) Szontagh Dániel közl.

[4]) Már 1699. dec. 30-án következő oklevél kelt: Lras divisionales testimoniales ratione haereditatis Maholanyianae. Lásd Catalogus Mss. Bibliothecae Széchenyi. I. 369.

[5]) „Gaudium Európae" czímű könyvecske.

oroszlán, első jobb lábával arany napot, a másikkal csillagot tartva. A paizs fölötti sisak koronájából egyszarvú emelkedik, három nyilat tartva. A paizst két oldalról foszladék környezi.

Maignin család. Maignin Károly Ambrus az 1687-ki országgyűlésen honfiúsítatot a 29. törv. cziknél fogva.

Majady család. Majady György Szatmár megyében Kegyén a Báthoriak jobbágyát megölte 1423-ban [1].

Májai család. (Májai.) Törzsökös székely nemes család. Közülök májai Majai Gergely 1579-ben élt [2].

Az utóbbi időben Küküllő vármegyében Majai Domokos szolgabíró, 1848-ban pedig tizedbér tárnok.

Majdlovich család. Majdlovich György szerzé a czímeres nemes levelet, és azt 1684. mart. 26-án Árva vármegye közgyűlésen kihirdetteté; a megyei nemesség ellentmondása közben [3].

Majdrda család. E családnevet találjuk Trencsin vármegye 1728-ki nemesi lajstromában, mint nemes Podhragyon lakozó családét. Utóbb e név elé nem fordúl [4], és így az valószinűleg valamely más nevű ember gúny mellékneve lehetett.

Majer család. Törzse Majer Izsák beszterczebányai bányász, ki 1636-ban czímeres nemes levelet kapott.

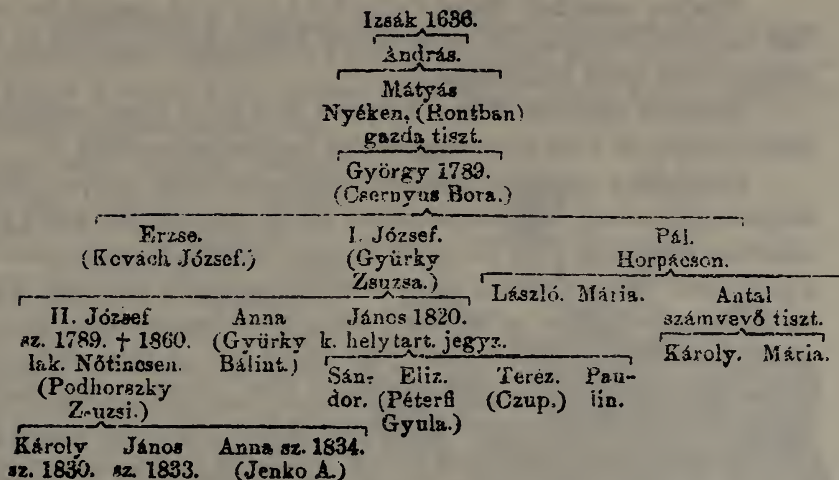


Czímere — mint itt a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarban egy folyam hullámain lengő syrén, kinyújtott jobb kezében három kinyílt piros rózsát tartva; feje fölött arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján férfikar könyököl, három búza-kalászt tartva. A sisakról a paizs két oldalára szokásos foszladék folyik le.

A családfa [5]) következő:

---

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 153.
[2]) A ns. székely nemzet Constitutiói. 272. lap.
[3]) és [4]) Szontagh D. közl.
[5]) Cs. közlés szerint.



II. József gyermekei közűl Károly 1848-ban, valamint a legújabbi időben a hirlapi téren is működött. Irodalmi munkásságának eredménye több forditmányok, mint Dumas „Fekete tulipán“ czímű regénye; „Lacordaire egyházi beszédei“, Nicolas: „A kereszténység bölcsészeti tanulmányozása.“ Mind francziából fordítva stb.

Mayer család. Mayer Mihály 1754-ben nyerte czímeres nemes levelét [1]). Czímere ez: a paizs felső részéből rézsut kétfelé huzott vonal által a paizs három részre oszlik, a középső gúla alakú kék udvarban zöld téren arany grif ágaskodik, kivont kardot tartva; a két oldalas vörös udvarban egy egy fehér rózsafej látszik. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között fehér rózsafej látszik. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Majer család. Majer József 1795-ben lépett a kiváltságos rendbe I. Ferencz királytól nyert czimeres nemes levele által.

Czímere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali vörös udvarban zöld téren pánczélos, sisakos vitéz áll, jobb kezével egy zöld koszorút tartva, bal kezével pedig egy földre támasztott lándzsába fogódzva; a bal oldali ezüst mezőben zöld téren zöld grif ágaskodik, zöld gallyat tartva, a paizs fölötti sisak koronájából a leirthoz hasonló pánczélos vitéz emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról ezüst-zöld [2]).

---

[1]) Collect. Herald. nro. 263.

[2]) Adami Scuta gentil. tom VII.

Majer család. Majer Jakab-Theobald magyar kir. udvari kamarai hivatalnok, és utóbb bányai kamara-gróf az 1687-ki országgyűlésen nyert honfiusitást [1]).

Mayer család. Mayer Albert és Ádolf római szentbirodalmi lovagok az 1792-ki országgyűlésen honfiusitást nyertek [2]).

Czímerük a paizs felső részéből kétfelé rézsutosan és kissé domborúan húzott vonal által három részre oszlik; az alsó gúla alakú kék udvarban zöld téren daru áll, egyik felemelt lábával kövecset tartva; a jobb oldali vörös udvarban arany oroszlán ágaskodik, első jobb lábával arany golyót tartva; a bal oldali arany udvarban szerecsen áll, derekán vörös kötővel, jobb kezében piros rózsát tart. A paizs fölött két koronás sisak nyugszik; a jobb oldaliból a leírt oroszlán, a bal oldalin egy kiterjesztett vörös szárny emelkedik, és azon vizirányosan egy fehér csíkolat, és azon piros rózsa látszik. Foszladék jobbról arany-vörös, balról arany-fekete. A paizst két oldalról két ezüst grif tartja [3]).

Mayerffy család. Mayerffy előbb Majer Ferencz 1696-ban II. Ferencz királytól nyerte czímeres nemes levelét.

Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály arany udvarában hullámzó folyamon magyar nemzeti zászlós gálya úszik; a 2. osztály kék udvarában magas zöld hegyen szántó földek és szőlők közepette egy kis ház fehérlik, fölötte arany nap és ezüst félhold ragyog; a 4. osztály kék udvarának alyján zöld téren balra egy fehér mén fut; fölötte két arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két elefánt ormány között, melyek közül a jobb oldali félig arany, félig vörös, a bal oldali félig kék, félig fehér, pánczélos, sisakos vitéz áll. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [4]).

Mayerffy Ferencz meghalt 1805 aug. 25-én kora 63. évében.

Majerhoffer család. Majerhoffer György és neje Kata, fiok Mihály, leányuk Magdolna, testvére András 1633. jun. 18-án II. Ferdinánd király által emeltettek magyar nemességre, és czímeres nemes levelük azon évben (feria 2-da prox. post festum B. M. Virg.) Pozsony vármegyében hírdettetett ki [5]).

---

[1]) 1687-ki 28. törv. cz.

[2]) 1792-ki 22. törv. cz.

[3]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[4]) Ugyan ott.

[5]) Az eredeti armalis Temes vármegye levéltárában, hová Hunyady Ferencz temesvári ügyvéd iratai közül kerül 1812-ben. Lásd Currens Exc. Consil. 1812. nov. 3. nro. 27484.

Majerszky család. Nógrád, Trencsín és Pozsega stb. vármegyében székel. Majerszky J á n o s és általa fiai P á l, M i h á l y, I s t v á n és J ó z s e f 1741. october 28-án Mária Terézia király asszonytól nyerték czímeres nemes levelüket, mely Nógrád vármegyében Losonczon 1742-ben april. 9-én hirdettetett ki [1]).



A család czímere — mint itt a metszvény ábrázolja — vízirányosan kétfelé osztott paizs, a felső vörös udvarban két fehér rózsafej, az alsó kék udvarban egy arany rózsafej látszik. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett sas-szárny lebeg, a jobb oldali vízirányosan félig vörös, félig ezüst, a bal oldali félig arany, félig kék. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [2]).

A család leszármazása következő:

János
1741.
nség szerző.

- Pál 1741.
- Mihály 1741. 1755.
  - Antal Nógrádból Zólyomba 1802.
    - Antal Pozsegába Daruvárra költözött 1831. 1841.
      - Izidor-Dániel.
      - Sándor.
      - Izidor.
- István Nógrád 1755. Trencsínbe 1768. (Marczibányi Bora.)
  - Pál 1803. Kamencsánban. (Mednyánszky Zsófia.)
    - Kristóf 1815. 1860. (Gyurkovics Julianna.)
      - Ferencz.
      - István.
      - Anna.
      - Mária.
- I. József. (Mocsáry Judit.)
  - *Folyt. a köv. lapon.*

[1]) Nógrád megyei 1831. évi jegyzőkönyv.

[2]) Collect. Herald. nro. 194. és Adami Scuta gentil. tom. VII.

I. József, *ki az előbbi lapon.*
(Mocsáry Judit.)

János	Magdolna.	Kata	Teréz.
Nógrád v. pénztárn. (Hegyessy Róza.)	(Székely Károly.)	(Hanulik Mihály.)	(Géczy András.)

János gyermekei:

József †	Ferencz	Judit.
(Kostyán Mária)	lak. Horpácson. Nógrád v. al-adószedő. (Podhragyai Erzsi.)	(Kelemeny László)

Ferencz leánya: Matild. †

Mihálynak fia Antal 1802, máj. 5-én Nógrád megyétől nemesi bizonyitványt vévén ki, Zólyom vármegyébe költözött, hol nemességét 1802. jun. 3-án hirdetteté ki. Fia Antal Zólyom vármegyéből Pozsega vármegyébe Daruvárra költözött, és Nógrád megyétől saját személyére 1831. nov. 17-én, és újolag fiai Izidor-Dániel, Sándor-Gyula, és Izidor neveikre is 1841-ki januar 25-én ismét Nógrád megyétől vett ki nemesi bizonyitványt [1].

István, ki 1755-ben még Nógrád megyében, és 1768-ban már Trencsin megyében mint zalusei közbirtokos iratott a nemesi lajstromba, nemzé Pált, kinek fia Kristóf 1803-ban Kamencsánban lakott, 1815-ben Zsigmondházán b. Balassa tiszttartója volt. Él 1860-ban is. Gyermekei Ferencz, István, Anna, Mária.

A harmadik ágat I. József kezdi meg, kinek fia János Nógrád megyének adószedője volt; lakott Szátokon; gyermekei közűl jelenleu Ferencz él Horpácson, és 1861-től Nógrád megyei al-adószedő.

Majláth család. (Szunyogszegbi †.) Az Akus nemből származott Lampert István, és fiai Miklós és Moinót, (kit Bonfin Majlát-nak ír) 1131-ben az aradi gyűlésen, mint II. Béla király vakságának okozói ölettek meg [2]. Ezen nevezett Moinot, vagy Majláth-tól származtatik a Majláth család, mint Pethő Gergely megírja [3].

Azonban az Erdélyben a XVI. században szerepelt Majláth István erdélyi vajda atyjáúl Mátyás oláh boér íratik [4]. Ezen Majláth István, ki Szunyogszeghről írá előnevét, 1526-ban a mohácsi vész

---

1) Nógrád várm. jegyzőkönyv.

2) Bonfin Ans. Hist. és Thuróczy Cronicon.

3) Pethő Gergely M. Krónika, Kassán 1729. 34. lap.

4) Ungrisch. Magasin III. 174. — Forgach Commeut. 301. Fogaras vidéki oláh juhász-tól írja származotinak, atyja később Lajos királynak szakács mestere volt.

után, melyből szerencsésen kimenekült, eleinte Szapolyai ellen harczolt, utóbb azonban ennek pártján állott, és nőül vévén Nádasdy Annát Nádasdy Tamás nővérét, 1535-ben ő vezette Gritti ellen seregét, mely Medgyesnél Grittitől megmenté az országot. Utóbb Balassával Erdély egyik főkapitánya lőn, mig nem a török előtt gyanúba jővén, ez őt Fogarasból kicsalja, és fogságra hurczolja 1541-ben. Ugyan ekkor javai is elkoboztattak. Fogságban halt meg 1550. tájban [1]) Két gyermeke maradt: Margit előbb somlyói Báthori Andrásné, 2-or Ifjú Jánosné; és Gábor, ki süve Báthori közbejárására Fogarast visszákapva, 1562-ben a fölkelő székelyek megfékezésében fáradozott, és 1566-ban Szapolyai egyik hadvezére volt. Utóbb Fogarast eladva, Magyarországba, és innen Morvaországba telepedett. Még 1547-ben nagybátyja Nádasdy Tamás érdemei iránti tekintetből I Ferdinánd király által báróságra emeltetett [2]). Meghalt Morvaországban 1577. jul. 22-én. Nejétől alsó-lindvai Bánffy Annától két fia és két leánya maradt. Fiai Gábor és István magnélkül haltak el, nevezetesen István 1595-ben Esztergam vivásánál 1595-ben esett el [3]). A leányok közűl Anna szentmiklósi Pongrácz Dánielnek, Ilona pedig előbb horkai Horeczky Jánosnak, utóbb jeszeniczei Szunyogh Mózesnek lőnek hitvesei.

Majláth család. (Székhelyi, gróf és nemes.) Régi nemes család, mely a XVII. században Bars, Hont megyében élt. Előttem ismeretes Majláth Miklós, 1646 ban Csáky László országbíró, Zólyom és Komárom megyei főispannak titoknoka [4]), 1649-ben Lippay György primás titoknoka [5]), 1662—1673-ban a kir. ügyek igazgatója és a szent korona ügyésze volt [6]). Neje Erőss Mária Jusztína, kitől a családfa következőleg [7]) jő le:

---

[1]) Budai F. Hist. lexic. II. 685. élt még 1550-ben is; Lehoczky szerint (II. 233.) 1562-ben halt meg. De fiát Gábort az 1547. bárói diploma árvának írja, és így tán csak annyiból árva, mennyiben atyja Törökorszagban fogva volt.

[2]) Kaprinai Mss. B. tom. XXVIII. p. 137.

[3]) Istvánffy Hist. 1685-ki kiadás. p. 429.

[4]) Fényes, Komárom várm. 64. lap. v. ö. 59. l.

[5]) Kakprinai Mss. B. tom. XXIX. p. 355.

[6]) Szirmay Notitia C. Zemplin not. historica 197. És 1672-ről okirat. Horváth Mihály Magyarország Tört. II. köt. 308. lapon tévedve nevezi Ferenczuek.

[7]) Schönfeld Adelz Schematismus I. 280. És innen Goth. hist. herald. Handbuch 555. Geneal. Taschenbuch der gräfl. H. 1859. 518. stb.

I. tábla.

Miklós 1646. 1673. kir. ügyigazg. (Erőss Mária Jusztina.)

Boldizsár. (Ordódy Zsuzsa)

I. József Septemvir † 1757. (Terjékfalvi Törincsy Kati.)

II. József	I. György	Antal	Ferencz	Julia	N.
szül. 1735. † 1810. állam-minister. 1783. *gróf.* (1. Bossányi Mári. 2. gr. Sándor Anna.)	sz. 1752. † 1821. personalis. (1. Hrabovszky N. 2. Szlávy Mária.)	exjesuita győri kanon. papóczi prépost, bőrcsi apát 1787.	kir. alapitványi ügyész 1787. (Lipthay Johanna.)	(Halácsy Antal.)	(Szabó sz.-biró.)
	Folyt. II. táblán.		*Folyt. III. táblán.*		

II. József gyermekei:

1-től III. József	Károly	Julianna	2 től János az iró	M. Erzse.	Ágnes	N.	Mária.	Xaveria. †	Krisztina. †
szül. 1735. † 1820. m. kir. kamarai elnök. (gr. Sennyey Antonia.)	sz. 1781. † kamarai tanácsos. (Revicz- ky Judit.)	sz. 1782. apácza Sz.-pölténben.	sz. 1786. † 1855. (gr. Révay Anna.)	(gr Batthyány Imre.)	(b. Mednyánszky Alajos.)	(Stőzsel Józs.)	(Melczer László.)		

III. József gyermekei: József Simon szül. 1796. — Antal. szül. 1800. volt m. kir. főkanczellár.

Károly gyermeke: Mária sz. 1821. (b. Mednyánszky László.)

János gyermekei: Henriette szül. 1811. — Kálmán szül. 1815. Bars várm. alsz.-biró 1839.

II. tábla.

I. György, *ki az I táblán* szül. 1752. † 1821. personalis. (1. Hrabóvszky N. 2.) Szlávy Mária.)

II. György	Imre	Teréz.
országbiró 1848-ig. (Uzsovits N.)	volt cs. k. kapit.	(Beniczky Ádám.)

II. György fia: III. György m. k. főtárnok 1860

III. t á b l a.

I. Ferencz, *ki az I. táblán.*
kir. alapitványi ügyész
1787.
(Lipthay Johanna.)

Ferencz.	Ignácz.	György megöletett 1813.	János. (Gulits l.)	Mária. (Huszár József)	Anna. (Baros József.)
Imre 1844. Nyitra várm. főbíztos.	Sándor Nógrád várm. cs. k. törv.-széki elnök.		Lajos.		
	Mária. (Brencsán.) stb.				

Boldizsárnak fia I. J ó z s e f Hont vármegyében kezdé hívatalos pályáját, és fokozatosan a hétszemélyes táblánáli ülnökségig emelkedett. Meghalt 1757. Terjékfalvi Tőrincsy [1]) Katától született több gyermeke közűl három u. m. II. József, I. György, és I. F e r e n c z terjeszték tovább a családot, mint azt a táblázatok mutatják.



II. J ó z s e f szül. 1735-ben, szintén Hont vármegyében kezdé a hívataloskodást, előbb mint jegyző, majd egyszersmind követ, 1767-ben alispán, majd m. kir. kamarai tanácsos, a magyar és erdélyi udv. kanczelláriánál referendarius, végre állam minister, Sz.-István rend nagykeresztese, 1783-ban utódai részére is g r ó f i rangra emeltetett. Meghalt 1810-ben. Két neje volt, az elsőtől Bossányi Máriától 13, a második nejétől gróf Sándor Annától öt gyermeke maradt. Ezek közűl:

III. J ó z s e f gróf, cs. kir. kamarás, Sz.-István rend nagykeresztese, Verőcze városa főispánja, és a m. kir. kam. elnöke, született 1760. Meghalt 1820-ban. Nejétől gróf Sennyey Antóniától fiai J ó z s e f S i m o n szül. 1796-ban és A n t a l született 1800-ban, Szent-István rend nagykeresztese (1841-től) cs. kir. kamarás, val. belső titk. tanácsos volt

[1]) Néhol „Törkéncsy"-nek olvasom.

m. kir. udv. főkanczellár, m. kir. főasztalnok mester és Zemplin vármegyei főispán.

Károly cs. kir. kamarás és volt m. kir. udv. kincstári tanácsos, született 1781-ben. Nejétől revisnyei Reviczky Judittól egyetlen leánya Mária szül 1821-ben, báró Mednyászky Lászlónak 1849. óta özvegye.

János gróf szül. 1786. oct. 5-én Pesten. Fiatal korában már a tudományokra, és főleg a történelemre adá magát. A temérdek könyv között, melyek munkásságának tanuságául szolgálnak, főleg kiemelendők a hazánkról írt munkák közűl: 1. „Geschichte der Magyaren“. 5. köt. Bécs, 1828—31. — 2. „Neue Geschichte der Magyaren“ a legutóbbi forradalomról. — 3. „Magyarische Sagen, und Märchen“. Irt továbbá egy „Geschichte des österr. Kaiserstaats“ 3 kötetes munkát is. Irodalmi működése nagy részben német nyelven történt, s azért közvetlenebbűl irodalmunkra be nem folyt. A politikai téren nem csak mint szónok, de mint lap szerkesztő is szerepelt. A forradalom alatt Bajorországba vonúlt, s Münchenben — mint egy életírója írja — „élet szükség és kétségbe eséstől zaklattatva, leányával együtt az Izar hullámaiban keresett enyhülést, pár perczel az előtt, midőn leányának gazdag jegyese pénzsegélylyel érkezék meg“ [1]. A tudományosságnak élt utolsó napjáig, s tetemes vagyonát is erre áldozta föl. Gr. Révay Annától fia Kálmán szül. 1815-ben.

Következik a II. táblán lejövő ág, melyet I. Józsefnek másik fia I. György kezd meg. Született ez Kis-Kereskényben Hont megyében 1752. jul. 20. Már 15 éves korában a jesuiták szerzetébe lépett, de e rendnek 1773-ban feloszlatása után ismét világivá lesz, és miután a jogi tanfolyamot és ügyvédi vizsgát is letevé, Hont megyében esküdtségen kezdé a hivataloskodást; azonban néhány hónap múlva hercz. Eszterházy Miklós táblai ügyvédévé lett, és csakhamar mindég följebb és följebb emelkedék. 1781-ben az ó budai kir. koronai uradalom ügyészének, 1784-ben a kir. ügyigazgatóságnál kir. ügyésznek, 1786-ban a Dunán inneni kerületi tábla ülnökévé, majd ez év végén kir. táblai eléadó ülnökké; II. József császár halála után helyreállíttatván a régi törvényes állapot, a kir. tábla számfölötti ülnökévé neveztetett ki: 179⁰/₁-ben az országgyűlés napló könyvét fogalmazta. 1792-ben kir. személynöki, 1795-ben nádori itélőmesterré neveztetett, és e hivatalában az 1796-ki országgyűlésen az országos tollat vitte; 1798-ban

[1] Danielik Józs. M. Irók. Életrajz gyüjtemény. 2. köt. 186.

kir. ügyigazgatóvá és kamarai tanácsossá neveztetett, és e hívatalt viselte hét éven át, mely időközben az 1802-ki országgyűlésen is jelen volt. 1805-ben udvari tanácsos és a cs. kir. udv. köz kamaránál eléadóvá, majd nehány hó mulva e minőségben a m. kir. kanczelláriához általtétetett; és e hívatalban három évet töltött s az alatt az 1807. és 1808-ki országgyűlésen eléadó volt: és az 1807-ki országgyűlés végével Sz.-István kir. rendjét nyerte; 1808-ki országgyűlés után pedig kir. személynökké (Personalis Praesentiae Regiae) neveztetett ki. 1811-ben Tolna vármegye főispánja lett, és ezen évi országgyűlésen az alsó tábla elnöke volt. E méltóságos hívatalt viselte egész haláláig, mely őt mell víz kór folytán tán 1821 évi febr. 19-én kora 69. évében érte [1]) Első neje Hrabovszky leány, a második okányi Szlávy Mária volt. Gyermeke három maradt: III. György, Imre volt cs. kir. kapitán, és Teréz Beniczky Ádámné.

II. György szül. 1786. april. 22-én Pozsony megyében Zavaron. Már 1821-ben. 25 éves korában Pozsony vármegye főjegyzőjévé és ezen évben országgyűlési követévé, 1814-ben pedig első alispánjává választatott, és e hívatalt viselte 1822-ig. Az ezután következő öt év alatt mint királyi táblai ülnök, s később a m. kir. udv. kanczelláriánál mint eléadó tanácsos működött; 1827-ben pedig kir. személynökké neveztetett, 1830-ban v. belső titkos tanácsossá, Szent-István rend közép keresztesévé és Hont vármegye főispánjává neveztetett ki, és ez évben mint kir. személynök elnökölt az országgyűlés alsó tábláján. 1832—1839-ig mint állam tanácsos működött Bécsben; 1839-ben országbíróvá neveztetett ki, és mint ilyen az $18^{39}/_{40}$ 1844. és $184^{7}/_{8}$-iki országgyűlésen a nádor távollétében a főtáblán gyakran elnökölt, és részrehajlatlan igazságszeretete, méltányossága alapos törvénytudománya s tanusított hazafiassága által tekintélyt és tiszteletet vívott ki. Az 1848-ki pesti nemzetgyűlés felső házának elnökévé választatván, e fontos állásról önkényt lemondott [2]), s azóta visszavonúltan zavari birtokán él. Nejétől, ki a pethőfalvi Uzsovics családból származott, fia

III. György szül. Pozsonyban 1818-ban. Politikai pályáját Baranya vármegyénél kezdé, hogy 1838-ban aljegyző, majd tiszt. főjegyző lőn, 1839-ben pedig másod alispánná és országgyűlési követté választatott. Az országgyűlés után közakarattal első alispán, és az 1843-ki országgyűlésre ismét követűl választatott, hol különösen a nemzetiségi kérdésekben mérsékelt, s szabadelvű nézetei által tünt ki.

---

[1]) Lásd életrajzát Tudományos gyüjtemény 1821-ki XI. köt. 76 - 87.

[2]) L. képét és életrajzát Vasárnapi Ujság 1860. 28. sz.

Országgyűlés után Baranya vármegye administratorává neveztetett, és az alatt Európa nevezetesebb államaiban tett tanulságos utazást. 1847-ben Baranya megye főispánjává neveztetett. Az 1848-ki országgyűlés után vissza vonult, de hol alkalom nyilt Magyarország jogainak érvénye mellett föllépni, mindig kilépett, így 1851-ben aláírta a huszonnégyek emlékíratát; valamint a 140 aláírással a cs. királyi Fölségnek 1857-ben bényujtott kérvényt. Erélyes és kitűnő részt vett a birodalmi tanácsban is. 1860-ki octob. 20-ka óta Magyarország főtárnok mestere [1].

A III. tábla élén I. Ferencz áll, ki 1787-ben kir. alapitványi ügyész volt. Ennek unokája Sándor 1848-ig a nagy-kikindai kamarai kerület igazgatója, 1850. után Nógrád megyei cs. kir. törvényszéki elnök.

Szintén Ferencz ágán Imre 1844-ben nyitra megye főbíztosa vos. Jánosnak fia Lajos 1839-ben Hont vármegye főszolgabírája.

A Majláth [2] család ősi nemesi czímere — mint itt a metszvény mutatja, függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali osztály kék udvarában hármas sziklahegy fölött horgony áll, melynek közepén arany korona van, és azon egy kivont aranymarkolatú kard és egy zöld galy van keresztűl át húzva, a baloldali osztály három vizirányos és két függőleges vonal által 12 ezüst-vörös koczkát mutat. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között három fehér strucztoll emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüs-vörös, balról arany-kék.

A grófi ág részére gr. Majláth József által 1794. expediáltatott bővített czímer kevéssé külömbözik az előbbitől, és csak is annyiban, hogy a baloldali osztályt összesen 15 ezüst-vörös koczka foglalja el; továbbá a paizsot grófi korona födvén, azon három koronás sisak áll, a középsőn három strucz-toll leng, a két felsőn pedig egy egy fekete sasszárny emelkedik föl. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös; és a paizsot két oldalról telamonok gyanánt két arany grif fogja [3].

---

[1]) L. arczképét és életrajzát Vasárnapi Ujság 1860. 50. sz.

[2]) A Nógrád megyei 1705-ki nemesi összeírás azon classisában, melynek czime ez: „Nomina eorum, qui a personali insurrectione propter rationabiles causas immunitantur", elé fordúl „Stephanus Majlath sartor circa conficiendam mundirung occupatus". Ugyan ezen István az 1709-ki összeírásban az armalista nemesek sorában áll. Az 1711-ki összeírásban pedig, mely Rákóczy legyőzése után a kormány rendeletéből tétetett: ez olvasható: Stephanus Majláth in fidelitate mortuus. — Valószínűleg ez is e család ivadéka volt, mert más Majláth családot nem ismerünk.

[3]) Collect. Herald. p. 134. — Adami Scuta gentil. tom. VII.

Major család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családainak egyike; e század elején birtokos Berzéken [1]) Közűlök Major Zsigmond 1788-ban Zemplín vármegye főjegyzője volt [2]).

Major család. (Dicső sz.-mártoni.) Közűlök Mihály Torda vármegyei adó-bíztos 1815-ben.

Majoros család. Gömör vármegye czímerleveles nemes családai sorában áll [3]).

Majos család. Ugocsa, Szabolcs, Szatmár vármegyei birtokos nemes család. E század elején Ugocsa vármegyében József birtokos Rákolczon, Dániel Szőlős-Vég-Ardón; István szintén ott; másik Istvánnak özvegye Szárazpatakon [4]). Továbbá Szatmár vármegyében Sályiban, és Józsefnek neje Pátyodon [5]).

Szabolcs megyében Berencsen.

Majosházy család. Zemplín megyében e ssázad elején Megyászon közbirtokosúl íratik [6]).

Mayrhoffer család. Mayrhoffer György 1790-ben nyert czímeres nemes levelet.

Czímere öt részre osztott paizs, az ötödik osztály a paizs alyjáról gúla gyanánt nyúlik be, és annak kék udvarában arany báranyfej látszik. Az 1. és 4. osztály zöld udvarában jobbról balra rézsutosan hullámzó fehér folyam, melynek két oldalán egy piros rózsa látható. A 2. és 3-dik osztály vízirányosan fekete és aranyszínű udvarra oszolva, és bennc ágaskodó grif, mely félig arany, félig fekete az udvarokkal ellenkezőleg színezve. A paizs fölötti sisak koronájából két elefánt-ormány között; melyek közűl a jobb oldali félig ezüst, félig zöld, a baloldali félig fekete, félig arany, szintén grif emelkedik ki, félig arany, félig fekete testtel. Foszladék jobbról ezüst-zöld, balról arany-fekete [7]).

Majsai család. (Harakláni †.) Erdély kihalt családainak egyike [8]).

Majtányi család. Majtányi János, és fiai Sámuel és Illés, továbbá testvére Dániel 1712 sept. 5-én III. Károly király-

---

[1]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114. 225.
[2]) Ugyan ott not. hist. 331.
[3]) Bartholomaides, C. Gömör 145.
[4]) Szirmay C. Ugocsa 77. 89. 152.
[5]) Szirmay, Szatmár várm. 124. 125.
[6]) Szatmáry C. Zemplin. not. top. 230.
[7]) Adami Scuta gentil. tom. VII.
[8]) Kővári, Erdély nev. csal. 270.

tól nyertek czímeres nemes levelet [1]), mely Trencsín vármegyében 1713. jun. 10-én hirdettetett ki. A család nevét néhol Majtáni majd Majthányi alakban is találjuk irva.

E czímeres nemes levél egy Majtányi tábornok özvegyénél Subits Katánál találtatván, Komárom vármegye levéltárába tétetett [2]).

A család czímere a paizs kék udvarában zöld téren egy púpos teve a paizs fölötti sisakon piros tarajú barna kakas áll fölemelt jobb lábával három piros rózsát tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [3]).

Majthányi János e század elején Sasvárott postamester (1810.)

Majthényi család. (Kesselőkeői, báró és nemes.) Ős régi törzsökös magyar családainknak egyike, elterjedve az ország több megyéjében, mai nap is két bárói és a nemesi ágon virágzik. Eredetét mint már a Bossányi családnál érintők, — az Árpádkori 108 magyar törzs egyikéből a Divék nemzetségből veszi. E nemből származott Falkomér de Majthe (1334.) ki a Majthényi családnak és az idővel ebből kiszakadt Motesiczky-aknak törzse lőn [4]). Falkomérnak két fia volt Pál és Mihály, kik közűl ezen utóbbi I. Lajos királynak nápolyi hadjáratában tünteté ki magát. Ennek hadi erényeit öröklé fia Gergely, a ki Zsigmond király alatt Stibor hadosztályában egy zászlóalj vezénylője vólt, és vitézségeért nyeré 1434-ben Kesselőkeő várát, melyről (ámbár ma már romban hever) írja a család régi díszes előnevét. Ugyan csak ez nyeré Jánossal, ki úgy látszik testvére volt, Zavart és Zukot is kir. adományban. Nevezett János Csejte várnagya volt és ennek védelmében tünteté ki magát. Ennek fia II. Gergely [5]) de Majthe 1483-ban élt, a midőn őt és fiait Zorándot a turóczi prépostot, Mihályt, Jánost és Rafaelt a szent-benedeki

[1]) Collect. Herald. nro. 692.

[2]) L. Current. a m. kir. helytartóság útján 1812. dec. 5. 31255. sz. a.

[3]) Adami Scuta Gentil. VII. és Burgstaller Coll.

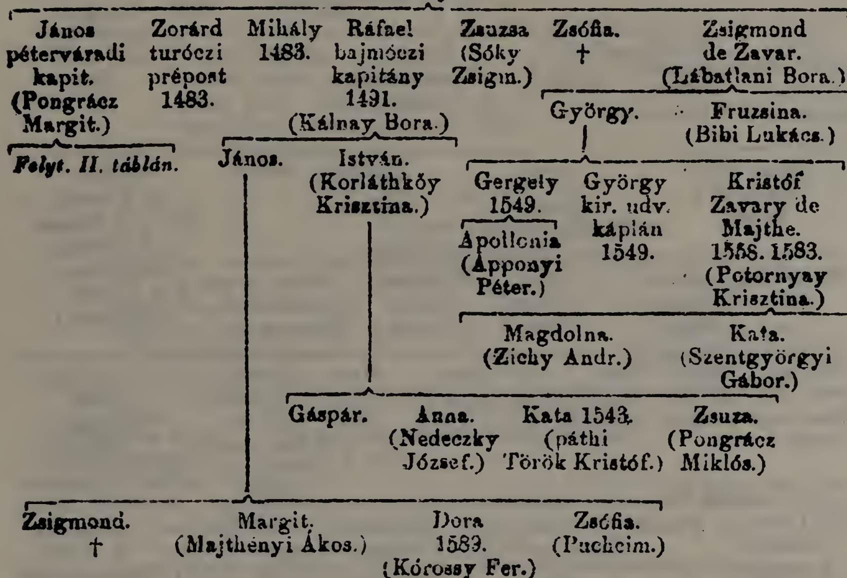
[4]) L. Hormayr és Mednyánszky, Taschenbuch für Vaterl. Geschichte. 1825. évi foly. 269—280. — Több genealogus a Majthényi családot az I. András király korában Henrik császár ellenséges hadait elmerítő buvar Zotmundtól származtatják, merő név hasonlaton, minthogy „Zotmund de Mojtech" iratott: sőt némelyek e Zotmundot Falkomér öséül vélik, de eddig még rá bizonyitó adat nincs. Mednyánszky ez állitmányt nem hiszi. — Tudtomra először az 1724-ben Kassán nyomott „Propugnaculum Reipublicae Christianae" könyvecskében fordúl elé ez állítmány. Megemlíti Lehoczky is Stemmat. II. 233.

[5]) Pray Mss. tom. LXX. a Majthényi nemzékrendét így találom kezdve: Joannes de Donna Tornya Capit. Ecseghiensis (másutt Csejteiensis) ennek

convent előtt Bylyr Mihály és Gyewredi Ambrus tiltják Nyitra megyei Czygel helység megvételétől.

I. Gergelytől, Kesselőkeő szerzőjétől, kezdve a család nemzék rende következő:

I. t á b l a.



fia Majthe L á s z l ó, ennek Majthe G e r g e l y, ennek Z o r á r d a prépost stb. Miután az alább idézett 1483. oklevél még ez évben élő embernek említi G e r g e l y t, noha már idősnek, mint négy fiú atyját, még is e G e r g e l y t egy személynek nem hihetem azon Gergelylyel, ki 1403-ban már Zsigmond alatt harczol, mert így 100 évnél idősebbnek kellett volna lennie, pedig az 1483-ki oklevélben még Z s i g m o n d nevű fia sincs említve, ki valószínűleg utóbb született. És csak így érthető Bel- Mednyánszky, Lehoczky stb. említése J á n o s ról ki Hunyadi János a kormányzó alatt harczolt, ha őt I. Gergely fiául, és II. Gergelynek, ki 1483-ban élt, nagyatyjául tekintjük.

*) L. ez oklevelet Kaprinai Mss. B. tom. 50. p. 89.

II. tábla.

János, *ki az I. táblán*,
péterváradi kapit.
(Pongrácz Margit.)

Márton 1517. de Novák (Kálnai Anna.) — Uriel turóczi prépost — Imre. — I. Bertalan. szegedi kapitány 1528. (Pethő Margit.)

Imre: II. Uriel 1549. (Thurzó Kata.) — Eustach.

II. Uriel: Rozina.

Márton és Rozina: Ákos. (Majthényi Margit.) — Kristóf. nováki Majthényi (Szunyogh Salomea.)

Ákos: *Folyt. V. táblán.*

Kristóf: Rafael. (Zichy Kata.) — Miklós. — Farkas. (Nyáry Margit.) — Magdolna. 1612.

Rafael: Salomea.

Farkas: Zsuzsa 1591.

Miklós: Farkas. — Kristóf. (Dóczi Zsuzsa † 1654.) — Zsofia.

Farkas: László pálos szerzetes. — Kristóf.

I. Bertalan: Gábor 1568. (Szunyogh Erzse.) — János. — György. — László de Nováki Zólyomi főispán. (1. Pálfalvay Magdolna. 2. Tardy Magdolna.)

János: Erzse. (Elefánti Imre.)

György: Mihály.

Gábor: Menyhért 1579. — Anna. (Kosztolányi János.) — Bora. (Dobozi János.) — Krisztina. (Sárfy Ferencz.) — Sára. (Radvánszky Ferencz.)

László: György báró 1631. (Szunyogh Anna.) — László szerémi püspök. — Bertalan 1570. — 1-től Gábor (Dóczy Anna M.) — Magdolna 1570. — Bora. (1. Békássy Miklós. 2. Hagymássy Gábor özv. 1628.) — 1-től Imre 1599. (Lipchey Anna.)

György: *Az idősb bárói ág.*

1-től Gábor: *Folyt. III. táblán.*

1-től Imre: *Folyt. IV. táblán.*

Az idősb bárói ág: III. György. (Cziráky Magdolna özv. 1666.) — Ferencz. — Imre. (Darabos Judit.) — Gáspár. (Tömösi Anna.) — János kir. személynök 1670. 1678. — Zsuzsa (Posár Fer.) — Julianna. (1. Tersztyánszky Pál. 2. Bossány Dávid.)

III. György: Mária. (Sándor János.)

Imre: Imre. — Mária. (Jászy János.)

Gáspár: Ferencz. (Pongrácz Erzse.) — Gábor. †

Ferencz: b. György. (1. Révay Constantia. 2. Sztranyay Julia.) — Krisztina. (b. Ritschány Fer.)

János: Pál. — Mátyás — Sándor. — Teréz (Jaklin Zsigm.) — Krisztina. (Ambró József.) — Éva.

Pál: b. Adám stb. eszt. kanon. czímz. püsp. † 1743.

Mátyás: b. László stb. bajmóczi prép. tereskei apát. 1760. 70.

Sándor: stb.

Ez ágat máig lehozni nem tudjuk.

III. t á b l a.

Gábor, *ki a II. táblán.*
(Dóczy Mária An.)

Zsigmond 1657.
(Baranyay Orsolya.)

Mihály. (Pongrácz Zsuzsa.) — Farkas. (Apponyi Zsuzsa.) — Gergely. † — László. † — Magdolna. (Szegedy András.)

Farkas gyermekei: Zsuzsa. (Plathy — Julianna. (Bossányi Ferencz.) — Bora. (Majthényi Zsigmond.)

Mihály gyermekei: Ersze. (1. Zabafi Imre. 2. Majláth Gáspár.) — Anna. (Surman András.) — Bora. (Szalóki.) — Zsigmond 1719. (Majthényi Bora.)

Zsigmond gyermekei: Ignácz — Sándor. — Péter. (Rudnay Anna.) — Lajos. — Róza. (Turcsány László.) — N. (Csúty.)

Ignácz: Kristóf.
Kristóf: Auguszt Pest várm. fősz.-bíró 1845. — Adolf.
Sándor: Zsigm.
Zsigm.: Tivadar.
Péter: Flórián Nyitra várm. főúti igazgató 1844. — Alajos 1844. barsi alisp. 1860. pozsonyi cs. k. főtörvényszéki ülnök.
Flórián: József. — Gyula.
Lajos: János. — József prépost. — Tadé. 1845. Nyitra várm. ns. pénztárnok.
János: Lajos.

IV. t á b l a.

Imre 1599. *ki a II. táblán.*
(Lipchey Anna.)

II. Bertalan előbb ferenczes barát, utóbb kir. ügyigazgató. (Pákai Ilona, másutt Tátos Erzse.) — Mihály kamarai elnök 1654-ben *báró* (Zolmári M. Kata.)

Mihály: Borbála.

II. Bertalan gyermekei: János. (1. Pakajvel Bora. 2. Tátos Erzse.) — Bora. (Schlosberg János Vend.) — Éva 1665. (Révay Gábor.)

János gyermekei: III. Bertalan. — Gábor. (1. Bossányi Mária. 2. Appony Mária.) — Erzse. (1. Bartakovics István. 2. Gáfor János.) — Bora.

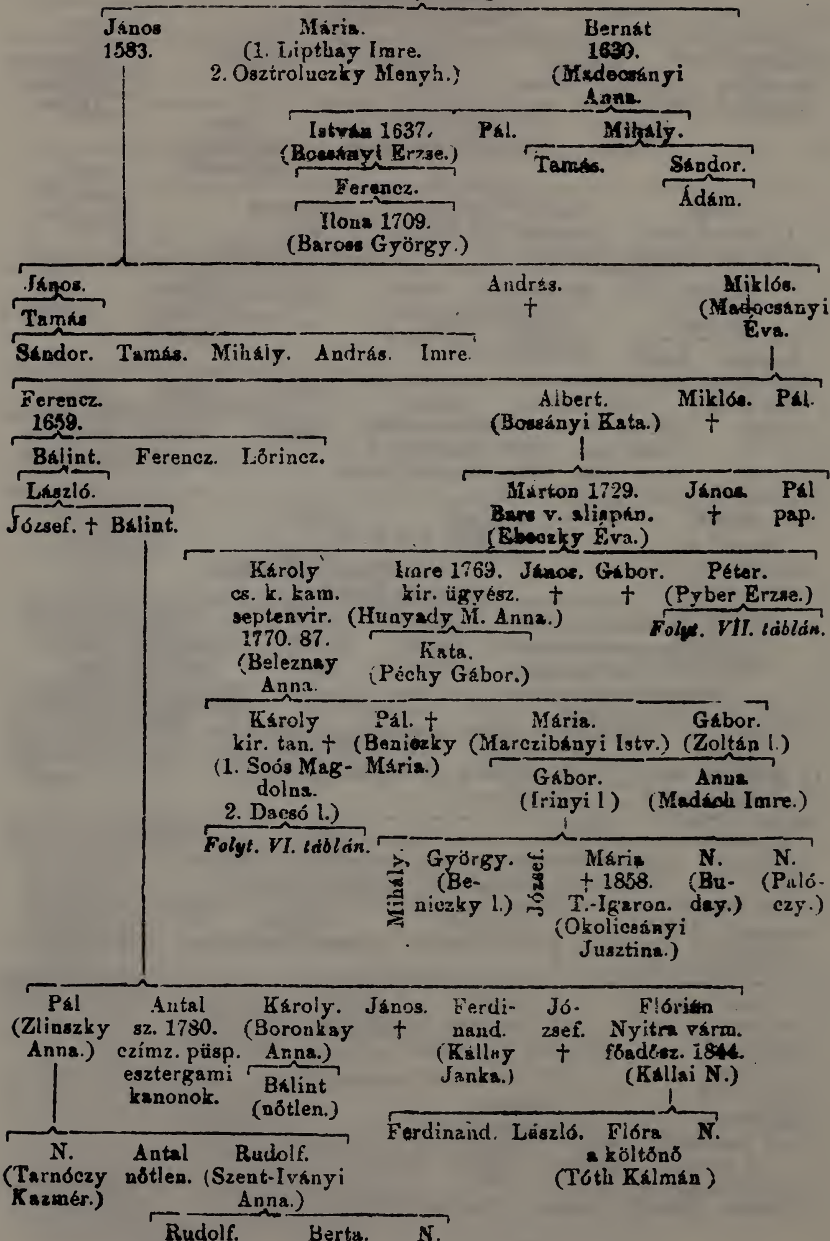
Gábor gyermekei: János 1714. kir. ügyigazg. (Brogyáni Klára.) — Mária (Vass Miklós.) — Anna apácza Pozsonyban. — Ilona 1722. hajadon.

János gyermekei: János v. Antal (Szörényi Zsuzsa szül. 1722 Kis-Bábon.) — Károly. † — József lak. Szalakúz. (Szörény Franciska szül. 1724. — Teréz apácza. — Luczia (Schmidegg Fridrik.) — Klára. † — Mária.

József: Ferencz (Piestyánszky N.) — János. (Tarnóczy Anna.)
Ferencz: József. — Mária. — Ferencz.

János v. Antal: Gábor. — Mihály. — István. — Ferencz — Josefa. — Klára. — Luczia. (Kvassay Károly.)

V. t á b l a.



Ákos, ki a II. táblán.
(Majthényi Margit.)
János 1583.
Mária. (1. Lipthay Imre. 2. Osztroluczky Menyh.)
Bernát 1630. (Madocsányi Anna.)
István 1637. (Bossányi Erzse.)
Pál.
Mihály.
Tamás.
Sándor.
Ádám.
Ferencz.
Ilona 1709. (Baross György.)
János.
András. †
Miklós. (Madocsányi Éva.)
Tamás
Sándor. Tamás. Mihály. András. Imre.
Ferencz. 1659.
Albert. (Bossányi Kata.)
Miklós. †
Pál.
Bálint. Ferencz. Lőrincz.
László.
József. † Bálint.
Márton 1729. Bars v. alispán. (Ebeczky Éva.)
János †
Pál pap.
Károly cs. k. kam. septenvir. 1770. 87. (Beleznay Anna.
Imre 1769. kir. ügyész. (Hunyady M. Anna.)
János. †
Gábor. †
Péter. (Pyber Erzse.)
Folyt. VII. táblán.
Kata. (Péchy Gábor.)
Károly kir. tan. † (1. Soós Magdolna. 2. Dacsó l.)
Pál. † (Beniczky Mária.)
Mária. (Marczibányi Istv.)
Gábor. (Zoltán l.)
Folyt. VI. táblán.
Gábor. (Irinyi l.)
Anna (Madách Imre.)
Mihály.
György. (Beniczky l.)
József.
Mária + 1858. T.-Igaron. (Okolicsányi Jusztina.)
N. (Buday.)
N. (Palóczy.)
Pál (Zlinszky Anna.)
Antal sz. 1780. czímz. püsp. esztergami kanonok.
Károly. (Boronkay Anna.)
János. †
Ferdinand. (Kállay Janka.)
József. †
Flórián Nyitra várm. főadősz. 1844. (Kállai N.)
Bálint (nőtlen.)
Ferdinand. László. Flóra a költőnő (Tóth Kálmán)
N.
N. (Tarnóczy Kazmér.)
Antal nőtlen.
Rudolf. (Szent-Iványi Anna.)
Rudolf. Berta. N.

VI. t á b l a.

Károly, *ki az V. táblán.*
kir. tan. †
(1. Soós Magdolna.
2. Dacsó I.)

- Károly. (Miskey Magd.)
- Emilia. (Beleznay Károly.)
- 1-től Márton 1813. †
- Magdolna. (Rakovszki.)
- Victoria. (Gosztonyi.)
- Imre cs. k. kam. (Bartakovics Mária.)
  - Sándor mh. 1836. kora 18. évében.
  - Adrianna. † 1837. kora 16. évében.
- 2-től Ignácz Pest v. fő-sz.-bíró lak. Versegh. (Beniczki I.)
- Pál lak. Versegh.
  - Géza.
  - Albert.
  - Matild. (Baloghy István.)
  - Irén. (Baloghy Gyula.)
  - Jolán.
  - Pál.
- Péter lak. Cseszt-vén. (b. Podmaniczky I.)

VII. t á b l a.

Péter, *ki a V. táblán.*
(gyerkényi Pyber Erzsébet.

- **Zsuzsi. (Akács Mátyás.**
- László honti alispán helyt. tanácsos † 1825. oct. 13.
  - **András** cs. k. kapitán † 1850.
  - *báró* Antal cs. k. kamarás volt liptói főispán él 1861. (1. Ambrózy Johanna. 2. b. Desericzky Mária.)
    - László honti főisp. (1. Muslay Etelka. 2. b. Majthényi Natalie.)
      - Izidor cs. k. kam. (b. Vrintz Kornélia.)
        - Mária.
      - Kamilla hajadon.
      - Klotild. (Motesiczky Móricz.)
      - Ottó cs. kir. őrnagy.
  - *báró* László cs. k. kam. volt barsi főispán, él 1861. (Pély Nagy Ludovika.)
    - Natalie (b. Majthényi László.)
    - László.
    - Felix elesett Magentánál. 1859
- **Anna.** (Baross Ferencz.)

A család történetéből a családi okmányok kiadásáig keveset mondhatunk. A nemzékrend élén álló János Hunyady János kormányzónak több csatáiban vett részt, és mint íratik, ettől péterváradi kapitánnyá neveztetett [1].

II. Gergelynek fiai közűl Zorárd — mint érintők — turóczi prépost volt. Ráfael I. Mátyás király alatt a csehek elleni hadban, és Szabács ostromában tünteté ki magát, és a IV. Fridrik elleni harczra egy csapat vezére volt, hol szintén kitünteté magát. Érdemeiért a hűtlenségbe esett Pogrányi Balás javait nyerte királyi adományban, egyszersmind pedig bajmóczi várnagygyá neveztetett ki [2], mely tisztet 1491. viselé [3]) Ráfaelnak valamint testvérének Zsigmondnak ágazata nehány ízen túl kihalt. Testvérüknek Jánosnak több fia volt: ezek közűl I. Uriel 1535—39-ben turóczi prépost volt [4]. I. Uriel testvérének Imrének fia II. Uriel pedig 1549-ben mint csapat vezér működött Léva ostrománál oly erélylyel, hogy a vár bevételét tetemesen ő mozdítá elé. Feleségűl Thurzó Katalint, bessei Farkas Ferencz özvegyét vette, kitől azonban csak egy leánya Rozina született.



Itt kell megemlékeznünk Majthényi Miklósról is, kinek a családfán helyén kimutatni nem tudjuk. Nevezett Miklós 1552-ben a palásti szerencsétlen ütközetben harczolt [5].

Visszatérve Jánosnak másik két fiához, I. Urielnek testvéréhez I. Mártonhoz, és I. Bertalanhoz, ezek által a család két fő vonalra szakadt. Amannak vonala az V—VII. táblán, I. Bertalan vonala pedig I—IV. táblán látható.

---

[1]) Hormayr, Mednyánszky id. h. 274.

[2]) Ugyan ott.

[3]) Katona Hist. critic. X. 292. Pray Mss. tom, XIV. 86.

[4]) Bél. M. Notit. Nova. IV. 415. Ezen I. Uriel turóczi prépostot, némelyek összetévesztik unoka öcscsével II. Uriellel, és azt hiszik, hogy I. Uriel odahagyta a papságot és megnősült, és elvevé Thurzó Katalint. De ez hibás vélemény; mert II. Uriel, ki hadi ember volt, vette nőül Thurzó Katalint. — Mednyánszky id. h. 277.

[5]) Budai Fer. Hist. lexic. II. 688.

I. Mártonnak neje Nagykálnay Lászlónak leánya Anna volt, kit már mint czobor Czobor Márton özvegyét 1517. után vett nőül, és ki már 1543. másodszor is özvegy volt. Két fia Ákos és Kristóf ismét két ágat kezdett meg, de ez utóbbinak ága negyed ízen megszakadt. Ákosnak is két fia János és Bernát két ágon kezdi a családot terjeszteni. Ezekből János ágán (*lásd V. táblán*) Ferencz és Albert a Bars- Hont megyei ágat képezi, melyen az újabb bárói és Pest megyei ág is látható.

A II. táblán Ferencz utódai között látjuk Antalt (szül. Bisztricsényben 1780. febr. 2.) esztergami nagy prépostot, és czentauri czimz. püspököt. Floriánt 1844-ben Nyitra megye volt hívatalnokát, kinek egyik leánya Flóra az ismert költőnő, s szintén költő Tóth Kálmán életpárja.

II. Márton, kinek neje Ebeczky Éva 1725-ben új adomány czímen Deménden részbirtokba és kuriába, egész Lesszenyébe, Apáthy vagy Gyarmat-Újfaluba és alsó-cseri részbirtokba iktattatik [1]. 1729-ben Bars vármegye alispánja volt. Egyik fia Károly már 1760-ban országbírói ítélőmester, 1770-ben már septenwir és Sz.-István rend lovagja. Ennek fiai közül Pál magnélkül halt meg, Gábor utódai nagyobbára Borsod megyében élnek. II. Károlynak, ki kir. tanácsos volt, első nejétöli gyermekei, köztök Imre a kir. kamarás is utód nélkül elhaltak; második nejétől három fia Ignácz, Pál, Péter születtek, és kettejök Pest megyei Versegen, Péter Nógrád megyei Csesztvén lakik, hol előbb Pál testvére tartá lakását.

II. Márton harmadik fiától Pétertől s nejétől gyerkényi Pyber Erzsébettől (*lásd VII. táblát*) veszi eredetét László, előbb Hont várm. jegyzője, 1787. alispánja, mh. Pesten 1825. oct. 13. Nejétől disznósi Horváthy Jankától három fia maradt; András, ki mint nyug. cs. kir. kapitány 1850-ben halt meg, Antal, és László cs. kir. kamarások, kik 1838-ban bároságra emeltettek; és kik az 1848-ik előtti időben a politikai pályán fényes szerepet vittek; névszerint Antal már 1844-ben mint liptói főispán, László pedik barsi főispán az országgyűlés felső tábláján szép tehetségű szónokok tüntek föl. Antal fia ifj. László 1842-ben már Hont megyei alispán, 1848-ban ugyan ott főispán, 1849. után egy ideig cs. kir. megyei főnök volt, mely hívataláról azonban utóbb leköszönt, jelenleg 1860. óta ismét Hont megye főispánja.

[1]) Sz.-benedeki Conv. Capsa H. Fas. I. nro. 14. többen ellentmondtak.

Id. László gyermekei közül Izidor cs. kir. kamarás. Ottó őrnagy, Felix pedig az olasz hadjáratban 1859-ben a magentai ütközetben esett el.

A Majthényiak másik fő vonalának törzse azon Bertalan, (*lásd II. táblán*) ki II. Lajos király udvarában mint apród, később mint asztalnok volt alkalmazásban. A mohácsi ütközetben 1526-ban török fogságba kerülvén, csak nagy összeg pénzért lehetett szabaddá. Hazatérvén, I. Ferdinánd királynak lőn állandó híve és ezért tétetett szegedi kapitánnyá. Ugyan csak 1528-ban Trencsin vára megvételénél is kitünteté magát. Neje a híres gersei Pethő családból Pethő Margit volt, kitől született gyermekei közt Gábor és János már gyermekkorukban kihaltak. György zágrábi kanonok volt, kit I. Ferdinánd 1549-ben udvari papjául nevezett ki. László, ki előnevét néha Novakiról is irá, 1547-ben részt vett a smalkaldi háborúban, azután a híres Stansith Horváth Márk és a halhatatlan Zrinyi Miklós mellett vitézkedett. Utóbb Kanizsán mutatott vitézségeért Maximilián király őt kis-komáromi várkapitányuyá tette. 1582-ben pápai kapitány volt, midőn Keszthelynél a törökökön győzelmet vívott [1]) legutóbb Zólyom várkapitányává és azon megye főispánjává tette [2]). 1574-ben Balassa János, Dobó Ferencz s többen tiltakoznak ellene a saskői birtokokban Lipcsey Orbán özvegye Chery Dorottya irányában elkövetett hatalmaskodások miatt [3]). Élt még 1588-ban, midőn Balassa Bálinttól Ozdint zálogba vette, de később vissza váltá Balassa Ferencz [4]). Két nejétől született gyermekei közül László előbb pozsonyi kanonok, majd budai prépost, végre 1607-ben szerémi püspök volt; és 1619-ben a Bethlen pártiak által elfogatván, sokat szenvedett. György, Gábor és Imre három külön ágat alapitának. (*Lásd e két utóbbinak ágát az III. és IV. táblán*).

György (Lászlónak fia) 1585-ban Érsek-Újvárnál Pálffy Miklós fővezérnek egyik kapitánya volt. 1631-ben báróságra emeltetett [5]), és ivadéka — bár táblánkon nincsenek az utolsó nemzedékek — jelenleg is, főleg Somogy vármegyében virágzik. Azonban csak Györgynek János fiától ágazaton, mert a több testvér ág hamar elfogyott, Gáspár vonalán az III. Györgynek leánya, Victoria, Jankovich Fe-

---

[1]) Pethő Gergely. M. Krónika 127.

[2]) Istvánffy Hist. p. 400. — Mednyánszky id. h. Budai Fer. Lexic. III. 687. Pethő G. 127.

[3]) Sz.-benedeki Conv. Prot. E. pag. 29.

[4]) Protokol. C. Neograd anni 1654.

[5]) Lehoczky Stemm. II. 235. Sőt kora történetét is leírta Lehoczky szerint.

renczné volt, előbb vagy utóbb Csery Sándornak is hitvese, miután ezzel együtt 1755-ben Benkovits Istvánnak Sány, Karva, és Tótszék helységbeli zálogbirtokra felfizetést tesz [1].

György bárónak másik fia János előbb alispán, utóbb 1670—1678. kir. személynök volt. Ennek gyermekeitől származik a most is élő idősb bárói-ág.

Lászlónak másik fia Gábor nejével Dóczy Anna Máriával egy szintén máig lenyúló ágát alapít. Ez ágon most élők közűl August 1836. Pest megyében alügyészi-, 1845-től főszolgabírói-, id. Flórián Nyitra megyénél 1844-ken főúti igazgatói-, Tadé szinte Nyitránál 1845-ben nemesi pénztárnoki hivatalt viseltek. József 1844-ben beszterczei plébános és beeni prépost. — Alajos 1839-ben Bars vármegyei főadószedő, 1844-ben alispán volt. Jelenleg (1860.) a Pozsonyi cs. kir. főtörvényszék elnöke.

Végre a IV. táblán László fiának Imrének ivadéka látható. Imre ellen 1599. az országgyűlés előtt súlyos vád emeltetett, melytől azonban 1618-ban fölmentetett [2]. Nejétől Lipchey Annától egyik fia Mihály a család egyik nevezetesebb férfia, 1647-ben már kir. táblai ülnök, utóbb pedig kamarai elnök [3], 1654-ben báróságot nyert [4]. Azonban csak egy leánya Borbála maradván, e bárói ágnak benne magvaszakadt.

Mihálynak testvére II. Bertalan, előbb ferenczes barát, és a füleki zárda Gvardiánja, azonban odahagyva a szerzetet, jogi pályára adá magát, és mint jeles jogtudóssá vált egyén, királyi ügyigazgatóvá neveztetett. Nejétől Pakay Ilonától, másik szerint Tátos Erzsétől négy gyermeke született, kik közűl Gábor atyja lőn azon Jánosnak, ki 1714-ben ismét kir. ügyigazgató volt, s kinek ivadékát a mult század végeig lehozva a IV. táblán láthatjuk.

Hátra van még azokat megemlitenünk, kiket biztosb adatok hiányában a családfán el nem helyezhettünk. Igy a II. táblán álló régiebb bárói vonalhoz tartoznak a következők is:

Pál báró, ki e század első felében (1815-ben élt.

János báró, kinek nejétől Inkey Joséfától fia István nyugalm. őrnagy szül. 1788. aug. 21-én N.-Szombatban, nejétől Kiss családbeli asszonytól született leánya Anna gróf Forgách Antalné.

---

[1]) Nyitrai káptalan Libro 8. Prot. 108. fol. 159.

[2]) 1599. 36; és 1618: 74. törv. cz.

[3]) Lehoczky Stemmat. II. 235.

[4]) Collect. Herald. nro. 117.

Báró Majthényi Antalnak Gaál Erzsébettől leánya, Erzsébet, Madarász Lászlóné.

1832-ben és 1847-ben a főrendi tagok közt olvassuk Imre, Lajos és István bárókat.

A nemesi ágakon nem tudók elhelyezni a derék Majthényi Mária Anna cs. kir. és p. hölgyet, gr. Brunszvik Antal országbíró özvegyét.

Másik M. Mária előbb Hunyady Ferenczné, utóbb Kelio Ferenczné stb.

Majthényi Krisztina, Ambró Józsefné a mult század végén.

A család ősi nemesi czímere mint följebb a metszvény ábrázolja — a többi egytörzsű Bossányi Budnay stb. családokéval azonos; t. i. a paizs kék udvarában zöld téren egy terepély fa alatt lépő medve, a paizs jobb oldali szögletében félhold, a balban arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából három strucz toll nyúlik ki. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A bárói czímer mind a két ágnál szintén egyforma; és ez, mint azt Mihály 1654-ben kapta, következő: a paizs először vízirányosan kétfelé osztatik, az alsó osztály kék udvarában az ősi czímert mutatja; a felső rész függőlegesen ismét kétrészre oszlik, a jobb oldali vörös mezőben aranykoronás egyfejű fekete sas látható szétterjesztett szárnyakkal; a bal oldali arany osztályban koronás fekete oroszlán ágaskodik. A paizst bárói korona födi, és azon két koronás sisak áll, a jobb oldalin a koronás egy fejű fekete sas, a bal oldalin a koronás fekete oroszlán áll. Foszladék jobbról arany-fekete, balról vörös-kék.

Erdélyben is találunk Majthényi családot előnév használata nélkül. Dániel Doboka vármegyében adóíró biztos, Ferencz ugyanott igtató 1848-ban. E családból M. Józsefné Petri Julianna, fel-egregyi és sz.-péterfalvi birtokosúl íratik, József nyerczei birtokos, Imre sólyomkői, m. fodorházi birtokos. M. Andrásné Kászoni Eszter hidalmási birtokos, stb. mindnyájan Doboka vármegyében.

Majzik család. Heves, Hont és Nógrád megyében lakozó nemes család.

Heves megyében Majzik Imre Heves várm. főadószedője volt. Meghalt Egerben 1833. octob. 30. kora 56. évében.

Hont megyében Majzik Sándor 1839-ben rendsz. esküdt, 1842. alszolgabíró.

Nógrád megyében élt Majzik N. kinek nejétől Nagy másképp

Labancz Rozaliától gyermekei András közbirtokos Horpácson, és Mária Pletrich Mihályné.

Maka család. (Zéthéni.) E néven találjuk zéthéni Maka Jakabot 1458-ban mint királyi embert (homo regiust) [1].

Makay család. (Geleji.) Makay nevű család Borsod, Gömör, Heves, Szabolcs, Szatmár vármegye nemessége sorában említetik; de egy törzsből származik-e mind? arról felvilágositást nem adhatni.

Gelej helység Borsod vármegyében fekszik, és ott a Makay család jelenleg is birtokos [2]. A geleji Makay család tehát e mégyéből származtatható. Azonban eredetét, és megnemesitése korát nem ismerjük, ha csak azon alább közlendő nemességet nyert két család egyikéből nem eredt, melyek egyike 1613-ban Trencsinben hirdetteti ki nemes levelét, másika pedig 1754-ben nemesítetett meg.

Bizonyos az, hogy a geleji Makay család egyik legnevezetesebb embere volt Makay Antal kir. táblai főpap, 1823-tól veszprémi megyés püspök, ki 1827-ben halt meg; kinek ágazatát mutatja a következő családfa:

Makay Ferencz.
(1. Kőszögby Anna.
2. Nagy Mária.)

1-től Elek Ignácz. (1. Lubik Judit. 2. Kubinyi Bora.)	2-tól Judit. (Keszler Ferencz)	Antal veszprémi püspök † 1827.

Elek Ignácz gyermekei:

1-től Anna. (Paukovics Pál.)	Teréz. (Csák János.)	Taddé r.-szombati plébános 1828.	Mária. (Kubinyi Pál.)	2-tól Magdolna. (Tomka Ferencz)

Más ágból származhattak a Heves megyei Makayak, kik közül Makay Lajos 1837-ben Heves vármegye másod aljegyzője, M. Pál 1845-ben azon megye főpénztárnoka volt.

Pest megyében szintén találunk a múlt század végén Makay családot, melyből Makay Adalbert táblab. 1798. maj. 9. Pest megyétől vett ki nemesi bizonyítványt, és azt Krassó megyében azon évi majus 30-án hirdetteté ki. Fiai Sándor Krassó megyei főjegyző, 1848-ban másod alispán, a forradalom után Lugoson ügyvéd, másik fia Ágoston, kinek neje Bissingen grófnő, lakik Aradon. Gyermekei vannak.

Lássuk már most a nemesség szerzőket.

Makay másképp Nagy Benedek 1612. dec. 5-én Bécsben kelt czímeres levelet nyert II. Mátyás királytól, mely 1613. Exaudi vasár-

[1]) Kaprinai Dipl. II. 223.

[2]) Fényes, Geographai szótár. II.

nap utánni 4. ferián Trencsin vármegyében hirdettetett ki, és mely 1728-ban majus 29-én Veszprém vármegyében Pápán is publikáltatott. Czímere következő: a paizs kék udvarában zöld tér fölött fehér lovon vörös nadrágos és dolmányos pánczélos sisakos vitéz ül, jobb kezével turbános levagott török fejet tartva, és a paizs jobb oldala felé lovagolva; a paizs jobb oldali felső szögletében félhold, balról arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján pánczélos kar könyököl, kivont véres kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

1684-ben Makay György I. Leopold királytól úti ájánló levelet kap, mint a Trencsini fürdőbe utazandó [1]).

Egy másik czimeres nemes levelet kapnak Makay testvérek 1754. M. Terézia király asszonytól [2]): ilyen czímerrel: a paizs fehér udvarát közepén egy vízirányos kék szelemen választja el, és azon három arany kereszt látszik, az alsó osztály alyján öt kopasz hegy vonúl jobb felé, magasságban mindenik növekedve fölfelé a felső osztályban két vörös csillag között vad récze repűl. A paizs fölötti sisak koronáján szintén arany kereszt van, két kiterjesztett fekete sas-szárny között, melyek mindenikén a paizsbeli hasonló arany kereszt látszik. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Makay családot Zemplín [3]) és Ugocsa vármegye is nemesei sorába számít. Ez utóbbi megyében Makay András 1722-ben megyei szolgabíró volt [4]).

Papi pályán találjuk 1648-ban Makay Ferenczet s.-a.-újhelyi reform. lelkészt [5]); 1756-ban Sándort homonnai ferenczes szerzetbeli zárda főnököt [6]).

Szatmár vármegyében Makay család e század elején birtokos Sonkádon [7]).

Bihar vármegyében váradi Makay családra találunk a XVII. századelején, ugyan is 1626-ban váradi Makay János Bihar vármegye alispánja volt [8]).

1631. Makay Sámuel vitéz ember Kemény János hadában [9])

Az irodalmi téren Makay Sámuel „Kegyességnek min-

[1]) Nemzeti muzeumi kézirat, fol. lat. nro. 2340.
[2]) Collect Herald nro. 266. és Adami Scuta gentil. tom. VII.
[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[4]) Szirmay C. Ugocsa. p. 60.
[5]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 254.
[6]) Ugyan ott. 360.
[7]) Szirmay Szatmár várm. II. 264.
[8]) Történelmi tár, kiadja a M. Akademia IV. 188.
[9]) Kemény János, Önéletírása. Kiadta Szalay L. 205. l.

dennapi gyakorlása“ czímű Kolosvárott 1714. nyomott műve által említhető [1]).

Makanecz család. Makanecz Mihály 1792-ben jutott a nemesek sorába I. Ferencz királytól nyert czímeres nemes levél által.

Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály kék udvarában balról jobbra rézsutosan levonuló két sor római csatos láncz látszik, fölötte arany nap, alatta ezüst félhold; a 2. és 3. osztály arany udvarából a paizs belső oldalából arany kétfejű sas fele test-része látszik. A paizs fölötti sisak koronájából természetes szinű szarvas emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös [2]).

Makfalvay család. Kihalt, melyből volt Makfalvay János 1678-ban Nógrád megyében Gács várának várnagya [3]). Már 1684-ben mart. 29-én nem élt. Családját mutatja a táblázat:

Makfalvay János
gácsi várnagy 1678.
(1. Gradéczy Éva.
2. Turánszky Anna.)

1-től Ferencz 1689. — Erzse. — Ilona. — 2-től Zsófia.

1684-ben Turánczky Anna, mint özvegy pert indít mostoha fia Ferencz ellen, ki a második nőtől született. Makfalvay Zsófiának Gácson és Beszterczén fekvő javakból részét letartóztatá [4]).

Makk család. Makk Antal 1791-ben nyert II. Leopold királytól czímeres nemes levelet.

Czímere vízirányosan kétfelé osztott paizs, az alsó ezüst osztályban egy felfordított V alakú fekete szelemen és azon három arany csillag látszik, és mellette három oldalról három arany makk zöld leveleivel együtt látható; a felső osztály függőlegesen ismét kétfelé oszlik, a jobb oldalinak felét arany és zöld koczkák foglalják el, és azok fölött vörös udvarban ezüst grif ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot tartva; a baloldali kék udvarban hármas zöld téren fehér egyszarvú ágaskodik, szarván rózsákból font koszorút viselve; feje fölött jobbról arany nap, balról ezüst félhold ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete szárny között a leirt egyszarvú nyúlik ki. Foszladék jobbról arany-zöld, balról ezüst-kék [5]).

---

[1]) Danielik Józs. Magyar Irók II. 183.

[2]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[3]) Mocsáry Ant. Nógrád várm. Esmert III. 106.

[4]) Protocol. C. Neogr. anni 1684.

[5]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

Makk Antal Pest megyei táblabíró, Pest sz. kir. város tanácsnoka, és főbírája, meghalt 1836. máj. 12. kora 65. évében. Unoka öcsese Locatelli László a m. kir. udv. kanczelláriánál szolgált.

Makkai család. Doboka vármegyében birtokos, hol 1837-ben Ferencz szolgabíró, Sámuel adóíró biztos 1848-ban.

Makkai néven Jánost 1616-ban a Heltai Gáspár könyvnyomdájában találjuk [1].

Makky család. Makky János Nógrád vármegyétől 1774-ben és 1779. dec. 19-én nyert nemesi bizonyítványt. Fia Márton szintén azt ismétlé 1809. sept. 16-án, mivel Csongrád megyébe költözött [2].

Makláry család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családai közé soroztatik [3].

Makó család. (Makófalvi.) Makófalvi Makó Gergely 1505-ben Csanád vármegye országgyűlési követe a rákosi országgyűlésre [4].

Makó család. (Zethényi †.) Zemplín vármegye kihalt nemes családa. Törzse Zenthesi Makou volt, honnan a család Zenthessy, vagy Szentessy neve idővel Makó-ra változott. Makónak gyermekei Pál élt 1377-ben, és Szentes helységet bírta. 1423-ban Szentes elosztatott a Makó leányági utódok közt is nádori itélet folytán, tudniillik Makó Ilona, csicseri Orosz János özvegye, és Makó Katalin, Kasui Péter deák neje, pereltek Zéthéni Makónak fiai Péter és György ellen [5].

1558-ban Makó János szolgabíró volt [6].

Makó család. Gömör és Szatmár vármegye czímerleveles családai közé számíttatik. Ez utóbbi megyében e század elején Vitkán birtokos [7].

Nyitra vármegyéből egy Makó nevű család szegényebb sorsú ága Nógrád megyébe szakadt a múlt század végén, de az utóbbi megyéből ismét át terjedt egyéb megyékbe, ez ág leágazása következő:

---

[1]) Székely Sándor, Unitaria Vall. tört.

[2]) Nógrád várm. jegyzőkönyv. 1809. évi.

[3]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

[4]) Jászai A. M. Nemz. napjai a mohácsi vész után 158.

[5]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 88. 104. 286. 289. — Megjegyzendő, hogy Szirmay Antal, Katona Hist. Crit. XI. 493. nyomán (hol sajtó hiba van) tévedve Zécheni Frank országbírót is a Zéthény Makó családdal hozta kapcsolatba. Egy betű csinálta a botlást!

[6]) Szirmay C. Zemplin. not. hist. 72.

[7]) Szirmay Szatmár várm. II. 96.

Makó N.

György
Nyitrából Nógrádba
hol public. 1784.

András.

(György fiai:)

János
kotroczói
pusztán lak.

József
1822.

András
† 1800. dec. 26.
K.-Keszziben.
(Fodor Ilona
mk. Biró Julianna.)

(János fiai:)

János
1822.
Parádra
költözött.

Imre
Csongrádra
költöz. 1822.

Pál
1822.
Parádra
költözött.

(András fiai:)

András
K.-Keszziben
sz. 1789. april. 29.
1822.

Bálint
K.-Keszziben
sz. 1792. febr. 8.
1822.

A táblán álló György Nyitra megyétől nyert nemesi bizonyitványát 1784-ben Nógrád megyében hírdetteté ki. Testvérétől Andrástól Abauj megyei Szinnáról eredő miskolczi lakos M. András igyekezett magát 1841-ben származtatni.

Györgynek fiai és unokái 1822. évi majus 1-én és a Csongrádra szakadt Imre újolag 1837. aug. 26-án Nógrád megyében hírdették ki nemességüket [1].

A Jász kerületben szintén lakozik Makó nevű család, melyből M. Lőrincz szül. J.-Apátiban 1777. april. 1-én, a Jász-Kún kerület részéről országgyűlési követ volt.

Makó család. Ily nevű családok Erdélyben is élnek. Már 1600-ban Makó György Csík szék főkapitánya volt, előbb Mihály vajda részén állott, utóbb ezt mint a nemesség legyilkolását tervezőt odahagyja és csapatával a nemesség táborába lép, 1603-ban Székely Mózses mellett harczolt. Földvárnál Rácz Györgygyel összeütközik, sebet kap, elfogatik és Rosnyón lefejeztetik, és fejét Radul vajdának küldék meg [2].

Testvére Gergely Gyulafejérvár másod parancsnoka Básta elől Temesvárra, onnan Belgrádba fut, 1605-ben Bocskay alatt Magyarországban harczolt, de Pozsony alatt elesik [3]. Másik Makó György Hunyad várában pestisben hal meg 1603-ban [4].

Az utóbbi időkben ismeretes a dátosi Makó család, melyből Márton főkorm. széki ügyvéd 1848-ban. Özvegye fricsi Fekete Klára.

---

[1]) Nógrád megyei jegyzőkönyv 1837. évi 2079. sz. a.

[2]) Wolph Bethlen. tom. IV. 504. 533. 534. 536. 566: V. 272. 364. 366. 373. 374.

[3]) Ugyan ott. V. 426. 433. 460. 464. VI. 299.

[4]) Ugyan ott. V. 536.

Makói Makó László 1815-ben ügyvéd Közép-Szolnok vármegyében.

Makodi család. (Ákosi.) Közülök Makodi Sámuel 1848-ig erdélyi főkorm.-széki fogalmazó gyakornok, a forradalom után „Kolosvári Lap" czímű hírlap szerkesztője pár évig; jelenleg (1860.) Kolosvár város esküdt közönségének elnöke.

Makra család. (Felső-szilvási.) Hunyad megyei birtokos nemes család. M. Péter alszéki bíró 1837. körül. Antal 1836-ban Hunyad megyei főbíró, neje kadicsfalvi Török Jozéfa, fiai Albert és Antal. E családbéliek Boldizsár, Ferencz, stb. birtokosok is.

E néven találunk már a régiebb időben is egyes személyeket, a nélkül, hogy a följebbi f. szilvási Makra család őseiül mernők állítani. Ilyenek Makra Benedek, ki Zsigmond korában Ó-Budán zenebonáskodott, kit Stybor vajda fékezett meg, sőt el is fogva, börtönbe juttatá 1403-ban [1]).

Ilyen Makra vagy Makri Lukács, ki Balassa Menyhértnek Szitnya várában kapitánya volt. Midőn 1549-ben a szitnyai rabló fészket gróf Salm tábornok ostrom alá vette, az őrség Lukács ellenére is feladá magát [2]).

Makray család. (Felpestesi és víz-szentgyörgyi.) Hunyad vármegye egyik ősrégi törzsökös nemes családa. Ősi fészkük Felpestes, melyet a hozzá tartozó részjószágokkal 1300. előtt nyerték. Láttam a családnak a XIII. századtól kezdve nevezetesebb okleveleit Báthory Zsigmond egy hártyára írt ítéletlevelében hitelesen átírva, de azoknak igért másolatát a családfával együtt mind eddig meg nem kapván, kénytelen vagyok a család történetére vonatkozó adatokat és a családfát Kővári L. családtani munkája után közölni [3]):

A család tagjai egyelőre Fel-Pestesről írák magukat. A családnak okleveileg ismert első törzse Gecze, kinek fia János, ennek László, ki I. Lajos király alatt a nápolyi hadjáratban egy csapat élén vévén részt, egy város ostrománál midőn jobb kezét már elveszté, baljával tűzé föl a falakra a zászlót, miért 1350-ben Viz-Szentgyörgyöt nyerte maga és testvérei részére, innen a viz-szentgyörgyi előnevet vevék föl.

Czímerük szintén Lászlónak azon harczai jelenlétét tárgyazza,

---

[1]) és [2]) Budai Fer. Hist. lex. II. 617.

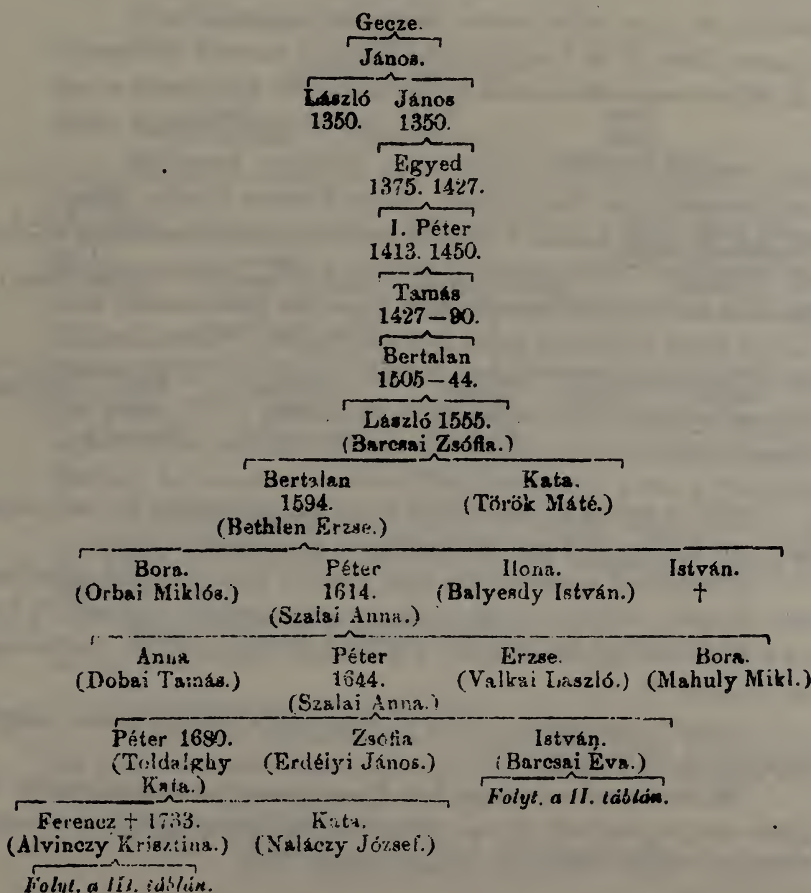
[3])Kővári Erdély nev. családai 189. lap. — Felötlő e táblázaton, hogy két Péternek egymás után ismét Szalay Anna volt neje, ami tán toll hiba.

tudniillik a paizs udvarában egy várkapu van, a fölött koronán nyillal átlőtt kar, mely markában veres zászlót tart [1]).

Igy megalapúlva a család, mind a H u n y a d megyei, mind a v i z s z e n t g y ö r g y i, vagy is a Szent-Györgynek teljes elpusztulása után széplaki jószágát megtartva, a mai napra két ágban jött le: egyikének Hunyad megye (főleg Felpestes), másikának Szamos-Ujvár vidéke lett hazája.

Az oklevelekkel okadatolt családfáról Kővári az oldalvást megszakadó ágakat lehagyá, e megjegyzés mellett álljon itt a családfa, mint azt nevezett irónk közlé, következőleg:

I. Tábla.



[1]) Ohajtottam volna egy jó rajz, vagy használható pecsétnyomat után e czimer ábráját is közölni.

II. Tábla.

István, *ki az I. táblán.*
(Barcsai Éva.)

István. (Bethlen Éva.)
- Elek. (Csíkos Julia.)
  - Lajos. †

Zsigmond. (Csulai Éva.)
- Zsófia. (Bolia Soma.)
- József. (Csíkos Klára.)
  - Druzsa. (Torma Miklós.)
- Zsigmond. (Váradi Sára.)
- Éva. (Váradi Dániel.)
- Sándor. (Szilvási Anna.)
  - Sándor. (Buda Emerenczi.)
    - Alojzia. (Barcsai Ákos.)
    - Berta.

III. Tábla.

Ferencz, *ki az I. táblán.*
† 1733.
(Alvinczy Krisztina.)

- Péter 1775. (Alsó Krisztina.)
  - László szül. 1756. † 1789. (Vasárhelyi Rebek.)
    - Teréz. (Marillai András.)
    - László † 1840. (Cserei Klára.)
      - László. (Torma Luiza.)
        - Aladár.
        - Etelka.
      - Róza.
      - Druzsi. (Kakucsi Farkas.)
      - Domokos. † 1849. (Mara Mária.)
      - Klára. (Buda Venczel.)
      - Kálmán.
  - Elek (Posta Kl.)
  - Péter. (Bobik Bora.)
    - János. Hunyad várm. alsz.-biró 1794. (Szentpáli Teréz.)
    - Anna. (Brádi János.)
- Klára. (Alsó Mihály.)
- Zsuzsa. (Salánki József.

Kővári szerint I. Péter fiától is egy ág származott le, mely azonban csak hamar 1576-ban Györgyben és Boldizsárban kihalt.

Közhivatalt a család nem igen viselt. Pályájok inkább a hadmező volt· Bertalan 1594-ben mint országos adópénztárnok említetik [1]) I s t v á n 1602-ben egyike azoknak, kik Báthori Zsigmonddal Csehországba vonultak [2]).

A most élők közül L á s z l ó 184$^8/_9$-ben a forradalomban magyar lovassági osztály vezér volt.

Makripodary család. Pozsony megyei nemes család, hol Czifer helységben volt (s van tán ma is) birtoka, közülök Makrypodary J á c z i n t 1659. 1662-ben csanádi püspök volt.

---

[1]) 1594. aug. 17. art. 13.

[2]) Wolph. Bethlen. tom. V. p. 165.

Ezután élt Makripodáry Sebestyén 1678—1688-ban [1]), kitől egy ideig így ágazik a család:

Sebestyén
1678—80.
(Schlossberg Borbála.)

Ferencz 1740.
(Szegedy Anna.)

Antal.

Makripodáry Miklós 1786-ban Pozsony vármegye alispánja volt.

A család czímere négyfelé osztott paizs; az 1. és 4-ik osztály kék udvarában koronás oroszlán ágaskodik, a 2. és 3. osztály arany udvarában a paizs belső oldalából kétfejű sasnak fele része nyúlik ki, a paizs fölött koronás sisak áll stb.

Maksai család. (Nyárádtői.) Neve és előneve útmutatása szerint székely eredetű család. Maksa helység Háromszékben, Nyárádtő pedig Marosszékben fekszik. A család neve a régi írásmodor szerint gyakran „Maxai"-nak is íratott. A XV. században már találunk Maksai-akat, de hogy ezek őseiből valók-e? — nem tudjuk. A Maksai család [2]) megalapítói közt előbb Maksai utóbb nyáradtői előnévvel élt Maksai Balás deákot kir. aligazgatót [3]) nevezhetjük meg a XVII. században, ki nőül Pán Dorottyát vévén, e házasság útján nyerte családjára nézve Nyáradtőt, t. i. Pán Dorottya első férje Borbély Kristóftól maradt az Pán Dorottyára, s róla a Maksaiakra.

A múlt században a Maksaiak egyik tagja Dávid elhagyja ősi nevét és Máriafi nevet vett föl, ivadékát e néven lássuk a *Máriafi cz. alatt.*

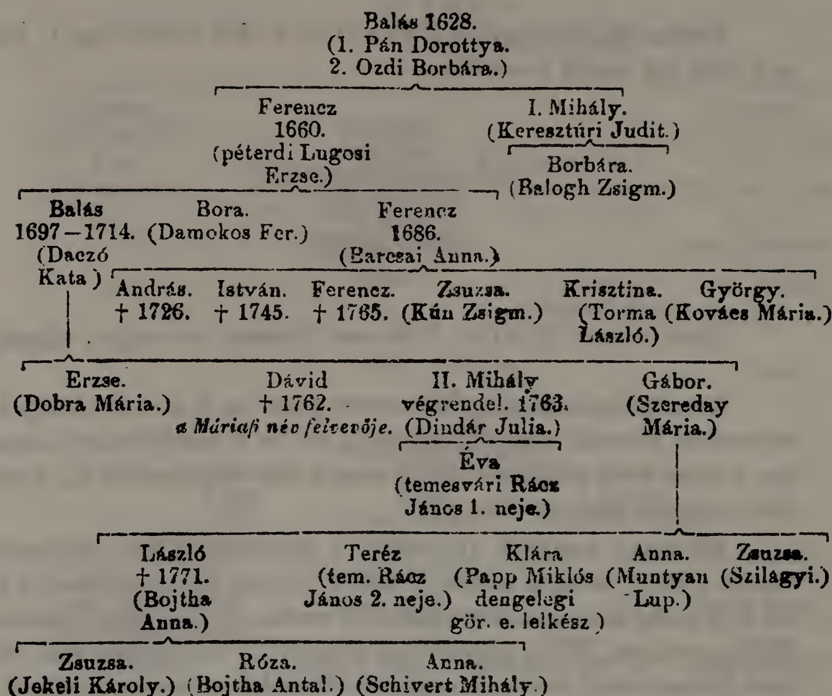
Maksai Balástól a család leszármazása következő [4]):

[1]) Pray Mss. tom. IV. p. 324. 325.

[2]) 1676. febr. 15-én Maksay András (néhol roszúl Mokczay, Mokchay-nak irva) lett erdélyi püspök, ki ha e család ivadéka, úgy Balásnak fia lehetett. L. Fancsali Pán. Series Episcoporum. pag. 31.

[3]) Kállay székely nemzet. 266.

[4]) Hodor Doboka várm. 172—74. l. és Kővári Erdély nev. családai. 180.



A családfán álló II. M i h á l y Doboka vármegyében 1743—1745. alispán, 1745—1750. főbíró volt; testvére G á b o r 1756—57. árenda tárnok, 1757—63. sz.-bíró, 1769—71. helyett. főbíró, 1771—73. alispán volt [1]).

A család ősi czímere — úgy látszik — a paizs udvarában egy könyöklő kar, író tollat tartva; legalább Máriaffi Dávid 1756-ban D. M. betűs pecsétén ezt viselé. Ellenben testvére Mihály, ki megmaradt Maksainak, 1763-ki oklevél szerint M. M. betűs pecsétén a paizs udvarában első jobb lábával kardot villogtató ágaskodó oroszlánt használt.

Makula család. *L. Machula cs.*

Malacz család. (Máskép Tóth.) E néven találjuk G y ö r g y ö t, kinek, ha a roszúlt írt adatokat jól olvassuk, következő négy gyermeke maradt: 1. J á n o s, 2. M a r g i t, losonczi Bánffy Jánosné, 3. P e t r o n e l l a Zólyomy Dávidné, 4. és L á s z l ó [2]).

Malakoczy család. (Szomszédvári báró †.) Kihalt család. Szomszédvári Malakóczy M i k l ó s 1614-ben aug. 23-án báróså-

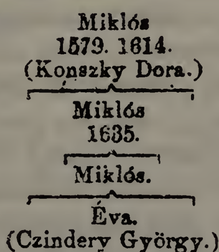
[1]) Hodor id. h.

[2]) Geneal. authent. tom II.

got nyert [1]. Nejétől Konszky Dorottyától fia szintén Miklós, kit az 1635-ki országgyűlés a slavoniai és horvátországi száraz vámok eltörlése ügyében bizottmányi tagúl nevezett a 73. törvényczikkben. Ennek fia szintén Miklós, a ki nemzé Évát, Czindery György feleségét, kiben a család kihalt.

Legelől nevezett Malakóczy Miklóst 1579-ben Zriny György a Kanizsa vize mellett Bajcsa vár kapitányává tette [2]; és ez évben M. Miklós a Berzenczei törököket megveré, 1593-ban hasonlóan szép győzelmet aratott a törökön; és egy krónika írónk őt a legjelesebb emberek közé sorolja, „jeles, okos, hadviselő vitéz ember, — úgy mond — ennek mássát én magyar főemberben még nem láttam sohon“ [3].

Ez ág családfája ez:



Malatinszky család. (Malatini.) Liptó megyei curialis nemes család. Székhelye még most is a Malatini birtok Liptó vármegyében.

Jelenleg Liptó vármegyén kivűl Gömör, Heves, Zala, és Zemplín vármegyében is élnek Malatinszky-ak.

Gömör megyében a pongyeloki Roth család után örökösödött egy ág, és hivatalbeli kitüntetésben is a többi ágakat meghaladta. Ezekből malatini és rimabrezói Malatinszky János, Hont, Gömör, Abauj, Zemplín, Sáros vármegye táblabirája, és gróf Csákyak Directora 1794. Ferencz pongyeloki birtokos, 1839-ben Gömör várm. alszolgabíró, az eperjesi kerületi tábla ülnöke 1847-ben, neje Zmeskal Borbála. Ferencznek testvére István Zemplín vármegyei táblabíró.

A múlt századbad M. József az udvari kanczelláriánál írnok 1787-ben.

Zala vármegyében M. Ferencz 1839-ben főszolgabíró volt.

---

[1]) Adami Mss. a nzti muzeumban 4-rét lat. nro. 182. és Lehoczky Stemmat. I. 169.
[2]) Pethő Gergely, M. Krónika 126.
[3]) Ugyan ott 127. 133.

Heves megyében e század elején bírt Malatinszky János Pásztohán. — Ez ágból József 1842—1848. Nógrád megyei rendszerinti esküdt.

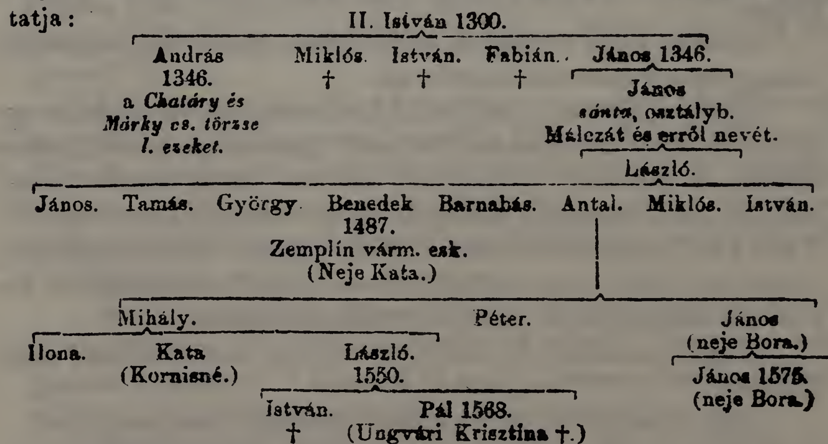
Malatinszky néven (tán e család egy ágát) a bárók sorában is találjuk, azonban e báró család már kihalt. Nehány ízen nemzékrende következő [1]:

B. Miklós
(duboczi Dubóczy Ilona.)
János
(b. Berzeviczy Bora.)
Zsuzsánna
(gr. Draskovich József-Kazmér.)

Malatesta család. Malatesta Fridrik olasz eredetű, titoknoka I. Ferdinand királynak, az 1550-ki országgyűlésen magyar honfiúsítást nyert [2].

Málczay család. (Kihalt.) A Málczai család, — mint e munka II. kötet 266. lapján meg van írva — a Buthkay, Ráskay, Márky családdal egy törzsből és pedig a Guth-Keled nemzetségből (genus) vette eredetét [3]. Czímerük is e családokkal közös, t. i. kék mezőben három farkasfog, és azok fölött félhold és csillag láthatók.

Mint az idézett helyen a Buthkai családfán kimutatva van, a Málczay család a közös törzstől III. Istvánnal szakad ki, ettől mint terjedt tovább egész kihalásaig a család, a következő táblázat [4]) mutatja:



[1]) Schönfeld Adeis Schemat. I. 204.
[2]) 1550: 73. törv. cz.
[3]) Wagner, Dec. III.
[4]) Wagner Tab. geneal. tab. 26. 27.

A Málczai család Zemplín vármegyében az osztályos vérrokon családokkal több várat, és ehez tartozó jószágot bírt, ezek közt M á l c z á t is, honnan e család nevét vevé. Mint e birtokról az 1411. és 1426-ik évi adatok szólnak [1]).

1426-ban osztály útján Szatmár megyei I l k és B a c s ó helység birtokában is találjuk a Málczay családot [2]).

Kihal a család P á l ban a XVI· század második felében

Malenicza család. (Nagy-Gáji.) Torontál megyei adományos ujabb nemes család. N a g y G á j helység, honnan a család előnevét írja, Torontál megyében fekszik, ezenkívül bírja [3]) a család K i s-G á j t is (Temes várm.) és Bozsurt (Krassó várm.)

Malenicza P é t e r 1825-ben ezer forintot ada a Ludoviceára.

Malecz család. (Vagy M a l i c h.) A nemes M i c h a l e k családnak Trencsín vármegyében egy vonala e vezeték néven volt ismeretes, és e néven az 1686-ki nemesi összeírásban Szkala-Ujfaluban, 1781-ben Szucson és Velcsiczen fölvétettek a nemesi összeírásba. *Lásd Michalek cs.* [4]).

Málik család. Málik P á l és J á n o s 1628-ban kapják czímeres nemes levelüket. Ezeknek fiaik J á n o s, G y ö r g y és R u d o l f, amaz 1640-ben legrádi harminczados kath. vallású, ez pedig Szent-Györgyön város bírája volt. Nővérük Koller János-Keresztély kamarai hivatalnok neje volt [5]).

Czímerük függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali arany mezőben koronás egyfejű fekete sas látható kiterjesztett szárnyakkal, a bal oldali vörös udvarban jobbról balra rézsutosan vonuló két fehér csíkolat látszik. A paizs fölötti sisak koronájából arany koronás grif emelkedik ki, első jobb lábával egy csomó nyilat tartva. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-vörös [6]).

Málik család. Málik M i h á l y 1760-ban M. Teréz király asszony által emeltetett nemességre [7]).

Czímere, a paizs felső részéből két rézsutosan és domborúan húzott vonal által három részre oszlik, a két oldalas udvarokat négy arany,

---

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 74. és not. hist. 42.
[2]) Szirmay Szatmár várm. II. 93. 94.
[3]) Fényes E. Geographiai Szótár I. 161. II. 32. III. 129.
[4]) Szontagh Dániel közlése.
[5]) Lehoczky Stemmat. II. 235.
[6]) Burgstaller Collect. Insignium.
[7]) Collect. Herald. nro. 98.

négy kék csíkolat foglalja el; az alsó gúla alakú osztályban zöld téren daru áll egyik fölemelt lábával kövecset tartva. A paizs fölötti sisak koronájából két elefánt ormány között, melyek közűl a jobb oldali arany-kék, a baloldali ezüst-kék, három arany kalász nyúlik fel. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-kék [1]).

Malko család. (Vagy Melko.) Trencsín megyei nemes családok egyike. 1647. Melko János czímeres nemes levelét Trencsín megyében kihírdetteté. 1690-ben Melko család a Lietavai uradalomban, 1754-ben pedig Rajecz mezővárosban íratott össze. — Malko név alatt az 1666-iki összeírásban Okruth helységben fordúl elő. Később Trencsín megyében nyoma nincs [2])

Mallenich család. Horvátországi család. Neve íratik Mallenicz-nak is.

Mallenich György 1647-ben Varasd megyei követ, 1655-ben a horvátországi harminczadok megvizgálására kiküldött országgyűlési biztos [3]).

Mallenich György 1684-ben Nógrád megyében a divényi várban horvát katonák századosa [4]).

Mallenich Miklós alezredes, 1723-ban biztos a varasdi generalatustól visszacsatolt darabföld iránt [5]).

E család egyik ága az, melyből kurilóczi, vagy kuriloveczi előnévvel György-Sándor 1760-ban Zágrábi kanonok volt.

Kurilóczi báró Malenich Sándor-Mihály 1770-ben a horvátországi helytartóság egyik tanácsosa volt; Ez és János 1762-ben M. Terézia királyasszony által magyar báróságra emeltettek [6]).

Czímerük négyfelé osztott paizs egy közép paizszsal, melynek kék udvarában hármas halmon szemközt farkas és grif ágaskodnak, első lábaikkal meztelen pallost tartva. Az 1. és 4. osztály vörös udvarában fehér szikla halmon nyugvó arany koronából egy emberi tenyér nyúlik ki, mindenik újja fölött egy arany csillag ragyog. A 2. és 3 ik osztály arany udvarában jobbról balra rézsutosan fekete szelemen vonúl le, és azon fehér rózsafej látszik. A paizsot bárói korona födi, azon két koronás sisak nyugszik, a jobb oldaliból két elefánt ormány közt,

---

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.
[2]) Szontagh Dániel közl.
[3]) 1655. 100-ki törv. cz.
[4]) Protocol C. Neograd. anni. 1726 1755.
[5]) 1723-ki 88. törv. cz
[6]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

melyek közűl a jobb oldali félig arany, félig vörös, a baloldali félig vörös, félig arany, a leírt tenyér fölötte öt csillaggal látható; a baloldaliból arany grif emelkedik ki, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról arany-kék. A paizst telamonok gyanánt két oroszlán tartja [1]).

Maller család. Maller F e r e n c z n e k nejétől Szoboszlai Juliannától leánya, Z s ó f i a, Báthory István kecskeméti ref. tanár neje volt; meghalt 1839-ben.

Málnási család. (Málnási.) Bodoki Málnási J á n o s 1609. nov. 1-én Bethlen Gábortól nyert armalis levelet [2]), de e család elődje-e? azt nem tudjuk, miután emez nem B o d o k r ó l, hanem Málnáról írja előnevét.

A málnási M á l n á s i székely családból E l e k kir. táblai ügyvéd M.-Vásárhelyen 1815-ben. F e r e n c z Alsó Fejér megyében hivataloskodott. Özvegye Herepei Éva, jó reményű egyetlen fia Ferencz 1851-ben elhala.

Malobiczky család. *L. Maloviczky cs.*

Malom család. Malom Z s i g m o n d erdélyi főkormányszéki titkár, utóbb (már 1816-ban) tanácsos-, nemességre emeltetett. Neje Kornis Amália, kitől az irodalmi téren is ösmeretes leánya Malom L u i z a született, meghalt 1847-ben.

Malonyay család. (Kis-malonyai és nyitra-vicsapi, báró †.) 1709-ben találjuk Malonyay É v á t Homolya Ferencznét [3]).

1720 ban Malonyay L á s z l ó Bars vármegye álispánja. Czímere a paizs udvarában jobbról egy madár, balról egy vitéz, kivont kardot tartva.

Malonyai János e század első felében élt, 1815-ben már cs. kir. kanczelláriai ref. tanácsos, Nyitra vármegye főispánja, majd kir. ajtónálló és alkanczellár, meghalt 1837-ben nov. 10-én Bécsben, s benne a család kihalt.

E század elején Zemplín vármegyében a malonyai Malonyay család Rad, Varanó, Csemernye, Vehécz, Bánócz és Alsó-Hrabócz helységben birtokosnak íratik [4]).

Malonyay család. 1825-ki jul 1-én kapta czímeres nemes levelét, mely 1826. jul. 17-én Krassó vármegyében kihírdettetett. Kö-

---

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.
[2]) Kemény Józs. Notitia Capit. Albens. p. 238.
[3]) Kaprinai kézíratai közt.
[4]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 286—391.

zülök M. Pál Krassó megyében volt birtokos, és táblabíró, de már e megyében magtalanul kihalt. Nevezett Pál egy gyűlés alkalmával valakit megsérte, miért ügyészi keresetet rendeltek ellene, erre lefizette a 25 ftot, és kivett egy ezeres bankjegyet, és fel állva annyiszor ismételé sértését, ahány 25 ft foglaltatik az ezeres bankóban. A pénz az akkor felállított gymnasiumnak rendeltetett adatni.

Maloviczky család. (Bohuszlaviczi.) Ezen előnévvel említetik Maloviczky Miklós 1581-ben a Rosonmiticzi László adomány levelében [1].

Trencsín vármegyében e családból 1690-ben egy özvegy a közép járásban íratott össze a nemesi lajstrom szerint. 1725—1733-ban pedig Malobiczky János fordúl elé, kinek Zemplin vármegyétől volt nemesi bizonyítványa [2].

Malyevácz család. Malyevácz György 1766-ban M. Terézia királyasszonytól nyerte czímeres nemes levelét [3].

Czímere következő: a paizs felső részében fehér szelemenen két vörös csillag látszik, a paizs balról jobbra lefelé húzott vonal által két részre oszlik, a jobb oldal kék, a bal oldal vörös, a paizs alyján zöld téren az előtérben egy vörhenyeges galamb áll. a paizs fötti sisak koronaján vörös mezű kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról ezüst-vörös [4].

Mamucha család. Mamucha Márk-Antal az 1687-ki országgyűlésen magyar honfiúsítást nyert [5].

Mán család. (Sajói.) Marmaros megyei ismeretesb nemes család. Közűlök László 1836-ban Marmaros vármegye első alispánja és előbb már országgyűlési követe, született Sajón Marmaros megyében 1780. jan. 2-án.

M. Péter 1838—1844-ben ugyan azon megye esküdtje.

Jelenleg József 1860-tól Maramaros vármegye főispánja. Neje báró Sztojka Klára.

Managetta család. Managetta János-György gyermekeivel együtt magyar honfiúsítást nyert az 1723-ki országgyűlésen [6].

---

1) Eredeti oklevél Csery Józs. tulajdona.
2) Szontagh Dán. közlese.
3) Collect. herald.
4) Adami Sentagentit. tom. VII.
5) 1687: 29. törv. cz.
6) 1723: 128 törv. cz.

Manasses család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családai között foglal helyet [1]).

Manchut család. Emlékezetét Trencsín vármegyében csupán az 1686-ki nemesi összeírásban találjuk, a midőn mint Drskóczon lakozó említetik. Utóbb ott nyoma elé nem fordúlt [2]).

Mancz család. (Marienseei.) Mancz V i n c z e az 1846-ki erdélyi országgyűlésen a 24. törv. czikknél fogva honfiúsitatott, Kolos megyében Berkenyes birtokot stb. megszerzé. Egyik fia b. Huszár Ilkát tartja nőűl.

Manczikovich család. A czímeres nemes levelet III. Károly királytól 1711-ben Manczikovich Pál nyerte [3]).

Czímere a paizs vörös udvarában zöld halom fölött egy gyűrű alakban farkát szájában tartó koronás sárkány. A paizs fölötti sisak koronáján két bárna elefánt-ormány között arany kereszt ragyog. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Mandell család. Közűlök báró Mandell K á r o l y az 1827-ki, L a j o s pedig az 1836-ki országgyűlésen iratott a magyar honfiúsítottak közé. Amaz a Ludovicea tőkéjéhez ezer, L a j o s pedig tíz ezer forinttal járult [4]).

Mandelly család. A múlt század másod felében 1760—1770-ben Mandelly K á r o l y a m. kir. udvari kamara tanácsosa volt.

Czímere a paizs udvarában kettősfarkú ágaskodó oroszlán; a paizs fölötti sisak koronájából egyfejű sas emelkedik ki.

Mandich család. Mandich M á t y á s 1720-ban III. Károly királytól nyerte czímeres nemes levelét [5]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren fehér ménen zöld nyereg takaró fölött ülő magyar vitéz, vörös nadrágban és mentében, parducz panyokában, sárga csizmában, fején vörös tetejű kalpagot viselve, jobb kezével kivont kardot, a balban a kantárt tartva, előtte egy piros bugyogojú, sárga foszlányú, fekete fövegű török janicsár katona fut. A paizs fölötti sisak koronáján pánczélos kár könyököl, buzogányt tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Utódai Bács vármegyében Csávolyon, Tataházán, Katymáron birtokosok azon megyei 1825-ki összeirás szerint.

---

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.
[2]) Szontagh Dán. közl.
[3]) Collect. Herald. nro. 721.
[4]) 1827: 12. törv. cz. 1836 48. törv. cz
[5]) Collect. Herald. nro. 435

Mandich Antal 1787-ben Zágrábi kanonok és pristini czímzetes püspök volt.

Mándy család. (Mándi.) Szatmár vármegye egyik legrégibb családa, Szirmay szerint [1]) e század elején birtokos Mándon, Mátészalkán, Sándorfaluban, Fejér-Gyarmaton, Krassó faluban, Vámos-Oroszibau, Nagy-Szekeresen, Borzován.

A család eredetét és nevezetét Szirmay a Béla király névtelen jegyzője által említett magyar vezértől Ogmánd-tól származtatja [2]). Elhagyva azonban e puszta név hasonlatosságra épített és okmányilag nem igazolható állítást, csupán az okadatolható tényekre szorítkozunk. Igy látjuk már 1379-ben Mándy Tamást, Istvánnak fiát a Szatmár megyei Mánd helység birtokában [3]).

1481-ben Mándy Bernát a Sasváryak adománylevelében királyi emberűl van megnevezve [4]).

1489 ben Mándy Ambrús Kraszna megyei alispán bírta Ilosva helység egy részét [5]).

1551-ben Mándy Péter Ugocsa megyében bír Tivadarfalván [6]).

1582-ben Rudolf király Mándy Ambrusnak, Benedek fia, más Benedek idősb Ferencz fia fiának, Mándy Bernátnak, Györgynek, és János- és másoknak Mánd helységre új királyi adományt ád, melybe a következő 1583-ban ellentmondás nélkül be is iktattattak [7]).

1602-ben Mándy János Szatmár vármegyei szolgabíró [8]).

1666-ban Mándy Miklós Ugocsa várm. esküdtje [9]).

1784—1790. Mándy Pál Szatmár várm. alszolgabíró [10]).

1755-ben Mándy János Mánd helységbe birtokára újolag megerősítő adományt vitt [11]).

Mándy Pálnak Darvay Évától gyermekei Imre, Péter, Teréz Dienesné.

---

[1]) Szirmay, Szatmár várm. 113—285.
[2]) Ugyan ott 242
[3]) Ugyan ott.
[4]) Oklevél; lásd Teleki Hunyadiak kora XII. köt. 361.
[5]) Szirmay, Szatmár várm. II. 152.
[6]) Szirmay C. Ugocsa p. 126.
[7]) Szirmay Szatmár várm. II. 245.
[8]) Ugyanott I. köt. 131.
[9]) Szirmay C. Ugocsa p. 60.
[10]) Szirmay Szatmár várm. I. 135.
[11]) Ugyanott II. 243.

Az újabb időben Mándy Péter 1840-ben Szatmár vármegye másod alispánja.

Mándy Elek 1840-ben Szatmár megyei alszolgabiró.

Mándy Bertalan 1840-ben ugyan ott esküdt; 1850. után cs. kir. járásbiró Szinyerváraljyán, utóbb Fejér-Gyarmaton.

A család két tagja irodalmi téren is működött, így M. János 1803-ban Szatmár megyei esküdttől sajtót láttak 1. Magyar Sunád, 2. Phönix redivivus, 3. Maxima gravaminis, 4. Magyar Kornelius.

M. Péter pedig a volt alispán 1857-ben a magyar nyelv előnyeiről egy értekezést adott ki.

Manfredi család. Báró Manfredi János az 1715-ki országgyűlésen íratott a magyar honfiusítottak közé [1]).

Manfredini család. Manfredini Alajos az 1802-ki országgyűlésen [2]);

Manfredini Frigyes őrgróf pedig az 1791-ki országgyűlésen nyert honfiúsitást [3]).

Manffy család. Mann József 1791-ben czímeres nemes levélben II. Leopold király által nemesítetett meg, s egyszersmind neve Manffy-ra változtattatott.

Czímere következő: a paizs felső részében vörös udvarban ezüst félhold, közepén arany nap, balról arany csillag ragyog; a paizs alsó része függőlegesen kétfelé oszlik, a jobboldali arany udvarban ugró vagy támadó helyzetben egy zöld sárkány látható, nyilvégű farka elölről gyűrűt képezve, hátra van kondorítva; a baloldali kék udvarban jobbról balra rézsutos fehér csíkolat vonúl, és azon három kinyílt piros rózsafej díszlik. A paizs fölötti sisak koronájából két elefánt ormány között, melyek közűl a jobb oldali félig arany, félig zöld, a másik félig vörös, félig ezüst, — egy arany öves, vörös ruhás, prém kalpagos magyar vitéz emelkedik ki, jobb kezében kivont kardot villogtatva. Foszladék jobbról arany-zöld, balról ezüst-vörös [4]).

Mannó család. Mannó Apostol 1712-ben III. Károly király által emeltetett czímeres levélben nemesi rangra [5]).

Czímere a paizs arany udvarában egy ezüst gyűrű, mely fölött három virágú piros növény díszlik, a gyűrű előtt két hegyével fölfelé

---

[1]) 1715: 135. törv. cz.

[2]) 1802: 34. törv. cz.

[3]) 1791: 74. törv. cz.

[4]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[5]) Collect. Herald. nro. 693.

fordított és keresztbe helyezett nyil látszik. A paizs fölötti sisak koronáján egyfejű sas áll, szétterjesztett szárnyakkal. Foszladék mind két oldalról sárga-fekete.

Manussy család. Manussy János 1827. maj. 11-én nyerte czímeres nemes levelét, mely aug. 17-én Krassó vármegyében kihírdettetett. Krassóban a család már nem létezik.

Manassy György Temes vármegyében Hodonyt bírja [1].

Mánya család. (Máskép Manyul, rákosdi.) Sándor, János, György, Teodor és testvérei Hunyad vármegyétől 1832. nov. 14-én kelt nemesi bizonyitványukat Krassó vármegyében 1833. január 8-án kihírdettették. Krassó vármegyében jelenleg is léteznek, azonban 1835-ben aug. 19-én kelt közgyűlési 3307. számú végzés folytán a nemesek sorából kitörűltettek.

Mányai család. A XVII. század elején élt Hont megyében Mányai Pál, kinek Peres Borbálától leánya M. Anna, először Csúthy Mártonné, másodszor Szabó máskép Horváth Andrásné; 1633. előtt második férjének török fogságbóli kiváltására Hont megyei A.-Sipek helységbeli bírtokrészét elzálogositá, melyre nézve utóbb 1633—1642. első férjétőli leánya Csúthy Anna előbb Köteles Istvánné, utóbb Rákóczy Lászlóné intézkedett [2].

Mányai család kihaltán a Duló család igtattatá magát az alsósipeki bírtokba [3].

Manyóky család. Manyóky Ádám és Sámuel és Gocsith-Károlyi Erzsébet, Bárczay József özvegye 1730-ban részint új adomány, részint a Tassy és Fogacs család magva szakadta czímén az egész Pöstény és Fogacs pusztákba (Nógrád várm.) beiktattattak; ellent mondván az Egry, Baloghy stb. család [4].

Valószínűleg a följebbi M. Ádám, egy volt híres magyar képíró Manyóki Ádámmal, ki magyar nemes családból származott, s kit Dölfer német tábornok Komáromból Németországba vitt, s gyermektelen lévén, fiáúl fogadott. M. Ádám 1703-ban Berlinbe ment, 1707-ben II. Rákóczy Ferenczné, ki akkor ott mulatott, maga mellé vette, 1709-ben Rákóczy pártolása folytán Hollandiába ment, 1713-ban Varsóba hívta őt a lengyel király és évi dijjal udvari festészévé nevezte.

[1]) Fényes Geographiai Szótár II. 112.

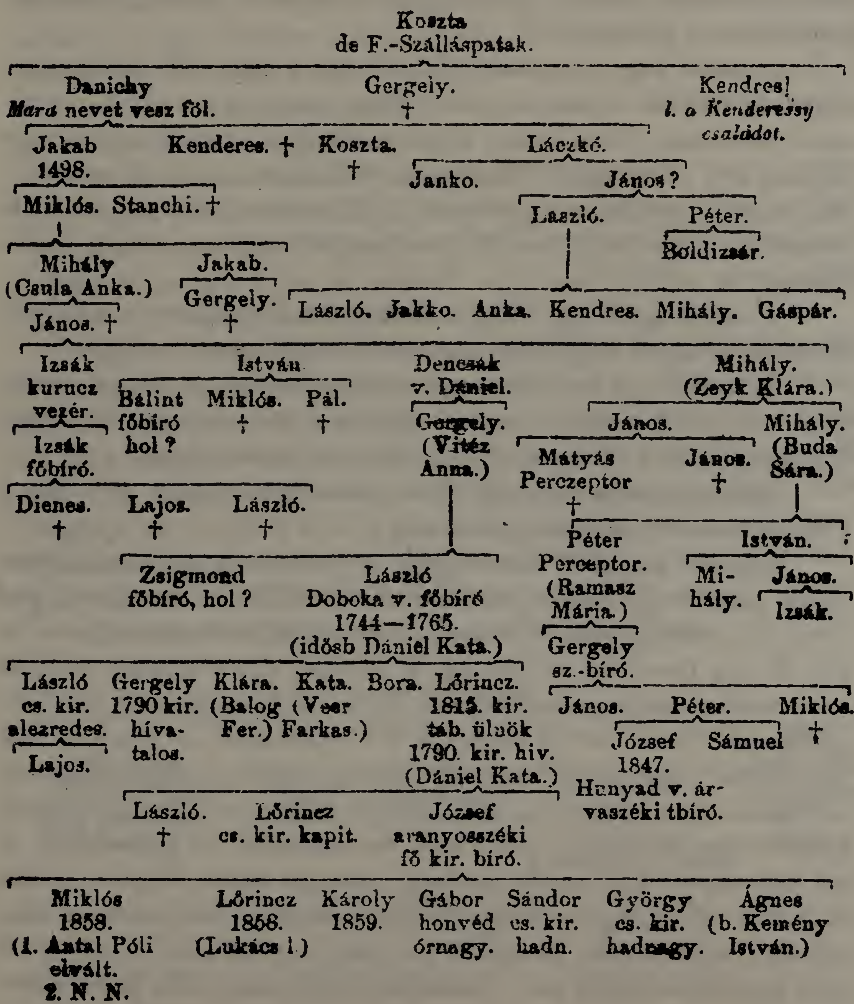
[2]) Sz.-benedeki Conv. 1633. fasc. 9. nro. 6. 1635. fasc. 148. nro. 18. stb.

[3]) Sz.-benedeki Convent. 1633. Capsa D. Fasc. 3. nro. 10.

[4]) Ugyanott Capsa H. fasc. 7. nro. 18.

Sok fejedelem arczképét festé M. Ádám, s festészetében a természet hű utánzója volt [1]).

Mara család. (Felső-szálláspataki.) Erdélyben Hunyad vármegye egyik legrégiebb családa Közös eredetű a f.-szálláspataki Kenderessy családdal, és mint e munka VI. köt. 196. lapján látható, — a Mara család, Koszta fiától Danichy-tól származtatik. A családtól, de évszámot és okadatolás nélkül beküldött nemzékrend következőleg terjeszti elé a leszármazást.



[1]) Mindszenty L. Advocat lexicon V. köt. 51. lap.

A következőket nem tudjuk a táblázaton kimutatni: Miklós 1771-ben Hunyad megye számfölötti táblabírája.

Mara Klára 1760-ban Palatkai Lászlóné. M. Kata Toldy Sámuelné, M. Mária, Makray Domokosné, él özvegyen; — M. Zsuzsánna Miske Sámuelnő mh. 1821. előtt. M. Róza él, 1-ször b. Bánffy Ferenczné, 2-or Fejér Imréné.

A család — mint íratik — 1453-ban László királytól Prágában kelt új adomány által erősitetik meg Hunyad megyei hátszegi kerületben fekvő birtokaiban, Alsó-Magyarországban a törökök ellen viselt hadi érdemeik jutalmául.

A család még Zsigmond király korában csak a F.-szálláspataki névvel él, röviddel utóbb veszi fel a Mara nevezetet; az előbbi név előnevűl maradván. Okmányaikat a kuruczvilágban Izsák kurucz vezér korában a f.-szálláspataki kastélynak feldulásával írják elvesztetteknek; hasonló sors érte — ugy mond — a fenmaradtakat az $184^{8}/_{9}$-ki forradalom idejében Mara József székely-földvári birtoka kirablásával

A család egyik ága Doboka várm. viselt hivatalokat, a másik ősi fészkében Hunyad megyében. Legtöbben a hadi pályán szolgáltak.

Czímerük a paizs udvarában koronán könyöklő és kivont kardot tarto kart visel a család, — a paizs fölött korona nyugszik, két oldalról pedig a paizst két ágaskodó oroszlán első lábával fogja.

Maramaros család. Maramaros ifjabb Kajetán 1797-ben I. Ferencz király által nemesitetett meg.

Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály arany udvarában jobbról egy kopasz szirten fenyőfa zöldel, a szirt alatt zöld téren kék nadrágos, sárga czizmás, vörös zubonyos, vörös turbános török áll, egyketté tört nyílnak egyik darabját a jobb a másik darabját a bal kezében tartva, az udvar jobb oldali felső szegletében az 1. udvarban kék félhold, a 4-ik udvarban kék nap látható, a paizs 2. és 3-ik osztályának ezüst udvarában zöld téren egy vörös nyelű vörös zászló a földbe szegezve lengedez, rajta kétfejű fekete sas látszik, a zászló nyeléhez egy fölnyergelt fekete mén van oda kötve. A paizs fölötti sisak koronájából kék lepellel övedzett, szárnyas sisaku Merkur nyúlik ki, jobb kezében öt buza kalászt és zöld koszorút, a bal kezében a béke pálczát (melynek felső gombjából két szárny nyúlik szét, és melyre két zöld kígyó tekerődzik), tart. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [1])

[1]) Adami Scuti gentil. tom. VII.

Marat család. (Mészkői.) Mészkői Marat Gál 1569-ki mart. 16-án János királytól Erdélyben Hadrezin, Priszta, Egres és Berkes helységbeli részjavakra megerősítő adományt kap [1]). Úgy látszik e család kihalt.

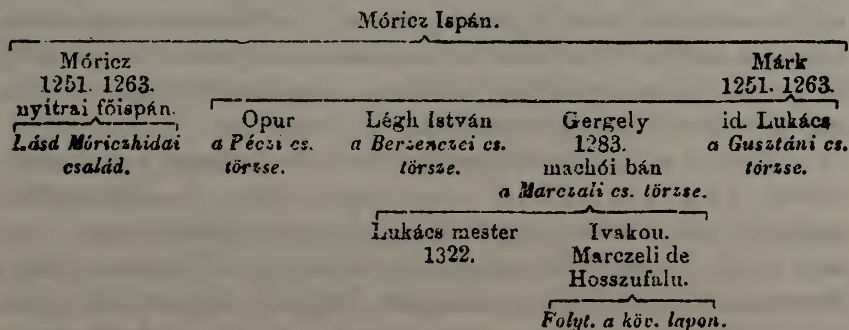
Maravich család. Hovát eredetű, közűlök Maravich Marián 1649—1645-ben bosniai püspök.

Marczali család. (Marczali †.) Történelmi kihalt sarjadék. Eredetét azon Péch vagy Pécz nemzetségből veszi, mely a XIII. században már Győr, Veszprém, Zala, Somogy, Nyitra megyékben terjedelmes és egy részben első foglalású földbirtokkal volt ellátva, és melyből Móriczhidai, Péczi, Berzenczei, Marczali és Gusztáni kihalt család ágakon kivűl, a most is élő Csúzy és Apponyi családok is eredetüket veszik.

A XIII században II. András és IV. Béla király alatt élt Móricz Ispán (Comec Mauritius) ki Győr vármegyében Rába és Marczal folyók mentében, Téth szomszédságában fekvő erdős birtokában a a Rába vizen egy hídat és mellette egy falut épített, mely nevéről Móriczhidá-nak neveztetett [2]).

E Móricznak két fia volt, az egyik Móricz, kitől a Móriczhidai család eredt, (*lásd Móriczhidai cs.*) a másik volt Márk Ispán (Comes), ki Győr és más vármegyében széles hatalmas birtokú és nagy tekintetű vala, élt 1251. 1263-ban, mint oklevelek mutatják. Négy fia maradt, kik közűl mindenik külön, de már kihalt család alapítója lőn. Közűlök Gergely lett törzse a Marczali családnak; a többi háromról annak helyén leszen emlékezet, ezért itt csak Gergely utódai, mint a Marczali család tagjai adatnak elé:

A nemzékrend következőleg mutatja a származást:



[1]) Kemény Józs. Notitia Capit. Albens. 219.
[2]) Gyurikovits Gy..a Tudományos gyüjt. 1836. XI 3—29. l.

Ivakou, *ki az előbbi lapon.*
Marczely de
Hosszúfalu.

- Echius 1374. mester.
- István de Marchely 1341. bán. (Bethlen N.)
  - Dienes 1404–1417. de Marczali bán, Székelyek és Somogy v. főisp.
    - György 1436. (Báthory Kata 1461.)
    - István.
  - Miklós de Marczal 1403–1412. erdélyi vajda.
    - István.
    - László püspök.
    - Imre 1435–40. kir. ajtónálló somogyi s verőczei főisp.
    - János kir. ajtón. somogyi főispán 1449.
  - Borbála (Báthori István.)
  - Péter mester de Marczal 1404.
    - Ádám 1457.
      - László 1474. somogyi főispán.
- János de Marchely
  - György 1404.
- if. Lukács.
  - László.

G e r g e l y, kitől a Marczaly család származik, IV. Béla király alatt machói bán volt, V. István király alatt a bolgárok ellen küldött sereg főkapitánya, a midőn Vrohov várát elfoglalta, és a bolgárokat legyőzte. IV. László alatt jelen volt Győr vára visszavételénél, midőn ezt Ottokár cseh király 1273-ban ostrommal maga alá hódította, mely alkalommal Gergely a cseh fejedelem ellen vitézűl vívott, pusztító seregeinek verésében tetemes részt vett, számos németet a maga kezével elfogott, és a királynak bemutatá, mint ezt IV. László király 1283-ban kiadott oklevélben dicsérőleg elismeri [1]. Gergelynek két fia maradt L u k á c s és I v a k o v.

L u k á c s mester Károly király alatt mint vitéz bajnok több ütközetben vett részt, nevezetesen Maghvár ostromlásánál a király szeme láttára és Erdélyben Dósa erdélyi vajda vezérlete alatt a pártütő Kopasz s annak czimborái ellen történt csatában veszélyes sebeket kapott. E hadi s egyéb számos érdemeiért Károly királytól Szabolcs megyében a Tisza mentében fekvő Egyházas, Ibrány, Ub, Zoth nevű egész helységeknek és Falu- Opa- tavaknak birtokairól, melyeket Gergely atyja bírt vala, új adomány levéllel 1322-ben megajándékoztatott, és a váradi káptalan által beiktattatott [2].

I v a k o v vagy tán helyesebben I v á n k a, elhagyva az ős nemzetségi „d e g e n e r e P e c z“ nevet, magát „Ivakou Marczely de Hosszúfalu“ íratá, ivadéka pedig a Somogy megyében fekvő, akkor nyert m a r c z a l i birtokról következetesen Marchely — Marchali s végre Marczali-nak íratott. Fia három maradt: E c h i u s, J á n o s és I s t v á n.

[1] Fejér, Cod. dipl. tom. V. vol. 3. p. 175.
[2] Fejér, Cod. dipl. tom. VIII. vol. 2 p. 324.

Echius vagy Ek mester élt 1374-ben, a midőn közte mint Marczali helységnek földes ura és Péter Domokosnak fia, mint szomszéd Beryegh falu birtokosa közt fent forgó határ villongások a sümegbi convent előtt békességesen elintéztettek.

János (Ivakounak második fia) nemzé Györgyöt, kiről egy 1404-ki okmány emlékezik. Utódairól semmi sem tudatik.

Ivakounak harmadik fia István, nagyatyja hivatalában örökösödött, miután 1341-ki oklevélben őt bánnak olvassuk. Nejétől Bethlen János leányától négy gyermekét ismerjük: Dienest, Miklóst, Borbálát Báthori István országbírónét, és Pétert.

Dienes 1402-ben mint erdélyi vajda, 1414 ben mint székelyek bírája és bán tündöklött, 1417-ben Somogy vármegyének főispánja volt, mint ezt és érdemeit Zsigmond király 1417-ben kelt okmányában említi [1]), mely szerint testvérével Miklóssal az erdélyi vajdával s az ország több nagyával Temes vármegyében, Somlyó mváros táján, Nyárad folyó mentében, Tóth-Chak falu mezején és Maraz mezőváros előtt a törökökkel viselt négy véres csatában vett részt, és 1417-ben Zsigmond királyt a kosztniczi egyházi zsinatra fényes seregével elkisérte. Roppant jószágait két fiának Györgynek és Istvánnak hagyá, kikről az 1436-ki oklevelek emlékeznek. Györgynek neje Báthori Katalin volt 1461-ben, s valószínűleg utódai is maradtak, de ismeretlenek.

Miklóst, Marczali István bánnak második fiát az 1403—1412. évi időszakban erdélyi vajdául találjuk. Temes megyében testvérével — mint említők — négyszer harczolt a török ellen, utóbb Istriában és Friaulban a Velenczések ellen mint a magyar hadseregnek fővezére, midőn Velencze alatt nyert sebe folytán életét is veszté [2]). Ő építé Babocsa és Szegesd várát Somogy vármegyében, Szegesd mvárosban s hozzá tartozó uradalomban, melyet Dienes és Péter testvéreivel együtt Zsigmond királytól, kinek Sárfeneki Fridrik kezéből 8020 arany forintért kiváltott Tatika várát és Keszthely mezővárost, több faluval együtt visszaeresztette, csereképen ugyanazon összegben zálogba kapott. Miklósnak négy fia maradt: László püspök, István, Imre és János. Ezek közűl.

Imre 1434-ben kir. főajtónálló mester, 1440-ben kir. főasztalnok mester lett. 1437-ben sept. 15-én Prágában kelt adomány levélnél fogva Zsigmond királytól hűséges szolgálatai jutalmául János testvérével nyerte Verőcze várát és a hozzá tartozó uradalmat örökösen, s egy-

[1]) Katona. Hist. Critic. XII. p. 272

[2]) Ugyan ott.

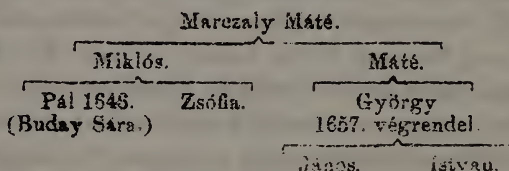
szersmind azon megyének főispánjává neveztetett; később 1440-ben már Somogy vármegye főispánja volt. Élt még 1447-ben is, a midőn mint kir főajtónálló mester vett részt a budai országgyűlésen [1]. Testvére

János v. Janko, testvére halála után a somogyi főispánságban örökösödött, és 1449-ben már szintén fő ajtónálló mesternek is olvassuk. 1457-ben V. László király halálával az ideiglenes kormányt alkotó országnagyok sorában látjuk [2].

Istvánnak harmadik fia Péter mester volt; ez nemzé Ádámot, kinek fia volt László 1474-ben Somogy vármegye főispánja.

Marczali Imre és János magvaszakadtával Babocsa és Segesd várakat I. Mátyás király Báthori Istvánnak ajándékozta volt. De azért még 1526-ban emlékét találjuk Marczali Albertnak, ki a mohácsi csatában Sámboki kézíratainak tanúsága szerint vitézül harczolt; s valjon az egész család végképen kihalt-e? — arról okleveles bizonyságaink eddig még nincsenek [3].

Marczaly család. (Marczali †.) Nógrád megyében szintén van Marczal helység, erről vevé-e nevét ezen Marczaly család? vagy a följebbi dunántúli családból származott? — megmondani nem tudjuk. Nehány ízen leszármazása következő:



Miklósnak fia Pál, nejének Buday Sárának temérdek birtokot átírt 3000 pfban. Kihalt magnélkül. Jószágait Dersffy kapta adományba, noha még unoka testvére György és ennek fiai mint törvényes örökösök — életben voltak.

A másik ágon Máténak fia György 1657-ben tesz végrendeletet; fiainak Jánosnak és Istvánnak kihaltával ezeknek birtokaikban az Uzsovics családbeliek örökösödtek.

Nógrád megyében meg 1726-ban élt Marczaly Pál, ki több megyei tagok elismerése alapján a nemesek lajstromába íratott.

Marczalfalvy család. (Zaszkaliczi.) Árva megye régi csa-

---

[1]) Kovachich Vestigia Comit p. 265.

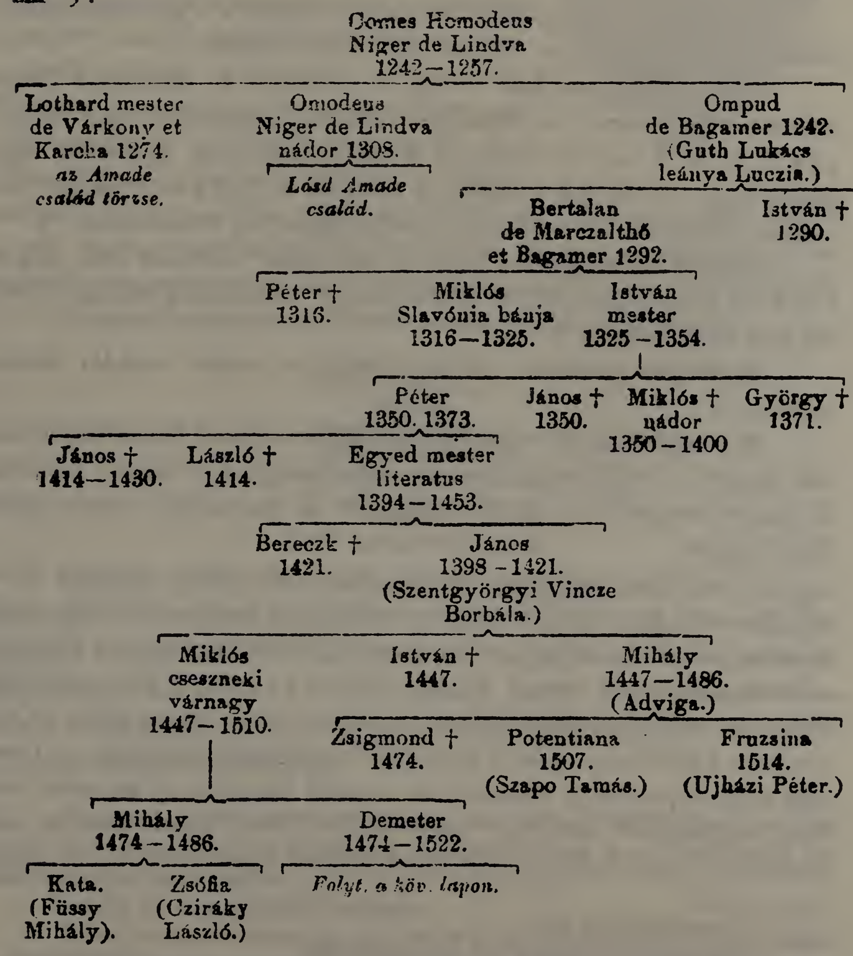
[2]) Kaprinai Hist dipl. II. 110. és Kaprinai Mss. B. tom. V. p. 126.

[3]) Lehotzky Stemmat. II. 266.

ládainak egyike; mely 1387-ben Zaszkalicza földére adomány levelet nyert. Jelenleg többé ott nem létezik, valószínűleg kihalt.

Marczalthői család. A nemrég kihalt gróf Amade családdal egy törzsből, a Gutkeled nemzetségből eredő Homodeus Niger de Lindva nevű Comestól származik. Első ősei de B a g a m é r írattak, utóbbi nevük lőn M a r c z a l t h ő i, míg végre ez is valószínűleg az A m a d e nevet vevé föl.

A Pótlék kötetben az A m a d e család teljes családfája lesz közölve, azonban a Marczalthői családnév miatt álljon a tulajdonképen M a r c z a l t h ő i n e k nevezett ágnak leszármazása itt mint következik [1]:



Folyt. a köv. lapon.

[1]) Fejér Cod. dipl. tom. X. vol. VIII. p. 477. erre vonatkozó oklevél.

Demeter, *ki az előbbi lapon.*
1474—1522.

Ágoston † 1514. — János † 1514. — Gergely † 1514. — Miklós. 1541—1579. — Kata. (1. Mestery János. 2. Sitkey György.)

Miklós utódai:

György
1574. 1590.
veszprémi alispán.

Miklós
1609. 1629.
veszprémi alisp.

István 1629. 1645. — Mihály † 1629. — Anna 1645.

A kihalt Marczalthőiek után a másik ágazat t. i. az Amade család örökösödött, és írta magát Marczalthő örökös urának.

Marczell család. (Vagy M a r s c h e l l.) Eléfordúl Trencsín vármegye nemesi összeírásában 1666-ban Dezsericzen mint M a r c z e l l, és 1773-ban Marschell Á d á m, valószinűleg ugyanazon egy család tagja. Az 1803-ki összeírás Á d á m o t és I s t v á n t említi Kocsóczon lakozókat, kik még 1837-ben is ugyan ott írattak össze [1]).

Zemplín vármegyében Zsadány helységet 1321-ben már M a r c z e l (és J u c h e) bírták, de e M a r c z e l valószínűleg más nevű család ősei közé tartozik [2]).

Marcius család. Gömör vármegye nemes családai sorába tartozik [3]).

Marczibányi család. (Puchói és csókai.) Eredetileg Trencsín megyei, további birtok szerzés után Csongrád, Csanád, Torontál és Szerém megyékbe is kiterjedt régiebb és gazdagabb nemes családaink egyike.

A család nevének vég szótagja (*bán*) után itélve, eredetét Horvát, Slavonia és temesi bánságból a tatárjárások korában az ország felső részébe huzódó családok sorában keresik. OkleveliIeg bizonyos az, hogy a család első ismert törzsét Puchói I s t v á n t már a XV. században Trencsín megyében találjuk, kinek fia M á r t o n, a nép nyelvén M a r c z i már 1469-ben — mint a családnál levő okmány tanusítja, — Trencsín megyei puchói és nimniczi ősi curialis birtokba uj adomány czímen beigtattatott. M á r t o n vagy M a r c z i-nak, kinek nevéből kétségtelenül utóbb a M a r c z i b á n családnév vette eredetét, és pedig

[1]) Szontagh Dán. közl.
[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. p. 88. 183.
[3]) Bartholomaeides C. Gömör 145.

legvalószínűbben a Marczipán (Márton úr) alapján, fia András még előbb 1467-ben Budán Mátyás király által kiadott kiváltságos levél által nemesi czímerrel ajándékoztatott meg. E czímer a paizs kék udvarában zöld halmon fenálló helyzetben, hátulsó lábain ülő medve, szájában és első lábaival egy kivont kardot tartva; mint azt itt a metszvény ábrázolja [1])



A család okleveleinek eme tisztes maradványa t. i. az eredeti czímeres nemes levél, egyéb régi okmányokkal egyetemben, valószínűleg a haza közérdekeiben, harczaiban résztvevő családi ősöknek táborozása, vagy a török dulások alkalmával székhelyének földúlása alkalmával elveszvén, idegen kezekre jutott, s mindaddig lappangott, míg végre Tolna vármegye levéltárába kerülve, holléte a múlt szazadban végén feltaláltatván, 1797-ben majus 2-án a m. kir. helytartóság útján köröztetett [2]); és így a családnak az okmány tudomására esvén, ahoz a törvényes igazolás után visszakerült [3]).

A család nemzékrende következőleg indúlt virágzásnak:

Puchói István.
Márton
népszerűleg Marczi
1469-ben puchói és
nimnicz curiára új adom.
András
1467. czímerlevelet kap.

A család levelei elveszésének kell tulajdonítanunk azon hézagot, mely így a XV. század közepétől a XVII. század elejeig a nemzékrendben ki nem tölthető. Csak 1615-ben találunk ismét a család egyik ősére Marczibányi Jánosra, ki másképp puchói Kejkovicsnak is íratott s kinek egyik fia György, a másik András volt Ez utóbbi Trencsín megyének esküdtje.

[1]) E czímer ujabb vésetű pecsét után van adva. Valószínűleg az eredeti czímer levélben a paizs más alakú, és a paizs fölött sisak, és a fölött is még valami lehet, tán ismét medve.

[2]) 9373. sz. a. kelt helyt. intézvény.

[3]) Ha jól vagyok értesülve, a czímerlevél egykori jogtalan birtokosa hamisító szándokkal vakarásokat tett az okmányon, de melyek mellett az igazi birtokosnak, a Marczibányi család ősének nevére még rá lehet ösmerni.

Valószínűleg nevezett Györgynek fiai volt István, II. György, János és Ádám, kikről mindjárt szólandunk.

Nevezett II. György 1650. és következő években mint a ledniczi várnak kapitánya említetik. A Ledniczi vár és uradalom t. i. előbbi bitorlóik névszerint a Bjelik, Podmaniczky, és Telekessy, kezeikből ruszkai Dobó, Rákóczy s Zelemér: családok birtokába jutott, de 1643-ban I. Rákóczy György ellen a császári kormány által emelt hűtlenségi gyanú miatt zár alá jutandott, a midőn Marczibányi György az uralkodó ház és anevezett erdélyi fejedelem közti viszonyok szakában magára vállalá, hogy e várat kirekesztőleg csupán Rákóczy Györgynek özvegye, Lorántffy Zsuzsánna és ennek örökösei részére úgy kül-, mint bel ellenség ellen megvédendi, és megtartandja, mire nézve Mednyánszky János fejedelmi bíztos által Prileszky Miklós szolgabíró és Markó András esküttt előtt ünnepélyesen és szigorúan megesküdtetett, a mint ezen magyar nyelven szerkesztett esküforma Trencsin vármegye 1650. évi jegyzőkönyvébe egész terjedelemben beiktatva van [1]). És hihetőleg e körülménynek köszönhető, hogy Lednicze vára s uradalma sértetlenül II. Rákóczy Ferencz birtokába is eljutott, míg végre ettől hűtlenségi bélyegen a felerész leánya Julianna kezével 1702-ben gr. Aspremontra, a másik felerész pedig kir. adomány útján Mattyasovszky László nyitrai püspök és kanczellárra háromlott.

Marczibányi Györgyöt a hadi pályán követte Ádám — mint írtuk, valószínűleg — testvére, ki a török háborúban lábát elvesztvén, az ellenség fogságába került.

Ugyan ez időben élt István, 1664-ben Trencsin vármegye szolgabírája, kitől a családfa mostanáig következőleg terjedt le [2]):

István 1664.
Trencsin v. sz.-bíró.
(1. Ghillányi Kata.)
2. Ottlik Anna.)

- János.
- Anna.
  - II. Imre bir Puchon s Klobusiczon. (Vranyay Judit.)
    - I. Lőrincz csanádi alispán † 1769. Kvassovszky Jud.)
      - *Folyt. a köv. lapon.*
    - Borbála. (1. Piacsek Ant. Mikl. 2. Majerszky István.)
    - N. (Szuhányi ezredes.)
    - N. (báró Czetvicz.)
    - N. (Tarkó.)
  - Erzse (1. Orbán N. 2. Szulló Pál.)
  - A. Maria (1. Mikovényi János. 2. Fraokner N. 3. Rédeky Józs.
- I. Imre 1727. isp.

[1]) és [2]) Szontagh Dán. közlése szerint.

I. Lőrincz, *ki az előbbi lapon.*
csanádi alispán
† 1769.
(Kvassovszky Judit.)

- István szül. 1752. † 1810. val.-bel. titk.-tan. (Majthényi Mária.)
- II. Lőrincz Torontál v. alispán † 1786. (Kvassay Franciska.)
  - Márton szül. 1785. nov. 11. Szerém v. követ. (gr. Grochovszka Jozefa.)
    - Livius Kameniczen † 1850.
    - Hermina (gr. Rozumovszky.)
  - Lajos. sz. 1786. maj. 22. (Motesiczky Vincencian
    - N. (b. Weisz W...mos.)
- Judit (b. Kerekes Zsigmond.)
- III. Imre kir. tanácsos Trencsin v. alisp. 1790. 1824. (Huszár Anna.)
  - Mária. (Vagyon László.)
  - Teréz. (Madocsányi Imre.)
  - Judit. (Borsiczky István.)
  - János. Csanád, Torontál v. követ 1812. 1825. †
  - Antal. sz. 1793. cs. k. kam. trencsíni főispán 1841. 45. él.
  - Amália. (Juszth János.)
  - III. Lőrincz. cs. k. kam. kir. táblai üln. él. (Kállay Antonia)
    - Mária (gr. Karácsonyi Guido.)
    - Antonia (gr. Migazzi Vilmos.)

II. Imre 1700. táján a Klobusiczi birtokot szerezvén, ezt Borbála leányával Piacsek vejének átengedte, s többi vejének is, névszerint Majerszkynak, Czetvicznek, Szuhányinak, és Tarkónak nevezetes vagyont juttatott. Fia I. Lőrincz (1740—1750.) pedig már a tornyai és kameniczi birtok szerzője lett; később pedig t. i. 1781-ben II. Lőrincz és III. Imre a csókai uradalmat, és ez utóbbi azonkívül Arad megyében a nádasi uradalmat, ennek fia Antal pedig Trencsínben a kocsóczi uradalmat egyéb birtokrészekkel szerezte. Igy gyarapodott vagyonosságban e család.

II. Imrének kortársa volt Marcsibán (így írva) György, 1711-ben Trencsín megyében Rákóczy híve [1]; de kinek fia volt e György, a táblázaton ki nem tudjuk mutatni. E György talán ugyan az, ki 1690-ben Gömör vármegye aljegyzője volt [2], a midőn szintén Marczibán-nak van írva.

I. Lőrincz (II. Imrének fia) 1743—1769. közt szerepelt; 22 éves korában már Csongrád vármegye főjegyzője, utóbb Csanád me-

---

[1] Kaprinai Mss. tom. X. p. 1.

[2] Bartholomaeides C. Gömör. 764.

gyei alispán, országgyűlési követ, és királyi tanácsos. Hitvese kvassói Kvassovszky Judit segedelmével a tornyai és kameniczai uradalomnak lett szerzője. Meghalt 1769. Aug. 20-án Tornyán s ugyan ott eltemettetett. Egy leánya és három fia István, II. Lőrincz és III. Imre maradt.

István szül. Csanád megyében Makón 1752. jul. 25-én. Iskoláit elvégezvén, s azalatt anyját 1769. aug. 20-án, röviddel utóbb atyját a halál elragadván, miután 1777-ben Majthényi Máriát (M. Károly septemvir leányát) elvevé, szülőitől reá maradott és Csanád, Arad, Szerem megyében fekvő javait átvevé, és minden tehetségét az uradalmak gyors helyre állítására fordította, s nehány év alatt Tornyán (Csanád várm.) a legízletesb lakást és kertet készíteté. Az 1779-ki porosz háború alkalmával hét lovas-, hét gyalog katonát állíta, nem különben 30 ló, s ezer pozs. mérő árpa, s részint zab, úgy készpénzbeli adakozással is járult az állam segélyére. A temesi bánság visszakapcsoltatása alkalmával az e fölötti tanácskozmányban részt vett, s noha hívatalt vállalni nem óhajtott, 1780-ban a kir. bízottmány ajánlatára a temesi kerületben tartományi bíztossá és királyi tanácsossá neveztetett; mely hívatalban mind a polgári mind a katonai rend teljes megelégedésére járván el, időközben a megüresedett Csanád megyei alispán székbe emeltetett. 1800. udvari tanácsos lőn. Utóbb kora előhaladtával lankadván ereje, lakását Pestre, és innen Budára tevé által, és törődött egészsége daczára is a tudományos és egyéb jótékony intézetek ápolására fordítá figyelmét. Budán az Erzsébet apáczáknak tágasabb lakhelyet épitetett, a s szerzett, valamint általok ápolandó 18 beteg és 12 szegényre nézve is tetemes alapitványt tett; Trencsin megyében Puchó mvárosban, származási helyén négy elszegényedett nemes személyre tett alapítványt; a Ludoviceára 50,000 ftot adott, azonkívül a katonai növelés előmozdítására nevezetes ajánlatokat tett. Budán egy magyar oskola tanárt, hogy állandóúl taníthasson, 6000 ft adományával megalapított. Nem lévén pedig Budán akkor rendes kórház, hogy mind a polgároknak, mint az ideiglenes lakóknak betegség esetében menedékök legyen, a behozandó irgalmas szerzet részére állandó telekűl a császár-fürdőt, az ahoz közel fekvő más házakkal együtt 1806. oct. 15-én örökösen megvette, és állandó alapitvány által a betegek ápolására és zárda kitartására hagyta, és azonfölül még a klastrom felépítésére tetemes összeget áldozott. Ezenkivűl családjáról és a nemzeti dicsőségről is megemlékezvén, nagyszerű drágaság- és régiségi gyűjteményt is szerze, melynek egyrésze családjának, egyrésze a m. muze-

umnak jutott. Lévén gymnasiumot alapított, Csanád, Nyitra, Szerém, Torontál, Trencsin megyékben a szegények gyámolítására és oskolákra pénz összeget rendelt. Ezen ember baráti ritka érdemeiért a fejedelem is megelégedését nyilvánítva, őt 1806-ban val. belső titkos tanácsossá nevezte. Utóbb az egyházakra is tetemes figyelmet fordíta, így Pest megyében a vörösvári és solmári, Szerém megyében pedig a kameniczai templomnak részint megújjitására, részint tágitására nagy öszvegeket forditott. Meghalt magtalanúl 1810. dec. 21-én Budán, hol a Szent-Erzsébetről nevezett apáczáknál a meg életében készített márvány koporsóban eltemettetett [1]). Özvegye meghalt 1814. oct 4. kora 60. évében.

II. Lőrincz 1781-ben Torontál vármegye alispánja volt. Ő szerzé Imre testvérével együtt a csókai uradalmat. Meghalt Csókán 1786. jan. 8-án kora 33. évében Csokán, és ott az általa épitetett kápolnában eltemettetett. Nejétől Kvassay Franciskától két gyermeke maradt: Márton és Lajos.

Márton szül. Csókán 1785. nov. 11-én. Szerém vármegyének országgyűlési követe volt. Birta a kameniczai és tornyai uradalmat. Neje gr. Grochovszka Jozefa, utóbb herczeg Wrede neje lőn. Két gyermeke marad: Livius, ki Kameniczen 1850. meghalván, benne ez ág fiágon megszakadt; és Hermina gr. Rozumovszky neje

Lajos született Csókán 1786. maj. 22-én. Nejétől Motesiczky Vincentiától csak egy leánya báró Weisz Vilmosné maradt.

III. Imre (I. Lőrincznek fia) Trencsin megyében volt alispán, majd kir tanácsos. Szerzője Arad megyében a nádasi uradalomnak. Ő is atyja és bátyja nyomdokain járva, jótékony alapitványok által örökité nevét; ugyan is 60.000 ft alapítványt tett oly czelból, hogy abból 1815. óta 12 szegény sorsú kath. gyermek oskoláztassék, 3 nemes ifjú, s ugyan annyi leány neveltessék, ezenkivül 12 katonai özvegy gyámolíttassék. Ezenkivül a puchói korház is neki köszöni lételét. Élt az 1790—1824. időközben. Nejétől Huszár Annától — mint a táblázat mutatja — négy leány s három fiúgyermeke maradt. Fiai közül

János 1810-ben Csanád megye főjegyzője, 1812-ben azon megye országgyűlési követe, 1825-ben pedig Torontál vármegye követe; végre kir. tanácsos. Meghalt 1830-ban Becskereken, magnélkül.

Antal a kameniczai, tornyai és kocsóczi uradalmaknak birtokosa, cs. k. kamarás, szül. Puchón 1793. majus 28. Már 20 éves korá-

---

[1]) L. életrajzát Tudományos gyüjt. 1818. VII. köt. 111. lap.

ban 1812-ben Trencsin vármegye szolgabírája, 1816—1824-ig főszolgabirája, 1824-ben főadószedő, az 1825. 1830. és 183²/₆-ki országgyűlésen Trencsin vármegye követe, 1836-ban alispánja és 1839-ben ismét követe volt; ugyan ez országgyűlésen a határszéli országos választmány egyik tagja; 1841-ben Árva vármegye főispáni helytartója, 1845-ben pedig Trencsin vármegye főispánja lett, 1848-ban a magyar kormány által is megerősitve, 1849-ig e méltóságot viselé. Mint a szabadelvű párt egyik érdemes harczosa több nemzeti intézet tagja, és a tudományoknak is előmozditója ismeretes; testvére

III. Lőrincz a nádasi és csókai uradalmak tulajdonosa, Nyitra megyében viselt első alispáni hivatalt, 1838-ban lett cs. kir. kamarás, 1841-ben kir táblai ülnök. Tetemes vagyona mostoha körülményeknek és ármányoknak áldozatául elett. Nejétől Kállay Antoniától született két leánya Mária gr. Karácsonyi Guidónak és Antónia gr. Migazzy Vilmosnak lettek nejeikké.

A Marczibányi család hazánk leggazdagabb nemes családainak egyike, jelenleg fiágon már csak Antal és Lőrincz testvérekben virágzik, s bennök valószínűleg a férfiágnak magvaszakad; de a család által jól s nemesen felhasznált vagyonosság, ama számos nagyszerű és jótékony alapitványok [1]) a család jó emlékezetét századokon át állandóan fentartandják.

Marczin család. Zemplin vármegye czimerleveles nemes családa [2]).

Marczy család. Trencsin megyei curialis nemes család [3]). Az 1748-ki nemesi összeirás szerint találjuk Gábort, fiaival együtt Alsó-Hlubokén, 1768-ban ugyan ott Lászlót és két fiát Lászlót és Györgyöt; ugyan akkor Zolnán Pált s ennek négy fiát: Pált, Józsefet, Ignáczot és Jánost. Az 1803-ki nemesi összeirás szerint Zolnán lakott Pál és János és ez utóbbinak fia István, Alsó-Hlubokén Márton, s fia Ferencz. 1837-ben Zolnán István és fia János; Alsó-Hlubokén Mártonnak fia Ferencz a lelóczi lelkész.

Marecz család. Szatmár megye nemesei sorában áll Fényes E. Geographiája szerint.

Márffy család. Dunántúli nemes család, melyből a XVII.

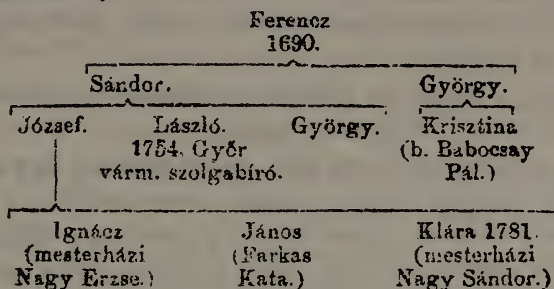
---

[1]) „Világ" pol. hirlap 1842. 57. sság.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

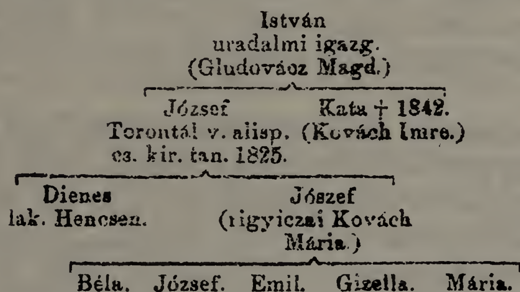
[3]) Szontagh Dániel közlése.

század végén élt Márffy F e r e n c z, kitől nekány izen ily nemzékrend veszi származását [1]):



Valószínűleg ezek utódai közűl volt szent-királyszabadjai Márffy József 1825-ben hadi kormányszéki írnok Budán.

A múlt század végén találjuk Márffy I s t v á n t, ki Krisztina főhzgasszony bélyei uradalmának praefectusa és a gazdag Gludováez József kir. tanácsos sógora volt. Tőle következő ágazat terjedt le:



Ezen utóbbi ágazat V e r s e g h-ről igényli előnevét, és így a följebbi királyszabadjai Márffyakkal egyek-e? nem tudjuk. Jelenleg D i e n e s és J ó z s e f testvérek élnek Somogy megyei Hencsén, osztatlan s mintegy 8000 holdra terjedő jószágaik kezelésével foglalkozva.

Czímerök a paizs zöld mezejében vörös ruhás, sárga csizmás magyar vitéz, jobb kezében három buza kalászt tartva.

Margai család. Közűlök Á d á m birtokos Hunyad megyében Alsó-Városvizen.

Margalits család. Margalits J á n o s 1751-ben M. Terézia királyasszony által nyerte czímeres nemes levelét [2]).

Czímere a paizs felső részében ezüst udvarban vörös mezű kar, arany markolatú kivont kardot tartva; az alsó osztály kék udvarában

---

[1]) Geneal. auth. tom. II.

[2]) Collect. Herald. és Adami Scuta gentil. tom. VII.

fehér koszorú látszik, négy részen belé négy piros rózsa van tűzve, a koszorú között, üres téren egy kinyilt arany liliom van. A paizs fölötti sisak koronáján a leírthoz hasonló liliom látható, két kiterjesztett fekete sas-szárny között.

Margalits János az 1790-ki országgyűlésen a közigazgatási ügyekben kinevezett választmány tagja [1].

Margarassevich család. Margarassevich György 1797-ben I. Ferencz királytól nyerte czimeres nemes levelét.

Czímere következő, a paizs először vízirányosan kétfelé oszlik, az alsó udvar kék udvarának alyján fehér folyamon vörös zászlós, fehér vitorlás gálya úszik, fölötte jobbról arany nap, balról ezüst félhold ragyog; a felső udvar függőlegesen ismét két részre oszlik, a jobb oldali ezüst udvarban egy levágott vérző fej, és kaponyájába egy bele vágott meztelen kard látszik, a baloldali kék udvarban pedig egy ágaskodó arany oroszlány ezüst horgonyt tart. A paizs fölötti sisak koronájából arany szarvas emelkedik, első két lábával háromszál arany búza kalászt tartva; kétfelől két fekete szárny terül szét, a jobb oldalin arany nap, a baloldalin ezüst félhold ragyog. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [2].

Margaritovics család. Margaritovics Jephtim 1791. II. Leopold király által nemesitetett meg czímeres nemes levélben.

Czímerpaizsa előbb vizirányosan kétfelé, és az alsó függőlegesen ismét kétfelé oszlik; a felső osztály zöld udvarában vízirányban egymás fölött két fehér folyam hullámzik, hanem ez osztály alsó részéről fölfelé egy gúla alakú arany udvar ékezi be magát, melynek közepén repülő fekete sas csőrében kettős vörös keresztet visel. Az alsó jobb oldali kék udvarban magas fehér sziklás hegyen vörös fedelű tornyos kastély díszlik, fölötte jobbról arany csillag, balról ezüst félhold ragyog a baloldali vörös udvarban arany oroszlán ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronájából szintén arany oroszlán emelkedik föl, első jobb lábával kardot tartva. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-zöld [3].

Margenthaler család. Trencsin vármegye nemesi összeírásában eléfordúl 1838-ben Margenthaler Fülöp [4].

A családnak igazi neve talán Morgenthaller, e névre szóló

[1]) 1790 : 67. törv. cz.

[2]) Adámi Scuta gentil. tom. VII.

[3]) Ugyan ott.

[4]) Szontagh Dán. közl.

czímeres nemes levélnek hollétét 1793-ban hírleltette a m. kir. udvari tanács. Egyébiránt e család név eléfordúl hazánkban már a XVII. század elején, a midőn 1601—1605-be Morgentaller Fülöp ezredes, Nógrád megyében B.-Gyarmat várának parancsnoka volt [1].

Margitay család. Szabolcs vármegye nemessége sorában említi Fényes E. Geographiájában.

Marguly család. Marguly András és Mihály 1720. apr. 29-én III. Károly királytól nyertek czímeres nemes levelet [2].

Czímerük a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó, kettősfarkú oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva; fölötte három arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján vörös mezű kar könyökből, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös.

Marháth család. (Bikfalvi.) Melyből Sámuel és Sándor 1837. körül Zilah városi hivatalnokok váltak.

Máriaffi család. (Maksai.) Hogy e család a nyárádtői Maksai családból veszi eredetét, e kötet 275. lapján már megvan írva. Tudniillik, a múlt században Maksai Dávid, ki 1730. mart. 23-án főkormányszéki titoknokká neveztetett, 1733. febr. 5-én ős magyar nevét mint az oklevél mondja, a szent szűz iránti tiszteletből „Máriaffi"-ra változtatá; előbb a nyáradtői előnevet tartva meg, de még ugyan azon évi dec. 23-án azt is Maksaira cserélteté. 1736. jul. 31. már mint Máriaffy Dávid Kolos vármegyei főispánná neveztetett. 1742. jan. 6-án ősi czímerét is megváltoztatá [3], és az a következő lett: a paizs kék udvarában zöld halmon két korona áll, a jobbfelőli koronán könyöklő vörösmezű kar, író tollat tartva; s fölötte M. D. betű és nap, és abból e szó „Mária," a balfelőli koronából napraforgó virág emelkedik föl, az átellenében ragyogó napfelé hajolva, virágjában M. F. betűk láthatók; a paizs felső részében a nap fölött e mondat áll: *„e" ad me conversio ejus.*" A paizs fölötti sisak koronáján szintén az írótollat tartó kar könyököl. A paizsot foszladék veszi körűl.

Dávidtól kezdve a családfa következő:

---

[1]) Ortelius Redivivus II. 66. és Nógrád v. jegyzőkönyve.
[2]) Collect. Herald. nro. 418.
[3]) Kővári, Erdély nev. Családai. 180.

Máriaffi Dávid
kolosi alispán
mh. 1762.
(Száva Krisztina.)

József sz.-újvári várnagy.	László † 1783. zarándi főisp. (1. Torma Teréz 2. Berzenczei Ágn 3. Barcsai Krisztina.)	Lajos † 1819. kincstári tanácsos. (Szeredai Anna.)	II. Dávid.	Zsigmond.

Antal Doboka főis. helyettes. (Földvári Anna.)	III. Dávid (gr. Petki Mária † 1835.) Lajos. Albert.	József táblai üln. (Molnár Luiza.) József.	Amalia (b. Rosen- feld András.)	Alojzia (Macskási Imre.)	N. (Som- bory.)	Anna.

Dávidnak fia László 1750-ben számfölötti, 1770. febr. 1-én valóságos táblai ülnökké, 1777. dec 31-én Zaránd vármegye főispánjává neveztetett. Meghalt 1783-ban, eltemettetett Kőrösbányán a bolgár ferenczes barátok sírboltjában. Sírját a Hora Kloska féle korban az oláhok feltörék [1]). E László második nejéül Berzenczei Ágnest olvassuk, ki a Berzenczei család cziknél (Kővári tévedése után írva) Katának és ugyan ott férje neve „Máriáffy“ helyett „Máriássynak“ íratik.

Ennek testvére, úgy látszik Antal is, kit 1771-ben a magyar kir. testőrseregben találjuk.

Lajos 1777-ben parajdi, 1785-ben tordai és parajdi kamarai ispán, 1796-ban kincstári titoknok, utóbb tanácsos. Mint Erdélyi Zsuzsa, Daczó Istvánné ős unokájának terve volt az Erdélyi család jogon 1785-ben nehány, többek közt Zsuk, M. Kályán (Kolos v.) falvak iránt pert kezdeni. Meghalt 1819-ben. Szeredai Annától fiai

Antal 1831-től Doboka vármegye alispánja, 1833-tól főbírája [2]). utóbb főispáni helyettese, és legutóbb kir. táblai ülnök 1847-ig. meghalt 1855-ben. Testvére

József 1826-ban udv. kanczelláriai fogalmazó, 1839-ben táblai ülnökké lett.

III. Dávidnak fia Lajos 1847-ben udv. tiszt. fogalmazó, utóbb Albert testvérével együtt honvéd.

---

[1]) A Species facti de lanienis pergentem Valachorum in J. Cottu Hunyad cum Zaránd unito anno 1784. commissis Commissario regio Comiti Antonio Jankovich exhibita, pag. 155. írja: proxime praeterio anno reconditum D. Ladislai Mariaffi, dum vixisset Supremi Comitis Sepulchrum violarunt.

[2]) Hodor K. Doboka várm. 430. 442.

A család leginkább a kihalt Erdélyi család után örökölte birtokát, mely a horogszegi Szilágyi családról háromlott az Erdélyi családra. Mostani birtok fészkök Gyulatelke Kolosvár közelében.

Márian család. Márian János 1719-ben III. Károly királytól nyerte czímeres nemes levelét [1]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld tér fölött fekete ménen ba felé lovagló vörös ruhás, sárga csizmás prémkalpagos magyar vitéz, jobb kezében kivont kardját leeresztve, alatta s elötte egy sárga bugyogós, barna vörös foszlányos török hulla, és annak levágott feje fekszik. A paizs fölötti sisak koronáján vörös mezű kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Márian család. Márian János 1791-ben II. Leopold királytól kapott czímeres nemes levelet.

Czímere először vizirányosan kétfelé, és a felső rész függőlegesen ismét kétfelé oszlik. Az alsó kék udvarban zöld téren fehér ménen vörös ruhás, sárga csizmás magyar vitéz nyargal, jobb kezével egy magyar nemzeti zászlót tartva. A felső jobb felőli arany udvarban kétfejű fekete sas, kiterjesztett szárnyakkal látható; arany lánczon, arany érem függ; a balfelőli vörös udvarban arany oroszlán ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot, a bal lábával pedig levágott törökfejet üstökénél fogva tart. A paizs fölötti sisak koronájából szintén a leirthoz hasonló oroszlán emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-vörös [2]).

Mariassevich család. Mariassevich Antal 1755-ben M. Teréz királyasszonytól kapta czímeres nemes levelét [3]). Czímere a paizs kék udvarában arany koronán álló koronás egyfejű fekete sas kiterjesztett szárnyakkal. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között arany csillag ragyog. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös

Máriássy család. (Márkus- és Batizfalvi.) Egyike a legrégibb és legtörzsökösebb felső-magyarországi nemes családoknak. Ősi fészke Szepes és Gömör vármegye, hol későbben fiágra szabályozott és a XII. századon túl már birtokolt, Gömörben Berzéthe, Szepes vármegyében pedig a markus- és batizfalvi uradalmakból álló örökségei fekszenek, szaporodva a Sáros, Borsod, Heves, Nógrád és Pest megyé-

---

[1]) Collect. Herald. nro. 391.

[2]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[3]) Collect. Herald. nro 279.

ben fekvő birtokokkal. A család törzse — mint azt a család kinyomott történetében olvashatni [1]) — a magyar hét vezérek egyikének Lehelnek csapatából eredeztetik [2]) Azonban elhagyva ezen eléggé nem indokolható állitmányt, kétségtelen oklevelek alapján a családnak első ismert törzsét azon II. András király korában élt Márk nevű főispánban [3]) találjuk, kinek fia Comes Botyz (Batiz főispán) IV. Béla király és ennek fia István főherczeg, (utóbb V. István király) alatt a csehek ellen harczolt, és midőn a szerencsétlen hadban a nagy zavar miatt a nevezett főherczeg holléte sem tudatnék, Batiz, ki valószínűleg a főherczeg oldala mellett maradt, első vivé meg a fia sorsán nyugtalankodó királynak az örömhirt, hogy fia életben van. Ez és egyéb hadi érdemeit Batiznak IV. Béla király azzal jutalmazá, hogy neki és utódainak a Tartol hegy tövében elnyúlt Csetenye nevű erdő-



[1]) Compendium Historiae Familiae Máriássy de Markusfalva, ex manuscprito sub decursu regestrationis archivi ejusdem fida manu concinnato excerptum per egregium Michaelem Kayser, juratum utriusque fori Advocatum. Anno 1803. Posonii 4r.

[2]) A Leheltőli eredeztetés az idézett családi történetben egy Imre királynak tulajdonitott 1198-ki oklevélnek „de Trub (vagy Tribu) Levheol“ kifejezésén alapszik. Ugyan ott egy I. vagy Szent László királytól is 1094-ik évi oklevél „Nos! Ladislaus“ kezdettel közöltetik, melyben várépités engedély adatik. Miután már e két okmány belső alakjánál és tartalmánál fogva is az oklevéltani itészet előtt meg nem állhat, és némely tekintetben a család késöbbi okleveleivel hallgatag ellentétben áll, — azoknak érvényt nem tulajdonithattunk, nem is hivatkozva egyéb, a családnak a XVII. századtól egész 1803-ig folytonosan figyelemben tartott s halotti beszédekben ki is nyomott származási történetére, melyekben mégis egyéb téves állitmányok mellett e két oklevél tartalmának emléke elé nem fordúl. Az oklevél-tudományban nem jártas Bartholomaeides Notitia C. Gömör p. 157. Kayser M. művét föltétlen bizalommal követte, Fejér Gy. az első okmányt gyüjteményebe be nem igtatta; a másiknak tartalma figyelmét elkerülte. Wagner K. mellőzte mindakettőt sib.

[3]) Fejér, Cod. dipl. tom. V. vol. I. p. 48. V. István királynak egy 1270. oklevele szerint ezen I. Márk atyja „Gala de Szepes“ volt; és ez oklevél szerint Gala-nak két idősb fia az országból kiköltözött, oly kötést tévén testvéreikkel, hogy valamint ezek az ő keresményeikhez semmi jogot ne tartsanak, úgy ők is — netán visszatérve, csak az apai örökséghez tartják fel jogaikat, lemondván azon idő alatt a tesvéreik által szerzendő javakról.

séget különös kiváltságokkal királyi adományban ajándékozta [1]). 1275-ben Botyz egyéb érdemein kivűl azon vitéz tetteiért, melyek szerint Szepes várát a pártos Rolándtól hadi ostrom folytán, hol veszélyes sebet is kapott, visszaszerzé, IV. László királytól Zaloug és Mathaei helységeket (villas) kapta adományban [2]). 1279-ben Botiz testvéreivel együtt a IV. Béla királytól adományban nyert Csetenye helységet be népesiteté mint ezt a szepesi káptalan előtt kötött telepítő szerződvény bizonyítja [3]).

1328-ban Villerm szepesi és abauji főispán elnöklete alatt tartott birtokjog vizsgáló törvényszék előtt I. Márknak fiai Mihály és Jánosnak, nem különben a II. Márknak (vagy Máriásnak) fia István kimutaták Szepes megyei Szent-Mihályúr (utóbb Markusfalva) Lizquan és Wagendrüzel helységekre nézve ősi jogaikat [4]).

1344-ben I. Jakab, II. Miklós és Szaniszló, és I. István birtokaikban aranybányákat fedezvén föl, azokra nézve Lajos királytól bányai jogokat nyertek [5]).

III. Péter és fiai III. János és István részt vettek Zsigmond királynak harczaiban, mint azt e királynak 1391-ki oklevele tanusítja [6]).

A család későbbi történeteit a nemzékrend után hagyva, a család leszármazása következő:

I. tábla.

Gala
de Szepes 1200. körül.

I. Márk
1230. mh. 1279. előtt.

Botiz főispán 1274. 1279.	Miklós.	Péter dictus Dond.	II. Márk vagy Marias	Mihály 1328. †	János dictus Kassan.
I. Miklós mester 1327.	†		I. István 1327.		
I. Jakab. 1344			Folyt. a köv. lapon.		

János dictus Kassan fiai:

II. István	Ganus 1354.	Szaniszló 1344.	Miklós 1344.
II. Péter.			
János 1417.			

[1]) Comp. Historiae Fam. Máriássy. — Fejér Cod. dipl.

[2]) Ugyan ott, és Fejér, Cod. dipl. tom. V. vol. 2. p. 238.

[3]) Bárdosy, Suppl. Annal. Scepus. p. 134. és Fejér, Cod. dipl. tom. V. vol. 2. p. 598.

[4]) Historia fam. Mariassy és Fejér Cod. dipl.

[5]) Hist. Fam. p. 25. 26.

[6]) Ugyan ott p. 26.

I. István, *ki az előbbi lapon.*
1327.

Márias 1344. — III. Miklós 1354. — Márk 1354. — Kelemen 1354.

(Márias:) III. Péter 1391. — László 1417. de Gömör (Veres Bora.)

(III. Péter:) III. János István 1391.

(László:) II. Jakab 1417. — György de Markusfalva.

(György:) II. László (Cseh Anna.)

III. István de Máriáss. 1504. czímert kap. Szepes és Sáros várkapit. és alispán † 1516. (Zcambai Luczia.)

I. Ferencz † 1526. (nagymihályi Pongrácz Zsófia.)

I. Pál † 1587. Szepes v. követ (Sighér Anna.) — Anna † 1592. (Csetneky Mihály † 1588.)

(I. Pál:) II. Ferencz † 1613. — I. András sz. 1558. † 1608. katona. (Görgey Margit.) — I. Zsigmond sz. 1564. † 1622. szepesi alisp. (Szinyei Merse Erzse.) — Éva (Monoky Mihály.) — II. Pál.

(I. András:) *Folyt. II. táblán.*

(I. Zsigmond:) *Folyt. III. táblán.*

(II. Pál:) III. Pál † 1614. (Stansith Horváth Mária.)

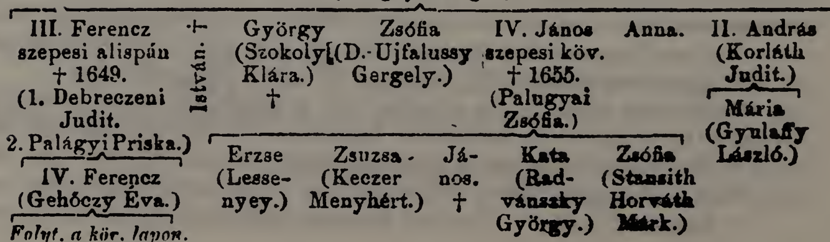
István Erdélyben (Szent-Iványi Anna.) — Imre † 1698. 1671. szepesi alisp. (Bakos Bora.)

(István:) János. †

(Imre:) Ádám. † — Anna. — Bora — Zsuzsa. — Klára.

II. t á b l a.

I. András, *ki az I. táblán.*
sz. 1558. † 1608.
katona.
(Görgey Margit.)



IV. Ferencz, *ki az előbbi lapon.*
(Gehőczy Éva.)

V. Miklós katho!. (Petneházy Éva.) — Éva. — Kata. — I. Gábor (Szmrcsányi Anna.)

V. Miklós gyermekei: Sándor sz. 1686. † 1755. egri kanonok szepesi prépost. — Farkas nőtlen. † — István-Tiborcz nőtlen. †

I. Gábor fia: V. Ferencz (Szontagh Zsuzsa.)

V. Ferencz gyermekei: VI. Ferencz 1803 lak. Batizfalván. (St. Horváth Anna.) — VI. Miklós (özv. Radvánszky Anna.) † — II. Farkas szepesi követ 1790. (Dráskóczi Krasznecz Klára.) — Janka (Péchy István.)

II. Farkas gyermekei: István. † — Péter. † — Miksa (Dessewffy Bora.) — Tamás. † — Dienes (gr. Unverth N.) — Eugen (gr Festetich Mária) — Róza (Berzeviczy Ambrus.) — Julianna. — Amália.

Miksa fiai: Tamás (Dessewffy Zsófia.) — Victor. †

Dienes leánya: Franciska † 1825. kora 16. év.

VI. Ferencz fiai: II. Sándor Berzéthen (Okolicsányi Borbála.) — II. András sz. 1750. † 1847. táborszernagy. — VII. Ferencz † ifjan.

II. Sándor gyermekei: Imre alezredes (St. Horváth Bora.) — Antal kapit. † — József főhadn. † — Sándor főhadn. † — III. András (Szirmay Adél.) — Zsuzsa (Szirmay Zsigmond.) — Teréz (Ujházy József.) — Anna (Gömöry János.) — Teréz (Csernyus László.)

Imre fia: Gusztáv cs. kir. kam. (Kubinyi Luiza.)

Gusztáv fia: Ferencz cs. k. főhadn. 1858.

III. András fiai: András cs. kir. ezredes. — Albert. (1. Prónay Paulina. 2. Dessewffy Paulina.) — Gyula. (Szirmay Anna.)

Albert gyermekei: Aladár. — Ilona.

Gyula fia: Gyula.

III. tábla.

I. Zsigmond, *ki az I táblán.*
szül. 1564. † 1622.
szepesi alispán
(szinyei Merse Erzse.)

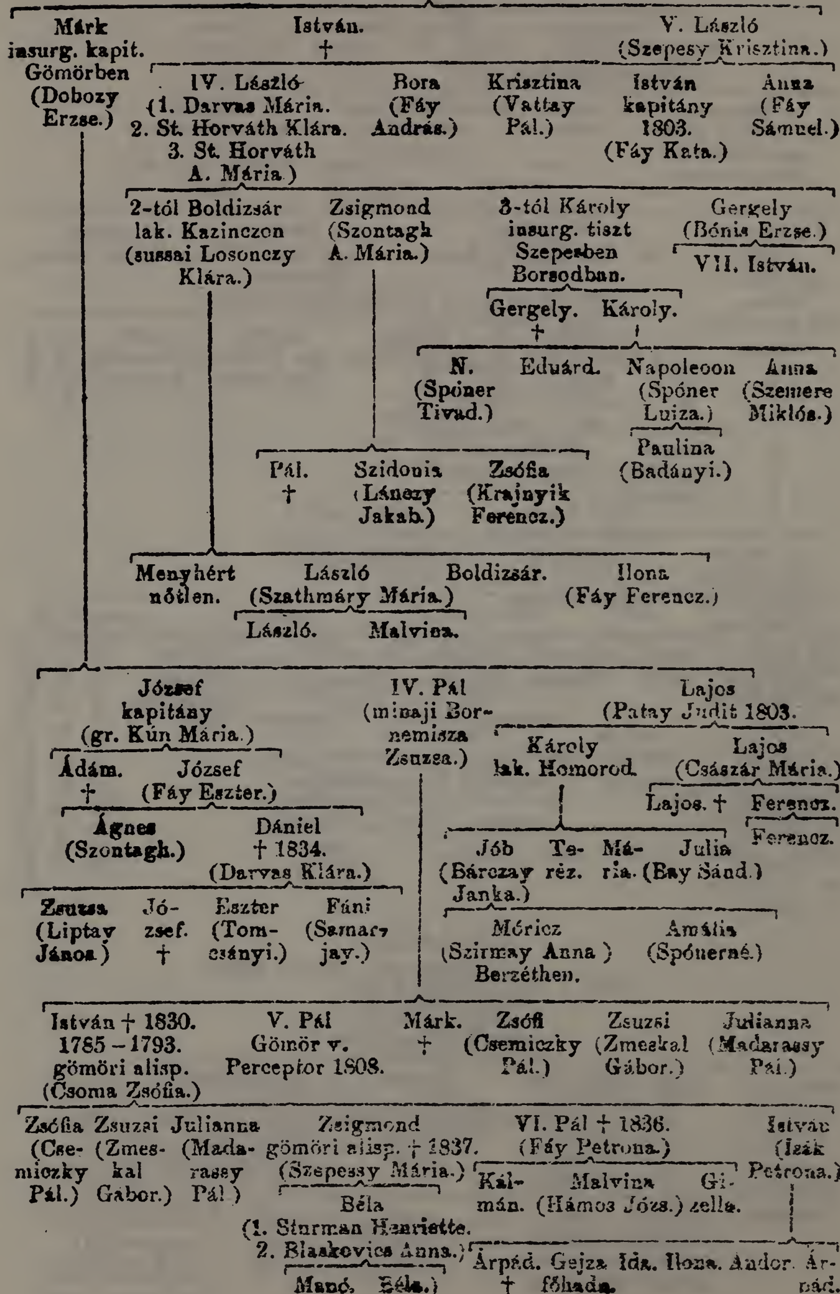
III. László 1649. szepesi alispán (Bajcsy Judit.) — György cs. főlk. kapit. szepesi alisp. 1624. — II Zsigmond szepesi alisp. 15 évig 1650. (Péchy Kata.) *Folyt. IV. táblán.*

III. László fia: IV. László (Véer Mária.)

György fia: István. †

IV. László fia: III. Pál 1704—8 gömöri alispán.

Folyt. a köv. lapon.


III. Pál 1704—1708., ki az előbbi lapon.
Gömöri alispán.
Márk insurg. kapit. Gömörben (Dobozy Erzse.)
István. †
V. László (Szepesy Krisztina.)
IV. László (1. Darvas Mária. 2. St. Horváth Klára. 3. St. Horváth A. Mária.)
Bora (Fáy András.)
Krisztina (Vattay Pál.)
István kapitány 1803. (Fáy Kata.)
Anna (Fáy Sámuel.)
2-tól Boldizsár lak. Kazinczon (sussai Losonczy Klára.)
Zsigmond (Szontagh A. Mária.)
3-tól Károly insurg. tiszt Szepesben Borsodban.
Gergely (Bónis Erzse.)
VII. István.
Gergely. †
Károly.
N. (Spóner Tivad.)
Eduárd.
Napoleon (Spóner Luiza.)
Anna (Szemere Miklós.)
Paulina (Badányi.)
Pál. †
Szidonia (Lánczy Jakab.)
Zsófia (Krajnyik Ferencz.)
Menyhért nőtlen.
László (Szathmáry Mária.)
Boldizsár.
Ilona (Fáy Ferencz.)
László.
Malvina.
József kapitány (gr. Kún Mária.)
IV. Pál (minaji Bornemisza Zsuzsa.)
Lajos (Patay Judit 1803.
Ádám. †
József (Fáy Eszter.)
Károly lak. Homorod.
Lajos (Császár Mária.)
Lajos. †
Ferencz.
Ferencz.
Ágnes (Szontagh.)
Dániel † 1834. (Darvas Klára.)
Jób (Báróczay Janka.)
Teréz.
Mária.
Julia (Bay Sánd.)
Zsuzsa (Liptay János.)
József. †
Eszter (Tomcsányi.)
Fáni (Szmrecsányi.)
Móricz (Szirmay Anna) Berzéthen.
Amália (Spónerné.)
István † 1830. 1785–1793. gömöri alisp. (Csoma Zsófia.)
V. Pál Gömör v. Perceptor 1808.
Márk. †
Zsófi (Csemiczky Pál.)
Zsuzsi (Zmeskal Gábor.)
Julianna (Madarassy Pál.)
Zsófia (Csemiczky Pál.)
Zsuzsi (Zmeskal Gábor.)
Julianna (Madarassy Pál.)
Zsigmond gömöri alisp. † 1837. (Szepessy Mária.)
VI. Pál † 1836. (Fáy Petrona.)
István (Izák Petrona.)
Kálmán.
Malvina (Hámos Józs.)
Gizella.
Béla (1. Sturman Henriette. 2. Blaskovics Anna.)
Árpád. †
Gejza főhadn.
Ida.
Ilona.
Andor.
Árpád.
Manó.
Béla.

IV. tábla.

II Zsigmond, *ki a III. táblán.*
szepesi alisp. 1659.
(Péchy Kata.)

III. Zsigmond
(1. Keczer Bora.
2. Szent-Iványi Bora.)

1-től Éva (Berzeviczy Janos.)

2-tól IV. Zsigmond.

II. János (Stansith Horváth Zsófia.)
- Imre (óvári Pongrácz Klára.)
  - Farkas Harasztiban lak. (Andaházy Anna.)
    - József-István Szepes v. jegyző 1803. (Jóhny Fány.)
      - József. †
      - Mária (Görgey Antal.)

III. István *kath.* szepesi alispán 1729–1749. (Kapy Zsófia.)
- Ferencz Xav. szepesi és gömöri alisp. 1764–1770. (1. Dessewffy Zsuzsa. 2. Kaunitz Bora.)
  - Pál gömöri insurg. kapit. 1803. (b. Palocsay H. Anna.)
    - Alajos. †
    - Dienes. †
  - Mihály 1803. (Jancsó Anna.)
    - Antal sárosi követ (Drevenyák Mária.)
      - Ágoston sárosi követ s alispán (szinyei Merse Regina.)
        - Antal.
        - József.
    - Ferencz.
    - Károly alezredes.
    - Miklós. †
  - 2-tól Ignácz (Zoltán Janka.)
  - Ferencz Xav. ker tab. ülnök. (Gerhard Krisztina.)
    - N. (Kray Miksa.)
    - N. (Berzeviczy.)
    - Ferencz nemzetőri őrnagy.
    - Gábor egri kanonok 1847-től.
    - Mihály szepesi alisp. (Jekelfalusy Krisztina.)
      - Mihály.
      - Brúnó.
      - Miklós.
      - János
      - Attila.
      - László.
  - János 1803. (Görgey Zsuzsa.)
    - Ágnes (Keczer.)
    - Anna.
    - Gyula százados. †
    - Ádám abauji cs. k. főnök (Raisz Nepomucena.)
    - Tiborcz százados.
    - Jeromos.
    - Janos forradalmi tábornok (Szinyey Emma.)
    - Eduard honvéd százados. †
    - Sándor huszar százados. †
    - Kata (Berzeviczy Istv.)
    - Zsuzsa (Bernolak János.)

I. Márknak — mint a táblázaton látható — öt fia közül három hagyott utódokat, azonban ezek közül is a kettő kihalván, a család csak II. Márk (vagy némely okmányok szerint Máriás) vonalán terjedt le napjainkig.

1327-ben — mint a szepesi káptalannak 1417-ki átiratában olvassuk — említett II. Márk vagy Máriás-nak fia I. István mester, a neki osztályban jutott Gömör megyei Berzethét, a hozzá tartozó Kőrös, Kátorháza, és Ruudna Szénégető nevezetű birtokokkal együtt Batiz fiának I. Miklós mesternek csere osztályképen adá át, ő viszont Miklóstól a Szepes megyei Szent-Mihályt máskép Márkusfalvát, a Teplicskát, Leszkovánt, Goldebach és Vagendrüszeli birtokkal kapta cserébe [1]). Idővel azonban a gömöri javak is a más két ág kihalásával II. Márk vonalára vissza szálltak.

II. Márk ágán II. Lászlónak, ki már szép atyjáról Máriásynak neveztetett, fia István (az oklevél szerint Stephanus de Mátyás) érdemeinek tekintetbe vételével II. Ulászló királytól 1504-ben családja részére czímert nyert, mint leírása hátrább olvasható. István 1511-ben már mint márkusfalvi Máriássy, Gömör megyei Gömör helységben fekvő részbirtoka elfoglalásától tiltja pelsőczi Bebek Jánost. Máriássy István, ki Szepes vár kapitánya és a Szapolyaiak hű embere vólt, — meghalt 1516-ban, eltemettetett april. 30-án Márkusfalván a templomban [2]). Neje — mint sírkövén olvashatni — Zcambai Luczia volt. Fia

I. Ferencz — mint a család történetirója állítja — 1526-ban a mohácsi ütközet áldozata lett. Halála után a Bebekek és mások által elfoglalt családi birtokokat özvegye nagy-mihályi Pongrácz Zsófia, és ettől született fia a derék I. Pál igyekezett vissza szerezni, és szerzett nagyrészben vissza. 1569-ben Miksa király keresé még levelével, hogy a megyénél a végvárak megerősítésére szükséges megyei ingyen munkák kiállítására befolyását használja föl; az 1583-ban ellene, úgy Thurzó Szaniszló Szepes megyei főispán ellen is, a szepesi kapitányság alatt való városiak panaszt emelvén, Rudolf király hozzá parancsot menesztett, hogy a nevezett városiaknak semmi sérelmet ne okoz-

---

[1]) Hist. Familiae M. p. 28. — Kár, hogy Kayser e mű szerkesztője — nem tudom — mi okból, e levelet sem közlé egész terjedelemben.

[2]) Wagner C. Analecta Scepus. II. 353. — Kayser a sírkő teljes fölíratát nem közlé, elhagyva azon sort, hol M. Istvánnak neje említetik; tán azon okból mert ő Istvánnak nejéül Csaholyi (és nem Zcambai) Lucziát állította. Egyébiránt lehetett mind a kettő is.

zon, egyszersmind a fenforgó határkérdésekre nézve Lengyelország felé biztosokat nevezett ki; melynek folytán ugyan azon évben Máriássy I. Pál a lengyel király Báthori István által is levéllel tiszteltetett meg. Azonban ugyan ezen évben I. Pál az országgyűlésen mint Szepes vármegye követe jelen lévén, a nádori helytartó előtt tiltakozott Rueber János felső-magyarországi főkapitány ellen, ki a nevezett városiakat (a Késmárkiakat stb.) felbujtogatta az ő birtokai határainak lerombolására, s óvást tett a királyi biztosok által véghez vitt határjárás ellen; melynek következtében ez ügy — úgy látszik — Ernő főherczeg közbejövetelével egyenlíttetett ki [1]. 1585-ben már mint a Késmárkon tartandó törvényszék ülnökéhez írja Rudolf király levelét, hogy Tökölyi Sebestyénnek a Késmárkiak és Laszki Albert elleni ügyében bíráskodni-kötelességének ismerje, 1586-ban pedig a Rueber örökösök, Ferney György közti ügy elintézésére hívatik fel Ernő főherczeg által [2]) Meghalt 1587-ben, jan. 19-én kora 58. évében. Sírköve a markusfalvi egyházban látható [3]. Neje Sighér Anna, kinek anyja Mecskey Krisztina volt, ettől fiai II. Ferencz, I. András, I. Zsigmond, és II. Pál.

II. Ferencz, kit 1608-ban Mátyás főherczeg az általa kitűzött országgyűlésre külön levéllel hívott meg; — magnélkül halt meg 1613-ban.

II. Pálnak fia volt III. Pál, a ki kijárván iskoláit, sőt a törvényt is elvégezvén, Nádasdy Ferencznek szolgálatába állott, utóbb pedig 10 évig Thurzó híve volt, majd törvényszéki ülnök. Meghalt 1614-ben aug. 7-én kora 70. évében [4]. Nejétől Stansith Horváth Máriától két fia maradt István és Imre. Az előbbi Erdélybe költözött, s nejétől Szent-Iványi Annától származott fiában Jánosban kihalt. Imre pedig Wesselényi Ferencz nádort szolgálta, utóbb 1671-ben Szepes vármegye alispánja. Meghalt 1698-ban, mint temetési lobogója tanusítja [5]. Neje osgyáni Bakos Borbálától csak leány gyermekei maradtak, némelyek szerint azonban fia is Ádám, ki Rákóczy részén állván, Törökországba bujdoklott, és ott magnélkül halt meg.

Igy a két testvér ág kihalván, térjünk I. Pálnak másik két fiához, kik mindketten maig virágzó vonalat alkottak.

---

[1]) Hist. Fam. 32—35.
[2]) Ugyan ott 35. 38.
[3]) Wagner Analecta. Scep. II. 356.
[4]) Wagner C. Anal. Scepus. II. 353. sír-irata.
[5]) Ugyan ott 356. sír-irata.

András nak vonalát a II. táblázaton, I. Zszigmondét pedig a III. és IV. táblázaton láthatjuk.

András vonala.

András szül. 1558-ban, fiatal korában a hadi pályára lépett, és szolgálatát Báthori Istvánnak ajánlá föl, és azt a lengyel királyságba is követé, utóbb Báthory Gábor erdélyi fejedelemnél szolgált, mig végre hon megvonult. Meghalt 1608. mart. 19-én [1]. Feleségétől Görgey Margittól, (ki utóbb Bossányi Mihályné) gyermekei lettek: Máriássy István, György, III. Ferencz, András, IV. János, Zsófia és Anna. Ezek közül a két első egészen magtalanúl, András pedig leányában Máriában, Gyulaffy László nejében halt ki.

IV. János több ízben Szepes vármegye követe, mint az 1647-ki országgyűlés 72. és 1649-ki 28. törv. czikk tanusítják. Meghalt 1655-ben, szintén mint követ az országgyűlés tartalma alatt kora 60. évében, eltemettetett Markusfalván [2]. Neje Palugyai Zsófia férjét 1674-ben kora 55. évében követte, Ettől egy magnélkül elhalt fia, és négy férjhezment leánya született, mint a táblázat mutatja.

III. Ferencz szül. 1597-ben. Már 1636-ban Szepes vármegye alispánja volt; egyszersmind gyámja felső-vadászi Rákóczy Pál árváinak. Meghalt 1649-ben nov. 9-én, kora 52. évében. Első nejétől debreczeni Debreczenyi Judittól egy fia IV. Ferencz maradt, második nejével palagyi Palágyi Priskávali házassága gyümölcstelen vala.

IV. Ferencznek nejétől Gchőczy Évától két fia: V. Miklós és I. Gábor maradt. Ezek közűl Miklósnak Petneházy Évától egyik fia Sándor 1715—45-ig egri kanonok, azután szepesi nagyprépost, és tinnini czimzetes püspök. Meghalt 1755-ben april. 19-én [3]. Testvérei Farkas és István-Tiborcz nőtlenűl haltak meg.

I. Gábor Szmrecsányi Annától többek közt nemzé V. Ferenczet, ki Szontagh Zsuzsánnától VI. Miklóst, ki fiágon kihalt, VI. Ferenczet és II. Farkast.

II. Farkas 1790-ben Szepes vármegye követe volt. Dráskóczi Krasznecz Klárától számos gyermeke maradt, ezek azonban nagyobbára elhaltak, gyermekeikkel együtt, és igy fiágon ez ág kihalt.

VI. Ferencznek Stansith Horváth Annától fiai II. Sándor, II. András és VII. Ferencz, ki ifju korában elhalt.

---

[1] Sír-irata ugyan ott. 354.

[2] Wagner, Analecta Scepus. II. 354.

[3] Ugyan ott III. 141.

II. András szül. 1753-ban. Már 16 éves korában katonai pályára lépvén, résztvett a porosz, török és minden franczia hadjáratban, és mindenütt hősi vitézséget tanusított, a lipcsei ütközetben ezredének élén veszélyes sebet kapott. Már 1803-ban ezredes volt, és cs. kir. kamarás lett, végre táborszernagyságig (Feldzeugmeister) emelkedett. Kilencz nyilt sebe daczára hosszú életet élt. Meghalt 1847-ben Kassán kora 94. évében, mint nőtelen. Testvérének

II. Sándornak — ki Berzéthén lakott, nejétől Okolicsányi Borbálától kilencz gyermeke maradt. Ezek közűl Antal, József, Sándor a katonai pályán szolgáltak, és magnélkűl haltak el. Imre alezredes volt, ennek fia Gusztáv (vagy Ágoston) cs. kir. kamarás, atyja a most szintén hadi pályán álló Ferencznek.

András (II. Sándornak fia) Szirmay Adeltól nemzé Andrást a cs. kir. alezredest, továbbá Gyulát és Albertet, kiknek fiaik a táblán láthatók. Ezeknek nővére Valéria Baloghy Mihályné.

I. Zsigmond vonala.

I. Zsigmond (I. Pálnak fia) szül. 1564-ben, Sz.-Dienes napján, iskoláit a külföldi akademiákon többi közt Wittebergában végzé. 1600. Szepes vármegye alispánja volt. Meghalt 1622. nov. 15-én [1]). Nejétől szinyei Merse Erzsébettől fiai III. László, György és II. Zsigmond. Ezek közűl György Szepes megye fölkelő nemességének kapitánya, és 1624-ben Szepes megyei alispán, István fiában kihalt. III. László pedig, és II. Zsigmond két mostanáig virágzó ágnak lőnek alapitóivá. Amannak ága a III. táblázaton, a II. Zsigmond ága pedig a IV. táblázaton van fölmutatva.

a) III. László ága.

III. László a Thurzó udvarában hét évet töltött, azután 1649-ben szepesi alispán volt. Hitvese Bajcsy Judit, Bajcsy Péter Árva megyei alispánnak leánya volt, ettől nemzé IV. Lászlót, a ki Vér Máriától nemzé III. Pált, ki miután ifjú korában az erdélyi fejedelem udvarában forgott, és anyja utáni rokonságnál fogva az akkori kormányzó Bánffy György kedvezéseiben is állott, haza térvén 1704—1708-ig Gömör vármegye alispánja volt. Nejétől Várady Annától nemzett fiai közűl István korán elhalván, Márk és V. László ismét két al-ágon terjeszték családjaikat.

Márknak, ki Gömör vármegyében a felkelő nemességnek kapi-

---

[1]) Wagner, Analecta Scepus, II. 354. sirköve a markusfalvi templomban.

tánya volt, Dobozy Erzsébettől ismét három fia: József, Pál és Lajos lőn családapává.

Józsefnek, ki kapitány volt, gróf Kún Mariától származott utódai közűl, Dánielnek, ki 1834. mart. 15-én kora 39. évében halt meg Berzétén, csak leányai élnek.

IV. Pálnak fiai közűl V. Pál e század elején Gömör vármegye perceptora volt, István pedig (ki 1753-ban született), 1783—1793. alispánja, és kilenczszer országgyűlési követe, meghalt 1830-ban. Mint jeles hazafinak arczképét Gömör megye tanácstermébe függeszté. Ennek ragyóczi Csoma Zsófiától három fiának Zsigmond, Pál és Istvánnak gyermekeit és utódait a táblázat mutatja. Nevezett Zsigmond Gömör vármegye rövid ideig alispánja, meghalt 1837-ben Fia Béla született 1824-ben. Első nejétől Sturman Herminától 1852. szül. fia Manó-Béla; — 2-ik neje Blaskovich Anna. Lakik Pest megyében bényei birtokán.

Istvánnak fia VI. Pál Gömör vármegyének főjegyzője és az ágost. ev. egyház ülnöke volt. Meghalt 1856. jun 22-én kora 59. évében, Berzéthen. Fáy Petronellától született gyermekei Gömörben élnek.

Istvánnak Isák Petronellától gyermekei a táblán láthatók, köztök Géza a Vasa ezredben főhadnagy.

Lajosnak (a Márk fiának) Patay Judittól származott utódai, kik a táblázaton láthatók, laknak szintén Gömör vármegyében.

A másik alágat, mely reform. vallású, III. Pálnak fia V. László nejétől Szepessy Krisztinától származott gyermekei által alapítá. V. Lászlónak fiai közűl István a nádor huszároknál kapitány. Gyermeke nem maradt. VI. Lászlónak két utóbbi nejétől, (első neje Darvas Mária magtalan lévén) származott gyermekei közűl a Boldizsár gyermekei Borsod megyében laknak.

—

b) II. Zsigmond ága.

II. Zsigmond (I. Zsigmondnak fia) fiatal korát Homonnán Drugeth János udvarában tölté, utóbb Szepes megyei insurgens kapitány és azon megyének 1650—1665-ig alispánja volt. Nejétől pécsújfalusi Péchy Katalintól fia III. Zsigmond, kinek első nejétől lipóczi Keczer Borbálától leánya Éva Berzeviczyné, kitől Róth vonalon gr. Telekiek származnak, második nejétől Szent-Iványi Borbálától Zsigmond, ki magnélkül halt meg, II. János és III. István.

II. Jánosnak Stansith Horváth Zsófiától fia Imre, ennek évári Pongrácz Klárától fia Farkas és ennek Andaházy Annától József-

István, a gróf Csákiaknak volt jószágigazgatója és szepesi jegyző; ennek Johny Francziskától fia István magnélkül halt el; leánya Görgey Antalné.

III. István Szepes vármegyének 1729—1749-ig alispánja, és négyszer követe; nejétől kapivári Kapy Zsófiától származott utódai kath. vallásuak. Fia Ferencz Xav. népszerű és tehetséges férfiú, egyszerre Szepes és Gömör megyének (ez utóbbinak 1764-től 1770-ig) alispánja; s négyszer Szepesnek országgyűlési követe. Két neje volt, 1. Dessewffy Zsuzsi, 2. Kanitz Borbála. Első nejétől született fia Pál-József, ki Gömör megyének két ízben nemesi fölkelési kapitánya volt, és báró palocsai Horváth Annától két fiában Alajosban és Dienesben kihalt, — és Mihály; második nejétől fiai Ignácz, Ferencz és János.

Mihálynak esztelneki Jancsó Annától fiai Károly alezredes, és Miklós nőtlenül haltak el. Antal Sáros vármegye követe, kinek Dessewffy Annától fia Ágoston, két országgyűlésen Sáros vármegye követe, 1848-ban első alispánja. Lakik Sáros vármegyében. Nejétől szinyei Merse Reginától több gyermeke van.

Ignácznak, kinek neje Zoltán Janka, — magvaszakadt.

Ferencz Xavérnak, ki kerületi táblai ülnök volt, Gerhardt Krisztinától több gyermeke közt Ferencz volt Máriássy ezredbeli kapitány, 1848-ban a szepesi nemzetőrség őrnagya. Gábor 1847-től egri megyei kanonok, és volt kir. táblai főpap. Mihály 1848-ban Szepes vármegye alispánja. Lakik Márkusfalván. Nejétől Jekelfalussy Konstantiától több gyermeke van.

János Görgey Zsuzsánnával több gyermeket nemzett; ezek közül Ádám előbb Szepes, utóbb (1859.) Abaúj vármegye cs. kir. főnöke, nejétől Raisz Nepomucenától három fia és hat leánya van. Fiai Márk, Mátyás és György, a két előbbi dragonyos főhadnagy (1858.)

Jánosnak másik fia Tiborcz szepesi czimzetes kanonok, 1848-ban a papságot odahagyva, honvéd lett s százados; — Gyula mint honvéd százados esett el Bicskénél. Sándor huszár kapitány 1848-ban. János született 1822-ben Sándornevű gyalog ezeredből mint százados lépett át 1848-ban a honvéd sereghez, augusztusban a tiszántúli mozgó nemzetőrség parancsnokává neveztetett, mint ilyen Arad cernirozásával bizatott meg, innen utóbb Görgei és Dembinszky hadjáratában mint osztály parancsnok vett részt, Buda ostrománál egy volt az elsők közül, kik a várfalait meghágták. Többször tüntetett vakmerő vi-

tézségeért a forradalmi kormány által ezredessé, 1849-ben Szegeden tábornokká neveztetett, és érdemjellel is földiszíttetett. A forradalom után halálra itéltetett, ez kegyelem útján 18 évi várfogságra változtatván Olmüczben töltött hat évi sulyos fogság után haza eresztetett, a midőn is Dessewffy Arisztid özvegyét Szinyei Szidoniát nőűl vévén, Szepesbe megtelepedett.

Testvérének Jeromosnak neje Bobeszt Zsófia.

A család czimere — mint följebb a metszvény ábrázolja — a paizs vörös udvarában hármas természetes szinű domb emelkedik, kétfelől három, három rózsa virít, a középső dombból pedig egy pánczélos, és zárt sisakos vitéz emelkedik ki, jobb kezével feje fölött vízirányosan buzogányt emel; balkezével mellén kettős keresztet tart [1].

Máriássik család. Csak egy ága a Medzihradszky családnak Árva és Liptó vármegyében, mely ágnak tagjai 1660. év tájától kezdve Máriássik néven lettek ismeretesekké, és 1674—1711-ig az a.-kubini egyház könyvében is e néven irattak be. Jelenleg ez ágnak tagjai Czin-Szent-Kereszten Liptó vármegyében székelnek, és a család igazi nevét veszik használatba. Közűlök volt azon Mihály, ki Rákóczy Ferencz alatt 1704-ben Eperjesnél elfogatott, és az Árva megye zászlója alatt kiszabadíttatott [2].

Marich család. (Szolga-egyházi.) Fejér vármegyei adományos nemes család, melyből Marich Tamás arany sarkantyús vitéz cs. kir. kamarás, és udvari tanácsos született 1746-ban, Fejér vármegyének 1780. főszolgabírája, mint első alispán 40 évig hívataloskodott. Meghalt 1831. octob. 14-én kora 86. évében [3]. Nejétől románfalvi Fehérváry Katalintól fia István-Dávid született 1777. dec. 30-án. 1795-ben szintén Fejér megyénél mint tiszteletbeli aljegyző kezdé hívatalos pályáját, és e megyénél mint aljegyző, főszolgabíró, masod alispán, 1813-ban első alispán 1832. évig hívataloskodott, és e közben az 1805. 1825. 1830. és 1832-ki országgyűlésen mint Fejér megye követe vett részt; ismert tapasztaltsága és higgadt éles bélátásánál fogva a sárvíz lecsapolásánál ki-



[1]) A család alapitványáról lásd 1825-ki országgyűlési jegyzőkönyv III. köt. 1252. lap.

[2]) Szontagh Dániel közl.

[3]) 1809-ben többek közt fiával együtt a nemesi fölkelésre 1000 ftot ajándékozott. L. Hazai tudósitások 1809. I. 24. sz.

rályi biztosság tagjaúl és a sárvízi úgy nevezett nádor csatorna társaság központi bizottmányának elnökeül választatott; ugyan csak 1811-ben cs. kir. kamarássá neveztetett. Nem kevesebb érdemet szerzett 1811—1832-ig mint Székes-Fejérvár sz. kir. városánál működött kir. biztos. 1836-ban Liptó vármegyének főispáni helyettesévé neveztetvén, e méltóságtól saját kérelme folytán fölmentetett; de a következő 1837. évben mart. 31-én Torna, 1841. sept. 16-án Győr, 1845-ben pedig Veszprém vármegye főispánságával tiszteltetett meg, és ez utóbbi alkalommal egyszersmind cs. k. val. belső titkos tanácsossá neveztetett. A Veszprém megyei főispánságot köz tisztelet mellett viselte 1848-ig. A legujabb időkben az alkotmány vissza állítása hajnalán 1860 apr. végén ismét Veszprém megye főispánjává neveztetett ki, azonban előre haladt kora miatt saját kérelme folytán e méltóságtól a Felség által fölmentetvén, 1860. évi nov. 26-án a Szent-István király rend közép keresztjével díszitetett föl; jelenleg Fejér megyei birtokán él. Nejétől topolyai és krajovai báró Kray Franciskától egyetlen fiusított leánya M á r i a csillag keresztes hölgy, m. szögyényi Szögyény-Marich László alkanczellár hitvese.

A család czímere — mint itt a metszvény mutatja — a paizs kék udvarában repülésre készülő madár, csőrében galyat (vagy irótollat) tartva.

E család tagja volt M a r i c h J á n o s is, szül. Budán 1764-ben maj. 20-án; papi pályára lépvén, sz.-fehérvári kanonok utóbb ott nagy prépost, scutari czímz. püspök és a hétszemélyes tábla ülnöke lett. Meghalt Pesten 1837. febr. 21. kora 72. évében.

Valószínűleg szintén e család egyik ágazatából származott Marich L a j o s kir. tanácsos és a zágrábi iskola főigazgatója, kinek nejétől Jellachich Borbálától született leánya A m á l i a Pászthory Károlyné.

Marich néven találunk még Trencsin vármegyében is a mult században nemes családra, nevezetesen M a r i c z nak írva az 1721-ki nemesi összeirásban eléfordúl A n d r á s és I s t v á n. Talán ezekből származott Marich Ágoston Nógrád megyei n.-oroszi kath. lelkész, és ennek testvérei is.

Marikovszky család. Gömör vármegye czímerleveles nemes családa.

Czímere a paizs kék udvarában hármas hegy fölött fészkén ülő és fiait mellevérével tápláló pellikán, fölötte jobbról arany nap, balról félhold ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján daru áll, egyik felemelt lábával kavicsot tartva, nyaka nyillal van átlőve. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

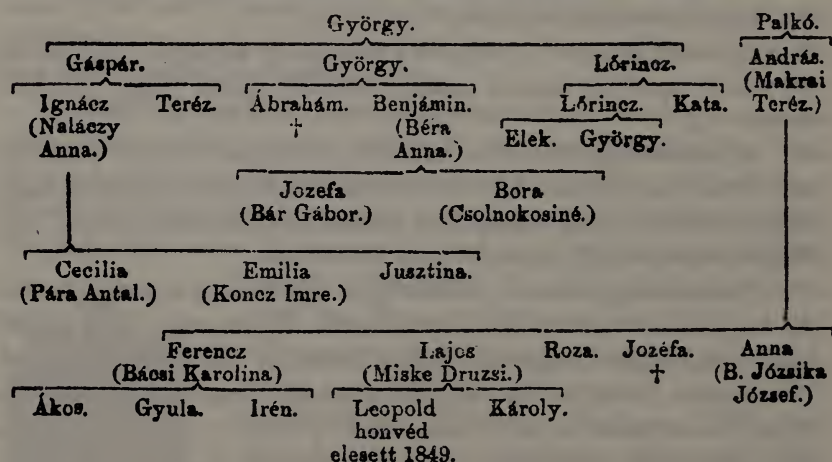
E család 1686-ban Trencsin megyében Csuklászon lakott, mint azon megyei nemesi összeírás mutatja. Gömör megyében ismeretes volt főleg Marikovszky Márton orvos, ki 1730-ban született Rozsnyón, előbb Szatmár megyei Nagy-Károlyban, utóbb 1771-től Pesten telepedett meg. Több orvosi munkát írt [1]).

Rozsnyón lakott Marikovszky Jónás is, kinek Schlosser Racheltól fia György, szintén az orvosi pályára adta magát, és 1797-ben Bécsben nyert orvostudori oklevelet [2]). Több tudományos értekezései között a „Mentő-himlő terjesztéséről" is adott ki egy értekezést. Ennek valószínűleg fia Gusztáv 1839-ben Gömör megye másod főorvosa.

Ismeretes még e családból Gábor Gömör megyének hosszabb ideig (1832. 1843-ban) levéltárnoka.

Marillay család. (F.-szilvási.) Hunyad vármegye nemes családa, mely több családdal együtt F.-Szilvásra nyert adománynyal nemesítetett meg.

A mult századtól kezdve következő leszármazást [3]) mutatnak:



A családfán állók közül Ignácz vasbányai hivatalnok. Benjámin törvényszéki ülnök. Ferencz szolgabiró Hunyad vármegyében 1848-ban. Lajos Felső-Fejér megyében törvényszéki ülnök.

E család valamelyik ágazatából még egy Ignácz, ki jelenleg

---

[1]) Horányi Memoria Hung. II. Veszprémi Biogr. Medic.

[2]) Bartholomaeides Not. C. Gömör p. 411.

[3]) Török Ant. közlése szerint.

(1860-ban) is bánya hívatalnok Zalathnán. Balás nyiresfalvi birtokos Hunyad vármegyében.

Marin család. (Karánsebesi.) Karánsebesi Marin Péter, és atyafiai Marin Péter, István és Pál 1668-ban I. Leopold királytól nyertek czímeres nemes levelet [1]).

Marjay család. Doboka vármegyében 1702-ben m.-derzsei birtokos volt, és a só jövedelemben részesült [2]).

Márk család. (Egerpataki.) Közűlök Ferencz erdélyi kir. kinostári hívatalnok 1848-ban; fia Ferencz ugyan ott gyakornok, 1860-ban pénzügyi hiv. biztos. János adó hívat. ellenőr, ki öcsősével Adolffal 1849-ben honvéd.

Márk család. (Sepsi-Sz.-györgyi.) Közűlök László Kolos megyei számvevő biztos 1848-ban; Áron Sepsi-Sz.-Györgyön városi hívatalnok 1845-ben.

Markházy család. (Felső-büki †.) Komárom vármegye kihalt családa. 1584-ben egyrészről felső-büki Markházy János, Imre, György mint kir. adományosok és fölperesek, más részről pedig Sólyom Bertalan hitvese Borbála Apponyi Mátyásnak Virthy Annától származott leánya peralkut tesznek és felét Kurta-Keszi helységnek a nevezett asszonynál hagyják [3]).

1616-ban Markházy Márton Komárom megyei Path helységbeli egész nemes udvartelket zálog czimen szerez Pathy Miklóstól [4]).

Nógrád megyében van Markháza nevű helység, melyet hajdan szintén Markházy nevű család bírt [5]). azonban egy volt-e ez a Komárom vármegyeivel? el nem határozhatjuk.

Úgy látszik — ezen utóbbiból származott azon híres Markházy Pál, a ki Hajnácskő várát elárulván a töröknek [6]), Erdélybe szökött, hol Báthori Kristóf udvarában ügyessége miatt kedvességbe jött, és nőűl vévén Mojzin havasalföldi vajda leányát Saphirát, Niszovszky Szaniszló, Isabella királyné és János Zsigmond tanácsosa leányát, mely által vagyonra és még több tekintélyre tett szert. Utóbb azonban Törökországba szökött, és a fejedelemség elnyeréseért mesterkedett [7]).

---

[1]) Ung vármegye levéltárába tétetett 1792-ben az eredeti czímeres levél.

[2]) Hodor Doboka várm. 175.

[3]) Fényes E. Komárom várm. 126.

[4]) Ugyan ott 132.

[5]) Bel M. Notitia nova Hung. III. 121.

[6]) Wolph Betlen II. 440.

[7]) Arpádia; honi történetek zsebkönyve I. év. 301. 318. V. ö. Kemény Not. Cap. Albens II. 95. 98.

Neje Zafira 1580-ban halt meg és Hunyad megyében F.-Szilváson temettetett el, hol sír-kövének fölírata még 1833-ban olvasható volt, és tán most is az [1]).

Marklovszky család. Trencsín vármegyében az 1690-ki nemési összeírás mint dubniczai lakosokat említi [2]).

Markó család. Szintén Trencsín vármegyei czimerleveles nemes család. Közűlök 1650-ben Markó András azon vármegye esküdtje volt. 1652-ben Markó Simon ugyan azon vármegyétől nemesi bizonyítványt vett ki; 1686-ban sőt, még 1754-ben is Trencsín megyében Puchó mvárosban laktak a család tagjai; a későbbi összeírásokban azonban már e megyében nevére nem akadhatni [3]).

E század közepén Nógrád megyében találunk Markó nevű családot.

Markó család. (Kis-bajorai.) Közűlök Sámuel 1837-ben, Elek 1845. körűl Erdélyben Torda városi hívatalnokok.

Ezen kivűl olasztelki predicatummal találjuk Markó Pált 1635- mint Bardócz szék követét [4]), és ily nevü család birtokos Olasztelken Benkő szerint [5]).

Markocsány család. Marmaros és Ugocsa vármegye nemes családa. Ez utóbbi megyében Markocsány Imre e század elején birtokos Szőlős-Vég-Ardón, és Csepén [6]).

Szatmár vármegyében e század elején Vetésen birtokos Markocsán Péter [7]).

Hunyad megyében szintén a birtokos nemes családok sorákan áll ily nevű család, és a legutóbbi időkben e családnak tagjai közé számítandók Sándor, Demeter, Péter, Lajos, Zsigmond, Borbála, Elek, Benedek és Ákos.

Markolt család. Heves vármegye nemes családai sorában olvassuk nevét Fényes E. Geographiájában.

Markos család. Pest, Szabolcs vármegye nemesei sorában említetik. Az előbbi megyében élt Markos Antal tbiró, meghalt 1836. jun. 18-án, kora 60. évében.

Szabolcsban bedői Markos György főügyész, és pénztárnok, utóbb Debreczenben tanácsos. Mh. 1832. dec. 23. Gyermekei maradtak.

---

[1]) Az Arpadiában id. h. a sír-irat közölve van.
[2]) és [3]) Szontagh Dán. közl.
[4]) Kállay Székely nemzet. 265.
[5]) Transylvania specialis. 163.
[6]) Szirmay C. Ugocsa 77. 137.
[7]) Szirmay Szatmár várm. II. 135

Szabolcs megyében Szakojban született bedői Markos Mihály h. ügyvéd és táblabíró 1783. oct. 3-án.

Markos család. (Szent-iványi.) Székelyföldi család, melyből Mihály 1505-ben Szék bíró volt Udvarhely-Székben [1].

M. Dániel külföldön tanult 11 évig. 1668-ban kolosvári iskola igazgató, 1672-ben unitarius püspöki helyettes, 1684-ben val. püspök. Hittani munkái kéziratban maradtak. Fia Péter s leánya Erzsébet Toroczkai Lászlóné [2].

Markos nevű nemes család, mely geleneczei előnévvel él, Zemplin vármegye nemes családai között is található [3].

Szintén Márkos nevű nemes család Bács vármegyében Baján is lakozik.

Markos család. (Ramocsai.) Ramocsai Markos Péter 1578-ban kapott czímeres nemes levelet. Czímere a paizs kék udvarában hármas zöld halmon álló, vörös ruhás, fekete süveges és csizmás férfiú, balfelé fordulva, jobb kezével a szélső halmon álló kereket fogja, bal kezével bárdot tart. A paizs fölötti sisak zöld koszorújából az előbb leírthoz hasonló férfiú emelkedik ki, két kezét kétfelé szétterjesztve. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [4].

Markovcsich család. Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló, és egyik fölemelt lábával kövecset tartó daru; a paizs két felső oldala három szögletes két arany udvart mutat, melyekben egy egy piros rózsafej látható. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között arany oroszlán emelkedik ki, vörös keresztet tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [5].

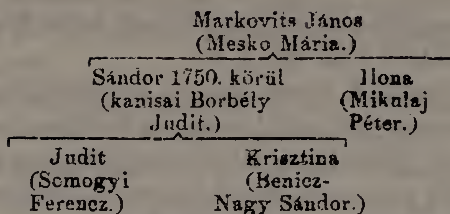
Markovich család. Alapítója Markovich Miklós, a ki és általa gyermekei István, János, György, Anna, Krisztina, Margit és Katalin Prágában 1601. aug. 24-én kelt czímeres nemes levélben Rudolf király által nemesítettek meg. Czímeres nemes levelük 1603-ban Trencsín vármegyében hirdettetett ki [6].

Czímerük a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó grif, első jobb lábában kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronájából szintén olyan grif emelkedik ki.

Úgy látszik e család egyik ágának töredék nemzékrende a következő:

---

[1]) Kállay Székely nemz. 265.
[2]) Székely Sándor Unitaria vallás tört.
[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[4]) Adami Scuta gentil. tom. VII. és Collect Herald..
[5]) Ugyan ott.
[6]) Az eredeti armalis Nógrád megye levéltárában őriztetik.



Markovich család. A nemességet Markovich Mátyás szerzé 1741-ben M. Teréz királyasszony által kiadott czímeres nemes levélben [1].

Czímere következő, a paizs jobbról balra rézsutosan húzott vonal által vörös és kék udvarra oszlik, a paizs alyján zöld téren az előtérben oroszlán ágaskodik, első lábaival három ezüst búzakalászt tartva. A paizs fölötti sisak koronájából hasonlóan arany oroszlán emelkedik ki, három ezüst kalászt tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Markovich család (Csernelyi.) Horvátországi nemes család. Közűlök András 1833-ban kir. udvari tanácsos, horvátországi albán, született Pécsen 1766. oct. 10-én.

Ugyan e családból volt Gergely, kinek leánya Jozefa Ossegovich Istvánné.

Markovics család. Eredetileg Boszniából származik [2]), honnan a XVII. század vég éveiben a törökök üldözéseitől menekülendő, Magyarországba költözködött, és egyik ága Pesten telepedvén le, az idők viszontagságainál fogva nemesi jogai gyakorlatából kiesvén, azokba ismét II. Leopold király által részesítetett, miután nevezett király által Markovics Mátyás Antal 1791-ben érdemei elismeréseűl és jutalmául magyar nemességre emeltetett; miért nevezett M. Mátyás Antal e család alapítójáúl tekinthető.

M. Mátyás Antal született Pesten 1751. sept. 4-én. Bölcseleti tanulmányainak Pesten a kegyes-rendieknél történt befejezése után, a bécsi egyetemnél a jogtudományokat hallgatta, 1774-ben a nagy-szombati egyetemnél a törvény-tudományi kar segédjévé, 1776-ban jogtudorrá lett, és még ugyan azon évben az ujonnan felállított győri akademiához a természet és magyar közjog ny. rend. tanárává neveztetett; 1780-ban az akkoriban Budán lévő magyar egyetemhez az egyházi jog rendes tanárának hívatott meg, itt kitűnő sikerrel működvén, nyolczszor dékánná, kétszer az egyetem rec-

---

[1]) Collect. Herald. nro. 281.

[2]) Családi közlés szerint.

torává választatottt; és II. Leopold királytól — mint érintők — 1791. magyar nemességet, — I. Ferencz királytól pedig 1802-ben kir. tanácsosi rangot nyert. 1806-ban a magyar kir. helytartó tanács tanulmányi bizottságának eléadó ülnökévé és a m kir. egyetemi nyomda igazgatójává lőn; ez utóbbi hivatalt 1830-ig, az előbbit 1832. julius 23-án bekövetkezett haláláig viselte. Honi jogirodalmunkat következő munkákkal gyarapította: „1. Dissertatio inaug. de fontibus juris hungarici. Tyrnaviae 1776.—2. Principia Juris Ecclesiastici Regni Hungariae. Budae 1786. [1]). Fiai: 1. János, 2. Károly, 3. Ferencz, 4. József, leányai 5. Antonia Hajnik Pál, egyetemi jogtanár özvegye mh. 1843. 6. Anna Schuster János egyetemi tanár hitvese mh. 1815-ben 7. Mária Kalmár Józsefné mh. 1844. és 8. Terézia Pauler Antal cs. kir. hadi titkár és iroda igazgató özvegye, anyja Pauler Tivadar pesti egyetemi jogtanárnak.



János szül. 1785. a pesti egyetemnél 1802. bölcselet tudorrá, jogtanulmányai befejezése után ügyvéddé és gróf Wenkheim Ferencz jogügyi igazgatójává lett. — 1814. a dunántúli kerületi tábla számfölötti ülnöke, 1815. jegyzővé, 1825. rendes ülnökévé, 1829. a királyi tábla bírájává neveztetett. — 1830. az egyetemi törvénykar elnökségével és igazgatóságával bízatott meg, 1833-ban királyi tanácsosi czimet nyert. Meghalt 1834. oct. 4. Munkái ezek: 1. Epitome Institutionum Juris privati Hung. Budae 1819." Második kiadás 1822. — 2. Adumbratio Historiae juris Priv. Hungarici — Budae 1836." az ország minden tanintézeteiben tanítási vezérfonalul tű-

[1]) L. Életrajzát Merkur von Kovachich I. 773 – 774. l. Öst. National Encyclopädie VI. köt. 550 - 551. l. és Status praesens Reg. Civ. Univ. Hung. Budae 1830. 12—13. l.

zetett ki [1]. Nejétől Sághy Jozefától egyetlen fia László (szül. 1818.) Esztergam megyénél mint tiszt. aljegyző kezdett hívataloskodni, utóbb a magyar kir. udv. kanczellaria tiszt. fogalmazója, majd az államtanács hívatal tisztje volt; 1848-ban a magyar kir. külügyi, majd kultus ministerium titkárává, később tanácsossá lett. — 1851-ben sopronyi kerületi utóbb helytartósági tanácsossá neveztetett, 1854-ben nyugalomba lépett, 1860-ban kir. tanácsosi ranggal az udv. kir. kanczellaria titkárává lett.

Károly szül. 1790-ben; Esztergam megyei áldozár, hittudor, középponti papnövelde tanulmányi felügyelője, nagy-szombati hittanár és utóbb kéméndi plébános. Meghalt 1829.

Ferencz szül. 1793-ban; a nemes felkelő seregbe lépett 1809. utóbb a nyolczadik huszár ezrednél szolgált és mint őrnagy nyugalmaztatván, 1846-ban halt meg.

József szül. 1804. a magyar kir. helytartó tanácsnál szolgált és annak 1834. fogalmazója, 1843. titkárává neveztetett, 1848. a magyar kir. hadügy ministerium tanácsosa, utóbb a közalapitványi bizottmány eléadója, majd az országos pénzügy igazgatóság tanácsosa lett, 1853-ban nyugalmaztatását nyerte.

Mátyás-Antalnak testvére volt József, ki Bács vármegyébe Szabadkára szakadt. Ennek két fia maradt: Pál és Mátyás, kik érdemeik tekintetéből 1795-ben II. Leopold király által szintén nemességet, és a Mátyás-Antal ágával közös czímert nyertek. Nevezettekből

Pál (szül. 1758.) jogtudor; tanár 1784—1811. a zágrábi kir. akademiánál, e közben 1797-ben a horvát- tótországi nemes felkelő sereg hadbírája; 1811—1829. a pesti egyetemnél a természet és magyar közjog nyilv. rend. tanára; 18$^{24}/_{25}$-ben az egyetem rectora, 1829-ben kir. tanácsosi czímmel nyugalomba lépett, és 1832. nov. 22-én meghalt. Gyermekei nem maradtak. Testvére

Mátyás Szabadka sz. kir. város főügyésze, majd tanácsosa, és országgyűlési követe volt. Meghalt 1826 ban. Három fia maradt: 1. János, 2. Dániel, 3. László és két leánya 4. Teréz báró Scotti Lőrincz cs. k. őrnagy neje, mh. 1856. és 5. Paulina Spelletich Bódog 1848-ban szabadkai orsz. gyűl. képviselő neje.

János (Mátyásnak fia) cs. kir. huszár ezrednél szolgált; gyermekei Árpád tanuló, és Julia Beke Gyuláné.

Dániel (Mátyásnak fia) a 3. cs. kir. huszár ezrednél hadnagy,

---

[1]) Életrajza Öst. national Encycl. VI. 550.

utóbb 1848-ban a Bocskai huszároknál kapitány. Leánya F l ó r a, Vojnits Nándorné.

L á s z l ó (Mátyásnak fia) előbb Bács megyének esküdtje, jelenleg Szabadka város község-tanácsnoka.

Ezen családból származott Markovics A n t a l (szül. 1790.) előbb vaskúti plébános, utóbb bácsi prépost, kalocsai kanonok, ki jótékonysága és alapitványai által országos nevet vívott ki magának; és 1858. aug. 5-én meggyilkoltatott.

A család közös czímere — mint följebb a metszvény ábrázolja — négy részre osztott paizs, az 1. és 4. osztály zöld udvarában arany koronán daru áll, egyik fölemelt lábával köveoset tartva; a 2. és 3-ik osztály zöld udvarában jobbról balra rézsutosan vonuló három kék szelemen látszik. A paizs fölötti sisak koronáján a leírthoz hasonló daru áll, két kiterjesztett sas-szárny között, melyek közül a jobb oldali vízirányosan félig ezüst, félig zöld, a másik ellenben félig kék, félig ezüst. Foszladék jobbról ezüst-zöld, balról ezüst-kék [1]).

A család nemzékrendi kimutatása következő:

Markovics N.

- János Mátyás sz. 1751. † 1832. jogtanár s kir. tanácsos 1791. nemes.
  - János sz. 1785. † 1834. kir. tabl. üln. és kir. tanácsos. (Sághy Jozéfa.)
    - László sz. 1818. kir. tanácsos és kanczell. titkár.
  - Károly sz. 1790. † 1829. plébános.
  - Ferencz sz. 1793 † 1846. őrnagy.
  - József sz. 1804. pénzügyi tanácsos.
  - Antonia † 1843. (Hajnik Pál jogtanár.)
  - Anna † 1815. (Schuster János egyetemi tanár.)
  - Mária † 1844. (Kalmár József)
  - Terézia (Pauler Antal cs. k. hadi titkár.)
- József Szabadkán lak.
  - Pál sz. 1758. † 1832. egyetemi jogtanár s kir. tanácsos. †
    - János volt katona.
      - Árpád.
      - Julia (Beke Gyula.)
    - Dániel volt kapitány.
      - Flóra (Vojnits Nándor.)
    - László Szabadkán városi tanácsos.
    - Teréz (b. Scotti Lőrincz őrnagy.)
  - Mátyás szabadkai főügyész † 1826
    - Paulina (Speilenoh Bódog.)

Markovics család. Markovics G y ö r g y 1790-ben nyert czímeres nemes levelet. — Czímere négy részre osztott paizs, az 1. és

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

4. osztály ismét vízirányosan fölül kék, alól vörös udvart mutat, az előtérben grif ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot tartva; a 2. és 3-ik osztály zöld udvarának közepén vízirányosan fehér szelemen van, s abban galamb repűl. A paizs fölötti sisak koronájából vérrel befecskendezett fehér forgó nyúlik ki Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst vörös [1]).

Markovics család. Markovics M i k l ó s 1796-ban grófságot nyert s ekkor ilyen czímert: a paizs arany udvarában egy vár áll, két szögletén két bástya toronynyal, melyeken szemközt két természetes szinű oroszlán ágaskodik, egy balra néző, szétterjesztett szárnyú fekete sast tartva első lábaikkal; a vár fölött vörös kereszt van. A paizsot grófi korona fedi, s azon három koronás sisak áll, a középsőn a leírt fekete sas; a két szélsőbül két oroszlán emelkedik ki. Foszladék középről arany fekete, két oldalról ezüst vörös. A paizsot jobbról egyfejű sas, balról medve tartja [2]).

Markovits Miklós grófnak magyar honfiúsítását az 1820-ki országgyűlés a 34. törv. czikben fogadta el.

Markovits család. Markovits Arzén és Axentius 1791-ben II. Leopold király által nemesítettek meg [3]).

Czímerük következő, a paizs először vízirányosan kétfelé oszlik, a felső függőlegesen ismét kétfelé oszlik, a jobb oldali vörös udvarban befelé fordúlva arany oroszlán ágaskodik, a bal oldali kék udvarban fehér egyszarvú látható. Az alsó arany udvarban zöld téren hegyre épült vár, és abban vörös fedelű kastélyok és tornyok látszanak. A paizs fölötti sisak koronájából oroszlán emelkedik. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék.

Markovits család. (Zsénai.) Markovits József 1803-ban Krassó vármegyében Zséna helység egy részét nyerte királyi adományban, és ugyan akkor megnemesítetett.

Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4-ik osztály vörös udvarában fehér hármas sziklán fehér grif ágaskodik, első jobb lábával kivont kardott tartva; a 2. és 3. osztály kék udvarában öt arany csillag ragyog, négy a négy szögletben, ötödik az udvar közepén. A paizs fölötti sisak koronájából a leírt fehér grif, emelkedik ki, kardot tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [4]).

---

[1]) Adami Scuti gentil. tom. VII.
[2]) Ugyan ott.
[3]) Ugyanott.
[4]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

Az adományszerző M. József kincstári praefectus volt Aradon, első neje Frummer Rozália, kitől fia József előbb Krassó megyei alispán utóbb kir. táblai ülnök, legutóbb a legfelsőbb törvényszék ülnöke. Gyermekei vannak. A szerző Józsefnek második nejétől gyermekei: Zseney Mór cs. kir. megyei törvényszéki ülnök Becskereken, Mária Bittó Ferenczné, Nina Sánka Lajosné (meghalt), Paulina Jakabffy Gergelyné.

II. József bir Zsenán, Kriosován és Priszákon Krassó vármegyében. — A leágazás ez:

József 1803.
kincstári prefectus
(1. Frummer Róza.
2. N. N.)

- 1-től Markovics József 1860. legfőbb törv. ülnök (Török Clementina.)
  - Gyula.
  - Ödön cs. k. hadnagy.
- 2-től Zseney Mór cs. kir. törv. sz. ülnök 1859.
- Mária (Bittó Ferencz.)
- Nina (Sanka Lajos.)
- Paulina (Jababffy Gergely.)

Csanád vármegyében szintén van Markovics nevű család, melyből M. Sándor 1848-ban Csanád vármegye első alispánja volt.

Markoviczky család. Trencsin vármegyében az 1686-ki nemesi összeírás szerint Beszkón székelt. Később azon megyében nyoma elő nem fordúl [1]).

Czímere a paizs vörös udvarában arany koronából kinövő arany szarvas, szügyén nyillal átlőve, hasonló szarvas emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék mind két oldalról arany-vörös [2]).

Markoviczky József Nógrád vármegyében 1764. april. 9-én hirdetteté ki nemességét.

Markoviczky Pál 1770-ben a m. kir. udv. kanczelláriánál írnok s hites jegyző.

Markus család. (Eőri.) Vas-, Veszprém megye nemes családa, közűlök József 1809-ben kir. táblai ülnök lett.

Ignácz 1825-ben a m. kir. udv. kanczelláriánál referendarius tanácsos és titkár, és Sz.-István rend vitéze, él még 1844-ben is.

Lajos 1843-ban Veszprém megyében aljegyző.

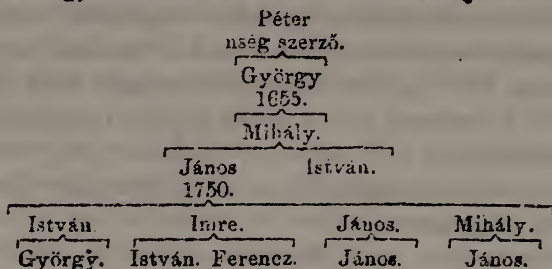
Valószínűleg ez azon Markus nevű család, melyből Markus György 1655. junius 12-én III. Ferdinand magyar királytól Nagy-Mán helységben egy curiára adományt nyert.

1750-ben dec. 22-én Pozsonban Markus Jánosnak nemességé-

---

[1]) Szontagh Dán. közl.
[2]) Sculta gentil. tomo. VII.

ről erdődi gróf Pálffy János bizonyitványt ád, mely 1751. febr. 8-án Veszprém vármegyében kihírdettetett. — Családfájuk következő:



Márkus család. (Thomori.) Márkus Pál agilis, és általa neje Kovách Margit, és fiaik Mihály, János, Bálint és István 1610. aug. 20-án Bécsben kelt czímeres nemes levelet nyert, mely 1641. jun. 7-én Szabolcs megyében Petneházán kihírdettetett.

E családból Márkus István felső-őrsi reform. lelkész 1743. aug. 27-én Borsod vármegyétől Miskolczon nyert nemesi bizonyítványt.

A család czímere a paizs kék udvarában hármas zöld halmon ágaskodó, kettősfarkú oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva; ugyan ehez hasonló oroszlán emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Márkus család. Gömör vármegyei czímerleveles nemes család. Alapítá Márkus Mátyás, a ki Bécsben 1609. apr. 4-én kelt czímeres nemes levélben II. Mátyás király által emeltetett nemességre, és egyszersmind általa atyja Márkus Mihály, és ennek testvérei Bálint, és Benedek, továbbá Mátyásnak fiai Mátyás és Dávid [1].



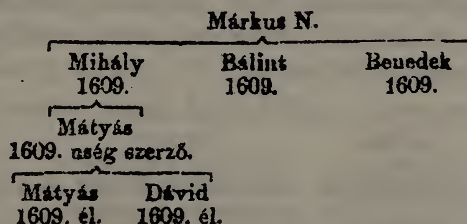
A család czímere, mint itt a metszvény mutatja, függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali fekete udvarban

[1]) Családi iratok közlése szerint.

oroszlán ágaskodik, a baloldali osztály vízirányosan két részre oszlik, a felső kék udvarban repülő sas csőrében gyürűt tart; az alsó fehér udvarban zöld dombon fehér liliomok virágzanak. A paizs fölötti sisak koronájából grif emelkedik ki, első jobb lábával pálma ágat tartva. Foszladék mindkét oldalról arany-kék és fekete.

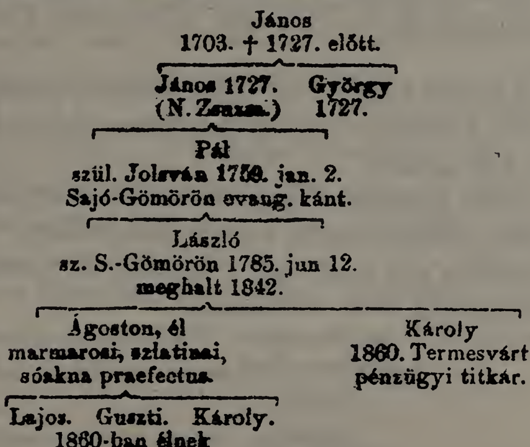
A czímeres levél Gömör vármegye közgyűlésen 1609. feria 4-ta proxima post festum corporis Christi Pelsőczön tartott közgyűlésen hírdettetett ki [1]).

A családfa így kezdődik:



Itt hiányozván az összeköttetés, csak azt tudjuk, hogy a családnak egyik tagja János 1703-ban Gömör megyében Jolsván lakozó, mutatá be a megye előtt nemességét [2]).

Ennek ágazata mostanáig következő:



Vallásuk ágost. evang.

Markus család. Nógrád megyei czímerleveles nemes család, melyből Markus István s általa neje Stanno Ilona, fiok Balás, leá-

---

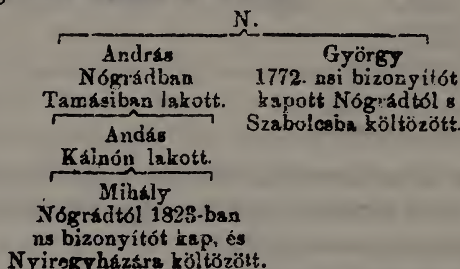
[1]) Protocol. C. Gömör. anni 1609. folio 17.

[2]) Ugyan ott anni 1703. Folio 61.

nyaik Erzse, Dorottya, Ilona és Anna, továbbá a szerző Istvánnak testvérei János és András és ez utóbbinak hitvese Szekeres Dorottya, és ettől való gyermekei János, Katalin és Dorottya és mind ezeknek utódaik I. Leopold király által 1667. sept. 10-én kelt czímeres nemes levélben nemességre emeltettek; és czímeres nemes levelük Nógrád vármegyének 1668. feria 2-da prox. post dominicam Septuagesimam Füleken tartott közgyűlésen hirdettetett ki.

Czímere a paizs kék mezejében zöld téren álló, vörös ruhás magyar vitéz, sárga czizmában, fején prémes föveggel, jobb kezében zöld galyat tartva. Ugyan ehez hasonló vitéz emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Egyik ág leszármazása következő:

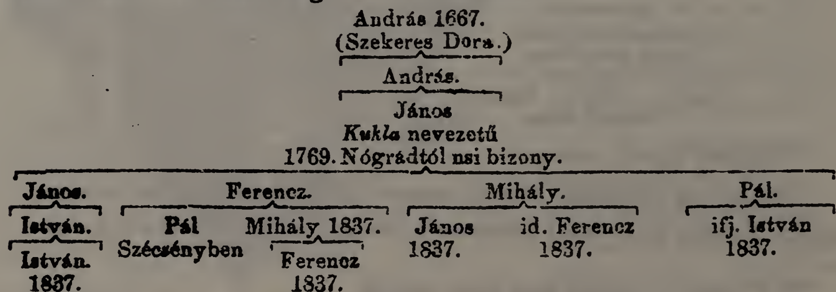


1755-ben Nógrád megyében a nemesi lajstrom szerint e Markus családból öt tag élt, id. és ifj. István és id. és ifj. János és középső István Penczen.

A táblán látható György 1773. jun. 1-én vett ki Nógrád megyétől nemességi bizonyítványt [1]) és azt azon évben Szabolcs megyében lakása helyén kihirdetteté.

Mihály szintén Szabolcs vármegyébe költözött Nyiregyházára és Nógrád megyétől 1823-ban vett ki nemesi bizonyítványt [2]).

Ugyan e családnak egy másik ága a közszerzőtől Markus Andrástól kezdve következőleg vette származását:



[1]) Megyei Jegyzőkönyv pag. 517.
[2]) Megyei jegyzőkönyv 534. szám alatt.

A végső nemzedék, kiket az 1837-ik év jelel, ezen említett évben január 21. Nógrád vármegyétől nyertek nemesi bizonyítványt [1]).

Márkus nevű család van Zemplín vármegye czímerleveles nemesei sorában is [2]).

Markus család. (Várdádfalvi.) Közűlök Ferencz Erdélyben marosszéki ülnök 1815. körül.

Márkus család. (Csík-somlyói.) Ebből Mihály 179⁰/₁. és 1792-ben az erdélyi országgyűléseken királyi hivatalos volt.

Markuss család. A czímeres nemes levelet Markuss János 1690. julius 23-án nyerte I. Leopold királytól, és azt 1691-ben Bars vármegyében kihírdetteté. Utódai közűl hihetőleg Bihar megyében is laknak. Az eredeti nemes levél Bihar vármegye levéltárában őriztetik [3]).

Markuss család. Trencsín vármegyében az 1686-ki nemesi összeírás szerint Csuklaszon, 1690-ki lajstrom szerint pedig Beczkón székelt Markuss nevű nevű nemes család [4]).

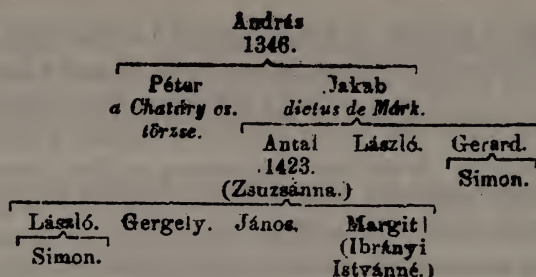
Márkus család. (Kerékszállási.) E családból ismeretes Péter, ki Garai Lőrincz leányát vévén nőűl, Slavoniába ment lakni, és buzgó híve volt János királynak I. Ferdinand ellenében. 1529-ben Zágráb város Gorni nevű részét akará elfoglalni, mi nem sikerűlvén Szent-Erzsébet várát, a Móré László bírtokát dúlta föl. E család kihalt.

Márky család. (Márki. †) Mint e munka II. kötetének 267. lapján a Buthkai család, továbbá a Chatáry családnál és e kötet 278. lapján a Málczay családnál érintetett, a Márky család a nevezett családokkal egy közös törzsből eredt, és azokkal közös czímerrel s közös javakkal birt; és a többi családágak közűl Istvánnak fia András által vált ki, kinek fia Jakab a neki jutott Zemplín megyei Márk helységről Márky-nak neveztetett utódaival együtt.

Nevezett Andrástól — ki e kötet 278. lapjain is látható kihalásaig következőleg származott [5]) a család.

---

[1]) Ugyan ott 1837. évi 865. szám alatt.
[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[3]) Szontagh Dániel közlése.
[4]) Szontagh Dán. közlése.
[5]) Wagner Tab. geneal. tab. 27.



A család a XV. században kihalt [1].

Zemplin vármegyében azonban e század elején a czímerleveles nemes családok sorában találunk Márky családot [2]. Valamint Szabolcs vármegyében is él ily nevű nemes család.

Komárom megyében pedig Márky János és Mária 1695-ben Udvard városában fekvő nemesi udvartelköket Molnár Györgynek zálogosíták el [3].

Marmel-Megyessy család. Ugocsa vármegyében e század elején birtokos Fertő-Almáson [4].

Marnavich család. Eredetileg bosnyákországi család. Ismeretes közűlök Marnavich Tomko György, svoniki gróf, ráczországi Starosta. Marnavich János boszniai püspök volt 1630-ban és írt e családról [5]. A család leszármazását közli Kaprinai [6].

Marocsay család. (Kihalt.) Nevét valószínűleg a slavoniai Marocsa helységről vevé, Marocsay Ferencz 1505-ben személynöki itélőmester volt [7].

Maróczy család. Maróczy Pál 1625. nov. 15-én Sopronban kelt czímeres nemes levél által II. Ferdinand király által nemesitetett meg, és nemes levele Győr vármegyének 1627-ben Laetare vasárnap utáni szombatján hirdettetett ki [8].

Maróczy Kristóf 1816-ban főjegyző a tiszai kor. kerületben, — tán e család ivadéka volt.

---

[1]) Wagner Coll. geneal. hist. dec. II. 11. — Szirmay, C. Zemplin. not. top. 73. 74. 101. 371. — Szirmay, Szatmár várm. II. 93. 94.

[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.

[3]) Fényes E. Komárom várm. 131.

[4]) Szirmay C. Ugocsa. p. 175.

[5]) Lehoczky Stemmat. II. 236. A Törvénykönyvben Marovich-nak van írva.

[6]) Kaprinai Dipl. II. 531. 559. 565. és a családfa az 570. lapon.

[7]) Jászai Pál, A M. Nemz. napjai a mohácsi vész után 157. lapon.

[8]) Veszprém vármegye levéltárában van az eredeti armalis.

Marokin család. Marokin idősb János 1713-ban Brozinovich Mátyással együtt nyert czímeres nemes levelet III. Károly királytól [1]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld halmon nyíló fehér liliom, melyet két oldalról két kettősfarkú, ágaskodó oroszlán fog. A paizs fölötti sisak koronáján szintén hasonló két oroszlán áll, vörös fehér zászlót tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Marosi család. (Zilahi.) Közűlök Sándor Hunyad megyei törvényszéki ülnök 1837. körűl. Megöletett az oláhok által 1848-ban.

Tán szintén e család tagjai Károly, ki Kolos megyében nyiresi birtokos és, M. Józsefné Pálfi Julianna veresegyházi birtokosné.

Szabolcs vármegyében szintén lakozik Marosi nevű nemes család Fényes E. Geographiája szerint.

Maróthi család. (Kihalt.) A Guthkeled nemből származik. 1319-ben élt Maróthi István ispánnak fia Mihály mester, ki III. András királytól Albert osztrák és stajer herczeg elleni hadban mutatott vitézségeért adományt nyert [2]). Mihálynak utóda (tán unokája) János és Dénes Zsigmond király alatt éltek. Az utóbbi Nikápolynál esett el 1396-ban; János pedig, ki a nikápolyi csatából szerencsésen megmenekűlt, Zsigmond királynak hűséges embere volt, főleg a Horvát János pártja ellenében; és több csatában hadi vezére volt, rendszerint győzelemmel járt, sokszoros érdemeiért Valkó, Szerem, Bács, Bodrog, és Pest megyében fekvő javakkal adományoztatott 1404-ben, 1427-ben pedig Kőrös megyében Velike várását kapta adományban [3]). Már 1405. machói bán volt. Meghalván, a nyitrai templomban temettetett el, mint az 1435. 24. törv. czikk bizonyítja. Leánya Anna 1437-ben Koroghi Jánosnak jegyeztetett el, de ez egybekelés előtt a két fél rokonsága közt támadt viszály és vérontás folytán Eugen pápa engedélyével a pécsi püspök a jegyeseket elválasztá. Fiai János és László voltak.

László 1438-ban szintén machói bán volt. Ujlaky családból származott nejétől két fiat nemzett, Lajost és Mátyást, kiknek Békes megyei Szileméres falujokat Szilágyi Mihály elfoglalván, lerontatta és Királyság név alatt ugyan azon határban újra építette, mely erőszak ellen a Maróthiak Mátyás királyhoz folyamodtak és viszgálatot kértek,

---

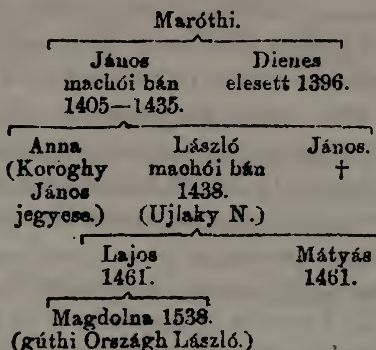
[1]) Collect. Herald. nro. 694.

[2]) Fejér Cod. Dipl. tomo. VIII. vol. II. p. 209—210.

[3]) Katona Hist. critic. tom. XII. p. 482. Lásd életét Budai Fer. Hist. lex. II. 635.

a mi meg is történt [1]). Lajos 1464-ben aláirta a Mátyás király és Fridrik császár között kötött szerződést is. Egy leánya maradt Magdolna, ki 1538-ban guthi Országh László neje volt, s a Maróthiak családját sírba vitte.

Csatádfájuk tudomásunk szerint [2]) következő:



Maróthy család. (Maróth-egyházi.) Szatmár vármegye nemes családa, mely tán azon Marout nemből származik, melyből Álmosnak fia Ciril 1261.ben Bihar megyei Álmosd helység birtokában V. István király által megerősítetett [3]).

1657-ben Maróthi Ferencz Nábrádon nyugtatja ráthoti Gyulaffy Lászlót 55. ft. lefizetéséről [4]).

1687-ben M. Mihály Szatmár vármegyének szolgabírája [5]), István pedig 1693-ban adó rovója volt [6]).

E század elején Maróthy Ferencznek özvegye bírja Szamos-Ujlak $^1/_3$ részét, továbbá bír Danyádon [7]); a Maróthy család azonkívűl birtokosnak íratik Sály, Méhtelek, Zajta, N. és Kis-Hódosan [8]).

1816-ban él Maróthy Pál táblabiró.

Maróthy néven a tudományosság terén találjuk az 1714. Debreczenben született Györgyöt, ki Számtant írt, és a szegedi szü-

[1]) Teleki J. Hunyadiak kora XI. köt. 13. lap.

[2]) Geneal. auth. I. és Lehoczky II. 236. Ez utóbbi tehát tévedve eredezteti a családot Bosniából, vagy épen Szvatopluktól.

[3]) Szirmay Szatmár várm. II. 22.

[4]) Regestrum Gyulafianum Mss. a nemzeti muzeumban.

[5]) Szirmay Szatmár várm. I. 133.

[6]) Ugyan ott 137.

[7]) Szirmay Szátmár várm. II. 216. 222.

[8]) Ugyan ott II. 124. 202. 276.

letésű Maróthy Mátyást és Istvánt [1]), de ezek valószínűleg más családbeliek voltak.

Maróthi család. (Dobófalvi.) Közülök István az 1792-ki országgyűlésre a kir. hivatalosok sorában állott

Már előbb is találunk e család névre Erdélyben, hol 1627-ben Maróthy György Udvarhelyszék alkirály birája volt [2]).

Marschalko család. Szepes és Zemplín vármegyei nemes család.

Közülök M. Károly 1844-ben a m. kir. udvari kanczelláriánál fogalmazó. Czimere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó kettősfarkú oroszlán zöld galyat tartva. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett sas-szárny között egy lábon daru áll, másik felemelt lábával golyót tartva. A paizst foszladék veszi körűl.

Marsinay család. (Marsinai.) Krassó vármegye kihalt nemes családa, mely azon megyei Marsinai helységtől vette nevét, s mely még a karánsebesi vagy sebesi, halmosi és miháldi kerületekben birtokos és több azon vidéki előkelő osaládokkal rokon, elé fordúl a XVI. század végén is. Neve gyakran Morsinay-nak is íratik.

E családból volt Marsinay Sándor, kinek leánya Erzsébet Hunyadi Voyk Butinak hitvese és a halhatatlan Hunyadi János Magyarország kormányzójának pedig édes anyja volt [3]). Sándornak atyafi, vagy unoka testvérei voltak Marsinay Ferencz, Sándor és Gáspár.

Ezen három testvérek közűl valószinűlng Ferencz volt az, kinek neje Gerlistyei Katalin vala, kitől született — s ez már bizonyos — Marsinay Ferencz, ennek fia György, ennek fia ismét Ferencz ki 1566. és 1569-ben hiteles okiratban mint fölperes említetik [4]). Későbbi időkben nevezetesen a XVIII. század elején is találunk még marsinai Marsinay családra,melyből Marsinay Menyhért (élt 1640-ben) magát saját jegyzetei szerint az erdélyi (jobban krassói) Marsinay családból eredezteté.

Ezen említett jegyzetek szerint [5]) ezen ágnak története és leágazása következő:

---

[1]) Lásd életírataikat. Magyarírók II. 190.
[2]) Kállay, Székely nemzet. 266.
[3]) Teleki Hunyadiak kora I. köt. 43—44.
[4]) Árpádia I. évfoly. 200. lap.
[5]) Kaprinai Mss. A. tom. XLV. p. 3. és B. tom. XLI. p. 121—135. A jegyzetek eredetileg tótul írvák, jele hogy írójok Marsinay Menyhért, mint Pozsony-, Nyitra megyei lakos jobban tudta már e nyelvet, mint a magyart.

Marsinay István Erdélyben élt, s ott halt meg, fia Bertalan, ki még Erdélyben Gyula-Fejérvár körül harczolt a törökkel, Magyarországra költözött, és itt nősült meg. Ugyan is a Zala megyében hét faluval bíró Ormándy Bálintnak árva leánya Anna Kaboldon egy Lisztinek gyámsága alatt növeltetvén, utóbb Balassa Istvánnak neje lett [1], majd meg özvegyülvén Ormándy Anna, Malaczkára vonult, hol őt Marsinay Bertalan vette nőül, mivel pedig Marsinay Bertalan a Balassáknak hasznos és hűséges szolgálatokat tett, ezektől Detrekőn inscriptionalis birtokrészt nyert, melyre Rudolf király kir. beleegyezést adott. M. Bertalan meghalván, Detrekeőn a Sz.-Miklós egyház alá temettetett, neje pedig Ormándi Anna Nagy-Tapolcsányban a nagyoltár előtti sírboltban nyugszik. Bertalannak fia volt

Menyhért, ki 1615-ben adatott tanulásra, mire nagy kedve nem lévén, 1618-ban Balassa Zsuzsánnához adatott, hol másfél évig volt, midőn Balassa Zsuzsánna Pethe Györgyhöz férjhez menvén, Marsinay Menyhért is Pethe udvarába állott, és midőn Pethe a Bethlen pártiak által elfogatván, Szatmárra, Ecsedre, és Szamos-Ujvárra beljebbeztetett, oda is követé őt Menyhért; miután pedig Pethe megszabadult, Menyhért is oda hagyván e szolgálatát, Tornára Móricz Márton szolgálatába, innen nem sokára Szuhára Pálffy Jánoshoz állott, majd innen is Balassa Péter özvegyéhez, és innen is végre Becsbe utazott. 1623-ban Morvaországban Gröding védelmében vett részt. Utóbb Gutibona német ezredbe állott, és ezredével Komáromban, Szögyénben, Érsek-Ujvárott állomásozott. Végre II. Ferdinánd király hadseregébe állván, 1624-ben négy lóval szolgált, 1626-ban zászlótartó lett Radics őrnagy zászlóalyjában, 1628-ban Lozi ezredben kapitány 1633. őrnagy, ugyan ez évben alezredes, 1636-ban a berlini csata után honnan 28 zászlót szolgáltatott át II. Ferdinandnak, és Major Koszta Svéd tábornokot is elfogta, — ezredessé emeltetett. Ezután Morvaországban szerzé a nezdeniczi uradalmat, s ott lakott 1639-ben, majd egy ideig Szakolczában, és ismét Nezdeniczén. 1640. január 20-án II. Ferdinand király őt római sz. birodalmi és az örökös tartományokbéli nemességre emelte [2]; és czímerét is megbővíté, mi következő lett; t. i. négyfelé osztott paizs az 1. és 4. osztály jobbról balra rézsutosan két-

---

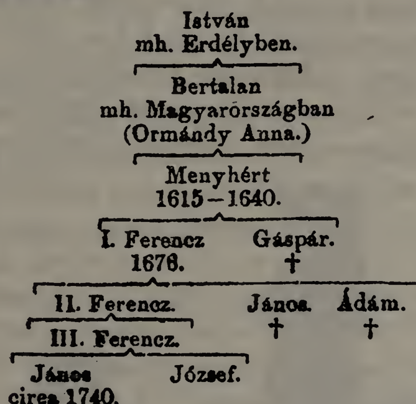
[1]) Ez ellentmondásban áll a Detrekőt bírt Balassa István viszonyaival, mennyiben ennek legutolsó neje nem Ormándy leány, hanem devecseri Csoron Anna volt, a Balassa családfa szerint.

[2]) Kaprinai Mss. B. tom. XIX. p. 1—11. e nemes levelben „Melchior Marsinay de eadem"-nek neveztetik a szerző.

felé oszlik, (az 1-ben jobbról ezüst udvarban két vízirányos szelemen látszik, a 4-ikben a bal oldalon vannak a szelemenek); az 1-ső osztályban balról és a 4-ikben jobbról arany udvarban félig kinyúló koronás egyfejű fekete sas látszik. A 2. és 3. osztály kék udvarában zöld halmon oroszlán ágaskodik, első jobb lábával zöld galyat tartva. A paizs fölötti jobb oldali sisak koronáján egyfejű koronás sas áll, a baloldali sisak kronájából a leírt oroszlán emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-vörös.

Menyhértnek fia Ferencz 1676. nov. 18-án I. Leopold királytól csehországi honfiusítást (incolatust) nyert [1].

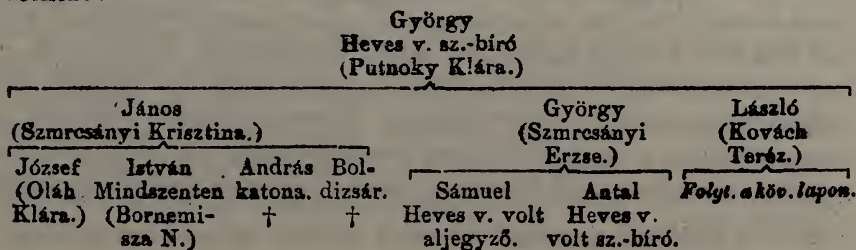
A családfa következő:



III. Ferencz volt, ki e család genealogiáját írta, mely a Kaprinai kéziratok közt található. Többet a családról nem tudni.

Marsó család. Heves vármegyei nemes család. Czímere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva; a paizs fölötti sisak koronájából szintén hasonló oroszlán emelkedik ki Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A családfa a mult század végén élt M. Györgytől kezdve következő:



[1]) Ugyan ott.

László, *ki az előbbi lapon.*
(Kovách Teréz.)

György Maczonkán (Kovách Franciska.)	László (Szűcsi Fáni.)	Julianna.	Ludovika.	Anna.	István.
Amália (Burián László.) Lőrincz. stb.	N. N.				

Marsó családnak nyomaira Trencsín megye 1728-ki nemesi összeírása is nyujt adatokat, a midőn ily nevű család mint melcsiczi lakos íratott be; továbbá 1755–1767-ig Marsó György és Miklós fordúlnak elé a nemesi összeírásokban.

Marsóvszky család. (Marsófalvai.) Trencsín vármegye régi nemes családa, melynek törzse Buthor Péter XIV. a század végén élt Zsigmond király alatt, és 1400-ban belondóczi Stibor vajdától, a Vágvölgye urától, a beszterczei biróság örökös jogaért a jablonfalvi (jablonowei) birtokot kapta cserében, mely csere levél a család levéltárában található. Ezen csere 1410. Stibor vajda által új adomány levélben is megerősítetett, és 1411-ben ugyan az Zsigmond királytól is megerősítést nyert [1])



1430. jablonovi Buthor Gáspár, Balásnak fia Zsigmond királytól a maga, úgy atyja Balás, testvérei Menyhért és Boldizsár és nagybátyjai Jablonoviczi Miklós és János és mindnyájok utódai számára czímert kap [2]): tudniillik balra dőlt paizst, melynek kék udvarában hármas halomból féltesttel grif emelkedik ki, a paizs fölötti sisak koronájából szintén olyan grif. Foszladék mindkét oldalról fehér-kék; mint e czímert a metszvény mutatja.

[1]) Családi közlés szerint.

[2]) Láttam az eredeti okmányt.

1434-ben Gáspár új adománylevelet nyert Zsigmond királytól Marsova (vagy is most Marsófalva) Miksova, Kvassó, Plevnicz jószágaira, mivel családi irományai elégtek; Buthor Gáspár mint lévai Cheh Péter machói bán barátja, irományait nagyobb biztosság okáért Léva várában tartotta. Ez adomány levél szerint Buthor Gáspár Cheh Péter társaságában életét és vagyonát feláldozva, főleg a hussiták elleni harczokban hűségét és bátorságát tanusítá. És ezeknek következtében 1439-ben Albert királytól is adományt nyert Udiche helységre. 1456-ban pedig V. László királytól a marsófalvai, jablonfalvai, miksovai, kis-csernai, kvassói és kolacsini jószágaira nyert megerősítő kir. adományt.

Azután a család királyi jóváhagyás mellett marsófalvai (vagy is Marsova) birtoka után Marsóvszky nevet vett föl, noha későbben is még több adomány levélben a család tagjai „Marsóvszky másképp Buthor“ nevezet alatt is elé fordúlnak.

Márton Ulászló király alatt a törökök elleni csatában esett el.

György 1520-ban Lajos király alatt Nyitra megyei Sook és Atrak jószágokat kapta, elesett Mohácsnál 1526-ban. Halála után testvérei Zsigmond, István, Miklós 1527-ben I. Ferdinand királytól ugyan azon bírtokokra új királyi adományt szereztek.

1612-ben Thurzó György nádor Marsóvszky Istvánnak, Miklósnak és Györgynek Cherubin-Cherna falut adományozza.

A család időfolytán, a XVI. század végén négy ágazaton több megyébe elterjedt, és tagjai közűl sokan megyei, és egyéb hívatalokat viseltek, részint ősi fészkükben Trencsín vármegyében, hol Bálint alispán volt, részint egyebütt is. Ősi bírtokaik az idők viszontagságai, s szapora osztályok által eldaraboltattak, és nagy részük elzálogosíttatván, idegen kezekbe jutott, míg a III. táblán álló II. Károly a franczia háborúk megszüntével mint tiszt 1816-ban haza érkezvén, ősi bírtokainak csekély maradványát által vette s részint saját szorgalma, de főleg hitvese Vachtler Karolina nagy értékű hozományával ősi jószágait kiváltotta, egybekapcsolta, és rendbe hozta, úgy hogy most a marsófalvai, miksovai, jablonfalvi, s cherubin-csernai régi ősi bírtokok ismét a család bírtokában állanak, és említett Károlynak 1857-ben történt halála után utódai által bíratnak. Károlynak Vachtler Karolinától született gyermekei közűl Bernát Trencsín vármegye egyik jelesebb tisztviselője (1840-ben aljegyző), és országgyűlési követe meghalt 1855-ben kora 35. évében. Testvére Móricz 1840-ben alszolgabíró, az 1848—49-ki mozgalmakbani részvétele miatt külföldre mene-

külvén, hét év alatt Európa nagy részét beútazá, többi közt Norvegiát és Laplandot is, érdekes tapasztalatokkal térvén haza 1857-ben megkegyelmezés következtében.

A családfa következő :

I. t á b l a.

Buthor Péter
1370–1411.

Antal. † | Tamás. † | Balás 1430. (Eczey Eszter.) | János 1430. | Miklós 1430.

(Balás gyermekei:)
Gáspár 1430–1456. czímer szerző. (Sóky Margit.) | Menyhért 1430. | Boldizsár 1430.

(Gáspár gyermekei:)
Márton 1504. (Kvassay Cecilia.) | Venczel. † | László 1500.

(László gyermekei:)
Mihály. | György. † 1526. | Zsigmond. † | Eliás. † | Péter. † | János. † | István. † | György. †

(Márton fia:)
János (Veliczay Anna.)

(János gyermekei:)
György. — *Folyt. II. táblán.*
Ráfael. — *Folyt. III. táblán.*
Felix. — *Folyt. IV. táblán.*
Mihály.
Miklós.
Mihály. † | András.
Miklós.
Miklós. | Mihály. | András.

II. T á b l a.

György, *ki az I. táblán*
(Orecsni Dora.)

János
(Görögh Anna.)

János. | Menyhért.

(János gyermekei:)
János. † | Gábor.

(Gábor gyermekei:)
Ádám. | Dávid. | Jónás.

Ádám → Dávid. → Kristóf.

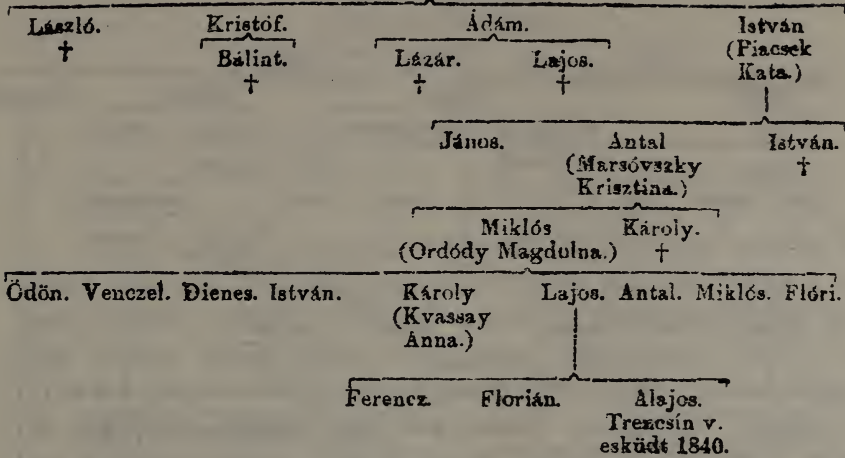
(Jónás gyermekei:)
Sámuel. | Károly † | József.

Sámuel → Károly. †

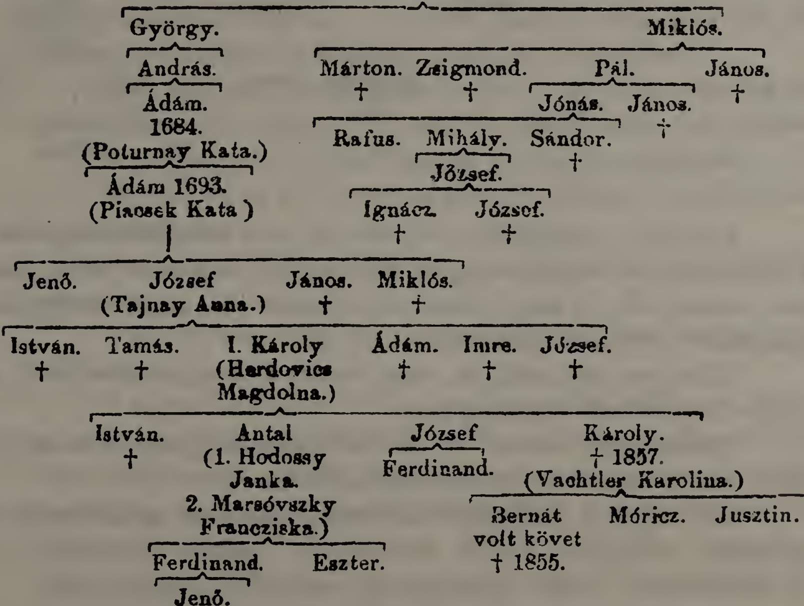
(József gyermekei:)
Kamilló. | Domokos.

Domokos → Gyula.

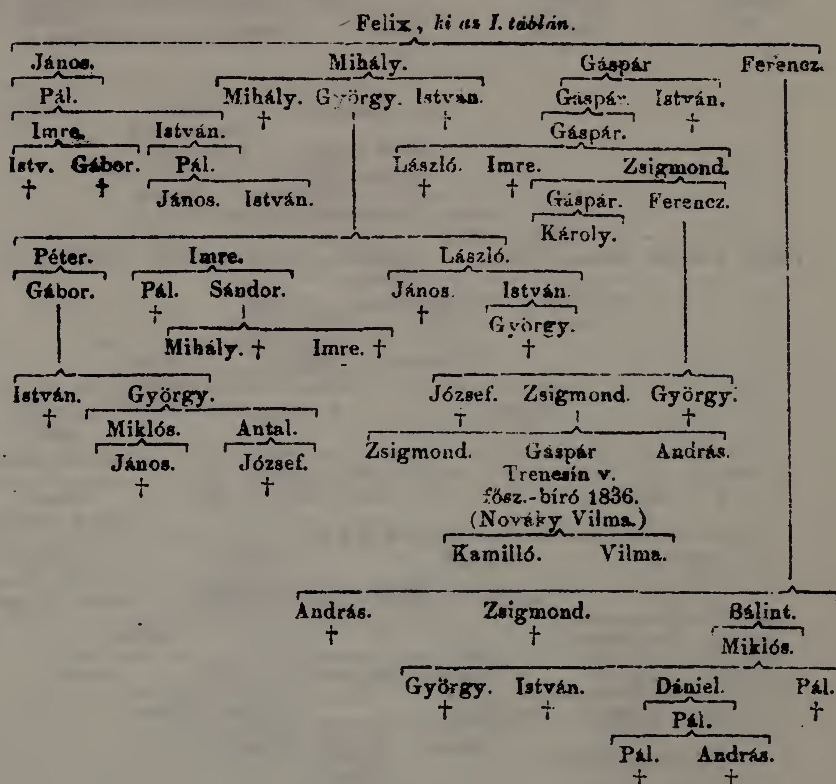
(Menyhért fia:)
János (Szunyogh Zsófia.)
Folyt. a köv. lapon.


János, ki az előbbi lapon.
(Szunyogh Zsófia.)
László. †
Kristóf.
Bálint. †
Ádám.
Lázár. †
Lajos. †
István
(Piacsek
Kata.)
János.
Antal
(Marsóvszky
Krisztina.)
István. †
Miklós
(Ordódy Magdolna.)
Károly. †
Ödön. Venczel. Dienes. István.
Károly
(Kvassay
Anna.)
Lajos. Antal. Miklós. Flóri.
Ferencz.
Florián.
Alajos.
Trencsín v.
esküdt 1840.

III. tábla.


Ráfael, ki az I. táblán.
György.
András.
Ádám.
1684.
(Poturnay Kata.)
Ádám 1693.
(Piacsek Kata)
Miklós.
Márton. †
Zsigmond. †
Pál.
János. †
Jónás.
János. †
Rafus.
Mihály.
József.
Sándor. †
Ignácz. †
József. †
Jenő.
József
(Tajnay Anna.)
János. †
Miklós. †
István. †
Tamás. †
I. Károly
(Hardovics
Magdolna.)
Ádám. †
Imre. †
József. †
István. †
Antal
(1. Hodossy
Janka.
2. Marsóvszky
Francziska.)
József
Ferdinand.
Károly.
† 1857.
(Vachtler Karolina.)
Bernát
volt követ
† 1855.
Móricz.
Jusztin.
Ferdinand.
Eszter.
Jenő.

IV. tábla.



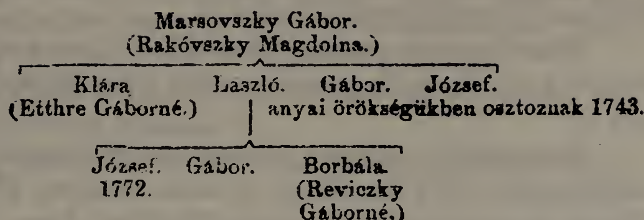
Azonban e családfákat teljeseknek nem mondhatni, azokról a a családnak több érdemes tagja, és a leányok, és hitves társak átalában lemaradvák, és meg ezeknél is sajnosabb az, hogy az évszámok hiányában kevésbbé tájékoztató.

Különösen nem találjuk, vagy részint ki nem mutathatjuk a családfán a következő családtagokat:

Marsóvszky J ó z s e f e t, kit 1526-ban a mohácsi csata előtt II. Lajos király levéllel mint futárt külde Bécsbe [1]).

Nemtudjuk a családfára illeszteni a következő nemzékrendi töredéket:

[1]) Engel Monumenta Ung. 197. 202.



Nem találjuk a családfán a Nógrád megyei ágat, melyből M. Imrét 1684-ben Kékkőben találjuk, és ugyan azt azon évben a nemesi felkelők sorában, 1705-ben szintén a nemesi fölkelésre zsoldost állított. Ennek utódai valószínűleg Marsovszky Gábor, ki 1714-ben Nógrád vármegyei szolgabíró, 1725—1727-ig másod alispán; és ennek fiai lehettek azon Marsóvszky László és Gábor, kiket a Nógrád megyei 1755-ki nemesi összeírásban találunk; végre ezek közűl valamelyiknek fiai lehettek azon János és István, kikközűl az előbbi 1818-ban Nógrád megyei alszolgabíró volt; testvére István pedig előbb rozsnyói kanonok, majd királyi táblai ülnök, s nagyváradi olvasó kanonok, és végre a hétszemélyes tábla ülnöke, meghalt ugyan azon napon, midőn e legutóbbi méltóságra történt kineveztetéséről értesítetett; t. i. 1819. január 21-én kora 62. évében. Eltemettetett Pesten a Ferenczes-barátok sírboltjában.

Nem találjuk a családfákon Lajost, ki budai kerületi altartományi biztos volt, 1760—1770-ben; ez utóbbi évben már jubilatus.

Györgyöt 1770-ben Csanád vármegye alispánját.

Miklóst, ki 1787-ben az árvai és lietavai uradalom kincstári ügyésze volt.

Józsefet 1810—1825-ben a m. kir. udvari kanczelláriánál fogalmazót.

Andrást az 1838. jan. 18-án kora 58. évében meghalt rozsnyói kanonokot.

S végre Lászlót, ki Csongrád megyétől 1809. jan. 19-én nyert nemesi bizonyitványát lakta helyén Krassó vármegyében 1819-ki oct. 4-én kihírdettette. Főbíró volt Krassó vármegyében, és 1848-ban a forradalom alatt a föllázadt oláhok által csaknem agyon üttetett. Gyermekei vannak. Ugyancsak Krassó megyében más György volt aljegyző, 1858-ban törvényszéki segéd Temesvárott, és ifjabb László segéd Lugoson.

E század elején Szatmár vármegyében is találunk e család tag-

jaira, a midőn Sályiban birtokosúl iratnak, és ugyanakkor Marsovszky Sámuel Porcsalmán volt birtokos [1]).

Martincsek család. E családból János szkala-ujfalvi lakos 1813-ban Trencsín vármegye előtt nemességét igazolni igyekezett [2]).

Martinecz család. Trencsín megye czimeres nemes családainak egyike. 1721-ben Mihály lakott Beezkón, 1748-ban János Mitiezen a nemesi összeirás szerint. Később Ádám 1781—1805-ben Trencsín megye előtt nemessége igazolásában fáradozott [3]).

Mártinffy család. 1762-ben M. Terézia királyasszony által nemesitetett meg; czimere ez, a paizs felső két szögletéből lefelé rézsutosan húzott két vonal által a paizs három részre oszlik, a két felső osztály kék szinű, a középső veres, melyben arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett vörös sas-szárny között arany csillag ragyog. Foszladék jobbról arany-vörös, balról arany-kék [4]).

Martinides család. Abauj, és Torna megyei nemes család, közülök László Abauj vármegye esküdtje 1838-ban, alszolgabíró 1846-ban.

Martinik család. Gömör vármegye armalista nemes családai sorában áll [5]).

Martinkovics család. Ily nevű nemes család Trencsín vármegye nemesi összeirása szerint 1781-ben Latkóczon lakott [6]).

Martinovics család. Martinovics Vincze, Tamás, Ignácz, Márk, József és Mária 1791-ben nemesitettek meg II. Leopold király által.

Czimerük vizirányosan fekvő csikolat által két részre osztott paizs, a vörös csikolaton ezüst fél hold, és arany csillag ragyog; a felső osztály ezüst mezejében fehér mén nyargal, az alsó osztály arany mezejében hármas fehér halom közepsőjén kék mezű kar, kivont kardot tart, s annak hegyén levágott törökfej vérzik. A paizs fölötti sisak koronáján a leirt kar könyököl a kivont karddal, két sas-szárny között, melyek közűl a jobb oldali félig ezüst, félig kék, a másik félig kék, félig arany. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-kék [7]).

---

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 123—124.
[2]) és [3]) Szontagh Dán. közl.
[4]) Adámi Scuta gentil. tom VII.
[5]) Bartholomaeides C. Gömör p. 144.
[6]) Szontagh Dán. közl.
[7]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

A nemesség szerzők közűl Ignácz a sasvári apát szomorú történelmi nevezetességre tett szert, miután mint összeesküvéssel vádolt fölségsértő Budán 1796-ban hóhér pallós által végzé életét.

Martinszky család. E néven Trencsín vármegyében a Friváldszky család egyik ága ismeretes [1]).

Martinyi család. Trencsín vármegyében 1690-ben a közép járásban létezett [2]).

Egy-e ezen család a Kovács-Martinyi családdal? melynek 1830-ban egyik tagja pozsonyi evang. tanár volt, — nem tudjuk.

Martinuzzi család. *L. Utjesenich cs.*

Martiss vagy **Marcziss család.** Trencsín vármegyei czímerleveles nemes család, alsó-hricsói lakhelyén. Közűlök az 1748-ki nemesi összeírásban olvassuk idősb Györgyöt, azután Istvánt, Jánost, ifj. Györgyöt és Mihályt, 1803-ban találkozunk már Istvánnal és Pállal Jánosnak fiaival; azután id. Istvánnal és ennek négy fiával Istvánnal, Györgyel, Ádámmal és Miklóssal, ugyan akkor egy másik Miklós udicsei plebános, középső György belai lelkész, Zsigmond és ennek fiai Mihály és János; — ismét másik István, kinek fiai János, György, József és András. Végre Andrásnak örökösei János és György.

Az 1837-ki nemesi összeírás már 37 férfia tagját sorolja elé a családnak.

Valószínűleg e család tagja azon nemes Marsisko is, ki 1754-ben Trencsín megyében Szádecsnán székelt [3]).

Márthon család. (Hetheni †.) Ugocsa megyében bírtak Hetényben, melyet 1547-ben M. Tamás éz Antal magvaszakadtán Zoltán Mihály és Fejes Gergely kaptak adományban [4]).

Ezek őse volt hethéni Márthon Ambrus.

Marthon család. Marthon István 1622-ben II. Ferdinánd királytól nyerte czimeres nemes levelét [5]).

Czímere víz irányosan kétfelé osztott paizs, a felső keskenyebb osztály kék udvarában két kinyílt fehér liliom látszik, az alsó vörös udvarban zöld téren fölemelt szárnyakkal fehér galamb áll, lábai, és csőre pirosak. A paizs fölötti sisak koronáján szintén a leírthoz hasonló galamb áll, csőrében zöld galyat tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-fekete [6]).

[1]) [2]) és [3]) Szontagh Dán. közlése.
[4]) Szirmay C. Ugoçsa 134. 147.
[5]) Collect. Herald. p. 127.
[6]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

Márton család. (Zsarolyáni és mándi.) Szatmár megyei régi adomanyos család, mely már a XIV. században Zsarolyány helység egy részét bírta, és egy ága bírtokos ott Szirmay szerint e század elején is. Az okleveles adatok azonban csak a XV. század végeig nyulnak fel, a midőn 1487-ben Szekeres és Zsarolyány helységek határ kérdései eligazítatván, az akkori többi bírtokosok sorában ott találjuk Márton Pétert is [1]; kinek I. Tamás fiátóli unokái által a család két fő vonalra szakadt; miután Gergely és Alberttól a mándi, II. Tamástól pedig a zsarolyányi vonal származott.



Pétertől kezdve a család leszármazása következő [2]:

I. Péter
1487.

Tamás.

Simon. — Gergely.

II. Tamás 1590. új adomány közszerzője. *Zsarolányi ág törzse.* — II. Gergely 1582. — Albert 1582. *a Mándi ág törzsei.*

Péter, 1613. sz.-bíró. — Miklós — János. — Albert.

Péter, 1613. sz.-bíró.: N. — N. — N. — Imre 1763.

Miklós: István. — Mihály Szoboszlóra költöz.

István.: Péter. — Mihály. — József Ákoson 1763.

János.: III. Tamás 1633. sz.-bíró.

Mihály Szoboszlóra költöz.: János. — Mihály (Csanády Kata.) — István.

János.: Mihály Szoboszlay nevezetű Czeglédre költ.

Folyt. a köv. lapon.

István.: János.: János. István. Mihály. 1763.

Mihály (Csanády Kata.): Mihály. — István Hajdu ker. alkapit.

Mihály.: István. — Mihály. †

István.: János. Bálint. 1763. — István. — Dávid. — Sándor.

István Hajdu ker. alkapit.: Mihály. — István.

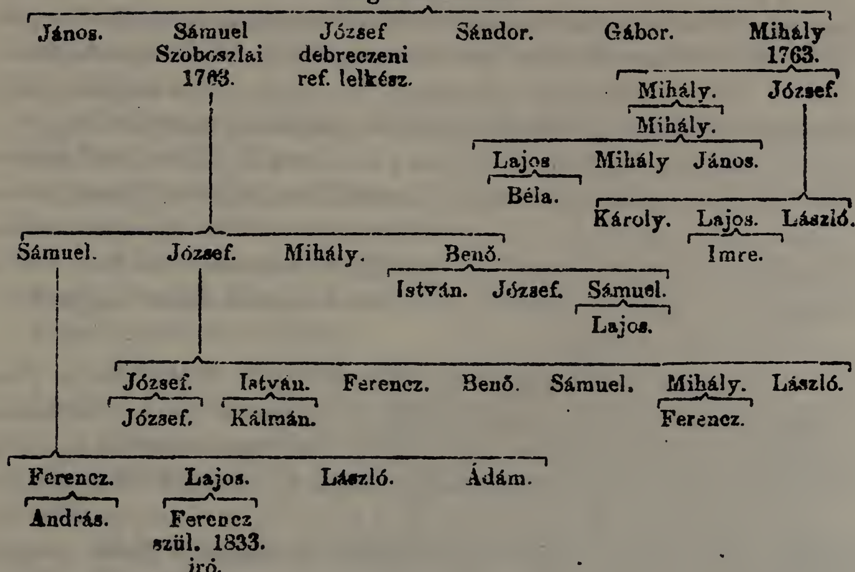
Mihály.: István. Bálint. Mihály. János.

István.: János.

---

[1]) Szirmay. Szatmár várm. II. 218.

[2]) Családi közlés, és II. Tamástól 1763-ig Szatmár megye levéltárábóli hiteles kiadvány szerint.



A táblázaton álló I. Gergelynek fiai II. Gergely és Albert, Mándy leányokat birván feleségül, 1582-ben Mánd helységbeli birtokrészükre adományt nyertek [1]). Ez ág leszármazása melynek egy ága Dunántúl szakadt, s ott most is él, hiányozván táblázatunkon, a mándi Márton utódok közül megemlitendők, mint ismertebbek: Márton István az 1790-óta pápai ref. tanár, ki Fejér megyében Iszka-Szent-Györgyön született 1760-ban nov. 23-án. (Atyja ref. lelkész volt), Istvántól a magyar irodalom több nyelvtani és hittani munkát mutathat föl. Meghalt 1831-ben [2]). Testvére József született Iszka-Szent-Györgyön 1771. mart. 2-án, Bécsben a magyar irodalom tanára, s a magyar akademia levelező tagja volt. Irodalmi munkássága, főleg a német nyelvtanok és szótárak által érdemeit szaporiták. Meghalt Bécsben 1840. jul. 26-án [3]). Gyermekeinek egyike Kovács Gyula muzeumi őr és természet tudósnak hitvese.

A zsarolyányi Márton ágat II. Péter alapitá, ki 1590-ben zsarolyányi birtokára új adomány levelet nyert. Négy fia közűl Péter

---

[1]) Szirmay Szatmár vármegye II. 242.
[2]) Magyar Irók II. 191.
[3]) Ugyan ott. I. 313.

1613-ban Szatmár vármegye szolgabírája volt [1]). Fiának Jánosnak fia III. Tamás 1633-ban viselt szolgabíróságot [2]). Ez ágazat Szatmár megyében él, ámbár leszármazását adatok hiányában nem közölhetjük. Ez ágból volt azon Márton László öreg úr, ki még 112 éves korában a megyei ünnepély alkalmával oly szilaj lovat megült, mely előtte való napon egy legerőteljesb 30 éves fiatal embert lehányt a nyergéből. Miklósnak egyik fiá István, kinek ágán József Ákoson élt 1763-ban; másik fia Mihály Szoboszlóra költözött. Ennek három fia maradt: János, Mihály és István. Ezekközűl a két utóbbi ivadéka Szoboszlón maradt, és a Hajdú kerületben és Pest, Heves megyében terjedt el, közűlök István — mint a tábla megjelöli — a hajdú kerület alkapitánya volt;

Jánosnak fia pedig Mihály Czeglédre, és innen utódai Pest megyébe költöztek; nevezett Mihály, valamint utódai is a Szoboszlai melléknévvel éltek abusive. Ez ág tagjai közűl egy némely az ügyvédi, mások birtokaikon a gazdászati pályán voltak foglalatosak. Ez ágból származott többi közt Mihálynak fia József is, ki Debreczenben ref. lelkész volt. Sámuel ágán Lajosnak, ki Nógrád s Heves megyei táblabíró volt, fia Ferencz született Abonyban 1833-ban, írói néven Abonyi Lajos, kedveltebb regényíróink egyike, s 1861. januártól Pest megye aljegyzője.

A család czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló pánczélos és sisakos vitéz, jobb kezével buzogányt tartva; a paizs fölötti sisak koronájából ugrásra készülő, természetes színű zerge emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Márton család. Márton István és György 1633-ban kaptak czímeres nemes levelet [3]).

Czimerük a paizs kék udvarában zöld halmon három fiát melle vérével tápláló fehér pellikán; ugyan ez látható a paizs fölötti sisak koronáján is. Foszladék jobbról arany vörös, balról ezüst kék [4]).

Márton nevű család Békés megyében 1803-ban hirdetteté ki nemességét, de ezen nemesség szerző ivadéka-e? nem tudjuk. — Magyaroszágban ezen kivűl még meszlényi és borzovai elő nevű Márton családok is vannak.

---

[1]) Szirmay Szatmár várm. I. köt. 132.

[2]) Ugyan ott.

[3]) Collect. Herald. pag. 127.

[4]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

Zemplín megyében szintén van Márton nevű nemes család, e század elején birtokos Kohányban [1]).

Gömör megyében szintén lakik Márton család Ochtinán, melyből János 1848. előtt Szolgabiró volt. Fiai Rudolf és Kálmán Ochtinán.

Márton család. (Somlyói.) Székely eredetű nemes család; közűlök Somlyói Márton János 1591-ben több társával lófői (primipilaris) levelet kapott Báthori Zsigmond fejedelemtől [2]), és az 1609-ben Gyergyó székben kihirdettetett.

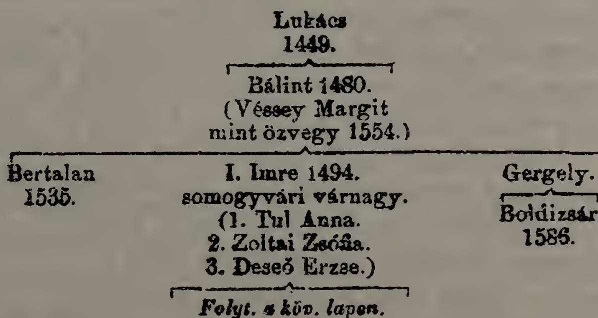
Márton család. (Markodi.) Törzsökös székely család, 1573-ban élt közűlök Márton Tamás [3]). Jelenleg Sándor ismeretes mint képzett gazda és technikus.

Márton család. (Csik-szeredai.) Közűlök Farkas 1815. József 1836-ban, Dávid 1848-ban Csik-Szereda város tanácsosai.

Márton család. (Oláhfalvai.) Melyből Péter Oláhfalu városbírája 1846-ban, ifj. Péter és András ugyanakkor, ott tanácsbéliek.

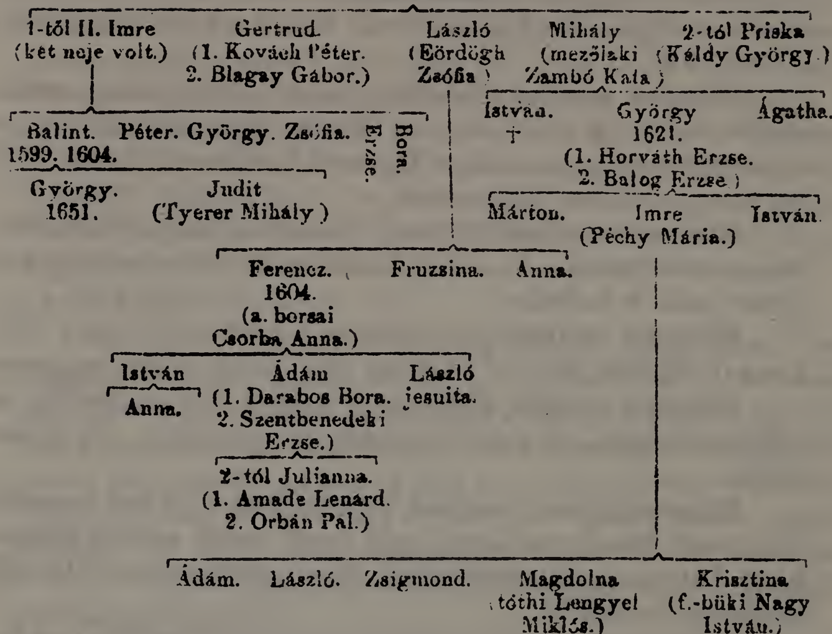
Mártonfalvay család. (Mártonfalvai †.) Kihalt dunántúli (úgy látszik Somogy vármegyei) régi nemes család, melyből Mártonfalvai Istvánnak és örököseinek ügyeik elintézését az 1715. 103. törvényczikk rendeli el.

Ismert törzsük Lukács (dictus Lacza de Martonfalva) 1449-ben élt; kitől a családfa következőleg sarjadzott le [4]):



Folyt. a köv. lapon.

1) Szirmay C. Zemplin not. top. 114. 276.
2) A ns. székely nemz. Constitutioji 101.
3) Ugyan ott. 271.
4) Geneal. authent. I.



I. Imre, ki Somogyvár várnagya volt 1494-ben, szerzé a legtöbb családi birtokot; első neje Tul Anna 1535-ben, leány ágról a leszenczei-tomaji Tomaj családtól eredt, 2-ik neje Zoltay Zsófia, a 3-ik Deseő Erzse mint özvegy élt még 1598-ban is.

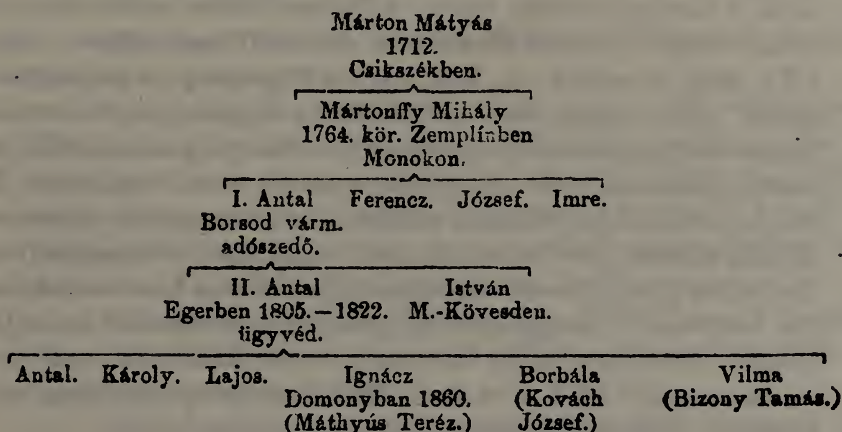
Mártonffy család. (Csik-szent-györgyi.) Csikszéki székely eredetű nemes család, beszármazva Magyarországba is. Ismert törzse Márton máskép litteratus Mátyás, ki a csikszéki lustralis könyvekben 1712-ben a lovas székelyek között van beirva, ennek egyik fia Mihály, ki atyja vezetéknevéről már Mártonffynak neveztetett, az 1740—1750. évi időközben Magyarországba költözvén Zemplin megyébe Monokon telepedett meg; négy fia közül I. Antal Borsod megyébe teszi át lakását, s ott a megyénél al-adószedői hivatalt viselt. Maradt három gyermeke, egy leánya Egerben ment férjhez, II. Antal szintén oda telepedett, István M.-Kövesden maradt.

Nevezett II. Antal, előbb Heves megyénél tiszti alügyész, majd táblabíró, és a franczia háborúk alatt a Heves megyei felkelő seregnél

kapitány, majd ismét Egerben ügyvéd, 1805. febr. 5-én Csik, Gyergyó, és Kászon székektől nemesi bizonyitványt vett ki, mely nemesi bizonyitványt azon évi jul. 11-én Borsod, sept. 26-án pedig Heves és Külső-Szolnok vármegye közönsége, majd ismét István testvérével együtt 1821-ben majus 18-án ismét Heves megyében, 1822-ki febr. 13-án a Jászkún kerületben, és 1824-ki nov. 23-án Nógrád vármegyében hírdettetett ki. Négy fia és két leánya maradt, mint itt a táblázaton láthatni, a fiúk közűl

Ignácz-Alajos Pest megyének volt alszolgabírája, lakik Domonyban, 1844. mart. 30-án nemességét Pest, Pilis és Solt egyesült megyékben is kihírdetteté.

A családfa következő:



A család czímere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali vörös udvarban egyfejű fekete sas, kiterjesztett szárnyakkal látható, a baloldali osztály kék udvarában vörös ruhás magyar vitéz áll, jobb kezével kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronájából könyökben meghajolt és nyillal átlőtt bal kar nyúlik ki, lefelé kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Mártonffy család. (Csik-karczfalvi.) Szintén székely és szintén csikszéki eredetű család, áll-e az előbbivel vérségben? nem tudjuk; egyébiránt pusztán név hasonlatnál fogva e következtetés túl merész is volna, miután a Márton kereszt név eléggé közönséges, ebből pedig egyik helyen épen úgy, mint a szomszéd helységekben támadhatott természetes felfogással a Mártonffy nevezet, a nélkül, hogy a két egyforma nevet fölvett családnak vérrokonságban kellett volna állania.

A csikkarczfalvi Mártonffyak közt ismeretes azon György, ki 1713-ban esztergami kanonokból erdélyi püspökké lőn, mely püspöki szék az akkori főkormányszék által az országból kiköltöztető határozatánál fogva Illyés Andrásnak püspöksége óta, 1697-től üresen állott. Mártonffy György az ekkor harmadszor visszaállított püspökséget, ennek jószágait, s a káptalant rendezte, s új állomási helyekkel gyarapította. Meghalt 1721. sept. 5-én. Ő neveztetett, mint erdélyi püspök, először liber bárónak.

Mártonffy család. (Csik-mindszenti.) Igénytelen székely család, melyből Tamás és neje Jósa Katalin rokonuknál Adorján János szentkirályi lelkésznél voltak szolgálati alkalmazásban; három fiú és négy leány gyermekük levén, ezek küzűl József, ki 1746-ban született, a Jesuita szerzetbe lépett, 1770-ben Budán tanár, és a híres Révai barátja: a szerzet feloszlatása után 1776-ban kolosvári tanár, 1779. pedig az erdélyi rom. kath. tanodák főigazgatója, s kormányszéki eléadó, később ugyan ott tanácsos, mint a könyvizsgáló választmány biztosa eszélyes szabadelvű eljárásával közméltánylást aratott. 1793-ban szerbiai czimzetes, 1799. pedig erdélyi püspök lőn; és egyike volt Erdély legderekabb püspökeinek, emlékét nem csak egyházak, árvaházak, tanodák állítása, jobb karba helyezése, de egyebeken fölül a Batthyány által emelt gyulafejérvári csillagda megerősítése, a kolosvárinak emelése, könyvtár és pénzgyüjtemény gyarapítása is tartósan fentartják. Mint Sz.-István rend közép keresztese, s belső titkos tanácsos 70 éves korában meghalt 1815. mart. 3-án. Több munkája nyomtatásban, szindarabjai s versei kéziratban maradtak [1]).

A nélkül, hogy e családból származottaknak állíthatnók, megemlithetjük, hogy a gyulafejérvári kanonokok sorában még két Mártonffyt találunk. Az egyik M. Antal csillagász kanonok, meghalt 1799-ban; másik M. Péter kanonok meghalt 1808-ban. Mindkettő székely nemes családból származott.

Mártonfi család. (Oláhfalvi.) Szintén székely eredetű, fészke Oláhfalu Udvarhelyszékben fekvő kiváltságos helység, honnan az 1834-ki országgyűlésen János követ volt. József birtokos és Küküllő vármegyében erdőgondnok 1848-ban.

Mártonfi család. (Nagy-enyedi.) Hasonlólag Küküllő megyében fordúl elé, hol Sándor 1837. körűl törvényszéki ülnök és számvevő. Özvegye Eperjesi Anna Szélkúton s több helyen birtokos.

---

[1]) Vasárnapi Ujság 1858-ki évfoly. és Magyar Irók II. köt.

E két utóbbi Mártonfi családok valamelyikéhez számíthatók még Gergely, gogánvárallyai, Ignácz birtokos, Antal adó-iró biztos Kolos megyében 1848-ban. György Hunyad megyében birtokos, kinek fiai Sándor, János, Albert és Benedek.

Martonitz család. (Báró.) Közülök báró Martonitz András hadszernagy született Győrött 1757. jul. 16-án.

Mártoni család. Mártoni Ferencz 1717-ben III. Károly királytól kapta czimeres nemes levelét. Czimere a paizs kék udvarában zöld tér fölött fehér ménen lovagló, vörös ruhás magyar vitéz, vállairól párducz bőr függ, prémes kalpagjának teteje vörös, csizmája sárga, öve kék, nyeregtakarója vörös, jobb kezével kivont kardot, a ballal a kantárt tartva. A paizs fölött koronás sisak áll. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [1]).

Mártony család. Mártony Bertalan 1790-ben II. Leopold király által nemesitetett meg.

Czimere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali arany udvarban magas szikla csúcsán fekete zerge áll; a baloldali vörös udvart jobbról balra rézsutosan folyó viz választja kétfelé, és a folyam alatt, s fölötti osztályban kinyilt arany liliom virág diszlik. A paizs fölötti sisak koronájából pánczélos és sisakos vitéz nyúlik ki, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-vörös. [2])

Mártonyi család. Nógrád megye 1755-ki nemesi összeirásában előfordúl Mártonyi János, ki 1761-ben Nógrád megyétől nemesi bizonyitványt vett ki [3]).

Nógrád megyében lévén Mártonyi, másképp Nagy nevezetű család is, lehető hogy eme Mártonyiak azon Nagy család ivadékai.

Mártonyi család. *Lásd Nagy-Mártonyi cs.*

Marussy család. (Fejérvári.) Marussy András 1613-ban solosi cs. kir, harminczados, a midőn Forgách Zsigmondhoz latin versekben új évi köszöntést irt és Kassán kinyomatott [4]); melyen akkori czimere metszvényben is látható, t. i. a paizs udvarában egy szikla

---

[1]) Collect. Herald. nro. 565.

[2]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[3]) Protocol C. Neograd. Anni 1761. pag. 84.

[4]) Faustus, Felix, et fortunatus Novus Annus Illmo. D. Domino Comiti Sigismundo Forgách de Gimes Comiti Comitatuum Neogradien. et de Zabolch, Generali Capitaneo Hunoariae Superioris, Judici Curia etc. oblatus per . . . . . Andream Marussy, Sac. Caes Regiaeque Mattis Tri. Solosien. Cassovae 1613.

hegyről a másikra ugró szárnyas pegazus, ugyan az emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is, két kiterjesztett szárny között és fölötte három csillag ragyog.

Később, mintegy 36 év mulva találjuk Marussy Andrást (tán a följebbinek fiát) Erdélyben a Maros váradgyai révben harminczadosi állásban, fejérvári (de Alba Julia) előnévvel, a midőn őt, mint már különben is nemest, de kinek oklevelei elvesztek, Rákóczy György erdélyi fejedelem, Erdélyország és a részekre nézve nejével Kerekes Annával, fiával Györgygyel, és utódaival együtt ujólag a nemesség sorába emelte. Mely czímeres nemes levél kelt Fejérvárott 1648. dec. 10-én; és 1649. febr. 29-én a fejérvári országgyűlésen, azon évi junius 9-én pedig Fejér megye törvényszékén N.-Enyeden hírdettetett ki [1]).

A család czímere, melyet a fentebbi nemes levélben nyert M. András, következő: a paizs kék udvarának alyján arany koronából kiemelkedő oroszlán, első jobb lábával kivont pallóst tartva. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett sas-szárny között lándzsára feszített vörös zászló emelkedik föl. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Marussi családnéven találjuk Erdélyben a következőket: kobori előnévvel M. Mihályt, gerendi ref. lelkészt és egyház kerületi jegyzőt, kinek fia István kolosvári jeles orvos, és tanár az orvossebészi intézetben. Meghalt 1857-ben. Neje Barra Ida.

A Nagy vajdafalvi Marussi-akból Sámuel erdélyi udvari agens Bécsben 1849-ig; — Farkas kir. táblai ügyvéd M.-Vásárhelyen 1848-ban. Tán ezekkel egy ágból valók Mihály volt m.-vásárhelyi tanácsos, és Lajos ugyan ott városi hívatalnok 1837. körül.

Kolos megyében alsó-siményfalvi előnevű Marussiakból találjuk Jánost 1848-ban Kolos megye számvevő tisztjét.

Zemplín megyében szintén az armalista nemesek sorában áll Marussy család [2]).

Maszlik család. Bars és Komárom megyei kihalt nemescsalád.

Bars megyében Maszlik Albert 1611-ben alispán volt [3]).

1643-ban élt Maszlik Dávid, kinek neje hrastyáni Horváth Zsófia.

Maszlik Pál 1647-ben kapta királyi adományban tejfalvi puszta-

---

[1]) Hodor Károly közli a nála lévő eredetiből.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

[3]) Eredeti okirat.

részt, 1659-ben pedig Komárom megyei Madar és Vék helységbe iktattatik [1]); élt még 1679-ben is.

1670-ben Maszlik Kata Horváth Ferencz neje.

Azonban Maszlik névre jelenleg is találunk, így Maszlik Rudolf 1842-ben Turócz vármegye főorvosa; — de e család ivadéka-e? — nem tudjuk.

Maschgo család. Emlékezik e családról Bel Mátyás. Notitia nova IV. köt. 206. lap.

Massay család. (Kihalt) Olasz eredetűnek tartatik. 1365-ben találjuk Massay Miklósnak fiát Jánost [2]).

A XVI. században éltek Massay Imre, László és Jakab, kik Bihar, Békes és Arad vármegye legvagyonosabb birtokosai közt álltak, Imre bírta Biharban Somos helységet rokonaival együtt; Váradon derék palotája volt 1552-ben az akkori összeirás szerint [3]). Aradban bírt Eleken 1561-ben, ugyancsak ekkor Aradban Ottlakán bírt Massai András is, valamint Imre is [4]). Ezektől származtak Eulália Mágocsy Gáspár neje, és Margit Pázmány Péter érsek anyja is.

Maszticzius család. E családból Maszticzius Sámuel 1801-ben Trencsin vármegye nemesi összeirásában fordúl elé [5]).

Mata család. Szabolcs vármegye nemessége sorában említi Fényes E. Geographiájában.

Matavovszky család. Matavovszky Lajos 1697-ben I. Leopold királytól nyerte czímeres nemes levelét [6]).

Czímere ez, a paizs kék udvarában zöld téren természetes színű grif ágaskodik, hátulsó jobb lábával egy nyitott könyvet tapodva, első jobb lábával szintén nyitott könyvet tart. A paizs fölötti sisak koronáján syren látható, kétfelé nyúló halfarkát két kezével feltartva. Fején rózsa koszorú van. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [7]).

Szepes vármegyében Matavovszky János 1845. sz.-bíró volt.

Matay család. Fényes E. Geographiája szintén Szatmár vármegye nemessége sorában áll

---

[1]) Fényes E. Komárom 127. 133.

[2]) Leleszi Convent oklevélben: „Ioannes filius Nicolai de Massa."

[3]) Bélik, majores Hungarorum.

[4]) Fabián, Arad várm. 28. stb.

[5]) Szontagh Dániel közl.

[6]) Collect. herald. pag. 128.

[7]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

Máté család. Erdélyben több ily nevű család van, a betü rend végett hárább hagyva azokat, kiknek neveiket M a t h é nak találjuk írva.

Elősoroljuk itt a M á t é családokat ismert előneveik szerint:

Vacsarcsi Máté P é t e r 1591-ben többekkel együtt Báthori Zsigmondtól nyert primipilaris levelet [1].

Bikafalvi Máté G y ö r g y udvarhelyszéki dullό 1837-ben.

Zetelaki Máté J ó z s e f főkormányszéki számvevőségi tiszt 1845. körűl.

Előnév nélkül találjuk Máté P é t e r t mint valdorfi, L a j o s t mint ocsfalvi, J á n o s t mint martonfalvi bírtokost.

Máté A n d r á s (Homorod-okländi) unitarius tanár Kolosvárott. Máté J á n o s unitárius lelkész Homorod-Almáson.

Zemplín vármegyében szintén van Máté nevű nemes család [2].

Mátéffy család. A czímeres nemes levelet Mátéffy István nyerte 1716-ban III. Károly királytól [3].

Czímere a paizs kék udvarában zöld tér fölött fészkén ülő fehér pellikán, fiait melle vérével táplálva. A paizs fölötti sisak koronáján vörös lábú fehér galamb ül, piros csőrében zöld olajágat tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Csanád vármegyében Mátéffy L a j o s Csanád vármegyei tiszt. aljegyző 1842-ben.

Bars megyében Szódón székel Mátéffy család, melyből J á n o s 1827-ben ügyvéd, n e m e s-c s e t e i előnévvel élt, ennek czímere — mint a nevével ellátott pecsétén látjuk, a paizs udvarában zöld téren ágaskodó kettősfarkú oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronáján férfi kar könyököl, kivont kardot villogtatva.

Komárom vármegyében is birtokos Mátéffy család, névszerint Kolthán [4], és Csehiben.

Egy Bars megyei ágnak leszármazása [5] következő:

---

[1]) Ns. Székely nemz. Constitutiója. 191.
[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.
[3]) Collect. Herald. nro. 488.
[4]) Fényes, Komárom várm. 126.
[5]) Perben felmutatott nemzékrend szerint.

Sámuel
(Gál Katalin.)

Imre (Burkus Verona.)	István.	Judit (Kapu Márton.)	Kata (Gergelyné.)	Borbála (Veleczky Tamás.)	Anna (Pászthy Antal.)
Lázár.	Károly. Mihály. Sára.				

Matéffy család. (Kis-solymosi.) Székely család, mely több ágazatokban él; közűlök Sándor hosszú évek során Küküllő vármegye szolgabírája 1848-ban Hosszú-Aszón az oláhok által meggyilkoltatott. Gyermekei Pál, Julia, Ágnes és Ferencz.

István Udvarhelyszéken aljegyző és egyház kerületi algoudnok 1848-ban. Ez tán fia azon Istvánnak, ki az 1791-ki országgyűlésen Udvarhelyszék követe volt.

Ferencz tartományi számvevőségi tiszt 1848-ban, ennek fia Károly 1848-ban Kolosvár városi írnok, 1860-ban megye törvényszéki hívatalnok, (kitűnő hegedűs.) Több testvére is él.

József Kolosvár városi tanácsos volt 1848-ban. Gyermekei: Lajos városi szolgabiró, korán elhalt: Karolina özvegy Szilágyi Istvánné; Eszter Nappendruk Károlyné.

Dániel 1815-ben kolosvári hívatalnok, ugyan ott Sámuel 1847-ben.

Mátéffy család Kászon al-székben a primipilus családok sorában él, közűlök Antal 1837. körűl azon szék törvényszéki ülnöke.

Matejcsik család. Árva megyei nemes család. Matejcsik Mihály az Árva megyéből Turóczba vezető kralován-szvinkai szoroson az országút nyitásának főeszközlője volt, főleg ez érdemeinek tekintetbe vételével Mária Terézia királyasszony által 1773-ki nov. 9-én nemességre emeltetett [1]).

Czímere következő, a paizs kék udvarának alyján egy folyam partján két fehér szikla között egy bányász áll, fehér ujjasban, vörös nadrágban, és fekete bőr hátulkötővel, balra fordúlva, egyik kezével a a baloldali sziklára illesztve vésőt, jobb kezében pedig ütésre készen kalapácsot tartva: fölötte jobbról arany nap, balról félhold ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából egy meztelen hölgy nyúlik ki, ágyékán és feje fölött egy piros lepelt tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Mátés család. A czímeres nemes levelet Mátés György nyerte III. Károly királytól 1718-ban [2]).

---

[1]) Collect. Herald. és Adami Scuta gentil. tom. VII.

[2]) Collect. Herald. nro. 517.

Czímere a paizs kék udvarában a baloldalból benyúló pánczélos kar, kivont kardot a zölt téren levágott török fejbe szúrva. A paizs fölötti sisak koronáján pánczélos kar könyököl, buzogányt emelve. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Mathaeides család Árva megyében revisnyei székhelyén birtokos nemes Matyejecz családnak egyik vonala, mely az igazi családnév elhagyása mellett, csupán Mathaeides vezeték névvel él [1]). Ezek őse azon alsó-kubini bíró Jakab, első lehetett, ki Árva megyétől 1721. jul. 21. Mathaeides névre nemesi bizonyságot nyert. Egyébiránt a Mathaeides névnek fölkapása azon időszakra esik, midőn a németföldi akademiákon tanuló evang. magyar tanulók nevei átalában megdeákosittattak; s ez eme családnál a XVII. század első felére esik, midőn I. Sámuel s ennek János, Sámuel és András nevű fiai mindnyájan a külföldi akademiákon járók, már Mathaeidesz névvel éltenek; és e néven előfordúl a család már 1666-ban Trencsin megye összeírásában is Okruton.

A család nevezetesebb tagjai voltak: 1654-ben János mester, (magister) az eperjesi evang. Collegium érdemdús tanára, előbb sárosi lelkész. Testvére

András 1654-ben árvai evang. lelkész, hites egyházi szónok.

1691-ben Sámuel bártfai evang lelkész.

1700-ban Jakab, Alsó-Kubin város syndicusa, a ki 1722-ben lemondott a revisnyei fekvő birtok iránti igényeiről a többi revisnyei közbirtokosság javára.

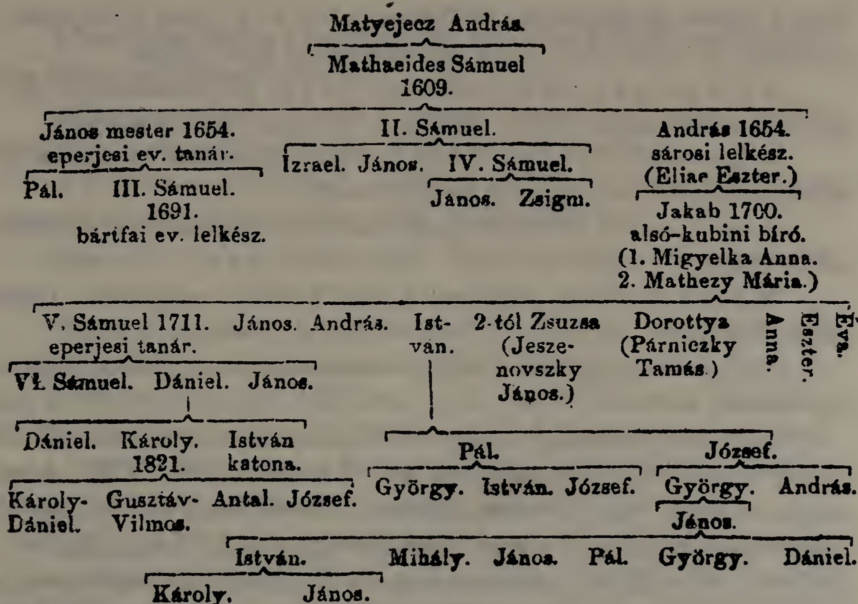
1711-ben Sámuel, az V-ik, lőn az eperjesi evang. Collegium tanára. Ennek köszönheti az eperjesi Collegium akkori fényét. Több rendbeli egyházi értekezései között nevezetes a „Roma et Geneva Hungariae irreconciliabilis."

1821-ben nyert Károly és Dávid Árva megye közönségétől Mathaeidesz névre nemesi bizonyságlevelet. Jelenleg Mathaeideszek Sáros és Zemplín vármegyékben lakoznak. Lásd *Matyejecz család.* Egyébiránt van Mathaeides család. *Lásd ezt helyén.*

A Mathaeideszek, mint a Matyejecz család egyik vonalának leszármazása következő:

---

[1]) Szoutagh Dániel közlése.



Máthé család. Máthé **István** 1686-ban I. Leopold király által emeltetett nemességre [1]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló fehér galamb, piros csőrében zöld olajfa ágat tartva. Ugyan ilyen galamb áll a paizs fölötti sisak koronáján is. Foszladék jobbrol arany-kék, balról ezüst-vörös.

Máthé család. Máthé Mihály 1718-ban III. Károly királytól nyert czímeres nemes levelet [2]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló, vörös ruhás, kék öves, sárga csizmás, kalpagos, magyar vitéz, kinyújtott jobb kezében piros szőlőfürtöt tartva. A paizs fölötti sisak koronáján piros mezű kar könyököl, három búzakalászt tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Máthé néven Erdélyben is többféle székely nemes család létezik. Ismeretesebbek ezek közül a következők:

Az ernyei **Máthé** család 1579-ben [3]).

A vargyasi **Máthé** családból Sámuel törvényszéki ülnök Bardocz alszékben 1837-ben, Dániel aranyosszéki ügyvéd; Zsig-

---

[1]) Collect. Herald. nro. 818.
[2]) Ugyan ott. 502.
[3]) Ns. Székely nemz. Constit. p. 271.

mond ugyan ott hivatalnok 1848-ban. Lőrincz írnok F.-Fejérben 1847-ben. És talán Elek írnok Háromszékben 1837. körül.

A kispolyáni Máthék közűl Péter a kolosmonostori alapitványi uradalomban ellenőr 1848-ban. Özvegye Szabó Karolina.

A havadi Máthé-k közűl Izsák marosszéki törvényszéki ülnök, útbiztos és ref. egyházi kerületi ülnök.

A székesi Máthék-k közűl Sándor 1848-ban aranyosszéki adóíró biztos.

Máthé Farkasné, Jósinczy Ágnes Küküllő megyében s több helyen birtokos.

Zemplín vármegyében a Máthé család szintén a czímeres nemesség sorában áll [1].

Mathésy család. (Vagy Mathésius.) A mult század utolsó tizedében Árva megyében találjuk, hol Mihály 1790—1797. Árva megye esküdtje volt. 1794 ben Istvánnak mint Zemplín vármegyébe költözőnek Árva megye nemesi bizonyítványt ád. 1797-ben Mathésy István, és fia Miklós, leánya Janka II. Ferencz királytól megerősítő czímeres nemes levelet nyert, mely Árva megyében 1798-ben kihirdettetett. Utóbb Árva megyéből a család eltünt, valószinűleg Zemplín vármegyébe szakadva.

A család czímere az 1797-ki armalis szerint következő: a paizsot vízirányosan egy sárga szelemen osztja kétfelé, melyen három rózsafej látszik; a felső vörös udvarban zöld téren oroszlán ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot tartva; az alsó kék udvarban egy ágaskodó fehér egyszarvú látszik, melynek szarván arany czirkalom van. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között pánczélos kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [2].

Mathiusy család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családa [3].

Mathó család. (Cseleji †.) Zemplín vármegye kihalt családainak egyike [4].

Mátis család. Erdélyi székely család Csikszékben, közűlök Mátis János csiki főkapitány 1603—1609. körűl [5].

---

[1]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[2]) Adami Scuta gentil. tom. VII.
[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[4]) Ugyan ott. 88.
[5]) Kállay Székely nemz. 265.

A hatolykai M á t i s családból M i h á l y az 1792-ki országgyűlésre Háromszék követe volt.

Mátis család. (Alistáli.) Pozsony megyei régi nemes család, úgy látszik, csak egy ága az alistali M á t t y u s családnak.

A M á t i s-ok közűl P á l 1629-ben a Pozsony megyei K a r a b szigetbeli részbírtokba adomány útján beiktattatik [1].

Mátiss G y ö r g y 1754—1765. Győr vármegye főszolgabírája volt.

Matkó család. (Kézdi-vásárhelyi.) Előneve után itélve háromszéki székely család. Ismeretes közűlök I s t v á n, a híres hittani vitázó, és ref. lelkész; szül. 1625-ben; tanár, majd hitszónok Borberekben, Karánsebesen, majd, miután Barcsai Ákos fogságából kiváltatott, Fogarason, Zilahon, és végre Kolosvárott. Meghalt 1693-ban. Sámbár Mátyás jesuitávali vitatkozásai irodalmi nevezetességek [2].

Matkovics család. Fejér, Győr, és Zala vármegye nemessége sorában említi Fényes E. Geographiájában. Közűlök P á l 1787-ben a dunántúli kerületi tábla ülnöke, 1810—20-ban cs. kir. udv. tanácsos, és azon kerül. tábla ülnöke.

I s t v á n 1787-ben Pozsega vármegye alispánja.

J á n o s 1810-ben eszéki kamarai ügyész.

I s t v á n 1815—20-ban királyi ügyigazgatósági ügyész, utóbb királyi táblai ülnök 1825-ben. Leánya Apollonia gróf Beleznay Ferenczné.

J ó z s e f 1815-ben Zágrábban hadi irodai irnok.

Matolay család. Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló barna galamb, csőrében három búza kalászt tartva, ugyan ilyen gerle (vagy galamb) áll a paizs fölötti sisak koronáján is, zöld olaj ágat tartva. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst vörös [3].

Ily nevű nemes család Zemplín vármegyében lakozik [4].

Matólcsy család. Szatmár vármegyéből eredő nemes család. Nevezett megyében fekszik Matolcs helysége, melynek azonban bírtokosai között a családot nem találjuk; 1645—1675-ben M a t o c z y (igy) S á m u e l t a Szatmár megyei szolgabírák sorában olvassuk [5].

---

[1]) Pozsonyi káptal. Capsa 3. Fasc. 6. 54.
[2]) Magyar Irók. II. köt.
[3]) Burgstaller, Collectio Insignium etc.
[4]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[5]) Szirmay Szatmár várm. I. 134. 135.

1700-ban Matólcsy László és neje Torday Éva Bereg vármegyei Kaszon helységben egy szőlőre nézve szavatosságot vállalnak [1].

Mátolcsy Györgynek Fáy Annától leánya, Anna, Kandó Zsigmondné.

Kraszna vármegye birtokosai közt eléfordúlnak Matólcsy Dániel, László, Ágnes, úgy Zsigmondnak örökösei Károly, Eszter és Mihály.

Mattachich család. (Lesztakoveczi.) Zágráb és Varasd megyében honos, birtokos nemes család. Nemességét Rudolf királynak köszöni, ki 1602. mart. 29-én Prágában kelt és a kapcsolt részek közgyűlésen 1607-ben kihirdetett czímeres levele által Mattachich Pétert, és általa Pál, Mátyás, Gergely, János és György fiait magyar nemességre emelé [2]. Utódjai részint a katonai pályán részint megyei hivatalokban, főleg Varasd megyében működtek.

A XVIII. században János a cs. kir. hadseregben mint hadnagy szolgált; fia István Varasd várm. főszolgabírája volt. Ugyan azon hivatalt viselte enneкfia Bertalan, kinek fia Mattachich Tamás Varasd megye szolgabírája, utóbb Zágráb megye számvevője, 1850. után a zágrábi urbéri törvényszék segédbírája, 1861. január 8-tól pedig Varasd megye főszolgabírája; a mult év tizednek elv tusáiban a megyei élet terén az ország és kapcsolt részei százados kapcsának testvéries fentartása és szilárditása mellett rendületlenül működött testvérével Alajossal együtt, a ki Varasd megye számvevője, és a turmezei kerület alügyésze volt, jelenleg pedig 1861. január 8-tól Varasd megyének szintén főszolgabírája.

Czímerök következő, a paizs vízirányosan vonal által két udvarra oszlik, a felső kék, az alsó udvar arany, a paizs alyján zöld mezőn az előtérben fekete medve hátulsó lábain ágaskodik, első jobb lábával kardot villogtatva. A paizs fölötti sisak koronájából a leirthoz egészen hasonló medve nyúlik föl. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Mattencloit család. Báró Mattencloit Gottfried cs. király nyug. kapitány az 1840. országgyűlésen honfiúsítást nyert [3].

Matteovich család. (Máskép Balogovich.) Czímeres nemes levelét I. Leopold királytól nyerte 1682-ben [4].

---

[1]) Oklevél szerint.

[2]) Családi közlés után.

[3]) 1840: 51. törv. cz.

[4]) Baranya megye levéltárában van az eredeti armalis 1842. óta.

Mateovich vagy Matteovich család czímere — mint azt M. Józsefnek pecsétén látjuk — a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó, kettősfarkú oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronájából három kinyílt liliom virág emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

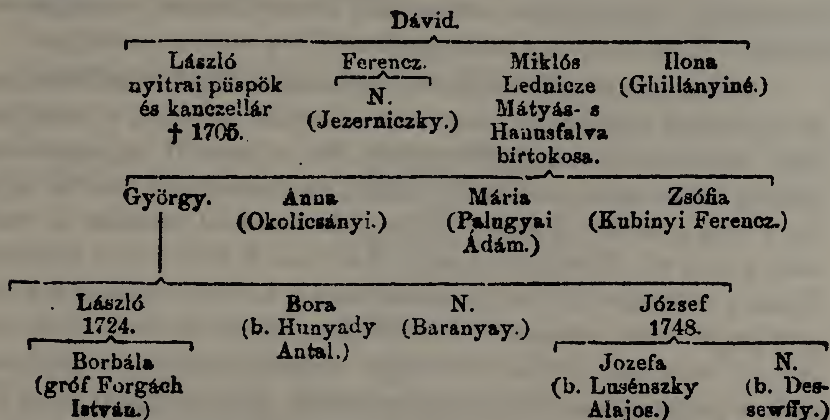
Matthaeides család. Matthaeides Mihály 1719-ken III. Károly királytól nyerte czímeres nemes levelét [1]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld mezőn álló, pánczélba öltözött vitéz, sisakján vörös strucztollak lengenek; jobb kezében három nyilat tart, bal kezét csípőire helyezé. A paizs fölötti sisak koronáján pánczélos kar könyökkel kivont kardot tartva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös.

Mattyasovszky család. (F.-Mattyasóczi.) Liptó vármegye legrégiebb családainak egyike, székhelye ott Mattyasócz, ős adomány útján birtoka. A család elterjedt több vármegyébe is.

Czímere a paizs kék udvarában koronából kiemelkedő medve, első lábaival buzogányt tartva; ugyan az emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A család egyik ágának leszármazása a mult század végeig következő:



Ez ágat László, 1690-től szepesi prépost, 1696-tól nyitrai püspök, főkanczellár és val. belső titkos tanácsos emelé föl, ki 1704. dec. 4-én tett végrendeletében, úgy ehez 1705. mart. 5-én Bécsben tett toldalékában rokonai részére dús szerzeményéről rendelkezett [2]); és

---

[1]) Collect. Herald. nro. 404.

[2]) Heveneси Mss. tomo XXI. és XXV. t.

többi közt Miklós testvérének Lednicze várát, és Mattyás- és Hansfalvát hagyá, nővérének Ilonának Ghillányinénak Lucska felét hagyományozta.

Tán testvére Ferencz volt az, kit 1671-ben a Nógrád megyei jegyzőkönyvben mint ügyvédet találunk, és kinek nejeül Toldy Katalint olvassuk.

1643-ban Mattyasovszky György Szepes vármegye jegyzője volt.

Trencsin vármegyében M. Menyhért 1648—1657-ig alispán volt. Az 1748-ki Trencsin megyei nemesi összeírásban találjuk a táblán álló Lászlót és Józsefet.

A táblázaton álló Miklósnak volt talán neje Báan Erzse, kitől fia György, kinek leánya Apollonia Scultéty Józsefné.

M. Imre 1730-ban kir. táblai ülnök.

1780. táján M. Erzsébet Kubinyi Ezechiel neje.

Liptó vármegyében, M. János 1837-ben alszolgabíró.

Szepes megyében M. Boldizsár 1835-ban főszolgabíró, ugyan akkor Incze alszolgabíró, János esküdt, 1842-ben Vincze ugyan ott számvevő, János alszolgabíró.

Zemplín vármegyében e század elején birtokosnak íratik a Mattyasovszky család Zombor mvárosban, Varanó-Csemernye-, Kamena-Poruba-, F. és Alsó-Ósva helységekben [1]).

Máttyus család. (Alistáli és padányi.) Egyike Csallóköz azon ős régi nemes családainak, melyeknek okleveles emlékeik a tatárjárás utáni legközelebbi évekig fölterjednek. Mint e kötet 31. lapján már említetett, közös törzse azon Zelege Mihály de Padány volt, ki 1235 táján élt, s kitől a Bodó, Kosár, László és Szakál családok is erednek; a mint ezt Máttyus István, Márton és Ferencz 1725-ben Pozsony vármegye előtt is igazolták; mint a László családnál a megyei jegyzőkönyv kivonatából olvashatjuk. Zelege Mihály 1235-ben Bodon, Tenk, azaz Padány helységgel adományoztatott, és fiától besnyői és padányi Salamontól származó unokái Pál és Saul pedig IV. Béla, IV. László, V. István, és III. András királyoktól vérrokonaikkal együtt ősi birtokaikban többször megerősíttettek.

Nem bírván a család teljes leszármazását a XIII. századig szakadatlanul kimutatni, miután a család időjártával több megyébe is elterjedt, s egyes tagjai érdemeik tekintetéből időnként adomanyokkal

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 158. 335. 343. 344.

jutalmaztattak, csupán, a család ismertebb egyes tagjait kell fölemlítenünk, azon ovatossággal még is, hogy más hasonnevű, és vagy csak kereszt néven így nevezett [1]), vagy más törzsökből eredett Máttyus nevezetűeket e vérséghez ne vegyitsünk;

1473-ban találjuk Máttyus Andrást és Pált, kik Nagy-Padányi György fiának Balásnak beiktatására nézve ellent mondanak [2]).

1552-ben Máttyus János ellentmond Keserjen Ferencz beiktatásának Kis-Jókán, s ugyan ez évben ő is Kis-Jókára adományt nyert [3]). 1566-ban várak parancsnoka volt.

1579-ban nagy-padányi M. Imre ellentmond Lider-Tejed és Közép-Telek eladományozásának [4]).

1588. Máttyus János Kossuth helységre nyert adományt [5]); 1599-ben elzálogosítja Pozsony megyei Lócz helységbeli bírtokrészét [6]).

1616-ban M. János Kis-Jokán, M. Albert Kossuthon fordúl elő [7]).

1629-ben M. Mátyás Moll-Fejeden; 1625-ben Pál Sík-Abonyban [8]). 1658-ban Ferencz Farkasdon (Nyitra megyében) említetnek [9]).

Legnevezetesebb azonban a család élő ágai közt jelenleg azon ágazat, mely Csallóközből a XVIII. század elején, Komárom, Sopron, Győr megyékbe, innen végre Pest megyébe szakadva, virágzik. Ezen ágazat leszármazását mutatja a következő táblázat:

Zelege Mihály
de Padány 1235.

Salamon
de Besseny̋ő et Pedány
1265.

Pál 1299. — Saul.
Itt hézag van.

[1]) Mint Trencsini Mátyás, Palóczy Mátyás, azaz Máté vagy Mátyás.
[2]) Pozsony megyei levéltár.
[3]) Pozsonyi káptalan. Fasc. 3. 2. 25. és a kir. kanczelláriánál Liber regius.
[4]) Ugyan ott Fasc. 5. Capsa 3. (9. 41.)
[5]) Ugyan ott. Cap. 2. Fasc. 2. 13.
[6]) Pozsony megyei levéltár.
[7]) Esztergami káptalan libro 12. fol. 279. 286.
[8]) Pozsony megyei levéltár.
[9]) Esztergami káptalan libro 15. folio 105.

Később így foly a nemzékrend.

István
szül. 1665. † 1715.
(Hathalmy Éva.)

József sz. 1700. † 1742.
urad. ügyész Tüskevart.
(Baranyay Katalin.)

László sz. 1741. † 1817.
Györött lakott.
(b. Unterperger Erzse.)

Károly
volt hadnagy
† 1814.

József
őrmester.

Nep. János
kir. udv. s tart. biztos
szül. 1794.
(borfői Bory Mária.)

Izidor
kilépett
hadnagy.

Klotilda.

Arisztid
jogász.

Az e táblázaton állók közül **István**, mint banderialis kapitány Komáromban temettetett el. Fia

József Esterházy herczeg uradalmi ügyésze s Sopron megye táblabírája volt, Tüskevárott halt meg. Ennek fia

László Csornán született 1741. május 20-án. Volt Győr megyei ügyvéd s táblabíró, utóbb több uradalom ügyigazgatója. Meghalt 1817-ben. Nejétől báró Unterperger Erzsébettől egyik fia:

Károly gyalogezredi tiszt, az 1798. évtől 1808. évig részt vévén az olasz háborúkban, 1809-ben mint a Győr megyei fölkelt nemességnél lovas hadnagy a győri ütközetben kitünteté magát; meghalt 1814-ben. Egyetlen fia József Hessen-Hombourg gyalogságnál őrmester halt meg, és Bécsben temettetett el.

Lászlónak másik fia Nep. **János** szül. 1794. aug. 15-én Győrött. Jogi pályáját befejezvén 1813-ban a Győr megyei jegyzői hivatalban alkalmazva, ezen évben a cs. kir. hadseregbe nevezetesen a Császár huszár ezredbe beállván, 22 évig szolgált, résztvévén a lefolyt francziа háborúkban is; míg végre mint főhzg. Ferdinand huszár ezredben kapitány 1834-ben leköszönvén, a budai kerületbe altartomány biztosnak neveztetett ki; 1840. kir. udvarnoki czímet nyert, az altartományi biztosságot 1850. május 1-ig, annak feloszlatásáig viselte. Nejétől borfői Bory Máriától három gyermeke él: 1. **Izidor** szül. 1836-ban, ki 1850-ben tűzér kadetnak beállván, 1856-ban hadnagygyá neveztetett, 1859-ben a vezérszállás karhoz osztatván, a solferinói csata után ezredéhez visszatért, 1860. sept. 1-én pedig a hadseregből vég-

képen kilépett, 2. Klotilda, és 3. Izidor szül. 1840-ben. A jogi pályán míveli magát.

Magyarországban még a följebbieken kívül több Máttyus nevű nemeseket is találunk, úgy a régiebb időkben, valamint jelenleg is, kiket azonban részint azért, mert más előneveket használtak, részint mert az ország távolabb vidékein tünnek fel, egyenes összeköttetéseiket pedig az alistáli Máttyus családdal oklevelesen kimutatni nem lehet, e családnak tagjaiúl vitatni nem merek, ha bár lehet, hogy egy törzsökből eredtek.

Ilyennek találáljuk a sz.-király-szabadjai Máttyus családot, melyből András 1550-ben nyert Veszprém megyei Sz.-Király-Szabadja helységre királyi adományt Miksa királytól; továbbá 1576-ban ugyan azon királytól Veszprém megyei Szent-Márton és Mátyusháza pusztára nyert kir. adományt.

Ismét 1499-ben csegei Mathus Mátyásnak fiát Lászlót, ki Réte helységben iktattatott be.

1551-ben Máttyus máskép Zilasi Cséplő Mihály Komárom megyei Szilason iktattatott be [1].

1581-ben zilasi Máttyus Bálintnak fia Benedek, és gyermekei István és Anna ellent mondanak Somogyi Györgynek Pozsony megyei Karcha és Erdőhát helységbeni beiktatására nézve [2].

Borsod megyében alsó-bákoni Máttyus család fordúl elé, nevezetesen 1579-ben élt Közülök Tamás [3]. Valószínűleg ezzel áll kapcsolatban azon Máttyus is, ki 1551-ben I. Ferdinánd királytól Nemesbik, Iklad, Korombháza, Egyháza helységekre nyert adományt [4]. Ebből eredhetett azon Mátyus (Mathius) Demeter, ki 1565-ben Szendrő várában kapitány volt [5]. Ez ág nyúlhatott be Szabolcs, Zemplín és Szatmár megyékbe is. Legalább a következőket adatok mutatják:

1597-ben Máttyus Anna és Polyay Péter közt egyesség történik Szabolcs megyei Karaz és Borsod megyei Igricze helységbeli birtokra nézve.

1614-ben Mattyus János részére bevallás történik Zemplín megyei karcsai helységbeli 3 telek iránt. 1618-ban szintén ezen Já-

---

[1] Győri káptalan Fasc. 22. nro. 12.

[2] Pozsonyi levéltár Capsa 2. fasc. 2. 13.

[3] Borsod megyei levéltár.

[4] Liber Regius a m. udv. kanczelláriánál.

[5] Istvánffy Hist. p. 273.

nos és Kakas Erzsébet nevezett Karcsa helységben beigtattatik. 1620-ban előfordúl János Tisza-Szőlősön [1].

1653-ban Mátyus Ferencz említetik Lasztóczon Zemplín vármegyében [2].

1663-ban M. János Zemplín megyei Karcsán curiája felét s földjét elzálogosítja Sennyey Ferencznek [3].

Szatmár megyében 1609-ben M. Gergely említetik Hodászon.

Heves és Pest megyében 1620-ban M. János özvegye Dorottya, elzálogosítá egész bírtokrészét Igar-Csicserben (Közép-Szolnon v.) Nyéken (Borsod v.) Alattyán, Pazmány és Fogoton (Heves v.) Ócsán (Pest m.) Győrfy Gergelynek és Mocsáry Eleonorának [4].

1641-ben M. Ferencz elzálogosítja Vezekény és ágói bírtokrészét Heves vármegyében [5].

1751-ben M. László adományos bírtokos Szatmár vármegyében Rapat, Ökörító, Danyád és Domahíd helységben.

Ezenkivűl van még Borsod, Pest. stb. megyékben czímerleveles nemes Máttyus család, mely nevét Mátyus-nak írván, ezen néven alább látandjuk.

Matuka család. Trencsín vármegye 1754-ki összeírásában Podhragyon említetik ily nevű nemes család.

Matulay család. Czímere a paizs udvarában balról kinyuló kar, mérleget tartva. A paizs fölötti sisak koronáján egy női alak áll, derekán és feje fölött fátyolt tartva. E czímert viselé 1835. táján Pesten lakos Matulay István.

Tán e család ivadéka Matulay Dániel is, kinek Mátyus Karolinától fia Frigyes, Beszterczén cs. k. megye törvényszéki elnök, férje Steinbach Karolinának.

Matusovich család. Trencsín megyében a Kolacsányi családnak elnevezése.

Matuznay család. (Kovaszói †.) Előneve után itélve, Bereg megyei család. Azonban e Kovaszó tán egy Kávás várával, melyet a Matuznay család bírt [6]) már 1426-ban, és még 1545-ben is, egyéb

---

[1]) Leleszi Convent Protoc. 52. fol. 86.

[2]) Ugyan ott Prot. 91. fol 47.

[3]) A curiai levéltár szerint.

[4]) Leleszi Convent Prot. 52. fol. 86.

[5]) Ugyan ott Prot. 56. fol. 80.

[6]) Szirmay C. Ugocsa y. 1. 16. Istvánffy libro XX.

Ugocsa megyei helységekkel, sőt Szatmár megyében már 1417-ben birtokos volt Gébcrjén és Czégény helységben is [1]).

1493-ban Matuznay Miklós Charnavoday Egyedtől a sárii és szigethi rész jószágait zálogba vette [2]).

Matuznay Tamás 1521-ben Bosnyákországban a zreberniki, tesseni és szokolyi várak kapitánya, hanyag figyelmetlensége miatt e várakat elvesztvén, jószágai elkoboztattak és számkivettetett [3]).

Matuznay Sebestyén 1552-ben Teufel Mátyás vezérlete alatt indult a palásti mezőre, honnan a bányavárosokba álgyúkért küldetett, oda járása alatt megtörtént a szerencsétlen palásti ütközet.

A család név gyakran Mathusnyai-nak is iratik.

Kihaltak a Matuznyaiak a XVI. század végén.

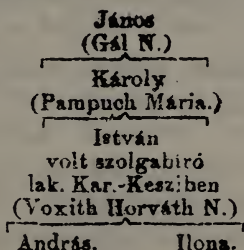
Mátyás család. (Pávai.) Közűlök Samuel közügyigazgatósági ügyvéd 1815 ben, Pál ref. lelkész a szamos-újvári országos fenyítő intézetnél 1848-ban. Talán e család ivadéka Károly is, Közép-Szolnokban birtokos.

Tán e család elei közűl volt az 1579-ben élt Mátyus Benedek is [4]).

Mátyássy család. Nógrád megyei család. Heves megyéből jőve Nógrádba. Az, ki Heves megyei Szuháról Nógrádba költözött, Mátyássy János volt, kinek nejétől Gál leánytól fia Károly, ennek fia István Nógrád megyében 1842-ben esküdt, majd alszolgabiró; 1850-ben egy ideig cs. kir. járásbiztos.

Czímerük a paizs udvarában valami ajtóféle, a paizs fölötti sisak koronájából oroszlán emelkedik ki, zöld galyat tartva.

Nemzékrendük következő:



Matyejecz család. Az Árva megyei régi curialis birtokos családok egyike [5]): közbirtokos a Reviczky és Csutka családokkal Re-

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 228.

[2]) Ugyan ott 283. 285.

[3]) Istvánffy Hist.

[4]) Székely nemz. Constit. 272.

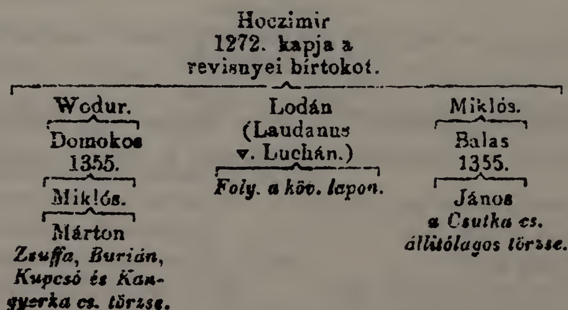
[5]) Szontagh Dán. közlése.

visnyén. Egyik vonala Stefanovics névvel is élt, másik vonala pedig Mathaeides nevezettel, mint e vonalról följebb külön czik található.

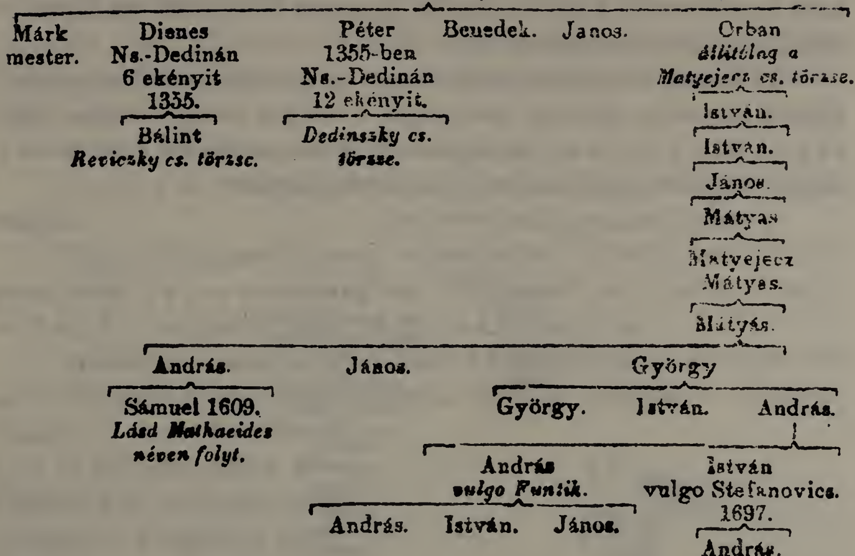
Eredetét bizonyos Hoczimírtól hozza le, ki 1272-ben Revisnye földbe beiktattatott. Ennek három fia után több rokon család keletkezett, névszerint Luchantól másek szerint Lodántól, (Laudanus) Reviczky, Dedinszky, és Matyejecz, — Wodurtól a Zsuffa, Burián, Kupcso, Kangyerka, — Miklóstól a Csutka családok származtak. 1355 ben Lodán fiai Márk mester, Dienes, Benedek, János, Orbán és Péter Hotocsin és Ivatra-pataka közötti földnek 12 ekényi területét, Wodurnak fia Domokos pedig a följebbi patak közben hat ekényi földet kaptak I. Lajos királytól adományos jogon. Későbbi osztály és kölcsönös kifizetések utján Domokos utódai (Zsuffa, Burián, Kupcsó és Kangyerka) a hotochini birtokot egy felébe, Péternek utódai pedig (a Dedinszky család) más felébe osztály illetékökben elvállalták, s ezen birtok jelenleg Nemes-Dedina név alatt ismeretes. Dienes és fia Bálint, vagy is a mai Reviczky család eldődei, nem különben az Orbán, Matyejecz, Balás és Csutka család állítólagos örökösei a revisnyei birtokot megtartották, és maiglan birják.

A Matyejecz családból főleg azon vonal, mely Mathaeidesz név alatt ismeretes (*lásd Mathaeidesz cs.*) mutatott föl nevesb egyéneket. A jelenleg élő Matyejecz család fiaiból főleg említendő János, a ki 1850-ben Árva megye főgyámnokául választatván, az árvák ügyét mind addig kezelte, míg ez ügy a járásbirákra bizatott; jelenleg (1860.) a sopronyi helyt. kerületben egyik megyei számvevői állomáson hivataloskodik.

Leszármazási táblázata, mint az a Mathaeides vonal nemesség igazoló pöréhez csatolva áll, következő:



Foly. a köv. lapon.



I s s v á n, ki köznéven S t e f a n o v i c s néven volt ösmeretes, 1697-ben a maga revisnyei bírtokát Reviczky Jánosnak eladta.

Mátyfalvy család. Ismeretes közülök I l l é s, 1417-ben marmarosi só-aknák alispánja [1]). A család kihalt.

Matyók család. Matyók J á n o s, és fiai I s t v á n, J á n o s és G e r g e l y és apúl testvére szintén G e r g e l y 1622-ben kapott II. Ferdinánd királytól czímeres nemes levelet.

Matyók M á r t o n a följebbi armalis alapján Vas vármegyétől 1768. jun. 25-én nemesi bizonyitványt nyert, mely 1769. april. 1-én Veszprém vármegyében hirdettetett ki.

Matyovay család. Matyovay I s t v á n 1718-ban a Balog és Molnár családokkal egy czímeres levélben nemesitetett meg [2]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren egy lábon álló daru, másik felemelt lábával kövecset tartva. A paizs fölötti sisak koronáján kiterjesztett szárnyakkal galamb áll, csőrében zöld ágacskát tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

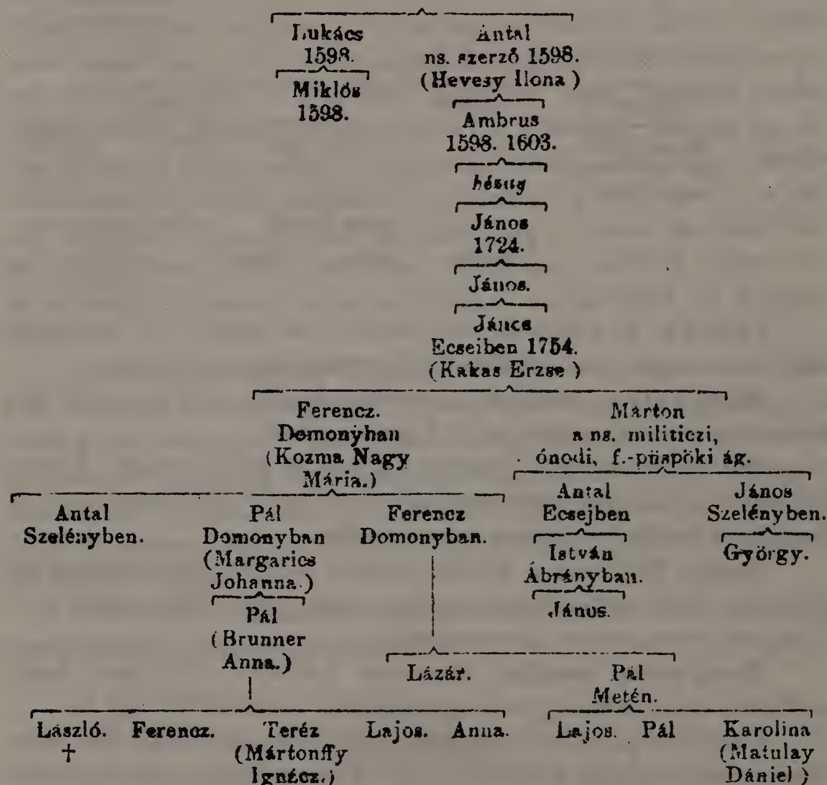
Mátyus család. Borsod, Heves, Pest stb. megyében lakozó czimerleveles nemes család. Neve az armalis levélben M á t h y u s-nak

[1]) Szirmay C. Ugocsa p. 69.
[2]) Collect. Herald. nro. 535.

íratik. 1598. mart. 12. Prágában Rudolf királytól kapták a czímeres nemes levelet Máthyus A n t a l, és fia A m b r u s, továbbá nagybátyja L u k á c s és ennek fia M i k l ó s; mely nemes levél 1603-ban Sáros és Abauj megyében hirdettetett ki.

1724-ben e czímeres nemes nemes levél alapján Mátyus János Borsod megyében igazolta nemességét. 1754-ben pedig Ecseiben lakó J á n o s, fia J á n o s n a k unokája az 1724-ben producáló J á n o s n a k Borsod megyétől ismét nemesi bizonyitványt nyert.

A család leszármazása következő:



Hont megyében is találunk Mátyus nevű családot, melyből A d o l f azon megyének 1839-ben rendszerinti esküdtje.

Mátyus család. (Kibédi.) Erdélyben Székely család. Már 1566-ban találjuk Mátyus J á n o s t, mint aggerum magistert [1].

---

[1]) Kállay, Székely nemz. 266.

1605-ben M á t y u s (vagy Máttyus) J á n o s Csik-Gyergyó és Kászonszékek főkapitánya volt [1]).

Kibédii Mátyús I s t v á n m.-vásárhelyi tanár, Utrechtben orvosi oklevelet nyert, több orvosi munkát adott ki 1756—1787-ig. Egy ideig a „Magyar Hirmondó"-nak is szerkesztője volt [2]); 1794-ben Marosszék orvosa.

M á t é 1815-ben szintén Marosszék orvosa.

I s t v á n m.-vásárhelyi hivatalnok, valószínűleg szintén e család ivadéka.

Egy másik ágazat Kraszna vármegyében birtokos, hol D é n e s pénztárnok, L a j o s árvaszéki ülnök 1843. körül, neje Sebess Zsuzsi. — S á n d o r szolgabiró 1848. — F e r e n c z birtokos.

Mauchs család. (Farkasfalvi.) Eredetileg Szepes megyei család; elterjedve Árva, Zemplin, Nógrád s több megyébe is. Alapítója Mauchs D o n á t Késmárkon biró, ki 1635-ben julius 6-án Bécsben kelt czimeres nemes levélben II. Ferdinánd király által D o n á t, D á v i d, J á n o s, I z r a e l, Z s i g m o n d, É v a, Á g n e s és M a r g i t gyermekeivel együtt előbbi nem nemes állásukból magyar nemesi rangra emeltettek. Mely czimeres nemes levél Szepes megye közönsége előtt Lőcsén 1635. sept. 3-án tartott gyűlésen kihirdettetett.



Czimerük — itt a metszvény ábrázolása szerint — következő; a paizs vörös udvarában hármas halom tetején nyugvó koronából fehér zerge emelkedik ki, fölötte a paizs jobb oldali szögletében arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából s a leirthoz egészen hasonló zerge emelkedik ki; előtte szintén csillag ragyog. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

---

[1]) Wolph Bethlen tom. VI. 269. 270. 287. 319. 328. Gr. Mikó Imre, Erdélyi Tört. adatok. I. 67.

[2]) Magyar irók. II. 193.

Nem bírván a család teljes leszármazását, a nevezett alapítótól I. Donáttól 1635-től 1713-ig így kezdé leágazását a család.

I. Donát
késmárki bíró
1635. nemes.

- II. Donát 1435. (Filkó Bora, utóbb Horánszky Jánosné.)
  - III. Donát.
  - Tóbiás 1691. kap Farkasfalvára adományt.
  - I. Mihály 1691. 1703. Lőcsén (Buchvaltin Margit)
    - III. Mihály 1714. (Seltenreich Mária.)
    - II. György 1714.
      - Tóbiás 1714.
      - András.
      - Zsuzsi (Christophori János)
  - I. György.
    - II. Mihály.
- Dávid. 1635
- János. 1635.
- Izrael. 1635.
- Zsigmond. 1635.
- Éva. 1635.
- Ágnes. 1635.
- Margit. 1635.

II. Donátnak felesége Filkó Borbála, nevezett férje halálával másodszor férjhez ment Horánszky Jánoshoz, ki Farkasfalván, Pikóczon és Rokuszon bírtokos volt; azonban magtalanul halván el, ezen javakat magvaszakadás jogán a kamara elfoglalá; mivel azonban Filkó Borbálának első férjétőli fia Mauchs Tóbiás és Mihály testvéreik leveikben is kimutaták, hogy mostoha atyjuk Horánszky János után terhelő adósságok maradtak, és így a jószág lefoglalása után azok is a kamara által lennének fizetendők, a kamara az igénylő Mauchs örökösökkel kiegyezett, és a bírtokot 1500 m. forint letétele mellett nekiek visszabocsátá 1690-ben, és ezen javakra, melyek Farkasfalván egy kuria, vagy nemes ház, két zsellér telek, halastó, egy kőre malom, és kertből, Pikóczon három nemes házból és nehány zsellérből, Rokuszon öt zsellérből állottak, Mauchs Tóbiás és Mihály s testvérei 1691. máj. 11-én I. Leopold királytól adományt vittek, s azokba a szepesi káptalan által 1692. évi mart. 11-én be is iktattattak [1]).

1702-ben Mauchs Györgynek fia II. Mihály a följebb érintett birtokokhozi jogát eladta nagybátyjának I. Mihálynak és utódainak [2]). Hasonlóan a Beretky család és a Horánszky-ak többi leány utódai is a följebbi javakhozi jogukat bevallák Mauchs I. Mihálynak [3]), a ki 1714-ben mind ezen részbírtokot fiára III. Mihályra és nejéről Seltenreich

[1]) Szepesi Káptalan Protocol anni 1685. fol. 422.

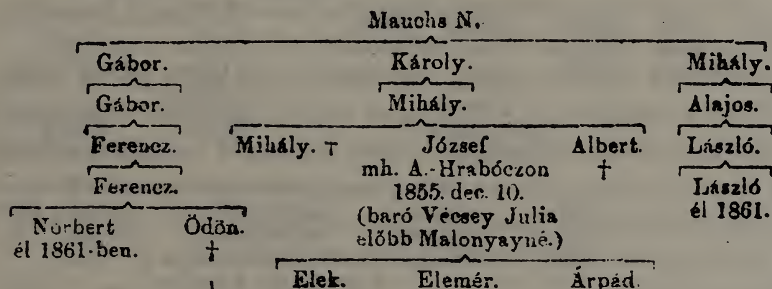
[2]) Szepesi kápt. Prot. 1702. fol. 76.

[3]) Ugyan ott folio 136.

Máriától származott utódaira átíratta [1], mely átíratás és bevallás ellen II. György, fiai neveikben is mindjárt azon évben a szepesi káptalan előtt tiltakozott [2].

Később azonban a Gömör megyében lakozó runyai Soldos család az említett farkasfalvi stb. birtok iránt, melyeket eleik még Zsigmond királytól adomány mellett birtak, a Mauchs család tagjai ellen pert inditottak, míg végre 1760-ban a pert megszüntetve, s jogaikról lemondva, fölfizetés mellett a birtokokat Mauchs Donát örököseinek Mauchs Mihálynak, Cornides Tamásnak, és Vieland Jánosnak, és ezek feleségeiknek Várady-Szakmáry Anna Máriának és Borbálának bevallották [3].

Miképen származik le most élő ivadék a följebbi táblán állóktól, adataink hiányában nem tudhatva, csupán a Szepes és Zemplín vármegyei ágazat következő nemzékrendét közölhetjük.



E tábiázaton állók közűl csak Józsefnek három fia, továbbá Norbert, és László vannak életben. Átalában a család tagjai — mint történetök mutatja — többnyire rövid kort élnek.

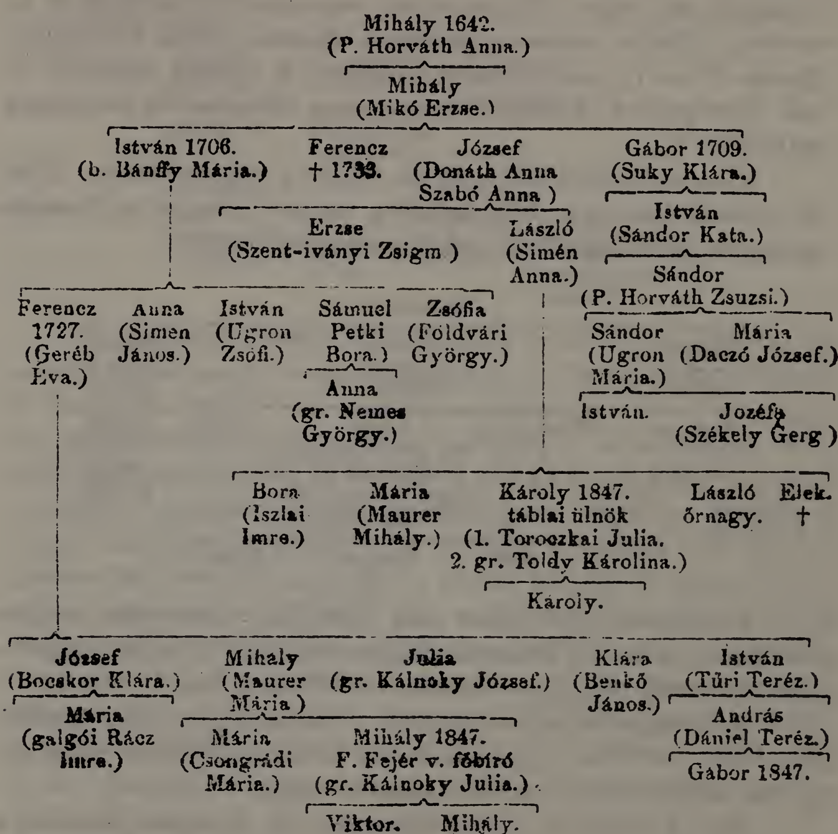
Árva megyében szintén találunk e család tagjaira, hol Mauchs János, és két Simon gyógyszerészek voltak, és 1806-ban Árva megyében hirdetteték ki czímeres nemes leveleiket.

Nógrád megyében szintén él a család, és Muhorán birtokos; a három testvérek közűl György megyei tiszti alügyész 1842-ben, már meghalt, élnek még Mátyás jelenleg 1861-től alszolgabiró, és Antal.

Maurer család. (Ürmösi.) Erdélyi nemes család, úgy látszik oda a Szepességből származva. Erdélyben első megtelepedőnek

[1]) Ugyan ott. Prot. 1710. fol. 308.
[2]) Ugyan ott. Prot. 1710. fol. 309.
[3]) Ugyan ott. Prot. anni 1756. fol. 165.

Maurer M i h á l y tartatik, ki 1630. táján szakadt Erdélybe [1]), és I. Rákóczy Györgynek udvari embere volt; mint ilyen 1642. jul. 27-én az Olt partján fekvő Ü r m ö s helységet kapja adományképen. 1644. táján országos követ a török portánal, hol roszúl végezett dolga miatt végzé ki magát [2]). Ez alapítá meg családját, melynek leszármazása következő:



A család most élő tagjai többnyire gazdaságaikkal foglalkoznak. I s t v á n 1705-ben a szebeni biztosság tagja [3]). J ó z s e f előbb Rákó-

---

[1]) Kővári L. Erdély nev. családai 132 lapon említi az alaptalan szó hagyományt, mely szerint a Maurer, Haller, és Trauzner család első törzsei egyszerre mentek volna Erdélybe; holott a Hallerek egy századdal előbb, a Trauznerek is egy tizeddel előbb már Erdélyben voltak.

[2]) Ötvös Ágost. Rejtelmes Levelek. — és Szalárdy Siralmas Krónika 219 l.

[3]) Hodor Doboka várm. 176.

czyval kibujdosott, de ismét visszatért, és 1711-ben nőül vette Donáth Annát [1]). Károly 1847-ben kir. táblai ülnök, ugyanakkor Mihály Felső-Fejér várm. főbírája; Gábor ugyan ott tiszt. jegyző.

Maurovics család. Komárom vármegyei Radvány helységben birtokos [2]).

Mayer család. *Lásd Majer cs.*

Maygruber család. Szepes vármegye nemessége sorában áll Fényes E. Geographiája szerint.

Maylberg család. A Trencsín vármegye 1702-ki nemesi öszszeírásában találjuk Maylberg János-Ernőt és Imrét; utóbb nyomaik sem találhatók.

Mayr család. Mayr József kapitány Békés vármegyében 1801-ben hirdetteté ki nemességét.

Mazakcsáni család. Mazakcsáni Dániel és Mihály 1686-ban I. Leopold királytól czímeres nemes levelet kaptak [3]).

Czímerük a paizs kék udvarában zöld téren álló grif, első jobb lábával három fehér liliom szálat tart. A paizs fölötti sisak koronáján kiterjesztett szárnyakkal fehér galamb áll, piros csőrében három arany búzakalászt tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Mazáry család. Mazáry Péter, Kerestély és János 1713-ban III. Károly királytól czímeres nemes levéllel diszíttetett föl [4]).

Czímere a paizs kék udvarában hármas szikla halom közűl a középsőn arany korona van, s azon vörös mezű kar könyököl, kezében irótollat tart; fölötte jobbról arany nap, balról ezüst félhold ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján kiterjesztett szárnyakkal galamb áll, piros csőrében zöld ágacskát tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Zemplín vármegyében van Maszáry család [5]), tán e családdal azonos.

Mazur család. Mazur János és András 1790-ben II. Leopold király által czímeres nemességre emeltettek. Czímerük a paizs kék udvarában ágaskodó, kettősfarkú arany oroszlán, első jobb lábával kivont kardot, bal lábával rózsa koszorút tartva. A paizs fölötti sisak koronájából arany grif emelkedik ki, első jobb lábával kivont kardot,

---

[1]) Cserei Mihály Hist. 422. 435. 479.
[2]) Fényes E. Komárom várm. 129
[3]) Collect. Herald. nro. 819.
[4]) Collect. Herald. nro 661.
[5]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

ballábával három piros rózsát tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról arany-vörös [1]).

Mecséry család. (Mecséri.) Dunántúli nemes család, melyből M. Dániel 1728—1732-ben Győr vármegyének szolgabírája volt.

Tán e följebbi Dánielnek fia volt azon István, ki hzg és gr. Batthyányiak ügyésze volt, s kinek nejétől Küttel Zsuzsánnától fiai József ügyvéd Pozsonyban, és Dániel, ki Kőszeghen szül. 1759-ben sept 29-én, katonai pályára lépvén, a franczia háborúk alatt kimutatott ügyessége és vitézsége folytán 1807-ben a M. Terézia kat. rendjét kapta, és az által báróságot; 1809-ben tábornokká, végre 1813-ban főhadi tanácsossá neveztetett. Meghalt 1823. dec. 30-án. Első nejétől Fischer Johannától egy fia Károly 1808-ban született, de tanuló gyermekkorában meghalt. Második nejétől Szirmay Teréztől gyermeke nem maradt.

1825-ben találjuk báró Mecséri János tábornokot Eszéken, mint a M. Terézia és Orosz sz. Anna rend keresztesét, cs. kir. kamarását, és az 51. sz. gyalog ezred tulajdonosát.

Trencsín megyében találjuk Lajosnak örököseit Mecséry Kálmánt és Ágostont 1837-ben, kik közűl az utóbbi szintén katonai pályát választa.

Mecséry Károly 1846-ban m. testőr volt.

A legújabb időben (1860-ban) báró Mecséry az osztrák ministeriumban a legfőbb rendőrséggel bízatott meg.

Mecseniczi család. *Lásd Garázda, Szilágyi és Teleki.*

Mechkey család Kihalt család, melyből Mechkey Györgyöt 1494-ben megerősíti a szepesi prépostságban Ipoly esztergami érsek [2]).

Mecskey Lajosnak leánya Krisztina előbb Sighérné, utóbb Mathésy neje [3]).

E családból volt azon ismeretes hős Mecskey István, ki 1552-ben Dobó Istvánnal Eger várát védelmezte [4]); s kinek nevét Neskei s Mitskeinek is elferdítve találjuk krónikáinkban.

Mede család. Mede Ferencz és András 1755-ben M. Terézia királyasszonytól nyerte czímeres nemes levelét [5]).

---

[1]) Adami Scuti gentil. tom. VII.
[2]) Kaprinai Mss. B. tom. 52. p. 247.
[3]) Geneal. Familiae Máriássy.
[4]) Istvánffy Hist.
[5]) Collect. Herald. nro. 267.

Czímerpaizsa előbb vízirányosan kétfelé, és a felső osztály függőlegesen ismét kétfelé oszlik. Az alsó osztály zöld udvarában egy karó mellett szőlőfürtökkel megrakott tőke emelkedik föl, az udvar két oldalából két meztelen kar nyúlik be, kivont kardot tartva. A felső jobb oldali kék udvarban arany csillag ragyog; a baloldali ezüst udvarban repülő pacsirta látható. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között a leírt arany szőlőtőke emelkedik fel. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-zöld.

Medeváry család. Zemplin vármegye nemes családainak egyike. E század elején birtokos Nagy- és Kis-Azáron [1].

Medgyes család. (Nyárád szent-imrei.) Törzsökös székely család, melyből származott Medgyes Sándor M.-Vásárhelyen ügyvéd. Családot következőkép alapított:

Sándor
ügyvéd.

Lajos	Ferencz	Bálint.	Mihály.	Miklós.	Mária.	Kata.	Róza.
szül. 1817. ref. lelkész és költő.	† 1860. kora 36. (csernátoni Beke Laura.)						

Ezek közül Lajos szül. 1817-ben M.-Vásárhelyen, 1845. óta Dézsen ref. lelkész, 1848-ban tábori pap, ezért 1851-ig várfogoly. Mint író és költő egyéb dolgozatain fölül 1846-ban kiadott költeményei, úgy egyházi beszédei s főleg protestans nők számára írt Imakönyve által lőn ismeretes.

Testvére Ferencz ügyvéd Szászvároson 1860. mart. 20. kora 36. évében halt meg. Ennek özvegye csernátoni Beke Lóra, kinek nevével az irodalmi téren is találkozunk.

Medgyesallyi, *lasd Móricz család.*

Medgyesi család. (Makói.) Erdélyben, Alsó-Fejér megyében Elek 1837-ben írnok.

Medgyesi család. (N.-enyedi.) Közülök Sándor 1848-ban N.-Enyed város levéltárnoka.

Medgyessy család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes nemes családai sorában áll [2].

Mediánszky család. 1751-ben M. Teréz királyasszony által nemesitetett meg.

Czímere a paizs kék udvarában hármas zöld halmon álló ezüst oroszlán, első lábaival arany zászlót tartva. Ugyan ilyen zászlót tartó

---

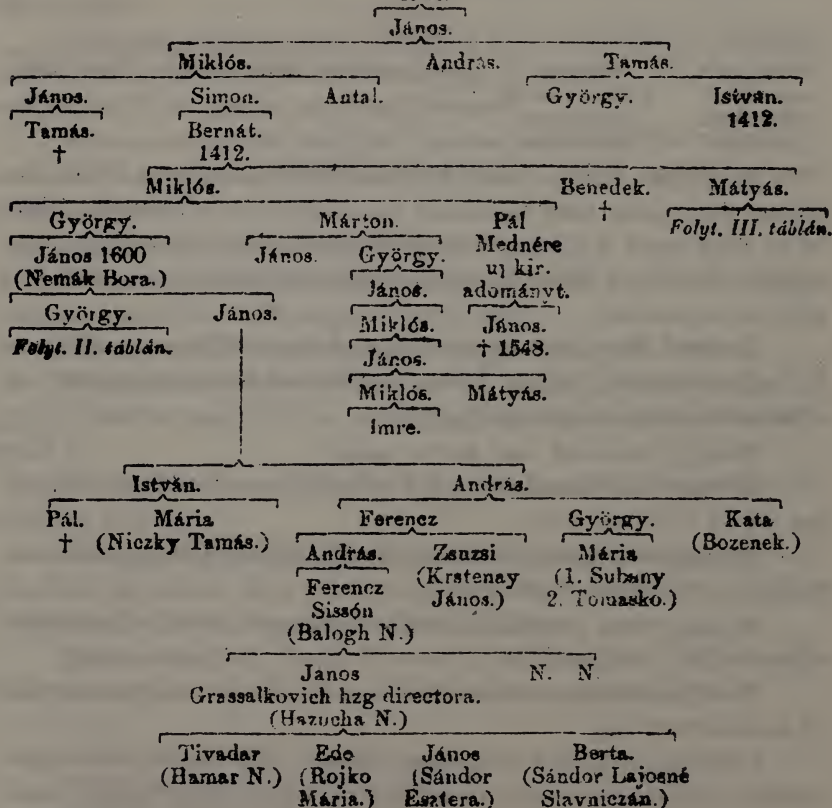
[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114. 279.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

ezüst oroszlán emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-kék [1].)

Mednyánszky család. (Mednyei és medgyesi nemes és báró.) Egyike legrégiebb nemesi és bárói ágon virágzó családainknak. Törzsének nyomai az Árpád korszakban mosódnak el. Trencsin vármegyében már 1312-ben okleveles emlékét leljük azon M e d n e i, eredetileg Meznei Jánosnak, kit a család első tudható törzsceül ismerünk. Ennek fia J a k a b 1344-ben I. Lajos király alatt él, és a nápolyi hadjáratban vett részt, érdemeiért 1356 ban adománynyal jutalmaztatva. E Jakabtól kezdve a család leszármazását a következő táblázat deriti föl [2]).

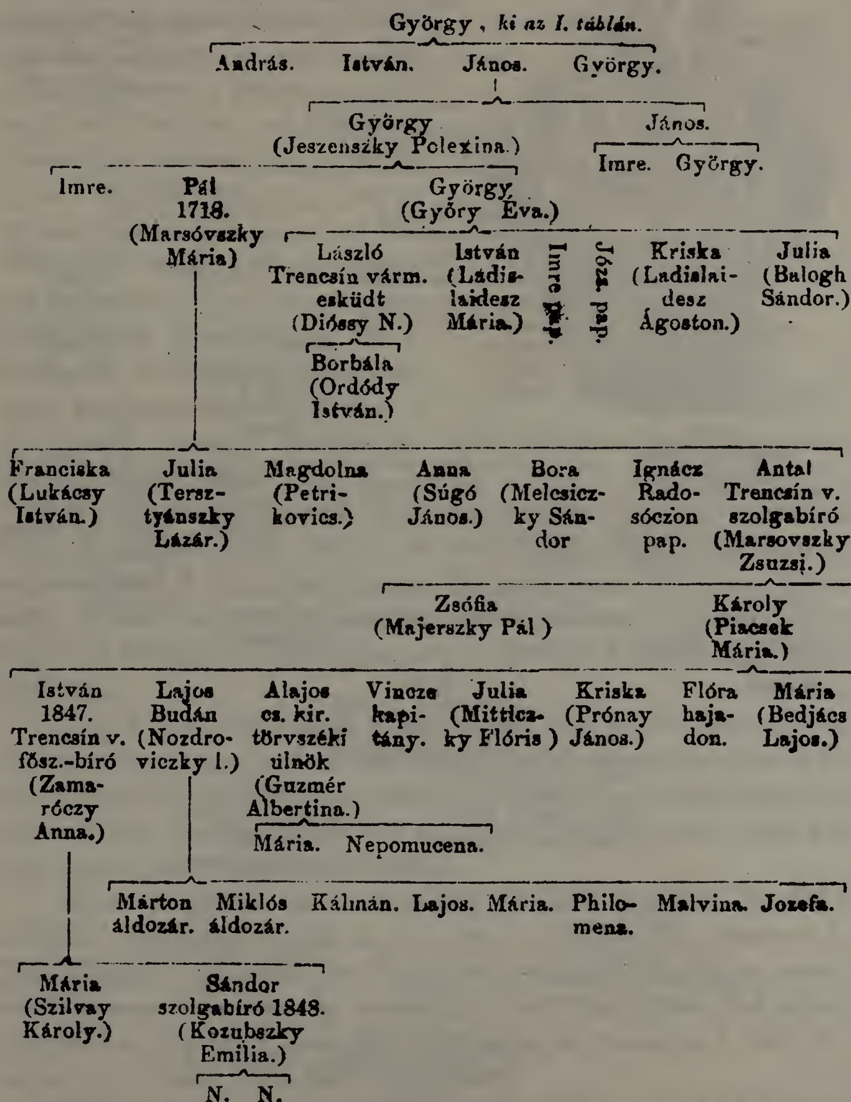
I. t á b l a.



[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[2]) A család levéltárából vett táblázat szerint. L. e családról Adámi Ms. Musaei Schönfeld Adels Schem. II. 136. — Hormayr Teschenbuch 1841. évfoly. a 394—404. — Uj m. Muzeum 1853. foly. 202. lap.

II. tábla.


György, ki az I. táblán.
András. István. János. György.
György (Jeszenszky Polexina.)
János.
Imre. György.
Imre.
Pál 1718. (Marsóvszky Mária)
György (Győry Éva.)
László Trencsín várm. esküdt (Dióssy N.)
István (Ladislaidesz Mária.)
Imre pap.
Józs. pap.
Kriska (Ladislaidesz Ágoston.)
Julia (Balogh Sándor.)
Borbála (Ordódy István.)
Franciska (Lukácsy István.)
Julia (Tersztyánszky Lázár.)
Magdolna (Petrikovics.)
Anna (Súgó János.)
Bora (Melcsiczky Sándor
Ignácz Radosóczon pap.
Antal Trencsín v. szolgabíró (Marsovszky Zsuzsi.)
Zsófia (Majerszky Pál)
Károly (Piacsek Mária.)
István 1847. Trencsín v. fősz.-bíró (Zamaróczy Anna.)
Lajos Budán (Nozdroviczky I.)
Alajos cs. kir. törvszéki ülnök (Guzmér Albertina.)
Vincze kapitány.
Julia (Mitticzky Flóris)
Kriska (Prónay János.)
Flóra hajadon.
Mária (Bedjács Lajos.)
Mária. Nepomucena.
Márton áldozár.
Miklós áldozár.
Kálmán.
Lajos.
Mária.
Philomena.
Malvina.
Jozefa.
Mária (Szilvay Károly.)
Sándor szolgabíró 1848. (Kozubszky Emilia.)
N. N.

III. t á b l a.

Mátyás, *ki az I. táblán.*

- Miklós.
  - János.
    - Miklós.
- Márton.
- Mátyás
  - Miklós Trencsin várm. főjegyzője 1601. (Petron Kata.)
    - András
    - János (Lászlóffy Judit.)
      - Pál 1678. itélőmester, *báró* 1688. (Ordódy Kata.)
        - Pal *báró* 1702. kanczelláriai titkár.
          - Antal végrend. 1788. (Pujadics Éva.)
            - Ferencz.
            - János cs. k. v. b. titk. tan. † 1833.
        - Ferencz püspök † 1736.
        - József 1730 kamarai tanácsos (Dupin N.)
          - János.
    - János 1634. trencséni követ (Posgay Judit.)
      - György.
      - János 1664. (segóczi Huszár Zsuzsi.)
        - Gáspár (Dubniczky Anna.)
          - István (Meszlényi Rozália)
            - Sándor.
          - Imre.
          - Miklós.
          - András.
          - Julianna (Lipthay.)
          - Antal szül. 1712 † 1796. *báró* 1750. cs. k. kam. (Révay Rozália.)
            - Zsófia szül. 1752. † 1803. (b. Buccow György.) — *ikrek*
            - László szül. 1752. † 1792. cs. kir. kam. (gr. Esterházy Jozefin.) — *ikrek*
              - Alajos szül. 1784. † 1844. nyitrai főisp. (1. gr. Bolza Antonia. 2. gr. Majláth Ágnes)
                - Károly szül. 1806.
                - Jozéfa szül. 1800.
                - István szül. és mh. 1809.
                - Hedvig szül. 1821. (b. Lederer Móricz.)
                - Gejza szül. 1823. cs. kir. udv. tanácsos.
                - Dienes szül. 1830. (Ghyczy N.)
              - József szül. 1787. (Richert Eleonora.)
                - László szül. 1819. kivég. 1849. (gr. Majláth Mária.)
                  - Árpád szül. 1848.
                - Edvárd szül. 1823. (Szirmay Horváth N.)
                - Sándor-Caesar szül. 1824. † 1849.
        - János.
        - György.
        - Mihály.
        - Judit (Farkas Sándor.)
        - Bora (1. Bezzegh Gábor. 2. Kraudy János.)
        - Mária (Labsánszky János)
- János 1561. palotai kapitány czimerbővítési nyert.

Zsigmond király korában élt Istvánnak fia Zsigmond, ki a csatában lábát vesztvén, 1426-ban a királytól a személyes felkeléstől felmentő levelet nyert.



A Beczkót birt hatalmas Stybor vajda családjának magvaszakadtával leányágon az erdélyi Bánffyak lőnek örökösei és ezek társaságaban költözött a Mednyánszkyak egyik őse Erdélybe, hol Medgyest nyervén kir. adományban, a medgyesi Mednyánszky ház új ágának lőn alapítója, mi által az eredetileg egy család a máig virágzó, két különböző mednei és medgyesi Mednyánszki ágra szakadt. De I. Ferdinánd és János király korában ismét Magyarhonban leljük őket a már is velük rokonult Bánffyakkal, mint a Stybor-Bánffy nemzetség leányági egyik örökösét.

Mednyánszky János I. Ferdinánd korában Palota várkapitánya lévén, a törökök elleni hős- és hű szolgálataiért régi nemességében megerősítését, és ősi nemesi czímere bővítését nyerte 1561. jan. 20-án, mely oklevél szerint a nemesség még sógoraikra is kiterjesztetett. Ugyan ez időtájban a másik ágon Pál, Mednyére kapott új királyi adományt.

Jánosnak testvérétől Mátyástól való fia Miklós, Trencsín vármegye jegyzője 1593. aug. 26-án királyi adományt nyert a kihalt Szentpétery család jószágaira, és 1600-ban megerősítést kapott [1]). Ennek Petrón Katalintól született két fia János és Jónás által két ágra szakadt ezen vonal is. (III. tábla).

Jánosnak nejétől thardi Lászlóffy Judittól született fia Pál 1678-ban itélőmester, utóbb m. kir. udvari kanczelláriai tanácsos I. Leopold király által 1688. dec. 20-án magyarországi báróságra emeltetett [2]); azonban e bárói ág nevezett Pálnak unokájában Jánosban, ki egykor m. kir. helyt. tanácsos, cs. kamarás, és valóságos b. titk. tanácsos volt, Budán 1833. febr. 9-én kihalt.

Ez ágon a báróságot nyert Pálnak fiai közül Ferencz-László

---

[1]) és [2]) Geneal. Taschenbuch d. freyherrl. H. 1853. 291.

1707-ben esztergami nagy prépost levei (v. cattarióí) püspök, földvári apát, meghalt 1733-ban, testvére József 1730-ban kamarai tanácsos volt, a harmadik testvér 1702-ben kanczelláriai titkár volt.

A másik ág kezdődött Jónással, ki 1634-ben Trencsin vármegyének jegyzője volt, és élt még 1678-ban is [1]. Ennek Posgay Judittól egyik fia István regóczi Huszár Zsuzsitól nemzé többi közt Gáspárt, kinek nejétől nemes kocsóczi Dubniczky Annától ismét egyik fia István meszlényi Meszlényi Rozáliától nemzé Antalt, ki 1712-ben május 12-én született, és a ki 1750-en ez ágnak is báróságot nyert. Meghalt 1796. mart. 18-án. Ennek báró Révay Rozáliától két iker gyermeke maradt:

a) Zsófia szül. 1752-ben april. 16-án; mhalt 1803. jun. 20-án. Neje volt báró Buocow Györgynek.

b) László szül. 1752. april. 16-án cs. kir. kamarás. Meghalt 1792. april, 10-én [2]. Hitves társától gróf Esterházy Jozefinától ismét két fia maradt: Alajos és József.

Alajos cs. kir. tanácsos és kamarás, és val. belső titk. tanácsos, kir. kincstárnok és a m. kir. kamara elnöke, a tanulmányi bizottság, és középponti könyvvizsgáló választmány elnöke, Nyitra vármegyének főispánja, Trencsín vármegyének főispáni helyettese, a m. akademia igazgató és tiszt. s több külföldi tud. társul. tagja szül. Priekopán Turócz vármegyében 1784. aprilis 20-án; iskolai bevégzése után 1804-ben a kanczelláriánál kezde hívataloskodni, és már 1805-ben tiszt. fogálmazóvá, 1806-ban római császári kamarássá, majd e császári czím változtával új királyi okírattal cs. kir. kamarássá neveztetett. Utóbb a rendes hívatalos pályáról lelépvén, és a politicai téren működvén, csak 1830-ban lépett ismét a m. kir. helytartóságnál tanácsosi hívatalba, és innen — mint följebb czímei mutatják mindég magasabbra. Hívatalos körén kivül mint történet búvár, és habár többnyire német nyelven, — egy jeles történelmi értekezéseknek szerzője, s gyüjtemények kiadója maradandó emléket hagyott magaután tudományosságunk történetében. Meghalt utazásközben Galgóczon 1844. junius 17-én [3]. Első nejétől gróf Bolza Antoniától, kit 1805-ben vett nőül, és ki 1810-ben halt meg, született két gyermeke meghalván, másodszor 1820-ban házasodott, nőül vévén gróf Majláth Ágnest, (gr. M. József allamminister leányát), kitől lett

[1] Prai Mss. IV. p. 322.

[2] Tán ennek testvére volt báró Mednyánszky Milton is, kiről gr. Dessewffy József emlékezik. Hagyományai II. köt. 32. lapján.

[3] L. életrajzát Ipolyi Arnoldtól Új M. Muzeum. 1853. 199—232.

fiai közül csak Gejza (szül. 1823. dec. 19.) cs. kir. kam. Csejthe és Beczko vár ura, a kassai helytartóság volt udv. tanácsosa és a pozsonyi urbéri törvényszék volt elnöke, és

Dénes (szül. 1830. nov. 19.) cs. kir. kamarás, élnek.

Alajosnak testvére József szül. 1790. aug. 15. Apponyban [1]), előbb huszár kapitány, utóbb cs. kir. kamarás. 1818-ben kelt egybe Richert Eleonorával, kitől három fia született. Ezek közül László (szül. 1819. jun. 28.) a forradalomban a császáriaknak Leopoldvára feladása elleni hazafiui erélyes tiltakozása miatt 1849. jun 4-én kivégeztetett. Nejétől gr. Majláth Máriától egy fia Árpád maradt.

Egyik testvére Sándor-Caesár (szül. 1824. jul. 9.) szintén 1849-ben halt meg. Él a harmadik testvér Eduard báró (szül, 1823. febr. 20.) ki a Szirmay Horváth házból nősült.

A nemesi ágazatból — mint a táblázaton megjelölve van — többen viseltek megyei (főleg szolgabírói) hivatalt, a legutóbbi időkig. Többen a papi pályán állottak, és állanak ma is.

A család ősi czímere a paizs kék udvarában egy királyi korona, átütve három nyillal, melyeknek hegyik fölfelé állanak. A paizs fölötti sisak koronájából fehér egyszarvú emelkedik ki.

1561-ben a család czímere — mint följebb említők — megbővíttetett, ekkor jutott már a paizsba is a két egyszarvú.

A bárói czímer — melyet a metvény is ábrázolt — függőlegelegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali udvar kék, a bal vörös; a paizs zöld alyjáról két szemközt álló fehér egyszarvú ágaskodik. közöttök (az ősi czímer) a királyi korona, és azon átszúrt három ezüst nyil látszik. A paizst bárói korona födi, és azon ismét koronás sisak van, melyből fehér egyszarvú emelkedik ki, két kiterjesztett sas-szárny között, melyek közül a jobb oldali vízirányosan félig kék, félig arany, a másik félig vörös, félig fehér. Foszladék jobbrúl ezüst-vörös, balról arany-kék.

Medve család. Bihar, Szatmár vármegye nemes családa; Bihar megyében Medve Márton, és Medve Dánielnő birtokos Ottományban [2]).

Már a XIV. század végén is találunk Medve családra, melyből János 1380. táján horvátországi bán volt

---

[1]) Az 1859. Gothai Almanach szerint 1789. jun. 21. született.

[2]) Fényes Geographiai Szótár III. 173.

Medveczky család. (Medveczei és kis-bisztercziei.) Árva vármegye ős régi nemes családaiból való, melyek a nevezett megyének ős erdeit a magyar honfoglalás korában megtelepíték.

A jelenleg is terjedelmes ágakon virágzó családnak tagjai, sőt egyes ágai gyakran az ősi, valódi Medveczky vezeték nevet elhagyva, más elnevezések alatt is éltek, a nélkül, hogy ez által jogaikban csorbát szenvedtek volna. Igy egyik ág Urszinyi, a másik Medve és Medvesy, a harmadik Baër, negyedik Kaftán, az ötödik Tomovics, a hatodik Laurovics stb. vezeték neveket használtak hosszabb ideig, azonban az újabb időben többnyire mindnyájan visszaatértek az ősi Medveczky név viselésére. — A család főképen két fő vonalra oszlik, az egyik kath., a másik evang. vallású; ama vonal főleg a medvedzei, ez utóbbi a kis-bisztereczi birtokokon, és ezen fölül mindkét vonal egyéb megyékben is elterjedve.

A XIII. század végén élt család törzsek közűl ismeretesek főleg Miklós és Gergely 1280—1290-ben Medvepatakán, Geras 1290-ben Kis-Biszterecczen.

A család története és főleg birtokviszonyait tárgyazzák a következő okleveles kivonatok [1]).

1370-ben Árvai Orbán, Gergelynek fia, a maga testvérének Opilió nak (juhász), minthogy az Lajos királynak ez ügyben kelt adomány levelében nem foglaltatik, a többi rokonok arányához képest hasonló birtokrészt vall be a medvepataki erdei telepből.

1386-ban kisbesztereczei András, Bekének fia, a Medzihradszky családnak medzihradnei curiába teendő beiktatására királyi emberűl kiküldetik.

1393-ban sz. Imre ünnepén, Mária királyasszony Andrásnak a maga apródjának, máskép kis-besztereczi Beke fiának, nem különben kis-besztereczi Mikech fiainak Péternek és Vitusnak a már azelőtt adományozott egy kis-besztereczi telken kivűl még más, az Árva vári birtoktól elszakitott három telket adományoz.

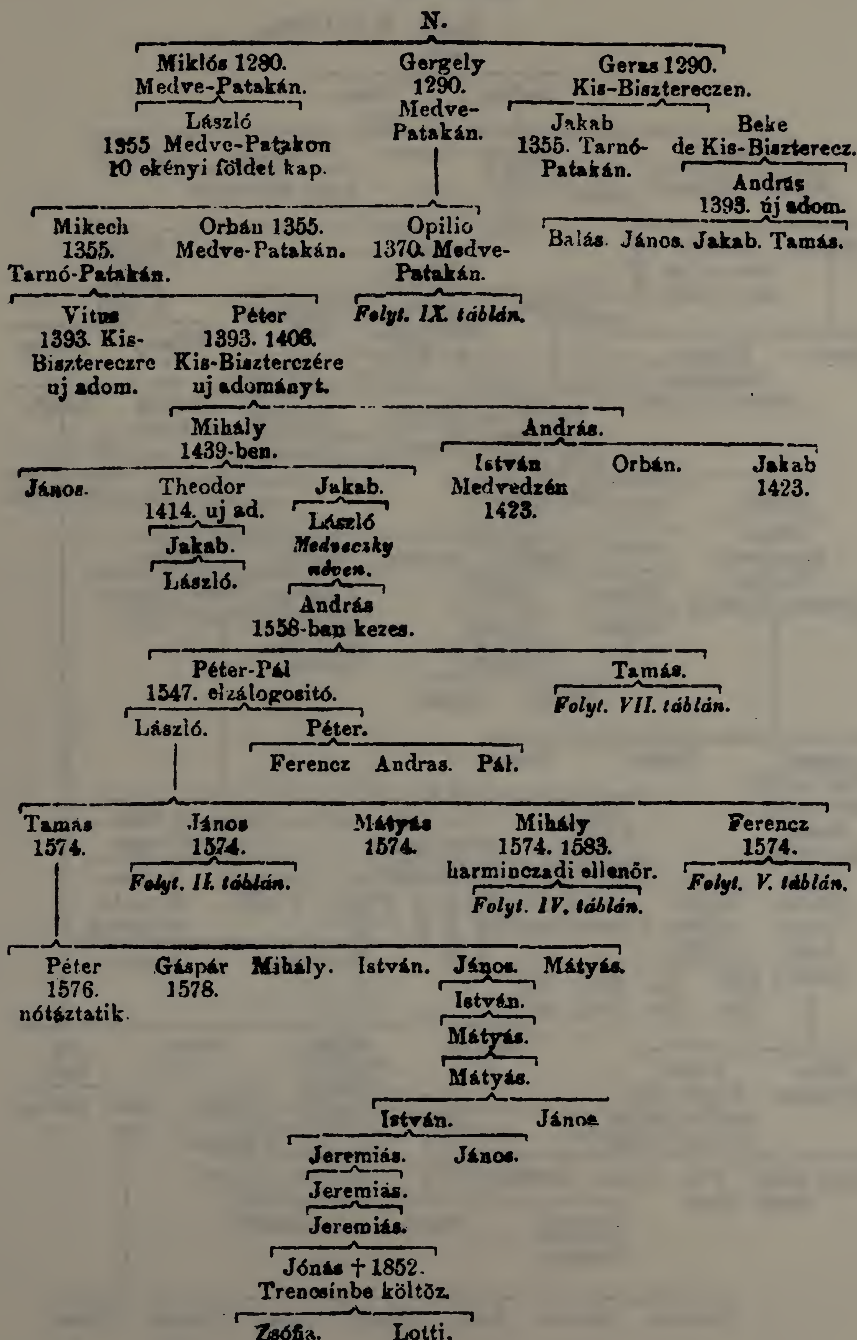
Mielőtt a család történeteit folytatnók, a család leszármazást közöljük.

A terepélyes családfa, mennyire még a kéznél lévő okmányok és adatok nyomán összeállitható volt [2]), — következő táblázatokon látható :

---

[1]) és [2]) Szontagh Dániel közlése.

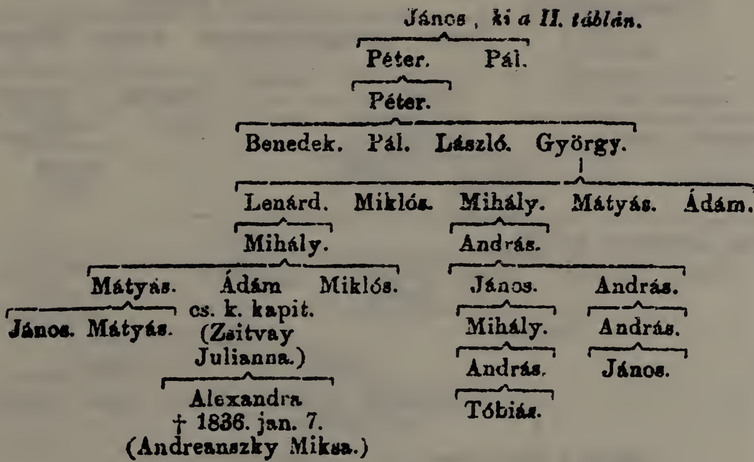
I. tábla.


N.
Miklós 1280. Medve-Patakán.
Gergely 1290. Medve-Patakán.
Geras 1290. Kis-Bisztereczen.
László 1355 Medve-Patakon 10 ekényi földet kap.
Jakab 1355. Tarnó-Patakán.
Beke de Kis-Biszterecz.
András 1393. új adom.
Balás. János. Jakab. Tamás.
Mikech 1355. Tarnó-Patakán.
Orbán 1355. Medve-Patakán.
Opilio 1370. Medve-Patakán.
Folyt. IX. táblán.
Vitus 1393. Kis-Biszterecz re uj adom.
Péter 1393. 1406. Kis-Biszterczére uj adományt.
Mihály 1439-ben.
András.
János.
Theodor 1414. uj ad.
Jakab.
István Medvedzén 1423.
Orbán.
Jakab 1423.
Jakab.
László.
László Medveczky néven.
András 1558-ban kezes.
Péter-Pál 1547. elzálogositó.
Tamás.
Folyt. VII. táblán.
László.
Péter.
Ferencz Andras. Pál.
Tamás 1574.
János 1574.
Folyt. II. táblán.
Mátyás 1574.
Mihály 1574. 1583. harminczadi ellenőr.
Folyt. IV. táblán.
Ferencz 1574.
Folyt. V. táblán.
Péter 1576. nótáztatik.
Gáspár 1578.
Mihály.
István.
János.
Mátyás.
István.
Mátyás.
Mátyás.
István.
János.
Jeremiás.
János.
Jeremiás.
Jeremiás.
Jónás † 1852. Trencsinbe költöz.
Zsófia.
Lotti.

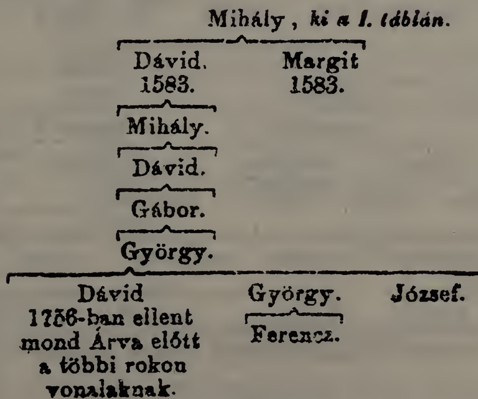
II. Tábla.

- János, *ki az I. táblán.* 1574
  - András.
    - Lénárd.
      - Miklós
        - Mátyás.
          - János.
          - Mátyás Korponán *Medve* név alatt.
        - Mikklós Árva v. sz. bíró † 1689.
        - Ádám.
      - Mihály.
    - Mihály 1614.
      - András 1637.
        - András.
          - Mátyás Eperjesen bíró 1692.
            - János.
              - János Eperjesen *Urszinyi* (Fornet Zsuzsi.)
                - József cs. kir. urbéri törv.-széki ülnök Eperjesen 1859. (Berzeviczy Antónia.)
                  - Béla Eperjesen.
                  - Árpád Budán kap. auditor 1859. (Pintér Róza.)
                    - Árpád.
                    - Zsigmond.
                    - Frigyes.
                    - Anna.
                    - Gizella.
                - Lajos.
                - János.
            - Sándor.
          - András.
            - János. †
          - János.
            - László.
        - János Eperjesen † 1683.
        - György. 1664.
      - Mátyás.
        - János † 1730.
          - Mihály. †
            - András † 1750.
              - János.
                - János.
                  - József. †
                - József.
                  - József.
                    - Mátyas.
                      - Mihály.
                      - Jónás.
              - András.
              - Tóbiás.
                - Tóbiás.
                  - Károly.
                    - Sándor.
              - Miklós.
                - Pál.
                  - Jónás † 1825. árvai ispán.
                    - János erdész † 1837.
                      - Miklós.
                      - Lajos.
                      - Móricz.
                      - Jenő.
                    - Elek k. beszt. bíró.
                  - Pál 1859. árvai esküdt törvsz segéd.
                    - Ferencz.
                    - Mihály.
                    - Péter.
                    - Pál.
                    - István.
                  - István.
                  - Mihály † 1831. urad. várnagy.
                    - Leopold † 1853.
                    - András árvai levéltárnok.
                      - Jenő.
                      - István.
                - Mihály. †
            - Jakab.
              - András. †
              - János.
                - Dániel.
                  - Dániel.
                    - Sámuel.
                      - Mihály.
                    - János.
                    - Dániel.
                  - János.
                    - Vendel.
              - István.
                - Simon.
                  - Simon.
              - Jakab.
                - Sándor.
                  - Ferencz.
                  - Sándor.
                  - Elek.
                  - Mihály.
                  - Jónás.
                  - Gáspár. †
                  - József. †
                - István. †
          - János.
    - István.
    - János.
    - György.
    - (János and György:) *Folyt. III. táblán.*
  - János.

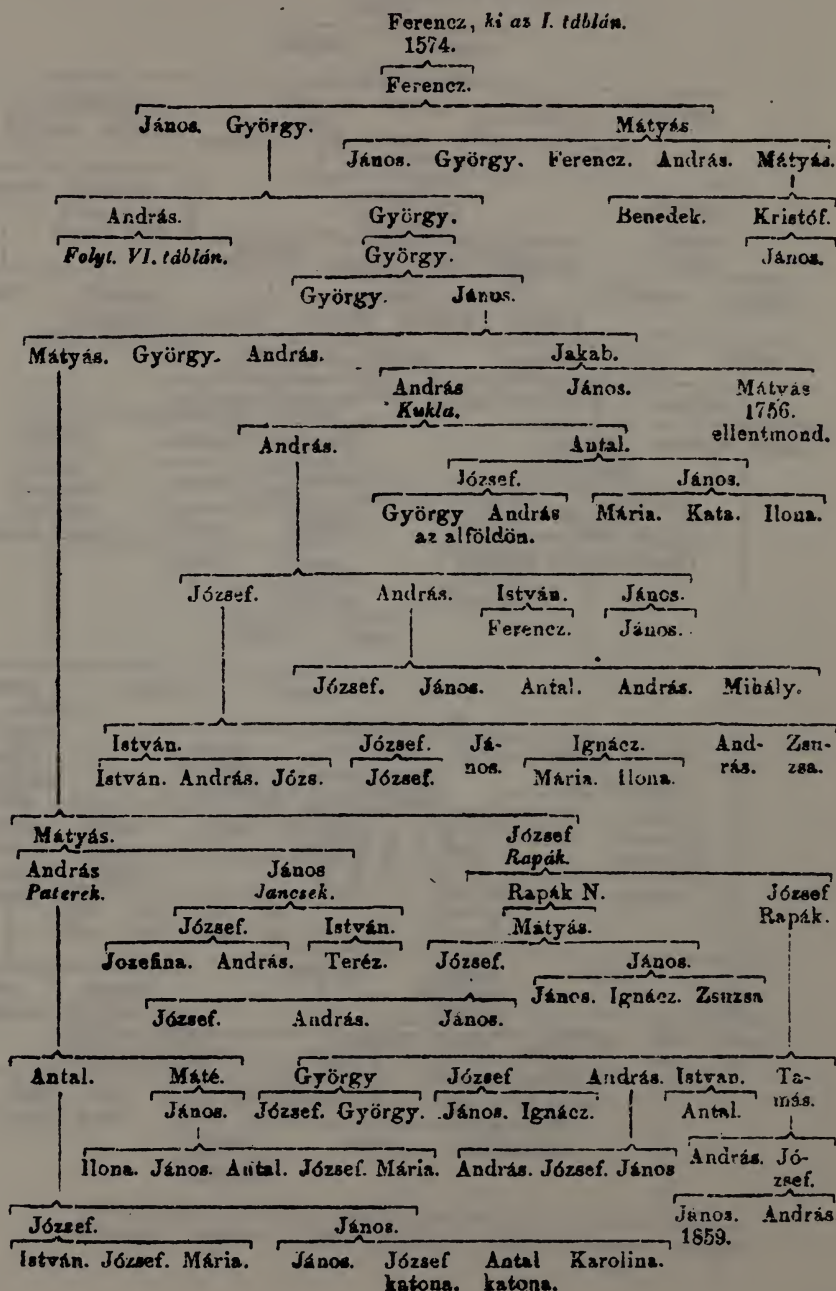
III. t á b l a.



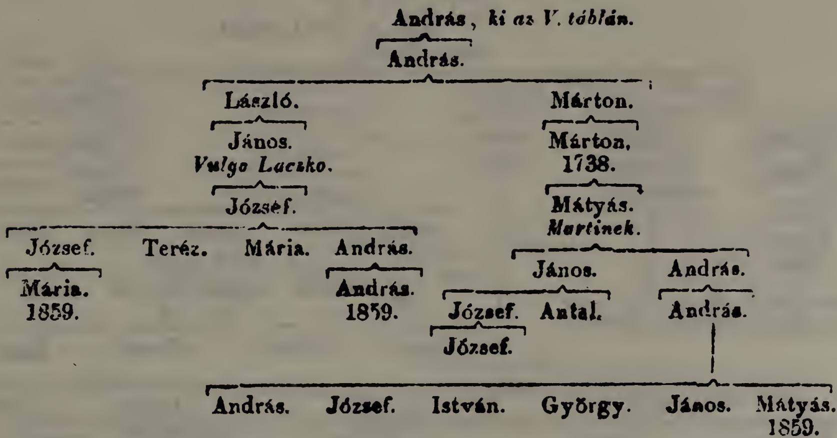
IV. t á b l a.



V. tábla.


Ferencz, ki az I. táblán.
1574.
Ferencz.
János. György.
Mátyás
János. György. Ferencz. András. Mátyás.
András.
Folyt. VI. táblán.
György.
György.
György. János.
Benedek. Kristóf.
János.
Mátyás. György. András.
Jakab.
András
Kukla.
János.
Mátyás
1756.
ellentmond.
András.
Antal.
József.
János.
György András
az alföldön.
Mária. Kata. Ilona.
József.
András.
István.
Ferencz.
János.
János.
József. János. Antal. András. Mihály.
István.
István. András. Józs.
József.
József.
Já-
nos.
Ignácz.
Mária. Ilona.
And-
rás.
Zsu-
zsa.
Mátyás.
András
Paterek.
János
Jancsek.
József.
István.
Jozefina. András.
Teréz.
József
Rapák.
Rapák N.
Mátyás.
József.
János.
János. Ignácz. Zsuzsa
József
Rapák.
József. András. János.
Antal.
Máté.
János.
György
József. György.
József
János. Ignácz.
András.
István.
Antal.
Ta-
más.
Ilona. János. Antal. József. Mária.
András. József. János
András.
Jó-
zsef.
János.
András
1859.
József.
István. József. Mária.
János.
János.
József
katona.
Antal
katona.
Karolina.

VI. tábla.



VII. tábla.

Tamás, *ki az I. táblán.*

György

János. Ferencz.

András.

Péter 1606.

Pál.

László 1671.

János.

Miklós
1558.
octavalis perben
kezes.

Pál
vulgo Paulik
Folyt. VIII. táblán.

Péter.

János
Petro.
Ádám.
József.
József. András. Ilona.
András. János. Mária.

Mihály
János
Michalek.
István. Tamás. Mátyás. József. Zsuzsi. Róza.
Antal. Verona.
Lőrincz. András. János.
Mária. István. József. Róza. Zsuzsi.

Bénjámin.
Jakab.
Jakab.
Benyo.
István. György.
József. Mária. Ilona.
Teréz. István. Mária. Anna.

VIII. Tábla.

Pál, *ki a VII. táblán.*
vulgo Paulik.

- Pál.
  - György.
    - József.
      - István.
        - József 1859.
  - András.
    - Mátyás *Kusnyer.*
      - András.
      - Ignácz.
      - Ilona.
- Gáspár.
  - János *Gasper.*
    - József.
      - István.
        - János.
        - István.
        - József.
        - András.
        - Mária.
        - Teréz.
      - József.
        - Lajos.
        - Mária.
        - Sidonia.
      - András.
    - János Mussinán Galliczíában.
      - Károly.
      - Ignácz.
      - Ferencz.
- János.
  - János.
    - János *Bachar.*
      - János.
        - Teréz.
        - József.
        - Zsuzsi.
        - Anna.
      - Zsuzsa.
      - József.
        - Teréz.
        - Ilona.
        - Zsuzsi.
        - Anna.
      - Mária.
      - Teréz.

IX. tábla.

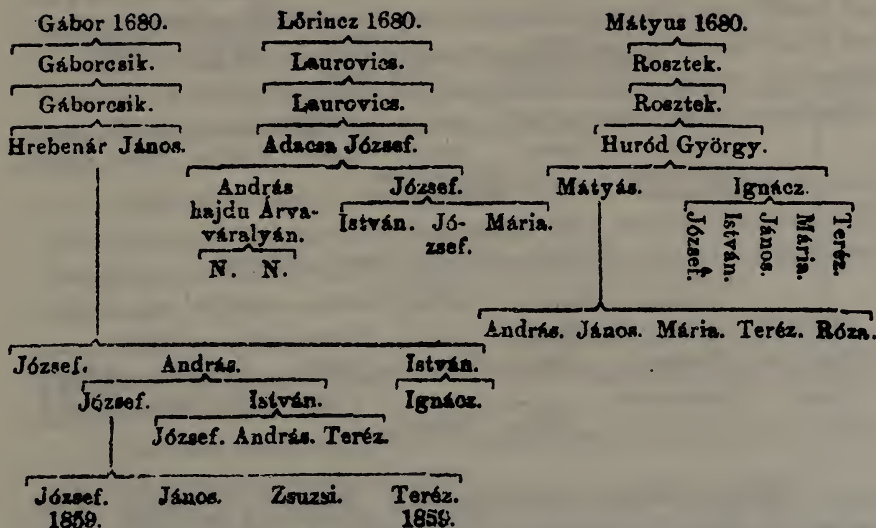
Az I. táblán álló Opilio-tól jő le, de megszakadva, a következő vonal:

Nemes Bálint
de Myedzwych.
1466.
(Rosalia.)

- Mihály 1503.
  - Bálint 1504.
  - János 1504.
  - beiktatnak Medvedzén.
- N.
  - László kir. adom. 1503.
- N.
  - János 1503.
- N.
  - György. 1503.
- N.
  - Balás.
  - András 1503.
  - Tamás.
- N.
  - Péter. 1503.
  - László.
  - Bertalan.
  - Balás 1503.

Ezen vonalon állóktól jőnek le az úgy nevezett Opilio utáni, vagy is Zápotocsni féle ágazatok; azonban a táblázaton hézag lévén, a szakadatlan családfák csak az 1680. táján élő nemzedékektől mutathatók ki, mint a következő táblákon láthatni.

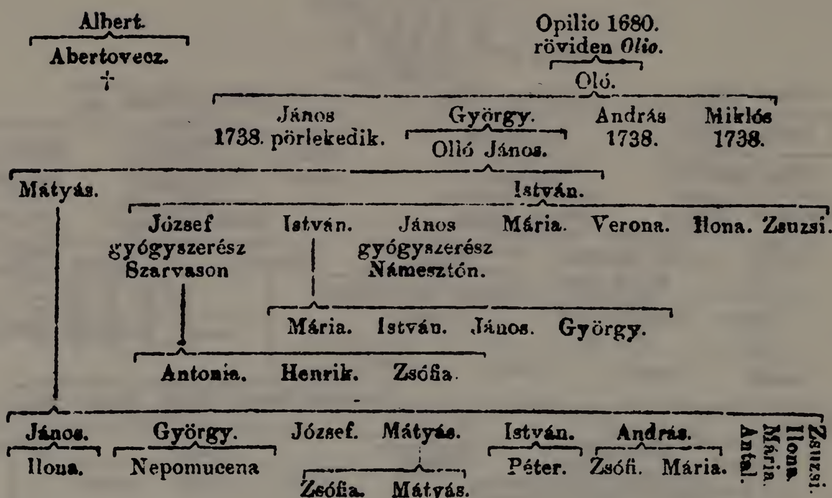
X. tábla.



XI. tábla.



XII. Tábla.



1399-ben Mária menybemenetele ünnepén Zsigmond király megerősíti Mária királyasszony följebb említett adománylevelét, melynél fogva a beiktatás isztebnei Pálnak fia János és a túróczi Conventnek kanonokja János által minden ellentmondás nélkül megtörtént.

1406-ban (12. Calend. maji.) Kis-beszterecezei András, Péter, Vitus rokonok kérelmére Zsigmond király, a neje Mária királyné, és maga adományleveleit a kis-beszterecezei birtokra nézve hiteles alakban újonnan kiadatja, névszerint az 1393. és 1399. évieket. Ezen kiadványban az összetört, és elveszett királyi pecsétek végett a Mária és Zsigmond király kiváltságos leveleik 1406-ki Sz.-György napjáig elémutatandók voltak, és azokhoz képest — a mint találtatni fogott vala — a megerősítés elrendeltetett.

1428-ban Sz.-Márton püspök és hitvalló ünnepe előtti legközelebbi harmadik ferián Medvezei Mihály fiának Tódornak, azután András fiainak Istvánnak, Orbánnak, és Jakabnak, továbbá Domokos fiának Mártonnak mint atyafiaknak ősi medvedzei birtokukra Zsigmond király új beiktatási parancsot ád, mely szerint a beiktatás felső-kubini Benda Mihály mint királyi ember és a turóczi conventbeli Vilmos pap által minden ellentmondás nélkül megtörtént.

1439-ben Medvedzei Péternek fia Mihály, mint nádori ember a Zaszkaliczei Bene Luczicska és Bessenyőféle családoknak birtok elkülönzési ügyökben járt el.

1503-ban b. Zsófia ünnepe előtti legközelebbi hatodik ferián kelt II. Ulászló király iktató parancsa, melynek erejével nemes medvedzei Mihálynak fiai János és Balás, nem különben László, Pál, György és Mátyus, valamint Péter, ifj. László, Bertalan és Balás Mátyusnak fiai, Tamás, András, és Balás Pálnak fiai, mint Medvedze helységnek birtokosai ezen birtokokba beiktattatni rendeltettek; a minek folytán a beiktatás Máté királyi ember, és turóczi conventbeli kiküldöttek által minden ellentmondás nélkül meg is történt.

1533-ban (Secunda die Corporis Christi) János király Medveczky János udvarnokának azon kis-beszterecczei részt, melyet Szmrcsányi Pál özvegyének második férje Spotygar Péter zálogban tartott, ez utóbbinak hűtlensége bélyegén adományozta.

1537-ben Medveczky János atyafiaival együtt kiváltják a Szmrcsánszky Simon és Benedeknél zálogban volt kis-bisztereczi birtokrészt 150 ftón.

1547-ben Medveczky Pál kis-bisztereczi birtokrészét elzálogositja Pokrolicz Ulrichnak 170 ftért.

1555-ben Medveczky Pál mint Zmeskal Venczeszló meghatalmazottja fordúl elé a Koroda — Bendoviczféle nyolczados perben.

1558-ban M. András és Miklós kezeskednek a Kóroda-Bendeviczféle octavialis perben.

1558-ban M. András, Gáspár, és Péter szomszéd birtokosok, gróf Thurzó Ferencznek az árvai uradalomba lett beiktatásánál mint tanúk voltak jelen.

1560-ban M. Tamás, Mihály, Ferencz, Máté, Lőrincz és Miklós mint szomszéd birtokosok a Kubinyi családnak madocsáni és stepanói birtokba lett beiktatásánál tanúkképen voltak jelen.

1574-ben M. Péter hűtlenségi bélyegen elveszti kis-beszterecczei és medvedzei birtokait, melyeket nevezetesen a kis-beszterecczeit Jezerniczky Kristóf, impetrálja, és Czobor Imre nádori helytartó által oda itélve megkapja. Ellenben a medvedzei részt új adomány szine alatt Medveczky András Jánosnak fia, Ferencz, ifj. András és Pál Péternek fiai; továbbá Tamás, Mihály, Mátyás és ifj. Ferencz, Lászlónak fiai, és Gáspár Radecius István egri püspök és m. kir. helytartótól kiadott adománylevél mellett birtokukba veszik.

1574-ben M. Gáspár és András Jezerniczky Kristóf ellen a nyolczados törvényszék előtt pörölnek a Medveczky Pétertől elkobozott és ujjolag adományozott kis-bisztereczei és medvedzei birtokrészek vé-

gett. Czobor Imre, Istvánffy Miklós alnádorok eljárási rendével 1579—1591-ig.

1575-ben M. Gáspár elfoglalja testvére M. Péter után a Jezerniczky Kristófnak adományozott kis bisztereczei és medveczei birtokot.

1582. és 1583-ban Medveczky Gáspár Árva vásmegye alispánja és Medveczky István szolgabíró előtt átveszi gr. Thurzó György árvai uradalmát gróf Thurzó Szaniszló gondnokától.

1583-ban M. Margit és testvére Dávid a nyolczados törvényszék előtt perelnek Klarics György ellen a medveczei birtok iránt

1583-ban M. Mihály Árva megyében Turdosinon volt harminczadi ellenőr.

1593-ben M. János jelenvolt mint szomszéd birtokos gr. Thurzó Györgynek az árvai uradalomba történt beiktatásánál.

1593-ban nemes Medveczky János és neje Somogyi Kata, és leányaik Anna és Borbála czímeres nemes levelet nyertek Rudolf királytól, mely kelt Prágában febr. 1-én; ez oklevélben ily czímer adatott: az 1. és 4-ik osztály arany udvarában elvágott fekete sas-fejek kinyujtott nyelvvel láthatók; a 2. és 3-ik osztály kék udvarában hármas zöld hegyen három fehér rózsa virúl. E czímert jelenleg a Medveczky család nem használja, hanem azt, melyről alább leszen szó.

1605-ben majus 11-én lápispataki Zegnyey Miklós mint II. István (Bocskai) Magyarország és Erdély fejedelmének főkapitánya, azon Medveczky — Jezerniczkyféle Árva megyei birtokrészt, mely Medveczky Péter hűtlenségéből a fiscusra szállt, daczára annak hogy már is Mesko Györgynek adományoztatott, oly módon osztja kétfelé, hogy a kis-beesztereczeit Medveczky Mihály és János testvéreknek, mint M. Péter unokáinak, a medvedzeit pedig a följebb említett Meskó Györgynek meghagyja.

1610-ben Medveczky családnak egyik kitűnő tagja t. i. János, az Árva megyei Törvényszéki bíró eléfordúl azon nevezetes nádori bíróság személyei közt, kik a vérmosdással vádolt Báthori Erzsébet elleni ügyben Csejtén eljártak. Ez eljárás eredeti irovány ai névszerint az itélet, a Trencsín megyei Madocsányiféle horóczi levéltárban látható.

1630-ban id. M. Mihály és id. M. János Árva megyei törvényszéki birák, mint eljáró birák eléfordúlnak a Reviczky, Zsuffa, Burián és Kangyerkaféle birtokrész iránti igénypörben.

1646—1674-ben id. M. Miklós volt Árva megye esküdtje.

1681. M. István szintén Árva vármegye esküdtje.

1678—1692-ben M. Jeremiás szintén Árva megye esküdtje volt.

1687-ben Caraffa tábornok alatt sajnosan találkozunk Eperjesen a híres mészárlás eszközei közt e család egyik tagjával Medveczky Mátyással, eperjesi városi tanácsossal, ki odahagyva protestans hitét még a vérszomjas bíróságnak is tagjául szegődött. Ellenben a család egy másik tagja Medveczky Sámuel, szintén eperjesi városi tanácsos, ki mert még neje rimánkodásai mellett is evangelika vallásától el nem akart tántorodni, 1687-ben mart. 15-én hóhér pallos által esett el.

1689-ben M. ifj. Miklós volt Árva megye szolgabírája.

1692-ben a följebb említett M. Mátyás Eperjes sz. kir. város bírájává nevezett. Utóda Urszini-ra változtatá nevét, hogy benne az utálatossá lett Medveczky Mátyás vérére reá ne ismerjenek.

1699-ben M. Mátyás, ki Korponán lakott, Medve vezeték nevet vesz föl.

1732-ben Laurovics András, id. és ifj. Kaftanik János, továbbá Tomovics Márton, Mátyás, János és György igazolván, hogy ők a Medveczky családnak valóságos vérszerinti tagjai legyenek, és mint ilyenek a medvedzei curia birtokában is részesek, daczára, hogy a család valódi nevével régolta nem éltek, Árva megye által a Medveczky család igaz vérséges ivadékainak megismertettek.

1730-ban M. János szepesi kamarai titkár volt.

1757-ben M. László Árva megye közönsége előtt ügyvédnek esküdtetett föl.

1810-ben M. János az idősb, Árva megyei esküdt, utóbb táblabíró.

1824-ben közepső János Árva uradalmi kerületi ispán volt.

1827-ben M. János Árva megyei tiszti ügyész.

1830-ban M. Mihály Árva uradalmi várnagy.

1845-ben Ferencz, Jánosnak fia, Árva megyei tiszti ügyész.

1848-ban M. Pál Árva megyei ügyész, utóbb cs. kir. törvényszéki segéd A.-Kubinban.

1849-ben M. György volt az Árva megyei önkénytesek kapitánya, később a turdossini szolgabírói hivatal tisztje.

1853-ban M. Leopold volt Árva megyei törvényszéki írnok

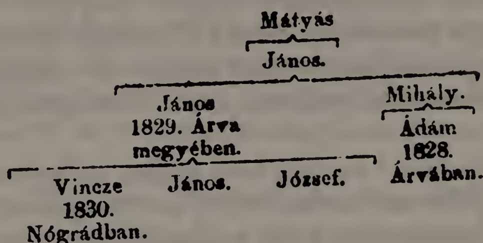
1854-ben M. András Árva megye törvényszéke s régi megyei levéltárnak tárnoka.

1859-ben M. József Eperjesen urbéri törvényszéki ülnök.

1860. M. Árpád cs. kir. kapitány és hadi ügynök Budán.

Nógrád megyében már 1760-ban Medveczky Márton, János és András nemesi bizonyitványt nyertek [1]).

Egy másik ágazat, — mely úgy látszik — a II. táblán álló ágazathoz tartozik, következő leszármazást mutat:



Ezek közűl Mihálynak fia Ádám 1828-ki sept. 18-án, nagybátyja János pedig 1829. dec. 28-án Árva vármegyetől nyert nemesi bizonyitványt, melyet Vincze 1830-ban Nógrád vármegyében hirdettetett ki [2]),

Krassó vármegyében Medveczky Antal Árva megyétől 1818. május 27-én nyert nemesi bizonyítványt 1819. dec. 13-án kihirdetteté. Egyik fia Béla állami hivatalnok Temesben 1859-ben.



A IV. táblán álló Medveczky Ádám cs. k. kapitánynak Zsitvay Juliától leánya Alexandra Andreánszky Miksáné mh. 1836. jan. 7-én.

Medveczky József előbb Máramaros várm. törvényszéki elnök, 1856. óta a kassai urbéri főtörvényszék elnöke, mh. Kassán 1859. mart. 24. kora 73 évében. — A család czimere — mint itt a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarában ágaskodó medve, első jobb lábával kivont kardot, a balban kettős keresztet tartva. Ugyan ilyen medve emelkedik ki a paizs fölötti sisak koroná-

[1]) Protocol anni 1760. p. 80.

[2]) Jegyzőkönyv 660. szám. alatt.

jából is. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst vörös. Azonban e czímert így csak a medvezei székhelyen lakozó kath. ág használja, a kisbisztereczei evang vallású ág a medve által tartott keresztet czímerében nem viseli.

Medvés család. (K.-kászoni.) Közűlök Mihály 1848-ban erdélyi főkormányszéki írnok és a kolosvári Lyceumban helyettes tanár, utóbb 1859-ben megyei törvényszéki ülnök.

Medzihradszky család. (Medzihradnei.) Árva megye tős gyökeres, adományos nemes családainak egyike. Nevét a medzihradnei pataktól, mely ősi birtokát átfutja, veszi, e patak pedig nevét fekvésétől nyerte, minthogy az Árva és F.-Kubin várak között fekvő Medzihradne (magyarúl Várköz) nevű földön foly végig, mely földtől a telepítők Medzihradszky-aknak neveztettek.

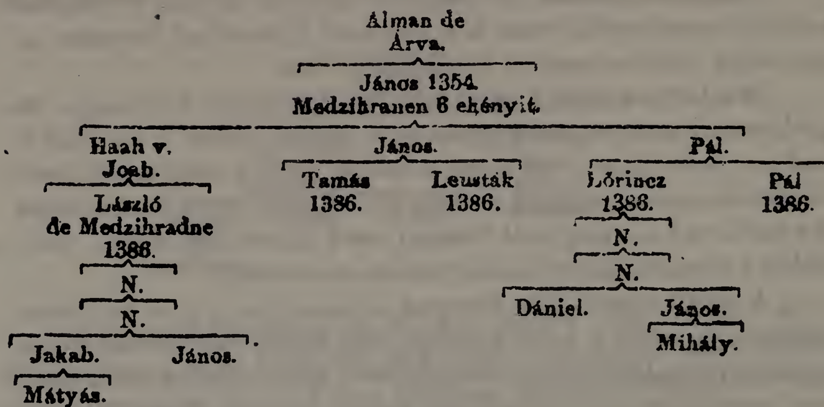
A család alapítói élén bizonyos Alman de Arva áll, fiával Jánossal. Ez utóbbi I. Lajos királytól 1354-ben (in octavis beati Jacobi apostoli) Visegrádon kelt adománylevélben nyeri a medzihradnei patak mind két oldalán fekvő erdőnek hat ekényi területét. Ennek nyomán az adományozott erdő, mint A.-Kubin határához tartozó birtok rész Árva vára tartozékai közűl Lajos király által eximaltatván, ezen kihasítás új határjelek emelése mellett Orounicz Tódor mester és akkori árvai gróf (tán főispán) által végrehajtatván, 1386-ban (festo beati Urbani Papae proxime praeterito) Zsigmond király beiktató parancsa folytán a beiktatás Dávid Pálnak fia János által a Turóczi convent által minden ellentmondás nélkül megtörtént. Ezen beiktatás által László Haab-nak (Joab) fia, Tamás és Leusták Jánosnak fiai, és Dőrincz meg Péter, Pálnak fiai, mint Alman Jánosnak unokái bevezettettek a birtokba; miről az eredeti oklevelek a család levéltárában máig is megvannak [1]).

A XV. és XVI. században a család történelmét az okmányok hiánya miatt homály födi, miért a család leszármazása e század kivételével következőleg mutatható fel:

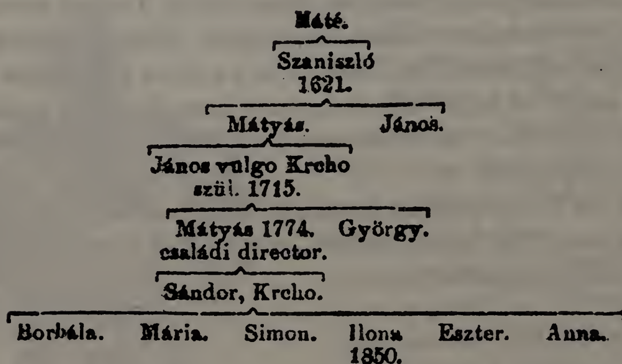
---

[1]) Szontagh Dán. közl.

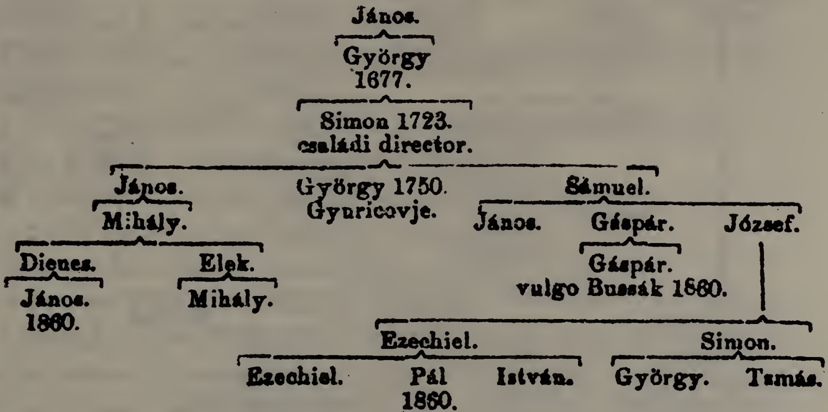
I. t á b l a.



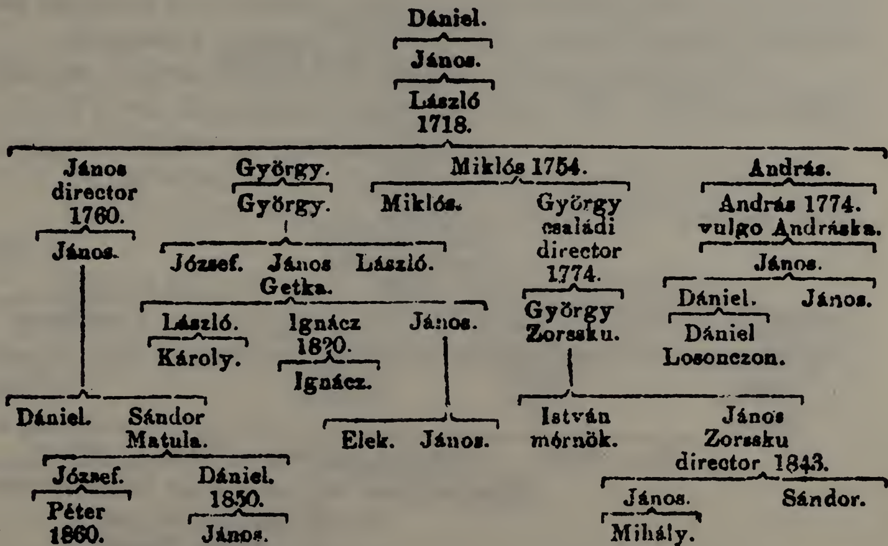
II. t á b l a.



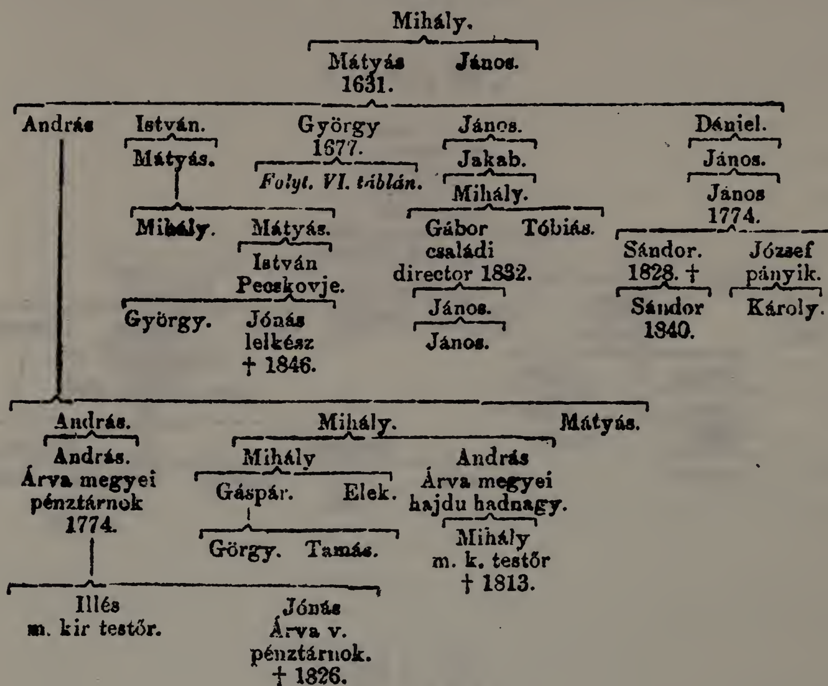
III. t á b l a.



IV. t á b l a.

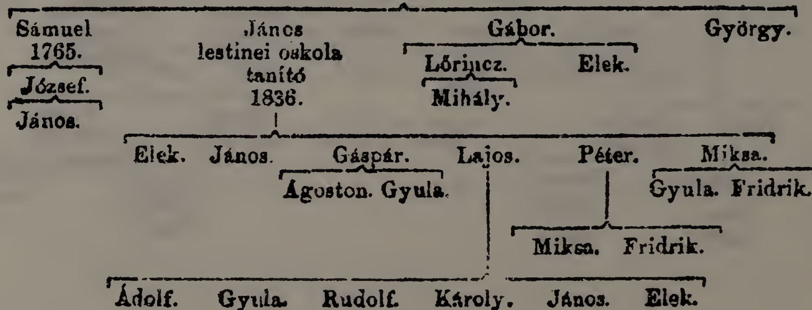


V. Tábla.



VI. tábla.

György, *ki az V. táblán.*
1677.
Gáspár
családi director
1696.
Jónás
vulgo Gasskovje
családi director.
1730.



A család tagjai közül leginkább ösmeretesek János 1676-ban a Máriássík féle vonalból lelkész; András 1774-ben Árva megye al-pénztárnoka; János 1802-ben Lestinén volt evang. tanító; Mihály 1808-ban m. kir. testtőr, elesett 1813-ban Drezda mellett; vele együtt Elek cs. k. hadnagy is ott esett el.

Illés 1820-ban m. kir. testőr; Jónás 1830-ban volt Árva megyei alpénztárnok.

István mérnök és a regalék Inspeotora meghalt 1835-ben

Jónás kath. lelkész meghalt 1846-ban.

Lajos 1850-ben volt lestinei evang. iskola tanító.

Adolf 1859-ben lett Lesztinén evang. tanító.

Miksa Árva megye volt esküdtje, meghalt 1858-ban.

Gáspár 1859-ben telekkönyvi bíztos.

A család czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló pellikán, három fiát melle vérével táplálva. A paizs fölötti sisak koronáján könyöklő kar, kivont kardja hegyén vérző törökfejet tart. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Meerwald család. Czímere következő: a paizs arany udvarát egy széles fekete szelemen osztja három részre, a fekete szelemenen kettősfarkú, aranykoronás oroszlán lépeget, első jobb lábát ragadozásra fölemelve; a paizs fölötti sisak koronájából szintén arany oroszlán emelkedik ki. Foszladék mindkét oldalrúl arany-fekete [1]).

Megyery család. Ily nevű nemes család Komárom, Nógrád, Szabolcs, Ugocsa, Zemplin stb. megyék nemessége sorában áll.

E néven ismertebbek Megyery Imre 1588—1606-ig többféle országos kiküldöttseg tagja [2]).

Pál 1604-ben országos biztos a határok igazítása ügyében [3]).

Gábor cs. kir. tanácsos, a kassai neo-aquisticai bizottság tagja stb. [4]).

János telke az evang. egyház részére rendeltetik [5]).

Följebb említett Pál, valószínűleg az, ki 1633-ban Komárom megyei csehi helységben birtokrészét Zádory Andrásnak elzálogosítá [6]).

---

[1]) Burstaller, Collectio Insignium.

[2]) Lásd a törvénykönyvet.

[3]) 1604: 15. 1613: 26. törv. cz.

[4]) 1715: 10. stb. törv. cz.

[5]) 1647: 8. törv. törv. cz.

[6]) Fényes Komárom várm. 120.

A Szabolcs megyei Megyery családból Megyery Gábornak Jármy Klárától leánya Dorottya, Olasz Gáborné.

Zemplín megyében birtokos a Megyery család e század elején Gesztelyben [1].

Nógrád megyében Kallón lakik Megyery nevű nemes család. Ezek elődeiből volt Gábor 1709-ben kurucz kapitány. Czímere a paizs udvarában egyszarvú, a paizs fölötti sisak koronájából kiemelkedő oroszlán.

Megyi család. Kihalt család, melyből Megyi János 1505-ben a rákosi országgyűlésre Zsolt széki követ [2].

Megyessy család. Szabolcs, Ugocsa, Zemplín megyei nemes család. Az utóbb említett megyében e század elején birtokos Csábóczon [3].

1632- táján Megyessy Pál pataki protestans lelkész [4].

Erdélyben Megyessi Megyessy Ferencz kanonok és dobokai esperes 1553-ban a vallásos viszályok korában pártnái közt fojtatott meg [5].

Tán ezen Megyesy család törzse azon Megyesy István, ki Kovács Bálinttal együtt 1625. oct. 29. Sopronyban kelt czímeres nemes levélben II. Ferdinánd által nemesítetett meg. És e czímeres levél 1626. május 13-án Szatmár vármegyében hirdettetett ki. Jelenleg Bihar vármegyei levéltárban őriztetik [6].

Méhes család. (Nyéki.) Pozsony megyei csallóközi egyik régiebb nemes család, mely nemes levelét III. István királytól 1165-ben a Nagy, Végh, és Kósa másképp Zeke családok törzseivel együtt kapta; mely nemes levelet legutóbb 1609-ben II. Mátyás király is megerősitett. *Lásd Nagy cs.*

1715-ben élt a családból Nyéken Méhes Balás.

Nyéki Méhes Péter áldozó pap született 1790. mart. 18-án,

Méhes család. Szabolcs és Bihar megyei czímerleveles nemes család. A czímeres levelet Méhes Ferencz 1629. junius 14-én nyerte, és azt 1630. aug. 9-én Szabolcs megyében hirdetteté ki. Je-

---

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 227.
[2]) Jászay A m. nemzet napjai 157.
[3]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114. 273.
[4]) Ugyan ott. 219.
[5]) Erdélyi Egyházi Névtár 1848. LXVII. lap.
[6]) Szontagh Dán. közl.

lenleg az eredeti czímeres nemes levél Bihar vármegye levéltárában őriztetik [1]).

Méhes család. Erdélyi nemes család, melyből M. Sámuel született 1785-ben. Kissebb iskolái után Bécsben az orvosi pályára, készült, majd ezt abba hagyva, Heidelbergben a tanári pályára képezé ki magát. Haza érkezvén, Kolosvárott a ref. collegiumban a Mathesis és természettan tanárává lett.

Az 1834.—1846. és 1848-ki országgyűlésen Kolosvár város követe, és ez utóbbi évben a pesti nemzetgyűlésen képviselő. Anacharsis utazásait tőle bírja fordításban irodalmunk; a Hiradót 16 éven át szerkeszté; kiadta külföldön tett „utijegyzeteit“ is, valamint egy „Elemi Algebrát“. Meghalt mint Kolosvár város választott polgára és a m. akadémia tagja Kolosvárott 1852. mart. 29-én [2]). Tetemes vagyonát jótékony alapítványokra hagyományozta.

Méhesi család. (Kis-búni.) Közűlök László Topánfalván 1815-ben kamarai ispán; József Belső-Szolnok várm. szolgabíró 1848-ban.

Méhesi János kolosvári tanácsos, és 1846-ban országgyűlési követ, talán szintén e család ivadéka?

Méhessy család. Méhessy József a mult század végén nyert czímeres levelet. Czímere következő, a paizsot egy vízirányosan folyó víz kétfelé osztja, a felső vörös udvarban arany grif ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot tartva; az alsó kék udvarnak alyját virágzó mező foglalja el, fölötte hat arany méh röpköd. A paizs fölötti sisak koronájából szintén arany grif emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [3]).

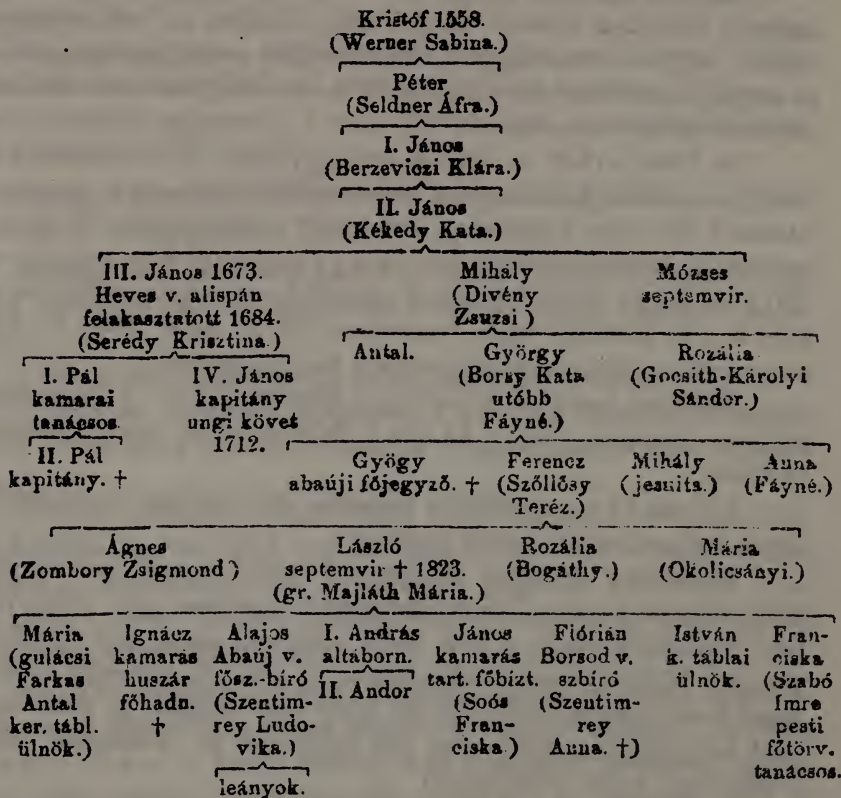
Melczer család. (Kellemesi.) Sáros vármegye régiebb nemes családai közé tartozik. Hajdan előnevét Gönczről is írá, mint alább Mátyásnál látandjuk. 1526-ban már Melczer Boldizsár Eperjes város bírája volt. Ugyan ez időben nehány évvel később, 1532-ben Melczer András Kassa város jegyzője [4]). Ugyan ez időben gönczi Melczer Mátyás Kassán bíró, e városnak a Szapolyaiak részére történt átadására nézve fő tényezőűl iratik [5]).

1558-ban élt Melczer Kristóf, ki nejével Verner Sabinával

---

[1]) Szontagh Dán. közlése.
[2]) L. Magyar Irók I. köt.
[3]) Adami Scuta gentil. tom. VII.
[4]) Sperfogelnél, lásd Wagner Analecta Scepus II. 169.
[5]) Ugyan ott 185.

Eperjesen volt házát eladá Tordai Zsigmond atyafiának [1]) E Kristóftól kezdve a családfa részint perekben, részint cs. kir. czímer vizsgáló hívatal előtti kimutatás szerint következőleg igazoltatott



Kristóf I. Ferdinánd királytól nyerte a czímeres nemes levelet. Ennek neje Werner Sabina, Werner Györgynek a hazai tudományosság történetében ismeretes „De admirandis Hungariae aquis“ munka szerzőjének, Sárosvár parancsnokának, és szepesi kamara tanácsosának fiusított leánya volt, mint ilyen szerzé Miksa király alatt, a Sáros megyei magyar-jakabfalvai, somi, és alsó-szalóki a Melczer család által jelenleg is birt jószágokat.

I. János Paduában tanúlt, s törvénykezési értekezést nyomatott; később Báthori István lengyel király alatt Litvaniában elesett.

II. János özvegye Kékedy Katalin, az utolsó Kékedy Balásnak

[1]) Kovachich, Scriptores Minor. I. 112.

fiusított leánya, szerzé gyermekeinek I. Leopold király alatt a család előnevét adó és maig birtokolt Kellemesi jószágot. Ez időtől írja magát a család kellemesi előnévvel, az előtt Eperjesről és némely ág Gönczről írván előnevét.

III. János 1673-ban Heves és Külső-Szolnok vármegyék másod alispánja, 1684-ben mint Tökölyi Imre hive, homonnai Drugeth Zsigmond által felakasztatott. Egyik fia I. Pál szepesi kamarai tanácsos fiában II. Pálban férfi ágon kihalt. Azonban ez ágnak fiúmaradékai vannak most is Szatmár vármegyében. III. Jánosnak másik fia IV. János, ki XIV. Lajos franczia király szolgálatában állván, huszár csapatot állított, de utóbb Eugen tábornagy fölhivására visszatért, és 1712-ben Ung vármegye országyülési követe volt, és már mint ilyen nyert a királytól amnestiát.



Mózses a hétszemélyes táblánál III. Károly király alatti szervezésekor az elsők közt mindjárt ülnökké neveztetett.

László 1790. és 1792-ben Borsod vármegye országgyűlési követe volt, s egyszersmind alispánja, 1796. részint királyi táblai ülnök, részint itélő mester 1810-ig; mint a hétszemélyes tábla ülnöke halt meg 1823-ban [1]). Több gyermeke életben van. Ezek közűl Andor 1848-ban magyar hadügy ministeri államtitkár, utóbb altábornagy, István előbb volt kir. táblai ülnök, jelenleg kir. személynök.

A család egyik ágából Melczer Lukács Krassó vármegyébe származott, hol Szepes megyétől 1798. jul. 17-én nyert nemesi bizonyitványát 1799. dec. 5-én kihirdetteté. Fia János Krassó megyei számvevő volt, utóbb Facsádon cs. kir. járásbíró.

Zemplin vármegyében, hol 1786-ban kellemesi Melczer Károly főjegyző volt [2]), hajdan a Serédy Krisztina jogán birt a család Egre-

---

[1]) Lásd az országgyűlési naplókat az illető évekről 1790–1808. Ő volt egyik tagja a rendszeres országos munkálatokban is az iskolai ügyekre nézve kiküldött bizottságnak.

[2]) Szirmai C. Zemplin not. hist. 331.

sen, és Kis-Ujlakon e század elején pedig birtokos Rátkán és Banszkán [1]).

Szatmár vármegyében e század elején M. György birtokos Tibold-Daróczon [2]), és Sárköz-Ujlakon.

Sáros megyében székhelye M.-Jakabfalva, Borsodban Sajó-Örs, Abaújban Alsó-Kéked.

A család czímere — mint följebb a metszvény ábrázolja — víziirányosan kétfelé osztott paizs, a felső vörös udvarban egy térdig látszó pánczélos vitéz, jobb kezében hétlevelű arany ágat, baljában kivont kardot tart. A paizs alsó fekete udvarában barna hármas halom fölött két rózsafej van. A paizs fölötti sisak koronájából arany grif emelkedik ki, szintén hétlevelű ágat tartva. Foszladék jobbról fekete-vörös, balfelől fekete-barna, (egykor ezüst?).

Van az országban más Melczer család is, de ettől különböző. Más Melczer család bírta Baranya megyében a Bakóczai javakat, melyeket e család kihaltával Majláth György egykori személynök nyert királyi adományban.

Trencsín vármegyében Melczer János armalisát 1660-ban hírdetteté ki, és 1686-ban Trencsin szkír. városban lakott.

Melegh család. Ismeretes ily nevű családból Boldizsár egykor esztergami kanonok, egri nagyprépost, s végre csanádi püspök, ki 1588. mart. 22-én halt meg, és Leleszen temettetett [3]). Valószínűleg ennek oldalas rokona volt Melegh András, ki 1637-ben több társával Tisza-Nána helység birtokába iktattatott, az esztergami érsek ellentmondván [4]).

1742-ben Siraky Gáspár tiltja osztályos rokonát Melegh Jánost és leányát Magdolnát Nógrád megy Szent-Ivány helység határában osztatlanúl fekvő Pagonynak más valaki részére teendő átruházásától [5])

Melegh István 1790-ben Ugocsa megyében Fancsikai kath. lelkész [6]).

Jelenleg Melegh nevű család Heves és Liptó megye nemessége sorában áll; ez utóbbi megyében székhelye Párisháza; közűlök Mátyás 1844-ben ügyvéd.

---

[1]) Ugyan ott not. top. 108. 164. 280. 284. 343

[2]) Szirmay Szatmár várm. II. köt. 147.

[3]) Szirmay C. Zemplin not. top. 321.

[4]) Szentbenedeki convent, Capsa D. fasc. 4. nro. 24.

[5]) Ugyan ott prot. CC. pag. 80.

[6]) Szirmay C. Ugocsa 97. 119.

Melikius család. Gömör vármegye czímeres nemes családa [1]).

Melintzki család. Közülök F e r e n c z e t 1815-ben Küküllő vármegye teremi járásbeli szolgabírájául olvassuk.

Melioriszi család. Liptó, Sáros, Árva s több megyében székelő birtokos nemes család. Ősi fészkük a deményfalvai birtok. Közülök L á s z l ó 1775-ben Árva megyei alügyész, 1781-ben főügyész, később Árva uradalmi ügyész. Ennek fia L a j o s 1837-ben Árva megyei esküdt; székhelyük Poruba volt.

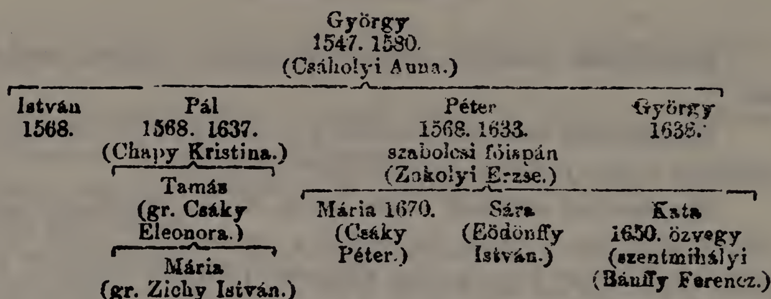
Liptó megyében János ügyvéd 1831-ben. A sárosi ág, melynek birtoka Radács, leginkább emelkedett vagyonban. Ismeretes közülök L á s z l ó, kinek nejétől Zmeskal Rozától fiai D i e n e s és A u r é l [2]).

Melith család. (Bribéri †) Kihalt régi nemes főcsaládaink egyike. Eredetét Horvátországból veszi. 1223-ban II. András király Melíth G e r g e l y n e k és I s t v á n nak (Comitibus) adományt ád Horvátországban bizonyos Domaldnak javaira a Corca vizétől egész a tengerig és Zadurig [3]). Zemplin vármegyében birta a család a czékei és radi várát, s egyebeket.

1547-ben élt Melith G y ö r g y [4]) kinek neje Csáholyi Anna volt, 1552-be Ugocsa megyei Kis-Palád és Uszka helységből leánynegyedet fizetett [5]). 1564-ben Szatmár megyei Kis-Mada, Pókatelek, Kápolna helységekre több társával kir. adományt nyert [6]). 1566-ban részt vett Gyulavára védelmében és az átadáskor a föladási pontok megalapításában [7]). Élt még 1580-ban is, a midőn Czékét és Radot birta, és ez utóbbiban a ferenczes barátoknak zárdát alapított [8]). Tőle a család tudható leszármazása ez:

---

[1]) Bartholomaeides C. Gömör 145.
[2]) Szontagh Dán. közlése.
[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 88.
[4]) Szirmay Szatmár vármegye II. 81.
[5]) Szirmay C. Ugocsa p. 30.
[6]) Szirmay Szatmár várm. II. 92. 93. 98.
[7]) Istvánffy Historia 1683-ki kiadás 309.
[8]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 232. 285.



Györgynek fiai, anyjok után a csáholyi és csengeri birtokba beiktattattak [1].

István 1572-ben Rudolf király koronázására Zemplín várm. követe [2].

Péter 1611-ben nejével Zokolyi Erzsével együtt Szatmár vármegyei Jánka, Gyügye, és Ricse helységre, 1633-ban pedig Darah helységre nyert kir. adományt [3]. 1637-ben T.-Bodrogon a ferenczes szerzeteseknek zárdát alapít.

György 1638-ban Kocsordon kastélyt épittet, melyet öcsésének Péternek hagyományozott [4].

1622-ben élt Melith Gergely, kinek neje Chapy Zsuzsánna volt, kivel együtt jelen volt ez évben a Zemplín megyei főispán beiktatásán [5].

Ugyan ez időben találjuk Melith Videt, kinek neje rosályi Kún Anna volt [6].

A család a XVII. század végén kihalt.

Melkó család. Trencsín vármegyei czímeres nemes család. A czímeres levelet Melkó János szerzé, s azt 1647-ben Trencsín vármegye közönsége előtt kihirdetteté. 1690-ben a család tagjai a lietha-vai uradalomban laktak, 1754-ben pedig Rajecz városában. Jelenleg Trencsín vármegyében nem létezik [7].

Meltsiczky család. (Melcsiczi.) Régi birtokos család Trencsín vármegyében. Székhelye Melcsicz helység. Csupán a Trencsín me-

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 111. 131.
[2]) Szirmay C. Zemplin. not. hist. 87.
[3]) Szirmay Szatmár várm. II. 206. 214. 217. 252.
[4]) Ugyan ott. II. 117.
[5]) Szirmay C. Zemplin not. hist. 154.
[6]) Szirmay, Szatmar vár várm. II. 275.
[7]) Szontagh Dán. közl.

gyei nemesi lajstromok szerint a családról a következő adatok ismeretesek [1]):

1646-ban Márton vulgo Sztanák van beírva a nemességi lajstromba.

1748-ban Sándor az alsó járásban, János pedig Melcsiczen székelt.

1768-ban Melcsiczen János és fia Miklós, és más részről Sándor lakott.

1803-ban Melcsiczen találjuk Jánost és fiát Miklóst, nem különben Sándornak fiát Jánost, ki gróf Pongrácz János ügyvéde volt.

1837-ben Ivanóczon lakott Vendel fiával Jánossal. — Melcsiczen pedig Jánosnak örökösei Flórián, József, László, István és Miklós; — úgy szintén Sándornak örökösei is Melcsiczen székeltek. A följebb említett László Trencsán vármegyének szolgabírája volt.

Ménasági család. (Ménasági) Székely eredetű család, melyből György Torda vármegye altörvényszéki ülnöke 1837-ben. Másik György 1848-ban főkormányszéki írnok.

Mencsel család. Ung vármegye nemessége sorában említetik Fényes E. Geographiájában.

Menszáros család. (N.-kereki.) Bihar megyei nemes család, azon megyében fekszik az előnevet adó helység is. Azonban a család egyéb szomszéd megyékbe is elterjedt.

Bihar megyében Menszáros Eszter, Papszász Lajosnő, és M. Berta Péchy Albertnő birtokosak Nagy-Kerek, Pelbarthida, — és Ádámi és Ártánd helységekben [2]). Birnak B.-Szolnokban is.

Szatmár vármegyében e század elején Sándor birtokos Mező-Petri és Tatárfalva helységekben [3]).

Ezenkivül Erdélyben Belső-Szolnok vármegyében és Kővár vidékén is birtokos, és mindkét hatóságban M. Károly derékszéki ülnök 1837. körül; 1834-ben a főkormányszék által országgyűlési kir. hivatalosúl fölajánlva.

Zemplín vármegyében szintén ismeretes a család [4]).

Mentler család. Fejér vármegye nemes családa. A czímeres

---

[1]) Szontagh Dán. közlése.

[2]) Fényes E. Magyarország statist. szempontból I. 199. 202.

[3]) Szirmay Szatmár várm. II. 29. 210.

[4]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

nemes levelet Mentler Mihály és Mátyás nyerték 1755-ben M. Terézia királyasszonytól.

Czímerük a paizs kék udvarában a baloldalból kiemelkedő magas szikla, melyre egy fehér zerge szarvainál fogva felakadva függ, a paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között pánczélos, sisakos férfiú emelkedik ki, jobb kezében kivont pallóst tartva. Foszladék mindkét oldalról ezüst-kék.

Menyhárd család. Doboka vármegye kihalt családa, állitólag az Ördög és Teke családokkal testvér és jelesen a Teke családból származott [1]).

1396-ban élt a családból Menyhárd János, fiaival Sándorral, Mátyással és Osválddal; ezek hárman 1411-ben ellenemondottak a sólyomkövi Boros Erzsébet Sarkady Lászlóné fölkérésének, mely által a sólyomkövi, ujfalvi, fodorházi, nagy-esküllői, keresztúri, köblösi, szentkatalinfalvi, szótelki egész falukat nagyatyja jogán magának kérte adományoztatni.

1569-ben sólyomkövi Menyhárd Mátyás nagy-esküllői rész jószágát 150 forintért zálog czímen vallja be Menyhárd Lászlónak.

1571-ben említetik Menyhárd János, mint atyja Gergelynek ás Antalnak. Nevezett János 1573-ban lakott Sólyomkövön.

Ugyan ez időben élt Menyhárd Gáspár, hasonlóan Sólyomkövön, Meleg-Földváron, és Gyékében birtokos. Első neje Tegzes Anna, a második Liptay Magdolna volt; gyermekei voltak: Péter, László (1579. táján) István, Gáspár és Anna, ki előbb meredjói Ficz Istvánnak, utóbb Ebeni Gábornak hitvese volt, és anyja Ebeni Zsigmondnak.

1602-ben élt Menyhárd Szeráf, kinek sólyomkövi, kovácstelki (ma kovácsi) fodorházi, ujfalvi, és szótelki jószágait bírta és tartotta Ebeni Zsigmond; de az Ördög fiak és leányok ellene mondottak.

Nem sokkal utóbb — úgy látszik — e család kihalt.

Mennyey család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családainak egyike [2]).

Méra család. (Hétbükki.) Közülök Antal Hunyad megyében 1848-ban seborvos és táblabiró.

Merai család. Merai Miklós deák, fia Lászlónak, unokája

[1]) Hodor, Doboka várm. 176.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

Merai Pethőnek, 1432-ben Zsigmond királytól testvérével Lászlóval, és Merai Mihálynak fiával Fülöppel czímeres levelet nyert [1]).

Zemplín vármegyében Méray család a czímerleveles nemes családok sorában foglaltatik [2]).

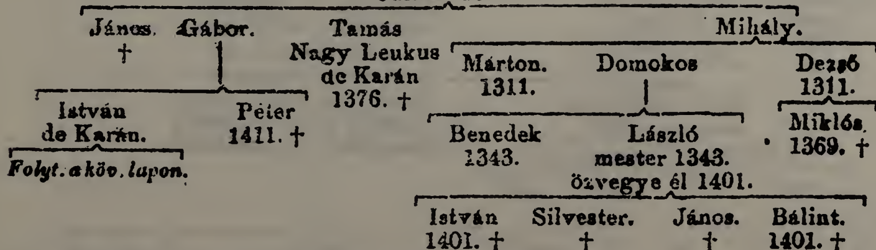
Mercz család. Szepes vármegye nemessége sorában említetik Fényes E. Geographiájában.

Merczel család. Somogy vármegyei nemes családai között foglal helyet.

Mérey család. (Kapos-mérei.) A legrégiebb törzsökös magyar családok egyike; eredetét Somogy vármegyében a Kapos vize mellett fekvő Mére (vagy Mérő) helységtől veszi, és innen is írja előnevét. E helységet a család ősei 1246-ban nyerték IV. Béla királytól; úgy látszik Mérei János személyében, ki 1280-ban is élt, és kitől a származás rendje következőleg jő le napjainkig [3]).



I. tábla.



---

[1]) Fejér, Cod. Dipl. tom. X. vol. VII. p. 432.

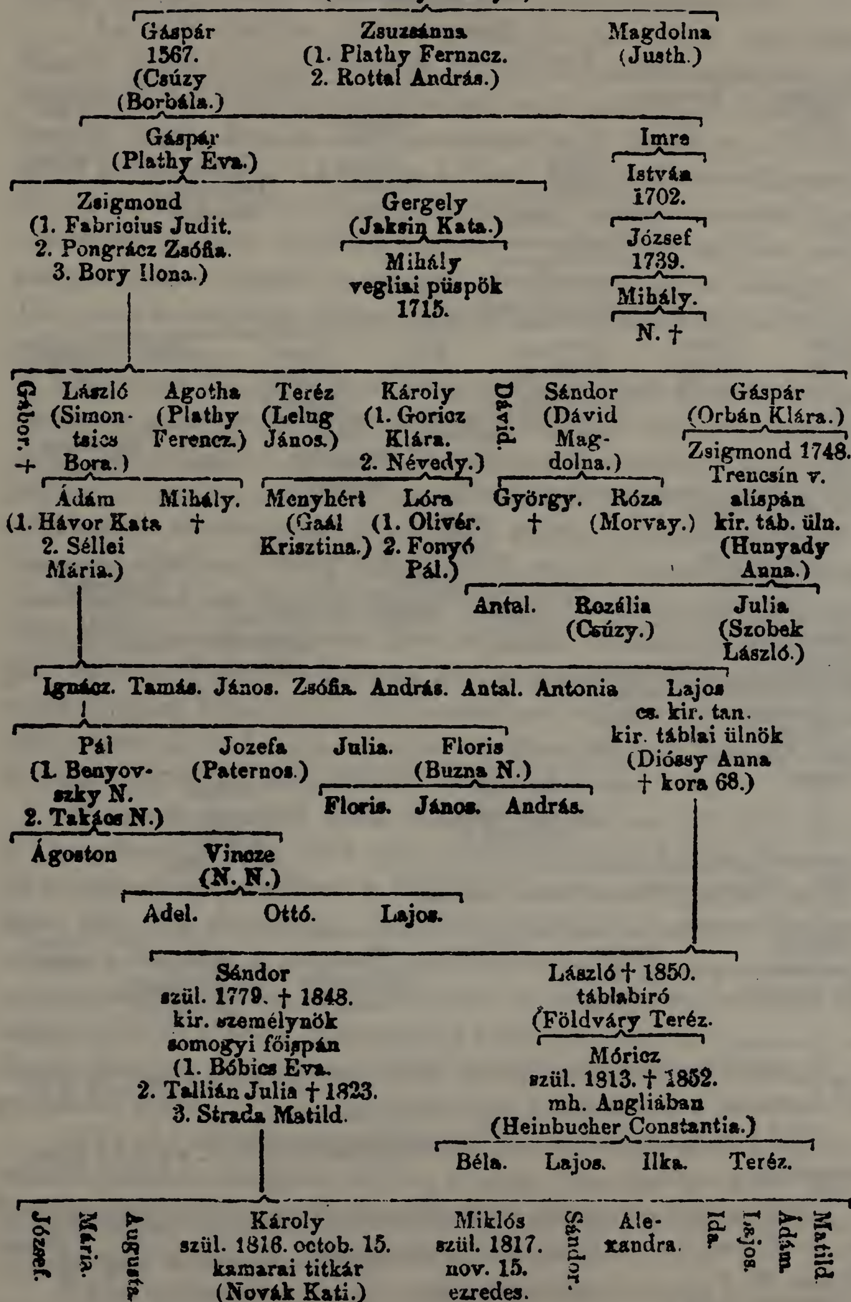
[2]) Szirmai C. Zemplin. not. top. 114.

[3]) Családi közlés szerint.

István, *ki az előbbi lapon.* de Karán.

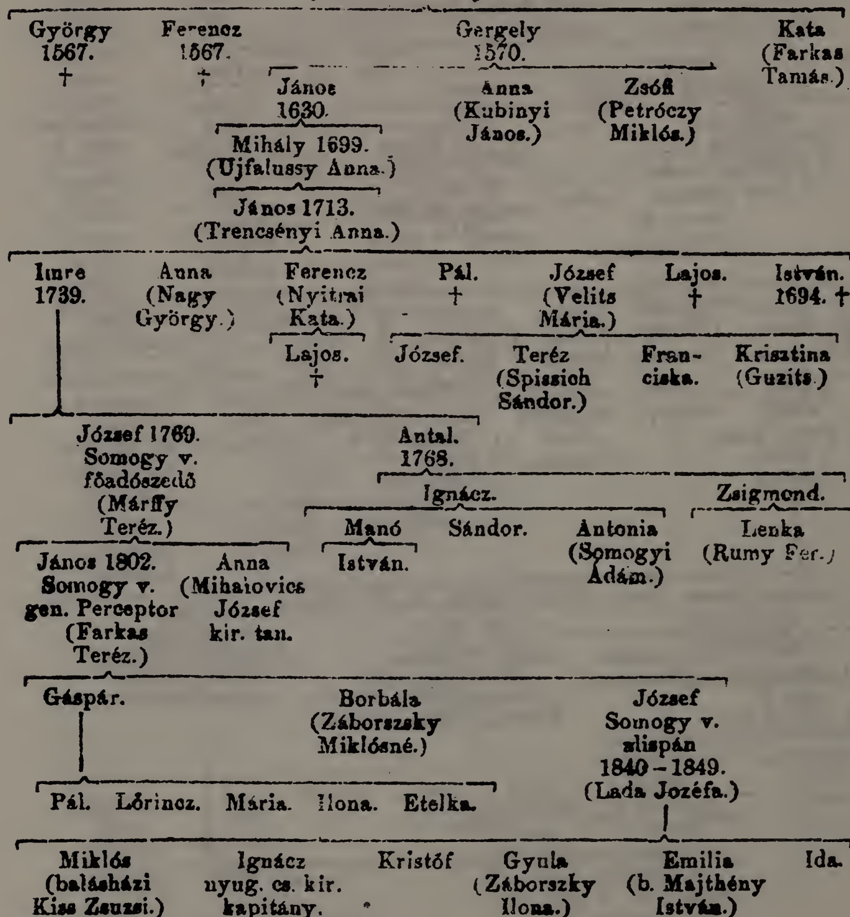
- János 1357.
  - László mester bir Szomajomban is 1387.
    - Gáspár 1450.
      - János 1475. (Hanyi Margit.)
        - Gáspár (sárosfalvai Keméndy Orsolya.)
          - *Folyt. II. táblán.*
        - Mihály 1543. 1571. alnádor, kir. helytartó. (Forgách Julianna.)
          - István 1543. (Zichy Kata.)
            - István 1606. †
          - Kata 1576. (Perényi János.)
          - Mihály. †
          - János. †
          - Imre kir. táblai ülnök 1574. 1582. (Zay Magdolna.)
            - István 1589.
              - István.
            - Kata (1. Zichy N. 2. Jármy N.)
            - Anna (Bánffy Kristóf.)
          - Anna (1. Szeredy Gáspár. (2. Balassa András.)
          - Zsófia (Czubor Pal.)
        - Janos 1535. 1550. (Faiszi Sára.)
          - *Folyt. III. táblán.*
- Péter 1343.
  - Mihály. †
  - István. 1391.
  - Gábor 1391.
    - Gáspár.
      - János máskép Virágos 1496.
        - Kata (Kutas János)
      - Péter máskép Fecske (Erzsébet.)
        - János máskép Fecske de Mére 1496.
          - László 1497. †
          - György Fecske de Mére. †
        - Veronka (Zolád Gáspár.)
        - Erzse 1524.
        - Imre 1469. másképen Fecske †
      - Tamás 1475. †
    - István. †
    - János de Fecske (Apollonia.)
      - Dorottya (Pár János.)
- Jakab 1317.
  - Miklós. 1371. 91. †
  - János 1391. †
- Lőrincz alias Leukus de Karan.
  - János 1393. †
  - Miklós 1396. nótát kap.
  - Leu...
    - Ilona kifizettetett 1371.
- Gergely augustinus barát 1341.

II. tábla.


Gáspár, ki az I. táblán.
(Keméndy Orsolya.)
Gáspár 1567. (Csúzy Borbála.)
Zsuzsánna (1. Plathy Ferencz. 2. Rottal András.)
Magdolna (Justh.)
Gáspár (Plathy Éva.)
Imre
István 1702.
József 1739.
Mihály.
N. †
Zsigmond (1. Fabricius Judit. 2. Pongrácz Zsófia. 3. Bory Ilona.)
Gergely (Jaksin Kata.)
Mihály vegliai püspök 1715.
Gábor. †
László (Simontsics Bora.)
Agotha (Plathy Ferencz.)
Teréz (Lelug János.)
Károly (1. Goricz Klára. 2. Névedy.)
Dávid.
Sándor (Dávid Magdolna.)
Gáspár (Orbán Klára.)
Ádám (1. Hávor Kata 2. Séllei Mária.)
Mihály. †
Menyhért (Gaál Krisztina.)
Lóra (1. Olivér. 2. Fonyó Pál.)
György. †
Róza (Morvay.)
Zsigmond 1748. Trencsín v. alispán kir. táb. üln. (Hunyady Anna.)
Antal.
Rozália (Csúzy.)
Julia (Szobek László.)
Ignácz. Tamás. János. Zsófia. András. Antal. Antonia
Lajos cs. kir. tan. kir. táblai ülnök (Diósy Anna † kora 68.)
Pál (1. Benyovszky N. 2. Takács N.)
Jozefa (Paternos.)
Julia.
Floris (Buzna N.)
Floris. János. András.
Ágoston
Vincze (N. N.)
Adel. Ottó. Lajos.
Sándor szül. 1779. † 1848. kir. személynök somogyi főispán (1. Bóbics Eva. 2. Tallián Julia † 1823. 3. Strada Matild.
László † 1850. táblabiró (Földváry Teréz.
Móricz szül. 1813. † 1852. mh. Angliában (Heinbucher Constantia.)
Béla. Lajos. Ilka. Teréz.
József.
Mária.
Augusta.
Károly szül. 1816. octob. 15. kamarai titkár (Novák Kati.)
Miklós szül. 1817. nov. 15. ezredes.
Sándor.
Alexandra.
Ida.
Lajos.
Ádám.
Matild.

III. tábla.

János, ki az I. táblán.
1535. 1550.
(Faiszy Sára.)
Nyitrai ágazat.



A család őseinek némelyike de F e c s k e, L e u k u s, és „de K a r á n" neveken is emlitetnek a régi okmányokban.

1263-ban László nádor itélt a Mérey László. és M. L e u k u s közti versengésekre nézve.

1343-ban Pál országbiró M. B á l i n t n a k Somogy megyei Papszara és Szomajom helységeket adományozza. Ez utóbbi helységbe 1393-ban M. J á n o s is beiktatást nyer.

1475-ben Mátyás király Mérey Jánosnak Somogy megyei Mére, Tholka, Ruma, Sulya helységekre uj kir. adományt ád.

Az 1475—1526-ki időközben élt János, kinek neje Hanyi Margit, Hanyi Györgynek leánya, Nagy Mois nádor családjából vette eredetét, és így leányágon származatát az Arpádházi királyokhoz viheté föl, miután Mois (v. Mojus) nádornak neje Szabina, IV. Béla király leánya volt. — Jánosnak Hanyi Margittól három fia maradt: Gáspár, Mihály és János. Mihálynak, kiről mint a család legnevezetesebb tagjáról mindjárt lesz szó, — vonala unokájában magba szakadt. Gáspár ivadéka a somogyi javakban maradva, somogyi; — Jánosnak ága pedig Nyitra vidékére szakadva, nyitrai-vonalnak nevezhető.

Nevezett Mihály fiatal korában Thurzó Elek kir. helytartó udvarában a hazai törvényekben különös jártasságot szerezve, a hivatalos pályán érdemei által a legmagasabb polczokra tört magának utat, és ezek folytán kir. tanácsos, és 1544. sep. 29. már királyi személynök lett, mely méltóságot a törvénykezési és országos pályán különféle eljárások [1]) közepette 1562. sept. 26-ig viselte, akkor nádori helytartóvá neveztetvén. Még 1543-ban Somogy megyei jószágaira uj kir. adományt vitt, 1546-ban Trencsín megyében Eberhard várát nyerte, 1552-ben a Forgács családtól elkobzott háromszáz telek is neki adatott, azonban ezeket, mivel Forgách Péter süve volt, a családnak önként visszaadta. Részt vett a híres „Quadripartitum" szerkesztésében is. Meghalt 1572. év táján. Egyik fia Imre szintén a kir. tábla bírája volt.

Gáspár ágán (II. tábla) találjuk a korunkban élő Sándort, ki Duna-Pentelén szül. 1779. sept. 18-án; és ki már fiatalságában mint író a magyar szinészet körül is érdemeket szerze, a hivatalos pályára lépve, szép esze, s tehetségei által utóbb mint kir. személynök, Somogy vármegye főispánja, a helytartó tanács alelnöke, az országos tartományi biztosság igazgatója, cs. kir. kamarás, a valóságos belső titkos tanácsos 1822-től 1848-ig folytonosan a közpályán növelte sokszoros érdemeit. Meghalt Pozsonyban 1848. oct. 9-én Három nejétől maradt gyermekei közűl.

Károly szül. Esztergomban 1816. oct. 15-én, mint a m. kir. kincstár titoknoka szolgálta 1848-ig a hazát; testvére Miklós szül. Esztergomban 1817. nov. 15-én, a katonai pályán ezredességig emelkedett.

---

[1]) Lásd emlékezetét a Corpus Jurisban, és életét Felső-Magyarországi Minerva 1832-ki folyamában.

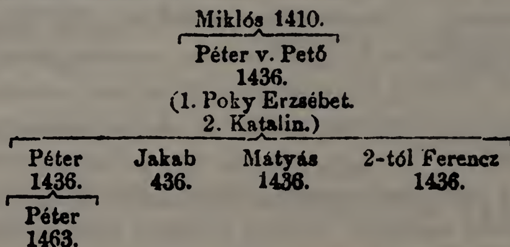
Sándor személynök testvére László Pest megye előkelő táblabírája volt. Meghalt Pesten 1850-ben. Fia Mór (szül. 1813) ellenzéki tag, az 1848-ki forradalom alatt a „Radical lap“ szerkesztője, s később a m. kormány párizsi követségének tagja, meghalt mint menekült Angolországban 1852-ben.

János ágazatán (III. tábla) többen viseltek Somogy megyében főbb megyei hivatalt. A legutóbbiak közt József 1848-ig e megyének köz szeretetű alispánja, a forradalom alatt honvédelmi bizottmányi tag. Fiai közűl Miklós (szül. 1819.) mint a forradalom részese Angolországba menekült.

A család által hajdan Somogy, Pozsony, Nyitra megyékben feküdt tömérdek ősi birtokokból a gyakori osztályok s leányágra háramlások által alig egy kettő van a család kezeinél, úgy hogy jelenlegi szintén tetemes birtokaik ujabb szerzemény és házasság által lőnek a család tulajdonaivá.

A család czimerét 1474-ben (feria sexta proxima ante festum Pentecostes) Mátyás királytól nyerte, nevezetesen Mérey Gáspárnak fia Tamás deák, testvéreivel Jánossal, és Péterrel, továbbá Istvánnak fiával Jánossal. E czimer — mint följebb a metszvény mutatja — következő: a paizs kék udvarában kiterjesztett szárnyú, zöld tollú, vörös csőrű és lábú pellikán, meghajtott fejével mellét vágva föl, és azzal fiait táplálva; a pellikán alatt arany nap, és csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján szintén a leirt képlet ismétlődik. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös. A paizst két oldalról telamonok gyanánt két grif fogja, azonban ez úgy látszik, a a czimerhez újabb járulék.

Mérges család. (Poki.) Győr vármegye kihalt régi nemes családa, melyből 1410-körűl Miklós élt és Mérgesen közbirtokos volt. Tőle e nemzékrend jő le:



Péter vagy Pető, Poki Ferencznek leányát Erzsébetet vévén nőül, ez által Pokiban is birtokos lett, és innen a poki előnév fölvétetett.

1436-ban Péternek fiai Péter, Jakab és Mátyás eltiltják Mérges Pétert Ond, Zaka, Dániel-Czenk, Agyagos és Hídvég-Chalád, Sopron megyei helységeknek elidegenítésétől: az 1458-ki esztendőben szintén e Péter nejével és fiaival Pokiba menet útjában megtámadtatott. Ugyan ez évben Mátyás Győr, Veszprém, Esztergam és Sopron megyei javait eladja.

1463-ban Péternek hasonnevű fia mérgesi, uthali, réthi és poki birtokrészeit eladá a Sz.-györgyi grófoknak [1]).

A család a XV. század végefelé kihalt.

Sáros vármegyében pósalaki Mérges család élt, melyből Mihály 1378-ban miután fiu gyermeke nem volt, javait, köztök Pósalakát is leányának Annának és vejének hagyományozta [2]).

Merklein család Merklein János-Joachim. és általa neje Kromerecz Anna-Kata-Erzse, és fiok János-György, leányaik Johanna-Borbála-Julianna, és Anna-Mária-Szabina Bécsben 1688. jul. 17 én kelt czímeres nemes levelet nyertek, mely 1688. évi octoberben Pozsony megyében hirdettetett ki. 1781. táján Merklein N. főhadnagy volt [3]). A család valószínűleg kihalt.

Merode család. Gróf Merode Ernesztaz 1649-ki országgyűlésen a honfiusitottak közé iratott [4]).

Merse család. (Szinyei.) Sáros vármegye legrégibb törzsökös nemes családainak egyike. Törzse Benedeknek fia Merse, ki több érdemei mellett főleg a Bolgárok elleni hadjáratban, hol testvére Miklós elesett, — tünteté ki magát. Érdemeiért IV. Béla királytól 1262-ben Sáros megyei Sanefalva (utóbb Szinye) Ujfalu, és Jernye birtokot nyerte királyi adományban [5]), és alapítója lőn a most is virágzó szinyei Merse családnak, mely nevét is a törzsnek nevétől kölcsönözte; előnevét pedig emlitett Szinye helységtől nyerte.

A családfa Benedektől a Merse atyjától kezdve a mult század végeig — minthogy a családtól nemzékrendet nem nyerhettem — következőleg sarjadzott szét [6]).

---

[1]) Tudományos gyüjtemény 1829. XII. köt. 42. — Teleki Hunyadiak kora X. köt. 587.

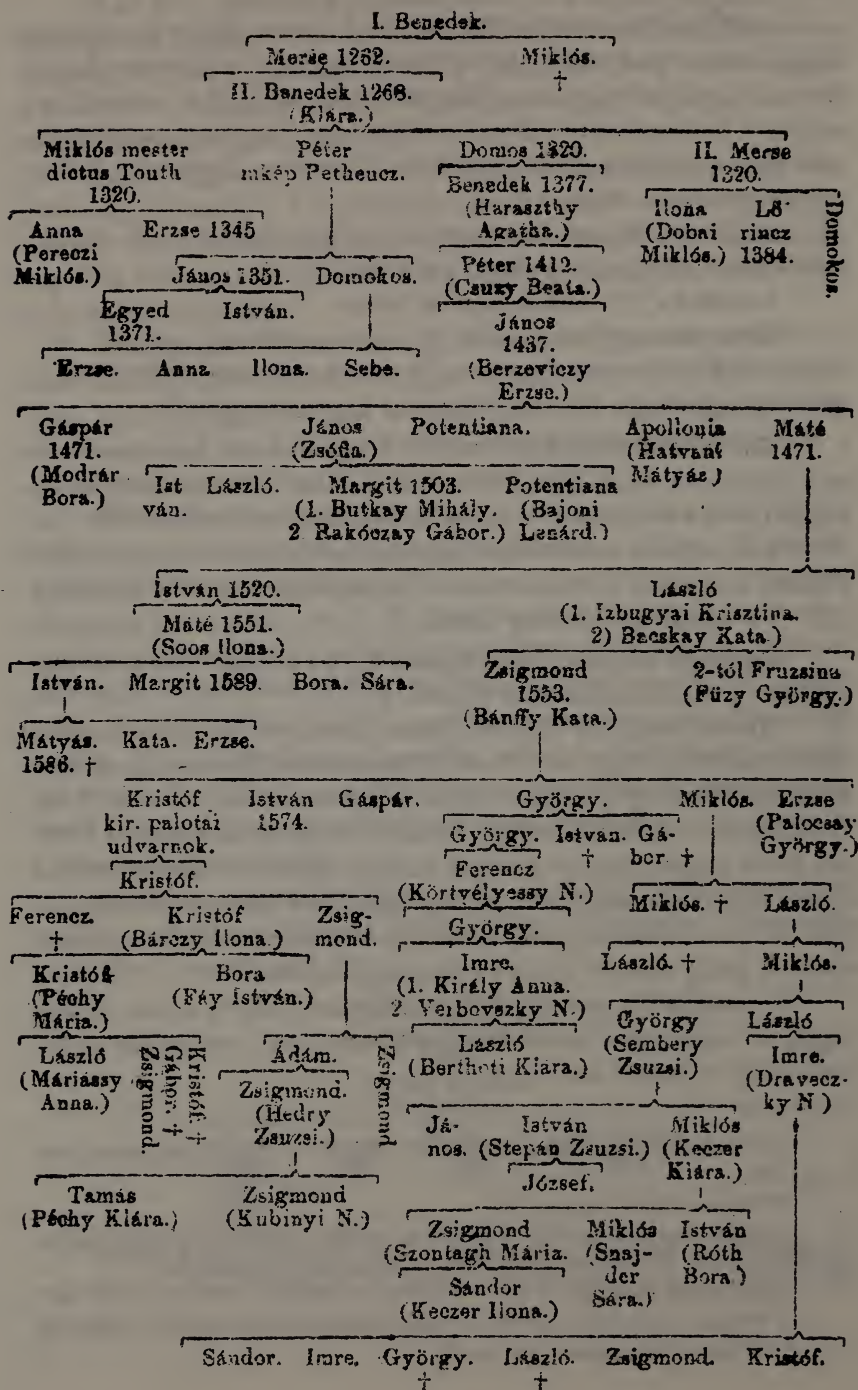
[2]) Wagner Dipl. Sáros p. 348.

[3]) Győr vármegye levéltárában van az eredeti armalis, mely mint gazdátlan 1805-ben a m. kir. helytartóság által 20494. sz. alatt hirleltetett.

[4]) 1649: 102. törv. cz.

[5]) Wagner Dipl. Sáros. p. 285. — Lásd Fejér Cod. dipl. tomo IV. volum 3.

[6]) Wagner Tab. geneal. Ms. tab. 39.


I. Benedek.
Merse 1262.
Miklós. †
II. Benedek 1268. (Klára.)
Miklós mester dictus Touth 1320.
Péter mkép Petheucz.
Domos 1320.
II. Merse 1320.
Anna (Pereczi Miklós.)
Erzse 1345
Benedek 1377. (Harasztby Agatha.)
Ilona (Dobai Miklós.)
Lőrincz 1384.
Domokos.
János 1351.
Domokos.
Péter 1412. (Csuzy Beata.)
Egyed 1371.
István.
János 1437. (Berzeviczy Erzse.)
Erzse.
Anna.
Ilona.
Sebe.
Gáspár 1471. (Modrár Bora.)
János (Zsófia.)
Potentiana.
Apollonia (Hatvani Mátyás.)
Máté 1471.
István.
László.
Margit 1503. (1. Butkay Mihály. 2. Rakóczay Gábor.)
Potentiana (Bajoni Lénárd.)
István 1520.
László (1. Izbugyai Krisztina. 2) Bacskay Kata.)
Máté 1551. (Soos Ilona.)
Zsigmond 1553. (Bánffy Kata.)
2-tól Fruzsina (Füzy György.)
István.
Margit 1589.
Bora.
Sára.
Mátyás. 1586. †
Kata.
Erzse.
Kristóf kir. palotai udvarnok.
István 1574.
Gáspár.
György.
Miklós.
Erzse (Palocsay György.)
Kristóf.
György.
István. †
Gábor. †
Ferencz
Ferencz. †
Kristóf (Báróczy Ilona.)
Zsigmond.
(Körtvélyessy N.)
Miklós. †
László.
György.
Kristóf (Péchy Mária.)
Bora (Féy István.)
Imre. (1. Király Anna. 2. Verboveszky N.)
László. †
Miklós.
László (Máriássy Anna.)
Kristóf. †
Gábor. †
Zsigmond.
Ádám.
Zsigmond.
László (Bertheti Klára.)
György (Sembery Zsuzsi.)
László
Zsigmond. (Hedry Zsuzsi.)
Imre. (Draveczky N.)
János.
István (Stepán Zsuzsi.)
Miklós (Keczer Klára.)
József.
Tamás (Péchy Klára.)
Zsigmond (Kubinyi N.)
Zsigmond (Szontagh Mária.)
Miklós (Snajder Sára.)
István (Róth Bora.)
Sándor (Keczer Ilona.)
Sándor.
Imre.
György. †
László. †
Zsigmond.
Kristóf.

II. Benedeknek fiai, I. Mersének unokái, névszerint (Thouth) Miklós mester, Péter, Domokos és II. Merse 1320-ban osztoznak a szepesi káptalan előtt az említett ősi, és azon időtől is szaporodott családi birtokokban [1]).

1327-ben Miklós, Péter, Domokos, és II. Merse a szepesi káptalan előtt megegyeznek Gyula fiának Mihálynak fiával Jánossal bizonyos köztök fenforgó viszályokra nézve, minthogy nevezett János említett Péterttel is záratta, ez okból János egész birtokrészét Zilva nevű helységben a párbaj fölötti ügyben tett egyezkedésnél fogva is Benedek fiainak vallá be [2]).

1364-ben Péter (vagy is Petheuch) fiának Jánosnak, és fiának Istvánnak Lorándfia Miklós mester végrendeletileg visszahagyományozza Heves megyei Urussy (Oroszi?) helységet, mely a Merse családot öröksé útján már előbb is illette [3]).

A család ősi birtoka Szinye jegyajándékképen 50 nehéz marka fejében II. Merse fiának Lőrincznek özvegyéhez jutván, erre nézve 1377-ben Domokosnak fia III. Benedek Szepesi Jakab országbírótól 50 markát, és egyéb kiváltandó javaira nézve még 600 arany forintot kölcsönözvén, ez összeg fejében Szepesi Jakabnak átadá Sáros megyei Sendler helységet [4]).

1514-ben István (Máténak fia) még mint ifju a király kanczellárja mellett Csehországban foglalatoskodván, itthon az ellene folyó pereire nézve késleltető királyi parancsot nyer [5]).

1519-ben ismét a nevezett István, és testvére László Temesvárott lévén elfoglalva, Lajos királytól ujjolag pörkésleltető királyi parancsot kapnak [6]).

1602-ben szinyei Merse György kir. udvarnok, a laterani szent Palota grófja, aranysarkantyús vitéz, és a királyi nagyobb kanczellaria pecsétjének őre, István, Kristóf, Miklós és Erzsébet testvéreivel együtt Rudolf királytól régi nemesi czimerük megerősítését nyeri [7]); ez oklevélben a család a francziaországi Merse családtól állíttatik eredettnek, valószínűleg merő név hasonlatosságnál fogva.

---

[1]) Wagner. Diplomat. Sáros. p 323. és Fejér Cod. diplom. tom. VIII. vol. II. pag. 271.

[2]) Wagner Dipl. Sáros p. 330.

[3]) Ugyan ott 343.

[4]) Wagner Dipl. Sáros p. 346.

[5]) Ugyan ott 400.

[6]) Ugyan ott 401.

[7]) Ugyan ott 429.

A család czímere az említett diploma szerint a paizs kék udvarában hármas zöld halmon álló arany korona, melyből fehér mezű szárnyas angyal emelkedik ki, fején borostyán koszorú van, mellén keresztbe helyezve piros stóla látszik, lebocsátott két kezével, egy a koronán keresztbe fektetett nagy halat tartva. Ugyan ilyen angyal látható a hallal együtt a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobb oldalról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A család már a régiebb okmányokban is gyakran „Szinyei" (de Zwinye) előnevét használá vezeték névűl is. És e név hangzatosabbsága miatt korunkban is a Merse előnév egyedűl (vagy is a Szinyei előnév nélkül) alig használtatik.

A család legutóbbi nemzedékeinek sorát nem ismervén, közűlök csak nehányat említhetünk föl:

László volt Sáros megyei követ, és az eperjesi váltótörvényszék elnöke szül. Eperjesen 1789. april. 25-én.

Jelenleg tehetősb birtokosok a családból Bertalan lakik és bír Szinyén, Felix-László lak. Jernyén, birtokos több helyen, Victor volt megyei tiszt. ügyész, lak. Szinye-Lipóczon, bír Jernyen és Szinyén; és Mihálynak örökösei birnak több helyen [1]).

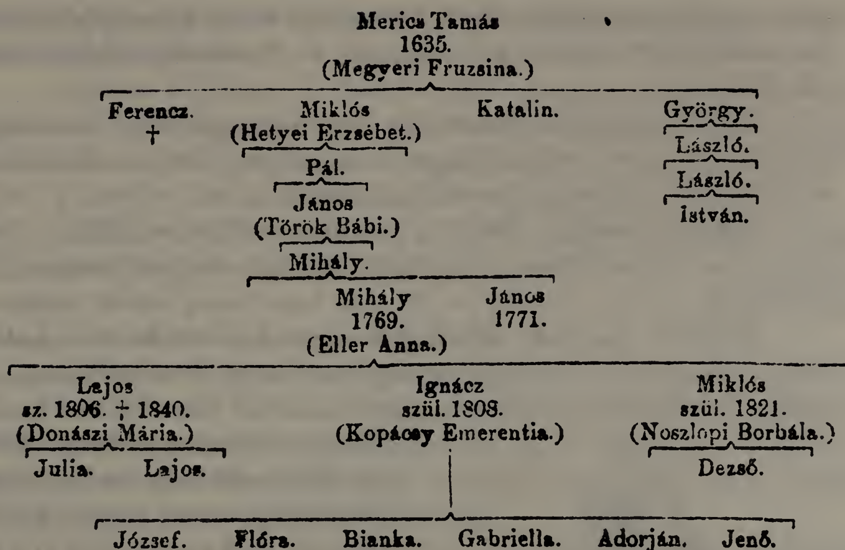
Mersics család. A család legrégiebb multja adatok és oklevelek hiányában ismeretlen. 1635-ben Mersics Tamás nemessége II. Ferdinánd király által megújítatott [2]). Szóhagyomány szerint nemességét már előbb, Jurissich Miklós korában (tehát 1532 táján) nyerte volna a kőszegi vár védelmében szerzett érdemekért. A család sok ideig Soprony és részint Vas vármegyében székelt. Származási fáját így mutatja fel:



---

[1]) Fényes E. Magyarország stat. stb szempontból I. 345.

[2]) Beküldött családi tudósitás szerint.



Mersics Tamásnak négy gyermeke közül György és Miklós fia szaporította tovább a családot. Ez utóbbi Hetyei Erzsébetet birta nőül, kitől Pál nevű fia született. Erről semmi adatok nem maradtak fen; hanem fiáról Jánosról a család között azon monda kering, miszerint neje egy akkor Vas megyében székelő előkelő töröknek leánya lett volna, kit Mersics János egy kalandos kirándulás alkalmával rabolt volna el magával, a miért is a környék Török Bábinak nevezé el. Ennek fia és unokája is Mihály, ez utóbbi eleintén Vas, utóbb Veszprém vármegyében a gróf Somogyi-ak jószág-igazgatója volt; és nemességét 1835-ben Sopron megyében kihírdetteté. Ennek mind a három fia a jogi pályára szánta magát. Igy Lajos Szombathelyen ügyvédeskedett, és 1840-ben halt meg; két gyermeket hagyván maga után.

Ignácz jogi tanulmányait bevégezve, 1839-ben nősült meg Kopácsy Emerentiával, néhai Kopácsy József esztergami érsek unokahúgával. Eleintén a pannonhalmi apátság főügyésze, s több megye táblabírája, utóbb az esztergami érseki uradalmak igazgatója volt. 1854. óta Győrött lakik. 1861-ben Győr megye főjegyzője lett.

Miklós Győrött végzé be jogi tanulmányait, 1848-ban nőül vette Noszlopy Borbálát. 1850. óta Győr megye államügyésze volt, míg 1861-ben Kőszegre a ker. táblához ülnökké lőn kinevezve.

A család czímere a paizs kék udvarában zöld téren hátulsó lábain ágaskodó grif, első jobb lábával zöld olaj-ágat tartva, első bal lábát

pedig ragadozásra nyujtva ki. A paizs fölötti sisak koronájából a leírthoz mindenekben hasonló grif emelkedik ki. Foszladék mindkét oldalról ezüst-vörös.

Merth család. (Felső-őri.) Vas vármegye azon hatvannégy családainak egyike, melyek Felső-Őr helységre 1582-ben Rudolf királytól új kir. adományt nyertek. *Lásd Zámbó cs.*

Merzi család. Merzi A n t a l-Ignácz-Károly-Ágoston 1741-ben, C l a u d i u s-Florimund pedig 1723-ban magyar indigenatust nyertek [1]).

Mesko család. (Felső-kubini, nemes, s széplaki enyiczkei, báró.) Árva és Liptó vármegye legrégiebb adományos nemes családainak egyike [2]), a Kubinyi családdal ugyan azon C o m e s H u d k o n t (Hudko és Hutko) nevezetű, 1222-ben élt törzstől veszi eredetét. Tudniillik Hudkontnak [3]) egyik fia J u c h e-tól, a Kubinyiak, — G y u r k e-től máskép S y n i k-től pedig a Meskó-k származnak. Ez utóbbiak közül a bárói vonal 1721-ben Abauj vármegyében Széplakon, Enyiczkén, Hernád-Nemptiben, Kokon stb. ujabb királyi adomány útján szerzett fekvő birtokot; és czímerét is megbővíteté. Ezen gyökeres, s ivadékaiban napjainkig szélesen elágazott nemzetségnek története és viszonyai, a család kezénél lévő kir.



Mesko nemesi czímer.

---

[1]) 1741 : 70. és 1723 : 125. törv. cz.

[2]) Szontagh Dán. szíves közlése szerint.

[3]) A Kubinyiak és Meskó-k ezen közöstörzse, az 1222-ki ős okmányban Hudkont, C o m e s n e k neveztetik; — 1233-ban egyszerűen H u d k o n t-nak iratik. Az 1362-ki okiratokban, melyek szerint Hudkontnak unokái, névszerint a a liptói András, másik rokona literatus Salamon ellen közös adomány-leveleik elidegenitése miatt a visegrádi nyolczados bíróság előtt pöröl, az egész targyalás folytán H u d k o és H u t k o néven fordúl elé. H u t k o-nak találjuk őt írva átalán a Mesko család régi okmányaiban is, nevezetesen az 1233. 1274. 1288 1323. és 1433-ban; a nélkül, hogy valahol mellette a kitétel „d e g e n e r e H u n t-P a z n á n“ olvastatnék. Ezek szerint a H u d k o n t vagy H u d k o, és az 1281—1340-ben élő P á z n a n v. P o z n a n e helyütt csupán kereszt nevek; és Hunt-Paznán genussal össze nem zavarhatók.

adomány levelek és más köz kiadású hiteles okmányok alapján kortani rendben következő:

Már az 1222-ken II. András király rendelete folytán János érsek keze által kiadott iktatási parancsból világos, hogy Comes Hudkont adományban nyervén Liptó megyei Rebucze (most Revucze) földjét, e birtokba Radun Pristaldus által beiktattatni rendeltetett.

1233-ban II. András király a följebbi adományt a három ekényi Revucze földről Hudkontnak (Hudko) és utódainak részére ünnepélyes alakban kettős pecsét alatt adja ki, az oklevél szavai szerint: „ifju kora [1]) óta mutatott hűséges szolgálatiért."

1271-ben V. István király megerősité L á s z l ó n a k és D o m o k o s n a k Miloslau fiainak s H u d k o unokáinak részére II. András királynak Revuczére szóló adománylevelét, és azonfölül még oly szélességű szomszéd erdővel toldá meg a milyen hosszú volta már birtokukban létező Revuczepatak melléki föld.

M i l o s l a u (mások szerint Milosiou, sőt Milóstou is) Hudkónak harmadik fia volt, ebből eredeztetik magukat a többi felső-kubini családok. A Miloslau-ra szóló eredeti okmány az Országh családnál létezett, jelenleg csak a szepesi káptalannak egy 1433-ki feria 4-ta Cincrum kelt hiteles átiratát birják, melyet közlő is olvasott.

1274-ben (XII. Calend. Septemb.) IV. László király Hudkonak Miluslou fiától nemzett L á s z l ó és D o m o k o s unokáit a Revucze patak melléki föld és erdei adományos birtokban megerősíti.

1288-ban Miloslounak fiai L á s z l ó és D o m o k o s, továbbá Lászlónak fiai T a m á s és J á n o s, és Domokosnak fiai P é t e r és M á r t o n eladják a turóczi convent előtt J u c h e és G y u r k e nagybátyjaiknak Revuczei birtokukat 40 nehéz arany márkáért örökáron.

1325-ben (in octavis festi b. Joh. Bapt.) a turóczi convent előtt a zólyomi főispán Donoh mester cserét teszen Juche fiaival M i k l ó s s a l, P é t e r r e l és F ü l ö p p e l, nem különben Gyurke másképp Synik fiaival Mihálylyal és Adorjánnal, mely szerint ezek revuczei birtokjukat a rózsahegyi kincstári uradalomhoz engedték csatoltatni, helyébe pedig az Árva megyei felső-kubini (az akkori okmányban Kolbin) birtokot kapták.

1327-ben (in dominica Invocavit) a turóczi convent előtt ellentmond felső-kolbini (Kubini) S a l a m o n literatus, Miklósnak fia, Juchenak unokája, maga s testvérei nevében azon adománynak, mely sze-

[1]) „A primaevis suae p u e r i t i a e annis." — Itt a p u e r i t i a szó alatt i f j u k o r t, nem pedig g y e r m e k i k o r t kell érteni.

rint I. Lajos király bizonyos Jánosnak, Alman de Arwa fiának, a medzihradnei patak mindkét oldalán fekvő erdőséget adta, minthogy ezen erdőrészek a felső-kubini határhoz tartoznak

1338-ban — (mások szerint 1388-ban in festivitate Pentecostes) felső-kubíni Salamon literatus, Miklósnak fia, Juchenak unokája; és ifj. Miklós Márknak, s András Lőrincznek fiai; — nem különben Bálint Mesknek fia, János Istvánnak fia, mindketten Adorjánnak unokái egy részről, más részről pedig felső-kubini Jánosnak fia Miklós a turóczi convent előtt bevallást tesznek arról, miszerint Lajos királynak a felső-kubini és revuczei birtokok fölcseréléséről kiadott okmányban helytelenül vétetett volna föl f.-kubini János, máskép ifjabb Miklósnak az atyja, mintha t. i. ez Adorjánnak fia lett volna; mert valósággal az nem volt, hanem hogy ezen ifj. Miklós valósággal Jánosnak a fia, ez pedig Mihálynak, ez pedig Gyurkenak a fia vala. Adorján tehát szintén Gyurkénak fia, Mihálylyal egytestvér atyafi volt.

1339-ben (in octavis festi b. Mich. Arch.) Pál országbíró felsőkubini Adorján fiának Meskó-nak, és Miklós fiainak Márknak, Gergelynek és Lőrincznek a revuczei birtok miatt Donch zólyomi főispán elleni nyolczados perükben a tárgyalást in octavas epiphaniae elhalasztja.

1351-ben (die festo beati Michaelis Archangeli) Szent-annai Lászlónak fia Mihály és Istvánnak fiai János, László és Jakab egyrészről, másrészről f.-kubini Miklósnak fia Lőrincz, és Adorjánnak fia István, a Jaszenova-rét és f.-kubini közötti határvonalok megalapításában választott bírák előtt megegyezvén, ezen határjárási okmányt maguknak a turóczi convent által kiadatják.

1355-ben (feria 3. prox. ante fest. ascens. Domini prox. praeterita) felső-kubini Adorjánnak fia Mesk a zaszkaliczai határjárásnál zaszkaliczai Bene fiának Miklósnak biztosítására és abba leendő bevezetésére Lajos király által királyi emberül neveztetvén, e megbizásban a turóczi convent tanusága közbejöttével eljárt, és az illetőt minden ellentmondás nélkül beiktatván, erről nevezett évben az Úr menybemeneteli ünnepén jelentést tett.

1355-ben (Feria 6-ta prox post festum b. Lucae evang.) Lajos király Visegrádon kelt adományában f.-kubini Miklós fiainak Márknak, Gergelynek, Salamonnak, és Lőrincznek, továbbá Adorján fiainak Mesknek, Istvánnak, Ivánkának, és Jánosnak Felső-Kubint, — az Árva vári birtokhoz tartozó helységet adományozza, viszont a megnevezett adományozottak Revucze nevű

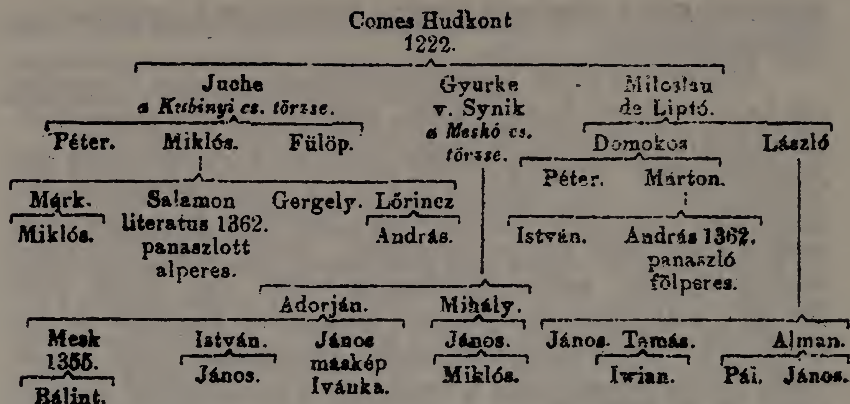
birtokukat, mint a rózsahegyi kamarai uradalomhoz hasznosabbat bekeblezni átengedik.

1355-ben (in vigilia Apostolorum Simonis et Judae) Visegrádon kelt Lajos királynak iktató parancsa, melynek tartalma szerint felsőkubini M á r k, L ő r i n c z, G e r g e l y és S a l a m o n, Miklósnak fiai, Juchénak unokái; és M e s k, I s t v á n s I v á n k a Adorjánnak fiai, Gyurkénak unokái, nem különben János, Mihálynak fia, s Gyurkénak unokája a már előbb neki csere-adomány czímen adott felső-kubini birtokba törvényes módon beiktatandók voltak; mely iktatás (feria 3-tia prox. ante festum beati Martini confessoris) Maczknak fia Gay Miklós és Lőrincz kanonok által minden ellentmondás nélkül teljesítetvén, ez uttal egyszersmind a bírtok határai is megjárattak és újíttattak.

1361-ben (Octavo Calendis maji.) Lajos kir. ismét megerősíti azon kir. adományt, melyet f.-kubini M i k l ó s és A d o r j á n fiainak felsőkubini birtokaikra adott, mely adománylevél egyszersmind G e r g e l y r e, Márknak fiára M i k l ó s r a, Lőrincznek fiára A n d r á s r a, Miklósnak unokájára, valamint Fabus fiára Tamásra, Péternek unokájára, Fülöpnek fiára Balásra, Kis-Mártonnak fiára Istvánra, István fiára Péterre, Jánosnak fiára ifj. Miklósra, Gyurkénak unokájára is kiterjeszkedik.

1362-ben (octava die octavarum festi beati Mich. Arch.) Bubek István országbírónak Visegrádon kelt ítélet levelében azon nyolczados pör folytán, mely egyrészről Miloslaunak egyenes utoda és férfi rokonai, másrészről f.-kubini Salamon deák és ennek vére között a Revucze s f.-kubini birtok, vagy is tulajdonképen ezeket illető okmányok tárgyában folyt, (calumniális itéletet hozva) a panaszlókat örök hallgatásban elmarasztalta.

1365-ben a turóczi convent bizonyságot teszen arról, hogy Donch mester, zólyomi főispán és fiai László János és István cserébe adták az árvai várhoz tartozott f.-kubini helységet Revucze helységért Iuche fiainak Miklósnak, Péternek, és Fülöpnek, valamint Gyurke fiainak Mihálynak és Adorjánnak. Ezen és szintén a turóczi conventnek 1288-ki oklevele szerint Hudkont ivadéka következőleg sarjadzott le:



1381-ben (in festo b. Bartholomaei Apost.) Visegrádon kelt Lajos király ótalom levele a felső-kubini birtokosok részére, névszerint Miklósnak fia Salamon deák (literatus), Gergelynek fia János, Márknak fia Miklós, Lőrincznek fia András mint Juchenak unokái; továbbá Benedek és Bálint, valamint Jánosnak fia Miklós, ki Istvánnak unokája volt, mind Mesk unokái, részekre, mely ótalom levélnél fogva a medzihradnoi patak mindkét oldalán fekvő brabakő birtokaikat a szomszéd birtokosok, névszerint medzihradnei Haab László és Alman és felső-lesztinei Mártonnak fia Mihály ellen minden hatalmaskodó foglalás ellenében pártolásába veszi, s nevezetteket e részben minden hatalmaskodástól eltiltja.

1386-ban (feria 4. prox. post dom. Quasimodo geniti) Zsigmond király felső-kubini Mesknek fiát Bálintot medzihradnei Haab fiának Jánosnak s rokonainak a medzihradnei birtokba leendő iktatásánál királyi emberül nevezi.

1390 ben (in festo omnium Sanctorum) felső-kubini Salamon literatus tiltakozik a turóczi convent előtt bizonyos Rásztokai Fabiánnak fia Demeter és egyéb rokonai ellen, eléadván mikép liptói Benedeknek fia János literatus, Domennek unokája, Leschina helység megtelepitése felől Béla király neve alatt költ hamis levéllel a felső-kubini határt elfoglalni szándékoznék a följebbi rásztokai Demeter és egyéb Domichka nevű rokonság részére. Erre nézve nevezett literatus János ládájában Béla királynak és egyéb káptalan-, és konventeknek hamisitott pecsétei föltaláltattak a Liptó vármegyei alispán által. Melynélfogva felső-kubini Salamon literatus nevezett Demetert és rokonait a koholt hamis okmány melletti telepítéstől, és ez által a felső-kubini határnak megcsonkítását érdektársai neveikben is eltíltotta.

1417-ben Mesko Jánosnak fia Miklós, és ennek fiai András és László, leányának s illetőleg testvérüknek negyedet adnak a felső-kubini birtokból. Innen származtatik a harmadik, vagy is vegyes curia F.-Kubinban.

1418-ban Zsigmond király f.-kubini Bálintnak fiát Mártont, Mesknek unokáját királyi emberül nevezi azon beiktatáshoz, mely szerint nagy-bisztereczei Bethlen János soltészt (Mártonnak fia) a nagy-biszterecz ei soltészságba bevezettetni rendelé.

1422-ben f.-kubini Márton volt Árva vármegye szolgabírája, Gorimala de Lossius Árva vári burggraf alatt. E Márton nemzé Tamás és Benedek nevű fiait, kik közűl az előbbitől a Tomasovics-é, az utóbbitól a Bendovicz nevű Meskó családi vonal származott.

1423-ban f.-kubini Benedeknek vulgo Bendának fia Mihály, mint királyi ember beiktatja Medveczky Theodorts rokonait a medvedzei, birtokba Zsigmond király parancsa folytán.

1424-ben (Tredecimo calendas febr.) Zsigmond király megerősíti s megújítja a felső-kubini birtokról szóló előbbi adományokat, névszerint felső-kubini Miklós fiának Andrásnak, másik Miklós fiának Lászlónak, Bálint fiának Lászlónak, és Mihálynak Istvánnak és Benedek fiainak, István fiának Jánosnak, mint Juche s Gyurke unokáinak.

1426-ban (die dom. prox. post fest. nativ. Domini) f.-kubini Miklósnak fia András, marczalfalvi bessenyői István fiának Jánosnak nevében ellentmond ama iktatásnak, mely szerint Bagyon Lőrincz és Tamás testvérek mint Istvánnak fiai Zaszkalicza helység birtokába bevezettettek.

1433-ban (die Cinerum) f.-kubini Miklósnak fia András a szepesi káptalantól kiveszi hiteles átíratban maga részére Lajos királynak 1355-ben kelt adománylevelét.

1433-ban (die Cinerum) ismét f.-kubini Miklósnak fia András, Gyurkénak unokája a szepesi káptalan által hitelesen átíratja az András király által 1233-ban, és László király által 1274-ben Hudkónak, később pedig Miloslau fiainak Lászlónak és Domokosnak, (Hudko unokáinak) részére a revuczei patak melléki 3 ekényi szántóföld-, és erdőről szóló adományleveleket. Ezen nevezett András magtalanúl halt meg; és az általa 1433-ban átíratott okmányok eredetije jelenleg a felső-kubini Ország családnál létezik.

1437-ben (die festi b. Margaretae Virg.) Mesknek fia István mint királyi ember működött Reviczky Benedeknek és Lászlónak

Nagyfalugyi Pál és János ellen bizonyos letartott jobbágy visszafoglalási ügyében.

1475-ben (feria 6. prox. post fest. Visit. B M. V.) Mátyás király által a revisnyei birtokba új adomány jogán beiktatni rendelt Reviczky Benedek fiainak Mátyásnak és Jánosnak részeikre kiadott iktató parancsban királyi emberekűl neveztetnek: f.-kubini Benedek vagy János avagy Péter, vagypedig Bálint vagy végre Gaskó nevű György, f.-kubini Meskó ivadékok.

1503-ban Ulászló királynak a medvedzei birtokosok részére adott új adományi iktató parancsában királyi emberekűl kijelöltetnek felsőkubini Pál, vagy Péter vagy Bálint vagy Benedek vagy végre Máté. Ezen utóbbi (t. i. Máté) Meskovicz vulgo Bendovicz Ádámnak a fia, — Péter és Benedek testvérek pedig Tamásnak a fiai voltak; mindnyájan Mesko családbeliek.

1509-ben Mesko Ádám és testvérei Márton, László és János Bendeviczoknak neveztetnek, atyjok Benedek (máskép Benda) után; és ez elnevezést ők elvállalták és használták.

1520-ban Mesko Jánosnak fia András, Jandura-nak elneveztetvén, ez elnevezést fölvevé és utódaira is átszállítá.

1537—1540-ben felső-kubini Tomasovics (Mesko) Orbán volt Árva vármegye alispánja, Dubove János főispán alatt. Ezen Orbán volt Rakovszky Szaniszlónak sógora, ki nőűl Mesko Borbálát bírta. És ez Orbán eddig valószínűleg azért nem volt a Mesko család származati tábláján felhozva, minthogy Tomassovics néven fordúlván elé, ugyan e név benne, mint ki magnélkűl halt meg, elenyészett; egyébiránt, hogy a két testvérnek Tamás és Benedeknek a fiai Tomasovicz- és Bendovicz-oknak neveztettek; és hogy Orbán alispán a Tomásovics név viselése mellett is valósággal Mesko családbeli volt, kétséget nem szenved.

1550-ben (feria 5-ta in octava festi sacratissimi corp. Christi) az akkori Árva megye kir. bízottság előt Zedlniczky Venczeszló bitorlásai s határfoglalásai ellen a többi panaszok sorába f.-kubini János és testvérei dicti Bendoviez panaszaik szintén eléfordúlnak, és ügyeiket egészen a kir. curiára felviszik.

1558-ben Felső-Kubin főbbjeinek, névszerint pedig Kubiny Kristófnak, Zmeskal Venczeszló és neje Maróthy Borbála ellen a nyolczados törvényszék előtt folyt pörük; melyben a véghezvitt tanúvallatásokból kiderűl, mikép Juche és Gyurke utódjai már ekkor különféle vezeték nevekkel bírván, ezeket családnevekűl használták. Igy találjuk

Kubinszky Lőrinczet, Gazda Györgyöt, Matyasovicz Ivanist, Polgár Bernátot, Stephanovicz Mátét, és Bertalant, Laukovich Mihályt, Balás Mátét, Michalovicz Orbánt, Galko Jakabot, Galgovichot és Valentics-ot, Benkovicz Mihályt, Bendovicz Jakabot, és Mátét, Koroda Pétert, és Bertalant, Jandura Jánost, és más több felső-kubini közbirtokossal és vérrokonnal.

1560-ban (festo b. Gregorii Papae prox. praet.) I. Ferdinand király által nagy-palugyai Plathy Mihály és Jánosnak Palugya, Csimkova, Turócz-Divék, és Kálnok helységre adott új adomány levélben a Csimkovába leendő beiktatáshoz királyi emberűl f.-kubini Jandura János és András máskép Meskovicz jelöltetett ki, és e megbizatásban Jandura Meskovics András el is járt

1579—1591-ben a Medveczky György és Jezerniczky Gáspár között folyt nyolczados pörnek végrehajtására t. i. a kis-bisztereczei és medvedzei birtok visszaadására Mesko György és Miklós kir. embereknél neveztettek ki.

1583-ban f.-kubini Mesko Miklós, Árva megyei törvényszéki táblabíró, valamint Mesko Mátyás, Lőrincz, András, Mihály, István, János, és Jakab, mint tanúk és szomszéd birtokosok fordúlnak elé a gróf Thurzó György ellen nővére által, az árvai uradalomhoz jogegyenlőség alapján támasztott igénypörben.

1591-ben Mesko György és Mátyás (Balassovicz) mint tanúk, Mesko Miklós pedig mint törvényszéki táblabíró említetnek a Jezeniczky Medveczkyféle perben.

1595-ben Mesko György, mint szomszéd birtokos fordúl elé gróf Thurzó Györgynek az árvai uradalomba történt beiktatásáról szóló jelentésben.

1595-ki dec. 18-án Rudolf királytól új adományt nyert felső-kubini Walentich máskép Galko Jakab a felső-kubini birtok azon részére, melyen a fivér kihaltával Pálnak fia, a most nevezett Jakab, és Walentich Györgynek fiai Mátyás, András, Benedek és Flórián székeltek. Azonban 1596-ban a beiktatásnál, melynél a nyitrai káptalan egyik papja mellett a királyi ember felső-kubini Országh Miklós volt, ezen adománynak mint igénytartók ellentmondtak: felső-kubini Mesko Kristóf, Albert, György, és András, nem különben f.-kubini Országh Máté, id. és if. György.

1605. május 11-én lapis-pataki Segnyei Miklós, (Bocskai) István királynak hadi főparancsnoka Mesko, Györgynek adományozza azon kis-biszterczei és medvedzei birtokrészt, mely Medveczky Péternek

hűtlenségi bélyegén Jezerniczky István kezébe jutott; utóbb kiegyezés által csak a medvedzei birtokrész maradt Mesko György birtokában.

1606—1617-ben Mesko György Thurzó György részéről az Árva uradalmi ügyek igazgatója volt.

1607-ben Mesko Miklós Árva megye szolgabírája, ugyan akkor Mesko Mátyás Árva vármegye esküdtje.

1609-ben gr. Illésházy István nádortól adományt szerez f.-kubini Mesko Mátyásnak fia György és Turánszky Dániel, magvaszakadás czímen egy felső-kubini birtokrészre, melynek a beiktatásnál (hol a nyitrai káptalan küldötte, egy káptalani tag, és Országh Miklós mint nádori ember működött), ellentmondtak a következők: Ivanovicz Mátyás, Koroda Péter, Simon, Felix, Benedek és Bertalan, Stephanovics Jakab, Lauko-György és Mihály, ifj. Mesko György, Dániel, Ádám és Jakab, Országh máskép Gazda Lenárd mindnyájan „felső-kubini“ előnévvel élő, odavaló birtokosok.

1611-ben Meskó Mátyás, atyja az ifj. Mátyás után Matyejovich elnevezéssel különböztetett, és az e nevű vonalnak alapítója lett.

1613-ban Mesko Dániel, Balásnak unokája, minthogy a nagyapai házban benmaradt, Balasik-nak elneveztetett, és az e nevű vonalnak ősévé lőn.

1618—1625 Mesko Miklós Árva megye szolgabírája és Mesko Mátyás esküdt az álsó-kubini és medzihradnei erdei kihágások bírói szemléjét végzik.

1631. id. és ifj. Mesko György közbenjárók a nemes Zsuffa, Burián, Kangyerka és Kupcsóféle nemes-dedinai Reviczky család elleni határjárási levelek kiadatása alkalmával.

1633—36-ban Mesko György az árvai uradalom ügyigazgatója, gr. Illyesházy Gáspár főispán kedves embere.

1634-ben Mesko Miklós Árva megyei szolgabíró.

1635-ben ifj. Mesko György szintén Árva megyei szolgabíró, valamint 1638-ban is, a midőn Mesko Simon esküdt volt.

1640-ben Mesko Albertnak fia György, „Albertovje“ elnevezéssel különböztetik, és innen az Obertovje, helyesebben Albertovje vonalnak lett eldőde.

1646—47-ben Mesko György Árva megyei szolgabíró, idősb és ifj. János pedig esküdt volt.

1652-ben Mesko Miklós az Árva megyei följebbviteli törvény-

szék bírája. Ugyan akkor Albert megyei szolgabíró; idősb János táblabíró, középső János pedig törvényszéki ülnök volt.

1653-ban Mesko György Árva megye szolgabírája.

1652—1660-ban ifj. Mesko János Árva vármegye jegyzője volt. És ez okon e Jánostól kapta a Balásféle vonalnak egyik ága a „Piszárovje" elnevezést.

1660-ban ifj. Mesko Albert gr. Tököly Istvánnak a likavai uradalom részére ügyvéde, ki hű szolgálatai jutalmául Tökölytől a Lucskei erdőségekben közös faizással adományoztatván, utódainál magának hálás emléket szerzett. Idővel ezen közfaizás majdnem az egész családra nagyban kiterjesztetvén, a kir. kamara, mint a likavai uradolom birtokosa, már épen pör útján keresi az e részbeni szabályozást.

1660-ban Mesko Andrásnak fia Mátyás, unokája idősb Mátyásnak, Matyejasovje elnevezéssel kezd élni, ez által ő lett a Matyejasovje nevű vonalnak az eldődе.

1661—1662-ben Mesko id. Albert Árva megye szolgabírája, János pedig esküdtje.

1664-ben Mesko György, — hívatalára nézve 1664—1665-ben szintén Árva megyei szolgabíró, — a köztc s a Medveczky család között felforgó birtokváltási ügyben a beruházási összegekkel inteti Medveczky Mátét, Györgyöt, Andrást és Dávidot.

1665-ben Mesko ifj. Albert Árva megye aljegyzője volt.

1668-ban Mesko György birta Nógrád megyében nagy-kürtösi erdőt a Géczyekkel együtt Sóos jogon.

1671—1677-ben Mesko János Árva megye esküdtje; 1672-ben Mesko Albert Árva uradalmi ügyek igazgatója voltak.

1680-ban Mesko András, M. Kristófnak fia, a Kristofovich elnevezéssel kölönböztetett, és az e nevű ágnak alapítója lőn.

1684-ben f.-kubini Mesko Sándor tapasztalás kedveért utazásokat tett.

1685-ben Mesko Miklós deák (tótúl zsák) Simonnak fia, atyja nevéről Simunovje elnevezést nyert, s tőle veszi leágazását a Simunovje és Zsákovje nevű ivadék.

1698. és 1699-ben f.-kubini Brtoss György és István ellen vér- és jogkirekesztő panaszszal léptek föl Árva megye előtt Kubinyi András és Mesko Simon Zsakovicz.

1709-ben Mesko családnak egyik Nógrád megyében lakó ága a Rákóczy fölkeléshez egy zsoldost állított. Ugyan akkor és ugyanott Pál a füleki járásban csekély jövedelme miatt nem állított.

1711-ben Mesko János Nógrád megyének perceptora, 1716-ban szolgabírája volt 1721-ig.

1713. april. 10-én a felső-kubini közbirtokosok a Chocs és Danjeloveoz nevű erdőségekben és legelőkben behozandó arányosításra nézve III. Károly királytól osztoztató parancsot eszközölnek, melynek folytán a felek közt létesített arányossági osztály szerint az egész felsőkubini közbirtokosság három kuriára osztatott, ezek egyike a Kubinyi, Brtoss-Stephanovicz, és Kóroda családok illetékébe, a második és harmadik a Meskó, Országh, Gazda és Ivanovicz családok birtokába számítattak; végre a Kubinyiak jobbágysága a faizás és legeltetés tekintetéből egy negyedik kuria haszonvételében részesitetett.

1719-ben Mesko Mátyás lőn Árva vármegye legelső tisztügyésze, és 1723-ban 30 for. évi fizetéssel e hivatalban megerősitetett.

1721. julius 2-én Mesko Ádám báróságot nyert, és ekkor következő czimert, a paizs függőlegesen kétfelé oszlik, a jobb oldali osztály ismét balról jobbra lefelé rézsutos vonalokkal három udvarra oszlik, a felső kék udvarban félhold, az alsó kék udvarban arany csillag ragyog; a középső vörös udvarban balfelé menő kettősfarkú oroszlán látszik; a paizs baloldali osztálya ezüst udvart mutat, melyben jobbról balfelé rézsutosan vont két vörös szelemen látható, ez utóbbi már a paizs alyjáig ér. A paizs fölötti bárói koronán két koronás sisak áll, a jobb oldaliból kettősfarkú oroszlán emelkedik ki, kivont pallos hegyén koronát tartva, a baloldaliból pedig zöldelő pálmafa nyúlik föl. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [1]).

Ezen báró Mesko Ádám 1730-ban aranysarkanytyús vitéz, a m. kir. helytartóság tanácsosa és iroda igazgatója volt. Testvére

Jakab szintén báró, nejével Hegymeghy Borbálával szép vagyont szerzett, és herczeg Lobkovicztól a Rákóczyféle birtokok közül Enyiczkét és a felső-vadászi uradalmat megvévén, ezekre valamint Abauj megyében a Hernád-Nempti, Széplak-, Kak nevű jószágra királyi adományt nyert. Ezenkivűl birt még Felső-Osván, székhelye pedig Enyiczke volt, melyről, valamint Széplakról a Meskó bárói ág előnevét is írta. Ezen említett Jakab 1733-ban királyi tanácsossá neveztetett.

1731. május 7-én f.-kubini Mesko András és János, Mátyásnak fiai, Árva megyének gyűlésén ügyvédekül felesküdtettek

1732. dec. 2-án a m. kir. helytartó tanács intézkedett, miszerint

---

[1]) Collect. herald. pag. 117. és Adami Scuta gentil. tom. VII.

az ezen családban használatba jött kettős vezetéknevek, u. m. Matyejovich, Istvánovich, Albertovich stb. iránt nyomozás tétessék, a Brtoss máskép Stephanovich-féle vonalra nézve pedig ennek bővebb igazolása kivántatott.

1734—1755-ig Mesko Sámuelt találjuk a Nógrád megyei birtokos nemesség lajstromában.

1742-ben Mesko Mátyásnak fia Mátyás (a Matyejovje vonalból) Árva megye egyik tiszti-ügyésze volt.

1749-ben ifj. Mesko András Árva megyei esküdt, az alispán és egyik szolgabíróval a medzihradnei erdők felosztásánál működik.

1750. febr. 12-én Mesko Stephanovich János, azon felső-kubini birtokrészre, névszerint Sikuloszka-féle nemes udvarra, mely Mesko Pál magvaszakadtán a koronára szált, és a Greskouszka máskép Laukouszka curiára, mely Mesko György kihaltával szabad adományzás alá esett, valamint a Stephanovicsféle nemes telekre is, melyet Mesko Stephanovics András kihalása által örökség útján kapott, — gróf Pálffy János nádortól adományt szerzett.

1753-ban Mesko idősb András Árva megyei esküdt, mint szomszéd birtokos Ambrózy János és Mihálynak a kis-besztereczei birtokba történt beiktatásánál jelen volt.

1759-ben (sub termino generalium judiciorum regni post pascha 28. maji.) Mesko János, Christophori fölperessége alatt id. és ifj. Brtoss Mesko ellen vér és jog tagadási pörében bővebb bizonyítékokra útaltatik.

1769-ben nemes Galkovics György és Mesko György Stephanovich, Árva megye előtt magukat mint a f.-kubini Galkovichféle birtokjognak egyedűli s legközelebbi képviselői igazolják.

1772-ben a Mesko család származási tábláját 1222-től 1772-ig okmányokkal igazolva Árva megye eléterjeszti és hitelesíti.

1772-ben Mesko Illés (Stephanovics) Árva vármegye főszolgabírájává választatik; 1781-ben e hivatalban megerősítetik.

1774-ben Mesko Jónás Árva megye esküdtje.

1780-ban Mesko Miklós-nak, fia Jónás Árva vármegyétől nemességéről bizonyítványt vévén ki, azt 1781-ben Nógrád vármegyében (lakhelyén) kihirdetteté.

1783-ban Mesko Andrásnak fia Jónás a Matyejovje vonalból, Árva vármegye szolgabírája volt.

1794. jun. 7-én f.-kubini Mesko Illés Zemplín vármegyétől nyert nemesi bizonyítványt, melyet 1795. május 6-án Krassó várme-

gyében kihirdettetett, mint lakhelyén, hol megyei esküdt volt. Utóbb Temes vármegyébe költözött, hol utódai most is élnek.

1796. jul. 5-én Mesko Sámuel Nógrád vármegye főszolgabírájává választatott. 1805-ben főperceptor volt.

1800. Mesko Gáspár a Matyejovje vonalból Árva megyei nemesi pénztárnok, feleségétől Kubinyi Karolinától gyermekei: Károly, Julia, Franciska, Tamás.

1800. Mesko Kristóf ágából Kristóf hites ügyvéd F.-Kubinban.

Ugyan ekkor az Albert vonalából Mesko Mihály volt Árva megye érdemes levéltárnoka.

1802-ben Mesko Mátyás, ki Csetneken lakott, Árva vármegyétől nemési bizonyítványt vett ki.

1805-ben f.-kubini báró Mesko József M. Terézia rend vitéze, és egy magyar lovas ezred ezredese.

Ugyan ekkor Mesko Jánosnak özvegye Marikovszky Magdolna.

1808-ban Mesko András (Andrásnak fia, a János ágából) volt Árva vármegye tiszti ügyésze, később Árva uradalmi ügyész, és az árvai evang. esperesség jegyzője.

Mesko Jónás (Albert ágából) Árva megyei esküdt és táblabíró.

1809. Mesko József a most említett Jónásnak testvére (Albert ágából.) Ez ifju korában mint cadet az Alvinczy ezredbe lépvén, Nándor-Fejérvárnál vitézül vívott, és részt vett ezután 1809-ig a török és olasz hadjáratokban. Ő volt első 1796-ban a cereai ütközetben, hol vitéz ezredével dicsőséget aratott. 1797-ben a rivoli, 1800-ban a marengói, 1805-ben a caldierai csatákban, átalán mint ezredének egyik legelszántabb hőse lett ismeretes. 1809-ben Ferencz Károly ezredébe főtisztül áttétetvén, egész a párizsi békekötésig számtalanszor harczolt. 1819-ben noha még teljes erejében állt, nyugalomba tétetett; és nejétől likai Persich Emiliától született József, István, Antonia és Szidonia gyermekei neveléséről gondoskodott. Meghalt Gratzban 1847-ben.

1809-ben Meskó Elek (a Stephanovics Brtosovicsféle ágból) katonaságra lépett. és tiszttársai által fölötte magasztalt cs. kir. kapitány volt. Nejétől báró Luzénszky leánytól Vendel és Arisztid fiakat nevelt.

1815-ben f.-kubini Mesko Miklós Erdélyben Küküllő vármegyében ügyvéd.

1828-ban Mesko Sámuel (Albert ágából) hites ügyvéd Felső-Kubinban.

1838-ban május 2-án Mesko István hites ügyvéd Nógrád vármegyében Bágyonban lakozó, nevezett megye előtt nemességét kihirdettetté, fiai Sándor és István részökre is.

1842-ben Mesko Károly, (a Matyejovje ágnak egyik kitűnő tagja); előbb Árva vármegyének tiszti főügyésze, utóbb Árva uradalmi ügyész, lelkes hazafiságáról, és magyar szívűségéről ismeretes. Feleségétől Reisz Borbálától született Gabriella, Borbála és Julia leányainak gondos atyja.

1842-ben Mesko id. Vendel (Stephanovics ágból) Árva megye főszolgabírája, utóbb alispánja.

1845-ben Mesko Jonathán (Albert ágából) Árva megye számvevője, hét kitűnő fi-magzatnak páratlan gondosságú atyja.

— Mesko Ezechiel (ifj. Balás ágából) Temes vármegye szolgabírája.

— Mesko Dienes (Albert ágából) Temesvárott hites ügyvéd.

— Mesko József (Albert ágából) Árva megyei esküdt, később adószedő, és 1860-ban várnagy.

— Mesko Tamás (a Matyejovje ágából) Árva megyei esküdt, utóbb adószedő, 1860-ban szolgabíró; különben rokkant huszár tiszt. Feleségétől fancsali Jóob Vilmától fia Tivadar.

1845-ben Mesko Albert (Albert ágából) Árva megyei esküdt, utóbb útibiztos.

— Mesko Boldizsár a most említett Albertnak testvére, ugyan ott csendbiztos.

— Mesko Lajos (Albert ágából) Árva vármegyei esküdt, utóbb számvevő, 1856—1860-ig alsó-kubini törvényszéki tiszt. 1860-ban ismét számvevő.

— Mesko ifj. Vendel (János ágából) Árva megyei szolgabíró, utóbb főadószedő.

1848-ban Mesko Arisztid (Stephanovics ági) Liptó vármegyében szolgabíró, később jegyző, 1858-ban illavai cs. kir. járásbiró, meghalt 1860-ban.

— Mesko Pál (a *Piszarovje* ágból) orvostudor, és Szabolcs megyei nyiregyházi és kis-várdai r. orvos.

1854-ben Mesko Adeodát, (Albert ágából) Árva megye főszolgabírája, — 1860-ban tiszti főügyésze.

— Mesko Amand (Albert ágából) hites mérnök és ügyvéd. 1860-ban Árva megye rendes mérnöke.

1860-ban Mesko Frigyes (Albert ágából) cs. kir. főhadnagy.

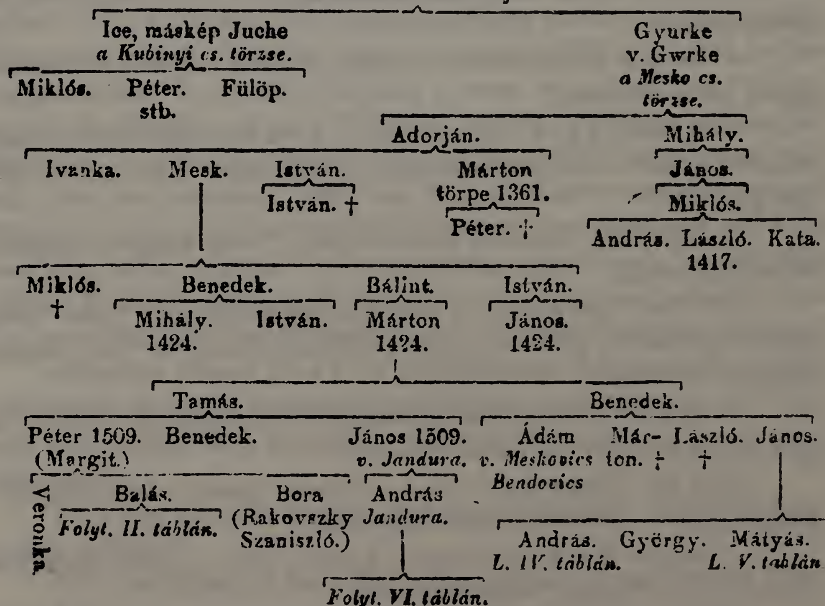
— Mesko Vincze, ugyan azon ágból, Árva uradalmi tiszt. — Mesko Károly, Árva megyében kerületi jegyző.

— Mesko Gyula és Kálmán (ifj. Balás ágából) Temesvárott székelnek, az egyik ott a volt urbéri biróság ülnöke, a másik ügyvéd. 1861-ben. Mesko István cs. kir. tábornok (Albert ágából) József katonai főtisztnek Persich Emiliától Zágrábban 1807-ben született fia. Atyja nyomdokain indúlva, a bécs-ujvárosi hadi-intézetben végzett tanulmányai után a hadseregbe lépett, és kitűnő szolgálatai által tábornokságig emelkedett. Egész szolgálati ideje alatt szüntelen magyar ezredekbe osztva, legtöbbnyire Olaszországban szolgált, és ott az 1848. 1849. és 1859-ki hadjáratban tényleges részt vett; és magas állása által családja régi fényét a hadi téren ujjolag emelte. Testvérbátyja József 1805-ben Bécsben, nővérei Antonia 1809 ben és Szidonia 1813-ban Zágrábban születtek; ez utóbbi 1827-ben Grátzban meghalt.

A család leágazása a különböző nevű ágazatok szerint a következő táblázatokon látható:

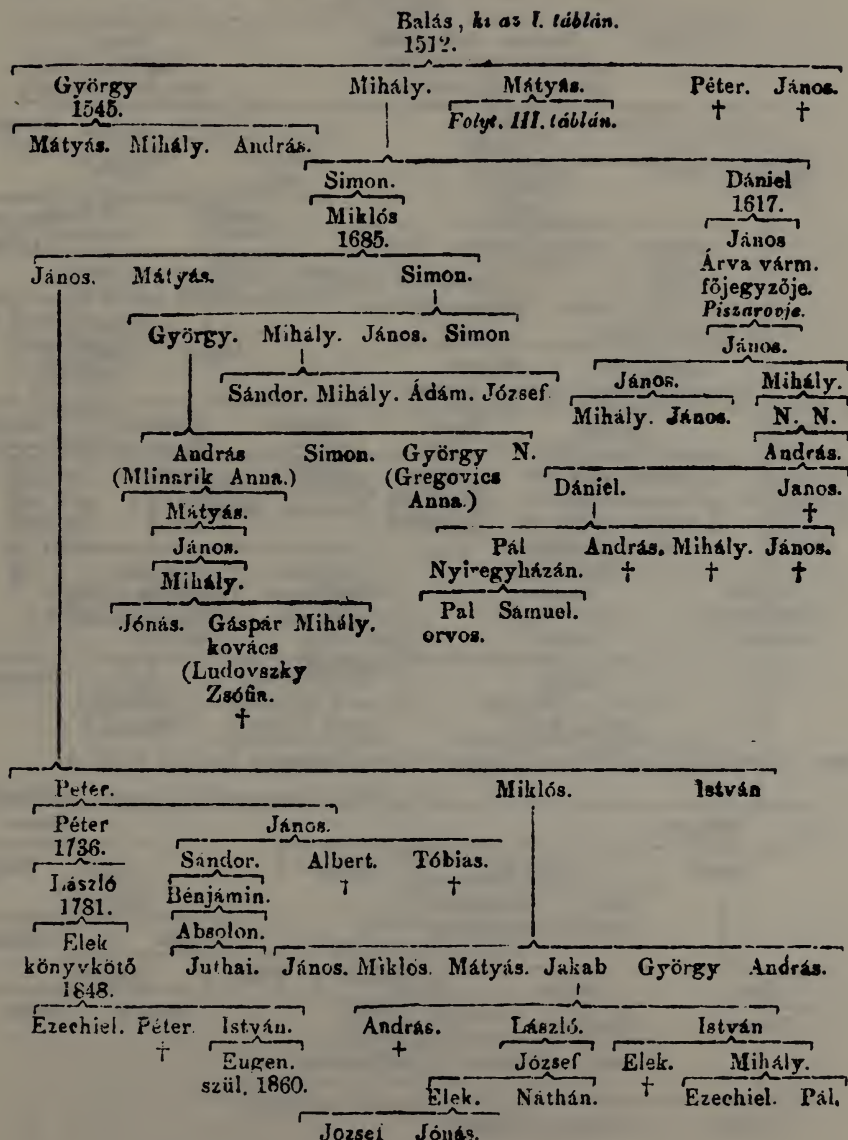
I. tábla.

Hudkont 1233.
Revucze föld szerzője.



II. tábla

Balás vonalán a Simunovje, Zsákovje és Piszarovje ágak



III. tábla.

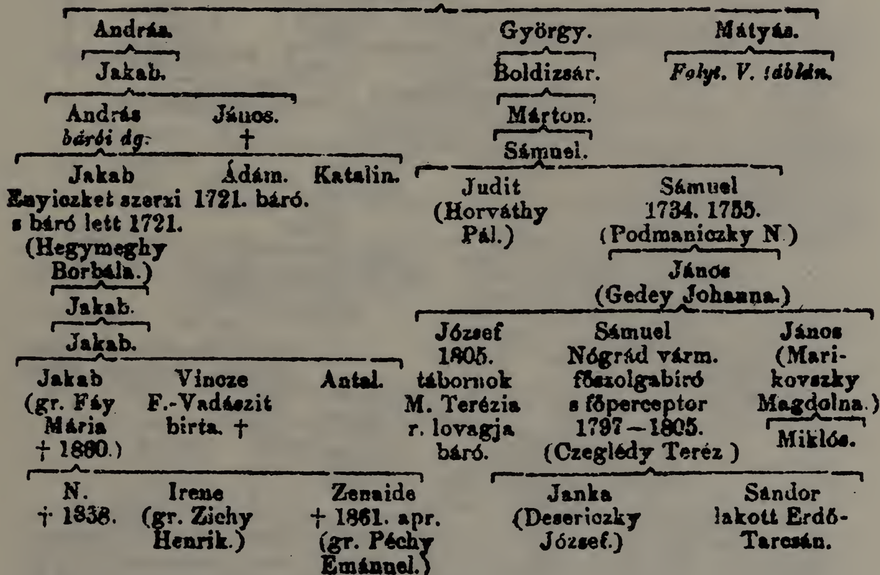
Balásvonalána Matyejovje és Balaskovje ágak.

- Mátyás, *ki a II. táblán.* 1545. 1585.
  - György. †
  - Mátyás a *Matyejovje* melléknevű.
    - Miklós. †
    - Mátyás 1665.
      - György.
        - Mátyás.
          - József.
            - Illés.
              - József.
                - Vendel.
                - Gáspár.
                - József.
            - János.
              - Benjámin.
                - Károly.
                - Elek.
              - Sándor.
                - Sándor.
          - György.
            - Illés.
            - Zachariás.
            - Zemplín megyében.
          - Gáspár. †
        - János.
          - János.
            - Mátyás.
              - Jónás.
                - Gáspar. †
                - Péter. †
                - Mátyás.
                  - Mátyás.
                  - József.
              - József. †
          - Mátyás.
      - Mátyás 1689.
        - Mátyás 1713.
          - András 1754.
            - Jónás Árva v. sz.-bíró.
            - Gáspár Árva v. adószedő (Kubinyi Karolina.)
              - Károly Árva v. főügyész (Reisz Bora.)
                - Gabriella.
                - Bora.
                - Julia.
              - Tamás 1849. Árva v. adószedő. (Joob Vilma.)
                - Teodor. †
              - Julia. (Csillaghy Sámuel.)
              - Franciska.
            - Gábor Erdélybe költözött.
          - Mátyás Árva v. ügyész. 1742.
        - János.
        - István.
        - András.
          - Jónás.
          - Gábor.
          - István.
  - Miklós. †
  - Dániel a nagyapai ház után *Balásik* nevű.
    - Miklós.
      - Mátyás 1631.
        - András.
          - János.
            - Elek.
            - József. †
            - Miklós.
              - József.
              - Pál.
        - Mátyás 1754.
          - Sándor.
            - Gáspár.
              - Ezechiel.
              - Gásp.
          - Ezechiel. Temes v. sz.-bíró.
            - Gyula Temesben ügyvéd.
            - Kálmán Temesben úrbéri törvszéki ülnök.
          - Mátyás.
            - Mátyás főlp.
            - András.
      - János.
    - Gergely 1617. †

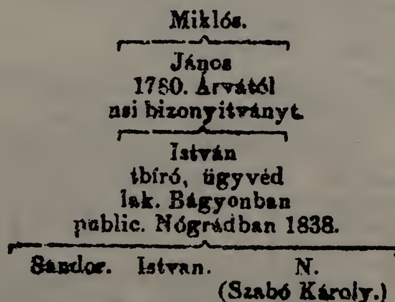
IV. tábla.

Benedek vonalán az enyiczkei és nógrádi ág.

János, *ki az I. táblán.*
1517.
Meskovicz
s Bendovicz
melléknévvel.

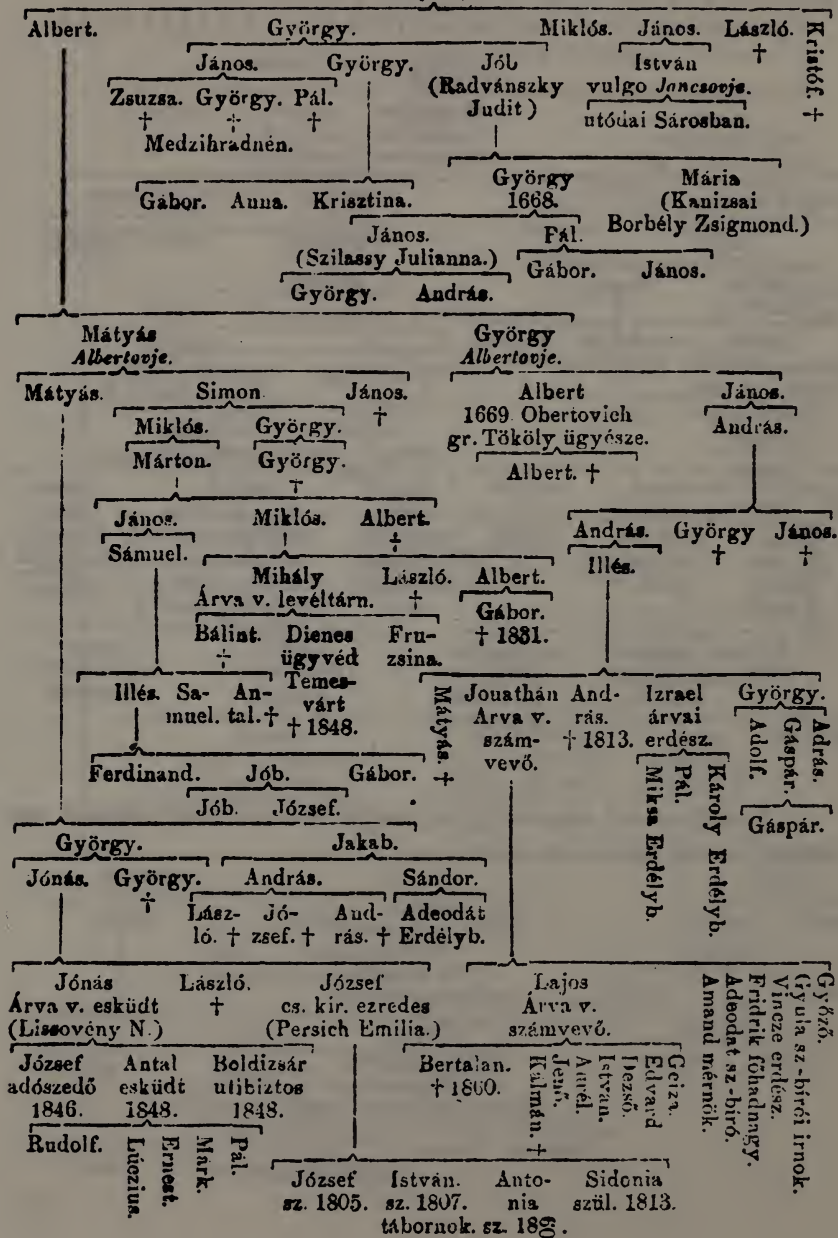


A mult század végén Nógrád megyébe szintén egy ágazat szakadván, ennek származati táblája ez:



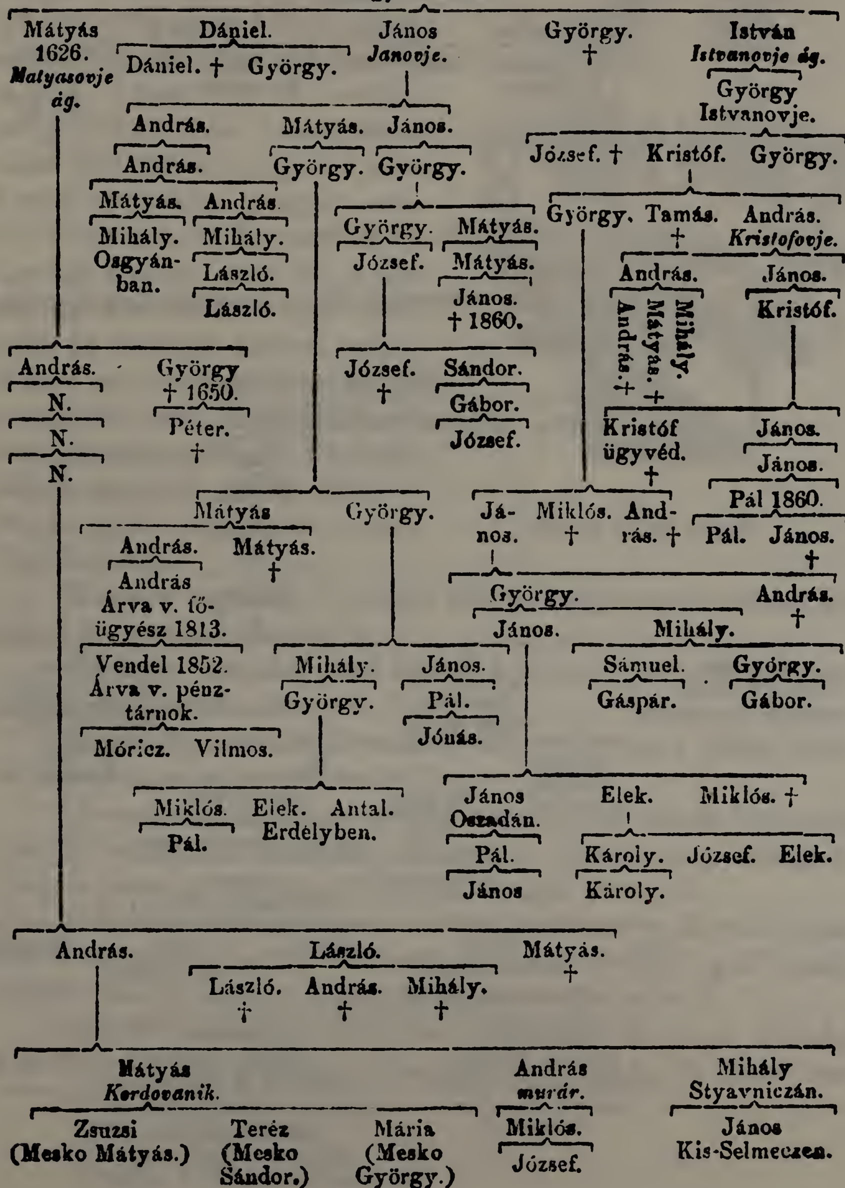
V. Tábla.

Benedek vonalán az Albertovje és Jancsovje ágazatok.



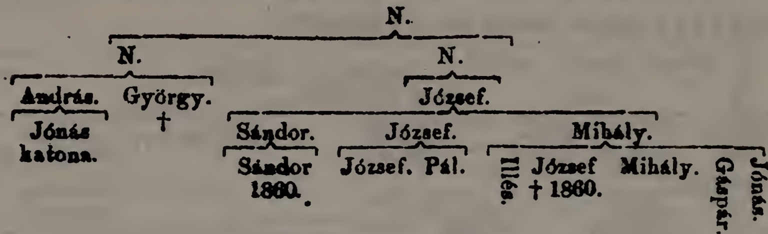
VI. tábla.

A Jandura vonalon álló Matyasovje, Janovje, Kristofovje vagyis Istvanovje ágazatok.



VII. t á b l a.

A Simunoje ágnak töredéke.



VIII. t á b l a.

A Stephanovich, névszerint Gressovich, Laukovich, Brtossovich ágazatok.

- Mesk, *ki az I. táblán.*
  - Miklós.
  - Benedek.
  - Bálint.
  - István.
    - János 1424.
      - N.
        - N.
          - István.
            - N.
              - Gergely vulgo *Gresso* máskép Gressovich. †
              - N.
                - Bertalan vulgo *Brtoss.*
                  - András Stephanovics.
                  - N.
                    - György.
                      - Illés Árva várm. sz.-bíró. †
                    - János 1732. vulgo Brtossovich máskép Stephanovich.
                      - János (Okolicsányi Mária.)
                        - Pál. †
                        - Elek cs. k. kapitány (b. Luzsénszky N.)
                          - Vendel 1847. Árva v. alispán (Szentiványi Vilma.)
                            - Eduárd †
                          - Arisztid Liptó v. jegyző utóbb cs. k. szolgabiró Illaván (Dercsény Klára.)
                            - N.
                            - N.
                            - N.
                        - Zsuzsi.
                        - Anna. (Joob Gáspár.)
                        - Krisztina.
              - Lőrincz vulgo Lauko vagy *Laukovich.*
                - György. kihalt.

A kihalt bárói vonalnak czímere, — melyet 1721-ben jul. 12. báró Mesko Ádám szerzett, — következő: a paizs függőlegesen kétfelé oszlik, a jobb oldali osztály balról jobbfelé húzott két rézsutos vonal által ismét három kissebb udvarra oszlik, melyek közűl a közepső vörös udvarban kettősfarkú arany oroszlán jobb felé megy; fölötte a kék udvarban arany félhold, alatta szintén kék udvarban arany csillag ragyog; a paizs baloldali osztálya pedig jobbról balra húzott három vonal által összesen négy t. i. fehér s vörös területekre (plagas) osztatik. A paizst bárói korona födi, és azon két koronás sisak áll; a jobb oldaliból kettősfarkú oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával pallóst, és azon egy arany koronát tartva; a baloldali sisak koronájából zöldellő pálmafa nyúlik föl. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös. Az egész czímert itt a metszvény ábrázolja.



Mesko bárói czímer.

Messer család. (Kürtősi.) Nógrád megye magvaszakadt családai közé sorolja Lehoczky [1]).

Messey család. Gróf Messey Lajos az 1840-ki országgyűlésen magyar honfiusítást nyer [2]).

Messich család. Messich Simon 1710-ben I. József királytól kapott czímeres nemes levelet [3]).

Czímere a paizs kék udvarában hármas zöld halom középsőjén könyöklő vörös mezü kar, írótollat tartva, fölötte arany csillag ragyog. A paizst két oldalról zöldellő pálma ágak környezik.

1767-ben Messich István, Paksy Julianna és Horváth Ágnes örök bévallást, és illetőleg erőtlenítő pert kert kezdenek gróf Gyulay Ferencz ellen Komárom megyei Madar helységre nézve [4]).

Mester család. (N.-enyedi.) Közülök Mózses 1815-ben Alsó-Fejér megyei seborvos; ugyan az volt Károly N.-Enyed váro-

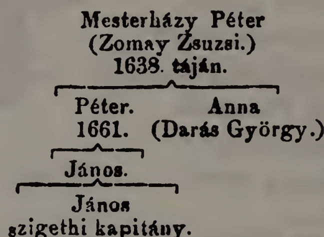
[1]) Lehoczky, Stemmat. II. 242.
[2]) 1840 : 51. törv. czikk.
[3]) Collect. Herald. nro. 729.
[4]) Fényes E. Komárom várm. 127.

sánál 1840. körül. Fiai közül Károly ügyvéd, közszeretetben álló, mívelt férfiú, és jeles zeneszerző; szerzeményei közt a „Szózat“-ra és „Hymnusz“-ra is új dallamokat szerze. 1858. május 2-án Nagy-Enyeden épen midőn a Szózat-ra szerzett dallamát egy barátságos körben éneklé, hirtelen szélhüdés vete véget életének; — alig zengé el az „itt élned, halnod kell“ szavakat, és ajkai örökre lezáródtak. Testvére Ede gyógyszerész, a forradalom után Oláhországba Bukarestbe, és onnan annak környékére telepedett. Gyermekei vannak.

Mesterházy család. Sopron vármegyei nemes család. A XVII. században Vas megyében Mesteri helységben is birtokos, a Poky, és Mesteri s egyébb családokkali összeköttetésénél fogva.

Nem birván teljes családfájukat, csak a következő töredék-adatok közlésére szoritkozom:

Egyik családfai töredék ez:



1659-ben élt M. Mihály. — 1724-ben M. András birtokos Mesteriben; és M. Katalin 1720-ban Siklósy Mihálynak özvegye.

1700. táján élt M István, kinek Szelestey Annától fia Bernát 1738. tájban.

A család egyik tagja Mesterházy Imre Vas vármegyéből Pest megyei Tapió-Ságbra költözött, ennek fia Antal 1830-ban Nógrád megye várnagya, utóbb pesti lakos, Nógrád megyében 1813-ban [1]) nemességét kihirdetteté Egyetlen leánya Katalin maradt.

A család czímere a paizs kék udvarában hármas zöld hegyen álló galamb, csőrében nyilat tartva. Ugyan az látható a paizs fölötti sisak koronáján is. Foszladék egyik oldalról arany-kék, a másikról ezüst-vörös.

Mestery család. Vas vármegyei alsó- és felső-mesteri helységben veszi eredetét. Egy nemzékrendi töredéke ez;

---

[1]) Megyei jegyzőkönyv. 185 szám. alatt.

Mesteri János (Marczaltövy Kata özv. 1600. utóbb Sitkey Jánosné.)			
Anna (Loránth Ferencz özv.)	Bora (Kőrössy Miklós.)	Erzse hajadon.	Orsolya hajadon.

E négy leány 1600-ban osztozott az apai hagyományban.

Mestrovich család. Mestrovich Pál Krassó vármegyei alügyész, 1791. aug. 11-én II. Leopold király által czímeres nemes levélben nemesítetett meg, és czímeres levele 1793. april. 29-én Krassó vármegyében kihirdettetett. Jelenleg a család Krassó vármegyében már nem létez.

Czímere függőlegesen ketfelé osztott paizs, a jobb oldali kék udvarban zöld téren arany oroszlán ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot, bal lábával gránát-almát tartva; a baloldali vörös udvarban zöld téren arany grif ágaskodik, első bal lábával kivont kardot villogtatva; e két állat szemközt áll. A paizs fölötti sisak koronájából a leirt oroszlán emelkedik ki, kardot és gránát-almát tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról arany-vörös [1].

Mestyánek család. Trencsín vármegyei czímeres nemes család; az 1646. 1666. és 1781-ki nemesi összeírások szerint folytonosan Kis-Birócz helységben találjuk. Utóbb e megyében nem fordúl elé [2].

Mészáros család. (Bodóbaári és nagy-lucsei.) Pozsony megyei csallóközi eredetű nemes család, elterjedve több megyében. Bodó báarón még 1476-ban a Bodóbáariakat találjuk [3]. Azonban N.-Lucsén birtokrészt a Mészáros család Dersffy Istvántól nyert, és arra 1568-ban Miksa királytól beleegyező kir. adományt vitt.

A család czímere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó oroszlán, első jobb lábával kardot tartva, hasonló oroszlán emelkedik a paizs fölötti sisak koronájából is.

Nevezetesebb tagjai voltak a családnak Ignácz, a korában híres „Kartigam“ írója ki 1721-ben a Csallóközben született; és előbb gr. Batthyány József kalocsai érsek titkára volt, később Budán az irodalomnak szentelé idejét, s több könyvnek szerzője lőn [4].

---

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[2]) Szontagh Dán. közl.

[3]) Kaprinai Mss. B. tom. L. p. 74.

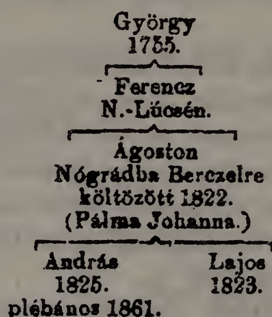
[4]) Magyar írók. Életrajz. gyüjtemeny. II. 197.

M á t y á s, a pesti m. kir. egyetemnél statistika és bányajog tanára. Meghalt 1808. mart. 38. évében [1]

F e r e n c z szül. Nagy-Lucsén 1780. jan. 28-án és Mosony vármegyének főadószedője volt.

Komárom megyében 1715-ben a Mészáros család birt Kis-Igmándon, és Szent-Mihályon, mely birtok részeit megcserélé [2]. 1780. 1790-ben a komáromi udvar telkes nemesek sorában találjuk [3].

Mészáros G y ö r g y 1755-ben Pozsony vármegyében a nemesi vizsgálatnál bemutatá kétségtelen nemességét, és azt, hogy Nagy-Lucsén ősi birtokában ül. Ivadékának leszármazása ez :



Az e táblán álló Á g o s t o n N.-Lucséről Nógrád megyei Berczelre költözvén, Pozsony megyétől 1822. oct. 15-én kelt nemesi bizonyitványát Nógrád megye előtt fiai részére is 1823. april. 18-án kihírdetteté [4]

Egy másik ágból volt S á n d o r, kinek Szegedy Juliannától fia Károly.

Ismét egy másik ágból eredt M. M i h á l y, ki Pest megyei Abonyból vette származását, és 1738. febr. 2-án feleségűl vévén Galanthán Bosnyák Imrének Szép Judittól 1716. máj. 9-én született leányát Bosnyák Annát, ez által Nógrád megyei P.-Szántó helységben lett közbirtokos. Meghalt 1753. sept. 31. kora 54. évében, neje pedig 1781. dec. 15-én. Ivadékaik férfi ágon következők :

---

[1]) Andásy Józs. „Threnus" czímű gyász versek. Pozsony, 1808.
[2]) Fényes E. Komárom várm. 101. 164.
[3]) Ugyan ott. 89.
[4]) Jegyzőkönyv. 406. szám alatt.

Mészáros Mihály
† 1753.
(Bosnyák Anna.)

Zsigmond. † — István. † — Imre (Balás Rozália † 1829.) — Luczia (Vincze Márton.) — Klára (Balás József.) — Gábor † 1750. oct. 19.

Imre gyermekei: Antal (Tersztyánszky Julianna.) — László (Salamon Verona.) — József. † — Pál † P.-Szántón (Kasza Antónia 1823-tól.

Pál gyermekei: Pál szül. 1825. † — Mária szül. 1826. (Kasza Károly.) — Roza. † — Anna.

László gyermekei: Bora. — Károly. — Róza. — Lajos. — Sándor. — Ágoston-Adolf. — Veronika. — János. — Bertalan.

Antal gyermekei: Ferencz kispap. † — László. — Antal. — Anna (Vaczlalovics József.) — Franciska (Rédli Antal.)

A másik ág Mészáros Ferencztől jő le, ki — úgy látszik, — testvére volt, vagy legalább közel atyafia az előbbi említett Mihálynak. Nevezett Ferencz szintén Bosnyák Imrének leányát Bosnyák Zsuzsánnát, ki 1721. oct. 11-én született, vette nőül és ez által szintén P.-Szántón lett birtokos. Tőle a következő ivadék származik:

Ferencz
(Bosnyák Zsuzsa.)

Mátyás (Pethő Zsuzsa.) — János. † — József. † — Bora. † — Eszter (Pogány János.) — Brigitta (Csokás József.) — Margit. (Tóth Antal.)

Mátyás gyermekei: Mátyás (Tóth Cziczelle.) — Teréz (Szécsenyi Dienes.) — Zsuzsa (Falk János.)

Margit gyermekei: Tóth Cziczelle (Mészáros Mátyás.) — Maria (Szécsényi Miklós.)

Mátyás (Tóth Cziczelle) gyermekei: Anna (Munkácsiné.) — Alojzia. — Mátyás. — Péter. — Elek Jakab szül. 1823. — József. — Imre. — Gábor szül. 1830.

A harmadik ágat alkotó Mészáros Márton, az emlitett Mihálynak és Ferencznek rokona, szintén Bosnyák Imrének leányát, az 1719. mart. 23-án született Bosnyák Mária Erzsébetet vette feleségül; ivadéka azonban fiágon kihalt, mint a következő táblázat mutatja:

M. Márton
(Bosnyák M. Erzse.)

Pál. — Krisztina apácza. — Rozália (Bodonyi Antal.)

Mészáros család (Szoboszlói.) Szabolcs megyei, nagy-kunsági nemes család, eredetét szoboszlói Mészáros Jánostól vette, a ki 1603-ban született; kitől a leszármazás következőleg mutattatik ki:

János
szül. 1603.

Dienes 1628. — István.

Dienes fia:
János
szül. 1654.

János
szül. 1688. Dadán
mh. 1765. jul. 19. Kun-Hegyesen
(Jakó Bajdán Erzse Dadáról.)

András
szül. 1691.

János (szül. 1688.) gyermekei:

Ferencz
sz. 1742. † 1774.
(Károlyi Mária.)

János
tábornok, *báró*
sz. 1731. † 1801.
(Diószeghy Mária.)

Márton
sz. 1725. † 1776.
(Papp Kata.)

András
sz. 1720. † 1774.
(Kerekjártó Anna.)

Ferencz (sz. 1742.) fia:
Ferencz
szül. 1773.
(Simon Mária.)

Ferencz (szül. 1773.) gyermekei:
Ferencz sz. 1794. — Mihály sz. 1796. — Sándor sz. 1800. — József szül. 1803.

János tábornok leánya:
Johanna
csill. ker. hölgy
(gr. Teleki László.)

András (sz. 1720.) fia:
András
sz. 1756. dec. 16.
Kún-Hegyesen
(N. Sára szül.
K.-Hegyesen
1764. mart.)

Márton (sz. 1725.) gyermekei:

Mihály
szül. 1756.
(Baranya Erzse)

István
szül. 1761.
(Veres Erzse.)

János sz. 1756.
(Tarnóczy Teréz.)

János (sz. 1756.) gyermekei:
Sára (Kávássy.) — Károly sz. 1815. † 1834.

István (szül. 1761.) gyermekei:

Márton
szül. 1785.
(Szentpétery Kata.)

János
szül. 1787.
(Major Klára.)

Dávid
szül. 1789.
(Koczó Sára).

Dávid fia:
István
szül. 1814. aug. 13.

Mihály (szül. 1756.) gyermekei:

Mihály
szül. 1780.
(Szabó Erzse.)

Gábor sz. 1782.
(Karmasin Erzse.)

Mihály (szül. 1780.) fia:
Mihály
szül. 1809.

Gábor (sz. 1782.) gyermekei:
Gábor szül. 1810. — Bálint szül. 1812.

András (sz. 1756.) gyermekei:

István Járában
(Balogh Zsuzsi Gáváról.)

Dénes
szül. 1780. mart. 17.
(Szabó Sára
sz. K.-Hegyesen
1788. sept. 5.)

Foly. a köv. lapon.

István (Járában) gyermekei:

Erzse
(Bezdédy György.)

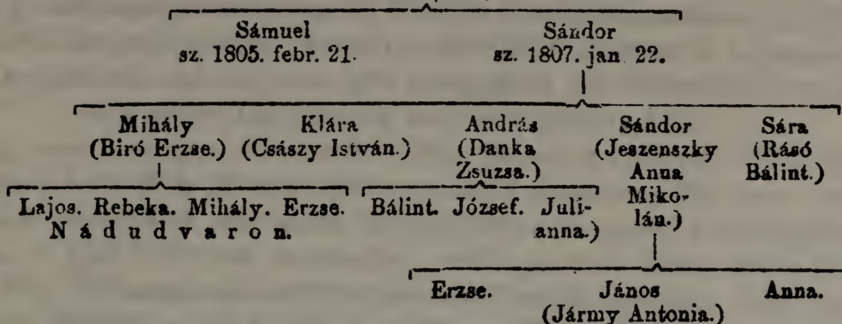
Ferencz
(Szalai Zsuzsa Tolcsváról.)

András
tokaji harminczados
(Jeney Bora)

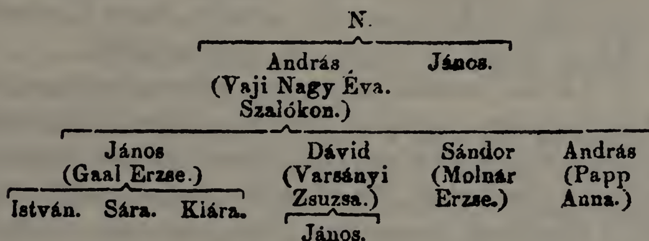
Ferencz fia:
György
(Zsoltay Erzse Apagyról.)

György gyermekei:
István. Ferencz. Mária. Erzse.

K i s - L é t á n.



Ugyan e család egy másik ága ez:



Jánosnak a törzsnek fia D i e n e s, **kinek fia** ismét J á n o s, ennek fia szintén J á n o s, ki Szabolcs vármegyében Dadán születeit 1688-ban. Ugyan ott nősült meg, feleségül vévén Jákó Bajdán Erzsébetet. Meghalt Kún-Hegyesen 1765. julius 19-én. Következő négy fia volt:

a) A n d r á s szül. Dadán 1720. decemberben. Meghalt Kún-Hegyesen 1774-ben, neje Kerekjártó Anna szül. Csáton 1732. májusban; meghalt 1774-ben. Ettől fia A n d r á s szül. Kún-Hegyesen 1756. dec. 16-án. Felesége N. Sára szül. K.-Hegyesen 1764. martiusban. Ennek két fia maradt: I s t v á n és D i e n e s, ez utóbbi szül. 1780. martius 17-én; felesége Szabó Sára szül. Kun-Hegyesen 1788. sept. 5 én. Mindkettőnek utódait mutatja a táblázat.

b) M á r t o n szül. Kún-Hegyesen 1725-ki hamvazó szerdán; meghalt 1776. jul. 14-én. Neje Papp Kata, szül. Roffon 1731. meghalt 1806. nov. 4-én. Három fiok maradt:

1) Mihály szül. K.-Hegyesen 1756. nov. 15-én. Nejétől Baranya Erzsébettől két fia lett: Mihály (szül. 1780. apr. 17-én) ki Szabó Erzsébettől (szül, 1788. sept.) nemzé Mihályt, a ki 1809. junius 30-án született; és Gábor (szül. 1782. aug. 1.) kinek nejétől Karmasin Erzsébettől (szül. K.-Hegyes. 1788. nov. 1.) két fia született: Gábor 1810. jan. 1. és Bálint 1812. febr. 21.

2) István, szül. 1761. dec. 21. nejétől Veress Erzsébettől (szül. 1759. sept. 30.) lettek fiai *a*) Márton szül. K.-Hegyesen 1785. aug. 28. kinek neje Szentpétery Kata szül. 1791. sep. 29. — *b*) János, szül. 1787. aug. 7., ennek neje Major Klára szül. 1798. martiusban. — *c*) Dávid szül. 1789. nov. 25. neje Koczó Sára szül. 1793. mart. kitől fia István szül. 1814. aug. 13-án.

3) János szül. 1756. april. 29-én, nejétől Tarnóczy Teréztől két gyermeke maradt: Sára Kávássyné, és Károly szül. 1815. máj. 20. meghalt 1834.

c) János, a család legnagyobb embere, és dísze, sz. 1732-ben Kún-Kegyesen. 1756-ban katonai pályára lépve, vitézsége és a török háborúk alatt szerzett érdemei folytán fokonként tábornokságig emelkedett, és 1794-ben egyszersmind báróságot nyert, [1]) következő czímerrel, a paizs négy részre osztatik, egy-közép paizszsal, melynek kék udvarában pánczélos kar, kivont véres pallóst tart; a nagyobb paizs 1. és 4-ik osztálya öt vízirányos vonallal összesen hat, vörös és fekete szelemenekre oszlik; az előtérben egy kétfejű arany sas látzik, kiterjesztett szárnyakkal, jobb lábával kardot, a ballal levágott törökfejet tartva; a 2. és 3-ik osztály ezüst udvarában zöld téren fekete elefánt halad, hátán arany szegélyű kék takaró fölött, melyen arany liliom virít, vár tornyot visz és abból két oldalra kinyúló nemzeti zászló leng. A paizst bárói korona födi, és azon három koronás sisak áll, a jobb oldalin a leírt kétfejű arany sas, a középső sisakon a pánczélos kar, véres karddal, a baloldali sisakon pedig a leírt elefánt látható. Foszladék jobbról arany-fekete, középről ezüst-kék, balról ezüst-fekete. A paizst telamonok gyanán két pánczélos, sisakos vitéz fogja, kiknek elökötőjük aranyszegélyű piros, és kardjuk aranyos fekete [2]).

---

[1]) Liber Regius.

[2]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

Nevezett János tábornok, és báró, meghalt Csomaközön 1801. sept. 21-én. Nejétől giczei Diószeghy Máriától, ki szintén ott 1810-ben halt meg [1]), egyetlen leányuk maradt Johanna, csillagkeresztes hölgy [2]), ki 1784. febr. 20-án született, és 1844-ben halt meg, és neje volt gróf Teleky Lászlónak a hétszemélynöknek, édesanyja az épen most (1861. máj. 8.) meghalt s országosan gyászolt hazafinak Teleky Lászlónak.

d) Ferencz, szül. 1742. májusban, meghalt 1774. nov. 4-én. Neje Károlyi Mária született Szalókon 1745. nov., meghalt 1784. májusban. Fiok Ferencz szül. Kún-Hegyesen 1773-ki Husvét szombatján; ennek hitvese Simon Mária szül. 1775. sept. 23-án. Gyermekeik: Ferencz szül. 1794. nov. 17-én; — Mihály szül. 1796. oct. 5-én; Sándor sz. 1800. juniusban; — József szül. 1803. jan. 17-én.

Mészáros család Bihar vármegyei czímerleveles nemes családok egyike. Mészáros Mihály és ivadéka 1630. mart. 17-én Váradon kelt armalisban nemesített meg; és nemes levele 1632-ki jan. Bihar vármegyében hírdettetett ki [3]).

Mészáros család. Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló, aranylábú és csőrű fekete sas egyik fölemelt lábával fehér, közepén vörös, zászlót tartva. Ugyan ilyen sas áll a paizs fölötti sisak koronáján is. Foszladek jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [4]).

Mészáros család. Mészáros János 1792-ben II. Leopold királytól nyert czímeres nemes levelet. Czímere víz irányosan kétfelé, arany és ezüst udvarra osztott paizs, melynek alyján zöld téren kékmezű, sárga csizmáju magyar vitéz áll, fejét fekete kalpag födi, jobb kezében kivont kardot, a balban levágott törökfejet tartva. A paizs fölötti sisak koronáján kék mezű kar könyököl, kivont kardján törökfejet tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst vörös [5]).

E családból volt Mészáros József 1839-ben Győr vármegye tiszt. főszolgabírája.

Ezen három utobb elésorolt Mészáros családok közűl melyikhez tartoznak a következők, nem tudjuk.

---

[1]) Birt Szatmár vármegyében Vada, Csomaköz, Mező-Petri stb. helységekben.

[2]) L. képét Tudományos gyüjtemény 1830. IV. köt.

[3]) Az eredeti czímeres levél Bihar várm levéltárában van.

[4]) Adami Scuta gentil. tom. VII

[5]) Ugyan ott.

Mészáros Dániel 1816-ban Bács-Bodrog vármegye alszolgabírája; ennek valószínűleg rokona

Mészáros Lázár, az egykori magyar hadügyminister. (született 1796-ban Baján) ki mint menekült Angolországban Lady Langdale [1]) eywoodi palotájában (Hereford megyében) halt meg, és annak kertjében csinos emlék alá temettetett [2]).

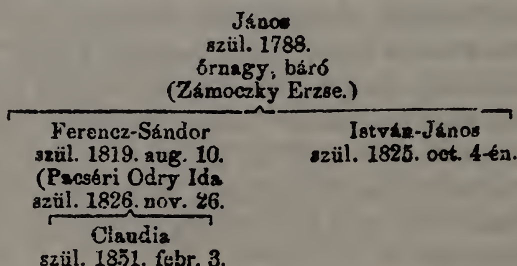
Mészáros család. (Szentléleki.) Erdélyi nemes család. Közülök Mészáros Kálmán 1846-ban huszár hadnagy.

Erdélyben találunk Mészáros máskép Balás családot is, melyből Péter és Gergely 1646-ban Rákóczy Györgytől darabonti levelet nyert [3]).

Meszéna család. (Hivvári, báró.) Esztergam megyei család, birtokos Lessen. Állítólag a család egyik őse Meszéna Ferencz, vagy János Nyitra várának a török elleni védelmében érdemeket szerezvén, 1656-ki febr. 24-én III. Ferdinánd királytól czímeres nemes levelet nyert; melyet mint elvesztettet a család 1818-ban országszerte hírlelés útján kerestetett.

E családból született Esztergamban 1785-ki febr. 6-án Meszéna János, ki katonai pályára lépvén személyes vitéz tettei által 1818-ban mart. 23-án már mint főhadnagy az ausztriai örökös tartományokbeli bárói rangra emeltetett „Hiv-vári" előnévvel. Végre őrnagyságig emelkedett. Neje Zámoczky Erzsébet, szül 1791. máj. 30-án.

Családja így áll.



Czímerük függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali ezüst, a baloldali vörös udvar közt egy borostyán koszorúval díszített meztelen kard látható; a paizs zöld téren egy négy rovatkos vártorony, bézárt kapuval látható. A paizs fölött öt gyöngyű bárói korona van,

[1]) Gróf Teleki Sándornak napa.

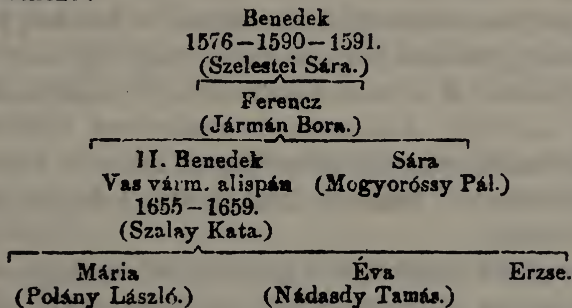
[2]) L. síriratát a Pesti-Hirnök 1860-ki 137. szám mellék ívén.

[3]) Ns. Székely Nemz. Constitutioji 98.

és azon ismét koronás sisak áll, melyből három strucztoll, (t. i. fehér vörös fehér) nyúlik föl. Foszladék ezüst-vörös. A paizst telamonok gyanánt két pánczélos vitéz fogja egykezével, másik kezét mindenik csipőjére helyezve, sisakján vörös toll leng [1]).

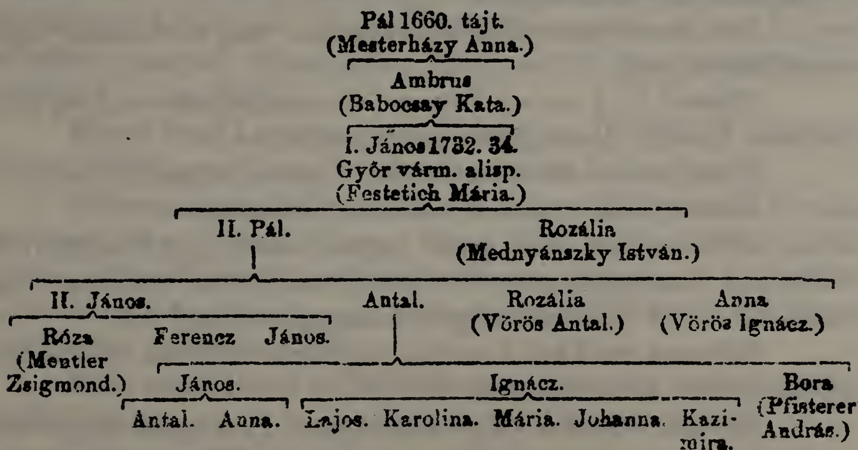
Meszlény család. (Meszlényi.) Vas vármegyei eredetű, jelenleg főleg Fejér vármegyében lakó és birtokos régi nemes család.

Egyik ágazata hajdan „Guor"-ról írá magát, ennek származási tábla [2]) következő:



Ez ág — mint látszik — kihalt; köztök II. Benedek, ki Kerane özvegyét Szalay Katalint vette nőül, 1655 és 1659 ben Vas vármegye 3-ik alispánja volt [3]), és előnevét Guorról írta. Már előbb mint Vas megyei országgyűlési követ több kiküldetésben vett részt [4]).

A másik ágnak törzse Meszlény Pál, ki 1660-ban élt, s kitől egy pörben fölmutatott táblázat szerint a következő leszármazás jő le:



---

[1]) Góthai Almanach 1853. és 1859. évekre

[2]) Geneal. auth. tomo I. Geneal. Fam. Szelestey.

[3]) Katona Hist. critic. XXXII. p. 814. és eredeti oklevél 1659. évből.

[4]) 1647 : 70., 1649 : 77.; — 1655 : 30. törvényczikkek.

Az e táblán álló I. János (ki 1732—1734-ben Győr vármegye alispánja volt; nejével Festetich Máriával tetemes vagyonhoz jutván, azokra névszerint Dad és Igar pusztákra 1748-ban nádori adományt visz; végrendeletében birtokait fiágra és e szerint II. Pálra és utódaira hagyja.

A legutóbbi időkben Fejér vármegyében Meszlényi Károly főszolgabíró, József esküdt volt 1843-ban.

Ugyan e családból Zsuzsánna Kossuth Lajosnak hitvese.

Erdélyben szintén találunk meszléni Meszlény családot, melyből Mihály 1815-ben Fogaras vidék főjegyzője volt. Tán ennek elődje azon Mezléni Márton, ki 1624-ben Gyulafejérvárott nyomdász volt.

Mesznil család. Báró Mesznil József 1790-ben nyert magyar honfiusítást [1]. Ismeretes közülök Victor jelenleg Mosony vármegye alispánja.

Mészöly család. Fejér és Pest vármegye nemes családa. Mészöly János és György 1721. nov. 30-án III. Károly királytól nyertek czimeres nemes levelet [2].

Czimerük a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó, kettősfarkú koronás oroszlán, első lábaival meztelen pallóst tartva, melynek hegyére vérző törökfej van szúrva. A paizs fölötti sisak koronájából a leírthoz mindenekben hasonló oroszlán emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Nem ismervén a család leszármazását, csak a következő tagokat említhetjük meg:

Mészöly Lajosnak Balassa Juliannától fia Ferencz, ki mint kiskorú Mészöly János gyámsága alatt állott.

Mészöly Andrásnak, Csopaky Judittól leánya Katalin.

Mészöly Jánosnak hitvese Szőke Katalin volt.

Többen Fejér vármegyénél tisztet viseltek, így Mészöly Imre 1840 ben alszolgabíró; — Elek 1840-ben esküdt, 1843-ban alszolgabíró; — Pál 1843-ban szolgabírói ranggal várnagy volt.

Mezess család. Trencsín megyében 1686-ban Zlatóczon székelt a nemesi lajstrom szerint [3].

Mezey család. (Egyházas-bágyoni †) Nógrád megyei kihalt család. Egyházas-bágyoni Mezey Lőrincz a XVI. század közepén élt;

---

[1] 1790-ki 73. törv. törv. cz.
[2] Collect. Herald. nro. 416.
[3] Szontagh Dán. közl.

egyik leánya Anna jobbágyi Móré Bálintnak, másik leánya Ilona Lipthay Andrásnak felesége volt [1]).

Jelenleg is, Mezey nevű czímerleveles család él Zemplín vármegyében [2]); és Ugocsa megyében e század elején Mezei Mihály birtokos Gödényházán [3]).

Mezei család. (Kapjani.) Erdélyi család, melyből László B.-Szolnok megyében 1843. körül szolgabíró; Pálnak neje Alsó Klára azon megyében Árpástón, Kuduban stb. birtokos.

Mezei család. (Hosszúmezei.) Közép-Szolnok megyében székel, hol István 1837-ben, Sándor 1848-ban szolgabírák. József alszéki ülnök 1837. körül, és talán László is e családból való, ki Bécsben az erdélyi kanczellariánál hívatalnok 1848-ban. Charitás és László ezen nevezett megyében birtokosokúl íratnak.

Mezei család. (Harasztosi.) Közűlök István Torda város főhadnagya 1848-ban.

Mezei család. (N.-enyedi.) E családból János kir. kincstári titoknok N.-Szebenben 1848-ban, 1860-ban urbéri törvényszéki ülnök K.-Fejérváron. Öcsose Pál szintén kamarai tisztviselő. István Abrudbányán bányász-hívatalnok 1848-ban.

Mezei család. (Zágoni.) Közűlök János kir. táblai ügyvéd M.-Vásárhelyen 1848-ban.

Ezenkivűl találunk még Erdélyben Mezei-eket, névszerint Samuelt, 1815. körül kir. táblai ügyvédet, Miklóst Torda megyében kis-bányai stb. birtokost, valamint Küküllő megyében Mezei József örököseit, szancsali birtokosokat. Ezek, melyik Mezei családból származnak? — nem tudjuk.

Mező család. Mező János 1713-ban III. Károly király által kiadott czímeres nemes levélben emeltetett nemességre [4]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló vörös mezű, prémkalpagos, sárga csizmás magyar vitéz, jobb kezében kivont kardot tartva, bal kezét derekához illesztve. A paizs fölötti sisak koronájából a leírthoz mindenekben hasonló vitéz emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Mező család Bereg és Szabolcs vármegye nemes családai sorában foglal helyet.

---

[1]) Kézirat.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

[3]) Szirmay C. Ugocsa p. 150.

[4]) Collect. Herald. pag. 662.

Beregben Bertalan 1837-ben megyei esküdt volt.

Mező-gyáni család. Mező-gyáni Máté 1505-ben személynöki itélő mester volt [1]), családja kihalt.

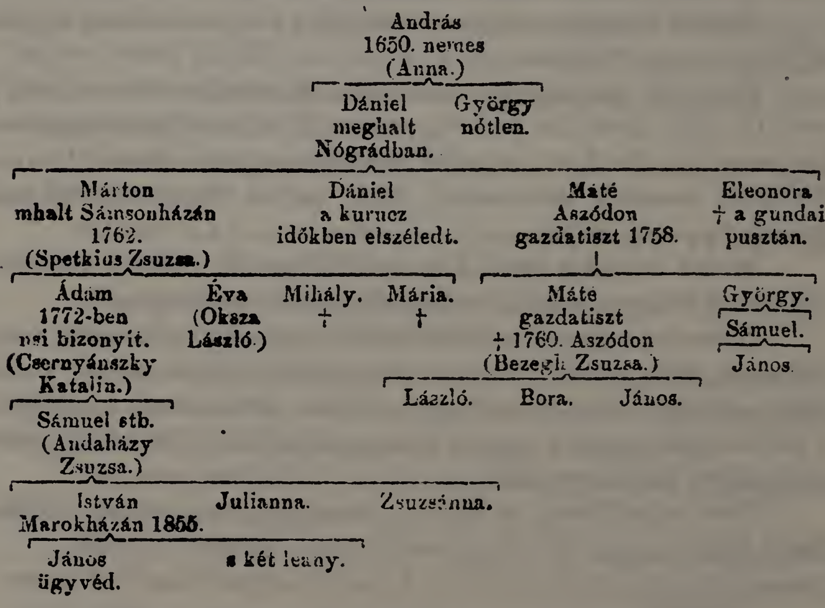
Mezőssy család. Gömör, Szabolcs és Zemplín vármegye nemes családa. Ez utóbbi megyében birtokos Nagy-Tolcsván, Kak, Vécs helységben.

Tagjai közűl többen viseltek megyei hívatalt. Az utóbbi időkben Menyhért 1843 ban Zemplín vármegyei esküdt volt, László a borászat egyik értelmes szószollója, szintén megyei hívatalt viselt.

Mezze család. (Szent-annai.) Liptó megyében a szent-annai régi adományos nemes családoknak és ezek közt a Dobák családnak is törzse [2]).

Mezővadászy család. Gömör vármegye czímerleveles nemes családainak egyike [3]).

Michaleczky család. Nógrád megyei nemes család, birtokos Marokházán. Eredetét Turócz vármegyéből vette, hol Michaleczky András lakott, ki 1650-ben III. Ferdinánd királytól czímeres nemes levelet nyervén, azt 1651-ben Turócz vármegyében kihirdetteté; és nejével Annával következő családfát alapítatott:



[1]) Jászay. A m. nemz. napjai 157. lap.
[2]) Szontagh Dán. közl.
[3]) Bartholomaeides C. Gömör. p. 145.

A törzsnek fia Dániel elszegényűlt, többféle szolgálatban állott, végre Nógrád megyében Heréden halt meg. Gyermekei közűl Dániel Rákóczy alatt katonáskodván, hová telepedett? nem tudatik. Másik fia Máté Heréden Podmaniczky János ispánja volt. 1758. dec. 7-én Nógrád megyétől nemesi bizonyítványt nyert. Meghalt Aszódon. Nejétől Borbálától két fia Máté és György, kik közűl amaz előbbi Kökényesen volt tiszttartó. Meghalt Aszódon 1760. Neje Bezegh Zsuzsánnától gyermekei László, Borbála, János. — Györgynek szintén volt fia Sámuel, kinek fia János

Dánielnek harmadik fia volt Márton, ki Sámsonházán halt meg 1762-ben. Ennek Spetkius Zsuzsánnától született gyermekei közűl Ádám evang. pap 1772-ben junius 1-én Nógrád megyében kihírdetteté nemességét. Hitvesétől Csernyánszky Katalintól született tíz gyermeke közűl maradt egyedűl Sámuel, kinek Andaházy Zsuzsánnától fia István, és kinek fia a most élő János stb

A család czímere a paizs kék udvárában zöld halmon kiterjesztett szárnyakkal repülni készülő galamb, csőrében gyűrűt (vagy koszorút?) tartva, fölötte jobbról arany csillag, balról félhold ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából kettősfarkú oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-kék.

Michalek család. A XVII. században Nógrád megyében diszlett ily nevű család, melyből Miklós 1671—1684-ben Nógrád megye szolgabírája volt; 1700. oct. 1-én pedig ugyan M. Miklós Nógrád megye másod alispánjául választatott [1]. Később e megyéből a család neve eltünt.

Hanem Trencsín vármegyében találunk szintén Michalek, vagy Michalik nevű családot, a czímeres nemes családok sorában Alsó-Szúcs ősi székhelyén, mely azonban az említett Nógrád megyeivel nem volt összeköttetésben már csak azon oknál fogva sem, mivel a Trencsín megyei Michalek családból M. János nyervén czímeres nemes levelet, azt csak 1675-ben hírdetteté ki Trencsín megyében, holott Nógrád megyében M. Miklós már 1671-ben szolgabíróságot viselt: s így már előbb kihírdetett nemes volt.

Trencsín vármegyében a nemesi összeírásokban eléfordúlnak Alsó-Szúcson idősb és Ifj. György, nem különben András 1748-ban.

Az 1768-ki lajstromba béirvák András és fia Antal; —

[1]) Megyei jegyzőkönyv.

György és fia András; — János és fia Márton; — továbbá ifj. János, idősb György és ennek fiai János, István és József, kik Alsó-Szúoson székeltek.

1803-ban András és négy fia János, Péter, Mihály, s András Nemsován; — István és Márton Szkala-Ujfaluban; Alsó-Szucsén pedig András és három fia Márton, András és István; továbbá if. Márton egyedül; — János fiával Jánossal, nem különben középső Márton fiával Pállal, ki egyszersmind nemesi bizonyság levelet is nyert Trencsín vármegyétől, azután János egy maga, és József fiával Jánossal.

Az 1837-évi összeíráskor találjuk Nemsován Mihálynak örökösei Pétert és Jánost; valamint Andrásnak utódát Andrást; Szkala-Ujfalván Andrást és Jánost, — Alsó-Szucsán pedig már ekkor tizenhat férfi ivadékra szaporodott a család [1]).

Michalko család. Trencsín vármegye czímerleveles nemes családa. 1748-ban közűlök Viszocsányban laknak György, István, és János a nemesi összeírás szerint.

1768-ban Latkóczon Mihály és fia János székelt.

1803-ban Latkóczon lakik Ferencz és fia János, valamint Imre is.

Végre 1837-ben már Borcsányban fordúlnak elé Ferencznek örökösei [2]).

Michalkó család. A nemes Deák családnak egyik ágazata e néven neveztetetik.

Michalovics család. *Lásd Mihalovics.*

Michna család, (máskép Mrnkovics.) Árva megyei czímerleveles nemes család. Mrnkovics máskép Michna Mihály, és általa fia Mátyás, és Margit Bertalannak hitvese, és gyermekeik Márton, Mátyás, György, Dorottya, Anna, és Zsuzsánna előbbi nemtelen állásukból III. Ferdinánd király által Pozsony várában 1655. május 13-án kelt czímeres nemes levélben nemességre emeltettek; mely czímeres nemes levél 1655. dec. 13 án Lucza szűz ünnepén Liptó vármegyében kihírdettetett [3]).

A család czímere a paizs kék udvarában, mely fekete foszladékkal van tarkázva, egy arany koronán galamb áll, piros csőrében olajfa galyat tartva; fölötte fél hold és csillag ragyog. A paizs fölötti sisak

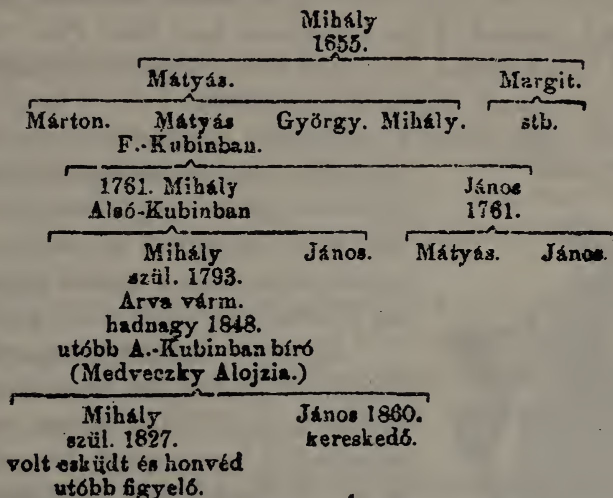
---

[1]) és [2]) Szontagh Dán. közlése.

[3]) Ugyan attól.

koronáján szintén olyan galamb látható. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A család leszármazása következő:



1761-ki január 8-án Mihály, Mátyásnak fia, Árva vármegyétől, és ugyan akkor idősb és ifj. János, kik Gömör megyében Alsó Sajón (Redován) székeltek, — Árva megyétől nemesi bizonyitványt kaptak.

A család egyik tagja (talán az 1761-ben élt Jánosnak fia) János, Zólyom megyében Végles-Hután lakott, és 1810. dec. 18-án Zólyom vármegye előtt pör utján igazolta nemességét. Két fia maradt: István és Antal, kik közűl az előbbi Nógrád megyében előbb Terenyén báró Luseuszky tisztartója, Zólyom vármegyétől 1819. oct. 12-én kiadott nemesi bizonyitványát testvérével együtt Nógrád megyében előbb 1820. april. 20 án, és utóbb 1837. nov. 17-én hírdetteté ki [1]). Ezen István utóbb Osgyánban tisztartó.

A család másik tagja, Endre született N. Lévárdon 1804. jun. 22. a pozsonyi evang. Lyceumban volt tanár; meghalt 1857-ben.

Micsinszky család. Zólyom vármegyei nemes család. 1526-ban Micsinszky György nevezett megyében Molcsván fekvő részbirtokait elzalogosítá Dubraviczky Márk- és Jánosnak [2]).

1559-ben Micsinszky János a Molcsán fekvő egy telket, melyet nagybátyja Gáspár és édes atyja György 1526-ban Dub-

[1]) Jegyzőkönyvi szám 2739.

[2]) Szenthenedeki Convent Fasc. 4. nro. 64.

raviczky Márk és Jánosnak elzálogosították, visszaváltani akarván, Dubraviczky Márknak özvegyét, akkor már Szalay Mihály hitvesét, és Jánosnak fiát Márkot a zálog összeg fölvételére nézve meginteti [1]).

Micsinszky Fruzsina 1630. táján poltári Sóós János neje.

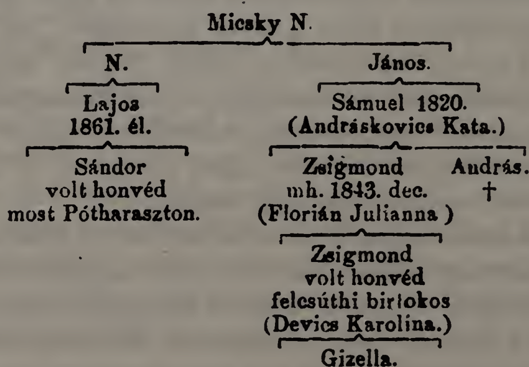
Micsky család. Fejér s Komárom Zala, Bars Pest stb. vármegyei birtokos nemes család. Ősi fészke Kis-Mánya helység, honnan a család az említett megyékbe terjedett ki.

Czímeres nemes levele a családnak a szentmártoni apátság levéltárában van. Nemességet többi közt Fejér és Komárom megyében 1772-ben és 1821-ben hírdetteté ki, és a XVII. század elejétől folytonosan a nemesi lajstromba van iktatva neve.



Czímere — mint itt a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarában zöld halmon nyugvó arany korona, melyen balra forduló kar könyököl, kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronáján jobbra fordúlt kar könyököl, szintén kivont kardot tartva. Foszladék (valószínűleg) jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A család leszármazási fáját teljesen meg nem nyerhetvén, csak a következő töredék közölhető:



Lajos fia Sándor, mint a 41. Zászlóalj parancsnoka, a szerencsétlen kácsi csatában tizenhat sebbel maradt a csatatéren, honnan egy lovas nemzetőr által szabadíttatván meg, Péterváradra vitetett, hol meg-

[1]) Ugyanott. Fasc. 81. nro. 2.

gyógyúlván s ismét az említett zászlóalj ujra szervezésénél működött, míg végre Lugosnál a fegyvert letevék. Jelentékeny sebhelyeit megcsonkúlt kezén, és ketté vágott, de összefort fülén viseli és jelenleg Pest megyében a pótharaszti pusztán mint nős és családos gazdálkodik.

Mieszl család. Mieszl Jakab és István 1717-ben III. Károly királytól nyertek czímeres nemes levelet [1]).

Czímerük a paizs kék udvarában zöld téren álló strucz madár, csőrében patkót tartva. A paizs fölötti sisak koronájából azon kori öltözetben német tüzér katona emelkedik ki, jobb kezével egy botot tartva, melyre égő kanócz van tekerve. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Migalith család. Migalith Mihály, és általa neje Lubinich Kata, és gyermekeik János, András, Borbála, Ilona és testvére Migalith György Bécsben 1632. jul. 11-én kelt megujító czímeres nemes levélben II. Ferdinánd király által nemesítettek meg [2]).

Migazzi család (Walli és Sonnenthurmi, gróf.) A család eredete Schweiczban Valtelin vidékén kerestetik, majd később a trienti püspökségben székelt, és a tyroli tartomány matrikájába beíratott [3]). A család leszármazása állítólag az 1251-ben élt Migazzi Humberttól [4]) szakadatlanúl szőhető. Nemes Migazzi Julián 1578. jun. 14-én II. Rudolf császár által római birodalmi nemességében megerősítetett. Justinianus és testvére János-Gáspár 1606. mart. 21-én II. Ferdinánd által lovagi rendre emeltetett. Báró (?) Migazzi Vincze cs. kir. ausztriai kormány tanácsos, 1698. jul. 5-én az ausztriai örökös tartományokra nézve grófságra emeltetett.

Nevezett Vincze született 1671. oct. 6-án. Meghalt 1722-ben. Nejétől báró Prato és Segonzano Borbálától két fia maradt:

1) Kristóf-Bertalan, (szül. 1714. oct. 20-án) papi pályára lépvén, váczi püspökké, 1757. mart. 19-én bécsi érsekké s bibornokká, és a váczi püspökség administratorává lett. Meghalt 1803-ki aprilis 19-én, kora 89. évében.

2) Antal-Gáspár (szül. 1708. jul. 21-én; meghalt 1771. jul.

---

[1]) Collect. Herald. nro. 559.

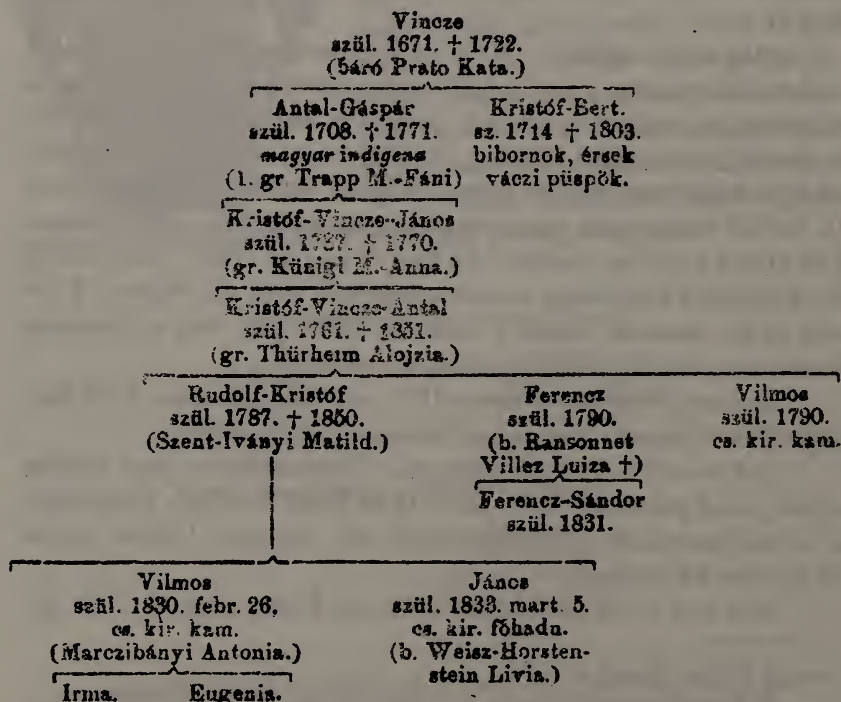
[2]) Az eredeti czímeres nemes levél Bazin sz. kir. város levéltárában van.

[3]) Histor. herald Handbuch. 602. lap.

[4]) Egy báró Miokácz Mihály 1326-ban slavoniai bán volt. Lásd Ambrosóvszky Compendium Chronolog. — E család tagja volt-e? — nem állíthatni.

8-án) cs. kir. b. titk. tanácsos, 1761. febr. 12-én csehországi incolatust, 1764. mart. 4-én testvérével a bibornok érsekkel együtt pedig magyarországi indigenatust [1]) nyert. Ennek első a jétől gróf Trapp Mária Franciskától fia Kristóf-Vincze született 1737. nov. 8. † 1770. jun. 8.) cs kir. kamarás, ki 1763-ban nőül vette gróf Künigl Mária-Annát, ki 1743. nov. 10-én született, és kitől 1765. máj. 26-án született fia Kristóf-Vincze cs. kir. kamarás, ki 1827-ben a Ludovicea intézetre tíz ezer forintot adott [2]); és 1831-ben halt meg. Feleségétől gróf Thürheim Alojzia-Antoniától (szül. 1761. † 1851.) született három fia, mint a táblázaton látható; ezek közül Rudolf-Kristóf cs. kir. kamarás, (szül. 1787. máj. 7-én, mhalt 1850. octob. 29-én.) Bars vármegyében az aranyos-maróthi majoratusi uradalomnak birtokosa volt, melyet most gyermekei birnak. Özvegye Szent-Iványi Mathild, csillag ker. és palota hölgy, szül. 1800. mart. 5-én.

A család származási táblája I. Vinczétől kezdve, ki a grófságot nyerte, következő:



[1]) 1764: 46. törv. cz.

[2]) 1827: 18. törv. cz.

A család czímere négyfelé osztott paizs, melyen jobbról balra rézsutosan egy kék szelemen vonúl át, és azon három arany liliom látszik; a paizs 1. és 4. fekete udvarában arany-nap ragyog, a 2. és 3-ik ezüst udvarban egy két ablakos, és egy kapus, rovatkos vár torony látható.

Miglészy család. (Miglészi †.) Zemplin vármegye czímeres nemes családa [1].

Miglio család. Miglio Károly az 1622-ki országgyűlésen nyert magyarországi honfiusítást [2].

Mihailovics család Mihailovics György 1792-ben II. Leopold királytól nyert czímeres nemes levelet.

Czímere először vízirányosan kétfelé, és a felső osztály ismét függőlegesen kétfelé oszlik, a felső 1. vörös udvarban arany szarvas ágaskodik, a felső 2. kék udvarban vízirányosan egymás fölött két folyam huliámzik, fölöttök arany nap ragyog. Az alsó ezüst udvarban egy levágott vérző fej van, hátulról átütve karddal, melynek hegye homloka fölött jő ki. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között arany oroszlán emelkedik ki, első lábaival ezüst horgonyt tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [3].

Mihajlovics család. Mihajlovics Felix, a zágrábi püspökség javainak igazgatója, Grob Jánossal együtt 1841-ben Szepes megyei Jarembina helységre kir. vegyes adományt nyertek [4].

Michailovics család. Michailovics János, Miklós és Péter testvérek 1792-ben nyertek czímeres nemes levelet. Czímerük négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. udvar függőlegesen kétfelé arany és fekete szinre oszlik, és benne egymás fölött három ugró oroszlán látszik, az udvar szineivel ellenkezőleg szinezve, úgy hogy fél testük az arany udvarban fekete, és viszont a fekete udvarban arany; a 2. és 3-ik vörös udvarban arany korona van, és fölötte vízirányosan kivont kard. A paizs fölötti sisak koronájából fekete oroszlán emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-vörös [5].

Miháltz család. (Gelenczei.) Erdélyi székely eredetű család, Orbai székből Gelentzéről [6]) Miháltz Ferencz 1549. dec. 12-én a

---

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 90.

[2]) 1622-ki 55. törv. cz.

[3]) Adami Scuta gentil. tomo VII.

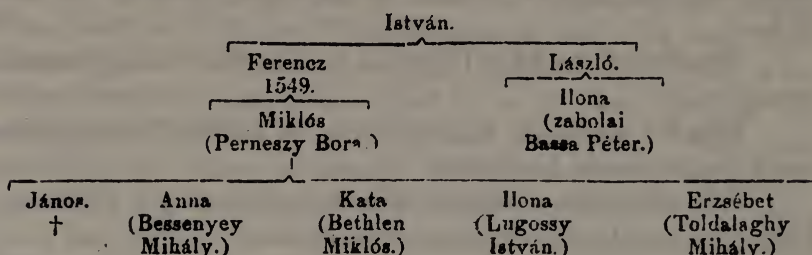
[4]) L. Pesti Hirlap 1841. martiusi számait.

[5]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[6]) Miháltz Mihály a család genealogiájának szerzője, szintén családa őseül állítja, — valószínűleg csak némi név hasonlatosságon — azon 1326-ki slavoniai

maros-vásárhelyi gyűlésen követűl választatott Isabellához; és e korban összeiratván a székelység is, Ferencznek Gelenczén 70 jobbágya volt.

A család egy kihalt ágának leszármazása következő:



Miháltz Pál Oláhországban katonáskodott a Báthoriaktól üldözött székely nemesekkel együtt.

Miháltz Mihály kézdi széknek háromszor volt alkirály bírája 1690—1700. Ennek unokája Miháltz Elek, ki az Apor és más családok származtatását írta le [1].

János k.-fejérvári kanonok volt 1809—1825-ig. Rozália kadisfalvi Török Gáborné e század elején. Mihály dulló Háromszékben 1848-ban. Ferencz Torda városi szolgabíró 1848-ban, mindnyájan a gelenczei Miháltz családból.

Azonban Erdélyben K.-altizi előnevű Miháltz-ok is vannak, ezek közűl József Kászon alszékben dulló. Ehez, vagy a gelenczeihez tartoznak még Elek, Kraszna megyei árvaszéki ülnök 1848-ban és József római kath. lelkész.

Mihalik család. Gömör megyei nemes család; melyből Mihalik József Nyitra megyei Privigye városából eredett, és a jogot kitanulván, a mérnöki és az ezzel kapcsolatban álló víz építészeti, gépészeti és gazdászati tudományokra adá magát, előbb 1783—1785-ig Rimaszombatban a latin nyelvészeti iskolákban tanár volt, majd pedig a Gömör és Kis-Hont megyei kissebb folyók szabályozására vállalkozott, míg végre Murány várától hat mértföldre terjedő, eddig a kereskedelem és közlekedés nagy hátrányára lehetetlennek tartott utat a közczélra a legalkalmatosabban elkészíteté, mely érdemeiért 1799. sept. 24-én I. Ferencz király által maradékaival együtt nemességre emeltetett. Utóbb Gömör vármegyének táblabírája és herczeg Kohary Fe-

bánt, Michatz Mihályt, kiről a Migazzy családnál a jegyzetben tétetett említés.

[1]) Kállay, Székely nemzet 270.

rencz majoratusi uradalmainak számvevője és fő-pénztárnoka volt. Meghalt 1827-ben jan. 13-án, kora 72. évében Gömör vármegyében Nagy-Rőczén [1]).

Czímere jobbról balra rézsutosan húzott vonal által fekete és vörös udvarra osztott paizs, az előtérben arany oroszlán ágaskodik, kivont kardot villogtatva. A paizs fölötti sisak koronáján testszínű strucz áll, csőrében patkót tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról arany-fekete [2]).

Mihalini család. (Treuerfeldi.) Beszármazott német, vagy olasz család, melyből treuerfeldi Mihalini János 1801-ben I. Ferencz királytól czímeres nemes levelet nyert.

Czímere vízirányosan kétfelé osztott paizs, a felső arany udvarban szétterjesztett szárnyú fekete sas látszik, teste alsó részeig; az alsó fekete udvarban arany oroszlán ágaskodik, első jobb lábával kivont pallóst, bal lábával annak élét tartva. A paizs fölötti sisak koronájából két elefánt-ormány között, melyek közűl a jobb oldali vízirányosan félig arany, félig fekete, a másik ellenkezőleg félig fekete, félig arany, arany oroszlán emelkedik, első bal lábával kivont kardot villogtatva. Foszladék mindkét oldalról arany-fekete [3]).

Mihálkovich család. Mihálkovich János 1790-ben II. Leopold király által nemesitetett meg.

Czímere függőlegesen kétfelé osztott paizs, de a paizs felső részét egy kék udvar foglalja el, melyben arany nap, és ezüst félhold ragyog. A paizs jobb oldali vörös udvarában zöld téren arany oroszlán, a baloldali ezüst udvarban pedig zöld téren tigris ágaskodik. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett sas-szárny között, melyek közűl a jobb oldali vízirányosan félig arany, félig kék, a baloldali félig vörös, félig ezüst, arany oroszlán emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [4]).

Mihálkovics család él a Jász-Kún kerületben, hol M. József (szül. J.-Berényben 1777. jul. 4-én) 1816-ban a Jász-Kún kerület főjegyzője, és egykor országgyűlési követe is volt.

Mihalovich család. Trencsín vármegye czímeres nemeseinek sorában áll, miután e család armalis levele azon megyében 1629-ben hirdettetett ki. Később Trencsín megyében nyoma sincs.

---

[1]) L. Tudományos Gyüjtemény 1830. III. köt. 134. lap.

[2]) Adami Scuti gentil. tom. VII.

[3]) Ugyan ott

[4]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

Hasonló nevű család létezett Árva megyében is, hol 1556-ban Mihalovich Orbán a nemes Koroda családnak octavalis perében mint tanú említetik. Jelenleg ilyen nevű család Árvában sem létezik [1]).

1716-ban Mihalovich Demeter nyert czímeres nemes levelet [2]). Czímere a paizs kék udvarában zöld téren balfelé fordúlva, fekete ménen lovagló vitéz, hosszú bíbor talárban, fején vörös föveg, jobb kezében arany gombú ezüst buzogány, csizmája sárga, nyeregtakarója vörös. A paizs fölötti sisak koronáján három fehér strucztoll leng. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról ezüst-vörös.

Nyitra megyében 1722-ben élt Mihalovich András.

Mihalovich nevű család Baranya vármegyében székel, melyből József kir. tanácsos és sok ideig Baranya vármegye első alispánja, meghalt 1842-ben, kora 86. évében.

Mihály család. (H.-almási.) Udvarhelyszéki birtokos család. Tán ennek elődei voltak azon Mihály Pongrácz és Péter, Mihály nevű papnak fiai, kik 1580. novemb. 5-én Báthori Kristóftól adományt kaptak [3]).

A h.-almási Mihályok közűl János e század elején Udvarhelyszéknél tisztet viselt, 1810-ben az erdélyi országgyűlésen követ, 1815-ben alkirálybíró, a székely-keresztúri iskola és unitaria egyház kerület gondnoka, 1837-ben a k. táblai ülnökök közt található.

Mihály család (Léczfalvi.) Közűlök id. József 1815-ben Zaránd megyében, és ifj. József állomási bíztos.

Mihály család. (Karczfalvi.) Közűlök Gergely Felcsik székben törvényszéki ülnök 1848-ban.

Mihály család. (Bibarczfalvi.) Felső-Fejér megyében Károly ügyvéd, Antal árvaszéki ülnök volt.

Mihály család. (Berei.) Közűlök Elek az erdélyi királyi tábla mellett szegények ügyvéde.

Ezeken kivül Erdélyben még dálnoki, bágyoni stb. előnevű családot találunk.

És régebben Erdélyben a következő Mihályokat találjuk: Tamást, ki mint százados 1566-ban az ujvári táborból kétszáz székely lovassal Isabella elé küldetett [4]).

---

[1]) Szontagh Dán. közlése.
[2]) Collect. Herald. nro. 459.
[3]) Kállay Székely Nemz. 202. l.
[4]) Benkő, Milkovia I. p. 297. Kállay szerint.

M. Imre Székely Mózses egyik kapitánya volt [1])

Mihályfalvi család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családainak egyike [2]).

Mihályfy család. Erdélyben Sepsiszékből Mihályfi István jelen volt az agyagfalvi gyülésen 1506-ban [3]).

Mihályffy család. Esztergam megyei eredetű nemes család. 1700 ban Gellért Éva, Mihályffy Ferencz özvegye ellen bizonyos a Lévai várhoz tartozó visszafoglalt jószágok, és a Komárom megyei Naszály helységbeli birtok iránt Péchy Menyhért s érdek társai kir. végrehajtó parancsot eszközölnek [4]).

A Mihályffy családból István 1781-ben Török András tábornokkal mint Árva megyének akkori főispánjával Esztergam megyéből Árva megyébe beköltözött, és ott főjegyzői hivatalt viselt. Maga után Árvában maradékot nem hagyott [5]).

Zemplín megyében szintén az armalista nemesek sorában áll a Mihálffy nevű család [6]).

Mihályi család. (Balogfalvi.) Nógrád megyében Pálfalván birtokos, melyből György 1836-ban a megyénél érseki tized beszedő. Fia Ferdinánd stb.

Czímerük a paizs kék udvarában fiait melle vérével tápláló pelikán, a paizs fölötti sisak koronájából kiemelkedő oroszlán, kivont kardot tartva.

Mihályi Ferencznek Révay Teréztől leánya, Julianna Czóbel Józsefné volt.

Mihályi család él Máramaros megyében is, hol Gábor 1836-ban főszolgabíró, 1841-ben másod alispán, 1861-ben országgyűlési képviselő, György 1841-ben alszolgabíró.

Mihályi család. (N.-kászoni.) Hunyad megyében találjuk 1848-ban Eleket a kamarai uradalomnál tollnoki hivatalban.

Szintén Mihályi néven, de előnév nélkül olvassuk Mihályt 1815-ben Dézsen ref. lelkészt, és Károlyt, ki jelenleg a n.-enyedi ref. főtanodában tanár.

Mihanovich család. (Petropoljei.) Közülök Antal fiumei

---

[1]) Kazy Hist. I. 25.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

[3]) Kállay, Székely nemzet. 271.

[4]) Fényes, Komárom várm. 183.

[5]) Szontagh Dániel közl.

[6]) Szirmai C. Zemplin. not. top. 114.

senator, és követ. 1847-ben Salonichiban konsul. agens, szül. Zágrábban 1796. jun. 10-én.

Mihay család. Zemplín megyei nemes család.

Mihelyes család. Közűlök Károly V.-Hunyadon kamarai hívatalnok 1848-ban. Zsigmond K.-Fejérvárott gyógyszerész. A mult század végén élt Mihelyes János, naplója által tette nevét emkezetessé [1].

Mihocsa család. (K.-fejérvári.) közűlök Farkas Torda vármegyei derékszéki ülnök 1837. körűl.

Mihók család. Mihók Tamás 1602. april. 20-án Rudolf király által a Hamar Mihály és társai részére adott közös czímeres nemes levélben nemesítetett meg.

Mihonya család. (Marzesdi.) Hunyad vármegyei nemes család, melyből János Alsó-Fejér megyei adó-író bíztos; Sámuel Krassó vármegyében komoristyei jegyző, ki Hunyad vármegyétől 1835. jun 3-án nyert nemesi bizonyitvány levelet, mely 1836. dec. 12-én Krassó vármegyében kihírdettetett. Jelenleg a család Krassó vármegyében már nem létez.

Mike család. (Al torjai.) Erdélyi háromszéki székely eredetű nemes család. Mike Máté 1652-ben jan. 4-én Rákóczy Györgytől nyert czímeres nemesi levelet, mely szerint czímere a paizs kék udvarában zöld téren álló magyar vitéz, jobb kezében kivont kardot, a balban levágott török fejet tartva.

Származási fája [2]) következő: Máténak a czímer szerzőnek fia János, ennek Ferencz, ennek Gáspár, kinek ismét Ferencz, kinek a most élő Sándor, 1843. óta az erdélyi főkormány szék levéltárának aligazgatója, kinek főleg Erdély családaira nézve megbecsülhetlen nemzékrendi hiteles gyüjteménye van. Egyetlen leánya Róza, Jakab Elek kitvese.

A másik ágból, mely az alapitó Máténak unokájánál szakad ki, származott Mike György Szebenben kir. kincstári hívatalnok, kinek fiai Béla és Kálmán.

Ezen kivűl valószinűleg szintén e család tagjai közűl valók: Ferencz: 1815-ben vöröstoronyi, 1837-ben ebesfalvi harminczados. József 1815-ben Dées-Aknán sóbanyai ellenőr, és másik József 1848-ban Dées-Aknán seborvos.

---

[1]) Kiadta Szilágyi Sándor az Uj m. muzeum 1857. I. köt. 260. s. lap.
[2]) Kővári, Erdély nev. családai 260. lap.

Mike család. Mike nevű család élt a XVII. XVIII. században Magyarországban is Vas vármegyében Alsó-Mesteriben, nevezetesen ott birtokosak voltak 1671-ben Mike Balás és Imre. Nevezett Balásnak leánya Katalin 1719-ben neje volt Deák Mátyásnak.

Mikecz család. Szabolcs vármegyei nemes család, kik közűl László birtokos Kékiben.

Ferencz 1822-ben Szabolcs vármegye esküdtje, 1838-ban számvevője.

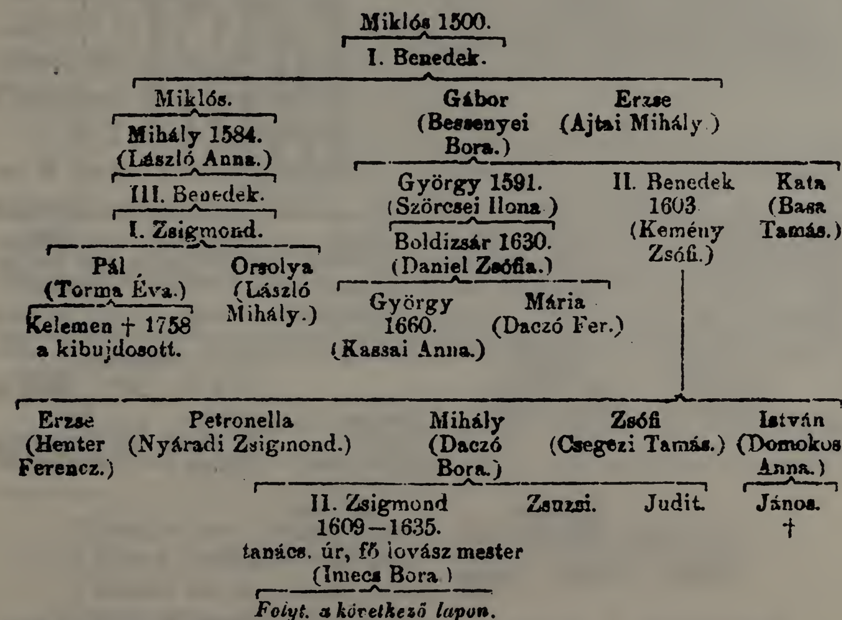
Tamás 1838-ban esküdt, Pál 1838-ban aladószedő, 1841-ben alszolgabíró.

Ferencz 1841-ben a dadai járásban főszolgabíró.

Mikes család. (Zabolai, gróf.) Régi székely család. Előnevüket előbb Papolczról, utóbb mostanáig Zaboláról irják, egy ág ideig zágoni előnevet is használt.

Ősi czímerük a paizs udvarában oroszlán, utóbb a grófság nyerésekor e czímer tetemesen bővűlt. A bároságot Mikes Mihály és Jakab 1693-ban, a grófságot ugyan azok 1698-ban nyerék [1].

Ismert törzsük az 1500. körül élt Mikes Miklós, kitől a leszármazás [2] következőleg mutattatik ki:



Folyt. a következő lapon.

[1] Lehoczky Stemmat. I. 169.

[2] Kővári L. Erdély nev. családai 183.

II. Zsigmond, *ki az előbbi lapon.*
1609–1635.
tanács. úr, fő lovász mester
(Imecs Bora.)

II. Mihály 1649. kanczellár (Paczolai Bora.)
I. Kelemen rendek elnöke 1659. Háromszéki főkapitány 1679. (Kálnoki Zsuzsi.)
János (1. Péchi Anna 2. Géczi Zsuzsi.)
Ilona (Tordai Janos.)
Anna (Székely Zsigmond.)

III. Mihály gróf 1698. † 1721. Három sz. főkapit. (gr. Bethlen Druzs. † 1721.)
Pál 1685. † 1721.

Ferencz † 1727. udv. tanácsos (gr. Esterházy Kata.)
Pál. †
Mihály. †
Zsigmond. †
István 1744. Fejér v. főisp. (gr. Petki Roza.)

Antal 1761. oszt. Haromszéki fő kir. biró (gr. Haller Zsuzsi.)
Mária (gr. Kornis Antal.)

Mihály (gr. Teleki Kata.)
János † 1815. fő korm. tan. (gr. Mikes Róza † 1821.)
Kata (b. Huszár József.)
Zsuzsa (b. Szentkereszti Zsigmond.)

Antal † 1819.
János (gr. Mikes Róza.)
Károly (b. Bornemisza Róza.)
Zsuzsa (gr. Kornis Zsigmond.)
Zsófi (Szabó Lajos.)
Róza (gr. Vas Tamás.)
Bora (Cserei Miklós.)
Karolina (Macskási Pál.)
Mária (b. Huszár József.)
Erzse (gr. Teleki János.)
Klára (Bornemisza Pál.)

Árpád. Leopoldina. Róza. Sarolta.

Zsigmond.
Julia (gr. Haller Antal.)
Anna † 1717. (1. b. Bornemisza Pál. 2. b. Dániel István.)
Róza (b. Szentkereszti György.)
István (b. Dujardin Bora.)
Sára (gr. Ibarra Ignácz.)

Róza (gr. Mikes János.)
Mária (gr. Teleki József † 1846.)
Zsigmond (Ugron Julia † 1836.)

István † 1836. (b. Orbán Klára.)
Bora (gr. Mikó György.)
Róza (b. Toroczkay János.)

Benedek (gr. Miko Eszter.)
Kelemen † 1849. (gr. Miko Róza.)

Miklós. Etelka. Aladár.

Benedeknek a törzsenek unokái veszik az első ismert uj adományt Papoloz, s több ősi javakra; t. i. **Mihály** 1584. aprilis 1-én

egy részre, a más részekre György ugyan azt azon évi aprilis 30-án, mit 1591-ben megujjittat [1]).

György testvérével Benedekkel 1603-ban Székely Mózses mellett a Bárczán Básta foglyává lesz, de csakhamar kiszabadúlnak [2]).

Benedek unokája II. Zsigmond, zabolai előnévvel főnemes az orbai székben, 1609. oct. 16-án Báthori Gábortól nyert donatiót pávai Bene Istvánnal [3]). 1611-ben Brassóba vonult, és Báthori Gábortól megbélyegeztetett, de Bethlen Gábor feloldá [4]).

Valószínűleg a másik (I.) Zsigmond III. Benedeknek fia volt, kit Bethlen Gábor követségekre használt, és ki Szalánczi György magvaszakadtán Zágont kapta 1626. jun. 26-án [5]). Fia Pál és tán fia Farkas is, kik 1685-ben követek Schaffenberg tábornokhoz, a diploma elhozójához. Nevezett Pál Tököli mellett harczolt, vele kibujdosott, a Bukarestben vesztegelve, hol magára haragitván az oláh vajdát, az titkon beküldé az erdélyi hadak császári tábornokához, ki fogarasba záratá, hol szörnyű kínok közt kivégezteték [6]). Nejétől Torma Évától fia Kelemen, Rákóczy híve, ki Rákóczyval 1711-ben Törökországba kibujdosott. Honn 1717. jan. 25-én nótáztatatott. A Rákóczy-féle emigrationak legtovább élő tagja, egy Konstantinápolyban élő néniével 1717—1758-ig kedélyesen levelezett. E gyönyörű leveleit először Kulcsár adá ki 1794-ben, most ujolag Toldy Ferencz a Nemzet Classicusai közt bocsátá közre 1861-ben.

II. Zsigmond, kiről már emlékezénk, I. Rákóczy alatt tanács ur, fő lovász mester, említetik az 1635-ki lustralis könyvben is. Ennek nejétől Imecs Borbálától fiai Mihály, Kelemen, és János. Ez utóbbi két feleségétől sem hagya utódokat, különben volt II. Rákóczy Györgynek kővári kapitánya. De ennek halála után a várban fogva tartott Ugron István, Basa Péter és mások által a várőrség felbujtatván, ő fogságra vitetett, és Barcsai által Váradra küldetvén, ott meg is halt.

Mihály a testőrző lovas katonaság alkapitánya, nejével Paczolai Borbálával kapja 1649. május 22-én Maros-Ujvárnak felét, I.

---

[1]) Capit. Albens. Lib. Reg. 1584. I. 346. és 347. Kővári szerint.
[2]) Wolph. Bethlen V. 410. 499.
[3]) Kemény Jos. Not. Capit. Albens. 238.
[4]) Engel Monumenta Ung. p. 399.
[5]) Cap. Albens. Lib. Reg. 1626. VI. 357.
[6]) Mikola Hist. geneal. 22.

Rákóczy György Lengyelországba küldötte a korona megnyeréseért [1]), hasonlóan oda II. Rákóczy Györgynek is követe volt 1656-ban és megajándékoztatott. Velenczében szintén járt követségben. 1657-ben kanczellár lett 1660-ban Barcsay által számüzetett [2]). Fiatal korában regényes kalandja volt, megszeretvén királyfalvi Tarnóczi Sebestyénnek leányát Sárát, János és Pál testvéreivel a szentléleki kastélyt, hol Tarnóczy Sára lakott, 1630-ban megrohanták, hogy a hölgyet elragadják, de rajta érték őket, és ez okon Mihály kifutott a hazából, miután jószág és fejvesztés mondatott reá; de 1639 april. 9-én kegyelmet nyert [3]). Gyermekei nem maradtak. Testvére

Kelemen derék kormányférfi, több követségben járt, 1659-ben itélő mester, (s Enyedi szerint) Háromszéki főkapitány; 1662. nóta kikerülése mián Apaffi hűségére tér, itt tanács úr, és a székelység generálisa, az ellenzéki Béldi Pálnak s másoknak legnagyobb buktatója, végre országos elnök, Béldi Pál számkivetése után a rendek megegyezésével 1679-ben az uzoni kastélyt nyerte [4]). Meghalt vizkorságban 1686-ban. Cserei szerint — ki hazafiatlanságról vádolja — báróságot nyert [5]). Feleségét Kálnoki Zsuzsánnát két szobaleánya fojtá meg Brassóban, miért mindkettőnek ugyan ott fejét vették [6]). Két fia maradt Mihály és Pál. Ez utóbbi kihalt.

Mihály, eleinte kormány embere, Háromszék főkapitánya, királyi táblabíró, és kormányszéki tanácsos; 1703-ban a Rákóczy mellett fölkelt Háromszék ellen megy, de Hermánynál elfogatik, és szinte megölik; utóbb Rákóczy híve és tábornoka, a forradalom után ismét Leopold híve, kitől grófságot nyert. Meghalt 1721. jan 6-án, és őseihez a csík-somlyói klastrom sírboltjába temettetik [7]).

Később többen viseltek nagyhivatalokat. A legutolsó Kelemen Szeben ostrománál esett el 1849. jan. 9-én ágyúgolyó által, mint a forradalmi magyar lovasság főparancsnoka; tüzes fiatal ember — úgymond Kőváry. — A most élők közül János 1848 előtt szinház, conservatorium s minden művészeti egylet elnöke, pártfogója, ellenzéki tag, s 1848-ban a kolosvári nemzetőrség főparancsnoka. A nők közül

[1]) Joh. Bethlen Hist. libr. 2.
[2]) Ugyanott libro 8.
[3]) Mikola Historia geneal. p. 22.
[4]) Joh. Bethlen libro 2. et. 3. Az 1679: 10. és 11. artic. — Kazy Hist. libro 8.
[5]) Cserei Mih. Hist. 64. 86. 95. 97. 101. 109. 132. 168. 177.
[6]) Cserei Mih. Hist. 352.
[7]) Ugyanott 207—229. és 327—465.

Erzsébet, gróf Teleki Jánosné, egyike a legmelegebb keblű s legeszesebb honleányoknak.

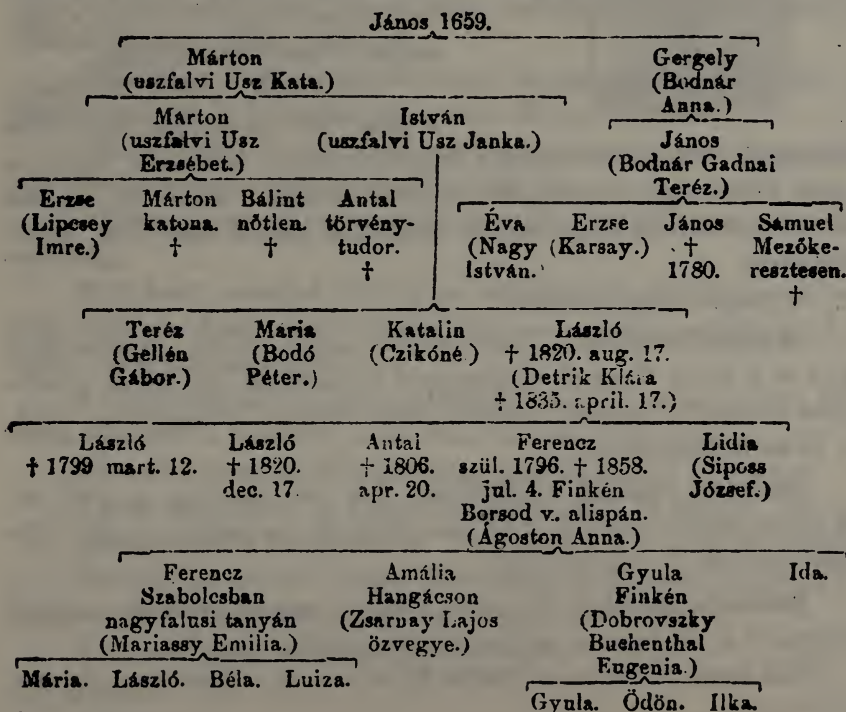
Az utolsó időkben a család rendes lakhelye nagyobbára Kolosvár, és temetkező helyül ott a barátok egyháza alatti sírboltot választák.

Miklei család. Miklei János 1685-ben I. Leopold király által nemesítetett meg.

Czímere a paizs kék udvarában zöld halom fölött, fészkén ülő fehér pellikán, fiait melle vérével táplálva. A paizs fölötti sisak koronájából kettős farkú oroszlán emelkedik ki, kivont kardot villogtatva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [1]).

Miklós család. (Miklós-vári.) Borsod vármegyei nemes család; mely Erdélyből a székelyföldről veszi eredetét [2]) és a Rákóczyak mozgalmas korában szakadt Magyarországba, a másik ág Erdélyben maradván, hol most is Miklósvárott és környékén létezik.

A magyarországi ágból Miklós János már 1659-ben megyei táblabíró volt, s tőle a családfa következőleg származik le:



[1]) Collect. Herald. nro. 788.

[2]) Családi közlés szerint.

A táblázaton állók közűl Ferencz, ki nőül vette Ágoston Annát, 1827 ben példás szorgalommal és buzgósággal a megyénél kezdett tisztviselői pályát, és 1841-ben folytonosan mint tisztviselő, az utolsó tizenegy évi időben mint a szendrei járás főszolgabirája szolgált, elvesztvén kedves nejét, a hivatalos pályától is visszalépett, csak mint táblabíró vévén részt a közügyekben, és idejét gyermekei növelésének szentelvén; míg 1847-ben a közbizalom öt ismét Borsod megye másod alispáni székébe ülteté, hol mint első alispán 1848-ban és 1849-dik első felében fáradhatlanúl működött. A forradalom után mind testi mind lelki erejében megtörve, finkei birtokában töltötte csendes életét. Meghalt 1858. julius 4-én. Fiai Ferencz Szabolcs megyében a nagyfalusi tanyán, Gyula Finkén Borsod megyében élnek. Családaikat a táblázaton láthatni.



Czímerük — mint itt láthatni a paizs kék udvarában zöld téren álló magyar vitéz, kivont kardja hegyén levágott törökfejet tartva; a a paizs fölötti sisak koronájából koronás oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A család evang. vallású.

Miklós család. Czímerleveles nemes család. Miklós Mihály és Balás, Gereőch Györgygyel és másokkal egy közös czímerlevelet nyertek I. Leopold királytól, mely Nógrád vármegyében 1655. jul. 26-án hírdettetett ki [1]).

Miklós család. (Felső-őri.) Vas vármegyében azon 65 nemes család egyike, melyek 1582-ben Felső-Őr helységre uj kir. adományt nyertek. *L. Zámbó család.*

Miklós család. (Zabolai.) Erdélyi székely eredetű, melyből Zsigmond 1612-ben a szebeni gyűlésen nótáztatott [2]).

Tán ennek utóda azon Miklós Márton is, kinek leányát Er-

---

[1]) Protoc. C. Neograd. anni 1655.
[2]) Kállay, Székely nemzet. 271.

zsébetet Kelemen Gergely vette nőül, a kit M. Márton I. Rákóczy György fejedelmi beegyezése mellett fijául fogadott [1].

Ezenkivül Erdélyben jelenleg is több Miklós nevű család él, ezek egyike Szent-Györgyről, a másik Sófalváról írja előnevét.

Miklósffy család. (Csík-vacsárcsi.) Erdélyi székely eredetű nemes család. Egyik ága Magyarországba szakadt, és közűlök Imre Esztergam megyének 12 évig főjegyzője volt, 1802-ben alispánná választatott, 1803. május 6-án pedig kir. tanácsossá neveztetett. Mint életírója mondja — a jellemteljes és a politikai viszonyokban megedzett férfiúban a megye is osztatlan bizalmát helyezé, miután őt az 1792. 1796. 1803. 1805. 1807. 1809. és 1812-iki országgyűlésre mindég közakarattal első követeül kiáltá ki. Az ötven éven át köz-, és 35 évig megyei hivatalt viselt tisztes és mindenki által becsült aggastyán 1827. nov. 18-án Esztergom-Szentgyörgy mezei lakában, 81 éves korában mint megyei első alispán és Esztergam sz. kir. városban huzamos évekig működött királyi biztos hunyt el; és ott eltemettetett, hol az ő, és neje Szentgály Anna emlékére fia Miklósffy Endre, az esztergami főkáptalan főügyésze, családja részére 72 temetkezési helylyel ellátott kápolnát emelt 1834-ben.

Miklósy család. (Radványi.) Közűlök Ferencz kir. tanácsos, meghalt N.-Váradon 1861. mart. 23-án.

Tán e családból volt Miklósy Ferencz, ki egri kanonokból 1803-ban lett nagyváradi püspök; — és

Miklósy József nagy-váradi kanonok, ki 1832. decemb. 29-én halt meg.

Miklósi család. Erdélyben szintén több Miklósi nevű családot találunk. Ezek közül Miklósi Péter a Jenő nemből és Kűrt ágból íratik származottnak [2].

Az újabb időben István Alsó-Fejér megyében szolgabiró 1837. körül, azon innen táblabiró, és sz.-benedeki és forrói birtokos.

Józsefnek örökösei Küküllő megyében Zágorban birtokosok.

Torda megyében István m.-keménytelki s m.-szakáli birtokos.

Közép-Szolnok megyében M. Józsefné birtokos Sz.-Széosen.

Csikszékben szintén létezik Miklósi család, melyből János Csik-Rákoson cath. lelkész, és egyház ker. jegyző 1848-ban.

József ugyan azon székben lázárfalvi birtokos.

---

[1]) Ugyan ott.

[2]) Kállay, Székely nemz. 142.

Miklosovich család. A nemes Mednyánszky és Lieszkovszky családoknak Trencsín vármegyében élő egyes ágazatai Miklosovich vezeték név használatában vannak [1].

Miklavich család. Nógrád megyében a XVIII. század elején honos, a midőn Miklavich István 1708—1710-ig Nógrád vármegye szolgabírája volt.

Miklovicz család. Miklovicz András 1716-ban III. Károly királytól kapta czímeres nemes levelét [2].

Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4-ik osztály ezüst udvarában felfordított V alakú vörös szelemen és azon három arany csillag látszik; a 2. és 3-ik osztály kék udvarában kettősfarkú oroszlán ágaskodik első jobb lábával kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronájából kiterjesztett sas-szárny között, melyek közűl a jobb oldali vízirányosan félig vörös, félig ezüst, a másik félig arany, félig kék, szintén kettősfarkú oroszlán emelkedik ki, meztelen kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Ily nevű nemes család Gömör és Szabolcs vármegye nemességéhez számíttatik.

Mikó család. (Hidvégi, gróf.) Erdély egyik legrégibb székely eredetű családa, mely a hidvégi gróf Nemes családdal egy közös törzsből ered. Törzsük Akadás, ki Sebusi-nak is iratik, és ki állítólag a XII. században 1182-ben élt, és Sombornak, Gerebencsnek s Sólyomkőnek ura volt. Ennek fia [3]) az 1253. év táján élt Vincze Comes, ki Hidvég, Arapataka, és Erősd helységeket nyeré. Ennek három fia volt: Mikó, kitől a Mikó család származik, Egyed, ki magnélkül halt meg, és Domokos, a gróf Nemes család törzse.

A Mikó családnak, mely eleintén a mostis birtokában lévő háromszéki Bodokról és Olthszeméről írá előnevét, leszármazási fája [4]) következő:

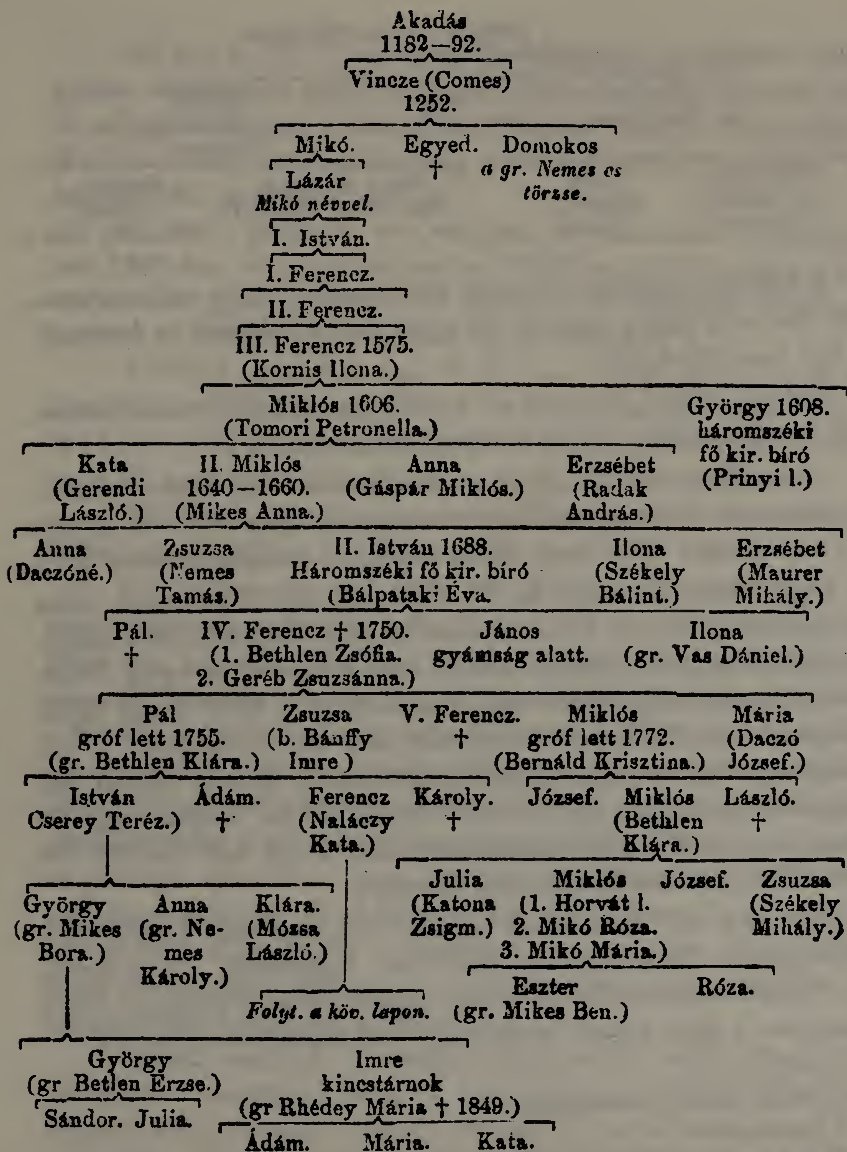
---

[1]) Szontagh Dániel közlése.

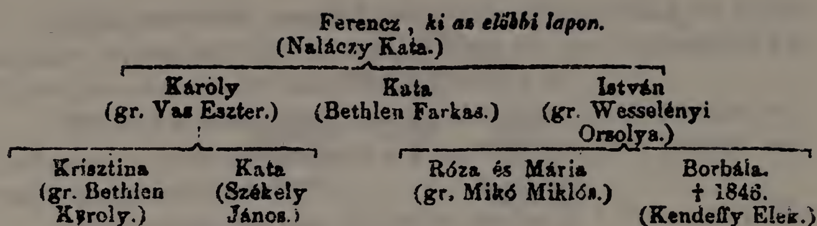
[2]) Collect. Herald. nro. 490.

[3]) Egy 1745-ben kelt, hét személy aláírásával meghitelesített genealogia szerint ezen Vinczének fia csak Egyed lett volna a ki kihalt; de Kővári szerint, és gróf nemes Judit gr. Földváry Istvánné fölött mondott és Kolosvárt 1774-ben nyomt. halotti beszéd szerint Akadás fiainak Vinczének fiai voltak: Mikó, Egyed, és Domokos, mint itt a táblázat mutatja. Lehet, hogy ama érintett családfa hibásan másoltatott le. — Azon 1292-ben élt székely nembeli Mikó, kiről Fejér Cod. dipl. tom. XI. p. 463. van említés, — állt-e e családdal összeköttetésben? — meg nem határozhatni.

[4]) Az e táblán álló III. Ferencz, egy 1745-ban hét személy által aláírt,



és a fejérvári káptalanba letett családfa szerint ugyan azon F e r e n c z, ki 1611-ben csiki alkapitány, utóbb főkapitány, Bethlen alatt tanácsos, utóbb kincstárnok, és ki 1635-ben halt meg. Azonban Kővári szerint F e r e n c z, a kincstárnok e családbóli ugyan, de különböző személy III. Ferencztől, minthogy szerinte F e r e n c z kincstárnoknak csak J ó z s e f fia maradt, ki nejétől Macskási Ilonától gyermeket nem hagyva, 1636-ban ágát sírba vitte. — M i k o l a Historia geneal. transyl. 56. lapon ama kincstárságot viselt Ferenczről mint a csik-szeredai vár alapitójáról beszélvén, őt nem a legjobb színnel festi, és azt írja, hogy mérgezés folytan örökös nélkül halt meg; de balvéleményeit megczáfolja gróf Kemény József az U j M. M u z e u m 1854-ki folyamában



A följebbi családfát teljesnek nem mondhatni már csak azért sem, mivel róla nem csak a leányok, de egyes férfi oldal ágak is lemaradvák. Igy nem látjuk itt:

Hidvégi Mikó Lőrinczet, ki 1479-ben fő székely ember lévén, Kendi Antal alvajdától nyert kerestető parancsot [1]).

Itt a táblan álló III. Ferencz főember volt Báthori István alatt, előnevét Oltszem-ről írá; özvegye Kornis Ilona és árvája Ferencz részére 1575. april. 26-án késleltető parancs adatott ki [2]).

Ugy látszik, Jánosnak fia [3]) volt azon (IV.) Ferencz, eszes férfiú, ki kora történetét leírta [4]), mint 25 éves 1625-ben csiki alkapitán, később főkapitán; Bethlen Gábor alatt tanácsos, és egyik főszerepvivő; Brandeburgi Kata alatt kincstárnok, ő építé (vagy ujjítá meg) Mikó várát. 1633-ban követségben járt Törökországban. I. Rákóczi György üldözései közt meghalt 1635-ben [5]). Mikola szerint czímerében három oroszlán fejet viselt. Nejétől Pókai Annától egy fia József volt, kinek nejétől Macskási Ilonától utóda nem maradt. Özvegyét utóbb Damokos Tamás vette feleségül.

György, III. Ferencznek fia, 1607-ben Sepsiszék királybírája, 1608-ban követ Moldvába [6]). 1610-ben Háromszék alkapitánya; 1617—1620. Háromszék fő kir. bírája. Benkő szerint Várhegyet kapta adományban [7]). Neje Prinyi leány volt. Gyermekeit nem ismerjük.

---

[1]) Kállay, Székely nemzet. 268.

[2]) Ugyan ott.

[3]) E János Báthori Andrással tartott, és a szerencsétlen csata után 1599-ben Görgénybe vonult. — Uj magyar Muzeum. 1857. I. kötetében Mikó váráról gr. Kemény József és Szabó Károly értekezvén, ott megvan czáfolva Mikolának már érintett helye, e Ferencznek származásáról. Ugyan e szerint Ferencz 1586-ban vélelmeztetik születettnek.

[4]) Klio III. köt.

[5]) Kemény János Önéletirása. 73. lap.

[6]) 1608: aug. 9. artic. 1.

[7]) Kállay id. h. 269.

Miklós (III. Ferencznek fia) említetik az 1694-ki kolosvári gyülés végzéseiben. Egyedül maradt Báthori András bibornok mellett, ki mellett hűségének áldozata lett. Nejétől Tomori Petronellától fia Miklós 1646. körül több ideig követ a Portánál [1]. Ennek Mikes Annától több gyermeke közt fia

István, Bodokról írta előnevét, és Háromszék fő királybírája volt 1680-ban. Meghalt Szebenben 1686-ban jul. 9-én, mint a Bodoki templomban gyász zászlójára fel van írva [2]. Bálpataki Évától egyik fia Miklós 1688. körül háromszéki fő királybíró [3].

A XVIII. században csak V. Ferencz-ben állott fen a család reménye, ki 1750-ben meghalván, két fiú gyermeket hagya: Pált, és Miklóst; kik közűl amaz 1755-ben aug. 26-án, ez utóbbi 1772-ben sept. 23. grófságot nyert ágának; s így az egész családnak.

Miklósnak ágán jelenleg csak két hölgy él, a Mikes grófi családba menvén férjhez.

Pál ágán pedig egy férfiu áll: Mikó Imre, jelenleg a közös haza tisztelete, — Erdély Széchényije — mint nevezék, 1837-ben korm. tanácsos, 1847-ben Erdély kincstárnoka, 1848-ban főkormányzói helyettes; cs. kir. val. b. titk. tanácsos [4]. A forradalom után a tudományoknak és művészeteknek élve, munkásságát, és hazafiúi buzgalmát közintézetek gyarapodásának, és Erdély virágzása előmozdításának szentelé, örök emléket emelve nevének az erdélyi országos muzeum alapítása által, melyre nagyszerű hazafiui áldozattal saját telket és palotáját ajándékozá. Ezen kivül a hazai történelem kútfőinek gyarapítására eddigelé „Erdélyi történelmi adatok" czím alatt három kötettel gazdagitá az irodalmat, nem számítva ide egyéb nagybecsű értekezéseit. 1858. óta a m. Akademiának tiszt. tagja, és jelenlenleg Erdély ideiglenes kormányzója.

Mikó család. (Oroszfáji.) Régi család, mely előnevét Kolos vármegyei Oroszfájától vette [5]. Ismert törzse oroszfájai Mikó Balás, Bogáthi Balás özvegyét, Apaffy Magdolnát vette nőül, ki a XV. század elején született Apaffy Mihály vajda maradéka volt.

Balástól kezdve a család leszármazási fája [6] következő:

[1] Benkő, Transilv. gen. I.

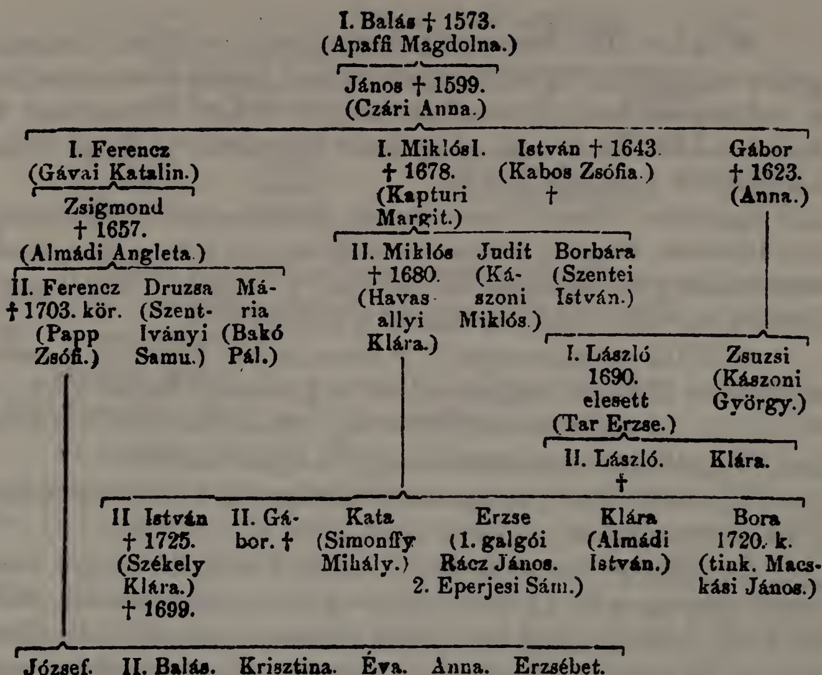
[2] Kállay, Székely nemz. 270.

[3] Ugyan ott.

[4] L. Életrajzát s arczképét Vasárnapi Ujság 1856. 24. szám.

[5] Benkő-nél „Oroszfalva" olvasható „Oroszfája" helyett; Oroszfája pedig volt és van Kolos vármegyében a nagy-nyúlasi járásban.

[6] Hodor Kár. Doboka várm. 178. s köv.



A család régebben Kolos és Doboka vármegyében volt birtokos. A törzsnek fia J á n o s 1599-ben a Nester mellett esett el, midőn Mihály vajda az Erdélyiekkel Moldvába ment volt. Z s i g m o n d Lengyelországban esett el a csatatéren.

G á b o r t 1623-ban saját alatvalói ölték meg a nagy-nyúlasi határban.

I. M i k l ó s 1658-ban családja leszármazását írta le, melynek ily czíme van: „Genealogia, melyet írt néhai oroszfai Mikó Miklós igazán és valóságosan hogy megtartassék örök emlékezetre; írta pedig Anno 1658. die 7-ma mensis martii.“

A följebb közlött családfa, melyet a leány-ági utódok 1827-ben Kolos megye előtt mutattak fel, — nem mutatja fi-ágon jelenkorig a leszármazást. A családnak most is élő férfi ága leginkább Csik, Gyergyó székben lakozik, és úgy látszik, a táblán látható II I s t v á n t ó l veszi származását. Tagjai közűl időnkint többen állottak a tisztviselői pályán, így L á s z l ó 1771-ben Gyergyó fiókszéki főjegyző, 1796-ban első törvényszéki ülnök, ugyan ott J á n o s 1796-ban főjegyző. 1809. 1810-ben János törvényszéki ülnök. J á n o s, I s t v a n

1827-ben gyergyói törvényszéki ülnökök. Gyergyó Alfalu érdekesebb birtokosai között leljük az ujabb időben Mikó Istvánt és Mihályt; ez utóbbi 1841—47. Gyergyóban alkirálybíró. 1848-ban Pesten a nemzet-gyűlésen Csikszék képviselője. Az erdélyi három nemzet alkotta országgyűlesen a szász nemzetet figyelmeztetni kivánta gr. Széchenyi István szerint arra, hogy „a politikai világban is semmi helyt nem áll, hanem minden föl, vagy lefelé megy.“ A forradalom után (Hodor szerint csak e nyilatkozatért) fogságot szenvedett.

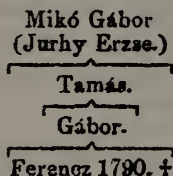
Mikó család. (Zsögödi.) Régi székely család. Ismert törzse János (1562—1573.) kinek fia lehetett azon Miklós, ki 1599-ben Báthori Endrével lesujtatott [1]).

Zsögödi Mikó Ferencz 1647-ben csikszéki alkirálybíró [2]). Péter 1655-ben Al-Csíkban alkirálybíró [3]).

Az utóbbi időkben Antal 1815-ben főkormányszéki titoknok. József Aranyosszék alkirálybirája, 1810-ben országgyűlési követ. Antal 1848-ban csikszéki kir. pénztárnok.

Mikó család. (Bölöni.) Ezek közül Lőrincz abrudbányai követ volt az erdélyi 1791-ki országgyűlésen. Ferencz ügyvéd Küküllő vármegyében 1848-ban, utóbb törvényszéki tanácsos.

Egy örökösödési perben pedig ily családfát [4]) találunk:



Melyik Mikó családhoz tartozik e nemzékrend, mégnem határozhatjuk.

A bölöni Mikók közé sorozandók még: Sámuel bányaigazgatósági tanácsos, és testvére Lőrincz ügyvéd Kolosvárott, 1848-ban az unitarium collegiumában jogtanár.

Ezen kivül még Bereczk városában is találunk Mikókat, kik közül Ferencz 1815-ben város főbirája volt, István pedig senator ugyanott.

---

[1]) Kővári, Erdély nev. cs. 260. — De e Miklós a hídvéghi Mikók közül lehetett, mint feljebb a maga helyén így érintők is.

[2]) Kállay, Székely nemz. 270.

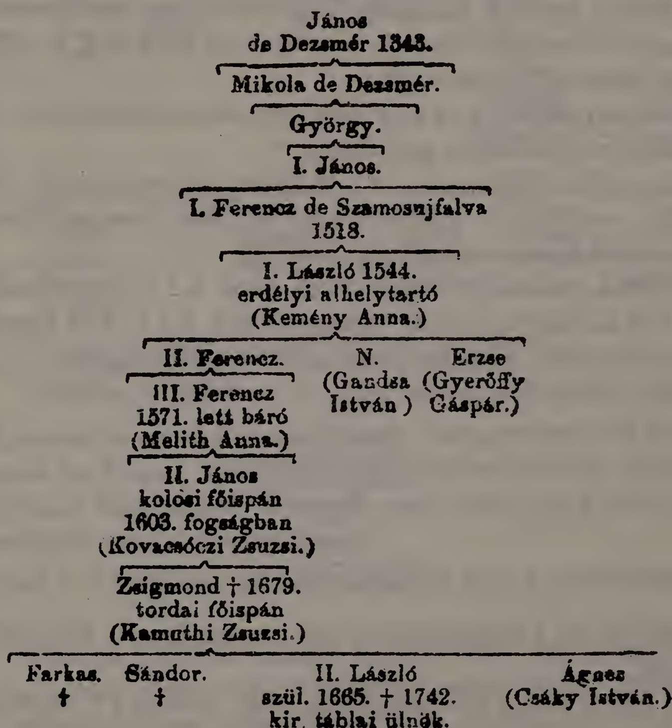
[3]) Ugyan ott.

[4]) Bossányiféle contra Esterházy perben.

Magyarországon Zemplín vármegyében szintén a czímerleveles nemes családok között emlitetik Mikó nevű család [1]).

Mikola család. (Szamosfalvi, báró †.) A kihalt Mikola család egy törzsből ered a Gyerőffy, Kemény, Kabós, Radó és Vitéz családokkal, közös törzsük Mikola, kinek unokájánál dezméri Jánosnál szakadt ki a Mikola család, mint azt e munka IV. kötet 466. lapján láthatni.

Nevezett Jánostól kezdve kihalásaig következőleg alakúlt a családfa:



E csaladfa — mint egy tekintetre láthatni, — nem teljes; róla az oldalágak hiányzanak; daczára, hogy az utolsó Mikola László mint nagy genealogus családja történetét 1729-ben megírván, azt 1730-ban Münchenben kinyomatá [2]), még is több általa fölemlített

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.

[2]) Czíme ez: *Genealogia Perillustris Familiae Mikola de Szamosfalva, posthumo amori et honori Illustrium Manium ab unico superstite haerede eiusdem Familiae compendio adornata anno Domini M. CCC. XXIX. o. a. m. d. g. et b. M. v. h. Monachii* . . . . 1730.

családtagnak is a családfávali összefüggését eléadásában hiában keressük. Igy említi föl, hogy

Mikola Tamás a fejérvári káptalannak egy 1280-ki hiteles levelében „Comes“ czímmel fordúl elé.

Felicianus, mint III. László király tanácsosa és kanczellára 1280-ban ősi javaira uj adomány leveleket vitt.

1420-ban Mikola Jakab-Balást mint a szerémi püspököt [1], 1404-ben Ferenczet mint a sz. Benedek rendi szerzetest, kolosmonostori apátúrt; e család tagjaiúl írja. Mikola Boldizsár sz. Ferencz rendi szerzetes 1550-ben; Rómából hazajővén, Kolosvárott a Farkas-utczai zárda gvardiánja, vértanui halált halt [2].

Ferencz kir. tanácsos, és kolosi főispán, 1494-ben Ulászló királytól nyert kiváltság levelet. Tán ez egy személy a táblán álló I. Ferenczczel, ki Kolosvárott 1518-ban a Domokosi szerzeteseknek zárdát alapított.

János, (talán ki a táblán I. János név alatt látható) 1435-ben Zsigmond királytól hadi érdemeiért fő hadi tisztségre emeltetett.

1461-ben élt Mikola István [3] 1523-ban Gergely [4].

Már a táblázaton állókra térve, I. László, János király és özvegye Isabella alatt erdélyi al-vajda, 1530-ban Szamosfalván a Sz.-Erzsébet tiszteletére kápolnát emeltetett. Egyik leánya Gandsa Istvánhoz, a másik Erzsébet, Gyerőffy Gáspárhoz jegyeztetvén el, 1547-ben hívá a lakodalomra rokonait, barátait [5]. Fia volt II. Ferencz, ennek

fia III. Ferencz, Miksa királyhoz követségben járt, és az által 1571-ben bároságra emeltetett [6]. Neje bribéri Melith Anna volt, ettől több gyermekei közül maradt fia

János. ki Magyarországon a Melith családnál növekedett, utóbb Giczi János kormányzónál, majd Báthori Zsigmond udvarában tölté ifju korát. Utóbb katona lett, Radul ellen harczolt, midőn a Brassóiak fogságába esett [7]. Majd hívatalos pályára lépvén, b. titk. tanácsos,

---

[1] Ezt a Szatmár vármegyei Mikolay Családnak is őseül írják; lásd alább Mikolay néven.

[2] E két szerzetest is a Mikolay család tagjaiul írja Szirmay.

[3] Kaprinai Dipl. tom. II. 500.

[4] Tudományos Gyüjtemény. 1836. X. köt. 106.

[5] Kemény Józs. Notitia Capit. Albens. p. 213.

[6] Mikola id. h. 5.

[7] Engel, Monumenta 349.

kolosi főispán, a Rendek elnöke, Kővár parancsnoka lőn; Bethlen távollétében pedig helytartó. Nejétől Kovacsóczi Zsuzsannától egyetlen fia

Zsigmond Kolosmonostoron a jesuitáknál tanult, hol a rhetorikai osztályt bevégezvén, I. Rákóczy György udvarába jutott, hol előbb belső komornok, majd fő étekfogo mester lőn, e fejedelem halála után annak fia által tordai főispánná neveztetett, és a lengyelországi hadjáratban részt vett; a midőn tatár fogságba esvén, 5 évig és 6 hónapig Krimben szenvedett, hol szenvedéseit tetézte azon hír, mely ősi javainak fölprédálásan kivűl anyjának és legidősb fi testvérének halálát hozta. Végre haza vergődvén, nőűl vette szentlászlói Kamuthi Zsuzsánnát. Szamosujvári kastélyát ujra fölépítette, és azonfölül egyéb birtokaiban összesen nyolcz kuriát emeltetett. Házasságából négy fia született. Utóbb Apaffi Mihály fejedelem által belső titk. tanácsossá és Kolos vármegyei főispánná tétetett. Meghalt szamosujfalvi kastélyában 1679. aug. 10-én, kora 57. évében [1]. Két ifjabb fia Farkas és Sándor, már előbb mintegy hat évvel meghaltak, s azok mellé a szamosfalvi templomban eltemettetett. Fia.

László, ki legtovább élt, született, 1665. junius 8-án Sárospatak várában, hol akkor az erdélyi zavarok miatt szülői tartózkodtak. Iskoláit Kolosvárott a Jesuitáknál végzé Hívatalos pályára készülvén, 1697-ben Bécsben az erdélyi kanczelláriához folyamodott, hol Kollonics érsek kegyével dicsekedhetett [2]; legutóbb kir. táblai ülnök. A Rákóczy forradalomnak ellensége volt [3], nevelésénél fogva vallási buzgóságában is elfogúlt. Emlékét leginkább családtörténeti munkája által [4], melyben az erdelyi nevezetesebb családokról értekezett, — hagyá fen. Meghalt 1742. april. 16-án, és benne a Mikola család férfi ága elenyészett.

A család ősi czimere a Kemény családéval közös, t. i. egy koronából kiemelkedő szarvas.

Mikolay család. (Mikolai.) Szatmár vármegyének egyik

---

[1]) Cserei M. 64.

[2]) Genealogia Familiae Mikola 10. 11., hol magáról közöl adatokat, és önkészítette sír íratát is közli.

[3]) Cserei M. 438. 446.

[4]) Czíme e münkának *Historia Genealogico Transsylvanica* etc. nyom. 1731. — Ezen és a már említett saját családja leírásán kivűl Kemény János önéletírásából közlé, és 1701-ben Kolosvárott ki is nyomatá: a *Régi, nagyemlékezetű Kemény Familia Genealogiája-t*" *is*.

legrégiebb törzsökös nemes családa. Eredete meghatározásánál ismételve felhozható azon állitásunk, miszerint ama laicus genealogusok, kik a családfákat név hasonlatosságokon is tudták tovább szőni, a criticai családtörténelem elé a legnagyobb akadályokat gördíték; főleg oly esetekben, hol a család név kereszt névből eredvén, az ily kereszt neveket mind egy közös család tagjaiúl erőszakolák; pedig valamint a Mikó név több egészen különböző család törzsei közt található, úgy a Mikola nevet is hasonlóan több családnak ősei viselék, és még azon esetben is, ha több ugyan oly nevű törzstől ugyan olyan (az az egymáshoz hasonló) család nevek eredtek is, nem következik szükségképen, kogy hasonló nevű családok egy vérségűek legyenek.

E megjegyzések csak annyiban vonatkoznak a Mikolay családra, a mennyiben Szirmay Antal Szatmár vármegye leírásában nem egész alapossággal azt látszik hinni, miszerint az erdélyi Kemény, Mikola, Gyerőffy stb. család is törzsileg a Szatmár megyei Mikolay családdal egy eredetű; noha — a mint a szamosfalvi Mikolay családnál ezen család egyik tagja b. Mikola László, úgy Kemény János önéletírása után láttuk — a Kemény, Mikola, Kabos stb. egészen más törzsből és más ízeken, s épen nem Szatmár megyéből eredezteti magát; még is ha csak fölületesen tekintjük az eléadást, könnyen habozásba eshetünk azon okoknál fogva is, mivel 1-ör Mikola nevű ős eléfordúl a Mikolay, és a Mikola családnál is, 2-or mivel Szirmay a Mikolay család törzs ősei közt (alkalmasint csupán kedve szerint, okadatolás nélkül), Dezsőt Dezmérnek is nevezi; mely Dezméri név előnév képen az erdélyi Mikola család őseinél fordúl elé; de a Dezső, vagy Dezsér névnek semmi esetre sem synonimája; s már előbb helység név képen fordúlt elé. 3-or valószínűséget mutatna a Mikola és Mikolay család közös törzsisége közt a hasonló czímer is, t. i. az ágaskodó szarvas. 4-er hasonlóan tévedésbe vihetne e részben azon körülmény is, hogy — mint Szirmaynál látjuk, — a Mikolay család is több oly egyént igényel ősei közé, kiket szamosfalvi báró Mikola László is őseűl igényelt, például Mikola vagy Mikolay Jakabot, 1420-ban szerémi püspököt De mind ez onnan történhetett s bizonyosan történt is, hogy a családfa szerkesztők nem csupán okmányos csomagaik tartalmáig terjeszkedtek, hanem egyes Kronikák-, Annalisok-, Historiákra, és utóbb kiadatott káptalani átiratokra támaszkodtak, és az azokban lelt neveket, ha saját levelesládájuk azokról előbb mit sem tudott is, családi őseik közé iktatták; nem gondolva azzal, hogy két egészen hasonló nevű, eredetre különböző semmi rokon-

ságban nem álló család is létezhetik, sőt inkább — nem ismerve a másik családnak eredeztetését, inkább azt is egészen saját családjuk egy elszakadt ágazatául igyekeztek vitatni. Erre is példákat hozhatnék föl. Egyébiránt mind ezek daczára is bővebb tanuságok hiányában valóban nem merem már most a Mikola és Mikolay családok eredeztetését teljesen kitisztázottnak állitani és a kettő közti lehető vérséget végképen megtagadni. De térjünk a Mikolay családra.

A Mikolay család törzse az Merc Comes, ki Szatmár megyei Mikola helységet nyerte II. András királytól 1216-ban [1]. Ezen Merc, Szirmay szerint — Zothmár grófnak [2] is (tán szatmári főispánnak is) neveztetett. Ezen Mercnek Szirmay szerint három fia volt: Mikola, Dezső, és Fülöp, vagy Fülpös, kitől a Filpessi kihalt családot származtatja [3]. Mikola 1237-ben tett végrendeletet [4].

Kinek fia volt Domokos? nem tudjuk; hanem e Domokosnak fia Mikolay János 1327-ben Szatmár vármegyei száraz-berki részjószágát (a helység felét) Csáki Istvántól 29 forinton vissza váltá [5]. Mi jogon birtak tehát már előbb a Mikolayak, — nem tudható; de valószínüleg a már ekkor virágzó szárazberki nemesekkel lehettek házasság útján atyafiak, és így örökségképen válhattak ott birtokosokká; mint alább a száraz-berki birtok iránt fenforgott per folyamából látandjuk.

János, Mihálynak fia, Desőnek (Dienesnek unokája) és testvérei II. Merch és László Szatmár megyei Mikola helységnek egy negyed részét Akus fiának Máténak [6] elzálogosítván tiz gira finom ezüstért, úgy, hogy ha 1323-ki karácson nap után 15 napra ki nem váltandja, akkor a zálog összege kétszer annyira számíttassék. Miután pedig János csakugyan a határnapot elmulasztá, a váradi káptalan levele szerint kétszer annyi zálog összegben lett elmarasztalva; János ez okból pert inditván a nádor előtt, 1325-ben Fülöp nádor azt ítélé, hogy János a zálogrész vissza bocsátásáért csakugyan 20 girát tartozzék fizetni, még pedig Vizkereszt nyolczadán 7, nagy böjt közepe utáni nyolczadon ismét 7, és végre Pünkösd utáni nyolczadon 6 girát tartozzék lefizetni; és ha az első határnapot meg nem

---

[1]) Szirmay, Szatmár vármegye II. 287.
[2]) Ugyan ott I. 5.
[3]) Ugyan ott II. 289.
[4]) Ugyan ott I. 4. 5.
[5]) Ugyan ott II. 279.
[6]) Szintén a Csákiak elődének.

tartja, akkor új birságot követő pert, a másik határnap után ismét új, az utolsó határnap után meg nem tartása után pedig ismét két annyi birságot fizetend [1]).

Az eddig eléadott okleveles adatok nyomán a Mikolay család törzs-fája így alakúl:

Mere (Zothmár.)
1216. kapja M i k o l a földjét.

Mikola	Dezső	Filep
1237. végrendel.	1327.	1237. 1272.

Mihály
1339.

János	Merch	László
1325.	1325.	1325.

A mi a száraz-berki birtokosokat illeti, azokról 1339-dik évből a következő adat szól: „Z o t h m á r-nak nevezett N i c h o l a y (Mikolay) és Frichko kamarai grófok azt állíták, hogy Zárazberky László, Istvánnak fia hamis pénzt vert a király neve alatt, miért elfogatván, elevenen megégették, és mint hűtelennek Szárazberk és Szina helységeit Tamás erdélyi vajda és szolnoki főispán maga részére fölkérte; de a megégetett Lászlónak özvegye, és fia János, valamint testvérei Zárazberky M i h á l y, J a k a b, és J á n o s (Istvánnak fia) a beiktatásnak ellentmondtak, azt állítván, hogy testvérük L á s z l ó igaztalanúl végeztetett ki, miután nála a pénzverési eszközök nem találtattak, és a nevezett kamara grófoknak onnan eredt haragjok ellene, mivel nekiek egy lovát eladni nem akarta, miért üldözőbe vétetvén, kegyetlen kinzások folytán vallá magát bűnösnek; továbbá, hogy Szárazberek és Sima helységet nem is birta László egészen, hanem csak felének negyedrészét, mivel négy testvérek lévén, annak felével osztoztak, és jutott a feléből egyre egy negyedrész; a helységnek másik fele pedig M i h á l y t, Dezsőnek fiát, a ki Nicholay-nak testvére volt, illette. Ez állításokat a 20 napi határidőre sem birván bebizonyítani, a Pál országbiró előtt folyt perben hozott itélet folytán a váradi káptalan által Tamás erdélyi vajda a nevezett helységek egyik felének egy negyed részébe be is iktattatott, a helység ezen felének három negyedrésze Zarazberky Mihálynak, Jánosnak és Jakabnak, a helységnek másik fele része pedig Mihálynak, Desew fiának meghagyatván [2]).

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 289. 290.

[2]) Szirmay Szatmár várm. II. 279. 280.

Ez és a következő oklevél alapján a Zárazberkyek családfája így áll:

II. Tábla.

István
de Szárazberek.

László	Mihály	Jakab	János
pénz hamisitással vádolt.	1339.	1339.	1339.
János † 1362. előtt.	László 1362.		Tamás 1362.

E családfáról a Mikolay-akkal semmi összeköttetést nem látunk, mind az által Szirmay szerint egy 1362-ki okmánynak kivonata ez: Zarazbereky Mihálynak, Desew fiának fia egy részről, Mikolay László, Mihálynak, és Tamás Jánosnak fiai, a maradék nélkül kihalt Jánosnak, atyjok bátyja László fiának részét, és az egyházi kegyúri jogot Szárazberek helységben magok közt a váradi káptalan előtt felosztták. Ez okmány-kivonatban már a Mikolai családban álló Desew és fia neveztetnek Szárazberkyeknek, ellenben az előbbi 1339-ki itélet levélben Szárazberky-eknek nevezett hamis pénz veréssel vádolt László és rokonai Mikolay-aknak neveztetnek; mely változást, — ha az nem tollhibából eredt, — megfejteni nem tudjuk.

E körülményt a Mikolay család törzsiségét illetőleg szükségesnek tartván érinteni; most már lássuk tovább a Mikolay családról szóló adatokat.

1378-ban a Mikolay család, ugymint Comes Zothmárnak maradéki, szárazberki jószágban ujra osztoztak.

1402-ben nádori parancs mellett a Mikolay család Szárazberek egész helységbe beiktattatik.

1406-ban Mikolay Miklós és Benedek, Tamásnak fiai [1]), Balk és Drág máramarosi vajdákat idézik a Simai rész birtokon elkövetett hatalmaskodás miatt [2]).

Ugyan ez évben Mikola helységnek határa Zsigmond király parancsa folytán Kis-Nemptitől elválasztatik, mely határjárási okmányban Mikolay Domokos, mint Lászlónak fia említetik, tehát a II. táblán álló Lászlónak fia Mikolay Domokos volt; és innen ismét az tűnik ki, hogy a Szárazberky és Mikolay nevű ágak egy közös család volt; hol e, hol ama nevet viselvén.

---

[1]) Tehát - úgy látszik — a II. táblán álló Tamásnak fiai.

[2]) Szirmay id. h. II. 208.

1404-ben Mikolay Ferecz Kolos monostori apát; 1420-ban Mikolay Jakab szeremi püspök; 1544. után Mikolay Boldizsár kolosvári zárda főnök [1]; Szirmay által szintén e család ivadékaiul állíttatnak, de ezekről mint valószínűebben a szamosfalvi Mikola család tagjairól a Mikola, családnál már volt említés téve.

1425-ben Mikolay János királyi ember (homo regius) [2].

1427-ben Mikolay Miklós, Benedek, Lőrincz, Domokos, János és Balás birták az egész Mikola helységet.

1456-ban Bécsben kelt levelében V. László király tekintvén nemes Mikolay Györgynek és Lászlónak bokros érdemeiket, melyeket főleg a törökök elleni hadjáratban szereztek, czímerűl nekiek egy paizson ezüst mezőn álló és szájában zöld ágat tartó szarvast adott [3].

1458-ban Mikolay Lászlónak fia Tamás, hatalmaskodást követ el Gencsen Gencsy Tamás jobbágyain [4].

1461-ben Mikolay István Erdélyben a szebeni pénzverdénél kamarás I. Mátyás király által utasíttatik, hogy havonként 100 forintot adjon a királyi asztal tartására [5]. Ez is — úgy látszik — a szamosfalvi Mikola család tagja volt.

1499-ben Mikolay Ferencz kir. adományban nyeri egész Tatárfalvat [6].

1500-ban Báthori András özvegye Kata, fiai neveikben is II. Ulászló király előtt visszaadták Mikolay Gergelynek és Jánosnak, Mihály fiainak a mikolai rész jószágot, melyet nevezett idősb Báthori András hatalmasúl foglalt el.

1528-ban Mikolay Ferencz Bihar vármegyében Hodos egész helységet, és a kovácsi pusztát nyerte I. Ferdinándtól kir. adományban, miután azt hodosi Jánkó Jánosnak leányától Orsolyától, Mikolay Ferencz feleségétől előbb Verbőczy István és mások elfoglalák, és több kézen át forgatták [7].

1536-ban már Mikolay Ferencz is János király pártján állott, a kitől a Sasváry család hűtlenségi bélyegén Szárazberken és Simár rész birtokokra nyert adományt.

[1] Ugyan ott, 290. 291. 293.
[2] Ugyan ott 250.
[3] Id. h. II. 292.
[4] Ugyan ott II. 39.
[5] Ugyan ott II. 292.
[6] Ugyan ott II. 211.
[7] Ugyan ott II. 292.

1548-ban Mikolay idősb Ferencz itélőmester Ugocsa megyei Kökenyesd végett perlekedik [1]).

1563-ban Pozsonyban octob 3-án kelt uj adomány levélben I. Ferdinánd király Mikolay Zsigmondot, és Miklóst és azoknak maradékait Mikola, Sima és Szárazberek egész helységek birtokában megerősíté.

1574-ben máj. 28-án Mikolay Zsigmond, Mihály, János, és Ferencz kiváltság levelet nyertek Mikola helység határában hidak és vámok építésére [2]).

1658—1660-ban Mikolay András Szatmár vármegye alispánja volt [3]).

1664-ben Mikolay Boldizsár I. Leopold király által Bécsben aug. 13-án kelt uj adományánál fogva Mikola, Sima, Szárazberek, Alsó- és Felső-Fernezely, Váralya helységeknek, Nagy-Bánya és Szatmár városokban fekvő két háznak birtokában megerősítetik.

1667-ben a fentebb említett M. Boldizsár patyódi jobbágyait elcseréli Lónyay Margittal gr. Csáky Istvánnéval [4]), Ugyan ez évben Boldizsár nejével Lizibon Erzsébettel együtt a mikolai templomot is megújíttatta [5]).

1702—1710-ig Mikolay György Szatmár vármegye szolgabírája volt [6]), és 1705-ben nejével Witkay Erzsébettel együtt a mikolai templomot megujíttatá [7]). Ezen György 1717-ben nejével együtt a tatárok által a fertő-almási templomból, — hová menekültek, — elraboltattak, de csak hamar megszabadultak. [8]).

E század elején élt Mikolay György, Mikola helység egyik fő birtokosa, kinek fiai Mihály és György akkor még (1810.) tanuló ifjak voltak.

Mikolcsia család. Bács-Bodrog vármegyében a nemesi öszszeírás szerint 1825-ben lakott ily nevű család.

Mikos család. (Tarródházi, báró) A mult században találunk Mikos nevű nemes családot, melynek czímere a paizs kék udva-

---

[1]) Szirmay C. Ugocsa p. 174.
[2]) Szirmay Szatmár várm. II. 293.
[3]) Ugyan ott I. 129.
[4]) Ugyan ott II. 125.
[5]) Ugyan ott II. 286.
[6]) Ugyan ott I. 133—134.
[7]) Ugyan ott II. 286.
[8]) Szirmay C. Ugocsa p. 25.

rában zöld téren ágaskodó kettősfarkú oroszlán; első jobb lábával zöld galyat tartva. A paizs fölötti sisak koronáján zöld halmon vörös csőrű és lábú fehér galamb áll, kiterjesztett szárnyakkal, csőrében szintén zöld galyat tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-zöröz [1]).

Egy-e ezen család a következő Mikosch családdal, miután nevüket nem egyformán írták? — nem tudjuk.

1787-ben találjuk Mikoss Mihályt az erdélyi udvari kanczelláriánál tanácsost és referendariust.

A tarrodházi báró Mikos család Vas vármegyében honos, tarródházi Mikos László Kőszeghen született 1750. jun. 25-én. 1787-ben a dunántuli ker. tábla ülnöke volt, utóbb val. b. titkos tanácsos és báró lett. Meghalt mint nyugalm. állam tanácsos 1838. apr. 15. kora 91. évében. — Tarródházi báró Mikos Ferencz cs. kir. tan. és táb. ülnök. Meghalt Pesten 1829. mart. 16-án.

Családjának Tarródházára kir. adománya van azon esetre, ha az Inkey család kihalt [2]).

Mikosch család. (Gróf †) Helvécziából eredt, onnan átszármazott Karinthiába, hol állitólag 300 évig a nemesek sorában állt. Tagjai többnyire katonai pályán szolgáltak.

Közülök János-Lajos ezredes volt III Ferdinánd király alatt. János-Mihály százados a franczia háborúban. János-Lajos 1707-ben I. József császár által a csehországi lovagok közé emeltetett, ennek fia György-Bernát kamarai belső tanácsos, 1719-ben római birodalmi báróságra, 1721-ben pedig magyarországi grófságra emeltetett [3]), kiben a család kihalt. Legalább most gróf Mikoscht nem ismerünk

Czímere — melyet a bárósággal nyert — négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály arany udvarában néger mellkép látható, ezüst függőkkel, és nyakgyöngyel; a 2. és 3-ik osztály kék udvarában fehér grif ágaskodik. A paizst grófi korona födi, és azon két koronás sisak áll, a jobb oldaliból egy kék ruhás, fehér öves szőke angyal emelkedik ki, jobb kezével vállánál egy kivont pallóst, kinyujtott bal kezével piros szivet tartva; a baloldali sisak koronájából a leírthoz hasonló fehér grif emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst kék. A paizst telamonok gyanánt jobbról egyszarvú, balról tigris őrzi [4]).

---

[1]) Burgstaller, Collectio Insignium.
[2]) Fényes Geogr. szótár IV. 183.
[3]) Adami, Mss. Mus. 4-rét lat. nro. 182. Nem áll-e itt hibából grófság, báróság helyett? nem tudjuk.
[4]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

Mikovinyi család. A Mikovényi vagy Mikovínyi család czímere a paizs kék udvarában zöld téren, fészkén ülő pellikán, mely fiait melle vérével táplálja, fölötte arany csillag és fél hold ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából arany grif emelkedik ki, első jobb lábával nyilat tartva hegyével lefelé. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [1].

Nevezetesebb tagja a mult századból Mikovinyi Sámuel mérnök és vízépitész, ki Bel Mátyásnak Magyarország nagy földleírásásához a földképeket készité. Született Nógrád megyeben Abelova helységben. Irt a kör négyszegítéséről 1730-ban, a földképekről stb. 1723-ban járt a jénai akademiában [2].

Trencsín vármegyében a Mikovinyi curialis nemes családról a következő adatokat nyujtja a megyei összeírás [3].

1721-ben János Beczkó városában székelt.

1748-ban éltek a följebbi Jánosnak örökösei.

1768-ban összeírattak László és fia János Vieszkán. Imre, fiával Jánossal, és Pál két fiával Sándorral és Jánossal Ivanóczon. — György és három fia Antal, Elek s Mihály Révfalun.

1803-ban Révfalun találjuk Györgyöt, és négy fiát Eleket, Antalt a kasztolnai plébanost, Károlyt és Janost. Ez utóbbi Eleknek akkor már Miklós, Elek és István fiai, — Károlynak pedig Sándor és Károly fiai voltak.

1837-ben Révfaluban lakott a följebbi György és fia Elek, valamint ez utóbbinak fiai Miklós, Elek és István.

A jelenleg élők közül Bertalan és János ügyvédek. A családnak egyik tagja az 1849-ki csatákban rokkanttá lett honvéd őrnagy Pöstyénben lakik.

Egy Mikovinyi tábornok volt, és 1705-ben báróságot nyert, de kihalt. (Lehoczky Stemm. I. 169.)

Mikovszky család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családa [4].

Miksa család. (Diód-váralyai.) A Bánságból származtak be Erdélybe, és előnevüket előbb Karánsebesről írták. 1604-ben, midőn Karánsebes feldúlatott, Miksa Miklósnénak 32 ezer forint kárt okoztak [5]) Nevüket Mixanak is írva találjuk. Karánsebesről a török

---

[1]) Burgstaller Collectio Insignum etc.
[2]) Jena Hungarica p. 46. Lásd Horányi Mem. Hung.
[3]) Szontagh Dán. közlése.
[4]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.
[5]) Wolph. Bethlen. tom. VI. 68.

elől vonult a család Erdélybe, hol Miksa Istvántól a család származása [1]) következő:

I. István
(1. Gerlesti Anna.
2. Kún Zsófi.)

Miklós.	Bora (Vas György.)	II. István Fejér v. alisp. 1691. 1703. (Cserei Éva.)	Kata (Lukács Ferencz.)	János püspök (Jószág kezelő.)	Zsófi (Csulai János.)	György (Cserei Zsuzsi.)

Miklós gyermeke: Bora (Czeglédi István.)

II. István gyermekei:

György † 1691.	Mária (1. Kapronczai Istv. 2. Dobai Imre.	László kir. alpénztárnok 1753. (Olasz Bora.)	Imre. †	István. †

László gyermekei:

János.	Mária (Baló Antal.)	Gábor Fejér várm. ülnök 1771. (Lugosi Teréz.)	Krisztina (Kozma József.)

János gyermeke: Imre.

Gábor gyermekei:

László † 1796. A.-Fejér v. sz.-bíró.	Erzse (Bihari Sándor.)	Imre (Trauzner Mária.)	Anna (Katona Gergely.)	Teréz (Incze József.)	Póli (Gyárfás Miklós.)

Imre gyermekei:

Mária (Pásztohi Gábor.)	Sándor (Fabián Ágnes.)	Róza (Kozma István)	Miklós (Imecs Mária)	Elek (Henczi Julia.)

Sándor gyermekei: Dani. Zsuzsa. György.

Elek gyermekei: Imre. Kálmán. Emma.

A táblázaton álló II. István, Fejér vármegye alispánja, nejétől Cserey Évától, ki előbb Boér Sámuelnő volt, fiacskája György mh. 1691-ben, és majus 2-án Szent-Benedeken temettetett [2]). Másik fia László 1753. sept. 21-kén kelt oklevél alá így írta nevét: „diodváraljai Miksa László, Fejér vármegye egyik hütös assessora, és Fölséges asszonyunk erdélyi proventusinak egy V. Perceptora“ m. k. — Mint óvári Keszei József özvegye Boér Judit, és leánya Keszei Mária, Somai Sándor mint nejének Keszei Borbálának törvényes meghatalmazottja, és Fosztó Gábor között véghez ment osztálynál királyi bizonyság [3]). Jelen volt ekkor a szebeni országgyűlésen is, mint annak följebb említett hivatalánál fogva tagja. (Korunkban 1848-ig az úgy nevezett „generalis perceptor“ Erdélyben országos hivatalnok volt; és talán ily alpénztárnok érthető az „erdélyi proventusok v. perceptora“ czím alatt).

[1]) Kővári. L. Erdély nev. cs 188.
[2]) Baranyi Pál: „Imago vitae et mortis“ czímű halotti beszédek.
[3]) Hodor K. közl.

Lászlónak fia Gábor 1771-ben Fejér vármegye rendszerinti (actualis) ülnöke volt, 1790-ben már regalista, azaz országgyűlési kir hívatalos. Ennek fia Imre nőül vévén 1761. után Trauzner Máriát, általa a hadrévi birtokba lépett; mely most a család főbirtoka.

Anna, ki a családfán nincs, Sombory Józsefné, él Zsomboron Kolos megyében.

A család másik ága Alsó-Fejérben: Istvánnak utódai János és István. — János alsó-fejéri alispán volt, meghalt 1849-ben; leánya Katalin előbb Orbók Sámuelnő, most Szalánczi Lőrinczné, Istvánnak fia Mórioz, leánya Kata Vinczenti százados neje. A család egy másik tagja Gábor, volt hadnagy, kinek leánya Róza Török Károlyné.

Mikula család. A czimeres nemes levelet I. Leopold királytól 1698. sept. 18-án nyerte, és azt Nógrád megyében hírdetteté ki.

Az 1726-ki nemesi vizsgálatkor Mikula Mihály az armalis elémutatására utasítatatott.

Az 1734-ki nemesi vizsgálatkor a Nagy-Liberosén lakó Mikula család a följebbi nemes levelet fölmutatva, a kétségtelen nemesek sorába íratott.

1755-ben a nemesi lajstromba írvák Mikula Mihály, Márton és János.

Ez utóbbi János valószínűleg az, kinek nejétől Gedey Máriától gyermekei Márton és Anna Tarosányi Lászlóné.

Az utóbbi időkben a család nevét Mikulay-nak találjuk írva.

Mikšits család. Nemes család Arad vármegyében, hol M. Mátyás 1823-ban a várm, jegyzőkönyvének 1592. száma szerint nemesi bizonyitványt nyert.

Miksó család. (Kis-magyari.) Arad megyei nemes család. M Mihálynak fiai Pál és József 1812-ben 616. szám alatt nemességüket kihírdettették.

Mikulich család. Horváthországi nemes család, melyből Sándor panaszainak megvizsgálására a bán küldetik ki 1655-ben az országyűlés által.

Tamás 1625-ben kir. személynök, 1655-ig az országgyűlése által több kiküldetéssel tiszteltetik meg.

Sándor-Ignácz 1687-ben zágrábi püspök volt [1]).

---

[1]) Lásd a család tagjairól a m. törvénykönyvben az 1625. 1635. 1647. 1655. és 1687-ki végzemények törv. czikkeit.

Mikulchich család. *Lásd Lovrencsich.*

Mikulichich család. (Buzini.) Horvátországi nemes család, melyből Mikulichich György 1486-ban élt [1]).

Mikuly család. (Szevesztrényi.) Közülök Miklós Fogarasvidéki szolgabíró 1815-ben, Sándor ügyvéd Küküllő vármegyében 1837-ben.

Mikunda család. Trencsín vármegye nemesi összeírásai szerint 1646-ban Kis-Utcza-Ujhelyen, 1666-ban Zolnán, és 1781-ben szintén Zolnán lakott. Utóbb ott nyoma nincs.

Milakovich család. 1663-ban Milakovich Miklós magvaszakadtán Bory Mihály s többen Bács megyében jószágokat nyertek [2]).

Miletz család. Turócz vármegye legrégiebb nemes családainak agyike, elterjedve onnan több vármegyébe is. Nevezett megyében ősi fészke és birtoka Drask vagy Draskócz és Jarnov, vagy Jordánföld nevű helységben volt, de ezen birtokrészek elzálogositva, jelenleg idegen kézen állanak [3]).



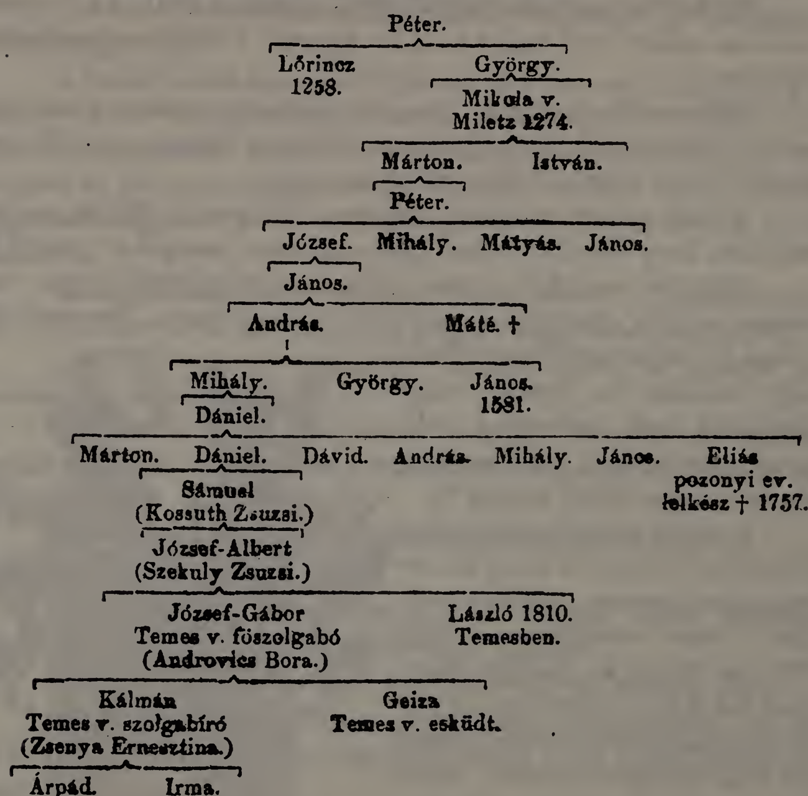
A család ősei több király alatt Mikola, Miczu, Kostyál nevezet alatt nyervén adomány leveleket, innen történhetett, hogy 1787-ben Miletz máskép Kostyál Sámuel nemessége és Pétertőli leszármazása Turócz vármegye által kétségbe hozatván, annak bizonyítására utasitatott, mi is megtörténvén; a n. m. helytartó tanács azon évi 15851. sz. a. kelt intézvénye következtében Sámuelnak Pétertőli egyenes vonalon való származása minden kétségen kivül és valóságos nemesnek ismertetett.

Első királyi adományt nyertek a család ősei, nevezetesen Péternek fiai György és Lőrincz 1258-ban IV. Béla királytól; a másodikat 1266-ban kapták. Később IV. László alatt 1274-ben ugyan ezen testvérek Mikolának is neveztetnek. — Ismét 1507-ben II. Ulászló király adott a család részére adomány levelet, melyben Mi-

[1]) Teleki Hunyadiak kora XII. köt. 219—223.
[2]) Sz.-benedeki Convent. Capsa B. fasc. 1. nro. 22.
[3]) Családi közlés.

letz vagy Mikola Márton, Kostyál-nak is neveztetik; és de Drask és Jordánföld elönevekkel czímeztetik. 1581-ben János és Mihály a tarnói jószágot nyerték Rudolf királytól.

A család származása egyik ágon következő:



A család tagjai közül néhányan az ágostai evang. egyházban lelkészi pályán is állottak: Eliás (lásd a táblázaton) ki Turóczból származott, Löcsén, Eperjesen tanult, utóbb Enyeden, 1722-ben Jenában járt; innen hazajővén Calisius bárónénál udvari pap, utóbb pozsonyi lelkész lön. Meghalt 1757-ben. Több tót munkát írt [1]).

György szintén Turócz megyei Szent-Mártonból erodt; 1788-ban Wittembergben végezte iskolai pályáját. Haza jövén előbb Trencsénben iskolai tanár, legutóbb Beczkón lelkész volt. Élt még 1805-ben is [2]).

[1]) Haan, L. Jena Hung. 45.

[2]) Bartholomaeides Memoria Ungar. 284.

Mihály Draskóczról származott, 1776-ban járt Jenában, haza-jövén előbb Czinkotán, utóbb 1785-től B.-Csabán lelkész, meghalt 1815-ben [1].

László Bars megyei Fájkürtön született, elvégezvén a hazában tanulói pályáját, 1792-ben Jenában tanult. Haza jővén végre 1802-ben Sámsonházán (Nógrádban) lett lelkész [2].

A családnak egyik ága 1810-ben József és László testvérekben Temes vármegyébe származott, hol László megyei szolgálatban szerze érdemeket; József a francia hadjáratban mint huszár főhadnagy vett részt, s több sebet; utóbb a katonai pályát odahagyva, nőül vette Androvics Borbálát, kivel a zolyai birtokrészt szerezte; s Temes vármegyénél hosszabb ideig főszolgabíróságot viselt. Két fia Kálmán és Geiza szintén azon megyénél hivataloskodott, az előbbi mint alszolgabíró, az utóbbi mint esküdt. Kálmánnak feleségétől Zsenya Ernesztinától gyermekei Árpád és Irma.

A család czímere — mint följebb a metszvény ábrázolja — következő: a paizs aljáról közepeig egy gúla alakú, ékbe végződő osztály zöld udvarában egy nyúl legelész; a felső osztály kék udvarában jobbról grif ágaskodik első jobb lábával kivont kardot tartva; átellenében oroszlán ágaskodik, kifeszített és nyillal ellatott ivet feszítve. A paizs fölött két koronás sisak áll, a jobb oldalibul két sas-szárny között a leirthoz hasonló nyúl ágaskodik, mellén nyillal átlőve, a baloldali sisak koronájából magyar vitéz emelkedik ki, jobb kezében meztelen kardja hegyén levágott törökfejet tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Milenkovics család. (Zsábári.) Krassó vármegyei nemes család; Milenkovics Sztoján 1828. oct. 27-én kir. adományban vette Zsábár helységet, és adomány levele Krassó megyében 1829. jun. 9-én kihirdettetett. A család jelenleg is birja Zsábár helységet.

Milenkovits család. *L. Patyánszky cs.*

Miletinszky család Valószinűleg kihalt; közülök Mihály a följebbezési törvényszék ülnöke 1559-ben [3].

Milkovics család. (Méhkerti.) Komárom varmegyei nemes család. Őse Milkovics János állítólag Dalmácziából Miksa főherczeg zászlója alatt Lengyelországba ment, ott elfogatván, a Visztula vizén keresztül úszva, szerencsésen megmenekült; a török háborúban ismét

---

[1]) Haan, Jena Hung. 83.
[2]) Ugyan ott 107.
[3]) 1559: 38. törv. cz.

több alkalommal vitézkedett, s végre a Lisztiek várát Köpcsényt oltalmazta. Érdemeiért Rudolf király őt. és fiait János és Györgyöt 1606-ban ismét a nemesek sorába emelte [1].

Közülök János papóczi prépost, győri kanonok, olvasott férfiú hét nyelvet beszélt. Mihály jesuita, a kőszegi collegium igazgatója volt.

Jakab 1741-ben a Győr megyei felkelő nemességnél főbadnagy, utóbb Győr vármegye szolgabírája s tbírája. Neje derghi Somogyi Borbála. Tőle a leszármazás rendje ez:

Jakab
Győr v. sz.-bíró 1741.
(Somogyi Bora.)

Ferencz	Lajos	György	Ágnes	Zsuzsa	Julianna
Győr v. tbíró 1796.	Komárom v. szbíró (Ghiczy Kata.)	kapitány.	(nyéki Németh Imre.)	(Zámory György.)	(Nedeczky György.)

Lajos gyermekei:

Antal	Zsimond
Komárom v. főszolgabíró 1832.	Komárom v. főszolgabíró.

1804-ben a Milkovics család leányága Komárom megyei Ekel és Ács helységbeli birtokrész miatt uj osztálypert indít a férfiag ellen [2].

Milkovics család. Milkovics András 1718-ban III. Károly királytól nyerte czímeres nemes levelét. Czímere a paizs kék udvarában zöld tér fölött fekete ménen száguldó pánczélos vitéz, jobb kezével kivont kardot, a ballal hátra felé vörös zászlót tartva. A paizs fölötti sisak koronáján vörös zászló leng. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [3]. E család tán egy a fölebbivel?

Militius család. Militius másképp Apolló névvel jegyzett család Trencsin vármegye nemesi lajstromában eléfordúl 1754-ben [4].

Millasin család. Millasin Pál, Márton, Antal és Miklós 1791-ben II. Leopold király által emeltettek nemességre.

Czímerök következő: a paizs egy vörös, és egy fehér egymáson fekvő vízirányos szelemen által kétrészre oszlik; a felső arany udvarban koronás egyfejű fekete sas látszik, kiterjesztett szárnyakkal; az alsó kék udvarban hármas zöld halom fölött három arany csillag

---

[1] Lehoczky Stemmat. II. 240.
[2] Fényes E. Komárom várm. 100. 142.
[3] Collect. Herald. nro. 528.
[4] Szontagh Dán. közl.

ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából három strucztoll (vörös, fehér, kék) nyúlik föl. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [1]).

A följebbiek közül Milassin Miklós előbb kapisztrani sz. Ferenczrendi szerzetes, és tábori főlelkész: utóbb 1790-től székes-fejérvári püspök és val b. titk. tanácsos. Meghalt 1811-ben.

A család Bács vármegyében lakik, és ott Csávolyon az 1825-ki nemesi összeíráskor nyolcz tagja iratott szavazat alá.

Miller család. (Brassói.) Erdélyi szász eredetű. Brassói Miller Sámuel, Bocskai iródeákja, 1604-ben nevezett erdélyi fejedelemtől nyert czímeres nemes levelet; mely szerint czímere egy függőlegesen kétfelé osztott paizs, melynek jobboldali osztálya ismét vízirányosan kétfelé oszlik, a felső vörös udvarban hat darab négyszegű kőből emelt piramis alakú emelvényen arany golyó, és a fölött arany korona van; az alsó arany udvarban felforditott V alakú vörös szelemen alatt két oldaltornyú vörös várkastély látszik. A baloldali osztály kék udvarában ezüst horgony áll és abból arany kötél lóg le, fölötte két arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két elefánt ormány nyúlik föl, a jobb oldali vízirányosan félig arany, félig vörös, a baloldali félig kék, félig ezüst; amabból vörös, — ebből fehér zászló leng. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [2]).

A XVII. század elején élt Miller József, a Babocsai ezredben kapitány, ki Bukarest városának megvételekor 1717-ben lövetett agyon. Özvegye Béldy Eleonora, férjének elvesztte után Brassóból Budára költözött, és ott három év mulva meghalt. Ennek fia Miller János-Ferdinánd, ki 1716-ban született, négy éves korában árvaságra maradván, a Jesuitáknál kezdé tanulását, és kora 8-ik évében a kath. vallásba avattatott. Kitanulván iskoláit, Budán ügyvéd lőn, utóbb a városnál főjegyző, és tanácsos. Az 1754. és 1764. országgyűléseken Buda város követe, mely alkalommal tehetségét kitüntetve, M. Terézia király asszonytól 56 arany súlyú nehéz érmet nyert és 1758. decemberben a följebb leírt czímerrel magyarországi nemességet. Neje majersbergshofeni Majerberg Károly vasas őrnagy leánya Majerberg Erzsébet volt; kitől leánya Franciska-Jozefa bodóbári Mészáros Ignáczné, és fia Ferdinánd-Jakab maradtak.

Miller Ferdinánd-Jakab Budán 1749. dec. 15-én született Iskoláit jelesen bevégezvén, sőt az akkori esztergami érsek pártfogása

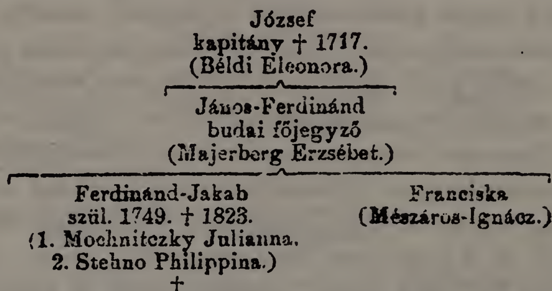
---

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[2]) Adami Scuta gentil. tom. VII. — Collect. Herald. nro. 65.

mellett külföldön is utazván, iskola kerületi igazgató, majd nagyváradi akademiai tanár, 1803-ban gr. Széchenyi Ferencz könyv és egyéb gyüjteményeinek őrévé, 1808-ban a nemzeti muzeum igazgatójává lett. Irt több értekezést, és egyéb alkalmi beszédet és verset nyomatott. 1816-ban királyi tanácsossá neveztetett; és miután első neje Mochnitzky Julianna, M. János magyar testőri őrnagynak leánya meghalt, 1816-ban másodszor nősült, feleségűl vévén Appenauer Ferencz özvegyét, Stehno Philippinát; de gyermeke egyiktől sem maradt. Meghalt 1823, nov. 22-én [1].

A leszármazás nehány izen ez:



Miller család. Miller György 1741-ben M. Terézia királyasszonytól nyerte czímeres nemes levelét [2].

Czímere következő; a paizs alyjában vörös udvarban hármas zöld halom, és azok mindenikén egy arany kalász látszik; a paizs felső kék udvarát balról jobbra rézsutos ezüst szelemen vágja kétfelé, jobb felől arany nap, bal felől arany horgony (hihetőleg mint molnár = Millner czég) látszik. A paizs fölötti sisak koronáján kék mezű kar kivont kardot tart. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös.

Milley család. Zala vármegyében Pálffyszeg helység egy részét a régi Milley család örökösei bírják [3].

Millinovits család. Millinovits Nessa 1751-ben M. Terézia királyasszonytól nyerte czimeres nemes levelét [4].

Czímere a paizs vörös mezejében egy jobbról balra rézsutosan fekvő fehér zászló; a paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sas-szárny lebeg. Foszladék mindkét oldalrál ezüst-vörös.

---

[1] Lásd életét Tudományos gyüjtemény 1824. VII. köt. 36—53. lap.

[2] Collect. Herald. nro. 280.

[3] Fényes Elek, Geographiai szótár III. 138.

[4] Collect. Herald. és Adami Scuta gentil. tom. VII.

Millivoin család. Millivoin György 1791-ben II. Leopold király által emeltetett nemességre.

Czímer paizsán, mely négy udvarra oszlik, jobbról balra rézsutosan egy széles kék szelemen vonúl keresztűl, úgy hogy az 1. és 4. ezüst udvart hasítja kétfelé. A 2. és 3. osztály zöld udvarában fehér daru áll, egyik fölemelt lábával kövecset tartva. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sas-szárny között pánczélos kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-zöld [1].

Millyen család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családainak egyike [2].

Milotay család. Szabolcs vármegye nemessége sorában áll.

Milotai István 1622-ben ref. lelkész volt; halotti beszédei után egyike az ismertebbeknek.

Milutinovics család. (De Milcvszky.) Milutinovics Auxentius 1796-ban I. Ferencz királytól nyert czímeres nemes levelet.

Czímere a paizs vörös udvarában széles folyam fölött hármas zöld halom, azok középsőjén arany korona, melyen pánczélos kar könyököl, kivont kard hegyén levágott törökfejet tartva. A paizs fölötti sisak koronáján a leírthoz mindenben hasonló kar látszik. Foszladék mindkét oldalról ezüst-vörös.

Millnits család Millnits Vitus és általa neje Perger Anna-Magdolna, ennek anyja Kaucz Zsuzsanna, 1705. sept. 12. Bécsbe kelt czímeres nemes levelben nemesítetett meg I. József király által [4].

Czímere függőlegesen ketfelé osztott paizs, a jobb oldali kék udvarban arany grif ágaskodik, a gondviselés jelképével ellátott botot tartva, melyre zöld galy tekerődzik; a baloldali arany udvarban koronás egyfejű fekete sas látszik kiterjesztett szárnyakkal mellén arany I. betű van. A paizs fölötti sisak koronájából arany grif emelkedik ki, hasonló a paizsbelihez, bal lábával arany csillagot is tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Milochowszky család. Trencsín vármegyében az 1666. és 1686-ki nemesi összeírások szerint lakozott Zolnán. A későbbi összeírások szerint ismét eléfordúl ily nevű nemes család Milochovi szekhelyén, így 1803-ban György, és fiai György és János, va-

---

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.

[3]) Adami Scuta gentil tom. VII.

[4]) Győr várm. levéltárában van az eredeti armalis.

lamint egy másik János is. 1837-ben megint Györgynek örökösei ugymint, György és János, és az utóbbinak három fia: György, András, és József [1]).

Mina család. Trencsín vármegye nemesi lajstromában 1666-ban, eléfordúl mint Zolnán lakozó [2]).

Minczník család. 1690-ben Trencsín megyében Oblazon lakott a megyei lajstrom szerint [3]).

Minay család. Ung vármegye nemessége sorában említi Fényes E. Geographiájában.

Mindszenthy család. (Viczei †.) Székely eredetü kihalt család. Első, kit e családból megemlíthetünk: Mindszenthy Katalin, ki legelőször Báthori Bonaventura erdélyi vajdának második neje volt. Ennek halála után Katalin Zay Ferenczhez ment nőül, harmadszor pedig (a. lindvai Bánffyakból eredett) bolondoki Bánffy Lászlónak nyujtá kezét; és ezzel élt 1576—1586-ig, a midőn ismét özvegységre jutott [4]).

A Mindszenthy-ekből Doboka vármegyének két főispánja volt.

Mindszenthy Benedek már 1591-ben Udvarhelyszék főkapitánya, 1592-ben Udvarhely várkapitánya az erdélyi dézmák haszonbérlője és a székely kamara igazgatója volt, a midőn Csáktornyai Mátyás költő egy munkáját neki ajánlá [5]). 1595-ben Báthori Zsigmond rendeletéből Sinán basa ellen a székelyeknek fölültetésére küldetik, hogy a Bárczaságra és Fekete halomhoz gyüljenek. 1595—1619-ig Doboka vármegye főispánja. 1603-ban követűl küldetik Rudolphoz, 1604-ben kezes Sármasági Zsigmondért, 1605-ben ő hirdeti ki a vármegyéken Bocskay fejedelemmé választását. 1607-ben dec. 8-án adományúl nyeri Báthori Gábortól egész Viczét és Szász-Ujfalut, továbbá Borzás, Kétel, Encs, Szent-Márton részjószágokat, nejével Bánffy Annával együtt. 1610. sept. 6. mint Doboka főispánja aláírta a II. Mátyás és Báthori Gábor közti egyességet [6]).

---

[1]) és [2]) Szontagh Dán. közlése.

[3]) Ugyan attól.

[4]) Hodor, Doboka várm. 181.

[5]) Csáktornyai Mátyás következő czimű: „*Jeles szép historia . . . . . erős Ajaxról és bölcs Ulissesről*" — Heltai Gáspár műhelyében 1592-ben nyomott verseit neki ajánlá ily szavakkal: Inclito ac Generoso Domino Benedicto Mindszenthi, Capitaneo arcis Udvarhely ac Arendatori decimarum Regni Transylvaniae, nec non Praefecto Camerae siculicalis, Domino suo Mathias Csaktornaeus dedicat fideliter. — Kállay szerint 1591-ben már Udvarhelyszék főkapitánya.

[6]) Hodor K. Doboka várm. 181—182 és 411. Kolosmonostori Apátság, és Kállay, Székely nemz. 271. — Benkő Transylv. generalis I. 235.

Viczei Mindszenthy Gábor 1634—1643. Doboka vármegye főispánja [1]) és Tanácsnok; halála után özvegye Péchy Erzsébet, Hailé Péterhez ment nőül.

Mindszenthy Jánosról 1629-ben Bethlen Gábor emlékezett meg végrendeletében [2]).

Mindszenthy Antal Pázmány Péterrel tanúlt Kolosvárott [3]).

E családból volt Mindszenthy Magdolna, Nadányi Miklósnak felesége, továbbá

Mindszenthy Krisztina gr. Csáky István hites társa.

Kihalt a család a XVII. században

Mindszenty család. Származása és kiváltságos volta előttem ismeretlen. Közűlök Antal táblabíró szül. Komáromban 1786. aug. 25-én.

Zemplín vármegyében a Mindszenty család a czímerleveles családok sorában áll [4]).

Mircse család. (Barátosi.) Erdélyi család, közűlök Antal krakói kamarai uradalmi ispán, másik Antal Zalathnán bányai irnok.

Mirillovits család. Mirillovits Miksa 1751-ben M. Terésia királyasszony által érdemesítetett czímeres nemes levelre [5]).

Czímere a paizs ezüst udvarában két rézsutosan keresztbe helyezett kék dárda, a paizs közepén vörös szelemen vonúl át vízirányosan. A paizs fölötti sisak koronáján kék mezű kar könyököl, vörös zászlót lobogtatva. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról ezüst-vörös.

Miriszlói család. (Vajai.) Közűlök Sándor Torda vármegyében szegények ügyvéde 1848-ban. Utóda lesz Anna pokai birtokosnő, azon vármegyében. A miriszlói Miriszlói család kihalt [6]).

Miro család. Trencsín megyében 1660-ban Vág-Beszterczén élt ily nevű család a nemesek összeírása szerint [7]).

Mirossán család. Nemesi bizonyítványát Trencsín vármegyében 1838-ban kihírdettetté [8]).

Miroszlavlevics család. Miroszlavlevics Száva 1791-ben II. Leopold királytól czímeres nemes levelet nyert. Czímere kö-

[1]) Hodor id. h. 412. — Lásd Kemény János Önéletírása 254.
[2]) Ugyan ott. 182.
[3]) Ugyan ott. 182.
[4]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.
[5]) Adámi Scuta gentil. tom. VII.
[6]) Kővári L. Erdély nev. családai 271.
[7]) Szontagh Dániel közlése.
[8]) Ugyan attól.

vetkező, a paizs kék udvarában egymásfölött vizirányosan három ezüst fogas alakú szelemen van, az előtérben kettősfarkú oroszlán ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot villogtatva. Ehez egészen hasonló oroszlán emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-kék [1]).

Misalyi család. Zemplín vármegye czimerleveles nemes családainak sorában áll [2]).

Miser család. Eredete és kiváltságos volta előttem ismeretlen. Miser Györgynek Eősze Katalintól fia Miser László 1736-ban élt, és az Eösze családbeli utódokkal perbeli egyességre lépett.

Miskár család. Trencsín vármegyei nemes család. Czímeres nemes levelét a nevezett vármegyében Miskár György vulgo Adamkovics 1661-ben hírdettette ki [3]).

Miske család. (Magyar-cseszvei, nemes és báró.) Erdélyi régi család; a magyar királyok alatt Mocsi volt nevök, később mocsi Miskék lettek. A XVI. század elején már bagói és cseszvei előnévvel találjuk, mig utóbb ez utóbbi predikatumot tarták meg.

1501-ben kis-kendi Baládfy Mihály és neje, és Katalin bagói Miskei Benedekné, néhai Indaly Pál leányai, és Indaly Pálnak fia Bernát Táthé, Ozal, és Kis-Enyed helységeik iránt atyafiságosan kiegyeztek szentgyörgyi és bozini gróf Péter erdélyi vajda tanusítása szerint [4]).

1534-ben bagói Miske Lőrincz és cseszvei Miske Imre mint szomszédok jelen voltak Statilio János erdélyi püspöknek és rokonainak Jánosnak és Mihálynak a csombordi jószágba történt beiktatásuknál.

1554-ben bagói Miske Pál és István Fejér vármegyénél tisztviselők, midőn háportoni Forró Miklóson a dézma két évi megtagadásáért az excommunicationale itélet végrehajtására rendeltetik.

Ugyan ez időtájban cseszvei Miskei Istvánnak fiai, továbbá Miske Miklósnak fia Jakab Csekelaka, Babud, Szent-Benedek, Medjes és Vadas helységek haszon felét Manyiky Péternének született Miske leánynak, Mocsy István fiának Gáspárnak, és Elekesy Zsigmond leányának Erzsébetnek eladják [4]).

1575-ben Miske András mint Békes párthíve nótáztatott; és

---

[1]) Adami Scuti gentil. tom. VII.
[2]) és [3]) Szontagh Dán. közl.
[4]) Szereday Not. vet. et novi Cap Albensis. 132.
[4]) Hodor közl.

ekkor úgy látszik, a Fejér megyei Oláh-Szilvás volt fészkök [1]), honnan tán csak ezen ág szilvási előnévvel is élt.

1614-ben dec. 29-én éltek Miske Márton, György és Anna Kis Bálintné.

1621. jul. 6-án a fentebbi Miske György és Márton leány testvérüknek Borbálának, Béla Istvánnénak Oláh-Szilváson öt jobbágy telket szakitottak ki, talán leány negyedbe [2]).

A családról szóló oklevelek szerint megemlíthetők még:

1664. oct. 27-én M. Gábor, 1665. jun. 6-án M. Judit Csongvay Istvánné.

1665. máj. 4-én M. Györgynek fia Gábor tatár rabságbóli váltságára nézve Liptsei Györgytől és nejétől Benedek Katától 300 tallért vévén költsön, és ehez még 300 tallért vévén, oláh-szilvási saját, és másoktól szerzett részeit, a puszta bagói részével együtt, sőt az atyja jogán kiváltott telkeket is örökösen bevallja a nevezett hitelezőknek.

1665. dec. 17-én említetnek M. Tamásnak örökösei, ugyan akkor M. Márton, György és Borbála is.

1666. junius 14. M. Tamás, Márton, Zsófia és Zsuzsa a szilvási részjószágban megosztoznak.

1689. januar 3-án M. Mártonnak oláh-szilvási puszta telkei iránt tanuvallatás kelt.

1694. jun. 6-án tanuvallatási jelentés arról, hogy M. Mártonnak szilvási részei eleitől fogva nemes fundus (és nem rótt hely volt.

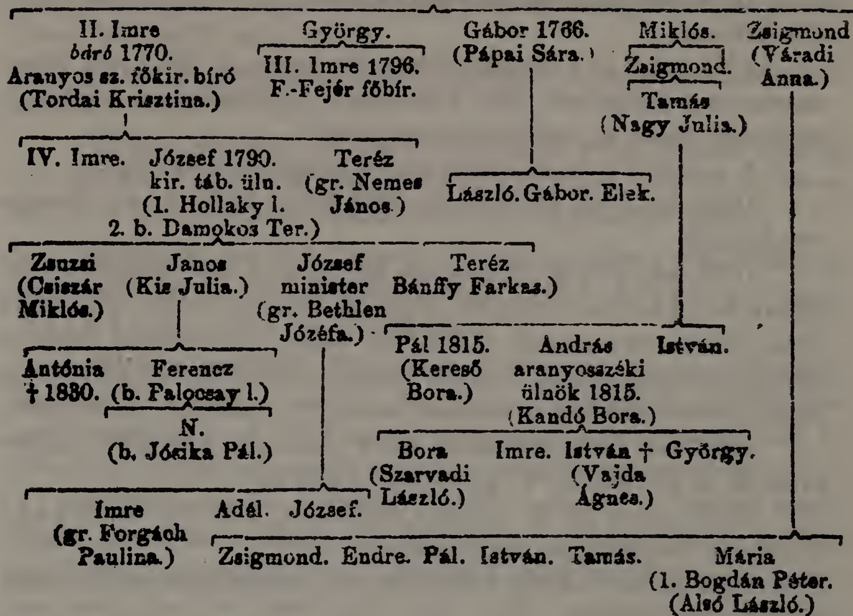
1713. julius 15-én M. György három szekérnyi szénát termé rétjét eladja Alvinczy Gábornak.

A mult századra Miske Imrében jött le a család, ennek egyik fia II. Imre 1770-ben báróságot nyert. A következő családfa a közös atyától a bárói és nemesi ágat mutatja:

---

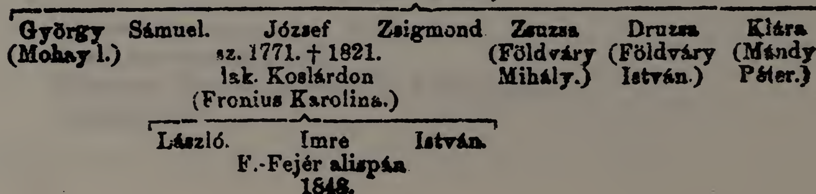
[1]) Kővári, Erdély nev. családai 189. lap.

[2]) Hodor K. közlése.



A bárói ágban II. I m r e 1770-ig kir. táblai ülnök, utóbb aranyosszéki főkirálybíró. J ó z s e f, ki most is él Bécsben, erdélyi kanczelláriai elnök, s birodalmi minister lőn. Fia I m r e gr. Forgách Paulinát vette nőül. F e r e n c z Magyarországba ment, de 1848-ban visszatért Erdélybe; fiát pár tized előtt Kolosvárt a király utczából elorozták; leánya b. Jósika Pálhoz ment nőül Várfalvára.

A nemesi ágból többen viseltek királyi táblai ülnökséget, s egyéb megyei hivatalokat. A n d r á s aranyosszéki törvényszéki ülnök 1815. körül. A nemesi ágnak egy másik ága Miske S á m u e l t ó l jő le, melyet a följebbi táblázathoz kötni nem tudván, itt külön következik:



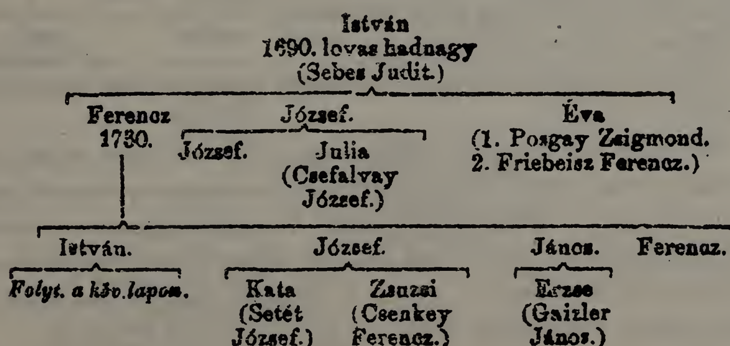
Sámuelnak, ki második neje Toldy Erzsébet után Szatmár vármegyei Remete mezőn is birt, első nejétől két-, második nejétől nyolcz gyermeke volt, de itt csak hét van megemlítve; a mint azok az 1821-ben meghalt M. József fölött mondott halotti beszédben említetnek.

Sámuel, talán említett József testvére, 1848. körül F.-Fejérben aljegyző volt.

Végre e család legrégiebb ősei közűl volt azon mohácsi Miske Balás, kinek fia Simon 1439-ben Záz Jánosnak Fejér megyében Kakuva, Grabendorf és Ujfalu helységekbe leendő beiktatására királyi emberűl neveztetik [1]).

M. oseszvei Miske máskép Rosu Kristóf Temes vármegyétől 1833. jan. 17-én nyert nemesi bizonyitványát Krassó megyében 1833. april. 29-én kihirdetteté; azonban ez utóbbi megyében (tán származásuk iránti gyanú folytán) 1835. aug. 19-én 2377. szám alatt a jegyzőkönyvben a nemesek közűl kitöröltetett. Családja létezik most is Temes vármegyében.

Miskey család. (Miskei.) Pest vármegye régiebb családainak egyike. Ősük Miskey István 1638-ban Léva vára kapitánya volt, midőn kihágásaiért vádolák őt Lipthay György és István [2]); Ugy látszik, utóbb 1640. táján nógrádi várkapitány [3]). Ennek fia lehetett azon István, ki 1690-ben (aug. 23-án) Győr várában lovas hadnagy volt [4]). Tőle — ki úgy látszik — szerzé a tinnyei ősi jószágot, következőleg származik le a család:

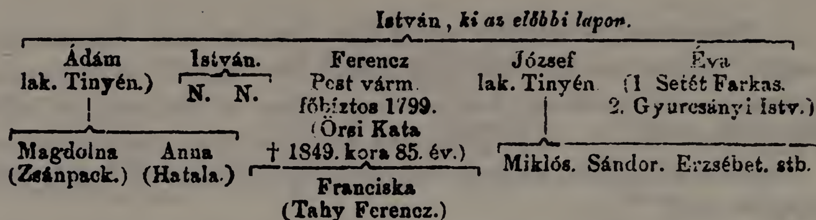


[1]) Teleki Hunyadiak kora X. 29.

[2]) Szentbenedeki Conv. fasc. 121. nro. 21.

[3]) Lásd arczképét Ortelius-nál tab. X.

[4]) Okirat, melynek alá nyomott pecsétéből kitűnik, hogy e család tagja volt.



A család czímere a paizs kék udvarában fehér ménen lovagló magyar vitéz, vállába lőtt nyillal, kezében vörös zászlót tart. A paizs fölötti sisak koronájából vörös ruhás magyar vitez emelkedik föl, szintén vörös zászlót tartva, foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Miskei család. Miskei András 1632-ben Gönczöl Jánossal nyerte nemességét [1]; czímere koronát tartó oroszlán.

Miskei család. Miskei János 1718-ban III. Károly királytól nyerte czímeres nemes levelét [2]. Czímere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó, kettősfarkú oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva. A paizs fölötti sisak koronáján fehér pellikán fészkel, mely fiait melle vérével táplálja. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Miskei nevű család létezik Komárom, Tolna, Somogy vármegyében is; családfájuk azonban előttem ismeretlen.

Miskey Ignácz 1809-ben a zala megyei nemesi fölkelésben részt vévén, e közben végképen eltünt, miért neje nemes Imre Klára 1829-ben őt a m. k. helytartóság útján hirlelteté.

Miskei Lajos 1816-ban pap.

Miskó család. Zemplín vármegye czímerleveles nemesei sorában áll [3].

Miskolczy család. (Roglaticzai,) Mint előneve sejteti, eredetét Bács vármegyében vette, innen a mult század végén egyik tagja Miskolczy Farkas Bihar megyében N.-Váradra származott, és ott a püspöki uradalom igazgatója lett 1802. év táján. Három fia közül csak egyik, János nősülvén, és ennek is csupán leányai maradván, ez ág figon kihalt. Családfájok [4] ez:

---

[1]) Lehoczky Stemmat. II. 241.
[2]) Collect. Herald. nro. 518.
[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[4]) B. Vay László, Nemes hivség 589—608.

Farkas
püsp. uradalmi igazg.
1780. 1803
(Zerdahelyi Ágnes.)

Mihály — Bihar v. fősz.-bíró nőtlen.
István — sz. 1782. jul. 28. volt fősz.-bíró cs. kir. kamarás, nőtlen.
János — volt insurg. főhadnagy, esküdt 1806. (Mihályi Teréz.)
Rozália.

János gyermekei:
Ludovika (Juricskay Eduárd.)
N. (Onody Lajos.)
N. (Buday Imre.)

Ezek közűl **Mihály** előbb aljegyző, majd táblabíró, végre főszolgabíró volt István szül. 1782. jul. 28-án N-Váradon, 1806-ban alszolgabíró, utóbb főszolgabíró, 1825-ben követ, és cs. k. kamarás volt; szintén nőtlenűl élt. — **János** előbb a nemesi fölkelésnél főhadnagy, utóbb rendszerinti esküdt. Nejétől Mihályi Teréztől három leánya maradt, kiknek férjeik a táblázaton láthatók.

Miskolczy család. (Mező-telegdi.) Bihar vármegye birtokos nemes családa.

Előbbi régi családi nevük **Chuliak** volt. A XIV. század végén élt Miskolczy Csulyák **György**, (Georgius Chuliak de Miskolcz), kitől a család leszármazása következő:

I. tábla.

Chulák György
de Miskolcz.

András. — Dora (Mészáros Péter.)
Orbán. — János. György.
Mátyás. †
Pál (Szepsy N.)
Lukács. — Anna.
Imre. — Ferencz. Dora.
Ferencz gyermekei: István. András.

András gyermekei: Dora (Mészáros Péter.) Miklós. Tamás.

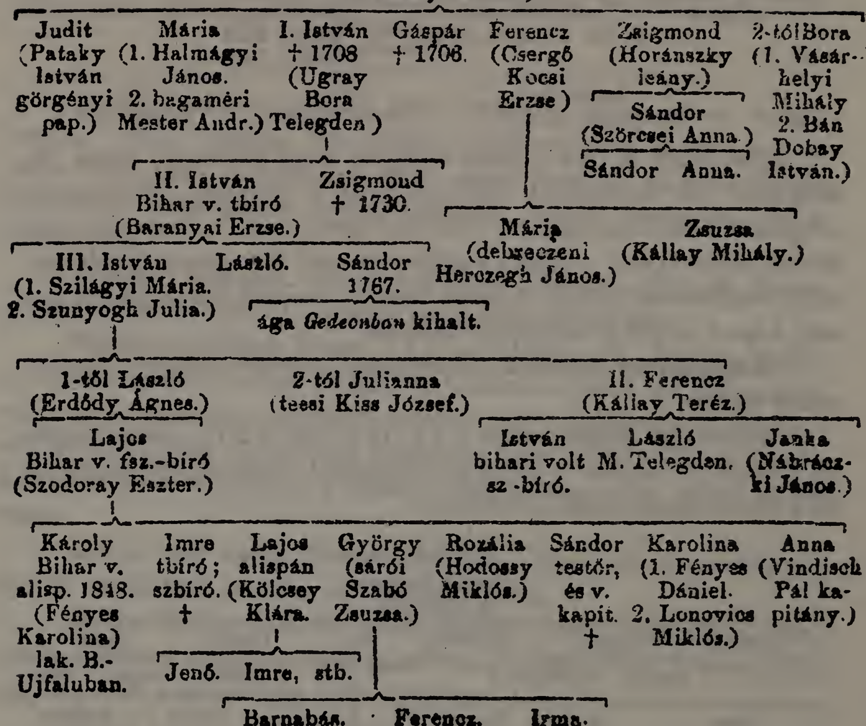
Pál gyermekei: Dora (Czirlik János.) Anna. Imre. Ilona (Ujj Pál.) János (Héva Póli.)
Imre gyermekei: Kata (Hevessy János alispán.) Erzsébet.

János (Héva Póli.) gyermekei:
István 1575–1645. (1. Szikszay Judit 1609–1616. 2. Juhos Anna 1609–1622 3. Seres Dora 1622. 4. Gyulay Kata 1623–1634. 5. Prágai Zsuzsa 1635–1638. 6. Asztalos Kata.)
István. †
Erzse (Mészáros Ben.)
Zsuzsa
János (Borbély Dora.) — János. István. Zsuzsa.

István (1575–1645) gyermekei:
1-től István sz. Liszkán 1616.
Mária sz. Miskolczon 1615. † 1615.
Zsuzsa sz. Miskolczon 1613. † 1622.
Judit sz. Szerencsen 1611. † 1922.
4-től Gáspár megtartá a *Miskolczy nevet.* — *Foly. a II. táblán.*
János.
István. †
Judit.
Zsuzsa.
István.

II. Tábla.

Gáspár, *ki az I. táblán.*
szül. 1627.
(1. Szentjóby Sára.
2. Makay Zsuzsa.)



Az I. Táblán — mint látjuk — **G á s p á r n á l** állandósúlt meg a **M i s k o l c z y** név, ettől származik a Bihar megyében virágzó ág.

I. **I s t v á n** somlyói várkapitánynak íratik. Ő szerzé a m.-telegdi birtokot, mely a család utóbbi fészke lőn. Fiának II. Istvánnak micskei Baranyi Erzsébettől fia III. **I s t v á n** és **S á n d o r**, ez utóbbinak ága Gedeonban halt ki.

III. **I s t v á n n a k** két fia maradt: **F e r e n c z**, kinek gyermekeit a táblázat mutatja, és **L á s z l ó**, a ki nemzé **L a j o s t**, ki Bihar vármegye táblabírája, főszolgabírája, törvényszéki elnök, és a baródsági nemesség kapitánya volt. Feleségétől Szodoray Esztertől több gyermeke maradt, kik közűl **K á r o l y** (lak. Berettyó-Ujfaluban) Bihar vármegyének táblabírája, főszolgabírája, követe, 1848-ban első alispánja volt. Egyetlen leánya **B o r b á l a**, Móricz Pálné. —

Imre volt alszolgabíró, meghalt.

Lajos volt ugyan azon megyében főjegyző, főszolgabíró, alispán, nejétől Kölcsey Klárától Jenő és Imre fiai és leányai vannak.

Györgynek sárói Szabó Zsuzsitól három gyermeke él.

Sándor m. kir. testőr, utóbb kapitány volt, csatában esett el.

Czímerük a paizs kék udvarában zöld halmon álló, és szárnyait repülésre készítő fehér galamb, csőrében zöld galyat tartva. A paizs fölött koronás sisak áll. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Miskolczy család. (Micskei.) Szatmár és Bihar vármegyei nemes család. Miskolczy György 1705-ben Szatmár vármegye szolgabírája volt [1]).

Miskolczy István Szatmár megyéből Géresről Biharba Micskére származott e század elején. Ennek fia Károly lakik Micskén. Nejétől Szilágyi Idától fiai vannak és leánya Eszter, Kos Gáborné.

Tán e családból valók M. Menyhért, és Julia Szabolcs megyében Visen birtokosok.

Miskolczy család. (Pávai.) Háromszéki nemes család, közűlök József aljegyző, Ferencz irnok Háromszékben 1845. körűl.

Ezen kivűl Erdélyben Belső-Szolnok vármegyében is találunk Miskolczy nevű családot. Sándor cserneki birtokos volt, Kata, Mihály, Bora, kosztafalvi birtokosok.

Sőt Kolos megyében is M.-Nádason birtokosúl iratik M. Sámuel. — Ezek a Miskolczy-ak melyik családából származnak? — meg nem mondhatjuk.

Hasonlóan vagyunk a Magyarország más vidékein élt és élő Miskolczy-akkal, így Miskolczy Péter 1686-ban Zemplín vármegye szolgabírája volt [2]).

Zemplín megyében e század elején is Mádon curiát birt a korponai Miskolczy család [3]).

Miskolczy család 1732-ben Békés vármegyében is kihirdettcté nemességét.

Miskovics család. Gömör vármegye czímerleveles családai közé soroztatik [4]).

---

[1]) Szirmay Szatmár várm. I. 133.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. hist. 265.

[3]) Ugyan annál not. top. 114. 159.

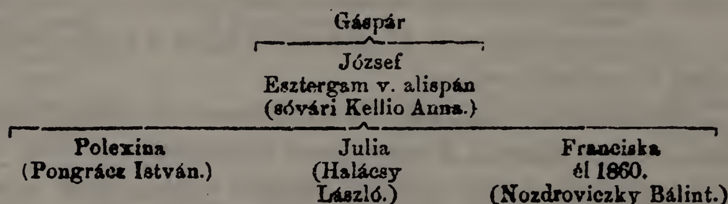
[4]) Bartholomaeides C. Gömör 145

Misley család. Zemplín vármegye nemes családa [1]), melyből Misley András 1605-ben az 1620-ban a Zemplin vármegyei fölkelő nemesi seregnél gyalog hadnagy volt [2]).

Misley Pálnak, utóbb pedig már Dacsó Zsigmondnak özvegye Pilínyi Erzsébet, (Pilínyi Albertnak leánya) Nógrád megyei alsó- és felső-pilinyi curiáját, és ott fekvő fekete-erdői puszta részét 1661-ben hatszáz talléron eladta Vattay Pálnak és nejének Buday Annának, — 1696-ban pedig ismét kapott fölfizetés fejében Vattay Páltól és nejétől Dorogffy Máriától 140 magyar forintot, öszvesen 1630 magyar forintot [3]).

Missey család. Trencsín vármegyében az 1690-ki nemesi öszszeírás szerint Zlatóczon székelt [4]).

Missics család (Zamobori.) Esztergam, Komárom megyei nemes család. A mult században élt Missics Gáspár, kinek utódai ezek:



Másik ágból Missich István 1829-ben muzslai plébános. Jelenleg (1861.) Missics János országgyűlési képviselő.

Miszkics család. Miszkics János és Miklós 1794-ben I. Ferencz király által czímeres nemes levélben nemesíttettek meg.

Czímerük függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali vörös udvarban arany oroszlán ágaskodik, egyik hátulsó lábával egy arany edénybe hágva, melyből zöld növény emelkedik föl, háta mögött zöld keresztes fehér zászló lobog, melyre az oroszlán hátra tekint; a bal oldali kék udvarban arany bőségszaru látható, tele rózsával és arany kalászokkal, mögötte ezüst horgony fekszik rézsutosan. A paizs fölötti sisak koronájából arany oroszlán ágaskodik ki, első jobb lábával kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról arany-kék [5]).

---

[1]) Ugyan ott 114.
[2]) Ugyan ott not. hist. 113. 146.
[3]) Okirat.
[4]) Szontagh Dán. közlése.
[5]) Adami Scuta gentil. tom. VII

Miszleniczky család. Miszleniczky János és általa gyermekei István, György és Éva 1716. april. 16-án Béesben kelt czímeres nemes levélben, mely azon évben Szepes megyében Késmárkon hirdettetett ki, — III. Károly király által nemesíttettek meg [1]).

Czímerük a paizs vörös udvarában zöld téren álló, vörös nadrágú, kék dolmányú, róka-prémes fövegű magyar vitéz, oldalán kard lóg, jobb kezében hegyével fölfelé nyilat tart. A paizs fölötti sisak koronáján barna galamb áll, kiterjesztett szárnyakkal, csőrében három kinyilt piros rózsát tarva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A nemesség szerzőnek fia György, Nógrád megyében Kékkőben Balassa Pál v. b. t. tanácsos, és Gömör vármegye főispánja javainak igazgatója, és meghatalmazottja, Hont és Nógrád vármegye táblabírája 1744—1755-ben. Benne — úgy látszik — a család kihalt.

Miszty család. Zemplín vármegye czímerleveles nemes családainak egyike [2]).

Mitis család. Mitis Gottfried Held Joakimmal 1715-ben III. Károly királytól együtt nyert czímeres nemes levelet. [3]).

Czímerük négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály vörös udvarában fehér bárány áll, szájában három rózsát tartva; a 2. és 3-ik osztály kék udvarában bányász áll, egyik kezében kalapácsot, másikban csákányt tartva, jobbról mellette aranybánya van. A paizs fölötti sisak koronájából medve emelkedik föl, vállán kapát, bal lábával pedig három rózsát tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-fekete.

Mitrovics család. Békés vármegyében 1752-ben íratott a nemesek sorába.

Mitrovszky család. Báró Mitrovszky Károly kamarai gróf. az 1791-ki országgyűlésen honfiusitatott [4]). Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. arany udvarban egyfejű koronás fekete sas, kiterjesztett szárnyal látható; a 2. és 3-ik fekete udvarban arany grif ágaskodik. A közép kissebb paizs vízszintesen kétfelé oszlik, a felső ezüst mezőben két lándzsa áll keresztbe helyezve, fölöttök piros rózsa. A paizs fölött bárói korona, azon három koronás sisak, az elsőn a fekete sas áll, a másodikon vörös-fehér elefánt ormány, a 3-dikon két vö-

---

[1]) Az eredeti armális Nógrád megye levéltárában.
[2]) Szirmai C. Zemplin. not. top. 114.
[3]) Collect. Herald. nro 603.
[4]) 1791: 72. törv. cz.

rös-szárny között a két leírt lándzsa. A paizst két oldalról két bányász tartja [1]).

Egyébiránt a grófi ágból is gróf Mittrovszky Vladimir birtokos Magyarországban, nevezetesen a szarvasi uradalemban Békés megyében.

Mitticzky család. Trencsín vármegyében a curialis nemes családok sorában áll. Székhelye ott Szkala-Ujfalu, másik, s tán igazabb neve Jakobei; (*lásd ezt a pótlékkötetben.*)

Trencsín vármegyében [2]) az 1748-ki nemesi összeirás szerint Imre a közép járásban lakott.

1768-ban Szkala-Ujfaluban székeltek József, Elek, és Fülöp és ennek fia János.

1803-ban ugyan ott találjuk Károlyt és ifj. Józsefet, Vaszkán pedig Józsefet és Flórist, mint Eleknek örököseit.

Végre 1837-ben Szkala-Ujfaluban laktak Károly és ennek fiai József és Ferdinánd, Vaszkán pedig János.

Mitterbacher család. (Mitternburgi.) M. Terézia királyasszony korában kapott nemességet. Czímere függgőlegesen kétfelé oszlik, a jobb oldali vörös udvarban zöld téren arany grif ágaskodik balfelé fordúlva, és egy köteg karót tartva; a baloldali kék udvarban víz fölött fehér horgony látszik. A paizs fölötti sisak koronájából a köteg karót tartó grif emelkedik ki. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék [3]).

A család Baranya megyében székel, hol Ignácz ezen megye főszolgabírája volt 1821-ben. Nagybátyja Dániel pécsi kanonok, scutari czímzetes püspök, septemvir, sz. István kir. rendje vitéze, meghalt 1821. febr. 19. kora 78. évében. Tán e családból volt János is, a m. kir. egyetemben a gazdászati tudományok tanára.

Mitterbacher család. Szinte a mult században nyert czímeres nemes levelet [4]).

Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4-ik vörös udvarban csonka fehér vártorony áll; a 2-ik kék udvarban arany egyszarvú ágaskodik, a 3-ik kék udvarban balról jobbra rézsutos arany szelemen vonúl át, alatta s fölötte arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett sas-szárny között, melyek közűl a jobb ol-

---

[1]) Adami Scuta gentil tom. VII.

[2]) Szontagh Dán. közl.

[3]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[4]) Ugyan ott.

dali vízirányosan félig ezüst, félig vörös, a másik félig kék, félig arany; a leírt egyszarvú emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék.

Mizray család. Mizrai Mihály 1557. sept. 1-én megkeresi Alagby János regéczi kapitányt, hogy Regéczet, Tokajt, és Tályát adja át fiának [1]).

Mladessovith család. Mladessovith Péter az ország felső részében adó-beszedő 1604-ben [2]). *Lásd e családot Horváth néven.*

Mlinko család. Heves vármegyében székel, hol Mlinko Lajos 1837—1841. alszolgabíró volt.

Mocenigo család. Régi velenczei patricius család. Közűlök gróf Mocenigo Alajos az 1802-ki országgyülésen magyar honfiusítást nyert [3]).

Mocsáry család. (Bocsári.) Nógrád vármegye legrégiebb nemes családainak egyike [4]); mely a Lapujtővel tőszomszédos Bocsár helységtől, ősi birtokáról neveztetetett a XV. századig, a midőn neve Mocsáry-ra változván, előbbi nevét predicatumúl vette föl.

A család egyik tagja Mocsáry Antal, ki e század első felében Nógrád vármegye leírását írta, és adta ki, ezen munkájában csak séjteni hagyta családjának a XII. századig felterjedését, de az adatokat — ebben káros szerénységénél fogva,—elhallgatta. A legrégiebb okmány, melyet közölt, 1491. évről szól [5]), mely szerint Bocsári Balás és Berényi Mihály mint atyafiak a budai káptalan előtt kihalás esetére kölcsönös örökösödési szerződésre lépnek, mely szerződést azon évben II. Ulászló király is megerősíté. Ezen okmány 1524-ben a sági Convent által is átíratván, ebből tudjuk meg, hogy Bocsári Balás, Benedeknek fia, Lászlónak unokája volt. Ezen Lászlótól a családfát a következő két táblázat mutatja, megjegyezvén, hogy a XVI. század végén az Gergely és György testvérek által két fő vonalra oszlott szét:

---

[1]) Kemény Jos. Not. Cap. Albens. II. 91.

[2]) 1604: 4-ik törv. cz.

[3]) 1802: 34-ik törv. cz.

[4]) Bel Notitia Nova III.

[5]) Mocsáry Antal, Nógrád vármegye I. 151. lap.

I. tábla.

Bocsári László
1450. körül.

Benedek 1480.

I. Balás
1491. 1524.

Mocsáry II. Balás
1540. kapja Nagyfalut
(Litassy Borbála.)

I. Gergely
1584 1603.
(Sóry Anna.)

Bora
(Fekete László
füleki alkapit.)

I. György
1584. 1607.
(Siroky Bora.)
Lapujtői-ág.
Folyt. II. táblán.

III. Balás
1625. 1639
Heves s Pest
alispán
(Litassy Bora.)

I. János.
Bora
(Janka Péter.)

I. István
†. 1653. előtt
(Galambos
Zsófia.)
Zsófia.

Bora
(Jánossy
János.)

Zsófia
(Rőthy
Orbán.)

I. Ferencz
nógrádi szolgabíró 1661—63.
Pest v. alispán 1669.
(Földvári Bora.)

Judit 1671.
(1. Hamvay Ferencz.
2. Bossányi Miklós.)

IV. Balás
(1. Várady Zsófia
2. Szepessy Kata.)

Ilona.
†

Judit
(Tornallyay György.)

Bora
(Darvas Ferencz.)

Idősb László
szül. 1689. mart. 7.
† 1757.
(1. Darvas Klára.)
2. Szmrcsányi Mária.)
3. Fényessy Mária. †)

2-tól. V. Balás
hadnagy 1755.
†

1-től Zsófia
(Komjáthy
Ábrahám.)

2-tól Pál
1781.
(Szemere
Johanna.)

Zsuzsa
(Bornemisza
István.)

Mária
(Básthy
József.)

Sámuel
(Szemere
Bora.)

Károly.
†

Pál
Hevesben 1792.
cs. kir. kamarás.

Erzse
(Vay József.)

Károly
lak. L.-Gergen
1793. 1826.
(Vattay Rozália.)

6 gyermek
†

Bora
(Szilassy
József.)

András
(Szemeredén.)
†

Imre
Nógrád v. aljegyző 1818.
(Sréter Franciska
Andornakon.)

Lajos
publ. író
orsz. képviselő 1861.
(Lux Anna.)

Miklós.

II. tábla.

I. György, *ki az I. táblán.*
1584—1607.
(Siroky Bora.)

II. György (Bekényi Zsuzsa.) — II. Gergely. — Bora.

[II. György gyermekei:]
III. György 1682. 1691. tbiró (1. Osztroluczky Anna. 2. Bezzegh Anna, özv. 1711.) — Anna (Dorogffy István.) — Erzse (Péli Nagy.)

[III. György gyermekei:]
István nógrádi szbiró 1705. alispán 1730. (Szmrcsányi Zsófia.) — Ferencz 1709. 1714—16. 1717—1721. Nógrádi szbiró (Potturnyai Erzse.) — János 1711. (1. Szmrcsányi Anna. 2. Dian Mária.)

István fia: ifj. László 1755. (Jánoky Julianna.)
László gyermekei: István (Radvánszky Bora.) — Anna.
István fiai: György őrnagy † 1824. Eperjesen. — Dienes. — Ferencz.

Ferencz gyermekei: Boldizsár. † — Pál nógrádi főpénztárnok 1755. — Bora (Radvánszky Ferencz.)

János gyermekei: György Nógradban 1755. főbiztos 1769. főszbíró. — VI. Balás 1763. — 2-tól A.-Mária (Okolicsányi István.) — Judit (Majerszky József.) — Elek 1790. — Fáni. — Klára (Géczy Miklós.) — József hadnagy.

VI. Balás fiai: Péter ezredes 1826. — Károly — Lajos kapitány † — Antal szül. 1757. † nógrádi főszbíró (Darvas Mária † 1803.)

Antal gyermekei: Dániel Lapujtőn lak. (1. Muslay Fáni 2. Vay I.) — Erzse. — Bora. — Magdolna. — Károly (Károlyi N.) — Zsuzsi. — Róza.

Dániel gyermekei: 1-től Etelka (Muslay Sándor.) — 2-tól N. N. N. N. N.

Károly gyermekei: N. — N.

Mocsáry II. Balásnak, ki 1540-ben Nagyfalut kapta adományban [1]), két fia Gergely és György a két fő család-ág alapítói, 1584-ben Liptó megyei Lubelle helységbeli részbirtok miatt perbe keverednek Lipthay Györgygyel, ki azon birtokba való beiktatásuknak ellentmond. Birt e két testvér Nógrád vármegyében K.-Keszi-, K.-Rombány, M.-Gerge és K.-Egyházas Gerge helységekben 1597—1603-ban.

[1]) Mocsáry, Nógrád várm. I. 181.

[2]) Szepesi káptalan Protocol. anni 1583. fol. 137.

I. Gergelynek három fia maradt, kik közül János fiu gyermek nélkül halt meg, úgy szintén Istvánnak Galambos Zsófiától, (ki 1653-ban már Szent-Pétery István neje volt) csak leánya Zsófia maradt. A harmadik fiu III. Balás volt, már 1625-ben Heves vármegye országgyűlési követe, 1629-ben Nógrád, 1639 ben pedig Pest vármegye alispánjai közt olvassuk nevét. Hitvesétől Litassy Borbálától hagyá fiát

Ferenczet, ki Heves vármegyében táblabíró, 1661—1663-ig Nógrád vármegye szolgabírája, 1665-ben ideiglenes jegyzője, 1669-ben pedig Pest vármegye alispánja volt. Nejétől Földváry Borbálától három leánya és egy fija maradt: IV. Balás. Ennek két felesége volt, az első Várady Zsófia, a második Szepessy Kata, kitől fia V. Balás 1755-ben a Bethlen ezredben hadnagy, magnélkül halt ki. Első nejétől Várady Zsófiától 1689. mart. 17-én született fia László, lakott L.-Gergén, hol 1757-ben halt meg, mint származását tartalmazó sírköve igazolja. Háromszor házasodott, első neje volt Darvas Klára, kitől csak egy leánya Zsófia Komjáthy Ábrahámné maradt; második neje Szrmcsányi Mária volt, ettől három fia, két leánya maradt. Fiai közül Károly magnélkül halt el, Sámuelnak hat felnőlt gyermeke magnélkül halván el, ennek ága is elényészett. Eképen csak a harmadik fiura Pálra maradt a család-ág fentartási reménye, ki is Szemere Johannával két fiút nemzett: Pált és Károlyt; az előbbi 1792-ben Heves vármegye táblabírája lett, mint azt azon megyétől őseinek hivatal viseléséről 1817-ben kivett bizonyítványa mutatja, utóbb pedig cs. kir. kamarásságot nyert; meghalt magnélkül. Testvére

Károly lakott Lipta-Gergén, nejétől Vattay Rozáliától fiai. András Szemeredén meghalt magnélkül, és Imre, ki ifjabb korában Nógrád megyében (1818-ban) aljegyzőséget viselt. Sréter Franciskától maradtak fia Lajos és Miklós, amaz a publicista író, jelenleg Borsod vármegye egyik kerületének képviselője. Neje Lux Anna, előbb báró Wesselényi Miklósné volt.

A II. táblát I. György kezdi meg, kinek Siroky Borától fiai II. Gergely és II. György.

II. Gergely Fülek várában lakott, hozzá 1651-ben Mehmet hatvani aga levelet ír. Özvegye 1675-ben is élt, és szintén kapott török levelet [1]).

II. György 1655-ben élt, nejétől Bekény Zsuzsánnától fia III.

---

[1]) Mocsáry Ant. Nógrád várm. I. 237. 265.

György, ki 1680-ban Heves vármegye táblabírája lett, 1684. és 1691-ben alispánságra jelöltetett ki, 1686-ban a megye által Kassára a főispánhoz küldetett, hogy az a megye ügyében magát a fölségnél közbevesse [1]. Első neje Osztroluczky Anna volt, ki 1682-ben Fülek vára elfoglalásakor a család íratait ruháiba varva menté meg [2]. Második neje Bezzegh Anna, 1711-ben már Géczy Zsigmond felesége volt. Mocsáry Györgynek három fia maradt István, Ferencz, és János.

István 1705-ben Nógrád megye szolgabírája, 1730-ban másod alispánja volt. Ágazatát a táblázat mutatja, ennek végső izei közt láthatni Györgyöt, ki mint nyugalm. őrnagy Eperjesen halt meg 1824. april. 18-án.

Ferencz 1709—1710-ig, ismét 1714—1716. augustusig, és 1717-ki octobertól 1721-ig Nógrád vármegye szolgabírája volt [3]. Fiai Boldizsár, és Pál, ki 1755-ben Nógrád megyei főpénztárnok volt, magnélkül haltak meg.

János élt 1711-ben; neje kettő volt, 1. Szmrcsányi Anna, 2. Dían Mária. Ezektől születtek fiu gyermekei: György, Balás, és Elek, kik 1763. mart. 8-án osztozkodtak.

György 1755-ben Nógrád várm. főbiztos, 1769-ben pedig főszolgabíró volt. Elek élt 1811-ben is.

Balásnak gyermekei 1793. jul. 1-én osztoztak. Fiai közűl Péter a Károlyi ezredben hadnagy, utóbb ezredes volt, élt 1826-ban is. Lajos ugyan azon ezredben kapitány.

Antal szül. Bozókon 1757. sep. 17-én. A megyénél kezde hivataloskodni, 1790. april. 20-kán főszolgabíró lett. Meg halt 1836. táján. Leírta Nógrád vármegyét történeti s geographiai tekintetben, mely munkája 1826-ban nyomatott. Nejétől Darvas Máriától, ki 1803-ban Pesten halt meg, élő fiai Dániel és Károly, kiknek családaik vannak.

Ugyan ezen ágon János fiának Györgynek, vagy Eleknek fia lehetett Tamás, kinek utódait mutatja e tábláccska:

Tamás
Gábor †
(Szemere Zsuzsi 1855.)
Antonia. Ilka. Gizella.

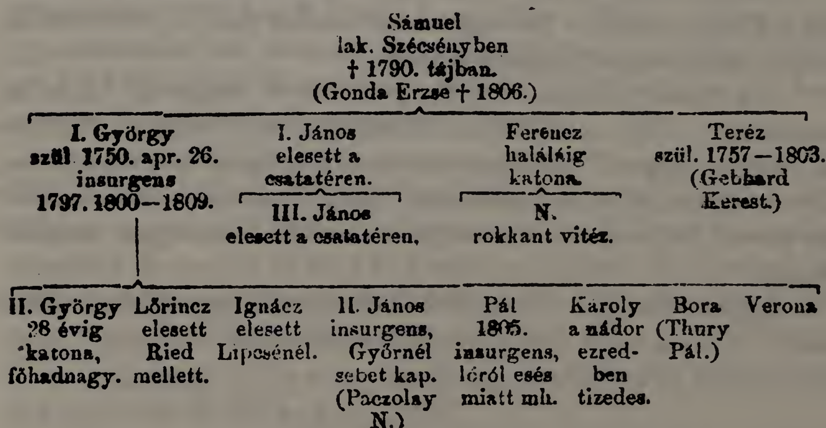
[1] Ugyan ott, I. 263.
[2] Ugyan ott, III. 71.
[3] Megyei jegyzőkönyvek.

A család czímere egy koronás oroszlán, mely fejét balra fordítja, és első jobb lábát felemelvén, ebben királyi pálczát tart, hátra felkondorított farka egyik oldalán fél hold, a másik oldalán csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján szintén a paizsbelihez hasonló oroszlán látható. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst vörös.

Mocsáry család. Végzetes sorsú család, melynek míg csaknem egyszerre tíz tagja a csatatéren ontja vérét, és ott szerez érdemeket; az alatt honn (1794—1811.) nevük megsemmisítésével, Muos és Muosány-ra eltorzításával, eredetük s nemességük valósága hozatik kétségbe a följebb leírt, gazdagabb, hason nevű család által. Lehet, hogy e család nem is igénylett vérséget a másik hason nevű családhoz; és noha származására vonatkozó oklevelei egy, akkortájban meghalt ügyvéd [1]) irományai közt eltévedtek; és azok előttem ismeretlenek; mindazáltal hadi érdemeiket tekintve nagyon méltó, hogy emléküket e könyv megőrizze.

A család ozímerül a következőt viselé: a paizs udvarában egy magyar vitéz áll, jobb kezében kivont kardja hegyén levágott törökfejet tartva. A paizs fölötti sisak koronájából szintén vitéz, vagy oroszlán emelkedik ki, kivont kardhegyén törökfejjel.

A család ismert származási fája ez:



I. György, mint látjuk, három rendbeli nemesi fölkelésben vett részt; testvére I. János az Esterházy ezredben tiszt volt, és csataté-

---

[1]) Néhai Diószeghy Józsefnél, mint a család a megye előtt 1794-ben tett reprotestatiójában panaszlá, és fölkutatásokat kéré.

ren esett el; ennek fia III. János a Császár-ezredben szolgált és szintén a harczmezőn esett el.

Ferecz, késő vénségeig a Lichtenstein ezredben vitézkedett, fia pedig az Ott nevű huszárezredben szolgált, míg végre mint rokkant vitéz, került haza.

I. Györgynek fiai 1. II. György az egész franczia háború alatt a Császár-ezredben szolgált, és főhadnagy volt; 1804-ben a megye a m. kir. testőrséghez ajánlá.—28 évi katonasága után Pécsett téli szálláson halt meg.

2. Lőrincz a Császár-ezredben mint tizedes a Rid város melletti ütközetben esett el. 1804-ben őt is m. kir. testőrségre ajánlá a megye, delisége miatt.

3. Ignácz, a Nádor-ezredben mint tizedes Lipcse alatt 1809-ben esett el, vitézségét Illésy tábornok is bizonyítá.

4. János az 1809-ki Nógrád megyei nemesi fölkelő seregben tizedes volt. Győrnél sebet kapván, haza bocsáttatott. Utóbb vadászaton véletlenül agyonlövetett.

5. Pál az 1805-ki nemesi fölkelő seregben tizedes, leesés folytán lova agyongázolá.

6. Károly a Nádor-ezredben volt tizedes.

Ugyan e család tagjai közül voltak János 1810. 1815-ben a likavai kincstári uradalomban erdész, 1820-ban Máramarosban az Aknaraoi kerületben számvevő tiszt. Ferencz ugyan csak a likavai kamarai uradalomban 1810—1815-ben igazgatósági irnok, 1820-ban kasznár. — Antal 1825-ben szintén a likavai uradalomban irnok. János 1844-ben a hradeki és likavai uradalomban erdész. György született 1779. aug. 19-én, 1856-ban mohorai plébános.

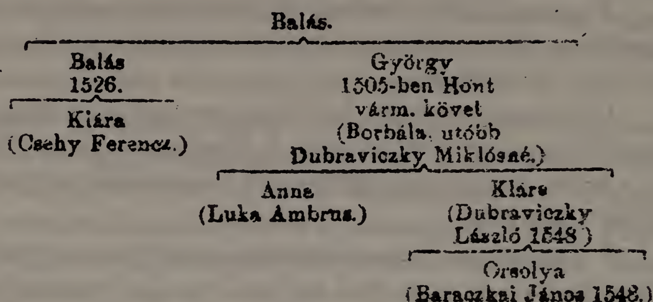
Mocsay család. (Rettegi.) Erdélyi nemes család, birtokos Belső-Szolnok megyében, hol János előbb szolgabíró, utóbb 1837-ben királyi tizedbér tárnok.

Mocskos család. (Győrös-nényei. †) Hont megyei régi kihalt nemes család, mely hajdan előnevét Sarnóról, utóbb Győrös-Nényéről írta. 1406-ban élt zsarnói Mocskos Péter, (Petrus dictus Mochkus de Sarno) ki rokona volt Szügyi Bálintnak, és ezen évben a jászói convent előtt beleegyezett, hogy nevezett Szügyi Bálint jószágát Kőváry Pálnak eladhassa [1]).

---

[1]) Eredeti okmány.

Péter utóda Mocskos Bálint már Nényéről írta magát, s családja így áll:



Mocskos György ellen, ki 1505-ben a rákosi országgyűlésen Hont vármegye követe volt [1]), a szent benedeki apát 1505-ben tiltakozott azért, hogy midőn ő Palásthy Andrásnak nemesényi birtokába Nyitra megyében beiktattatott, tőle M. György azon részeket, melyet palugyai Lipthay Jánostól és nejétől Veronától, és Chamstól vett, elfoglalta [2]).

Dubraviczky László elvévén nőűl Mocskos Györgynek leányát Klárát, ettől született Dubraviczky Orsolya Baracskai Jánosné, más részről pedig Mocskos Györgynek özvegyét Borbálát szintén Dubravaczky névszerint Mihály vette nőűl, ki miután nejének első férjétőli gyermekei, a Mocskosok elhaltak, a Mocskos családi javat ugy mint Hont megyében egész Győrüs-Nyényét, és ugyan ott a lukanényei, valamint Nógrád megyében a bakófalvai rész birtokokat, az irományokkal együtt elfoglalta, melynek kiadása végett Baracskai Jánosné, mint egyenes utód néhai nagyanyjának Borbálának halála után Dubraviczky Mihályt idézteti [3]).

Mocsolyai család. *L. Machala cs.*

Mocsonyi család. (Fényi,) Torontál megyei ujabb birtokos nemes család. Eredetileg oláh származású, mint magát vallja. Mocsonyi János e század elején meggazdagodván, és a temesi bánságban több helységet, Pesten pedig házakat szerezvén, 1805-ben máj. 10-én I. Ferencz királytól a Torontál megyében birt Fény helységről vett előnévvel magyar nemességre emeltetett, és nemessége 1827. aug. 6-án Torontál, 1828. april. 21-én pedig Krassó várm. hírdettetett ki.

[1]) Jászay A m. nemzet napjai 158.
[2]) Sz.-benedeki Convent Prot. A. p. 68.
[3]) Sz.-benedeki Convent. Fasc. 48. nro. 17.

Jánosnak gyermekei közül Péter 1843-ban Torontál országgyűlési követe, utóbb a cs, kir. semmisítő főtörvényszék tanácsosa; kit házmestere egy pofoncsapás miatt bosszujában meggyilkolt Pesten 1858. october 1-én.

András 1845-ben Torontál megyei főszolgabíró, — 1860-ban az ideigl. birodalmi tanácsban ülnök, hol Magyarország ősi alkotmányának ellenségeképen tünteté föl magát. Neje Csernovics Laura.

Családfájuk következő:

János
1805. nemes lett.
(Panajoth Julianna
† 1858. jun. 29.)

Péter	András	Antal.	György	Kata.
volt követ,	1861.	1861.	1861.	
és cs. kir. törv. tan.	(Csernovics			
† 1858. oct. 1.	Laura.)			

Mocstay család. Közülök Mocstay Miklós az 1505-ki rákosi országgyűlésre Bihar vármegye követe volt [1].

Mocsy család. Mocsy Károly orvos, 1802-ben I. Ferencz király által nemesíttetett meg. Czímere négyfelé osztott paizs, az 1. és 4. osztály ezüst udvarában zöld téren Aesculap áll, test alsó részét vörös lepel födi, kinyujtott jobb kezében hármas füvet tartva, bal kezével botjára támaszkodva, melyre zöld kigyó tekerődzik; a 2. és 3-ik osztály kék udvarában hármas halmon pánczélos kar könyökől, három arany búzakalászt tartva. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sas-szárny között pánczélos kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [2].

A család Pest, és Somogy vármegyében székel. Mocsy László 1845 ben Pest várm. mérnöke.

Mocza család. (Keszei. †) Keszei Mocza Ferencz a XV. században 1465. előtt Alattyánon birt részét eladta Gersei Sebestyén fiának Györgynek [3].

Moczer család. Pozsony megyei czímerleveles nemes család. Moczer György, János és Keresztély testvérek, és atyjokfia Zsigmond 1634-ben II. Ferdinánd királytól nyertek armalist [4], mely 1636-ban Pozsony vármegyében hirdettetett ki.

---

[1]) Jászay. A m. nemz. napjai 157. lap.

[2]) Adami Scuta gentil tom. VII.

[3]) Kövesdy, Comp. Processus Fam. Földváry p. 150.

[4]) Az eredeti armalis a Torkos család levelei közt találtatván, 1817-ben országgyszerte hirleltetett. Szontagh Dán. közl ése.

Moczer Mihály 1836-ban Trencsín vármegye előtt mutatá be nemességéről szóló bizonyítványát.

Moczko család. Trencsín vármegye nemesi összeírása szerint 1690-ben az illavai uradalomban lakott e család; 1690-ben élt közülök András [1].

Módis család. Ugocsa vármegyei nemes család, közbirtokos Péterfalván [2].

Modlányi család. Modlányi Kristóf 1726-ban III. Károly királytól kapta czímeres nemes levelét [3].

Czímere függőlegesen kék és vörös udvarra oszlik, az előtérben egy vörös mezű könyöklő kar fehér írótollat tart, a paizs fölötti sisak koronájából szarvas emelkedik ki, két első lábával egy arany fejezetü oszlopot lelve. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Modlányi család Zemplín vármegyében székel [4].

Modory család. Czímere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó fehér egyszarvú ágaskodik, első jobb lábával arany markolatú pallóst, bal lábával pedig fehér liliomot tartva. Ugyan ilyen egyszarvú emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [5].

A család Gömör vármegyei, hol György alispán volt, neje Szontagh Kata volt [6].

Szintén Gömör vármegyében Modory Dávid 1705-ben helyettesített alispán, midőn az egész megyei nemesség a Rákóczy által hírdetett országgyűlésre sietett [7].

Modrovics család. (Máskép Modrics.) Modrovics máskép Modrics János, Péter, Márton, György, továbbá Márton, József, István és Mihály 1791-ben II. Leopold királytól nyertek czímeres nemes levelet.

Czímerük következő: a paizs felső részében vörös szelemenen két arany csillag közt ezüst fél hold ragyog; a paizs arany udvarában, zöld téren kék ruhás, mentés, sárga csizmás, prém-kalpagos magyar vitéz áll, jobb kezében kivont kardját tartva. A paizs fölötti sisak koro-

---

[1]) Szontagh Dán. közlése.
[2]) Szirmay C. Ugocsa p. 124.
[3]) Collect. Herald. nro. 325.
[4]) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.
[5]) Burgstaller, Collectio Insignium. etc.
[6]) Szontagh Dániel közl.
[7]) Bartholomaeides C. Gömör. p. 760.

nájából arany oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával arany kettős keresztet tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös [1]).

A család Pest, Mosony, Fejér vármegyékben székel.

A nemesség szerző János Pesten táblai ügyvéd volt. Özvegye nemes Jankó Erzse meghalt 1825. febr. 24. kora 76. evében; gyermekeiket a következő táblázat mutatja:

János
táblai ügyvéd
(Jankó Erzse)

Ferencz	János	József.	Ignácz	Miklós	Franciska
Pest v. szbíró	Pest v.		tábl. ügyv.	volt insurg.	(alsó-pásztori
† 1812. jun. 2.	főszolgabíró		1825.	főhadnagy.	Komáromy
Pesten.	1836.				János.)

Hogy Jánosnak két fia Ferencz és János Pest megyénél viseltek szolgabírói hivatalt, e táblázat mutatja, az utóbbi János 1825-ben al- 1836-ban főszolgabíró volt.

Modrovics Ignácz 1840-ben Fejér vármegyei szolgabíró, ugyan ott Elek 1843-ban szolgabíró.

Modrovics György a nemességnek egyik közszerzője 1763. mart. 28-án született Mosony vármegyében Lebény Sz.-Miklóson, és Bécsben m. kir. udvari ügynök volt, meghalt ugyan ott 1834. febr. 12-én. Fia

Károly Bécsben született 1805. febr. 23-án, és Mosony vármegyének 1837-ben al- 1842-ben pedig főszolgabírája volt.

Modrovics Anna, Lakner István pesti ügyvéd első neje, meghalt 1819. dec. 13-án.

Moesz család. Gömör vármegye nemes családai közé számíttatik [2]).

Moga család. Moga János, a magyar forradalmi háború elején tábornok, ki a dunántúli magyar sereget Pákozdtól Auszriáig vezérlé, és ki hazafiuságért megbűnhödött, még mint az 52. számú Ferencz Károly nevet viselő gyalog ezrednél ezredes 1842-ben díj elengedés mellet magyar nemességre emeltetett [3]). Leánya Eleonora, gr. Lázár Györgyné.

Mogonyi család. Mogony, vagy Mogonyi (sőt Mokonyi változattal is nevezett) család Trencsín vármegye nemes családai között

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.
[2]) Bartholomaeides C. Gömör. 145.
[3]) Pesti hirlap 1842-ki 127. szám.

fordúl elé. A nemesi összeírások szerint [1]) 1748-ban Dezséren székelt György.

1768-ban ugyan ott a nevezett György, és fiai ifj. György és István.

1803-ban szintén Dezséren találjuk ifj. Györgyöt és ifjabb Mihályt; s végre

1837-ben Dezséren élt Mihály s fia ifj. Mihály.

Mogyoróssy család. Eredetileg Vas vármegyei család, elterjedt onnan Veszprém, Heves, Békés, és Arad vármegyébe is.

A családnak azon ismert törzse, kitől a családfa törvényesitve napjainkig lehozható, Mogyoróssy János volt, ki nejével Mészáros Katalinnal, gyermekeivel Mogyoróssy Györgygyel, Istvánnal és Orsolyával, úgy említett nejének első férjétől született mostohagyermekeivel Szalay Pál és Évával együtt II. Ferdinánd kir.-tól Bécsben 1634. jun. 24-én kelt czímeres nemes levelet nyert, mely Vas vármegyének 1635. apr. 23-án Szombathelyen tartott közgyűlésén, és utóbb a Veszprém megyébe telepedett ág kérelme folytán Veszprém megyében Pápán is 1728. aprilis 23-án kihírdettetett.

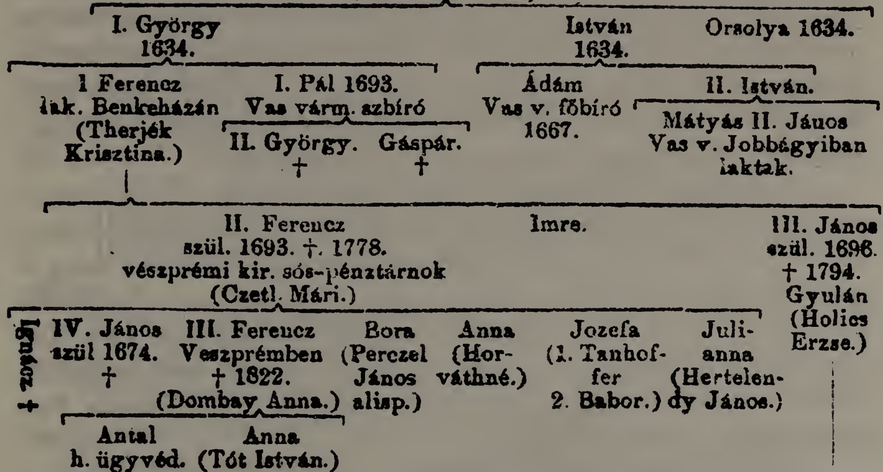


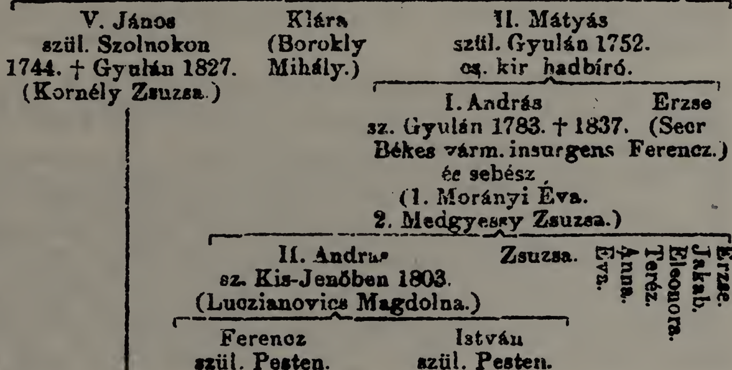
A czímeres nemes levelet — állítólag ez által nemessége megerősítését — nyert Mogyoróssy Jánostól kezdve a család leszármazása következő:

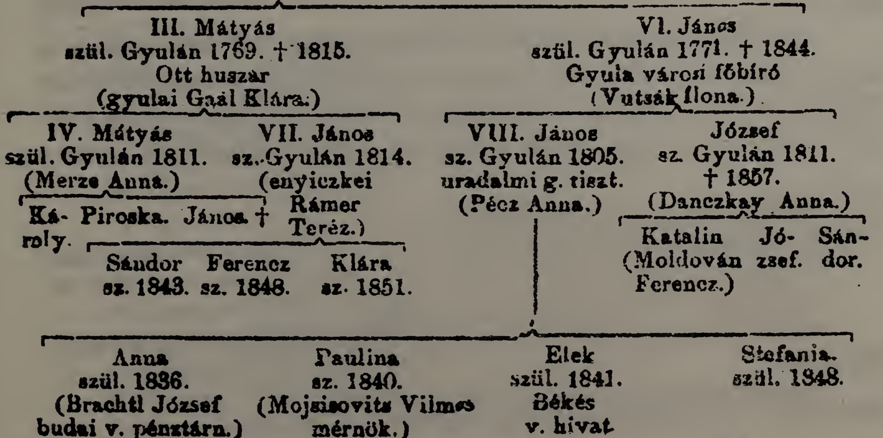
---

[1]) Szontagh Dán. közl.

I. János 1634.
(Mészáros Kata.)







A család czímere — mint följebb a metszvény ábrázolja — a paizs kék udvarában zöld halmon egy száraz fa törzsök egyetlen zöldellő ágán ülő, s repülésre készülő sólyom, mely csőrében (a család nevére czélzólag) gyümölcscsel megrakott zöldellő mogyorófa galyat tart; a fa törzs alyján jobbról egy koronás sisak látszik. A paizs fölötti sisak koronáján a mogyorófa galyat tartó, s följebb leírt sólyom ismétlődik. Foszladék jobb oldalról arany-kék, balról ezüst-vörös [1]).

A törzsnek I. Jánosnak I. István fiátóli unokája Ádám 1667-ben élt, és Vas vármegye főbíraja volt és részére a szombathelyi káptalan előtt 1659-ben bizonyos engedményezés történt, 1667-ben pedig ő tett örökvallást Györgyfalvay István részére [2]); hasonlóan I. Györgynek ki 1671-ben Magyaróssy Gáspárral a szombathelyi káptalan előtt Kovács Mihály részére bevallást tesz [3]); fia Pál ugyan azon megyénél 1693-ban viselt szolgabíróságot. Pálnak testvére I. Ferencz Vas vármegyében Benkeházán lakott.

A család nemessége Vas megyében az 1733. évi nemesi vizsgálatkor, valamint 1762. april. 15-én kelt helytartósági leirat által kétségtelennek ismertetett.

A megnevezettek utódai közűl pedig először II. Ferencz veszprémi kir só-pénztárnok Veszprém megyének 1775. sept. 11-én tartott közgyűlésén hírdetteté ki a származási helyéről Vas vármegyétől 1768. jul. 10-én nyert nemesi bizonyitványát [4]). Továbbá ennek testvérétől IV. Jánostól származott és Békés megyében lakozó kis-unokák VIII. János gróf Wenkheim uradalmi tisztje, és testvére József 1833. jan. 7-én törvényesíték a Benkeházán lakott néhai Mogyorósy I. Ferencztőli leszármazásukat, és az által nemességüket [5]), melyről szóló nemesi bizonyítványuk Békes megye előtt 1833. nov. 27-én hírdettetett ki [6]).

Az eddig fölemlitett adatok forrásai szerint azt látjuk, hogy a család Mogyoróssy neve (talán a dunántúli kiejtés szerint) olykor Magyaróssynak is iratott. A szombathelyi káptalan adatai nyomán kitűnik továbbá az is, hogy midőn a följebb nevezett Mogyoróssy János

---

[1]) Adámi, Scuta gentil tom. VII.

[2]) Szombathelyi kápt. nro. 53. és 64.

[3]) Ugyan ott. 1671. nro. 22.

[4]) Veszprém. várm. jegyzőkönyv 73. szám a.

[5]) Kelt a Vas megyei nsi. bizonyítvány Szombathelyen 279. jegyzőkönyvi szám alatt.

[6]) Békés várm. jegyzőkönyve 1908. szám alatt.

és Mészáros Katalintóli György és és István nevű fiai 1634-ben czímeres nemes levelet nyertek, már akkor is létezett Vas megyében s környékén Mogyoróssy (vagy Magyaróssy) család; ugyan is a nevezett káptalan előtt.

1640-ben Chiráky Ádám úr bevallást tesz vitézlő Magiarosy Mihály és övéi számára [1].

1646-ban zálogítás Mogyoróssi Mihály részére [2].

1663-ban örök bevallás Mogiorossy Mihály özvegye részére [3].

1660-ban nádori adomány Magyaróssy György és Vittnyédy részére [4])

1670-ban örökvallást tesz Magiarossy Judit asszony Varga máskép Nagy Miklós részére [5].

1671-ben ellentmondást tesz nemzetes Mogyoróssy Anna asszony, néhai vitézlő Vittnyédy Pál özvegye [6].

1674-ben ellentmondást tesz Magiarossi Pálnak özvegye [7], és fia György.

1682-ben beírás (inscriptio) Magiarossi Judit részére jegyese által [8].

1693-ban Magiarossy György örök bevallást tesz Pulaj Pál részére [9].

1702-ben György, Pálnak fia, örök bevallást tesz Szilágyi János, Pulaj Ferencz, és Sára részére [10].

1741-ben Mogyoróssy Zsuzsánna fia Horváth Antal részére Vas megyei Kiss-Páty helységbeli részét örkösen bevallja [11].

Hogy azon Mogyoróssy Pálnak, kinek 1674-ben már csak özvegye élt, fián György kivül még kik voltak gyermekei, mutatja a következő táblázat [12].

---

1) Szombathelyi káptalan 1640. nro. 49.

2) Ugyan ott 1646. nro. 65.

3) Ugyan ott 1663. nro. 31.

4) Ugyan ott 1660.

5) Ugyan ott 1670. nro 47.

6) Ugyan ott 1671. nro. 70.

7) Ugyan ott 1674. nro. 94. — Miután e szerint már e Pálnak 1674-ben csak özvegye élt, ennélfogva e Pál nem lehetett egy személy azzal, ki a család fán 1693-ban szolgabíró volt.

8) Ugyan ott 1682. nro 76.

9) Ugyan ott 1693. nro. 48.

10) Ugyan ott 1702. nro. 94.

11) Ugyan ott 1741. nro. 165.

12) Geneal. anth. tom. I. a Szalestey családfán. Már hogy e Mogyoróssy

Mogyoróssy Pál 1653..
(Meszlényi Sára.)

Anna (Vittnyédy Pál.)	János.	Orsolya.	Kata.

A följebbi káptalani adatok, és családfai töredék alapján fölemlítettek mily vérségben állottak az 1634-ben czímeres levelet szerzett Mogyoróssy János hoz és családjához, annak eldöntését bővebb adatok határozhatnák meg el. Éltek még és élnek mais az ország több vidékén Mogyoróssy családbeliek, kik — lehető — hogy szintén e családnak mellék ágazataiból származtak.

Igy Győr vármegyében találjuk Mogyoróssy Jánost, ki 1816-ban kora 74-ik évében halt meg, és nejével Maráczy Katalinnal ily családot alapított:

János † 1816.
(Maráczy Kata.)

Mátyás	Pál	Ignácz	N.	Mihály
szül. 1777. jan. 7. 1835. győri kanon. utóbb beéli apát.	sz. 1796. febr 6. győri kanonok 1860.	Győrben.	gyógyszerész.	gr. Esterházy uradalmi tisztje.

Egy másik Mogyoróssy (családnak vagy) ágnak törzse Bars, utódai pedig Bihar vármegyében telepedtek le. Bihar megyében Magyárossy Zsigmond predikátor lévén, ő építeté saját költségén az egyházbani szószéket. E Zsigmond 1769-ben nemessége kimutatásában fáradozott, egy általa szolgabiró és esküdt előtt tétetett tanúvallatásból kiderűl: hogy atyja szintén Zsigmond mint lovas kapitány Bars vármegyében telepedett meg, és Léván a belső városban Oudaill ur ő nagysága szomszédságában saját nemesi telkén lakott, s arról lévai Magyaróssynak is iratott. Halála lováról leesés folytán történvén, halála után özvegye is azon nemesi curiát bírta és lakta. A komádi ref. lelkésznek testvére vagy fia volt M. Sámuel, kinek nevét már az 1755-ki jul. 28-ról a hannoverai főtanoda tanulói sorában találjuk. Ezek elszármazott utódai ez idő szerint már csak a Lévai előnevet viselik.

A nélkül, hogy családi összeköttetéseikről, származásaikról és kiváltságos állapotukról tudnánk, ismeretesek még előttünk Mogyoróssy néven a következők:

Mogyoróssy István 1501. oct. 5-én született és magyar ezredesnek iratik [1]).

Pál, ki 1673-ban mint családos ember fordúl elé, ama 1634-ki armalisban pedig nem is említetik, — milyen vérségi kapcsolatban állt a czímer szerzőkkel, adatok hiányában el nem dönthető.

[1]) A bécsi cs. k. udvari czímer gyüjtemény szerint, 1683. lap. 1009. sz. a

1716-ban Mogyorósy Bálint Esztergam érsekmegyei ludányi plébános [1].

Mogyoróssy János több évig a kis-mártoni nemzeti tanoda tanára.

Mogyoróssy József a szepesi 16 város kamarai igazgatóságánál hivatal tiszt 1810-ben.

M. Nep. János kegyesrendi pap, 1843-ban a budai várőrségi plebánia segéde s tábori lelkész.

Végre M. Móricz 1846-ban m. gyalogsági cs. kir. főhadn. [2].

A Vas vármegyebelinél különböző családnak látszik lenni azon Zemplin vármegyei kihalt Mogyoróssy család, melyből néhai M. Jánosnak leánya Potentiana, előbb Therjek Boldizsárnak, utóbb már Nagy Barnabás neje, ezen második férje és ettől származott egyetlen leánya Zsófia részére végrendeletileg hagyta Mogyorós és Kerész helységbeli ősi fekvő birtokait, miről 1560-ban I. Ferdinánd király tanuvallatást tétetett [3]. E Potentiánának első férjétől Therjék Boldizsártól származott leánya Erzsébet Horváth Ferenczné utáni unokája Horváth Zsigmond 1591-ben Therjék nevű atyafiait, s több nagyúri személyt az Ung megyei Bés helységbeli erdőnek, úgy Zemplin megyei egész Helmecz mezőváros, továbbá Ung megyei Szenna, Solymos, Rubrin, és Zemplin megyei Alsó- és Felső-Cseb, Szent-Mária és Bolly helységek erőszakos bitorlásától tiltá el [4].

Erdélyben szintén találunk Mogyorósi családot a XVII. században, melyből Elek, nemes szülőktől származott, és a gyula-fejérvári oskolák bevégzése után külföldi egyetemekben járt, 1641-ben „Panoplia christiani, verae fidei hostibus opposita“ czímű művet adott ki [5].

Bihar megyéből is telepedtek Magyarossiak Erdélybe, legalább a kolosmonostori convent szerint: erdős-gyaraki Magyarossy Mátyás Bodvay Márton által az erdélyi országgyűlés végzése folytán 1668. febr. 20-án azon 150 ezüst tallérra nézve, mely rája bízatott, részint készpénzben, részint kötelezvényekben kielégítést nyert [6].

---

[1]) Eredeti okiraton aláírva.

[2]) Kinek azonban neve az 1848-ki katonai névtárban a szokásos „von“ nélkül találtatik.

[3]) Leleszi Convent I. nro 39.

[4]) Ugyan ott II. nro. 60.

[5]) Horányi, Memoria Hung. II. 625.

[6]) Kolos-monostori Convent. Rákóczy rerum nom. folio. 30.

Mohácsi család. (Kristyóri.) Zaránd vármegyei nemes család. Mohácsi M á t y á s t már 1456-ban királvi emberűl találjuk [1]).

Zaránd megyében L a j o s törvényszéki ülnök 1815-ben, J ó z s e f ugyan akkor szolgabíró.

Ugyan csak Zarándban törvényszéki ülnök 1836-ben S á n d o r, a kit azonban munkácsi előnévvel találunk.

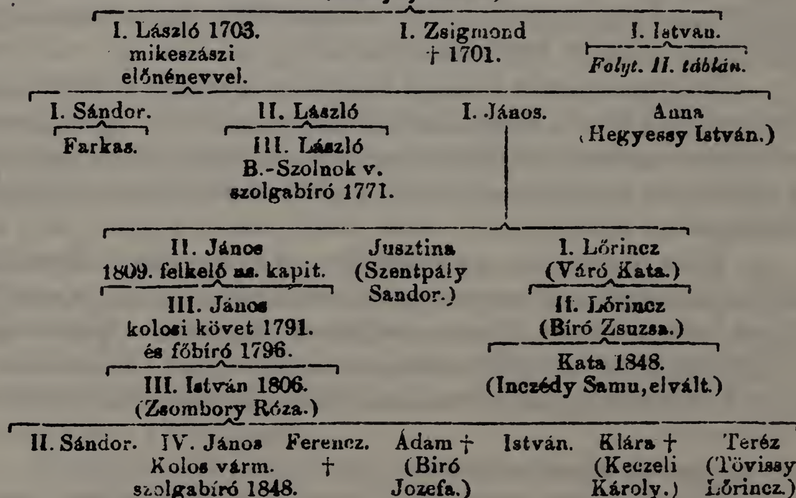
Szabolcs megye szintén nemesei sorában ismeri a Mohácsy nevű családot.

Mohay család. (Maros-gezsei.) Erdély családa. Már 1479-ben Mohay A m b r ó mint alvajdai királyi tanú említetik meg az Apor Istvánné részére Torjafalu visszafoglalásáról tett jelentésben [2]).

Mohai M i k l ó s fejérvári kanonok 1545-ben a gyula-fejérvári székes egyház tornyának megujítása iránti alkuban királyi tanu (homo regius) [3]).

1613-ban Mohai I s t v á n II. Mátyástól Báthori Gábor részére állott.

A m.-gezsei Mohay-ak nemzékrende következő [4]):



[1]) Teleki Hunyadiak kora X. k.

[2]) Szegedy Synossis vitae Belae IV. p. 324.

[3]) Notitia Capituli Albensis p. 167.

[4]) Hodor Károly szerint.

I. tábla.

I. István, *ki az I. táblán.*

I. Sámuel. — II. István. † — II. Zsigmond. 1790/1. F.-Fejér várm. követ. — II. Gábor. — I. Elek. — Erzse (Szaniszló Gábor.) — Klára (Tar Zsigm.) — Krisztina (Antos Samu) — N. (Miske György.)

I. Elek gyermekei: Dienes. — II. Elek. — Károly. — Karolina (Szőcs Albert.) — Ágnes.

I. Sámuel gyermekei: Bora (Ujfalvy Gábor.) — Julianna. — II. Samu 1771. kir. árendatárnok. — III. Gábor.

1703. sept. 20-ka előtt mikeszászai nemes Mohay László a kuruozoknak eleséget szolgáltatott [1].

Belső-Szolnok vármegyében Semesnyén szintén székelnek Mohayak, de ezek nem tartoznak a maros-gezsei Mohay-ak közé.

III. László 1770-ben mint kétségtelen nemes birt (tán anyja jogán) Böödön B.-Szolnok vármegyében, hol 1771-ben szolgabíró volt.

Az I. táblán álló III. István Doboka vármegye közgyüléséből 1806-ban az akkori új főispán gróf Rhédey Ádám meghivására küldetett ki.

Az 1790-ki erdélyi országgyűlésre Zsigmond F.-Fejérből, János Kolos megyéből követek.

Károly 1815-ben N.-Enyeden jogtanár.

Gábor 1837 körül A.-Fejérben adóíró biztos.

Lajos 1845. körül B.-Szolnok vármegyében adóíró biztos.

János 1848. Kolos megyében szolgabíró.

Ádám ugyan ott előbb szolgabíró, utóbb tizedbér tárnok. A család főleg Kolos, és A.-Fejér megyeben birtokos, így

István birtokos Felegregy, O-Nádas s több helyen,

Sándorné Széplakon, Csergeden.

Julianna M.-Gezsén.

Ferencz Topa-Sz.-Királyon.

Mohorai család. (Szajoli.) Zayoli Mohorai János 1493-ben Krakóban tanult [2]. *Lásd Muhorai cs.*

Mohos család. Mohos János 1730-ban a dunántúli ker. tábla elnöke volt. — Jelenleg a család ismeretlen.

---

[1]) Uj m. muzeum 1855. I. köt. 35. lap.

[2]) Regestrum burzae Cracoviensis 20.

1611-ben Mobos Gergely Bars várm. szolgabírája volt.

Mohy család. Komárom megyében Mohy István 1676-ban Lögör pusztát Hölgyi Ferencztől és Gáspártól örökösen megveszi [1]).

Moises család. Moises Mihály 1593. mart. 10-én czímeres nemes levelet kap Báthori Zsigmondtól [2]).

Mokcsay család. (Mokcsai.) Ung vármegye legrégiebb törzsökös nemes családa. Törzse Cheme, kinek fia Dienes 1281-ben jeles vitéz tetteiért, melyeket főleg a hoodi kún csatában szerzett, IV. László király által az ungvári várjobbágyságtól fölmentetvén, megnemesítetett, és Chepely és Mokcsa helységgel megadományoztatott [3]), és azokba 1286-ban be is iktattatott.

Az első adományos törzsnek fiágon álló utódai ma is birtokában vannak azon két helységnek.

Pál, fia Jánosnak, unokája Mokcsay Gergelynek ugyan azon királyi adományt 1412-ben ujra megerősítteté a fi-ág részére.

Ezen uj adományzás alapján Mokcsay Zsigmondnak János fiától unokája András (ki 1659-ben már egri nagy prépost, utóbb 1670-ben corbaviai czímzetes püspök és 1674. leleszi prépost, 1676-ban pedig erdélyi val. püspök volt [4]), a Mokcsay birtokjogokat követelt Harászthy család ellen álorczás pert indított, de elveszíté, mert a megperelt család „Mokcsai" adományos előnévvel azonos családnak megmaradt.

A családnak, — melynek ősi neve legrégebben de Mochsya, utóbb Mokczay alakban is eléfordúl, — leszármazása napjainkig következő [5]):

---

[1]) Fényes E. Komárom várm. 114.

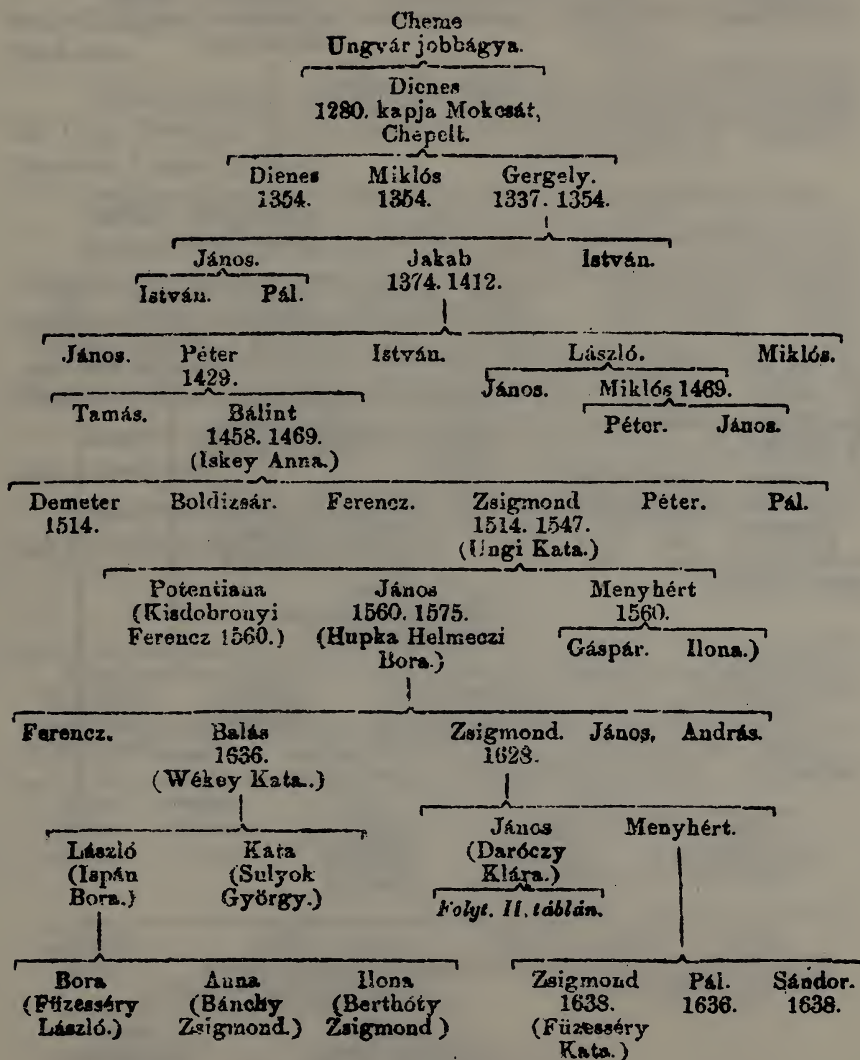
[2]) Kemény Jós. Notit. Cap. Albens. 227.

[3]) Fejér Cod. Dipl. tom. VII vol. 2. p. 227. hol az oklevél 1281-ről szól, rubruma 1280-ról, ellenben Barna Mihály úr szerint 1285-ben kelt az adomány levél, és 1286-ban a beiktatás történt.

[4]) 1659: 52. törv. cz. — Lásd róla Szirmay Com. Zemplin. not. top. 318. not. hist. 223. 242. — Ezen András 1676-ban erdélyi püspökké neveztetett, de püspöki székébe az akkori viszonyok miatt soha be nem ülhetett, és úgy halt meg Kassán 1679-ben. Ezen András, kinek nevét az irók néha roszúl Maksaynak is írák, eléfordúl már e köt. 275. lapján alúl a jegyzetben a Maksay családnál; azonban helyteleuűl, most már bizonyosan tudható, hogy a Mokcsay család tagja volt.

[5]) Barna Mih. ur közléséből; v. ö Wagner, Mss. tom. LXX. p. 178. 179.

I. t á b l a.


Cheme
Ungvár jobbágya.
Dienes
1280. kapja Mokcsát, Chepelt.
Dienes 1354.
Miklós 1354.
Gergely. 1337. 1354.
János.
István.
Pál.
Jakab 1374. 1412.
István.
János.
Péter 1429.
István.
László.
Miklós.
Tamás.
Bálint 1458. 1469. (Iskey Anna.)
János.
Miklós 1469.
Péter.
János.
Demeter 1514.
Boldizsár.
Ferencz.
Zsigmond 1514. 1547. (Ungi Kata.)
Péter.
Pál.
Potentiana (Kisdobronyi Ferencz 1560.)
János 1560. 1575. (Hupka Helmeczi Bora.)
Menyhért 1560.
Gáspár.
Ilona.)
Ferencz.
Balás 1636. (Wékey Kata.)
Zsigmond. 1628.
János.
András.
László (Ispán Bora.)
Kata (Sulyok György.)
János (Daróczy Klára.)
Menyhért.
Folyt. II. táblán.
Bora (Füzessáry László.)
Anna (Bánchy Zsigmond.)
Ilona (Berthóty Zsigmond.)
Zsigmond 1638. (Füzessáry Kata.)
Pál. 1636.
Sándor. 1638.

II. t á b l a.

János, *ki az I. táblán.*
(Daróczy Klára.)

Ferencz 1654. (Vid Zsuzsa.) — Balás 1654. (Semsey Anna.) — András leleszi prépost püspök † 1679. — János 1665. (csicseri Jobbos Kata.) — Anna (Kézy Gergely.) — Erzse.

Balás gyermekei: Mária 1702. (Köröskényi György.) — Kata (1 Kapossy Mih. 2. Ungváry Istv. 3. Olchváry Fer.) — Anna (Affra László.) — Krisztina (Bánóczy Sándor.)

János gyermekei: Dora (Lipcsey János.) — Bora (Ubrezsy Mihály.) — István 1718. (Bónis Mária.) — Ádám. †

István gyermekei: János 1742. † — István 1739. (Bernát Julia.) — László 1739. 64. Losonczy Ilona.) — Julianna (Szemere Ádám.) — Mária (Boronkay Mihály.) — Sándor 1742. (Borónkay Mária) — Pál 1762. (palóczi Horváth Mária.)

István 1739. gyermekei: Menyhért. † — István (Gyarmathy Zsófia.) — József † (Sebők Zsuzsa.)

István (Gyarmathy Zsófia) gyermekei: Gedeon 1837. (Szkárosy Julianna.) — György 1837. (Mokcsay Mária.)

Gedeon gyermekei: István. Kálmán.

György gyermekei: Gábor. Cecilia. Mária.

László 1739. gyermekei: László 1799. (Zoltán Bora.) — Rozália (1. Bay László 2. Wékey László.)

László 1799. gyermekei: Antal. † — Sámuel (Sárközy Krisztina.) — Kata (Csicsery Zsigm.)

Sámuel gyermeke: Erzse (1. Bernáth András. 2. Both Péter.)

Sándor 1742. gyermekei: Károly (Jósa Zsuzsa.) — Sándor (Sárközy Éva.) — Péter (Jósa Mária.)

Károly gyermekei: László táblai ügyv. — Florentina.

Sándor gyermeke: Antal (Soltész Klára.)

Péter gyermekei: Caritas (Molnár János.) — Dániel (Sebők Zsuzsa.)

Antal gyermekei: Erzse (Bernát Imre.) — Mária (Mokcsay György.) — Zsuzsa (Szomrák Károly.)

Pál 1762. gyermekei: Bora (1. Consil Imre. 2. Kulin Péter) † — Ágnes (Körtvélyessy István.) — János (Sebők Zsuzsa. Mokcsay Józs. özvegye.) — Jusztina. 1830.

János gyermekei: Amália (Mokcsai Dániel. — Mária (Köröskényi István.)

Amália gyermekei: Béla. Adél. Caius. Elek.

1354-ben Dienes, Gergely és Miklós tiltakoznak Mihály bánnak fia László ellen, hogy ez a Steme patakot elfoglalta Dragnovpatak név alatt [1]).

1670-ben Zsigmondot mint a kuruczok párthívét elfogatá és elzáratá Szemere László Zemplín vármegyei alispán [2]).

A család tagjai többnyire mind jól házasodtak, országos, vagy megyei hívatalokra azonban majd egészen a XVIII. század elejeig nem törekedtek.

Hívatalos pályán találjuk a következőket: Istvánt, ki 1718-ban Ung vármegye szolgabírája volt, de vajjon az ifjabb vagy idősb lehetett-e? nem tudhatjuk.

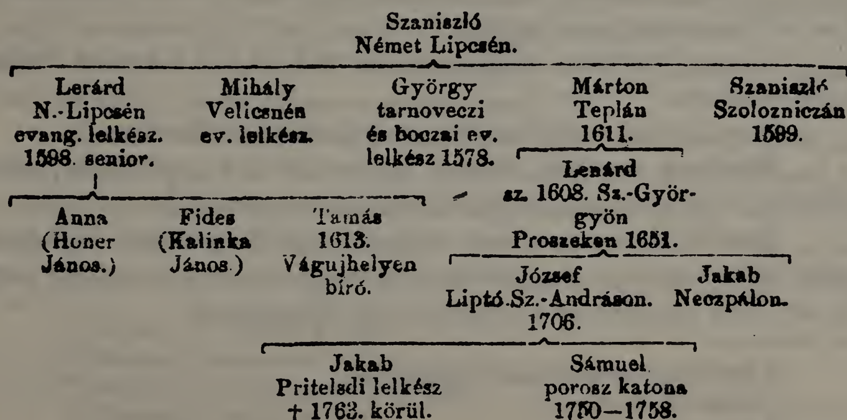
János, fia Pálnak, 1793-ban főszolgabíró Ung vármegyében.

Gedeon, Istvánnak fia, 1835-ben választatott főszolgabíróvá, s ugyan azon megyében egészen az 1843. évben tartott tisztújítószék-idejeig folyvást mint főbíró hívataloskodott.

Dániel, fia Péternek, 1843-ban lesz alszolgabíró a kaposi járásban, 1847-ben pedig Ung megyei főszolgabíró lett.

Zemplín megyében birtokos a család Mihalyó, Oroszpataka, Szucsán helységben [3]).

Mokossiny család. Egy mult századi genealogián e családnak ily leszármazását találjuk:



---

[1]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 2.

[2]) Ugyan ott, not. hist. 242.

[3]) Ugyan ott not. top. 382.—389.

A család — mint látszik — nagyobbára az ágostai evang. egyháznak lelkészeket adott. Az I. Lenárd egyházi történetet is írt versekben [1].

Mokossinyi Antal városi követ, az 1790-ki országgyűlésen a kereskedelmi választmány tagja [2].

Mokrányi család. Trencsín vármegyében az 1646-ki nemesi lajstrom szerint ily nevű nemes család lakott Lieszkón, és 1686-ban Illaván [3].

Mokry család. Trencsín vármegyében az 1666-ki és 1754-ki nemesi összeirás szerint Mokry nevű nemes család lakott Vág-Beszterczén.

Nevezetes tagja volt a családnak a többi között Bénjámin ki 1810-ben hist. Biogr. kézi lexicont; 1823-ban deák magyar etymologiai lexikont, 1825-ben Epiktetosnak kézi könyvét adá ki Pesten.

Mókus család. (Csomai.) Ugocsa vármegye legrégiebb nemes családa. Hajdan Csomai (de Chama) volt nevök; s 1413-ban élt közűlök Dienes itélő bíró, ki kicsucsorodó szája miatt Mókus nevet nyert [4]; honnan csomai Mókus Dienesnek íratott, de utóbb is, legalább egy ág, még a Csomai nevet használta, így

1447-ben Chamay Mátyás alispán.

1589-ben Chamay István szolgabiró.

1504-ben István, 1545-ben Miklós, 1548-ban Péter és Feóenc a királyi emberek, csak e néven fordúlnak elé; sőt Jánosnak fia Imre Chomafalvai-nak íratott.

Azonban 1664-ben találjuk csomai Mókus Andrást szolgabírói hivatalban.

E század elején Mókus János péterfalvi közbirtokos [5].

Molard család. Molard Erneszt, János és Lajos az 1604-ki országgyűlésen magyar honfiusítást nyertek [6].

Közűlök Erneszt, báró, Alsó-Ausztria helytartója 1606-ban a bécsi békekötést írta alá, valamint testvére is János, szintén báró, cs. kir. hadi tanácsos, és a komáromi vár főkapitánya.

---

[1]) Barthalomaeides Memoria Ungar. 63.

[2]) 1790: 67. törv. cz.

[3]) Szontgah Dán közl.

[4]) Szirmay C. Ugozsa 50. 51. 59. 125. 131

[5]) Ugyan ott 125.

[6]) 1604: 19. törv. cz.

Moldovay család. (Romavasári.) Közülök Ferencz 1848-ban Dées városi szolgabiró.

Móldus család. Egyike azon családoknak, melyek 1750-ben Ugocsa megyében Péterfalvára új nádori adományt kaptak [1]).

Móldvay család. Szabolcs, Szatmár vármegye nemessége sorában áll.

Móldvay Bénjámin e század elején birtokos Fülpös-Darószon [2]).

Molitoris család. Tán egy a Molitor családdal. Molitor nevű család zemplín vármegye nemessége sorában áll [3]).

Molitoris családot Trencsín megyének 1686-ki nemesi összeírásában találunk, a midőn Driethomán lakott [4]).

Molitoris Joachim szent Ferenczes szerzetes volt 1694-ben [5]), e család tagja-e? nem tudjuk.

Moll család. (Modreviczi.) Eredetét nem ismerjük, csak annyit tudunk róla, hogy modreviczi Moll Venczelnek 1598-ban neje volt Rubigally Aurelia, leánya a Magyarországba Selmeczre telepedett Rubigally Pálnak, kinek másik leányát Apolloniát Dóczy Lőrincz vette nőül. Moll Venczelné nő testvérével együtt 1598-ban Selmeczen curiáját és allodiumát szőilejével együtt 2600 ftért örökösön eladá Haágh Dávidnak [6]); 1600-ban Hlósy Boldizsár özvegyét tiltják a Turócz megyei károlyfalvai birtok eladásától [7]).

Moll nevű család Lehoczky szerint [8]) 1680-ban nemesítetett meg; és czímere két bival-szarv között lépő oroszlán.

Moller család. Moller Károly-Ottó 1728-ban III. Károly királytól nyerte czímeres nemes levelét [9]).

Czímere először vízirányosan kétfelé osztott paizs, a felső rész ismét függőlegesen kétfelé oszlik, a jobb oldali kék udvarban zöld halomból kettősfarkú, koronás arany oroszlán emelkedik ki, balfelé fordúlva, és első lábaival fehér kereket tartva; a baloldali vörös udvarban fehér ruhás, fekete hátra-kötővel ellátott bányász látszik térdig,

---

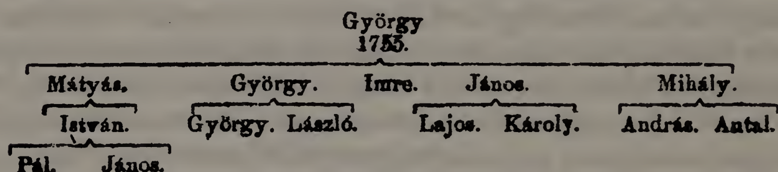
[1]) Szirmay C. Ugocsa p. 125.
[2]) Szirmay, Szatmár v. II 227.
[3]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114.
[4]) Szontagh Dániel közlése.
[5]) Szirmay C. Ugocsa 102.
[6]) Sz.-benedeki Conv. Prot. G. p. 694.
[7]) Ugyan ott prot. J. pag. 52.
[8]) Lehoczky Stemmat. II. 241.
[9]) Collect. Herald. nro 315.

jobb kezével csákányt, a ballal feje tetején egy kosárban arany köveket emelve, hasonló arany kosár vagy edény függ derekáról is. Az alsó fekete udvarban egy sárga mezű kar könyökől, kezében tartott botjára fehér kígyó tekerődzik. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett sas-szárny között a leírt bányász ismétlődik; a sas-szárnyak közűl a jobb oldali víirányosan fehér, kék, és vörös, a baloldali arany és fekete, mindkettőn a botra tekerődző kígyó látszik. Foszladék jobbról arany-fekete, balról ezüst-vörös, és alúl kék is [1]).

Molnár család. Oly név, melyet egy csoport család visel. Egyike ezeknek a következő:

Molnár Matyás, fiaival Gáspár, Boldizsár és Menyhérttel együtt II. Ferdinánd királytól nyert czímeres nemes levelet, és azt 1637. apr. 20-án Nógrád megyében hírdetteté ki [2]).

Nógrád megyében Ipolykérben és vidékén lakik Molnár család; (a följebbi törzs ivadéka-e? — nem tudjuk), nemzékrende ez:



A táblázat élén álló György 1755-ben Nógrád megyében a kétségtelen nemesek sorában áll.

Ugyan csak 1755-ben Nógrád megyében a jövevények sorában, és így az igazolandó nemesek közé íratott Molnár János, és testvére András, Panyi-Daróczon lakozók.

Egy ősiségi perben [3]) pedig ily leszármazás áll:



Molnár család. Molnár Miklós és István 1686-ban I. Leopold királytól nyert czímeres nemes levelet [4]).

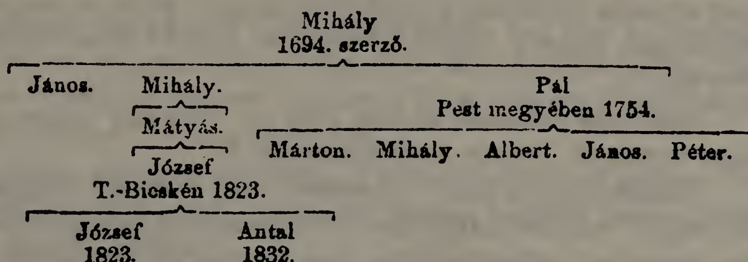
Czímerük a paizs kék udvarában pánczélos és sisakos vitéz, sisakján vörös strucztoll leng, jobb kezével kivont kardot tart. A paizs

[1]) Adami Scuti gentil. tom. VII. és Burgstaller Coll. Insignum.
[2]) A kihírdetésről szóló bizonyítvány szerint.
[3]) Deméndy-Theszéry per.
[4]) Collect. Herald. nro. 820.

fölötti sisak koronáján pánczélos kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Molnár család. Molnár Mihály, és testvére András és ennek fia János, és rokonuk Bővész (vagy Bőviz) János 1694-ben I. Leopold király által nemesítettek meg, és czímeres nemes levelük Hont vármegyében hírdettetett ki.

Leszármazásuk következő:



Mátyásnak fia József Tápió-Bicskére költözött, s nemességéről Pest megyétől 1823. nov. 11-én nyert bizonyítványát Fejér megyében 1824. dec. 24-én; Hont megyében pedig 1828. sept. 30-án hírdetteté ki. Fiai közül József szintén Pest megyétől 1823-ban, Antal pedig Nógrád megyétől 1837-ben nyert nemesi bizonyító levelet [1]).

A nemességszerző Mihálynak Pál fia Pest megyében 1754-ben fiaival együtt a kétségtelen nemesek sorába íratott.

Molnár család. Molnár Péter 1701. jul. 18-án nyert czímeres nemes levelet, mely Kraszna vármegyében 1702-ik dec. 15-én hírdettetett ki [2]).

E nemesség szerzőnek utódai talán Kraszna s Bihar megyében laktak, vagy laknak jelenleg is? —

Molnár család. Molnár János 1715 ben III. Károly királytól nyerte czímeres nemes levelét [3]).

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren hátulsó lábain álló fekete medve, mely a jobb oldalon előtte felnyúló háromszál búza-kalász fölött arany kereket tart. A paizs fölötti sisak koronájából szintén olyan medve emelkedik ki, első lábaival arany kereket tartva.

Molnár család. Molnár Péter 1717. april. 22-én Bécsben

---

[1]) Megyei jegyzőkönyv 620. sz. a.

[2]) Az eredeti armalis Bihar vármegye levéltárában van. Szontagh Dán. k.

[3]) Collect. Herald. nro. 606.

kelt czímeres nemes levélben III. Károly király által emeltetett nemességre, és nemes levele 1717. junius 28-án Pozsony megyének N.-Szombatban tartott közgyűlésén hirdettetett ki [1].

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren hátulsó lábain álló, balfelé néző kettősfarkú arany oroszlán, első jobb lábával meztelen kardot, bal lábával égő szívet tartva. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sas-szárny között szintén balra néző kettősfarkú arany oroszlán emelkedik ki, első jobb lábával meztelen kardot tartva melyen zöld koszorú látszik. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról arany-kék [2].

Molnár család. Molnár János 1758-ban nyerte czímeres nemes levelét M. Terézia királyasszonytól [3].

Czímere a paizs ezüst udvarában zöld téren álló magyar vitéz, kék magyar ruhában, panyókásan viselt mentében, prémes süvegben, és piros csizmában, balfelé fordúlva, jobb kezében kivont kardot, bal kezével három arany búza-kalászt tartva. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett fekete sas-szárny között három arany búza-kalász emelkedik föl. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

Molnár család. Molnár János Zala vármegye Pénztárnoka 1765-ben nyert czímeres nemes levelet M. Terézia királyasszonytól [4].

Czímere vízirányosan kétfelé osztott paizs, a felső rész vörös, az alsó kék színű, a paizs alján hármas halmon arany koronán pánczélos kar könyököl, kivont kardot tartva, melyre levágott törökfej van szúrva, A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sas-szárny között piros lábú fehér galamb áll, szétterjesztett szárnyakkal, piros csőrében zöld olaj-ágat tartva. Foszladék jobbról arany-vörös, balról ezüst-kék.

Molnár Lipót Moson vármegye alügyésze született Lesencze-Istvándon Zala vármegyében 1801. nov. 15-én.

Ugyan e családból volt Ferencz Krassó vármegye esküdtje, ki Zala vármegyétől 1794. junius 30-án nyert nemesi bizonyítványát lakta helyén Krassó vármegyében 1794. nov. 11-én hirdettett ki. Utódai nem maradtak.

Molnár család. (Parnói) Zemplín vármegye adományos ne-

---

[1]) Az eredeti nemes levél Veszprém vármegye levéltárában van.
[2]) Collect. Herald. nro. 558. és Adami Scuta gentil. tom. VII.
[3]) Ugyan ott. 66.
[4]) Ugyan ott. 235.

mes családa, Molnár János százados 1672-ben I. Leopold királytól nyerte adományban Parnó helységet [1]).

Birtokos a család e század elején Megyaszón, Sztankóczon és Baoskón is. Egyébiránt Zemplín megyében Molnár nevű család az armalisták sorában is található [2])

Zemplín megyében S.-A.-Ujhelyben született Molnár Borbála magyar költőnő is [3]), kitől több könyvet bir az irodalom.

Molnár család. (Fel-apáthi.) Közülök Istvánh. ügyvéd, táblabiró és író, született Bihar megyében Érsemlyénben 1778. dec. 7-én. Nem ivadéka-e (előneve daczára) a följebb elősorolt családalapítók valamelyikének? — nem tudhatjuk.

Molnár család. (Meszlényi.) Ezen előnévvel élt Molnár János a váczi kir. siket néma intézet első tanára; meghalt Váczon 1836. mart. 29. kora 60. évében.

Molnár család. (Péterfalvi.) Ez előnévvel élt Molnár István, bölcsészeti és jogtudor, táblai ügyvéd és író, a „királyi kuriai itéletek" (Sententiae exc. Curiae regiae) kiadója, ki Pór-Szombatban Zala vármegyében 1784. sept. 12. született; és így talán az előnév daczára is, az 1765-ben czímeres nemes levelet nyert Molnár Jánosnak ivadéka volt.

Komárom vármegyében szintén találunk Molnár családra; nevezetesen Molnár Erzsébet 1715-ben Lak, Felső-Gellér, Kis-Igmánd, és Sz.-Mihály helységbeli birtokrészeire Fürdős Mihálylyal kölcsönös cserét tesz [4]).

Molnár család. (K.-fejérvári.) Erdélyben szintén egy csoport Molnár nevű család van. A k.-Fejérvári Molnárok közűl ismertebbek: Károly szászvárosszéki jegyző, és 1848-ban a kolosvári országgyűlésen követ. Ferencz közönségi szónok Szászvároson, ugyan ott József irnok 1848.

Molnár család. (Boros-jenői.) Az előnév szerint magyarországi eredetű, közűlök János Abrudbányán 1848-ban aljegyző.

Molnár család. (Bágyoni.) Közűlök Lajos Torda városi hivatalnok 1840. körűl.

Molnár család. (Alsó-csernatoni.) Simon Küküllő megyé-

---

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 272.
[2]) Ugyan ott 230. 273. 278. 114.
[3]) Ugyan ott 263.
[4]) Fényes E. Komárom várm. 101. 164.

ben ügyvéd 1815-ben, Zsigmond kir. táblai ügyvéd M.-Vásárhelyen 1840. körül.

Molnár család. (Somogyi.) Károly adó-író bíztos Torda megyében 1815-ben.

Molnár család. (Illyefalvi.) Bálint Illyefalva kiváltságos város tanácsnoka 1837. körül.

Még több Molnárt is találunk az erdélyi birtokosok és tisztviselők sorában, kiknek előneveiket sem ismervén, csak megyénként nevezhetjük meg:

Közép-Szolnok megyeben József M.-Csaholyban s több helyen birtokos.

Belső-Szolnok megyében György N.-Loznya, Körmönyös, s több helyen bir. József ugyan ott 1840. körül szolgabíró

Doboka megyében György Balásházán és egyebütt bir.

Kolos megyében M. Balásné Füzesi Erzsébet, M.-Frátán stb birtokos.

Alsó-Fejérben Pál N.-lak s Káptalan falukban, Áron táblabíró Tövisen bir.

Hunyad megyében József szászvárosi evang. tanárnak kiskorú árvai, mint anyjoknak Papp Juliannának örökösei birnak Alsó-Szilváson, Szacsalon stb.

Kézdi-Vásárhelyen Sámuel tanácsnok 1848-ban.

György Hederfáján ref. lelkész 1815-ben.

Lajos duschi harminczados N.-Szebenben 1848. körül.

Régebben pedig Molnár Gergely fordúl elé, ki 1566-ban kolosvári unitár. tanár volt.

Molnos család. E néven is többféle előnévvel találunk családot Erdélyben. Igy a nagy-ajtai Molnos-ok közűl: Istvánnak Péterfi Zsuzsánnától fia Dávid, ki Jenában is tanult, a kolosvári unitaria tanodában tanár, utóbb igazgató, 1832-ben főjegyző, meghalt 1836. [1]).

Tán ez ágból való István tordai unitárius tanár 1848-ban.

Andrásfalvi előnévvel élt Molnos Antal 1815-ben Udvarhelyszéken törvényszéki ülnök.

Csernátoni előnevű Molnos-ok közűl Zsigmond 1837. körűl Hunyad megyében ügyvéd.

Előnév nélkül találjuk Molnos Eleket Doboka vármegyében szolgabírót 1837. körűl.

---

[1]) Székély Sándor, Unitária vallás tört.

Monakay család. Monakay György ellen 1590-ben Gyürky Benedek szedetett tanubizonyságokat az anyja jogán birt Nógrád megyei mohorai birtoka iránt [1].

Monay család. (Alsó- Felső- és Közép-monaji.) Régi nemes család Abauj vármegyében.

Monay Gergely, fia Jánosnak, Pál fiának, nagyváradi olvasó kanonok, s Mátyás király kedvelt titoknoka, 1482-ben a maga, és atyja testvérének Andrásnak a fia, Sissary-nak nevezett Monay Domokos nevére is, Monai Mihálynak fia János magvaszakadtából a felső-monaji, h.-gadnai, mindkét Kynis, és Zónok helységekbeni birtok részekre Abauj vármegyében kirt adományt nyert [2].

Domokos unokája János, Monai Mihálynak a fia, mint néhai Alpári Bora örököse Alpár helységbeni — különben valaha csak leány-ágat illetett — birtokra 1560-ban szintén kir. adományt nyervén, abba bevezettetett minden ellent mondás nélkül.

Ugyan azon János házasságra lépvén Eufemiával, Gezthy Lászlónak Büdy Dorottyatól szü etett leányával, kivei jelentékeny birtokhoz jutván, családja fényét növelte családi összeköttetései által is, sógorságban állván Büdy Mihálylyal, kinek neje Anna, Oláh Miklós esztergami érsek testvér húga volt.

Monay János csak két leányt nemzett t. i. Katát és Klárát, kik már mint hajadonok az A.-Monaji birtokra 1563-ban kir. adományt nyertek, birtok jogaikra nézve fiiúsittattak, annak azonban a birtokokba iktatásánál Alsó-Monaji Gáspár mint életben lévő fiu rokon ellent mondott.

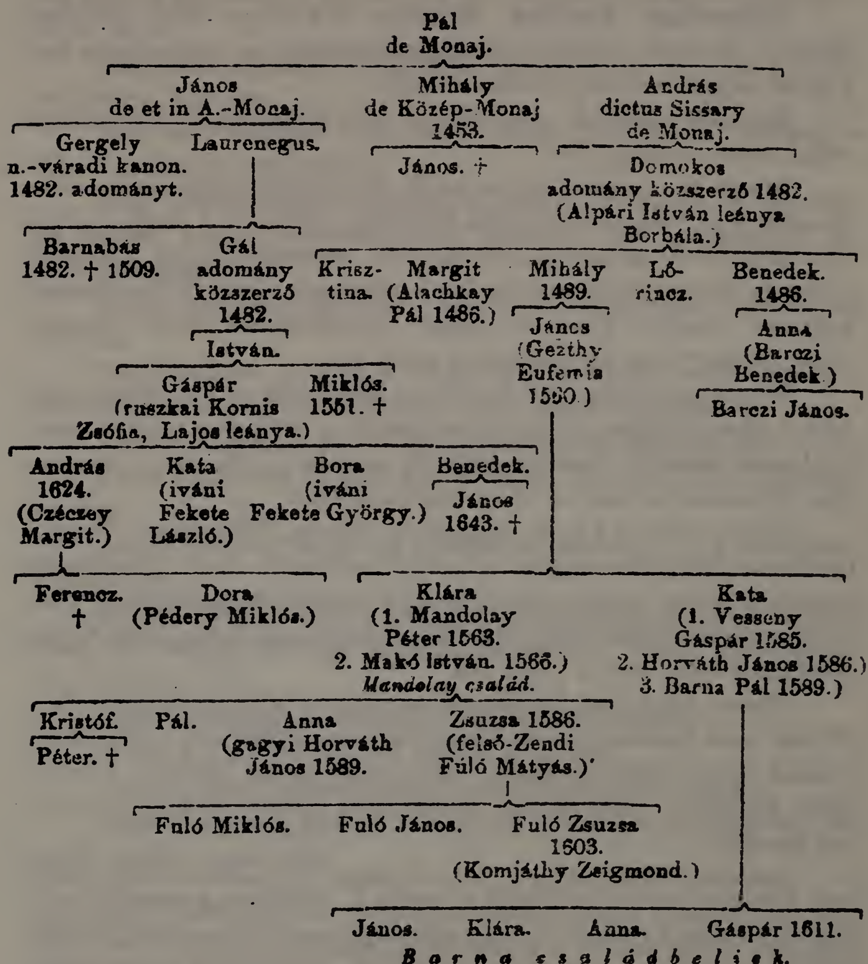
Említett Monay Kata előbb Vesseny Gáspárné, utóbb gagyi Horváth Jánosné, s végre mellétheì Barna Pál házastársa lett 1589-ben, mely utóbbi férjétől a genealogián látható gyermekeket nemzette. Ugyan az, alsó-monaji birtokrészét 1595-ben rokona Monai Gáspárnak elzálogositá.

Monay Klárától, Mandolai Péternétől négy gyermek született: 1. Mandolay Kristóf, ki Péter nevű fiában kihalt. 2. Mandolay Pál. 3. Mandolay Anna, Horváth Jánosné, s végre 4. Mandolay Zsuzsánna felső-zendi Fuló Mátyásné, kitől a táblázat szerint a Fulók és leány-ágon a mostani Abauj megyei Komjáthy család származott.

A családfa következő:

[1]) Szentbenedeki Convent, Prot. H. p. 19. és fasc. 36. nro. 3.

[2]) Barna Mih. közléséből a következőkkel együtt.



Moncsek család. Trencsín vármegye curialis családainak egyike. Székhelye Sztrezsenicz, és Nimnicz.

A Trencsín megyei nemesi összeírások szerint [1]) 1666. és 1686-ban Horeniczen laktak.

1748-ban György lakott Sztrezeniczen.

1768-ban Mihály és ennek fia András, valamint János is Nimniczen, — Miklós, János, András, valamint id. János, majd György és ennek két fia János és András, nem különben

[1]) Szontagh Dán. közlése.

Ádám és középső János Sztrezeniczen, András pedig Rakolubban laktak.

1803-ban Nimniczen lakott Mihály és két fia András és Ádám, ezen Andrásnak voltak ekkor már fiai András, István, és József, Ádámnak pedig János és Pál; továbbá id. János és fiai József és Imre; és még ifj. András mint Mihálynak örököse.

1837-ben Nimniczen írattak össze András, és három fia: András, István és József; ugyan ott Ádám, és ennek fiai János, Pál, György és Mihály; azután József és két fia József és Mihály; továbbá Imre és fiai János és István; végre András és három fia András, István és Mihály.

Mené család. (Alsó-Veniczei.) Fogaras vidéki család, honnan Pál 1791-ben az erdélyi országgyűlésen követ volt. József Kolosvárott harminczadi kelme-vizsgáló 1848-ban. Antal k. kincstári számvevőségi hivatalnok 1848-ban, 1860-ban V.-Hunyadban cs. kir. pénztárnok.

Monoky család. (Monoki. †) Zemplín vármegye egyik legrégiebb kihalt nemes családa, mely azon megyei Monok helységről mint ősi birtokáról vette nevét, s gyakran „Monaky"-nak is íratott.

Az egri káptalannak egy 1392-ben kelt leveléből [1]) világos, hogy a Bogáth-Radván nemzetségből (genus) vette eredetét, a közös származású Rákóczy, Morvay, Körtvélyessy, Czékei és Isépy családokkal együtt.

Szirmay szerint [2]) a kihalt Buttkay család okleveleinek elenchusában eléfordúl egy osztály levél, mely szerint a Bogáth Radván nemből való Lukács testvérével Pousával 1247-ben osztozkodván, Lukácsnak jutott Murva (Morva) (Lauskouoz, (Lasztócz?); Ponsának pedig Araoh és Ispék (tán Isép?). Továbbá Szirmay szerint [3]) Lukácsnak fiai voltak 1260-ban: Rajnol, kitől Rákóczy, Lukács, kitől a Morvay, Osvald, kitől a Körtvélyessy, és ennek fiától a Hosszumezei családok származtak. Pousától Endre által a Posai-ak, Bekétől a Bekecs és Monoki, Domokostól a most is élő Isépy családok származtak.

Azonban Wagner szerint [4]) a Rákóczy, Monoky és a följebb

---

[1]) Wagner, Collect. geneal. dec. IV p. 90.

[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 88.

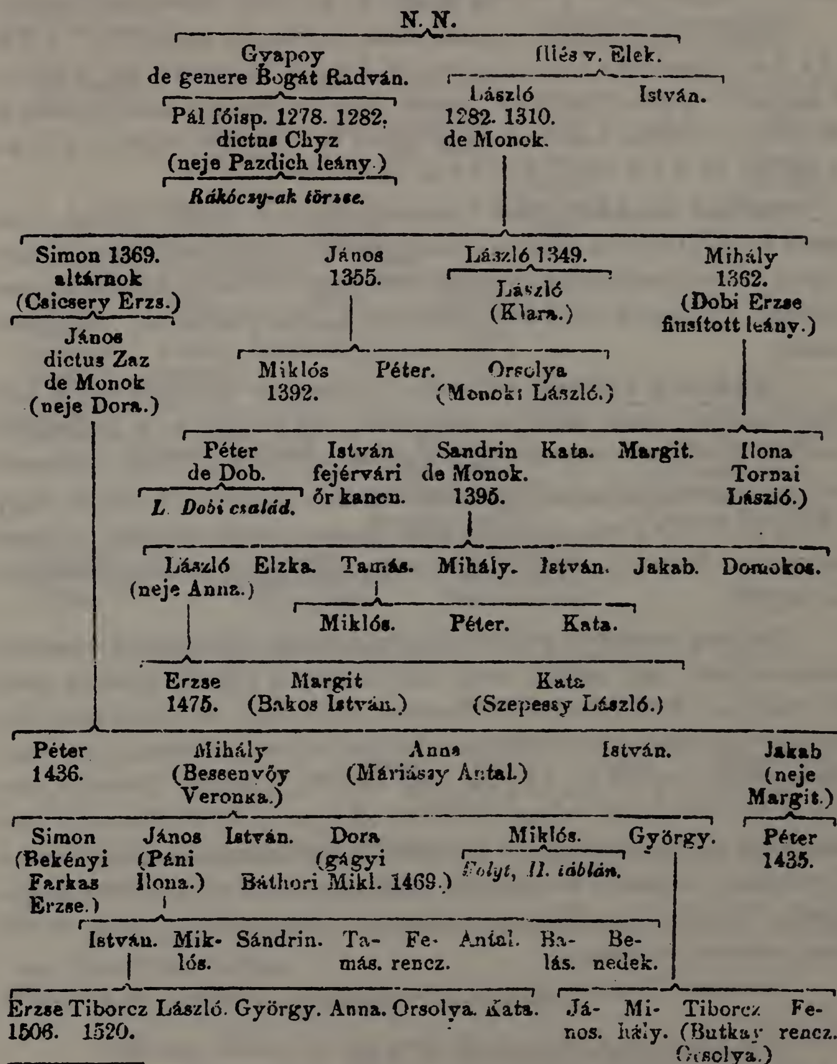
[3]) Ugyan ott.

[4]) Wagner Collectanea geneal. hist. dec. IV. 89.

megnevezett családok a Bogáth-Radván nemből eredt Gyopoly-tól és testvérétől Illéstől [1]) (máskép Elektől) szá mazlak.

Itt, szoritkozván csupán a Monoky család nemzékrendére, az következőleg [2]) adatik elé:

I. tábla.

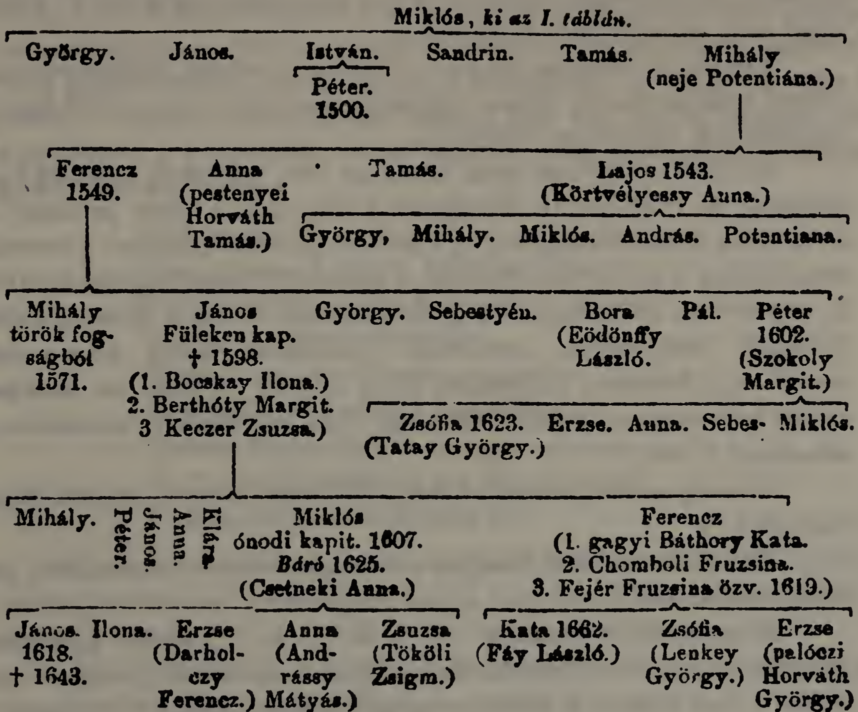


---

[1]) Wagner Tab. geneal. Mss. tab. XVIII. Ez Illést, (kit Alexius, vel Elek, alias corrupte Elias-nak, ír), Gyapolynak nem testvéréül, hanem fiául írja.

[2]) Wagner Tab. geneal. tab. XVIII.

II. tábla.



1324-ben Monoki **István** mester, Istvánnak a Miklós testvérének fia Tholdi Bothond fiának Péternek hűtlenségi bélyegen kapja Berethe, Lazon, Laschk és Mihályi birtokot [1].

1366-ban kapta a család Bekecset, 1374-ben Szadát, 1392-ben Megyaszót; 1393-ban a szerencsi apátságot alapíták [2].

1369-ben **Simon** királyi altárnok mester volt [3].

1492-ben Beatrix királyné Monoky Mihálynak, a Lúczi család vérrokonának kibocsátá **Lúcz** helységet, mely jogtalanúl Diós-Győr várához volt csatolva [4].

1549-ben Monoky **Ferencz** belefolyt a szerencsi apát kinevezésébe [5].

[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 86. not. hist. 16. Lásd a család régibb okleveleit Fejér Cod. dipl. tom. IX. vol. 7. p. 754. és tom. X. vol. 7. p. 313.

[2]) Ugyan ott not. top. 170. 172. 173. 166.

[3]) Ugyan ott not. top. 88.

[4]) Ugyan ott not. top. 173.

[5]) Ugyan ott 66.

1566-ban Hassan vezérlete alatt a törökök a monoki kastélyt is bevették, és fölégették, Monoky Mihályt pedig elfogták, ki azután nagy áron váltotta meg magát [1]).

Mihálynak testvére János 1593-ban, miután Fülekvárát a töröktől visszafoglalták, abban csapat-kapitány lett, mh. 1598-ban [2]). Jánosnak, ki háromszor nősült, fia

Miklós 1607-ben ónodi kapitány volt, a törökök ellen többször csatázott, és 1625-ben II. Ferdinánd király által a vörös pecséttel élhető bárók sorába emeltetett [3]). Csetneki Annától született gyermekei közűl fiában Jánosban 1643-ban a család férfi ágon magbaszakadván, és testvérének Ferencznek fiú gyermekei nem lévén, a Monoky családi birtokok leány-ágakra szállottak. Miklósnak leánya Anna csikszentkirályi Andrássy Mátyásnak lévén nejévé, ez által az Andrássy család is tetemesen örökölt; sőt Anna 1665-ben némely birtokokra uj adományt is vitt [4]).

Monoky néven Ferenczet még 1703-ban Rákóczy mellett látjuk harczolni [5]).

Monos család Zemplín vármegye czímerleveles nemes családai sorában áll [6]).

Monoszlóy család. (†) A Monoszlóy család [7]), melynek itt nehány tagját említhetjük meg,—egy-e a monoszlói Csupor családdal? mint némelyek vélik, — még felderítve nincs.

Csupor néven (*lásd Csupor család*), már említve voltak Miklós esztergami érsek 1350—1358. Testvére Tamás országbiró. — Nem említetett ott Benedek mester 1398-ban Zágrábi kanonok, Jeromos 1578-ban zágrábi püspök. Egyed, ki az esztergami érsekségnek 1313-ban több jószágot hagyományozott [8])

A Monoszlóy családból ismeretes főleg András, ki 1552-ben N.-Váradon született, és pappá lévén, 1574—1582-ig mint n.-szombati tanár fordúl elé. 1586-ban pozsonyi prépost 1593-ban budai felhévvízi prépost volt, 1599-ben veszprémi püspökké neveztetett. 1601-ben

---

1) Istvánffy Hist. 1685. kiadás 328. lapja szerint 1567-ben és 1567 : 2. t. ez
2) Szirmay C. Zemplin not. hist. 93. —
3) Ugyan ott 159—161.
4) Ugyan ott 268.
5) Szalay Magyarorsz. VI. 103.
6) Szirmay C. Zemplin not. top. 114.
7) Fejér Cod. Dipl. tom. X. vol. VII. p. 791.
8) Katona, Hist. critic. VIII. 281.

békekötés tárgyában a törökhöz követségben járt. Meghalt 1601. dec. 12-én. Több magyar egyházi könyvet írt, és adott ki; és erős, tősgyökeres irálya által irodalmunk történetében nevezetes helyet foglal el. Szép könyvtárának több példánya, s kéziratainak is nagyobb része a pozsonyi káptalan könyvtárában máig is fenn van [1]. A pozsonyi főtemplomban a főoltár jobb oldala mellett máig is fennlévő sírkövén ezen fölirat olvasható:

R. Domino D. Andreae Monoszlóy, Episcopo
Veszprimien. Locique Ejusdem Comiti
Perpetuo. Praeposito Poson. S. C. R. M.
Consil. De Patria, Catholica
Ecclesia scriptis, Eloquio, sacris
Concionibus et pietate bene Merito,
Gabriel Monoszlóy Frater germanus
M. P. C. Obiit MDCI. die XII. Decemb.
Viennae Anno aetatis suae 49.

Testvére Gábor, ki neki e sírkövet állítatá, 1603-ban a pozsozsonyi káptalannak adományozá bátyja könyveit. Tán e Gáborban halt ki a család.

Montbach család. Báró Montbach Frigyes az 1836-ki országgyűlésen magyar honfiusítást nyert [2].

Montecuccoli család. Olasz eredetű család, mely magát Ausztriában is megfészkelé. Közűlök gróf Montecuccoli Rajmund császári altábornagy, ki a magyarországi hadjáratokból, és Zrinyi Miklós a költő elleni agyarkodásáról ismeretes, 1655-ben a magyarországi honfiusítottak közé beíratott [3]. Azonban fiában Leopoldban kihalt.

Utóbb egy másik ágból gróf Montecuccoli Hercules Pius 1715-ben ismét magyar indigenatust nyert [4]. Tán ez ág, mely jelenleg Laderchi melléknevet visel', és melyből gr. Hugo-Peregrin-nek 1858. óta neje gróf Forgách Jozefina.

Czímerük a paizs arany udvarában négy kétfejű koronás sas.

Montersir család. Montersir János-Ernesztt 1659-ben magyar honfiusítást nyert [5].

---

[1]) L. életéről érdekes adat. Magyar Irók eletrajz gyüjt. II. 207—211.
[2]) 1836 : 47. törv. cz.
[3]) 1655 : 119. törv. cz.
[4]) 1715 : 134. törv cz.
[5]) 1659 : 133. törv. cz.

Montsko család. Szepes megyei nemes család. Montsko Szaniszló 1746-ban M. Tereziától nyerte czímeres nemes levelét [1].

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren egy szikla darabon át, melyen „Fidelis" szó olvasható, ugró szarvas, nyakán nyillal átlőve, a paizs baloldalából felhőből egy kéz nyúlik ki, felvont ujját tartva, melyből a nyil már a szarvas nyakába röpült. A paizs fölötti sisak koronájából vörös magyar ruhás, arany zsinóros, és öves, prém-kalpagos magyar vitéz nyillal kifeszített ijjat tart. Foszladék jobbról ezüst-kék, balról arany-vörös.

Montsko István 1844-ben a szepesi tizenhat város grófja.

Monyák család. (Felső-zubriczai.) Árva vármegye curialis birtokos nemes családainak egyike, melynek ősei a Vilcsek és Bukovinszky Árva uradalmi tehetős Soltész családok elődeivel együtt, mint a királyi diploma írja — az 1672-ik évi belháborúk és vallásbeli üldözések alkalmával az Árva megyei lázadókat elnyomni segítettek, kiállítván saját költségükön 700 puskás embert és tizenhat Árva megyei helységet a fejedelem iránti hűségben s katholika vallásban megtartottak, s az elégedetleneket lenyügözték. Ezen tettük jutalmául 1673-ban junius 27-én összes soltészi telkeik minden köz-adó s teher alól felmentettek, az úri tartozás viselését pedig a kir. kamara magára vállalta. Ezenfölül 1674. febr 21-én Monyák Máté és neje Novobilszky Anna, s gyermekeik János, Szaniszló, Zsófia, és Anna utódaikkal együtt I. Leopold királytól czímeres nemes levelet is nyertek, melyben e megjutalmaztatáshoz oly kikötés adatott, hogy az adományozottak és utódai a kathol. vallásban és a király hűségében mindég megmaradni tartozzanak [2].

A család czímere a Vilcsek [3] és Bukovinszky-akéval közösen a következő: a paizs kék udvarában zöld téren hátulsó lábain egy farkas áll, első jobb lábával kivont kardot, a balban melitai keresztet tartva. Ugyan ilyen farkas emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

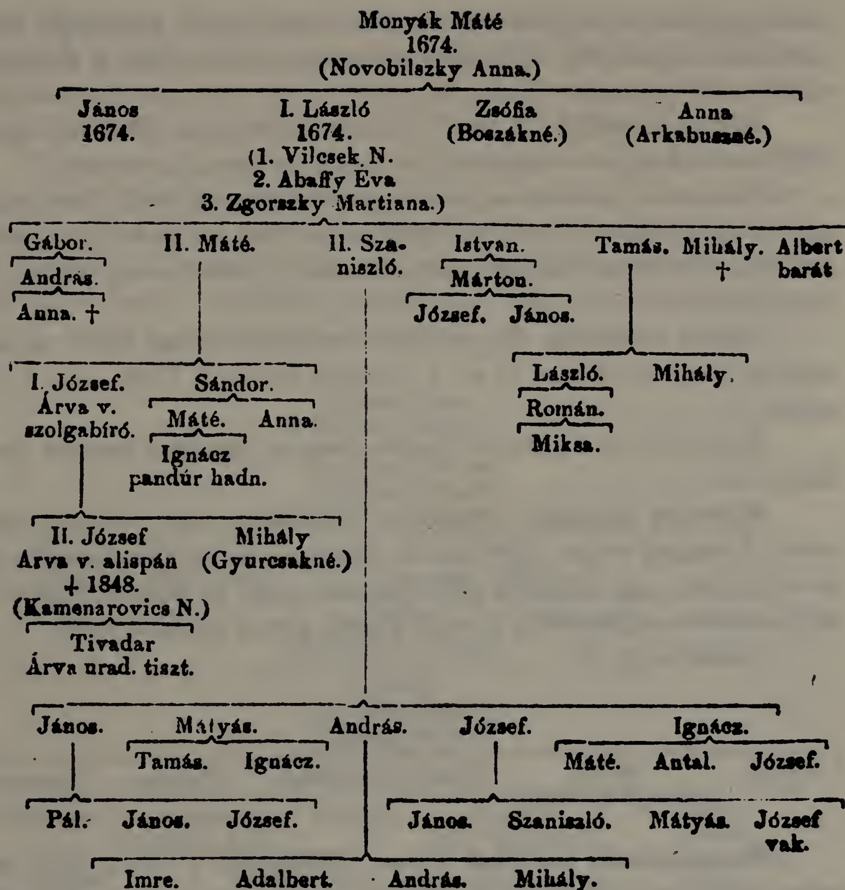
A család leszármazása következő:

---

[1]) Adami, Scuta gentil t. VII.

[2]) Szentagh Dán. közlése.

[3]) A Vilcsek család armálisa, egy nappal előbb, 1674. febr. 20-án kelt.



A család székhelye Felső-Zubricza helység. Tagjai közül II. Máténak fia I. József Árva vármegye szolgabírája volt. Fia II. József tiszta jelleme, széles ismerete, s tudománya által a megyénél jegyzői hivatalon kezdett hivataloskodását alispánságig vitte, és mint ilyen 1848-ban meghalt. Eltemettetett a lokczai sírkertben. Egyetlen fia Tivadar Árva uradalmi tisztségbe lépett. Továbbá a családból Mihály lelkész, Ferencz Árva megyei tiszti ügyész, József esküdt volt.

Mor család. Sünnegi és morbergi Mor József 1790-ben II. Leopold királytól czímeres nemes levelet nyert.

Czímere a paizs 1 és 4-ik ezüst udvarában egy fekete (mór) mellkép, a 2. és 3-ik udvar balról jobbra rézsutosan fekete és fehér udvarra oszlik, s benne grif ágaskodik, az udvar színeivel félteste ellen

kezőleg színezve. A paizs fölötti sisak koronájából szerecsen (mór) emelkedik ki, fölemelt két kezében két gránát almát tartva. Foszladék mindkét oldalról ezüst-fekete [1]).

Mora család. Mora Ferencz, Cheperke Mátéval együtt 1662-ben I. Leopold királytól kapta czímeres nemes levelét [2]).

Czímere a paizs kék udvarában repülő fehér galamb, lábai pirosak, valamint csőre is, melyben zöld galyat tart. A paizs fölötti sisak koronáján fekete sas-szárny lebeg. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst vörös.

Mora család. (Szigethi.) A czímeres nemes levél szerzője szigethi Mora András, ki azt I. Leopold királytól 1678 jun. 27-én nyerte [3]).

Mora Balás 1719-ben Kaplonyban a ferenczes szerzet gvardiánja lett.

Mórász család. Eredete és kiváltságos volta előttem ismeretlen. E század elején 1806-ban élt Mórász Imre, ki czímerül a paizs udvarában, egy csőrében zöld ágacskát tartó galambot, a paizs fölötti sisak koronáján pedig könyöklő kart, kivont karddal viselt.

Családja így áll:

Imre 1806.
(Pálma Mária.)

Ferencz.	Mária	Rozália.	Antal.	Victoria.	Ferencz.
†	(Kubinyi Silvester.)				

Morauchik család. Törzse Morauchik János, ki a czímeres nemes levél szerint már anyjáról különben is nemes (agilis) volt, anyja Keglevich Anna, atyja pedig Láposch János volt, kit Keglevich Péternek egyik hadnagya Jósa nevezetű, azért, mivel egy kissebb csatának győzelmét magának tulajdonította, evés közben agyon vágott. Ezen Láposch Jánosnak fia János két vagy három éves korában Morvaországba kerülvén, és ott lakos Gazda Ferencz gondviselése alatt fölnevelkedvén, mintegy 12 éves korában Horvátországba vissza került, és Morauchik nevet kapott; ifjuságát részint Keglevich Péter, részint Zrinyi udvarában töltötte, és ez utóbbiban meg is nősült, feleségül vévén Plichtovich Annát; utóbb pedig II. Ferdinánd királytól 1635. oct. 15-én Bécsben kelt czímeres nemes levélben gyer-

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII

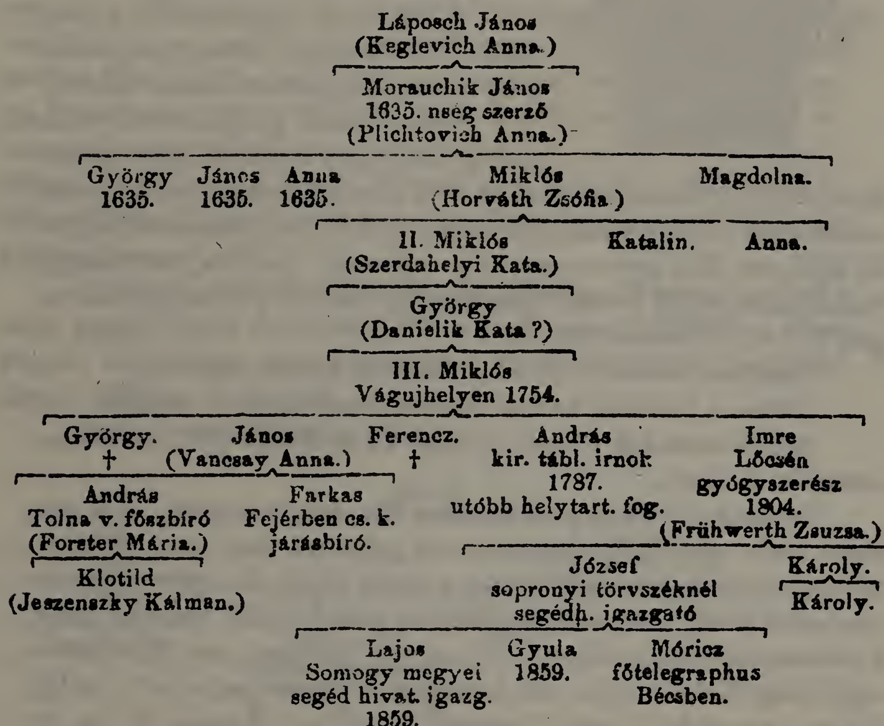
[2]) Collect. Herald. nro. p. 126.

[3]) Borsod várm. leveltárában van az eredeti armalis. Szontagh Dán. közl.

mekei György, János és Annával és ezek utódaival együtt mint már előbb is (agilis lévén) nemesi szabadsággal élő, megnemesítetett; és czímeres nemes levele akkori lakhelyén Nyitra vármegyében 1637-ben sz. háromság utáni vasárnap 3-ik ferjáján kihirdettetett [1]).

Czímere—mint alább a metszvény mutatja —a paizs kék udvarában hármas zöld halmon ágaskodó grif, első jobb lábával kivont kardot, a balbán egy fürt szőlőt tartva; a paizs fölötti sisak koronájából szintén grif emelkedik [!], első jobb lábával hármas arany búza-kalászt, a balban szőlő-fürtöt tartva. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüst-vörös.

A család leszármazása következő:



A család eleintén Nyitra és tán Trencsín megyében székelt; ez utóbbi megyében Morauchik János (tán más családbéli?) másként Cserny sőt Drskóczynak is neveztetett [2]), és 1655-bent ellentmondott az Egresdy családnak. E megyében a Morauchikok 1658-ban Halászon laktak, a hol még 1781-ben is éltek. *Ldsd draskóczi Morvay cs.*

---

[1]) A közlött eredeti armalis szerint.

[2]) Megyei jegyzőkönyv.

III. Miklós 1754-ben Vág-Ujhelyen lakott, és a kétségtelen nemesek sorában állt. Ennek gyermekei több vármegyébe elszármaztak.



Egyik ág János által Fejér és Tolna megyébe a másik Imre által Szepes megyébe.

Jánosnak Vancsay Annától fiai: András Tolna vármegyében volt főszolgabíró. Lakik Györkönyben, nejétől Forster Máriától leánya Klotilda Jeszenszky Kálmánné. — Farkas járásbíró Fejér megyében (1858-ban.)

Jánosnak testvére András előbb (1787-ben) kir táblai irnok, utóbb helytartósági fogalmazó. Ennek testvére Imre Lőcsén gyógyszerész, 1804. jan. 30-án Nyitra megyétől nyert nemesi bizonyítványt, melyet 1804. majus 4-én Szepes vármegyében hírdettetett ki. Frühwerth Zsuzsánnától egyik fia József Szepes vármegyétől 1840. oct. 6-án nyert nemesi bizonyitványt: fiai Lajos Somogy vármegyében segéd hívatali igazgató 1858-ban, Gyula ügyvédi segéd, Móricz Bécsben főtávíró.

Józsefnek testvére Károly, kinek fia szintén Károly.

Többen a családból katonai kissebb tiszti rangot is viseltek.

Móré család. (Csulai és dadai †.) A XV. és XVI. században szerepelt, és kihalt.

György 1492-ben lett szörényi bán, bátyja helyébe, ki a szörényi várát ostromlott törökökön vett győzelem után török fejekkel rakott két szekeret indított Budára a diadal jeléül, de utjában meghalván, azt György teljesíté, ki 1505-ben mint belgrádi bán volt jelen a rákosmezei országgyűlésen. E György 1514-ben már nem élt és neje Dóczy Katalin, akkor már Losonczy Zsigmond neje volt; midőn Györgynek fia László testvérei György, Erzse, Kata, és Borbála nevében is megnyugtatja mostoha atyjokat, nevezett Losonczy Zsigmondot, hogy néhai atyjok Móré György utáni ősi javaikat tőle megkapták [1]).

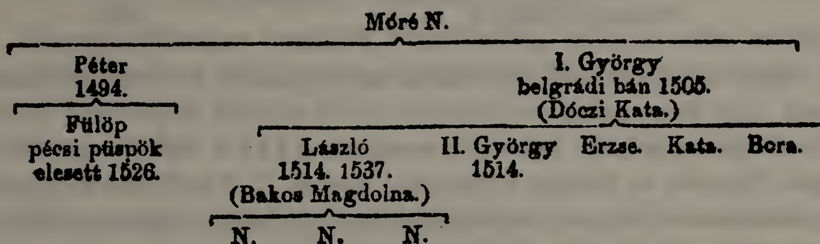
Györgynek fia László ifju korában II. Ulászló király udvarában forgott, először 1514-ben a kurucz háborúban Bornemisza János

[1]) Szentbenedeki Convent 1514. Prot. A. p. 182. 295.

alatt fogott fegyvert. Jelen volt 1526-ban Mohácsnál unoka testvérével Fülöp püspökkel. 1527-ben I. Ferdinánd király részén állt; azonban utóbb a fegyvernyugvás ideje alatt főleg a dunántóli vidéken rablásokkal vádoltatván, Palota várában ostrom alá vétetett, ő ugyan a várból elillant, de tömérdek kincseivel fia s leánya is elfogatott. 1537-ben ismét háromszáz huszárral táborozik Eszék táján Ferdinánd részéről. E táborozás szerencsétlen kimenetele után szintén megmenekülvén, Szent-Ezzsébet várába futott, mely szintén birtoka volt. Előbb pedig, mióta Palota varából megszökött, Pozsega táján Rohacs várában lakott. 1543-ban a törökök Acsinát, Sapronczát, Pozsegát és egyéb várakat is elfoglalván, és így nyugton Rohacson sem maradván, miután Pozsony megyei Vöröskő várát Thurzó Eleknek eladta, a Mátra tövében Nána várába, melyet rokona Losonczy István birt, vette magát. Hatalmaskodásait folytatván, Nána várában ismét ostrom alá vétetett még pedig most már a törökök által, kik által két fiával együtt elfogatván, Konstantinápolyba vitetett, s ott halt meg. Fiai közűl az idősb 1554-ben Kapudsi pasa lett. Neje Bakos Magdolna, előbb Ujlaky Lőrincz özvegye volt

I, Györgynek testvére Péter 1494-ben követségben járt a török portán. Ennek fia lehetett Fülöp egri prépost, 1524-ben pécsi püspök, követségben járt Velenczében, hanem hazajövet nemsokára elesett 1526-ban Mohácsnál.

Tudható családfájok így áll:



Móré János (tán Lászlónak fia) szintén e családbéli, 1549-ben Léva várában fogatott el Salm hadvezér által, mint a rakonczátlan Balassa Menyhért egyik híve. Jánosnak, ki Szatmár vármegyében is birt, neje Dersffy Margit volt. Benne a család kihalt.

Más Móré családból valónak látszik származottnak azon Móré Péter, Várday Péter kalocsai érsek kalocsai házának gondviselője,

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 84. 142.

ki ura pénzével s drágaságaival együtt 1496-ban a Szerémségbe szökött. Valamint azon

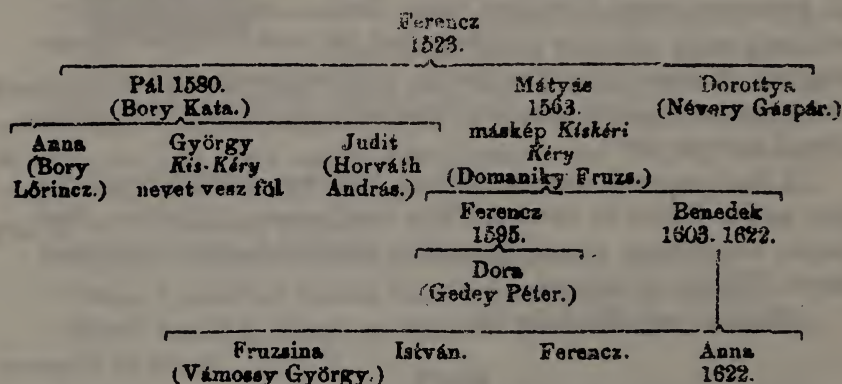
Móré Mihály is, ki 1521-ben mint Belgrád egyik kapitánya, e várat a töröknek árulással föladta.

Móré család. (Kőrös-bányai.) Valószínűleg egy a följebbivel; 1530-ban Páczin várat birta Zemplín vármegyében [1].

Móré család. (Jobbágyi.) Talán ez is csak egyik ága a csulai Móréknak. Közülök Bálint 1570. táján egyházas-bágyoni Mezey Lőrincz leányát Annát birta feleségül.

Móré család. (Roskováni.) Egy régi családfai töredék szerint [2]) roskováni Móré Ferecz 1523 ban Hont megyei Kis-Kér helységnek felét bevallja Vajdaffy Zsigmondnak.

Családja következőleg terjedt:



Ugy látszik — e Móré család az ipolykéri Kéry család törzsét képezi. *Lásd Kéry család.*

Móré család. Móré Simon és János 1633. sept. 24-én László Péterrel, és Kóródy Mihálylyal együtt II. Ferdinánd király által nemesítettek meg, és czímeres nemes levelük 1636-ban Gömör vármegyében hirdettetett ki [3]). *L. László cs.*

Móré család. (Paklisai.) Hunyad vármegyei birtokos család. Állítólag a csulai és kihalt csulai Kende [4]) családdal egy törzsnek ivadéka.

---

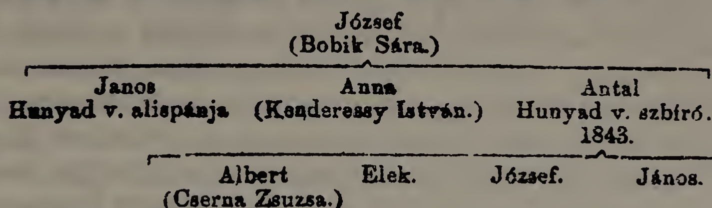
[1]) Szirmay C. Zemplin not. top. 90. 294.

[2]) Wagner Tab. geneal. tab. XLI.

[3]) Protoc. C. Gömör anni 1636. folio 279.

[4]) Csulai Kende Miklós 1555-ben sabáczi bán, kit a mostani kölcsei Kende család magáénak igényel, de bizonyítva nincs

A paklisai Móré család nemzékrende néhány ízen ez:

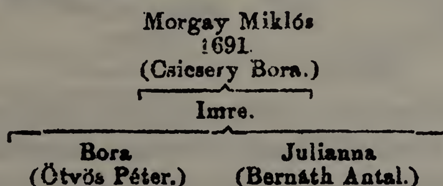


Móré család. (Mocsolyai.) Közép-Szolnok megyei nemes család. Péter 1796-ban megyei levéltárnok, Elek 1815-ben főszolgabíró. Elek, Mihály, Zsuzsánna Szoboszlói Gáspárné, birtokosok.

Morgay család. Hajdan Tolna vármegyében virágzott. Közülök Morgay Miklós 1505-ben Tolna vármegye követe a rákosmezei országgyűlésre [1]).

Tán e Miklósnak fia János, ki 1521-ben Belgrád védelmében vesz részt [2]).

A XVII. század végén is találunk Morgay családra Felső-Magyarországban, melynek nemzékrende [3]) ez:



Morgenthaler család. Valószínűleg erdélyi szász család, nyomát leljük már a XV. században. 1458-ban Morgenthaler Jánost a sinkszéki gerébségbe Mátyás király visszaállította [4]).

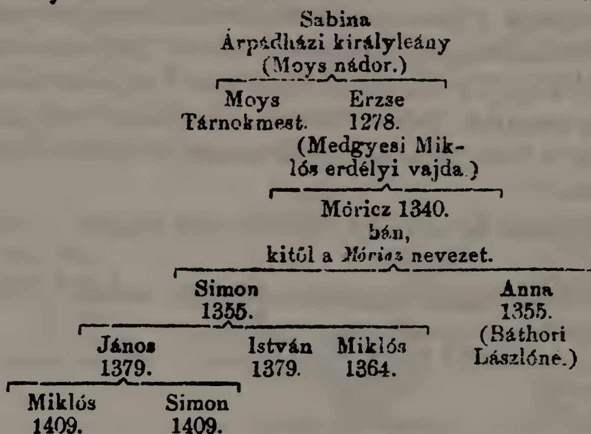
Morgenthaler Fülöp Balassa Gyarmat vára kapitánya volt 1601—1619-ben [5]).

Morgentaller család nemes levelének holléte 1793-ban hírleltetett a m. kir. helytartóság által.

Morgondaky család. Morgondaky János 1542-ben a sámsoni Kőrösi családtól Reuthenben szerez rész birtokot vétel útján [6]).

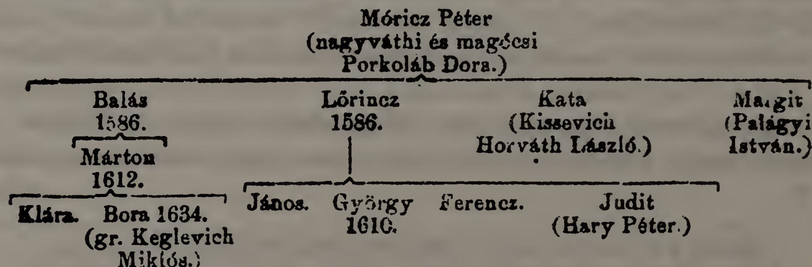
[1]) Jászay a M. nemzet napjai a mohácsi vész után 157.
[2]) Budai Ferencz Hist. lex. II. 714.
[3]) Pörbeli genealogia szerint
[4]) Teleki Józs. Hunyadiak kora X. 602.
[5]) Uj magyar muzeum 1858. I. k. 213. 215.
[6]) Kemény Jos. Not. Cap. Albens. 209

Móricz család. (Medgyesallyi †.) A medgyesallyi M ó r i c z kihalt család a Poki nemzetségből (genus) származik [1]), s leány-ágon az Árpádházba viszíföl családfáját. Ugyan is IV. Béla királynak leányát Sabinát M o y s nádor vette nőűl, kitől az ifjabb Moyson kivűl született E r z s é b e t, felesége a Poki nemből eredt M i k l ó s erdélyi vajdának, ki Medgyesről, s utóbb Medgyesallyáról írá nevét. Ennek fia M ó r i c z bán volt, (1340.) kinek gyermekei már atyjok nevéről medgyesallyi Móriczoknak neveztettek: — A családfa [2]) így áll:



Itt bíztosan a családfát tovább szőni nem tudjuk, annyi bizonyos, hogy a Báthoriak Szaniszlófi-ága is leány-ágon e családfán származva le, Erdélyben Miklóslakát, stb. Krasznában Somlyóvárát leány negyedképen anyai jogon e családtól nyerte.

A XVI. században ismét találunk M ó r i c z családra, és úgy látszik ez ivadéka a följebbi ágazatnak, bár ha kapcsolatát nem ismerjük, ez utóbbi ivadék táblázata következő:



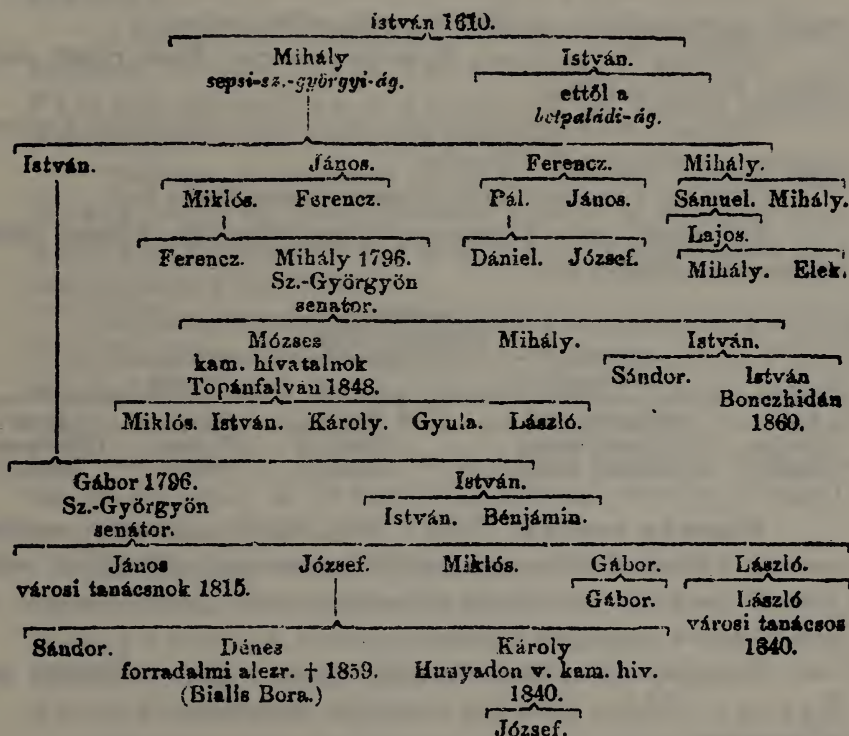
[1]) Fejér Cod. dipl. IX. vol. 4. p. 689. Tudományos gyüjtem. 1829. XII. k.
[2]) Fejér, Cod. diplom. tomo vol. 4. p. 642—869. honnan oklevelileg e családfa bebizonyosúl.

E családfa nagyobb része gr. Keglevichéknek a Pallavicini őrgrófok elleni táblai peréből vétetett.

Szatmár vármegyében a medgyesallyi Móricz családból István 1492-ben feleségével Margittal Oláhfalut, Chobankát, Borhidát mindkét ágra kir adományban kapta [1]).

Móritz család. (Nagyváradi s szepsi-szent-györgyi.) Törzse nagyváradi Móritz István, ki 1610-ben kapta a nemességet [2]), két fia volt, egyik Mihály Háromszékben Sz.-Györgyön telepedett meg, és innen írja előnevét, a másik fia István, Szatmár megyébe költözött, de ivadéka származását nem ismerjük.

A családfa következő:



Szatmár megyében e század elején Móricz György birtokos Nábrádon, Antal jelenleg Nyir-Bélteken.

A Dunántúl a mult században birtokos Móricz András kir ta-

---

[1]) Szirmay, Szatmár várm. II. 175. 180. 181.

[2]) Családi közlés szerint.

nácsos, kinek Somsich Rozáliától fia János, és leánya Anna Szegedi Mihályné. E család ivadékai e? — nem tudom.

Morócz család. (Beketfalvai) Pozsony megyei csallóközi régi nemes család. Ismeretesebbek közűlök Farkas, 1622-ben a győri biztosság tagja, 1649-ben mint kincstári tanácsos a számadástól fölmentetik [1]), utóbb alnádor [2]).

István 1647-ben Pozsony vármegyei alispán és követ, 1655-ben a harminczadok vizsgálására országgyűlésileg kiküldött biztos. 1659—1662-ben alországbiró [3]) Valószínűleg ő azon István is, ki 1635-ben Komárom megyei Páth és Tagyosra kir. adományt nyert [4]).

1697. táján Ilona gróf Széchenyi Györgynek neje.

1715-ben Lénárd Győr városának a katonaség ellen emelt panaszai megvizsgálására kiküldött országgyűlési biztos [5]).

1726-ban Krisztina Komárom megyei Ekeli részét eladja Ujlaky Ferencznek [6]).

1743-ban Mihály engedélyt kap Vidos Mihálytól a tokorcsi hegyen egy földrésznek kiirtására.

1765-ben István Győr vármegye szolgabirája volt.

Egy ágnak, mely Komárom vármegyében élt, évszám nélküli származási táblázata ez:

István
(Konkoly Lidia.)

- Ferencz.
  - Lidia (Gálos József.)
  - Krisztina 1726. (1. Csorba István. 2. Dömény István.)
- István.
  - Zsuzsa (Konkoly Mihály.)
  - Kata (Torkos Pál.)
  - Erzse (Karácsonyi János.)

Morvay család. (Isépi) Mint följebb a Monoky családnál emlitők, a Bogát-Radván nemzetségből eredt egyik ősi kihalt család. Törzsük Lukács volt. Nevét az osztályban neki jutott Zemplín megyei Morva helységtől nyerte.

Családfáját nem ismervén, csak egyes tagjait említhetni meg. György 1526-ban jelen volt a mohácsi ütközetben [7]).

---

[1]) 1622: 50. és 1649: 74. törv. cz.

[2]) L. arczképét Ortelius Kriegs Empor. II.

[3]) 1655: 100. és 1662: 37. törv. cz.

[4]) Fényes Komárom várm. 132. 195.

[5]) 1715: 43. törv. cz.

[6]) Fényes, id. h. 100. l.

[7]) Szirmay C. Zemplin not. top. 88. 90. 114. 389. not. hist. 47.

A család kihalt, úgy látszik — a XVII. században; 1602-ben Morvay Anna Ilosvay Jánosné, és Morvay Dorottya Semsey Ferenczné és több atyafiai osztoztak meg [1]), és lehető, hogy e két nő utolsója volt a Morvay családnak.

Morvay család. (Drskóczi.) Trencsín vármegyei nemes család. A czímeres nemes levél szerzője Morvay János volt [1]), ki azt Trencsín vármegyében 1653-ben hirdetteté [2])

Trencsín vármegye jegyzőkönyveiben s nemesi összeírásában a családról a következő adatok szólanak:

1741-ben Trencsín megyétől nemesi bizonyítványt nyert a család, ujjólag ugyan azt kapott 1748-ban Morvay János, és 1770-ben István.

A nemesi összeírások szerint 1748-ban Beczkón lakott Ferencz, Haláczon Gábor, János, Imre, András, Miklós, István, Ferencz, középső János, Zsigmond, ifj. János, azután idősb Ferencznek és Andrásnak örökösei.

1768-ban Ovcsárszkón János, Beczkón János, Báanban György és fia József, Haláczon János és két fia István és András, Csuklászon János és fia Mihály, Ovcsárszkón Józsefnek fiai János és Péter.

1803-ban összeírattak Beczkón Jánosnak fiai János és Sándor; Csuklászon János egyedül; — Drskóczon Leopold, Imre és Adalbert mint Györgynek örökösei; Antal egyedül, továbbá idősb Lajosnak fiai: Ferencz, Lajos, József, Sándor, Imre és Mihály; Gábor és fia László, szintén idősb Jánosnak fiai Sándor és Mihály. — Baánban György fiaival Józseffel és Istvánnal.

1837-ben Ovcsárszkón laktak Józsefnek örökösei János és Péter; Beczkón Jánosnak fia Sándor, Báanban István és György testvérek, Csukláson János és két fia József és ifj. János, Drskóczon a már 1803-ban is ott talált Leopold, Imre és Adalbert testvérek.

E család egyik ága Ugocsa megyébe származott, hol Drskóczi előnévvel találjuk e Morvay családot. Közülök:

András 1764-ben Ugocsa megyében helyettes alispán [3]).

---

[1]) Regestrum Lit. Gyulafianarum Mss. Mus. nro. 2340.

[2]) Ez egy személynek látszik lenni az itten az 559. lap. említett Morauchik másként Drskóczi vagy Cserna Jánossal.

[3]) Szontagh Dán. közl.

[4]) Szirmay C. Ugocsa p. 56.

József 1790-ben másod- 1800-ban első alispán, birtokos volt Ugocsa megyében A. és F.-Karászlón, Tivadarfalván, Bekényben [1]). sőt 1810-ben özvegye s maradéki Szatmár vármegyében is Zajtán, Matólczon, Tisza-Becsén, és Szekeresen birtokosokúl íratnak [2]).

Gábor 1797-ben Ugocsa megyei nemesi fölkelési kapitány, 1804-ben főszolgabíró [3]), birtokos Bekényben.

Pál birtokos e század elején Ugocsa megyében A.-Karaszlón és Rakóczon [4]).

Gáspár birtokos Csaholczon Szatmárban [5]).

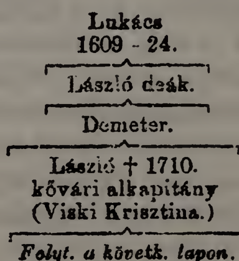
Ugyan e családból volt tán nemes Morvay Sámuel 1838-ban ügyvéd B.-Gyarmaton; egy fia maradt.

Czímere a paizs kék udvarában hármas halmon könyöklő kar, kivont kardja hegyén levágott törökfejet tartva. A paizs fölötti sisak koronájából szintén könyöklő kar, kivont karddal látható.

Mó'sa család. (Sáros-Berkeszi.) A Mósa (vagy kiejtés és újabb helyesírás szerint Mózsa) család, Erdélyben Kővár-vidékén és Belső-Szolnok vármegyében honos. Másik előneve „Karulyai".

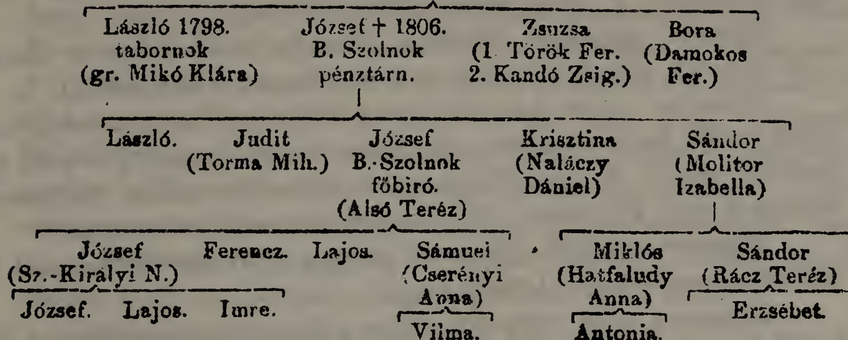
Föllépésök a nemzeti fejedelmek korába esik, ekkor élt közűlök Mó'sa Gergely Marosszékből Ernyéről való nemesember és udvari katona, mint Kemény János írja [6]), ki őt mint ügyes tapasztalt, és „jószóval tudó" embert Chmelniczki Bogdán kozák hetmanhoz követségben használá. E Gergelyt a családfán, mely az 1609—24-ben élt Mósa Lukácstól kezdődik, nem találjuk.

A családfa következő:



Folyt. a követk. lapon.

[1]) Ugyan ott 56. 87. 88. 122. 126. 135.
[2]) Szirmay, Szatmár várm. II. 203. 230. 244. 261.
[3]) Szirmay C. Ugocsa p. 62. 37. 122.
[4]) Ugyan ott 56. 87.
[5]) Szirmay, Szatmár várm. II. 249.
[6]) Kemény János Önéletírása. Kiadta Szalay L. 480.
[7]) Kővári lásd Erdély nev. csal. 189. 190.



Lászlónak Viski Krisztinától fia László szül. 1710. dec. 9-én. Hivatali pályáját a főkormányszéknél kezdé, majd az Erdély- és Oláh országi határkijárás jegyzőkönyve vitelével bizatott meg, miről naplója a Gubernialis levéltárban áll. Erdély történetén sokat dolgozott, és két kötet kéziratban hagyta hátra. Dr. Aczél fölött 1763-ban emlékbeszédet nyomatott. Meghalt 1775. nov 10-én. [1]). Fia László tábornok, ki pályáját a székely gyalogsagnál kezdé meg, tudományosságáról volt ismeretes.

József 1796-ban B.-Szolnok várm. királyi pénztárnoka.

1847-ben Belső Szolnok vármegyénél József főbiró, Sámuel tiszteletbeli esküdt, Ferencz alszolgabiró, László Deés város ülnöke.

„A most élők közül — irja Kővári — József elsője lön azon nemes embereknek, kik kereskedői pályára léptek; ő volt Kolosvárott az első ilyen kereskedő.“

Mosdossy család. Zemplin vármegye czimerleveles nemes családai közé soroztatik. [2]).

A XVII. században Szatmár vármegyében Mosdossy Imre és neje Csapy Zsófia 1630-ban Ököritó, Porcsalma, Danyád, Geberjén, és 1638-ban Kömörő és Kis-Szekeres helységekre kir. adományt

---

[1]) Kőváry, Erdély nev. csal. 190.

[2]) Szirmay, C. Zempliu not. top. 114.

nyer. [1]) 1647-ben az országos adó beszedők számadása vizsgálására, és 1655-ben a Lengyel országi határvillongások elintézesére küldetik ki. [2])

1648-ban Mosdóssy Péter beiratképen kapta Zemplin vármegyében Hidvéget. [3])

1659-ben a Mosdóssy család házát Kassán eladja Kisdy Benedek egri püspöknek, ki abból papnöveldét épített. [4]).

Mosel család. (Museli). Museli Mosel János-Antal 1717-ben III. Károly királytól nyerte czimeres nemes levelét. [5])

Czímere a paizs kék udvarában zöld téren fekvő, hátra kondorított kettős farkú oroszlán, első lábaival makfa galyat, és azon egy makkot tartott. A paizsfölötti sisak koronáján három fehér-vörös strucztoll leng. Foszladék jobbról aranykék, balról ezüstvörös.

Moser család. Moser György 1791-ben II Leopold királytól czímeres nemes levelet nyert.

Czimere a paizs vörös udvarában zöld téren hátulsó lábaira álló koronás arany oroszlán, első jobb lábával kivont kardot, és azon levágott törökfejet tartva, ballábával egy mellvas-ra támaszkodva. Foszladék mindkét oldalról aranyvörös. [6])

Moser családbeliek kir. kincstári kisebb hivatalt viseltek.

Mosko család. Pozsony, Trencsin, Máramaros vármegye czimerleveles nemes családa. Törzse Mosko Nosztitius 1655. május 6-án nyert armalis levelet. Trencsin vármegyében még 1728-ban Varinban találjuk a Mosko családot, mely — úgy látszik — egy a Moszko nevü családdal. [7]) *Lásd Nosztitius cs.*

Moskóvszky család. Zemplin vármegye czimerleveles nemes családai sorában áll. [8])

Mosolygó család. Szabolcs vármegye nemessége sorában említeti Fényes E. Geographiájában.

Mossóczy család. (Mossóczi †.) E család neve Törvénytárunkban „Mossówczy"—sőt deákosan egy sirkövön Mossovius-

---

[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 122. 124. 222. 229. 232. 242. 246.
[2]) 1647 : 39. és 1655 : 32. törv cz.
[3]) Szirmay Com. Zemplin. not. top. 325.
[4]) Pethő Gergely M. Krónika 1659. évre.
[5]) Collect. herald. nro 595.
[6]) Adami Scuta gentil. tom. VII.
[7]) Szontagh Dán. közlése.
[8]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114

nak is olvasható. A család nemességét gr. Thurzó György nádor igazolta. [1])

Ismeretes e családból Mossóczy László deák, 1553—1557-ben kir. kamarai számvevő; [2]) és talán ennek fia volt a híres törvénytudó Mossóczy Zakariás 1578-tól váczi, 1582-től nyitrai püspök, és kir. helytartó, meghalt 1586. april 10-én Bécsben, és ott eltemettetett. [3]) Anyja nemes Chierni Dorottya volt, kitől leszármazása, ugy testvére Jónás is említve van e munka III. köt. 32. lapján. *L. Chierni cs.*

Mossóczy család. A czimeres nemes levelet Mossóczy Dávid szerzette I. Leopold királytól és azt 1662. Abauj vármegyében kihirdetteté. Az eredeti armalis levél Zaffiry Lászlónál Bihar vármegyében találtatott, és Ugocsa megye levéltárába tétetvén, 1818-ban országszerte hirleltetett. [4]) Ez tán egy az Institoris családdal. *Lásd ezt.*

Mossonyi család. Trencsín vármegye nemesi lajstroma szerint 1686-ban Beczkón lakott, utóbb ott nyoma nincs. [5])

Moszka család. Moszka Konstantin és Naum 1795-ben I. Ferencz király által czimeres levéllel ajándékoztattak meg. [6])

Czimerök ez: a paizs balról jobbra rézsutosan vonuló hullámzó folyam által két udvarra oszlik, a felső kék udvarban arany méhkaptár. és körülötte arany méhek látszanak; az alsó aranyudvarban fekete ökörfej látszik. A paizsfölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sasszárny között pánczélos kar könyököl, meztelen kardot villogtatva. Foszladék jobbról aranykék, balról ezüstfekete.

Moszticzky család. Trencsin vármegyei curialis nemes család. A czimeres nemes levelet Moszticzky György szerzé, és azt 1675-ben Trencsin megyében kihirdetteté. Székhelye Puchó mváros. Az 1736-ki nemesi vizsgálatkor már két Moszticzky György Trencsin megyén kivül lakott, az egyik Nyitra, a másik Zólyom vármegyében.

1748-ban a Trencsin megyei összeirás szerint Ferencz, András és György a középső járásban laktak. Később 1768-ban József egyedül Nimniczen lakott. [7])

---

[1]) Centurio Epist. Thurzoian. apud Christ. Engel. — Szontagh D. szerint.

[2]) 1553 · 25. 1554 : 18. 1557 : 5. törv. cz.

[3]) Pray, Hierarchia I. 153. 172.

[4]) Szontagh Dán. közl.

[5]) Ugyan attól.

[6]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[7]) Szontagh Dán. közl.

Motesiczky család. (Motesiczi és Kesseleőkői). Nyitra és Trencsin vármegye előkelő régi nemes s gazdag birtokos családa. Eredetét a Majthényi családból veszi. Első, ki a Motesiczky nevet fölveszi, Majthényi Pál (ugy látszik azon Pál, ki a Majthényiak családfája V. tábláján Bernátnak fia volt.) Ezen Pál 1630—1636. Trencsin vármegye alispánja volt. Unokái György, Imre és István az 1736-ki Trencsin megyei nemesi vizsgálat alkalmával is még mindig „Majthényi alias Motesitzky“ névvel jelöltettek.

Czimerök is a Majthényi családéval ugyan az.

Családfájuk a kiszakadás óta (habár hiányosan) következő:

- Pál 1630. 1636. Trencsin v. alispán. (Balassa Zsófia)
  - II. Pál
    - Julia (Ujfalussy László)
    - Imre 1736
      - Bora (Sándor Ferencz)
      - Johanna Madocsány Antal)
    - István 1736. † 1769.
      - III. Pal szül. 1736. † 1825. január 16. (gr. Bossányi Mária)
        - János (gr. Pongrácz Thekla)
          - Vincentia (Marczibányi Lajos)
          - Ferencz (Rády N.)
          - István sz. Ládeczen 1802 sept. 6. cs. k. kamar. (gr. Pongrácz N.)
        - IV. Pál szül. 1769. máj. 4. Trencsin v. követ 1790 1796. (b. Révay Jozefina)
          - Teréz (Neustädter
          - N. (Usovics János)
          - László (Lányi N.)
            - Ernő.
          - V. Pál cs. k. kam. 1841. és kanczelláriai titoknok. †
        - József sz. 1771. (gr. Pongrácz N.)
          - Károly 1860. (Lehner Teréz)
            - Árpád.
            - Sándor.
            - Pál.
            - Melánia.
            - Berta.
            - Gabriella.
            - Ottilia.
          - Mátyás Morvánban.
          - József 1860. Nozdroczon.
        - Anna (gr. Pongrácz Cont.)
      - Julianna.
      - Maria.
      - Judit.
    - Teréz (Bossány Elek)
    - György 1736.

Motka család. Motka Tamás, Motka máskép Jeney Lőrincz s több érdekeltek Nógrády Miklóssal egy czimeres nemes le-

velet kaptak, mely Pozsonyban kelt 1655. május 19-én, és Nógrád megyében Losonczon 1656. febr. 14-én kihirdettetett.[1])

Motok család. (Szeszcsóri). Felső-Fejér megyei nemes család, hol Ferencz 1815-ben aljegyző; szintén Ferencz 1848-ban főbiró.

Motte család. *Lásd De la Motte cs.*

Mottko család. (Motko-sz.-kereszti). Liptó megyei birtokos nemes családok egyike. Már 1602-ben Mothkó Pált Nógrád megyében az ügyvédi pályán találjuk.[2])

1820-ban Nyitra megyében is lakott a család, 1837-ben a Trencsin megyei nemesi összeirás szerint Motesiczon lakott Antal, kinek fiai Ferdinand és Edvárd.[3])

Ferencz szül. Pozsonyban 1797. jan. 17-én h. ügyvéd, s Pozsony sz. kir. város tanácsnoka 1860-ban is.

Motús család. (Rásztokai). Liptó vármegye curialis nemes családa, székhelye jelenleg is rásztokai nemesi udvartelke.

Közülök Zsigmond Nyitra megyétől 1795. máj. 7-én kelt nemesi bizonyitványát lakhelyén Krassó vármegyében 1796. január 5-én hirdetteté ki, akkor mint Krassó vármegye esküdtje, utóbb úti főbiztosa volt, meghalt 81 éves korában magnélkül.

Motyovai család. Motyovai István 1718-ban nemesíttetett meg. *Lásd Balog család I. köt. 144. lap.*

Moys család. (Ludrovai.) Liptó vármegye curialis nemes családa, mely eredetét Trencsin megyei Moysfalváról igényli, s e helységről is irja előnevét.[4]). Azonban a család kétségtelen származása, mely már oklevelileg bizonyítható, csak a XVII. század közepére terjed vissza, a midőn Moys Istvánt 1657. táján már Ludrován találjuk. Ennek nejétől Bogos Máriától született Moys János, ki a

---

[1]) Protocol. C. Neograd. anni 1656.

[2]) Protoc. C. Neograd. anni 1597. p. 97.

[3]) Szontagh Dán. közl.

[4]) A család egyik tagja Moys II. Tamás 1761-ben családja történetéről egy krónikát irt, és hagyott kéziratban, mely puszta név hasonlaton az 1230-ban élt Moys nádort igyekszik családtörzsül föltüntetni; mely állitmányt oklevelek bizonyitása hiányában csupán tudomásul vévén, ohajtjuk megjegyezni azt, hogy Moys nádornak leányágon: utódai a medgyesallyi Mórioz család után a Báthory, Nádasdy, Telegdy és legközelebb a virágzó gr. Keglevich család, melynek ettőli származása oklevelek nyomán ősiségi perben a kir. kuria által van törvényesítve. *L. Móricz cs.*

családi krónika szerint Likaván a kir. kincstári igazgatóságnál gazdasági tiszt volt. E János lett tulajdonképen a család alapítója, ki miután 1674-ben nagy-selmeczi Poprách nevü gazdag bánya-birtokos leányával Erzsébettel házasságra lépett, ettől **M á r t o n** és **T a m á s** fiai és **Z s u z s a**, **D o r a**, **A n n a** és **Z s ó f i a** leányai születtek. Nevezett **J á n o s**, ki Ludrován birtokos volt, — mint a családi közlés irja: „elévült valódi nemességének visszaszerzése végett“ [1]). I. Leopold királytól 1696. jul. 4-én benyujtott folyamodványa folytán megnevezett gyermekei neveiknek beleiktatásával azon évi jul. 11-én czimeres nemes levelet nyert; és azt Liptó megyében 1697. január 16-án kihirdetteté. A család leszármazása Moys Istvántól kezdve következő: [2])



István 1657.
(Bogos Mária)

János
kamarai gazdatiszt
1696. czim. ns levélszerző.
(Poprách Erzse)

Márton 1713. Ludrón. | Zsuzsa. | Dora. | Anna. | Zsófia. | I. Tamás 1713 Bethlenfalván. *Szepességi ág*

Márton 1713. Ludrón:
I. Sámuel
N.-Selmeczen 1721.
(Sztarniczky Bora)
Folyt. köv. lapon.

I. Tamás 1713 Bethlenfalván:
I. Ferencz. † | I. József 1749. Drávecen (Horváth Zsuzsa)

I. József 1749.:
III. János. † | III. Ferencz. 1787. (Csergheö Mária) | Erzse.

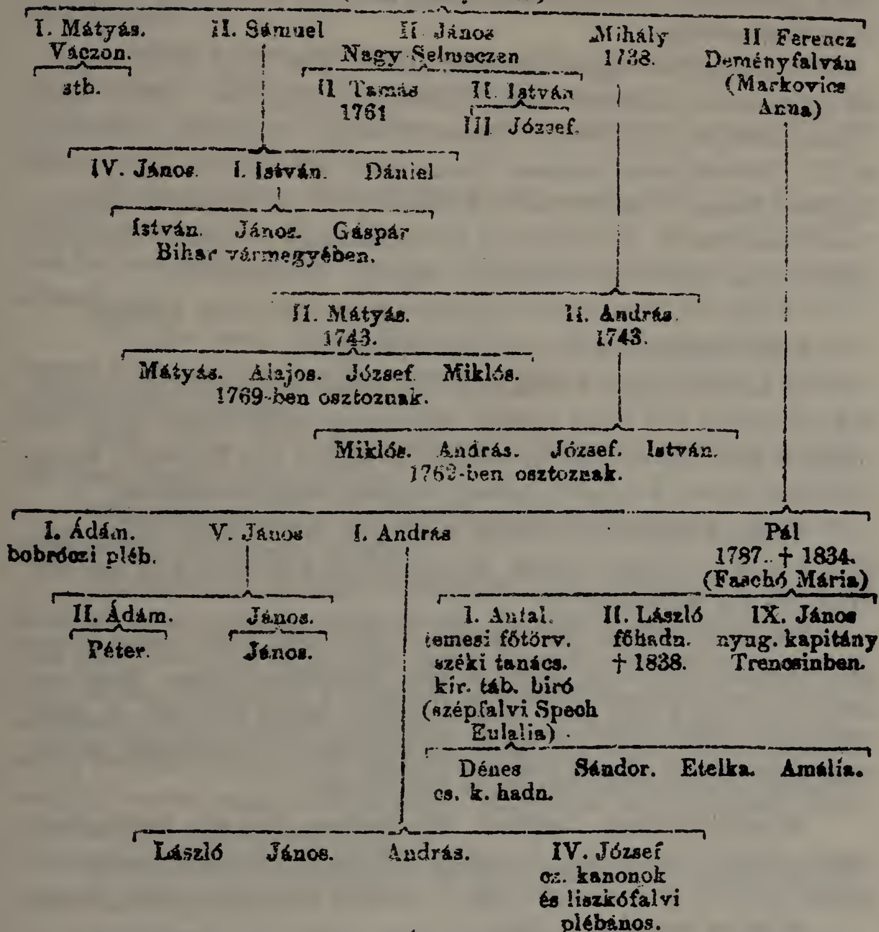
III. Ferencz:
II. József. † 11 éves korában. | I. Imre. sz. 1804. † 1855 aug. 16. cs. k. főtörv.sz. tanácsos. Eperjesen. (Lánczy Amália 1837.)

I. Imre:
Berta. | Jakab. | Imre cs. k. hadnagy. | Adalbert. | Dezső. | Mária.

---

[1]) A czimeres nemes levél szokott hivatalos irályát ohajtottam volna ismerni azon pontra nézve, hol a szokásos „e c o n d i t i o n e“, vagy határozottabb ennek helyettesitője áll, hogy e részben a család előbbi állapotjára vonatkozva szabatosb, és határozottabb kifejezést használhassak vala

[2]) Barna Mih. közlése szerint.



A család jelenleg három fő-ágon él, I. Sámuelnak ága fiai által a nagy-selmeczi és deményfalusi vonalra oszlik; a harmadik ugynevezett szepesi ágat I. Tamásnak ivadéka képezi.

A szepesi ágon III. Ferencz Szepes és Abauj megyék táblabirája, birtokos Szepes megyében Tótfalván, Abaujban Makranczon és Bodolón, hová 1805-ben átszármazott, neje nemes-tacskándi Csergheö Mária, leányágon Kállay-Péchy családból származott; egyetlen fia

I. Imre. ki 1832-ben Abauj megyei 2. aljegyző, 1842-ben tiszti főügyész, 1847-ben főjegyző, 1852-ben cs. kir. főtörv. széki ülnök Abauj-Torna megyében, 1854-ben főtörv. széki tanácsos Eperjesen. Meghalt

ugyan ott 1855. aug. 16-kán kora 51. évében. Nejétől lánczi Lánczy Amáliától, (Lánczy Jánosnak Fáy Máriától leánya,) kitől öt fiu, és egy leány gyermeke maradt. A fiúk közűl Imre cs. k. hadnagy a Sándor m. gyalog ezredben.

A deményfalvi ágon I. Antal 1825-ki jun. 22-én Liptó megyétől nyert nemesi bizonyitványát Krassó vármegyében 1826-ki april 10-én kihirdetteté. 1836-ban Temes vármegye főügyésze, 1854-ben cs. kir. főtörvényszéki tanácsos Temesvárott, 1861-ben pedig kir táblai ülnök Pesten. Fia Dénes a b. Bianchy m. gy. ezredben hadnagy.

Testvérei II. László cs. kir. főhadnagy, meghalt Kikindán 1838-ban; és IX. János nyugalm. kapitány Trencsinben.

IV. József liszkófalvai plebános, és szepesi czimz. kanonok Liptó megyében István 1859-ben ügyvéd.

A család czímere— mint följebb a metszvény ábrázolja—a paizs kék udvarában zöld téren zöldellő bükfa alatt jobbfelé menő fehér bárány. A paizs fölötti sisak koronáján pánczélos kar könyököl, arany trombitát tartva. Foszladék jobbról aranykék, balról ezüstvörös.

Mozga család. Szabolcs vármegye czimerleveles nemes családa. A czimeres nemes levelet Mozga István és Mihály nyerték 1712-ben III. Károlytól. [1])

Czimerök a paizs kék udvarában zöld téren fehér ménen nyargaló magyar vitéz, vörös nadrágba, zöld dolmányba öltözve, fejét prémes vörös kalpag födi, jobb kezében kivont kardot villogtat. A paizs fölötti sisak koronáján kék mezű kar könyököl, kivont kardot tartva. Foszladék jobbról aranykék, balról ezüstvörös.

Mozlaviniay család. Mozlaviniay Jakab testvéreivel együtt Rudolf király által Prágában 1590. febr. 15-kén kelt czimeres nemes levélben nemesíttetett meg. [2]) Ivadéka ismeretlen, talán kihalt.

Mózsa család. *L. Mósa.*

Mösz család. Talán egy a Moesz családdal. Lásd a Moesz családról *Bel M. Notit. nova H. IV. 206.*

Mravik család. Mravik Mátyás-Antal 1716-ban kelt czimeres nemes levélben emeltetett nemességre. [3])

Czimere a paizs kék udvarában zöld téren emelkedő magas zöld fa alatt jobbfelé menő oroszlán, hátra fölkondorított kettős farkkal. a

---

[1]) Collect. herald. nro 695.

[2]) Soprony város levéltárában van az eredeti armális.

[3]) Collect. herald. nro, 456.

paizs felső jobb szögletében arany nap, a balban aranyfélhold ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából szarvas emelkedik ki, szarvai közt kettős aranykereszt emelkedik föl. Foszladék jobbról ezüstvörös, balról aranykék.

A család eredeti czimeres nemes levele Bars vármegye levéltárába kerülvén, 1829-ben a m. kir. helytartó tanács által országszerte hirleltetett, azonban e hirlelőben a család neve (tán sajtó hibából) „M r a v n i k" alakban áll.

Mráz család. Mráz M i h á l y és testvérei M á t é és M á r k, és Máténak fiai P é t e r, J á n o s és J a k a b 1647. január 4-én Béosben kelt czimeres nemes levélben III. Ferdinand király által nemesítettek meg.

1755-ben mart. 12-én Mráz J á n o s Zala vármegyétől nyert nemesi bizonyitványt, melyet azon évi junius 16-án Veszprém vármegyében kihirdettetett.

1764. január 10-én Mráz M i h á l y és fia I m r e Nyitra megyétől nyert nemesi bizonyitványt.

Mrazik család. Zemplin vármegye czimerleveles nemes családainak egyike Szirmay szerint.

Mrazovics család. Mrazovics J á n o s 1794-ben I. Ferencz királytól nyert czimeres nemes levelet. Czimere a paizs arany udvarában zöld téren álló fehér daru, mely fölemelt jobb lábával kavicsot tart; fölötte két oldalról a paizs két háromszögletes kék udvart mutat, mindenikben egy arany csillaggal. A paizs fölötti sisak koronáján arany oroszlán áll, első jobb lábával meztelen pallóst, ballábával fekete szegélyű vörös szalagról függő arany érdempénzt tart. Foszladék jobbról aranykék, balról aranyvörös. [1])

Mrnkovich család. A Miohna családnak az armalisában is előforduló mellékneve.

Muchali család. (Hunyadi.) Hunyadi Muchal P é t e r 1377-ben egy jobbágy meggyilkolása és két ökör elhajtásáról vádoltatott társaival együtt. [2])

Mucsa család. Erdélyi család, melyből nemes és vitézlő M u c s a K o z m a temetésén Gyulafejérvárott 1695. jun. 29-én halotti beszédet tartott Baranyi Pál jesuita. [3])

---

[1]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[2]) Oklevél, lásd Catalogus Mss. Musei Széchéniano Regnicol. I. 400

[3]) L. „Imago vitae et mortis" czimű halotti beszédek gyüjteményét N., Szombat 1712.

Mudrány család. Mudrány Dániel 1712-ben III. Károly király által nemesitetett meg. [1])

Czimere ez: a paizs kék udvarában hármas magas fehér szikla áll, a jobb oldali tetején arany koronából két fekete sasszárny emelkedik ki, a baloldalin fekete zerge ágaskodik, első lábait a közepső sziklára helyezve. A paizs fölötti sisak koronájából egy karó mellett két piros szőlővel rakott szőlőtő zöldel, mellette egy kiterjesztett fekete sasszárny emelkedik ki. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról aranykék.

Mudrány Dánielnak leánya Katalin Roxer Jánosnak felesége volt.

Mudrány család Zemplin megyében e század elején Zombor és Szeghi helységben közbirtokos, [2]) hasonlóan Szabolcs megye nemessége sorában is említetik.

Muhoray család. Muhorai vagy Mohorai család, Nógrád megyei Mohora helységről vette nevét. Muhorai Vitusnak (vagy is Vidnek) fia volt Muhorai János 1450-ben kir. udvarnok; [3]) ki 1453-ban Szirákot haszonbérbe veszi Szentgyörgyi Tamástól a sziráki jeruzsalemi sz. János lovag ispotály priorjától. [4]) Egyébiránt e János már atyja nevéről Vidffy nevet vett föl, és az előbbi Muhorai családnév előnévvé változott. *Lásd Vidffy cs.*

Mumhard család. Gömör vármegyei nemes család, melyből Mumhardt Dániel 1780-ban Jenában tanult, azután n.-gurabi, majd czeglédi, végre apostagi evang. lelkész, meghalt az 1831-ki epemirigyben kilenczven évnél idősb korában. [5])

Munkácsy család. Munkácsy János 1737-ben III. Károly királytól nyerte czimeres nemes levelét. [6])

Czimere a paizs kék udvarában zöld téren fehér lovon száguldó magyar vitéz, ki vörös nadrágba, sárga dolmányba és csizmába van öltözve, fejét prémes vörös kalpag födi, jobb kezével egy vörösfehér zászlót lobogtat, fölötte arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronáján két kiterjesztett fekete sasszárny lebeg, közben két vörösfehér zászló nyúlik ki, és azok közt arany csillag ragyog. Foszladék jobbról aranykék, balról ezüstvörös.

---

1) Coll. herald. nro 697.
2) Szirmay C. Zemplin. not. top. 158. 178.
3) Pray de Prioratu Auranae p. 48. 121.
4) Pray Mss. tom. XVI. p. 233.
5) Haan, Jena Hung. 90
6) Collect. herald. nro 308.

Munkácsy János 1769—1773-ban Nógrád vármegye főügyésze volt, [1]) és 1778-ban Nógrád vármegyétől nemesi bizonyitványt kapott. Tán ugyan ő azon Munkácsy János, ki 1780—1785. Gömör vármegye főjegyzője volt. [2])

Ugocsa és Zemplin vármegyében szintén van Munkácsy nevű nemes család, melyből az utóbb nevezett megyében Munkácsy János 1702-ben első alispánná választatott. [3])

Ugocsa megyében e század elején Munkácsy János és László birtokos Szőlős-Végh-Ardón. [4])

Erdélyben munkácsi Munkácsy családból ismeretes József, 1815-ben Gy.-Fejérvár parancsnoka, vezérőrnagy, s M. Terézia rend lovagja.

Munyán család. (Tustyai). Hunyad megyében Hátszeg vidékén birtokos, közülök Pál 1837 körül törvényszéki ülnök; utóda Ágnes.

Muraközy család. Bihar, Gömör, Győr és Zemplin megyében lakozik.

Gömör vármegyében Muraközy Márton 1685 május 22-től 1699-ig megyei jegyző, 1686-ban a budai táborba, 1687-ben Bécsbe jár küldöttségképen, ez utóbbi évben egyszersmind országgyülési követ. [5])

Körmendi Muraközy György 1829-ben nyug. lovas kapitány.

Muraközy József 1827—és 1836-ban a m. nemzeti muzeumra 1400 frtot ad. [6])

Zemplin vármegyében a Muraközy nevü család birtokos Berzéken. [7])

Nógrád megyében hajdan Gergén, Tarnóczon és Kesziben birt a Muraközyek egy ága, melynek magvaszakadtával 1616-ban Berényi András nyerte adományba. [8])

Murányi család. Szabolcs és Hont vármegyében élő nemes család.

---

[1]) Protoc. C. Neograd. anni 1768. p. 124.
[2]) Bartholomaeides C. Gömör. 765.
[3]) Szirmay, C. Zemplin. not. top. 114. not. hist. 287.
[4]) Szirmay, C. Ugocsa p. 77.
[5]) Bartholomaeides C. Gömör p. 254. 763.
[6]) 1827 : 35. és 1836 : 38. törv. cz.
[7]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 114. és 225.
[8]) Mocsáry Nógrád v. esmért. I. 170.

Hont megyében Kováron élt Murányi Ignácz, kinek Plachy Honoratától fia Bohunka leányt vett nőül, és ennek szintén van fia.

Erdélyben szintén van Murányi nevű család, B.-Szolnok vármegyében és Fogaras vidéken, amott Zsigmond árvaszéki ülnök 1845. körül; itt Sándor Fogaras városi esküdt 1837. körül.

Murányi Murányi Charitas Sz.-Iványi Józsefné volt Biharban.

Muray család. Komárom és Szatmár vármegyei nemes család. Komárom vármegyében Muray Ferencz magvaszakadtával, ennek Ekel helységbeni részbirtoka iránt 1781-ben királyi ügyész, Muray Anna Csécsy István özvegye ellen pert kezdvén, az barátságosan megszüntetett. [1])

Szatmár vármegyében e század elején Muray Miklós és Lajos birtokosok Vetésen. [2])

Murlassy család. 1752-ben M. Terézia király asszonytól nyerte czímeres nemes levelét.

Czímere függőlegesen két udvarra oszló paizs, a jobb oldali udvart egy fűrész-szelemen választja kétfelé, a felső részben arany csillag, az alsó részben pedig ezüst félhold ragyog; a paizs baloldali udvara vizirányosan két részre oszlik, a felső rész fekete, az alsó ezüst, az egészben kiterjesztett sasszárny látható, mely a felső részben ezüst, az alsóban fekete színű, az udvar színeivel ellentétben. A paizs fölötti sisak koronájából két egymást némileg elfedő sasszárny látszik az alsó (vagy is háttérben látszó) a paizsbeli fekete ezüst szárnyhoz hasonló, a másik kék, melynek közepén vizirányosan a fűrész alakú arany szelemen vonul át. Foszladék jobbról aranykék, balról ezüstfekete. [3])

Muslay család. (Boros-jenői.) Pest, Nógrád, Temes vármegye régiebb birtokos nemes családa. Előbbi neve a családnak Simon volt. Simon Antal, ki másképp Muslaynak is neveztetett, Miksa király alatt a komáromi naszádosok vajdája volt, és érdemeiért 1567-ben Miksa királytól a Pilis megyében fekvő s a török pusztítások folytán Puszta-Jenőnek is nevezett Boros-Jenőt és Szent-Endrén három curiát nyert kir. adományban. [5]) Innen vette a család a boros-jenői predikatumát.

---

[1]) Fenyes E. Komárom varm. 100. l

[2]) Szirmay, Szatmár varm. 135.

[3]) Adami Scuta gentil. tom. VII.

[4]) Ugy látszik — Esztergam megyei Musláról származott, és innen kapta a Muslay nevet.

[5]) Pray Mss tomo LI. p. 62. olvasható az adománylevél.

Nevezett Muslay máskép Simon Antaltól a család leszármazása [1]) következő:

Muslay máskép Simon
Antal 1567.

Muslay Barnabás
(Torkos Anna)

I. Péter. 1630. | János pozsonyi kamarai tanácsos.

I. Péter gyermekei:
I. Gábor (párisi Bácsmegyei Dorottya) | István katona a 18. század elején elesett.

I. Gábor fia:
II. Péter (Szemenyei Kata)

II. Péter fia:
II. Gábor Pest v. 2. alispán 1768. (Vay Anna 1753.)

II. Gábor gyermekei:
II Antal csanádi főisp. (Jankovics Mária) | III. Gábor 1797. insurg. őrnagy (Battha N.) | Péter. † | Károly. † | István (Hamar Johanna) | Bora (Jeszenszky) | N. (Hagara Pál ugocsai alisp.)

István gyermekei:
András † szül. Rádon 1807. oct. 30. zeneköltő. | Luiza | Bertalan birt. Rádon.

II Antal gyermekei:
III. Antal Nógrád v. főjegyző 1806. cs. k. kamar. (Jabloczy Anna) | I. László sz. Rádon 1783. dec. 1. Temes v. alisp. 1808—1829. | Mária † | Franciska (Mocsáry Dániel) | Imre cs. k. kapit. cs. k. kam. | N. (Lenhardtné)

Imre gyermekei:
Sal. Ferencz. | N. (Dudichné)

I. László gyermekei:
II. László | Etelka (b. Majthényi László) | N. (b. Ambrózyné)

III. Antal gyermekei:
Zsigmond. † | Jozefine (Luksené) | Sándor Nógrád v. volt tiszt. főjegyző. (Mocsáry Etelka)

Sándor gyermekei:
N. stb.

A család legtöbb tagja fényes megyei hivatalt viselt, néhány a katonai pályán állt.

II. Gábor 1768-ban lett Pest vármegye másod alispánja. Vajai Vay Annától született gyermekei közül fia

[1]) Muslay László temesi alispán által Nógrád megyétől 1829-ki januárban leszármazásáról és nemességéről kivett bizonyítvány szerint.

II. Antal 1769-ben Nógrád megyei főjegyző, 1773-ban már első alispán, megválasztva ujra 1790-ben és 1796-ban is, midőn már egyszersmind kir. tanácsos czimmel birt, 1780-ban lett kir. udvarnok, utóbb alnádor, Temes vármegye főispáni helytartója, a hétszemélyes tábla ülnöke, s végre Csanád vármegye főispánja lett. Nógrád megyének 30 évig volt alispánja. Nejétől jeszeniczei Jankovich Máriától gyermekei: III. Antal, ki 1806-ban Nógrád megye főjegyzője lett; és kinek Jablonczy Annától fiai közül él Sándor 1848. előtt Nógrád megyének volt tiszteletbeli főjegyzője.

II. Gábornak fia III. Gábor 1797-ben a nógrádi fölkelő nemességnél őrnagy volt. Testvére

István, kinek Hamar Johannától egy leánya Luiza, és fia Bertalan él.

II. Antalnak fia még I. László, 1805-ben letévén az ügyvédi vizsgálatot, a nógrádi felkelő seregnél kapitány lett, utóbb atyjával Temesvárra költözvén, 1806. május 12. Temes megye első aljegyző, 1808. máj. 8-án pedig másod alispán lett, és ez volt még 1829ben is. Gyermekei a táblázaton láthatók.

A család czimere a paizs kék udvarában zöld téren egymással vívó két lovas vitéz, egyik török, másik magyar, fölöttök jobbról félhold, balról arany csillag ragyog. A paizs fölötti sisak koronájából két kiterjesztett sasszárny között egy magyar vitéz emelkedik ki, jobb kezében kivont kardot tartva.

Musnay család. (Décsfalvi.) Erdélyi székely család, mely előnevét az Udvarhelyi székben fekvő Décsfalváról irja.

Egyik ága Küküllő és A.-Fejér megyében lakos. Küküllő megyében Sándor levéltárnok, Mihály hivatali ajtónálló 1815. körül. János szolgabiró, idősb József irnok, ifj. József aljegyző ugyanott 1837. körül.

Dénes Alsó-Fejér megyei adó-iró biztos, József vajai lelkész, esperes.

Musnay György és András Sepsi, Kézdi, Orbai és Miklósvar széktől 1824. octob. 26-án nemesi bizonyitványt nyervén, azt laktok helyén Krassó vármegyében 1826. oct. 18-án hirdetteték ki. Krassó vármegyében a család már nem létezik.

Mustos család. Czimeres nemes levelét Mustos Ádám szerzé 1719-ki sept. 23-án III. Károly királytól. [1])

[1]) Collect. herald. nro 388.

Czimere a paizs kék udvarában zöld téren fehér ménen vágtató magyar vitéz, nyereg-takarója zöld, nadrágja és dolmánya vörös, csizmája sárga, fejét prémes vörös kalpag födi, bal kezével a ló kantárát, és kardja fekete hüvelyét tartja, jobb kezével kivont kardot villogtat. A paizs fölötti sisak koronáján vörös mezű kar könyökől, üstökénél fogva egy vérző levágott török fejet tartva. Foszladék jobbról ezüst-vörös, balról aranykék.

Muszka család. Bars vármegyei nemes család. Nevezett vármegyében Muszka Ferencz 1721—1732-ben szolgabiró volt. Ennek — ugylátszik — fia azon Ferencz, kinek a mult század végén neje kisfaludi Lipthay Veronka volt.

Czimere a paizs kék udvarában zöld téren ágaskodó oroszlán, első jobb lábával kivont kardot tartva. Ugyan ily oroszlán emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is.

Muszka Miklós a mult század végén „Palatini Ungariae" czimű könyvet adott ki.

Muthnoky család (Kihalt). A XVI. századból ismeretes azon Muthnoky Mihály, ki 1543-ban Komárom megyei egész Koltha helységet Kürthy Miklós magvaszakadtával kir. adománybányban nyerte; [1]) továbbá 1548-ban Szatmár vármegyében hasonlóan egész Sámelyt egyedül, ugyan ez évben pedig Majtis helységet Levenházi Móriczczal együtt kir. adományban kapta. [2])

Müer család. (Felső-őri). Egyike Vas vármegye azon családainak, melyek 1582-ben Felső-Őr helységre uj kir. adományt nyertek. *L. Zambó család.*

Müller család (vagy Miller). A czimeres nemes levelet e család részére Müller Sámuel nyerte, ki azt 1656-ban Trencsin vármegyében kihirdetteté. [3]) 1666-ban Trencsin sz. kir. városban lakott a család egyik tagja; és ugyan akkor Miklós özvegye az Alsó járásban. Utódai Erdélyben költöztek, egyik közűlök gyógyszerész

Azonban Erdélyben, hol Müller nevü család 1792-ben nyert honfiusítást,—több Müller család van; s közűlök kettő bárói ranggal él.

Az egyik müllegi báró Müller család, melyből Ferdinand kir. tanácsos és az erdélyi udv. kanczellariánál agens 1815. körül.

---

[1]) Fenyes, Komárom várm. 126.

[2]) Szirmay, Szatmar várm. 215—220.

[3]) Szontagh Dan. közlése.

A másik reichensteini báró Müller család, melyből Károly erdélyi kincstári tanácsos, és a bányászati számvevőség elnöke 1843-ban.

Müller család. Müller János 1738-ban III. Károly király által emeltetett nemességre. [1])

Czimere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobb oldali udvar kék, a baloldali vörös, az előtérben a paizs alyján zöld téren ezüst daru áll, csőrében arany gyürűt, fölemelt jobb lábával meztelen kardot tartva. Ugyan ez látható a paizs fölötti sisak koronáján. Foszladék jobbról arany-kék, balról ezüstvörös.

Mylius család. Báró Mylius Antal 1802-ben Magyar országi honfiusítást nyert. [2]) Utóda báró Mylius Ferencz 1842-ben mint a Tereziai lovag-akademia növendéke cs. kir. nemes apróddá lett. [3])

Pótlék még az L betűbeli családokhoz.

Lészay család. (97. lap.) A fogarasi Lészay család, — mint gróf Kemény József irja [4]) — jelen vezeték- és elő-nevét, a régiebb „nemes szentmártoni" czimzet helyett azon fejedelmi adománynál fogva vette föl, mely szerint 1583. april. 25-én Báthori Istvántól Fogaras várában és Lésza helységben birtokot nyert. Jelenleg Doboka megyében Sárvárt, az ősi anyai birtokban székelnek.

A családnak egy teljesebb — de a már közlöttektől lényegesen eltérő, és azokkal eltéréseiben általam össze nem egyeztethető származási rendje Hodor Károly szerint [5]) következő:

---

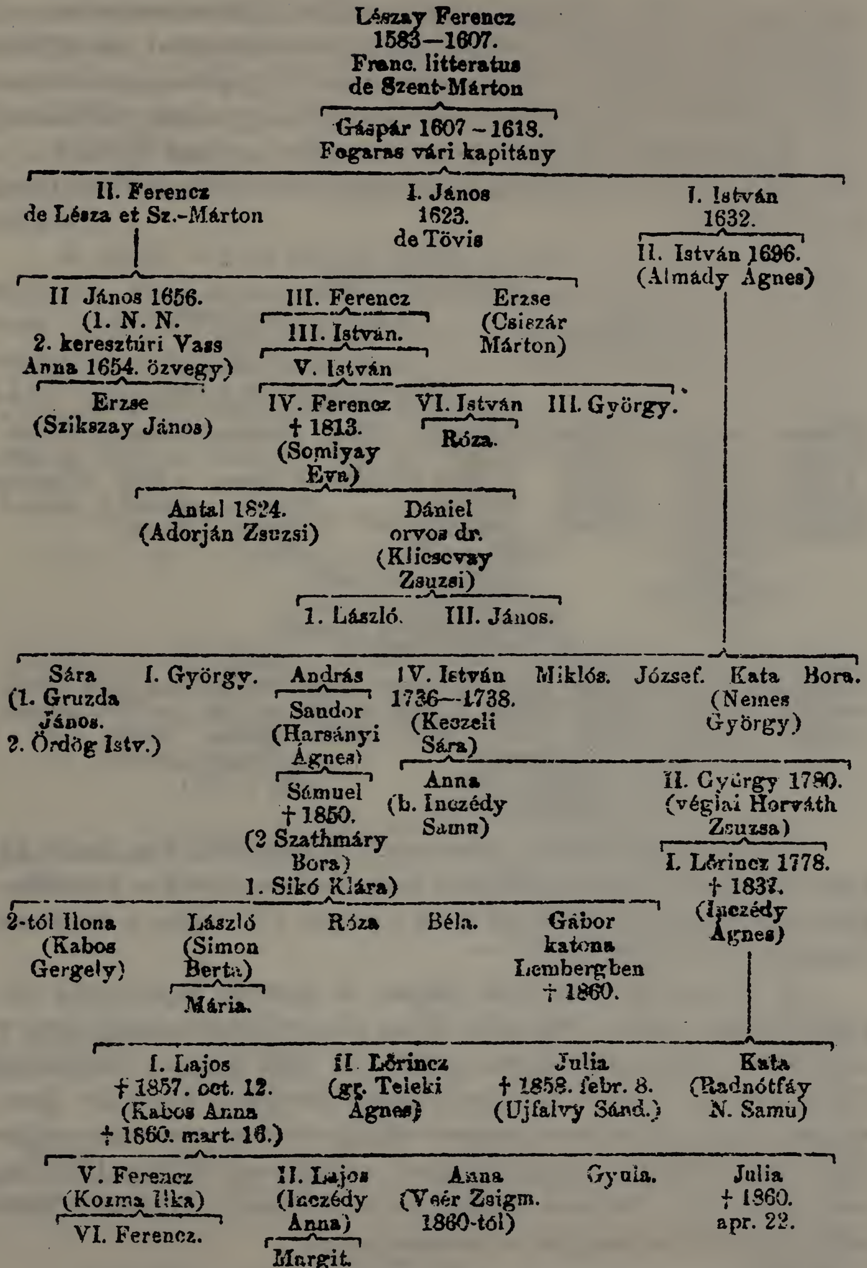
[1]) Collect. herald. nro 292.

[2]) 1802: 34. törv. cz.

[3]) Világ, politikai hirlap 1842. 7. szám.

[4]) Hodor Kár. közlése szerint.

[5]) Hodor Károly ur szerint e származási táblának kútforrásai következők: *a*) Jos. C. Kemény Stemmatogr. Mss. VII. 29. X. 30. XVI. 34. col. 5. — *b*) 1583. 25. april. Prot. prod. 702. p. 116. nro 76. — 1591. 8. april. Conv. I. 68. — 1607. libro reg. III. 85. — IV. 655. — 1604. Fragm. II. 246. — 1669. 10. dec. Reg. Archiv. II. p. 332. n. 44. Végre *c*) Jos. Kemény Repertorium nobilitatis Transylvanicae tom. VII. Kl—L.



Összehasonlítva e családfát a (93. lapon) már közlöttel, főleg I. István ágán tünik föl a lényeges különbség, miután itt I. Györgyöt a Détáry Sára férjét nem találjuk; sem azon Gáspárt, kinek gyerme-

kei itten II. István utódaiul állanak; azonban a kitisztázást okmányok látása nélkül, csupán két családfa összehasonlítása által nem állt tehetségemben teljesíteni, főleg miután mind a két szerkezetnek hitelessége követeltetik, holott ezek szerint az egyik, vagy másik valótlanság.

Libercsey család. A család egyik tagjának II. Mihálynak naplója szerint egy teljesebb családfát lévén alkalmam közölhetni, az a következő:

Pál
(Madách Julianna)

Kata (Zolnay Mihály)	I. Mihály 1599 – 1635. nógrádi szbiró mhalt 1637. jan. 23. (Darvas Zsuzsánna † 1657.)

Fruzsina sz. 1607. † 1643. (Battik Gergely)	Anna sz. 1608. † 1663. (1. Gedey Mátyás 2. Székely István. 3. Domaniky Fer.)	Julianna sz. 1609. † 1653. (Szilassy András)	II. Mihály sz. 1612. † 1670 alispán, gácsvári kapit., s napló iró. (1. Földváry Zsófia † 1665.) 2. Aranyadi Anna)	Pál sz. 1615. † 1645.	Erzse sz. 1620. (1. Ráday András, 2. Némety Pál)	Ferencz sz. 1622. † 1661. (Beloghy Erzse) †	Judit sz. 1628. (Gyürky István)

1-től Gábor sz. 1639. † 1649.	Zsuza sz. 1641. (Bezzegh György)	Borbála sz. 1643. † 1652.	Anna sz. 1645. † 1713. (1. Madách János † 1669. 1. Dobay János)	Krisztina sz. 1649. † 1651.	Mária sz. 1651. † 1653.	Rozina sz. 1656. (Ráday Gáspár)	Magdolna sz. 1658. (Dacsó István)	Tamás sz. 1662. †

E családi napló szerint Libercsey I. Mihály 1637-ben január 23. kora 70. vagy 71. éves korában halt meg, és eltemettetett az alsó-sztregovai templomban. Hibásan áll tehát e munka 107. lapján a halálozási esztendőül az 1657-ik év. [1])

II. Mihálynak a volt alispán, és gácsvári kapitánynak első neje Földváry Zsófia 1665. febr. 27-en Gács várában meghalván és a maskfalvai templomban eltemettetvén, 55 éves korában másodszor nősült, elvévén Árvából Zmeskal György özvegyét, Aranyady János leányát, Annát, kivel azonban nem sokáig élhetett, mert mint naplójába a veje Bezzegh György bejegyzé: — Libercsey Mihály 1670. január 17-én Gács várában meghalván, első felesége Földváry Zsófia mellé a maskfalvai templomba eltemettetett.

[1]) Innen már biztosan kiigazitható, és sajtó hibául tünik föl Mocsáry Antalnál Nógrad várm. Esmert I. köt. 96. lapon is az 1657-ki év; mint azt e munka is utánna hibásan közölte.

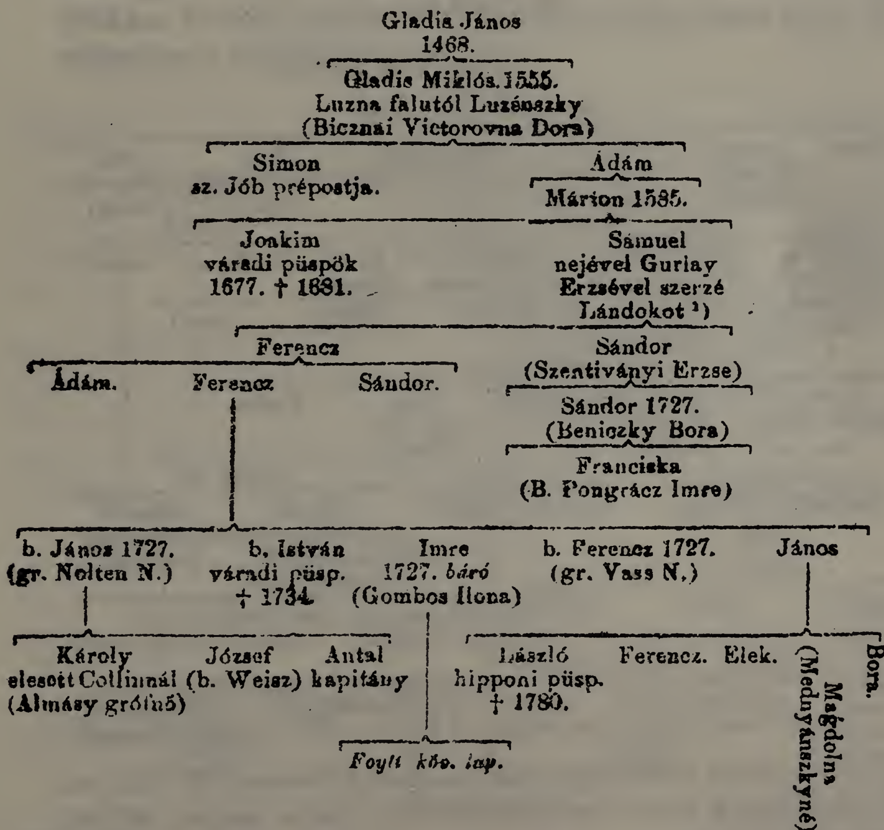
Luby családnál (lásd 190. lapon) időközben történt változások következők: a táblázaton álló Zsigmond 1861. január 21-én Szatmár vármegye főjegyzőjévé választatott, és nejétől Ilosvay Katalintól 1861. január 16-án született fia Zsigmond.

Luzénszky család. (Luznai és regliczei). E családból a 206. lapon közlött adatokhoz kiegészitőleg alkalmam van a következőket adhatni:

A család — mint feljebbi helyén mondók — III. Leskét tartja törzsének, ettől származtatik Jaxa herczeg a Gladis nemből, ettől eredt Gladis János, ki 1468-ban Randeki örökséget Kazmér királylyal elcserélé. Ennek fia Miklós az osztályban neki jutott Luznától Luzénszky nevet vesz föl 1555-ben.

Nevezett Jánostól a család következőleg származik:

I. tábla.



¹) Az előbbi táblán neje Pongrácz Julianna.

Imre, *ki az előbbi lapon.*
1727. *báró*
(Gombos Ilona)

Alajos ezredes (Matyasovszky Jozefa)
Folyt. II. táblán.

Leo kapitány a Luzénszky ezredben.

Mária (b. Palocsay)

György táborn. és ezred. tulajdonos (gr. Berényi Erzse)

Children of György:
Teréz † 1812. (gr. Zichy János)
János ezredes (b. Henter N.)
Ferencz ezredes cs. k. kam.
Bora (gr. Lamberg N.)
Rudolf kapit. elesett a franczia hadban.
József cs. k. kam. tábornok † 1822. jan. 3. (b. Bereczko N.)
Antal cs. k. kam. őrnagy (Ternyei Anna)
Klára (gr. Bussi táborn.
Judit.
György cs. k. kam. őrn.

Children of József:
Franciska (Fiáth Józs.)
Bora.
Teréz.
Lajos Alajos.
Károly kanczell. titk.
Klára (gr. Stahremberg)

II. tábla.

Alajos, *ki az I. táblán.*
ezredes
(Matyasovszky Jozefa)

Teréz.
Jozéfa (Kubínyi József)
Leo † 1804. mart. 5. (Sopronyi Bora)
Anastasia (Mesko Elek)
Bora (Okolicsányi Antal)
Pál (Szirmay Róza)

Children of Leo:
Frigyes huszár kapit. (Okolicsányi Mária)
József (Simonovszky Victoria) — Mihály.
Alajos nádor-huszár főhadn.
Erzse (Zmeckál Márk)
Károly.

Children of Frigyes:
Lajos (Zámbó Anna)
Zsuzsi (Becsky László)
Kata.
Róza (gr. Vay Mihály)
Etelka.

Children of Lajos:
Zsigmond.
Mária.

Children of Pál:
Amália.
Mária.
Pál cs. k. kam (1. Klobusiczky N. 2. Tisza N.)
János (Szentmiklóssy Emilia)

Children of Pál: 1-től Sándor (b. Dőry Julia); 2-tól Géza.

Children of János:
József (Szirmay Luiz)
István kapitány.
Franciska.
Emilia (Szentmiklóssyné)

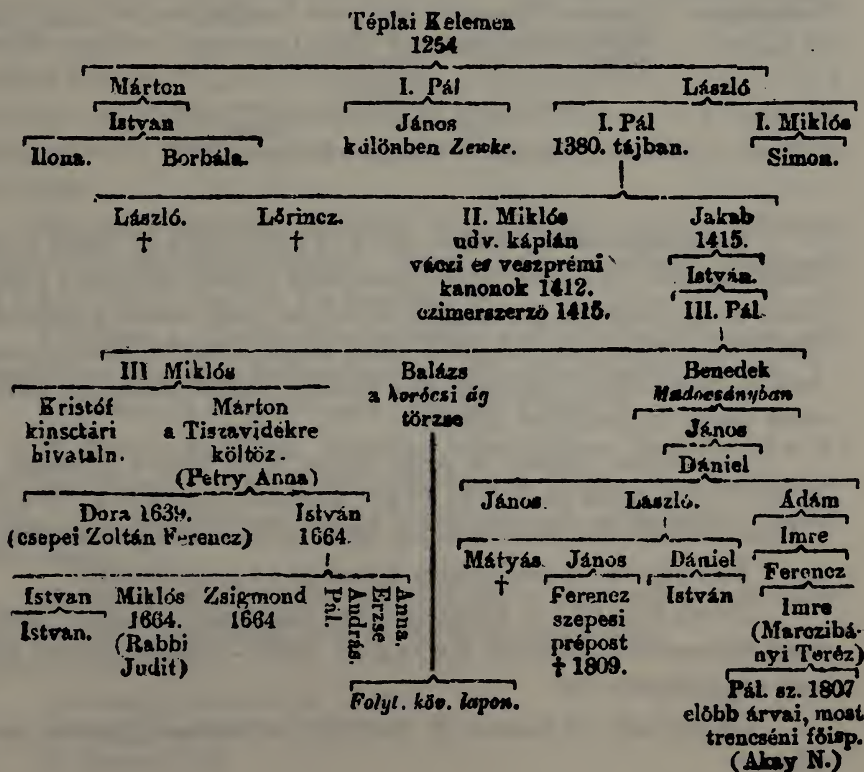
E családfán nem találjuk báró Luzénszky Henriket, ki 1849-ben 20 éves korában mint lovas százados vett részt a magyar védelmi harcz több csatáiban.

Az M betübeli családokhoz.

Máchik családból a 214. lapon a családfán, és utána a szövegben is II. Imre helyett József olvasandó, Machik József lévén az egyetemnél tanár.

Madách családnál (226—228 lapokon) igazitásúl jegyzendő, hogy Imrének, ki jelenleg Nógrád megye egyik legjelesb országgyülési kepviselője, — gyermekei: 1. Aladár, 2. Jolán, 3. Ara. Testvérének Károlynak pedig gyermekei következők: 1. Manó, 2. László, 3. Pál, 4. Imre, 5. Margit.

Madocsányi család. Azokhoz, mik e családról a 232. s köv. lapokon állanak későbbi családi közlés nyomán adhatjuk még, hogy a család ismert törzse Teplai Kelémen (Clemens de Tepla) volt, ki 1264-ben IV. Béla királytól a teplai három ekényi földet kapta. Tőle teljesebben a családfa igy terjedt szét:



Balázs, *ki az előbbi lapon.*
a horóczi ág törzse

Pál 1573.
Trencseni alispán
(Roson Margit)

János. † | Dora (Ordódy Gáspár) | Anna (Majthényi Bernát) | Miklós (Elefánty Kata) | András (Dávid Erzse)

Miklós (Elefánty Kata) gyermekei: Erzse. Magdolna. András.

András (Dávid Erzse) gyermekei: Pál Hont megyében. | Imre 1643. Trencséni alisp. (Fitter Zsuzsa) | János.

Imre gyermekei: Miklós Trencséni alisp. 1590. (1. Töltésy Kata. 2. Jáky Kriska) | Gáspár Komárom megyében. | Imre. † | János. † | Kata (Tersztyánszky János) | N. (Szúnyogh Zsigm.) | Mária (1. Marsovszky Mikl. 2. Nozdroviczky András) | Kata (Gosztonyi András) | Ilona (Forgách Imre)

Miklós gyermekei: 1-től Miklós | A.-Mária (Mecséry Ádám) | Kata (Ghillány Pál) | 2-tól Antal 1736. arany sark. 1741. | András. Imre. Klára. Kriska.

Antal gyermekei: Flóris Horóczon 1768. † | Antal Misiczen 1768. †

A családfán állók közűl II. Miklós kir. udv. pap, váczi és veszprémi kanonok, 1412-ben atyja és testvérei részére Zsigmond királytól Madocsány földére uj adományt, 1415-ben pedig családja részére czimerlevelet nyert, mely szerint a paizs alyján nyugvó koronán széttersztett szárnyakkal basiliskus áll, nyakán megkoronázva, a paizs tetején ismét fél basiliskus látható.

III. Pálnak három fia által három ágra szakad a család. III. Miklósnak egyik fia Kristóf kir. kincstári hivatalnok, Márton a Tisza vidékére származott, kinek egyik utóda Bocskai titoknoka volt.

Balázstól a már közlött horóczi ág származott.

Benedektől a tulajdonképeni madocsányi vagyis liptói ág veszi származását, melyből Ferencz 1806—1809-ig szepesi káptalani nagyprépost volt.

Imré-nek, ki most is él, fia Pál, a mostani Trencsin megyei főispán.

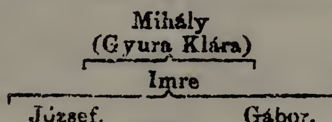
Magay család. Magay Ferencz 1728. april. 26-án Zala vármegyétől nemesi bizonyitványt kapott.

Magdó család. (Bereczki). Székely család, melyből M. Antal Bereczk kiváltságos város tanácsosa 1848-ban. Ferencz ugyanott volt hivatalnok 1815. körül.

Magos család. Közbirtokos e század elején Szatmár megyében Egri helysegben.[1])

Magossy család. Bács s Bodrog vármegyében az 1825-ki nemesi összeirás szerint Baján lakó nemes család.

Majereczky család. Eredete s kiváltságos volta előttem ismeretlen. Egy perbeli származásrend következő ágazatot mutat.



Majláth család. (Székhelyi) a 250. és 253. lapon álló II. György volt országbiró meghalt folyó 1861. april. 11-én kora 75. évében aggkori elgyengülésben Bécsben, eltemettetett a családi sirboltban Zavaron Pozsony vármegyében. Gyermekei György v. b. t. tanácsos és jelenlegi főtárnokmester, nővérei Karolina aggteleki Bujánovicsné, Mária mező-szegedi Szegedyné, és Julia alapítványi hölgy.

Majtisy család. Szatmár vármegyében Majtis helységet 1415—1421-ben Majtisi Mihály, Péternek fia, és nevezett Mihálynak fiai László, Péter és Pál birták.[2])

1476-ban a rosályi Kún családdal a Majtisi család ugyan csak Szatmár vármegyében Sopsateleke pusztát Darnó mellett elosztá.[3])

1374-ben élt Majtisy (vagy Majtésy) Péter.[4])

Makray család. Szatmár vármegyében Makray Dániel 1544-ben Makray Anna Kérchy Istvánné és Makray Borbála Petneházy Péterné 1587-ben Papos helységben kir. adományban részbirtokot kaptak.[5])

Mán család. (Sajói) A 282. lapon álló csekély adatokhoz járul jelenleg a következő bővebb, teljesebb közlemény.

---

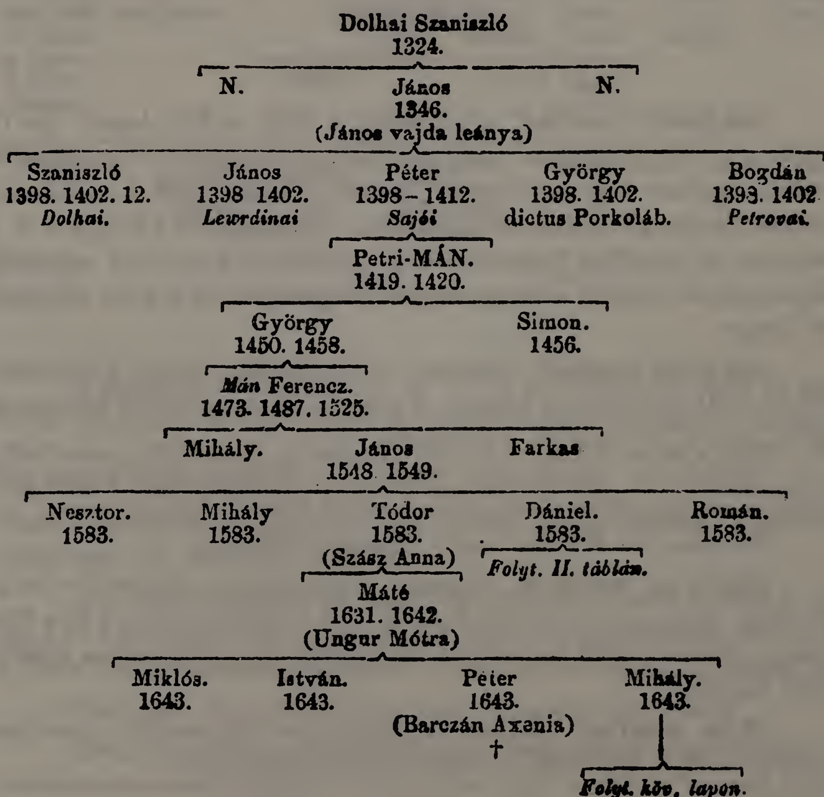
[1]) Szirmay Szatmár várm. II. 294.
[2]—[4]) Ugyanott II. 214. 247. 294.
[5]) Ugyanott 103.

A Mán család közös törzsből ered a Dolhaiakkal, Petrovaiakkal stb. és egyike Máramaros vármegye legrégibb családainak. Előnevét Sajó helységről irja, mely eleitől fogva központja és fészke volt a család tagjainak.

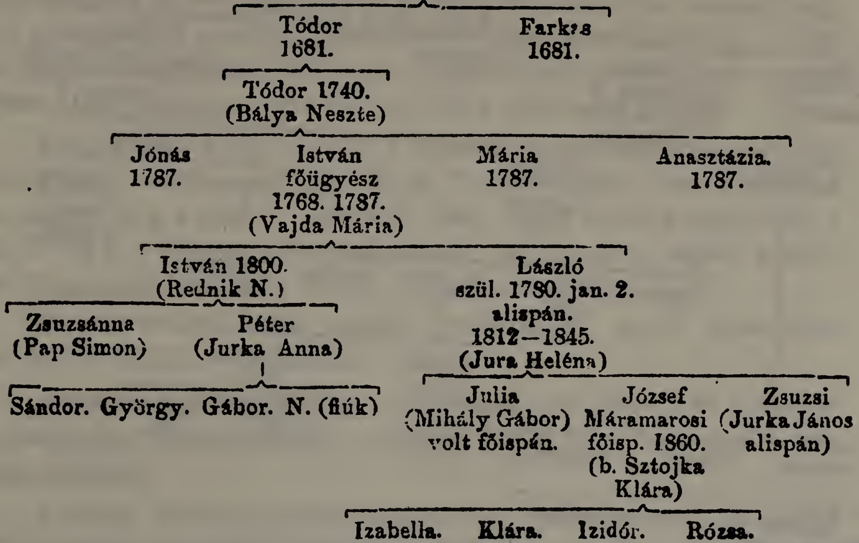
A mai virágzó család számos tagokat számlál, de az okiratok egy részének lappangása miatt csak az egyik ágról adhatni máig lenyuló ágazati teljes kimutatást, [1]) kapcsolatban a Dolhaiakkal, a mint ezektől a Mán család kifejlék.

A következő családfán az évszámok azon okmányok kelteit mutatják, melyek szerint e nemzékrend egybeállíttatott:

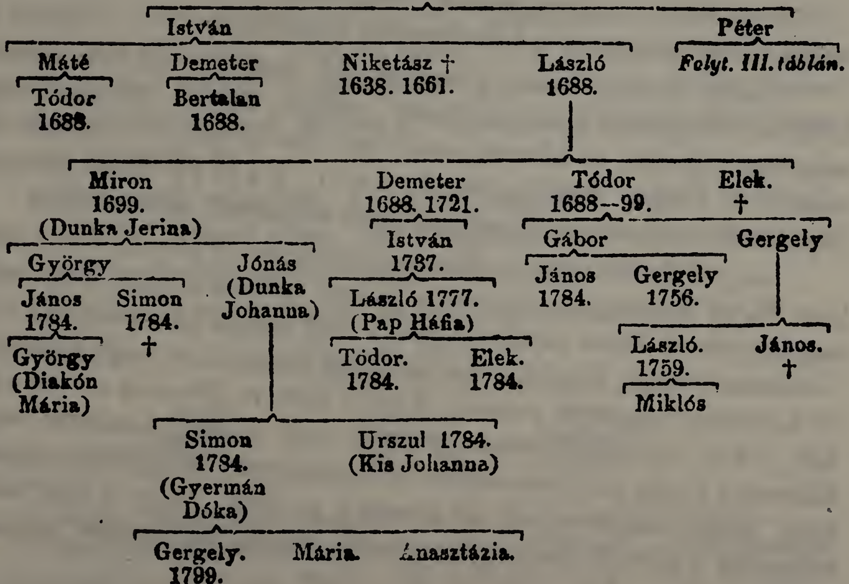
I. tábla.



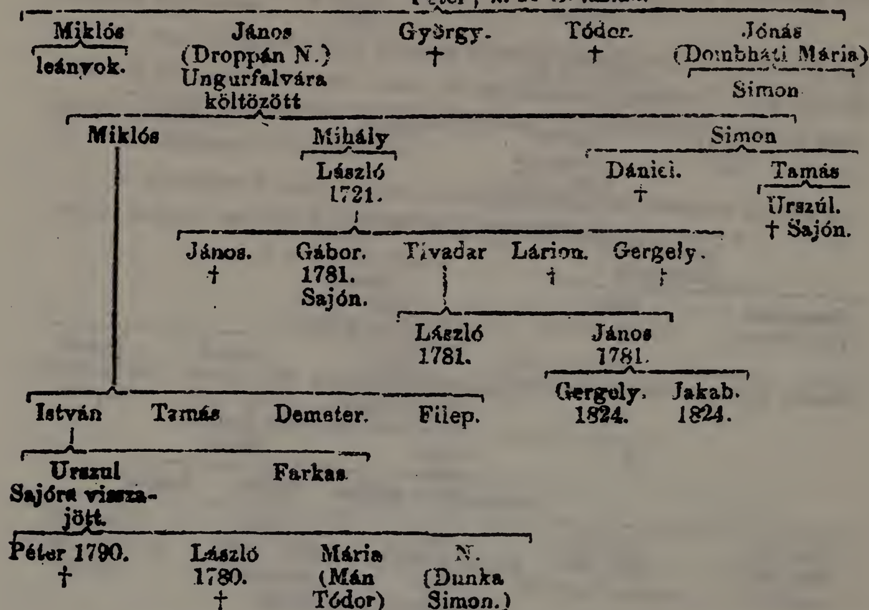
[1]) Szilágyi István által a család közléséből.


Mihály, *ki az előbbi lapon.*
1643.
Tódor
1681.
Farkas
1681.
Tódor 1740.
(Bálya Neszte)
Jónás
1787.
István
főügyész
1768. 1787.
(Vajda Mária)
Mária
1787.
Anasztázia.
1787.
István 1800.
(Rednik N.)
László
szül. 1780. jan. 2.
alispán.
1812–1845.
(Jura Heléna)
Zsuzsánna
(Pap Simon)
Péter
(Jurka Anna)
Sándor. György. Gábor. N. (fiúk)
Julia
(Mihály Gábor)
volt főispán.
József
Máramarosi
főisp. 1860.
(b. Sztojka
Klára)
Zsuzsi
(Jurka János
alispán)
Izabella. Klára. Izidór. Rózsa.

II. Tábla.


Dániel, *ki az I. táblán.*
1583.
István
Péter
Máté
Tódor
1688.
Demeter
Bertalan
1688.
Niketász †
1638. 1661.
László
1688.
Folyt. III. táblán.
Miron
1699.
(Dunka Jerina)
Demeter
1688. 1721.
Tódor
1688–99.
Elek.
†
György
János
1784.
Simon
1784.
†
György
(Diakón
Mária)
Jónás
(Dunka
Johanna)
István
1737.
László 1777.
(Pap Háfia)
Tódor.
1784.
Elek.
1784.
Gábor
János
1784.
Gergely
1756.
Gergely
László.
1759.
Miklós
János.
†
Simon
1784.
(Gyermán
Dóka)
Urszul 1784.
(Kis Johanna)
Gergely.
1799.
Mária.
Anasztázia.

III. tábla.



A családnév származásának világositása tekintetéből érdekes a család oklevelei nyomán a következőket följegyezni.

Dolhai Szaniszló, Jánosnak fia, maga s testvérei részére 1398-ban Zsigmond királytól Bereg megyei Sarkad helységet adományban nyervén, az adomány-levél kel „pro Stanislao, filio Johannis de Dolha, fratribusque Joanni, Petro, Georgio, et Bogdán, haeredibusque et posteritatibus eorundem universis."

Atyjok halála után a fiak megosztozván, Péternek a többi közt Sajó helység egy harmada jutott, miután e falut, mely anyai nagy-atyjoknak János vajdának halála után idegen kezekre jutott volt, —visszaszerezték. Ettől fogva a testvérek közül kiki a maga lakóhelyéről nevezte el magát, és e szerint Péter neve is „Petrus de Sajó" lett, (1419. oklevél) a minthogy Péter Sajó helység birtokába magát Zsigmond király parancsa mellett be is iktattatá. Még jobban megfészkelte pedig magát ugyan itt a család az által, hogy a falu másik harmadát Péternek fia nagybátyjaitól szintén megszerezte magának (1420-ban.

Sajói Péternek a meglévő oklevelek szerint csak egy fia volt Emmanuel, magyarúl Manó-nak mondjuk ma, — a máramarosiak

akkor is, ma is Mán-nak mondták, s mondják. A máramarosi szokás azt tartja még ma is, mikor pedig már állandó vezeték nevek vannak, hogy a fiú neve mellett rendesen megemlítse az apa keresztnevét is. [1]) Így lett, hogy említett 1420-ki királyi oklevél Mánt Péter fiának nevezi (Péter Mán, váriáns szerint Petri Mán (Man aluj Petru)

Petri-Mán fiai György és Simon szintén e névvel éltek mind végig; azonban Györgynek fia Ferencz már csak Mán-nak irta magát, míg a Simon maradéki mind végig 1650-ig megtarták a Petri-Mán elnevezést vezeték-nevűl. Az utolsó ez ágból Máté, mint főszolgabiró haltmeg Szelistyén, innen vett előnévvel.

Ferencztől fogva minden ivadékai ez ágnak egyszerűen csak Mán-oknak neveztetnek.

A család Máramarost lakja; csupán egy ág szakadt át Erdélybe Ungurfalvára; azonban ennek ivadékai közűl is a legnagyobb rész vissza költözött.

A család több tagja mint megyei tisztviselő szerepelt, de csak a XVIII. század közepétől találkozunk sűrűebben velök.

A családnév magasb emelkedése Istvánnál kezdődik, ki mint tiszti fő-ügyész hivataloskodott utoljára. Fia László 1805-ben tiszteletbeli alügyész, 1817-ben főszolgabiró, 1834-ben második, — 1840-ben első alispán, mely hivatalát az 1841-ki tisztujitáson is megtartotta, leköszönt róla 1843-ban. Leányai közűl: Julia, Mihály Gábor Máramaros megye 1849-ki főispánjának, Zsuzsánna Jurka János 1861-ki első alispánjának hitvese. Fia József 1860-tól Máramaros vármegye főispánja. [2])

Maracskó család. Komárom megyében Tatán Maracskó János a XVII. század végén birt udvartelket, mely iránt leány-ági utódai 1822-ben léptek peralkura az Esterházy grófokkal. [3])

Jánosnak fia nem levén, benne ága kihalt. Családfája igy áll:

Maracskó János
(Saldes Anna)

Mária (Pamhackel Mihaly)	Judit (Muray Fer.)	Teréz (Bellesics Ferencz)

[1]) Például: Szaplonczai Jónás, a Gábor fia (Sz. Jónás aluj Gavrilla).

[2]) Máramaros megyében — jegyzi meg Szilágyi István — a főispánságot 500 év óta megyei szülött nem viselte, 1390-ben Balk, Drag voltak az utolsók, és 1849-ben ismét megyei szülött lett főispán Mihály Gábor személyében.

[3]) Fényes, Komárom várm. 173.

Márián családhoz a 305. lapon jegyzendő, hogy Márián György 1739. nov. 12. Veszprém vármegyétől nyert nemesi bizonyitványt, mely Győr megye levéltárában van.

Mariássy családhoz a 310. lapon adandó, hogy Zsigmondnak a IV. László fiának két neje volt, az első Bónis Erzsébet, kitől született fia István [1]), kinek Bónis Máriától leányai: Mária Elek Istvánné, és Emilia Miklós Ferenczné. — Második neje volt az, kitől gyermekei már ott a táblázaton láthatók.

Markhót család. Nyitra megyei nemes család, melyből Imre 1839-ben tiszteletbeli, 1844-ben rendszerinti aljegyző ugyan ott.

1532. előtt élt therjéni Márkot László, kinek leánya Ilona Kisvárday Miklós neje volt, és birt Komárom vármegyében. [2])

Markovits család. 323—328. lapon közlött családok valamelyikéhez tartozik Markovits József, ki fiaival Józseffel és Móriczczal Arad megyében 1819-ben hirdették ki nemességüket. [3])

Mathywczy család. Közűlök fenmaradt neve Mathywczi Péternek, ki Palóczy Simonnak király-helmeczi várnagya volt 1458-ban, és sok hatalmaskodást követvén el, urával együtt elmarasztaltatott. [4])

Matlekovics család. Matlekovics Pál, Mátyás és Péter testvérek, és ezek unoka testvéreik Péter és András II. Ferdinand királytól 1628. aug. 16-án nyertek czímeres nemes levelet, mely a horvátországi congregatión 1632. jul. 12-én hirdettetett ki. [5])

Czímerük a paizs kék udvarában lovon ülő magyar vitéz, jobb kezével kivont kardot villogtatva; a paizs fölötti sisak koronájából szintén magyar vitéz emelkedik ki, jobb kezével meztelen kardot tartva. A paizst két oldalról foszladék veszi körűl.

A mult század végén már a család egy ága, névszerint Matlekovits Ferencz Torontál vármegyében lakott, hol Zágráb megyétől 1801. decemberben nyert nemesi bizonyitványát 1802. mart. 29-én

---

[1]) Azonban nincs-e itt ismét tévedés, és ezen István, nem azon VII. István-e? ki a táblázaton Gergelynek Bónis Erzsébettőli fiául van jelölve.

[2]) Fényes E. Komárom várm. 129.

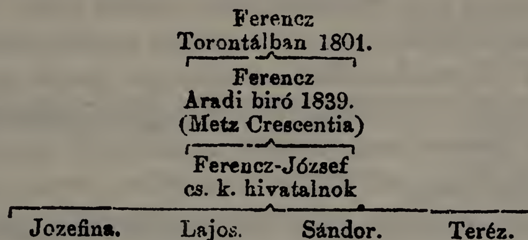
[3]) Arad várm. jegyzőkonyv 1829. évi 600. sz. a.

[4]) Kapriuai II. 222. 225. 226.

[5]) A mint 1721-ben Branyugh János Dalm., Horvát- és Tótország itélőmestere bizonyítja.

kihirdetteté, ugyan azt tevé ezzel azon évi jul. 6-án Arad megyében is, belé iktatva hason nevű fiának Ferencznek nevét is. Ezen utóbbi **Ferencz** utóbb Arad város birája volt, és Arad megyében fia részére is nemességet 1839. jun. 24-én ismét kihirdetteté. Fia Ferencz József szül. 1813-ban, 1860-ban a pesti cs. k. rendőrségnél hivatalnok.

A család ismert ágának nemzékrende ez:



Maygraber család. (379. lapon) Maygraber János t, a bécsi cs. kir. térparancsnokságnál szolgálatban lévő kapitányt V. Ferdinánd király 1842-ben dij-mentesen magyar nemességre emelte. [1])

Maza család. (Kázméri.) Kázméri Maza Mihály 1447-ben Zemplin vármegye alispánja volt. [2])

Mazuch család. Mazuch János t cs. kir. szekerészeti alhadnagyot 1840-ben V. Ferdinand király magyar nemességre emelte. [3])

Megyery családhoz (405. lapon). Megyeri Miklós, pazonyi Cseres Györgygyel 1571-ben Szatmár vármegyében Kis-Mada helységben részbirtokot nyert. [4])

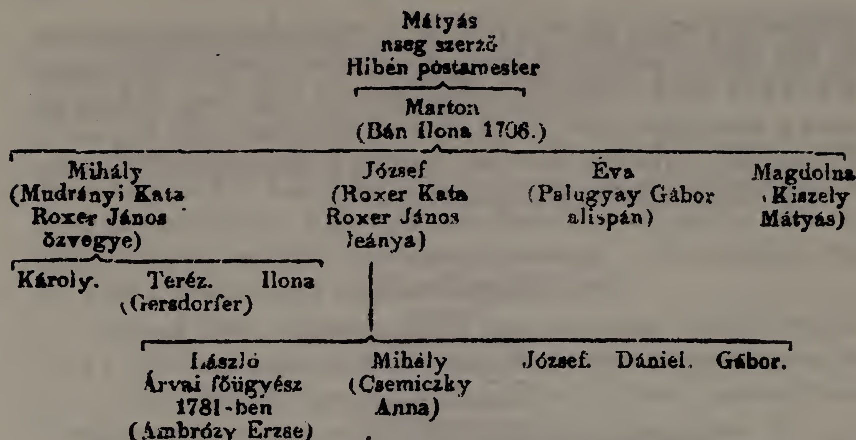
Megyeri Zsigmond 1658-ban gr. Zrinyi Miklós a költővel levevelezésben állott. [5])

Meliorisz családhoz (411. lapon.) A czimeres nemes levelet Meliorisz Mátyás hibbei pósta mester nyerte I. Leopold királytól; enuek fia Márton Bán Adámnak leányát, Bán Ilonát vévén el, ezzel szerzé a deményfalusi birtokot.

Családfájuk néhány ízen ez:

---

[1]) Világ, politikai hirlap, 1842. évi 49. szám.
[2]) Szirmay C. Zemplin not. top. 31.
[3]) Hirnök 1840-ki novemberi szám.
[4]) Szirmay, Szatmár vármegye II. 92.
[5]) Tudományos gyüjtemény XI. 111—113.



Meliszek család. Arad vármegyében Meliszek Leopold, és Lajos 1797-ben hirdették ki nemességüket.[1])

Melléthey család. (Melléthei). Gömör vármegye legrégiebb nemes családainak egyike. Eredetét homály fedi; de az bizonyosnak látszik, hogy a mellétheі elő-névvel élő Barna, Abach, Alachkai és Dévény családok belőle származnak. A melléthei Barna családnak a Melléthei családbóli származtatását az látszik igazolni, hogy azon Thywald vitéz, ki állitólag II. Andrásnak a szentföldre menete közben a királyt, sőt táborát egy vadbika dulásától megmenté, a Gömör megyei Melléte helységből vagy pusztáról származott; és ugyan ekkor Özörény helységen kivül Melléte helység fele részével is megadományoztatott.[2]) *Lásd a Pótlék kötetben Barna családot.*

A melléthei és vele a horkai birtokrészekben nevezett Thywaldnak egyik utóda Demeter 1411-ben Zsigmond király kiváltságos levele által ujra megerősitetvén, ez oklevél szintén mutatja a Melléthey családnak a Barna családdali vérközösségét, miután ez oklevélben ama Thywald, Melléthey-nek neveztetik, és azonkivül benne fölemlítve találjuk Melléthey Benedek, és Desew utódokat is, mint Barna Demeternek vérrokonait;[3]) valamint e vérközösség va-

---

[1]) Megyei jegyzőkönyv 782. sz. a.

[2]) Lásd az oklevelet az Árpádkori uj okmánytár I. Köt. 217. l.

[3]) Az oklevél ide tartozó szavai ezek: „Nos Sigismundus etc. proinde ad universarum presencium et posterorum notitiam harum serie volumus pervenire, quod animo revolventes dilecti ac fidelis nostri magistri Demetrii Barna filii Laurentii, filii Magistri quondam Nicolai filii olim Thywaldi dicti Mellethej descendentis etc. in memoriam igitur tot et tantorum servitiorum ejus, terras Horca et

lósul azon 1453-ki itélet levélből is, mely a Melléthei Abachnak nevezett Jakab részére az általa megperelt Melléthei István, Lőrincz, Pál, Tamás és Imre (különben cointeressati congenerationales) ellen a melléthei határban elfoglalt földtér elitelese iránt keletkezett.

Az ős Melléthey család többi ágazataira adatokat szolgáltat egy 1381-ben Zéchy Miklós országbiró előtt kelt osztály levél, mely szerint Melléthei Simon örökösei: Antal fia Miklósnak; Pál fiának, említett Simon fiának, ugyszintén a Miklós felesége s a fia Abachnak nevezett Melléthei Jakab, Desewnek, Melléthei László leányától (ki úgy látszik már az előtt fiusítva lehetett, mert utódai későbbi időben is a Melléthey néven említetnek) a melléthei jószágban megosztoznak, ugyan akkor a Benedek fiai által birt melléthei jószágrészt érintetlen hagyván

1397-ki okmány szerint Lukács fiai birtokolnak Melléthén, mennyiben azok birtokból Baloghy Mihálylyal, István fiával a maguk és atyjuk mindennémű követeléseik kiegyenlítése iránt Gömör megye akkori alispánja Baloghy Miklós mester előtt kiegyeztek.

A melléthei Abach ágának kideritésére nézve tanuságot tesz egy 1402. évi tiltakozási okirat, mely szerint Melléthey István fia Jánosnak, a maga és nevezett atyja, úgy szintén testvére Tamás részéről is, Melléthey Abach Jakab és Pál, Miklósnak fiai, úgyszintén Miklós, János, Imre, György és Frank említett Abach Jakabnak fiai, továbbá most említett Pálnak fia Imre, Mátyás Miklósnak, és János másik Miklósnak fiai ellen pelsűczi Bebék Detre nádor előtt melléthei birtokjoguk iránt tiltakoznak.

A Lukács vonalán álló Istvánnak fia Melléthey Jakab pinchi Fodor Jakab mester Gömör megye alispánja előtt a Melléte helysége határában volt Mocholazegh és Liche kaszálónak nevezett rétjeit

---

Mellethe in Cottu Gemur propé Ezyrend existentes ac situatas eisdem magistro Demetrio et suo heroico filio predicto Stephano (így) nec non Johanni ac Nicolao pariter filiis dicto Demetry Barna adhuc minorennibus et illorum haeredibus, haeredumque successoribus ac posteritatibus — excepta portione predicti, magistri Demetrii agnatorum, videlicet filiorum Benedicti, et magistro olim Desew in eadem Melethe jam collata etc. Datum per manus magri Eberhardti Episcopi Zagrabiensis aule nostre S. Cancellaris dilecti et fidelis, Bude, in Festo s.'b. Margarethe Virginis anno Domini Millesimo CCCC. undecimo. Regnorum nostrorum Ungarie anno XX. quarto. L. S. pend. — Barna Mihály ur közléséből, kitől a többi adatok.

(prata Mocholazegh dicta) 130 denár erejeig 1410-ben Mihálynak és Istvánnak Melléthei Marci fiának elzálogosítja.

1412-ben Gömör vármegye alispánja előtt kelt azon egyezségi okmány is, mely szerint Mátyás, Melléthey Antalnak fia, Miklósnak, Melléthey Péter fiának özvegyével Annával, Bek János leányával, és ennek fiával Abachnak nevezett Melléthei Jakabbal, a melléthei birtokviszonyok kiegyenlitése iránt köttetett.

Melléthey Istvánnak fia Péter, Mellétbe határában Lyche (most Licze) határa közelében fekvő négy hódnyi szántó földét 1415-ben elzálogosítja kewechesi Cyneghe Miklós Gömör vármegye akkori alispánja előtt Kwyeknek nevezett Péternek Mellétéről 166 uj denárokért.

Melléthey Frank az idősb, a Lukács vonalán álló Jánosnak fia, János fia Miklósnak, Bereczk Melléthey Mátyásnak fia, Jakab és Péter Istvánnak fiai, nemkülönben Márton fia Jánosnak említett Melléthey István fiának, és végre más Miklós Péternek fia, mint a Melléthey Demeter által elzálogosított, és őtet (Frankot) illető melléthei birtok letartóztatói ellen; — továbbá Abachnak nevezett (Melléthei) Jakab, és fia György; Abach Pál, mint szintén azon helység határában bizonyos szántóföldjeinek elfoglalói ellen Zentelsébethi Imre Gömör megyei alispán előtt 1423-ban tiltakoznak.

Abachnak nevezett Melléthey Jakab, a Melléthey Bereczk által nekie adott egy arany forintban elzálogosított melléthei kaszálócskát (értsd rétet) Zepesi Ferencz gömöri alispán előtt nekie 1453-ban viszsza bocsátja.

Hogy Melléthey Berecznek a fia Tamás volt, azt tanusitja az 1471-ben Sztárnai Detrik és Choltói Tamás deák (litteratus) részökre bizonyos erőszakosság miatt ellene intézett idézvény.

Említett Tamásnak 1500. és 1504-ben kelt tanuvallatások szerint fiai: Antal pap, és Benedek, leányai Apollonia Hangáchy-né és Ilona Thúzfalvy Tóbiné voltak.

Andrást, Melléthey Benedek fiát illetőleg, ennek neve egy 1544-ben Keechy Katalinféle örökvallási levélben dévény-Melléthey Andrásnak jelölve fordul elé; minthogy Dévényben is birtokos, s valószinűleg ottani lakos is volt. 1546-ban ismét pusztán csak Mellétheynek iratik. Ellenben

1559-ben egy záloglevélben, mely részére Zubogyi Pál által

adatott ki, már Mellét hei Dévényi-nek (Andreae Dewyny de Meléthe) említetik.

Ezekből látjuk, hogy a melléthei Dévényi család is a Melléthey családdal egy törzsből veszi eredetét. — De lássuk továbbá is az adatokat.

1564-ben kelt Zubogyi iktatási okmányban András, mint szintén három fia: Pál, Benedek és István diviny Melléthey néven emlitetnek, ellenben ugyan azon évről a latránféle donationalisban ugyan azon András, és említett fiai már melléthei Devini-nek neveztetnek, mely körülmény ugyan azon családbeli egyének részéről később 1580. 1581. 1584. 1591. években kelt oklevelekben is eképen váltakozva fordulván elé, kétségtelenebben mutatja a Dévény családnak a Melléthey-veli azonosságát; és a Barna családdali birtok- s vérközösséget, mint ezt Gömör megye előtt 1574-ben Barna Ferencznek és Dévény Andrásnak tiltakozása is mutatja, mely szerint ezek Meléthe helység és Euzrény puszta makkos erdeitől a szomszédokat eltiltják, hasonlót cselekedvén együtt 1576-ban is. [1])

Dévény Andrásnak leánya Margit, az 1587-ben Lorántffy Mihály és Pál által, az ezeknek vissza szolgáltatott abadi és boldvai javakról szóló oklevelek felől a jászói Convent előtt részére kiadott nyugtatványban Melléthey másképp Dévény-nek neveztetik, ellenben azon Margitnak testvére Pál a perbesházi Perbes Tamás és Adrián részéről a dévényi részbirtok iránt kelt örökvallási levélben 1591-ben dévényi Melléthey-nek van irva. A Dévény család is tehát a Mellétheyvel ugyan azonos.

Dévény Andrásnak fiai Márton és István tarták fen e családot utódaikban leány-ágon, s mivel ily nevű család még ma is létezik, az valószinűleg Pál és Benedektől a nevezett Mártonnak testvéreitől szakad le. *Lásd Dévény család*, hol azonban adatok hiányában csak keveset tudhatni meg az utódokról.

Lássuk most már az eléadott oklevelek nyomán készült Melléthey, és az ebből eredt Dévény családokról is a következő táblázatokat:

---

[1]) Protoc. C. Gömör anni 1574. fol. 28. anni 1576. f. 45.

I. tábla.

Melléthey Simon

István — Pál

Péter — Miklós

Miklós 1381. (Bek Anna) — Antal 1381.

Jakab Abach-nak nevezt. 1412. — Pál — Mátyás Czikóhazán. — Mátyás

Imre — Bereczk

Miklós. 1423. — János. — György ettől az *Abach* cs. — Imre. — Frank 1423. — Tamás (Ozmáni Bora)

Antal pap. 1504. — Apollonia 1504. (Hangáchy István). — Benedek Dévényen 1504. — Ilona 1504. (Thuzfalvi Tóbiás)

András máskép *Dévény* 1581. Sinkafalván donat.

Pál. 1595. — Benedek. 1595. — Márton (melléthei Barna Anna 1595. — István 1637. (Semsey Dora) — Margit (1. Kövér János 1564. 2. Therney György 1584. 3. Bornemisza mk. Gezthely Miklós 1587. 4. Lorántffy György.)

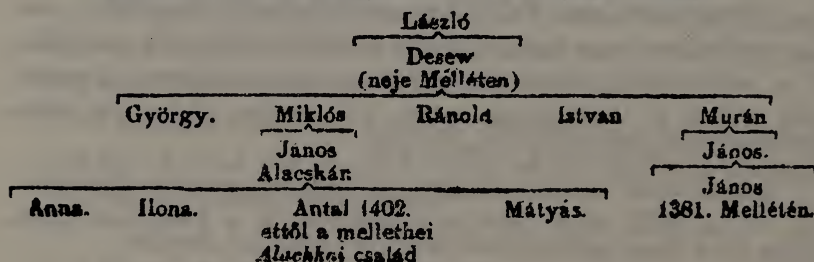
Péter (Péderi Zsófia) 1689. 1655.

András 1723. (Mariássy Éva) — Zsuzsa 1723. (Melczer Mihály)

Dévény Bora (Zombory Imréné 1763.)

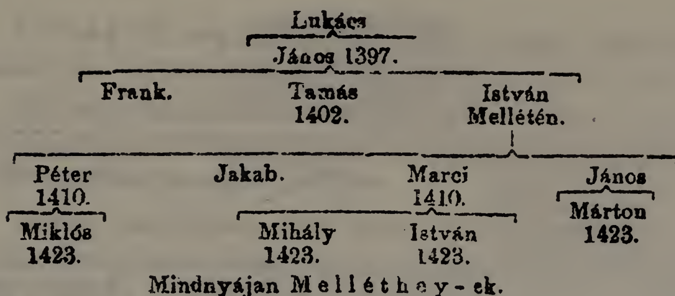
II. tábla.

Melléthey Simonnal egykorú László nak ivadéka.



III. tábla.

Benedeknek fiai emlitetnek ugyan az osztály-levélben, de meg nem neveztetnek, ezek közül egyik lehetett Lukács, kinek utódai igy származtak:



Menszáros családhoz (413. lapon) adhatjuk, hogy a család egyik tagjának nejétől Hodossy leánytól két fia a mult század végén élt, ugymint Dániel és Sándor.

Dánielnak Szunyogh Klárától, ki még 1807-ben élt, leánya Klára Patay Józsefné.

Sándornak Szegedy Juliannától több gyermeke maradt, ezek közt egyik leánya Ráoz Péterhez Máramarosba ment férjhez. [1])

Merse család (424. lapon) László az eperjesi váltó-törvényszéki ülnök, 1842-ben udvari tanácsossá neveztetett.

Mersits családhoz (424. lapon) Mersits János 1824-ben Arad megyében is kihirdetteté nemességét. [2])

Mertse család. Mertse László, és fia szintén László Arad megyétől 1830-ban nyertek nemesi bizonyitványt. [3])

Messéry család. Szatmár vármegyében Messéry András, ki 1564-ben Szatmár vár kapitánya volt, 1569-ben Garbolczon Salgay Bálinttal együtt részjószágot kapott királyi adományban. [4])

Mészáros család. Mészáros István és fia István Arad vármegyében 1826-ban hirdették ki nemességüket. [5])

Metternich család. (Winneburgi herczeg.) Herczeg Metternich Kelemen a hires ausztriai külügy minister, ki Magyarországban és részeiben a daruvári, szakosi, skeuszi, és skribestiei uradalmakat szerzé, 1827-ben hazánkban indigenatust szerzett. [6])

Családfájuk [7]) következő:

---

[1]) Vay László, Német hivség 603.

[2]) Arad várm. jegyzőkönyv 892. sz.

[3]) Ugyanott 809. szám.

[4]) Szirmay Szatmár várm. II. 278.

[5]) Arad várm. jegyzőkönyv 911. sz.

[6]) 1827 : 38. törv. cz.

[7]) Schönfeld : Adelslexic. I. 21. és goth. geneal. Taschenbuch 1857. 162.

gróf János Hugo
szül. 1710. † 1750.
mainzi örökös kamarás
(1. b. Kesselstadt Klára,
2. gr. Hoinsbroich Teréz)

herczeg Ferencz György sz. 1746. † 1818. status minister (gr. Kageneck M. Beatrix) | Ferencz Ervin sz. 1749. † 1752. | János Fridrik sz. 1750. † 1753.

Paulina sz. 1772. (Würtembergi Ferdin. herczeg) | Kelemen sz. 1773. máj. 15. ausztriai külügy minister. (1. hercz. Kaunitz Eleonora. 2. gr. Beilstein Antonia. 3. gr. Zichy Ferraris Melania) | József sz. 1774. cs. k. kam. | Fridrik Lajos sz. 1777. † 1778.

1-től M. Leopoldina sz. 1797. † 1820. (gr. Esterházy József) | stb. Leontina sz. 1811. (gr. Sándor Mórioz) | Hermina sz. 1815. alapit. hölgy. | 2-tól Richárd sz. 1829. párizsi n. követ. | 3-tól Melania sz. 1832. (gr. Zichy József) | Pál sz. 1834. katona. | Lothár sz. 1837.

Mexich család. Mexich Miklós a báni hivatal főjegyzője 1841-ben kir. tanácsos lett.

Mezádszky család. Szatmár vármegyében e század elején Csécsén birtokos Mezádszky István. [1])

Micsinszky családhoz (463. lapon) Micsinszky György az 1505-ki rákosi országgyülésre Zólyom vármegye követe volt. [2])

Mieszl családhoz (465. lapon.) A család Mosony megyében él, azon megyében Mieszl Ferencz 1842-ben rendszerinti esküdt volt.

Mihajlevich Suplaiszky család. A czimeres nemes levelet Mihajlevich Suplaiszky Márk 1791. május 23. Florenczből datálva, nyerte II. Leopold királytól, és azt azon évi novemb. 14-én Szerém vármegyében, 1803. mart. 8-án pedig Krassó vármegyében, akkori lakhelyén kihirdetteté. Jelenleg ez utóbbi megyében a család már nem létez.

Mihályi család. Bihar vármegyében szintén él Mihályi nevü család, melyből a mult század végén két testvér Sándor és István megyei hivatalt viseltek. Sándor a megyénél főügyész volt, nejétől Dobozy Teréztől egyetlen leányát Terézt roglatiozai Miskolczy János vette nőül.

---

1) Szirmay, Szatmár várm. II. 258.

2) Jászay P., A m. nemzet napjai a mohácsi vész után 157.

István élt még 1807-ben is, előbb megyei számvevő, utóbb táblabiró volt Nejétől Száraz Teréztől egyetlen leánya Franciska [1]).

Mikay család. Szatmár vármegyében Mikay Lőrincznek fia Sebestyén hatalmaskodásért elmarasztaltatván, 1398-ban Paposi jószágát zálogba adta [2]).

Mike családhoz (472. lapon) Erdélyben 1662. mart. 17-én Görgény-Szent-Imrén Mike István és György is czimeres nemes levelet nyertek, mely az erdélyi országgyülésen 1662. nov. 1-én kihirdettetett. [3])

Mikecz családhoz (473. lapon) adható, hogy Mikecz Gedeon a tisszavidéki gazdasági egylet pénztárnoka született Kemecsén 1825. jul. 14-én; meghalt 1861. jun. 25-én; eltemettetett Nyiregyházán. Testvérei Anna Fejér Sándorné, Tamás, Károly és János.

Mikes család. Arad megyében Mikes János 1830-ban hirdetteté ki nemességét. [4])

Miklavich családhoz (480. lapon) adandó, hogy Miklavich István és többek tiltakozása ellenében itélet folytán Khargen János 1701-ben ismét beiktatást eszközöltetett a salgói uradalomban, ujonnan ismét az ellentmondók által elűzetvén. [5])

Miklósffy családból József nagyváradi kanonok meghalt 1832. dec. 28-án.

Mikovínyi család. (Breznó-bányai.) Azokhoz, mik e családról már a 496. lapon közöltettek, ujabban a következő adatokat pótolhatom.

A család Zólyom, Trencsin, Nyitra megyében birtokos. A nemesi kiváltság megujitását Mikovínyi Sámuel nejével Zombathy Katával nyerte II. Ferdinand királytól; ebben mondatik, hogy a család régi nemes levelei hadjáratok alkalmával Nyitra megyében elvesztek (per Svecos et alios hostes).

Czimerének, — mely itt metszvényben közöltetik — leirása már följebb olvasható.

Tagjai közűl Sámuel, a híres mérnök már szintén volt említve.

---

[1]) B. Vay László, Német hivség 597.
[2]) Szirmay Szatmár várm. II. 103.
[3]) Az eredeti armalis Bihar vármegye levéltárában van.
[4]) Megyei jegyzőkönyv 1581. sz. a.
[5]) Sz.-benedeki Conv. Capsa G. fasc. 4 nro 5.



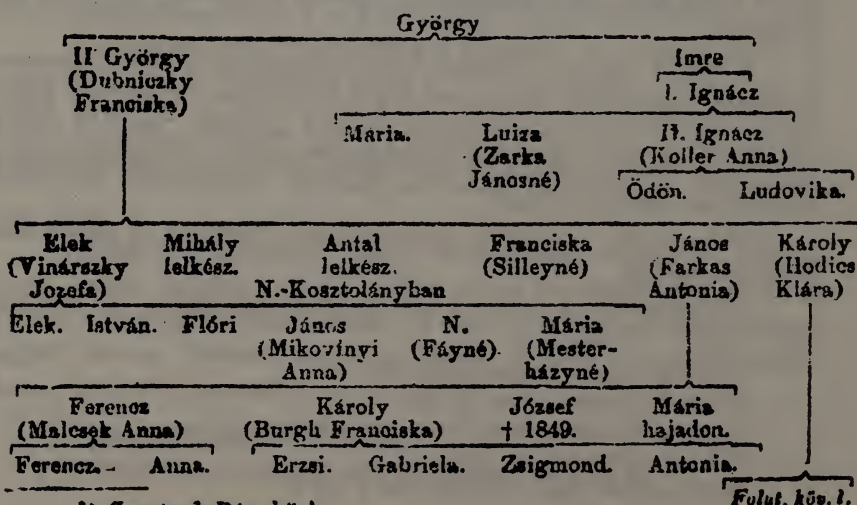
Ferencz volt cs. k. tábornok Laudon alatt, névszerint Belgrádnál táborkari főnök, a hadi pályán szerzett érdemei, vitézsége és hadtani ismeretei jutalmaul M. Terézia rendjét nyeré, és ennek nyomán **báróságot**. Az ő vezetése alatt állíttatott fel a cs. kir. tűz-aknászati hadi kar is. Tőle birja egy bukovinai helység is nevét, t. i. a Szuchava mellett fekvő Mikovin helység. Utódai nem maradtak.

János, II. Györgynek egyik fia a Ledéczi uradalom ügyvivője volt 1835-ig. Ennek fia

Károly 1845-ben a Sándor cs. k. gyalog ezrednél főhadnagy, és Aulich segéde, 1849-ben honvéd-őrnagy, és dandár-parancsnok, 1849. junius 13-án a csornai véres ütközetnek hőse, itt kapott sebesitések következtében bal lábát is elveszté. 1861-ben nyitra megyei szolgabiróságra választatván, mint ilyen a pöstényi fürdői biztosságot is erélyesen viseli. Testvére

Károly 1849-ben a velenczei ostromnál esett el.

Ignácz ügyvéd Pápán, hasonlóan **János**, **Robert** is, **Rudolf** mérnök, **Móricz** lelkész. — A családfa következő:



Folyt. köv. l.

[1]) Szontagh Dán. közl.

Károly, *ki az előbbi lapon.*
(Hodics Klára)

János (Szüz Aloizia) | Sandor. † | Ignácz † | Károly (Bossány Bora) | Bertalan (1. Preczelmayer Jozefina. 2 Reviczky Janka. 3. Koroda Janka)

János (Szüz Aloizia) gyermekei: János (Dezső N.) | Jenő (Ordódy Gizela) | Laura (Klempay Mihály) | Robert ügyvéd.

Károly (Bossány Bora) gyermeke: Imre.

Bertalan gyermekei: Jozefa (Brandisz Mihály) | Móricz (lelkész) | Rudolf mérnök.

Millos család Közülök József a horvátországi báni tábla elnöke 1820-ban.

Miske családhoz (508. lapon) jegyzendő, hogy 1575-ben Miske András és György is Békes Gáspár pártján álltak. [1])

Miskolczy család. (Micskei) Azokhoz, mik e családról az 515. lapon irvák, adandó még a következő családfa.

István
(Nagy Mária)

István szül. Gereten 1758. † 1841. mart. 12. (Fényes Rebeka 1796-tól) | György † | András † | Mihály † | Ferencz.

András † gyermeke: Julianna) (1. Meszáros Sándor. 2. Feisthuber János főhadnagy.

István (Fényes Rebeka) gyermekei: Sándor sz. 1800. † 1807. | Gabor † 1829 kora 22 év | Eszter (Koss Gábor) | Károly (Szilágyi Ida) | Victoria (Baranyi Imre)

Eszter (Koss Gábor) gyermekei: Karolina. Julia. Krisztina.

Victoria (Baranyi Imre) gyermekei: Amália. Kornelia. Emerika. Gáspár.

Mlodzanovszky család. Mint a gersei Pethő családnak leány-ágon egyik örököse, birtokos Zemplin vármegyében a sztropkói uradalomban. [2])

Mochnyay család. Mochnyay Jakab 1722-ben III. Károly királytól nemesittetett meg. [3])

Czimere a paizs kék udvarában zöld halmon egy lábon álló, és nyakán nyillal átlőtt daru, egyik fölemelt lábával golyót tartva. A paizs fölötti sisak koronáján pánczélos kar könyököl, vörös tollú nyilat tartva. Foszladék jobbról aranykék, balról ezüstvörös.

---

[1]) Wolph. Bethlen II. 374. 378.

[2]) Szirmay C. Zemplin. not. top. 96.

[3]) Collect. herald. nro 327.

Mocsáry családhoz (521. lapon) pótlásul adandó, hogy bocsári Mocsáry Imre, több megye táblabirája, meghalt hosszas betegségben 1842. junius 9-én kora 48. évében. Nejétől szandai Sréter Franciskától öt gyermeke maradt.

Mohay családhoz (536. lapon) adandó még: Mohay Elek, (tán a II.?) kinek neje Zámbó Jusztina, lakott M.-Gezsén, meghalt 1777-ben Kolosvárott, másod-kapitány volt a Kálnoky ezredben; testvére Gábor, harmadik ütestvére veretés következtében halt meg 1776-ban ősszel Medgyesen.

Molnár család. Molnár György és István Arad vármegyében 1793-ban hirdették ki nemességüket. [1])

Molnár család. Molnár József székely határőr ezredbeli őrnagy 1834-ben erdélyi nemességet nyert.

Móré család (560. lapon.) Valószinűleg e családhoz tartozik Móré László is, ki 1575-ben Békes Gáspár részin harczolt. [2])

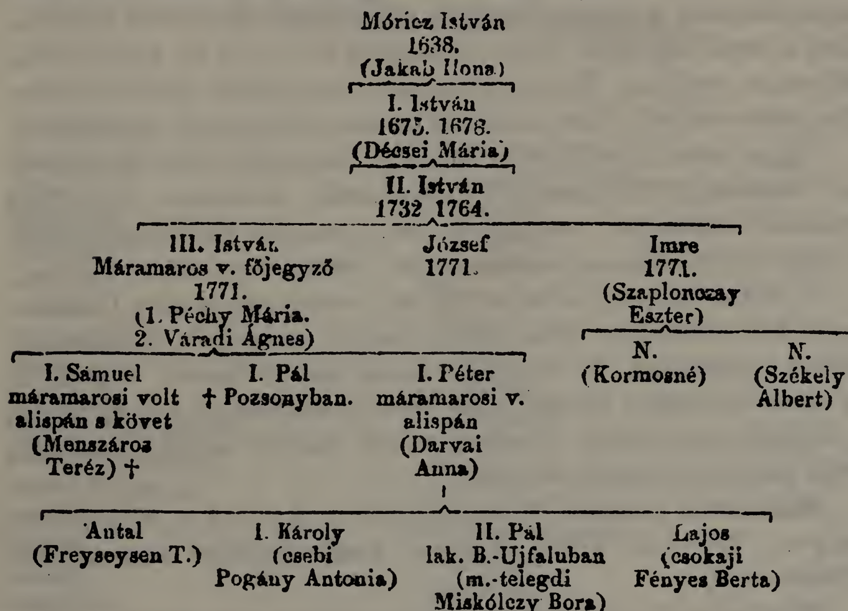
Móricz család. (Técsői) Máramaros vármegyéből származik. Eredeti lakhelye Técső, egyike a koronai öt városnak, mely testület mint ilyen szabad hatóság volt a legujabb időkig, s lakosai több nemű kiváltságoknak voltak birtokában. Ezen öt városi polgárság lakosai közűl emelkedtek ki előbb személyes nemesi rangra a Móriczok a XVII. század folytán.



Técső város 1600-ki személyes öszveirásában mint családfők Mórocz Imre, András, és Tamás emlitetnek. Ezek közül valamelyiknek lehetett fia azon István, ki 1609-ben Báthori Gábor erdélyi fejedelemtől nemes levelet kap a maga ágára; de úgy látszik maradék nélkül halt meg, mert 1638-ban ismét egy István fordul elé, mint városi közpolgár, ki magának örök áron egy házhelyet vesz; ugyan ez, mint esküdt polgár tesz utat Becsbe az öt városi szabadalmak megerősitése ügyében. Ez Ist-

[1]) Arad megyei jegyzőkönyv 151. sz. a.
[2]) Wolph. Bethlen II. 374

vánnak fia ugyancsak István Teleki Mihály máramarosi főispán jószágainak igazgatója lévén, az apja által szerzett polgári telket Bornemisza Anna fejedelemnő által felszabadítatja 1677-ben. Ezen telket Apaffy Mihály erdélyi fejedelem 1677-ben adomány-levéllel látja el, ezen adomány-levélben a „tecsői" praedicatum fölemlítetik, és ezen Istvántól a családfa mai napig következőleg [1]) jő le:



III. István 1771-ben Máramaros vármegyének főjegyzője volt. Első neje péch-ujfalusi Péchy Mária, kitől semmi, és a 2-ik Várady Ágnes, kitől a táblán álló gyermekei születtek.

Imrének két leánya maradt, egyik Kormosné, a másik Székely Albertnő, kitől származnak Székely Lajos, Imre a hires zongorász, és István.

Sámuelnek felesége Szilágyságból Peléből Ménszáros Teréz volt, de mindketten maradék nélkül haltak el. Sámuel főszolgabiró, országgyülési követ, és alispán volt.

Pál az országgyülés alatt Pozsonyban halt meg.

Péter negyven évig volt Máramaros vármegyének tisztviselője. Esküdtségen kezdte, szolgabiró, megyei főpénztárnok, táblabiró,

---

[1]) Szilágyi István összeállítása szerint a család közléséből.

s 12 évig alispáni minőségben rendes törvényszék elnöke, az 183⁵/₆-ki és 1839—40-ki országgyülésen követe volt.

II. Sámuel mint Hunyady-huszár Pancsovánál esett el 1849. jan. 2-án.

A családi irományok közt nevezetesbek a szathmári békekötés Károlyi pecsétjével ellátva, mely Móricz Istvánnak Huszt vár akkori commendánsának a végett küldetett meg, hogy e békekötés föltételei mellett a várat adja által. Erre következik Ob. L. B. de Acson salvus conductusa, melyben Móricz Istvánnak személyét és Máramaros megyébe szerte széllyel fekvő birtokait minden bántódástól biztosítja.

Ugyan ezen István kapott Rákóczy Ferencztől, mint kedvelt ezredes főkapitánya Munkácsnál, Szathmárnál, különösen Tokaj vára ostrománál kitüntetett vitézségeért szép donatiot, mely magyar nyelven fogalmazott adomány-levél máig is a család birtokaban van.

A család czímere, — mint följebb a metszvény szembe tünteti — a paizs kék udvarában vörös ruhás, sodrott vaskeztyűs férfi kar, könyökben meghajolva, és arany markolatu pallóst tartva. A paizs fölötti sisak koronáján hármas zöld növény középsőjén kék kis madár üll, fölemelt szárnyakkal, csőrében valami halfélét tartva. Foszladék jobbról ezüstvörös, balról aranykék.

Motorka család. Motorka Tódor, György, Morodán, Tógyer, Miklós, Iuón 1830-ban Arad megyében nemesekül ismertettek el. [1])

Mudrányi családhoz megemlíthető még Mudrányi Dániel, kinek leánya Kata, Roxer Jánoshoz ment férjhez.

Múlyady család. (Múlyadi †.) Nógrád megyei Múlyad helységet hajdán Múlyady nevü család birta, melyből Múlyady Salathielnek fiai Múlyady Demeter és Bertalan 1505-ben Nógrád megyei Almás, Bágyon, és Figed helységbeli részbirtokokba, melyek Almási László fiának Gáspárnak tulajdonai voltak, a sági convent által beiktattak. [2])

1514-ben nevezett Múlyady Bertalan nővérének Múlyady Katalinnak, kerekgedei Themmel Barnabás feleségének átadta használatúl Kuthásón, Bágyonban fekvő birtokrészeit, úgy szintén Kerék-Gedén a Themmel Barnabás által tett inscriptio folytán birtokrészét is, míg azt ő, vagy utódai vissza nem követelik. [3])

---

[1]) Arad vármegye jegyzőkönyv 736 sz.

[2]) és [3]) Hiteles okirat.

A hetedik kötet tartalma.

L.

Kiigazítandók a VII. kötetben.

Lapon	*sorban*	*helyett*	*olvasandó*
98	3.	I. István 1837	I. István 1737.
—	8.	I. Milós	I. Miklós.
—	20.	Kabos György	Kabos Gergely
—	19.	Kálmán	Gábor † 1860.
114	14.	Trenesin	Trencsin
—	18.	Miklosovsch	Miklosovich.
116	18.	b. Lien	b. Lilien
118.	a táblán	Gyögy	György
150	fejezeten	Lónyai	elhagyandó
161	a táblán	Gábornak b. Prónay Piroskától született gyermekeinél igy igazitandó: 1. Florentina Lónyay Jánosné. 2. Gábor stb. 3. János ennek *neje gróf Vay Ilona*, 4. Piroska neje *Bárczay Józsefnek*. 5. Emma Zarka Jánosné stb.	
166	9.	Varkácz	Varkucz
176	28.	jun 27-én.	jun 27-én
—	29.	Ferdinandhoz	Ferdinándhoz,
207	a táblán	bóró	báró
214	a táblán	II. Imre	József
219	a táblán	gr. teleki Erzse	gr. Teleki Erzse
—	—	1. Bethlen László	Bethlen István
—	—	2. Várady István	b. Jósika István
225	a táblán	Zsóffia	Zsófia
226	a táblán	Nádori Bene	nándori Bene
233	—	Tresztyánszky Kata	Tresztyánszky János
—	23. sorban	Rabbi judit	Rabbi Judit
266	12.	Bossányi Budnay	Bossányi, Rudnay
296	a táblán 5. sorban	Anna	Ádám
297	alólról 8. sorban	Rákóczyy	Rákóczy
337	a táblán	János-Mátyás	Mátyás-Antal
344	a fejezeten	Marsoviczky	Marsóvszky
366	a táblán	et Pedany	Padány
368	38. sorban	őrmester	mint őrmester
369	1.	3. Izidor	Arisztid
374	5.	nemes (kétszer levén, egyik kihagyandó)	
·	a táblán	Ecseiben	Ecsegben
—	—	*második* Ferencz Domonyban — Domanikon	
425	—	Mericz Tamás	Mersics Tamás
458	13. sorban	Mosony	Vas
552	a táblán	Gyapoy	Gyapoly.


0022049